

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dünya Edebiyatı / Roman

Macbeth

Jo Nesbo

Shakespeare
Yeniden

**Duff elini gözlerine
siper etti. Göz
kamaştıran ışığın
arkasında bir
kahkaha patladı
ve iri bir adamın
gölgesi rıhtıma
vurdu.**

**Kahkahasından
belliydi.**

**Bu Macbeth'ti.
Elbette Macbeth'ti.**

Karanlık, kasvetli ve yağmurlu bir kentte, özel
tim şefi Macbeth başını kaldırmış, simsiyah
gökyüzüne bakıyor. Uyuşturucu baronu
Hecate'nin gönderdiği üç kız kardeşin kehanetini
düşünüyor. "Emniyet müdürü olacağımı
söylediler!" Sevgilisi Lady kulağına şehvetle
fısıldıyor: "Öyleyse önüne çıkan herkesi
öldürmelisin."

İktidar ne büyülü bir iksir. Tadına bir kez
bakan, sonsuza dek kendini kaybediyor.

Polisiyenin Norveçli efendisi Jo Nesbø'dan,
soluk soluğa okunacak yepyeni bir *Macbeth*.
Shakespeare'in çağları aşan tragedyası hiç
böyle anlatılmamıştı.

Çeviren: Can Yapalak

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 39

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-5148-6

DK
DOĞAN
KİTAP

Jo Nesbo, dünyanın önde gelen ve en çok satan polisiye yazarlarından. Dedektif Harry Hole romanlarıyla ün kazandı ve kitapları elliden fazla dile çevrildi. Nesbo, yazmaya başlamadan önce Norveç'in birinci lig takımlarından Molde'de futbol oynuyordu. 18 yaşında sakatlanınca profesyonel futbol hayatına devam edemedi. Üç yıl askerlik yaptıktan sonra Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu, bu dönemde Di Derre rock grubunu kurdu. Şarkıları müzik listelerinin üst sıralarında boy gösterse de, Nesbo bir süre daha finansal analist olarak çalışmaya devam etti. Bu sırada yazara müzik grubunun turnedeki yaşamı hakkında bir kitap yazması teklif edildi. Çıktığı Avustralya yolculuğunda, bu kitap yerine ilk Harry Hole romanı *Yarasa* ortaya çıktı. Jo Nesbo 1997 ile 2017 yılları arasında on bir Harry Hole polisiyesi, bağımsız başka polisiyeler ve "Doktor Proctor'un Osuruk Tozu" başlıklı çocuk kitabı serisini yayımladı. Romanları televizyon ve sinemaya uyarlandı. Oslo doğumlu yazar, yılın birkaç ayını Tayland'da geçiriyor.

Macbeth

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Nemesis Leopar

Şeytan Yıldızı Yarasa

Kurtarıcı Hamamböcekleri

Kardan Adam Hayalet

MACBETH

Yazan: Jo Nesbo

© Jo Nesbo, 2018

Orijinal adı: Macbeth

İngilizceden çeviren: Can Yapalak

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

İngilizcede ilk kez Vintage alt markası Hogarth tarafından yayımlanmıştır.

Vintage, Penguin Random House'a aittir.

Shakespeare Yeniden, William Shakespeare'in ölümünün 400. yılı dolayısıyla başlatılmış, ünlü eserlerinin çağdaş yazarlar tarafından yeniden yorumlandığı roman serisidir. İngilizcede Hogarth Shakespeare olarak yayımlanmaktadır.

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2018 / ISBN 978-605-09-5148-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Kapak illüstrasyonu: Elif Deneç

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda inş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr/editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Macbeth

Jo Nesbo

Shakespeare
Yeniden

Çeviren: Can Yapalak

Sevgili okurlar,

Yeni romanım *Macbeth* 1970’li yıllarda işsizlik, uyuşturucu çeteleri, sahtekâr yöneticiler ve sanayi kirliliğiyle boğuşan bir şehirde geçiyor. Ancak günün birinde ahlak timsali Duncan’ın çeteler ve polis teşkilatı içindeki yolsuzluklarla savaşıma hevesiyle emniyet müdürü olmasıyla birlikte şehrin üzerine bir umut ışığı doğuyor.

Duncan’a bu mücadelesinde katılanlar arasında Özel Harekât timinin başında bulunan Macbeth ve onun çocukluk arkadaşı, hırslı polis amiri Duff var. Bu iki dostun yolları yıllar içinde ayrılrsa da onları birbirlerine bağlayan bazı kadim sırlara sahipler.

Duncan, Organize Suçlar biriminin başına Duff’ın yerine Macbeth’i getirince geçmişlerine ait bu sırlar gün yüzüne çıkmaya başlıyor.

Şehrin en büyük uyuşturucu baronu Hecate, Macbeth’e ulaşıyor ve Duncan’ı öldürdüğü takdirde onu emniyet müdürü yapacağını söylüyor. Üstelik onu koruyacağına dair söz veriyor.

Macbeth bu fikri başlarda önemsemese de sevgilisi Lady’ye anlatmaya karar veriyor. Eski bir hayat kadını ve genelev patroniçesi olan, şimdiyse şehrin en lüks kumarhanesi Inverness’ı işleten Lady, bu teklifi kabul ettiklerinde neler elde edebileceklerini hemen görüyor. Ve Macbeth’le ikisi böylece şehrin en güçlü insanları olmaya soyunuyorlar.

Okuyacağınız roman, Emniyet Müdürü Duncan’ın şehrin önemli politikacıları ve emniyet amirleriyle birlikte bir akşam Lady’nin kumarhanesine davet edilmesiyle başlayan olaylar silsilesini anlatıyor. Bu

Öyle bir akşam ki, sonunda ya kırmızı ya da siyah kazanacak. Ya hırs ya da korku. Ya gece ya da kan.

Macbeth'i keyifle okumanızı temenni ediyorum.

Sevgilerimle,
Jo Nesbo

Birinci kısım

Parlak bir yağmur damlası, karanlığı delerek aşağıdaki limanın titrek ışıklarına doğru düşüyordu. Sert kuzeybatı rüzgârı, onu şehri boydan boya bölen kurumuş nehir yatağının ve çaprazlama bölen metruk demiryolunun üzerine sürüklüyordu. Şehrin dört bölgesi saat yönünde numaralandırılmıştı, bunların dışında bir adları yoktu. Burada yaşayanlar da onlara isim verildiğini hatırlamıyordu. Dahası, bu şehir halkından birilerine çok uzaklarda rastlasanız ve onlara nereli olduklarını sorsanız, muhtemelen şehrin adını bile hatırlayamazlardı.

Yağmur damlası, şehrin üzerini daimi bir örtü gibi kaplayan kurum ve zehir bulutunun içine düşünce parlaklığını yitirip griye döndü. Oysa fabrikalar son yıllarda birer birer kapanmıştı. İşsiz kalanlar artık yoksulluktan sobalarını yakamıyordu. Bazılarının dediğine göre ise ikinci Dünya Savaşı çeyrek asır önce iki atom bombasıyla sona erene kadar, bir damla bile yağmamış olan yağmur, kararsız ve bir o kadar hiddetli bir rüzgâr eşliğinde aralıksız yağar olmuştu. Çeyrek asır önce... Başka bir deyişle, Kenneth'ın emniyet müdürü koltuğuna oturduğu zamandan beri. Emniyet Müdürü Kenneth, o yıllardan itibaren emniyet müdürlüğü binasının en üst katındaki odasından şehri tam yirmi beş sene zorbalıkla yönetmiş, ülkenin en büyük ikinci şehri ve en önemli sanayi merkezi olan bu kent yolsuzluk, iflas, suç ve karmaşa batağına saplanırken ne belediye başkanının kim olduğunu umursamış ne de Başkent'teki yöneticilerin

söylediklerine ya da söylemediklerine kulak asmıştı. Altı ay önce Emniyet Müdürü Kenneth yazlık evinde sandalyeden düşmüş, üç hafta sonra da ölmüştü. Cenaze masrafları, Kenneth'ın uzun yıllar önce oldu bittiye getirerek bizzat kendisinin geçirdiği bir belediye meclisi kararıyla şehir tarafından karşılanmıştı. Diktatörlere yaraşan bir cenaze töreninin ardından belediye başkanı ve meclisi, bir piskoposun oğlu olan ve Başkent'te Organize Suçlar Dairesi'nin başkanlığını yapan Duncan adındaki, kalın kaşlı bir adamı yeni emniyet müdürü olarak görevlendirmişti. Ve kentin sakinleri arasında yeni bir umut dalgası yayılmaya başlamıştı. Bu, herkes için şaşırtıcı bir tercihti, çünkü Duncan çıkarıcı bir siyaset güden o eski usul idarecilerden değildi. Şehrin seçilir seçilmez köşeyi dönen çoğu politikacısının aksine yeniliği, şeffaflığı, modernleşmeyi ve yolsuzlukla mücadeleyi destekleyen, tahsilli yeni nesil emniyet yöneticilerinden biriydi.

Şehir halkının onları bu bataktan çıkartabilecek, namuslu, dürüst ve ileri görüşlü bir emniyet müdürünün başa gelmesiyle filizlenen umudu, Duncan'ın üst yönetimdeki eski kafalıların yerine kendi kurduğu ekibi getirmesiyle daha da artmıştı. Onlar şehrin yaşanacak daha iyi bir yer haline gelmesini *gerçekten* isteyen temiz, genç ve idealist insanlardı.

Rüzgâr yağmur damlasını 4. Bölge'nin batısında bulunan şehrin en yüksek noktasına, Walt Kite'ın tek başına kızgın bir sesle tüm R'leri yuvarlayarak umut nidaları attığı ve nihayet bir kurtarıcıları olduğunu söylediği stüdyonun tepesindeki radyo kulesine taşıdı. Kenneth hayattayken Kite emniyet müdürünü açıkça eleştirmeye ve onu yasadışı bazı şeyler yapmakla suçlamaya cesaret edebilmiş tek kişiydi. Bu akşam, Kenneth'ın emniyet müdürünü şehrin gerçek otoritesi kılmak için genişlettiği yetkilerin belediye meclisi tarafından ne pahasına olursa olsun geri alınması gerektiğini anlatıyordu. İşin çelişkili kısmı şu ki böyle bir durumda, iyi bir demokrat olan yeni emniyet müdürü Duncan da istediği yenilikleri hakkında

hayata geçirmekte zorlanacaktı. Kite ayrıca yaklaşan yerel seçimde ülkenin en çok oturan ve haliyle en şişman belediye başkanı Tourtell'in karşısında kimsenin olmayacağını da ekliyordu. "Gerçekten de hiç kimse" diyordu. "Tourtell tosbağasıyla^[1] kim boy ölçüşebilir ki? Adamın üzerine atılan tüm eleştiri okları, şen şakrak samimiyetinden ve kusursuz ahlakından oluşan o kabuktan geri sekiyor."

4. Bölge'nin doğusunda yağmur damlası, şehrin geri kalanını oluşturan dört katlı, kahverengi-siyah bir sefalet yığınının ışıklı bir işaretparmağı gibi yükselen yirmi katlı camdan bir otel ve kumarhanenin, yani Obelisk'in üzerinden geçti. Sanayi azalıp işsizlik arttıkça halkın olmayan parasını şehrin iki kumarhanesinde daha fazla çarçur etmeye başlaması, çoğu insan için büyük bir tezattı.

Radio dalgalarında Kite'in "Vermeyi bırakıp almaya başlayan bir şehir olduk" diyen sesi yayılıyordu. "Önce sanayiye bıraktık, sonra kimse kaçmasın diye demiryolunu. Sonra da kendi vatandaşlarımıza uyuşturucu satmaya başladık. Bu işi bir zamanlar tren bileti aldıkları yerlerde yaptık ki, onları güle oynaya soyabilelim. Para emici sanayi patronlarını özlediğimi söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama onların yaptığı ticaret en azından namusluydu. İnsanların halen zengin olabildiği diğer üç sektör gibi değildi. Ne kumar, ne uyuşturucu ne de siyaset."

3. Bölge'de yağmurla dolu rüzgâr, emniyet müdürlüğü binasını, Inverness Kumarhanesi'ni^[2] ve bazıları telaşla bir şeyler aransa ya da etrafta koşursa da çoğu insanın yağmurdan içeri kaçtığı caddeleri dövüyordu. Bir de artık trenlerin gelip gitmediği, hayaletlerle gezginlerin mesken tuttuğu garı. Hayaletler, bu kenti kendilerine duydukları inancın, çalışma ahlakının, Tanrı'nın ve teknolojilerinin yardımıyla inşa edenlere ve onların çocuklarına aitti. Gezginlerse yirmi dört saat açık olan uyuşturucu pazarından çay satın alıp cennete ve hiç kuşkusuz cehenneme bilet

kazananlardı. 2. Bölge’de şehrin yakın zaman önce kapanan en büyük iki fabrikasının bacalarında uğuldayan rüzgârın sesi vardı: Graven ve Estex’in. İkisinde de metal alaşımı imal edilirdi ancak bu alaşımın neden yapıldığını fırınları çalıştıranlar dahi kesin olarak söyleyemezdi. Bildikleri tek şey, Korelilerin aynı alaşımı daha ucuza imal etmeye başladıklarıydı. Bu suskun ve ölü fabrikaların Kite’in deyimiyle “kapitalizmin vazgeçmiş ve inançsız bir şehirdeki yağmalanmış katedralleri” olarak dikilmelerinin nedeni, her şeyi çürümüş gösteren şehir iklimi ya da hayal gücüydü. Belki de sadece batıp kapanmalarının çıplak gerçekliği.

Rüzgâr güneydoğuya, gökyüzünden düşen sonsuz yağmurdan korunmak için duvar diplerine üşüşüp tetikte bekleyen çakalların ve daha aydınlık ve güvenli yerlere gitmenin telaşındaki avların olduğu, kırık sokak lambalarının sıralandığı caddelere sürükleniyordu. Kite son röportajında Emniyet Müdürü Duncan’a neden buradaki soyulma riskinin Başkent’ten altı kat fazla olduğunu sorduğunda, Duncan nihayet kolay bir soru sorulduğu için mutlu olduğunu söylemişti. Çünkü bu şehirde işsizlik oranı altı, uyuşturucu kullananların sayısı ise tam on kat daha yüksekti.

Rıhtımda grafiti kaplı konteynırlar ve limanın rüşvetçi yetkilileriyle kuytu köşelerde buluşup daha hızlı giriş izni ve demirleme yeri kapmak için onlara kahverengi zarflar uzatan kaptanların kullandığı köhne yük gemileri yükseliyordu. Bu paraların muhtelif masraf olarak hesaplarına işlendiğini gören nakliye şirketleri, bir daha bu şehirde iş yapmamaya tövbe ediyordu.

Limandaki gemilerden birinin adı Leningrad’dı ve bir Sovyet gemisiydi. Yağmurda gövdesinden öyle çok pas süzülürdü ki, limana kanı akıyor gibi görünürdü.

Yağmur damlası bir depo, bir büro ve kapalı bir boks kulübü bulunan iki katlı ahşap bir binanın çatısındaki lambanın ışığında belirdi, duvar ile paslı bir gemi hurdasının arasındaki boşlukta düşmeye devam etti ve bir boğanın

boynuzuna kondu. Boynuzdan aşığı süzölerek bir motorcu kaskına indi ve Gotik harflerle KUZHEY SÜVARİLERİ yazısının işlendiğı deri bir ceketin sırtına aktı. Oradan da kırmızı bir Indian Chief motosikletin selesine ve onun yavaşça dönen arka tekerinin göbeğine. Tekrar yere savrulduğumda artık bir yağmur damlası değil, şehrin kirli sularının ve her şeyin bir parçasıydı.

Kırmızı motosikletin arkasında on bir motosiklet daha vardı. İki katlı ışıksız bir liman binasının duvarında duran lambalardan birinin altından geçiyorlardı.

Lambadan gelen ışık, birinci kattaki bir nakliye şirketinin penceresinden içeri girerek GLAMIS MUTFAKÇI ARIYOR yazılı bir ilana yaslanan eli aydınlatıyordu. Elin parmakları bir piyanistinkiler gibi ince, uzun ve hayli bakımlıydı. Adamın yüzü her ne kadar gölgede kalsa ve masmavi gözlerini, kararlı çenesini, ince, küçük dudaklarını ve yırtıcı bir gagayı andıran burnunu görmeyi imkânsız kılssa da çenesinden alnına doğru çapraz bir çizgi çizerek uzayan yara izi, kayan beyaz bir yıldız gibi parlıyordu.

“Geldiler” dedi Dedektif Duff, sesindeki istemsiz titremenin Narkotik Birimi’ndeki adamları tarafından fark edilmediğini umarak. Kuzey Süvarileri’nin uyuşturucu almak için üç ya da dört, en fazla beş adamını göndereceğini tahmin etmişti. Ne var ki karanlığın içinden yavaşça çıkan alayda on iki motosiklet saymıştı. Üstelik en arkadaki ikisinde ikişer kişi oturuyordu. Dokuz adamına karşı on dört adam. Dahası Kuzey Süvarileri’nin silahlı olduğu kesindi. Ağır silahlı. Yine de Duff’ın ses tellerinin titremesine neden olan şey, bunca motosikletliyi bir arada görmesi değildi. En çok istediğı dileğın gerçek olmasıydı. Konvoyun başında o vardı, ilk defa *ona* bu kadar yakındı.

Adamı aylardır gören olmamıştı ama bu şehirde o kaska ve kırmızı bir Indian Chiefe sahip olan tek bir kişi vardı. Söylenenlere göre motosiklet, New York Emniyet Müdürlüğü'nün 1955'te tam bir gizlilik içerisinde ürettiği elli araçtan biriydi. Yanına takılmış kıvrık silah kılıfının metali ışıldıyordu.

Sweno.

Kimileri onun öldüğünü, kimileriyse ülkeden kaçarak kimliğini değiştirdiğini, örgülü sarı saçlarını kestiğini ve kurşunkalem inceliğindeki yıllanmış purosunu tüttürerek Arjantin'de bir terasta keyif çatıldığını iddia ediyordu.

Ama buradaydı işte. Çavuşuyla birlikte ikinci Dünya Savaşı'ndan sonra Kuzey Süvarileri'ni kuran çete lideri ve polis katili. Başta lağım dökülen nehrin kıyısında yıkılmaya yüz tutmuş işçi lojmanlarındakiler olmak üzere, şehirdeki evsiz barksız delikanlıları toplamışlar, onları eğitip yola getirmişler ve Sweno'nun kendi amaçları için kullanacağı korkusuz bir ordu haline gelene dek beyinlerini yıkamışlardı. Sweno'nun amacı belliydi: Şehrin kontrolünü ele geçirmek ve büyüyen uyuşturucu pazarında tekel olmak. Bir müddet bunu gerçekten de başarmış gibiydi. Kenneth ve polis teşkilatı onu durdurmamış, aksine Sweno onlardan ihtiyacı olan tüm yardımı parayla satın almıştı. Ortada bir rekabet vardı ne de olsa. Hecate'nin ev yapımı uyuşturucusu çay çok daha iyi, çok daha ucuzdu ve daima piyasada bulunurdu. Fakat Duff'ın aldığı isimsiz ihbar doğruysa, bu teslimat Kuzey Süvarileri'nin tedarik sorununu bir süreliğine çözmeye yetecek kadar büyüktü. Duff, adresine gelen daktiloyla yazılmış kısa satırlarda okuduklarının doğru çıkmasını umsa da pek inanmamıştı. Bir polise vermek için fazla iyi bir armağandı bu. Doğru kullanılırsa Narkotik Birimi amirini kariyer basamaklarında yukarı taşıyabilecek bir armağan. Emniyet Müdürü Duncan, henüz polis teşkilatındaki tüm önemli

pozisyonları kendi adamlarıyla doldurmamıştı. Kenneth'ın yaşlı düzenbaz dedektifi Crowdor'un, eli kulağında olsa da yaptığı yolsuzluklara dair şimdilik somut bir kanıt bulunamadığı için koltuğuna sımsıkı yapışmayı başardığı Çete Birimi gibi. Duff da Duncan'ın adamlarından biriydi. Duncan'ın emniyet müdürü olarak atanabileceğinin sinyalleri geldiğinde Duff Başkent'teki bürosunu aramış, biraz süslü ama yine de açık bir dille belediye meclisi onun yerine Kenneth'ın yandaşlarından birini yeni emniyet müdürü yaparsa görevinden istifa edeceğini belirtmişti. Duncan'ın bu koşulsuz sadakat yemininin arkasında kişisel bir sebep olduğundan şüphelenmesi olasıydı; ama şüphelense de ne olacaktı ki? Duff, Duncan'ın önceliği halka hizmet olan dürüst bir polis teşkilatı yaratma planını desteklemeyi şiddetle arzulamıştı. Gerçi emniyet müdürlüğünde mümkün olduğunca üst katlardan bir oda kapmak da gönlünden geçmiyor değildi. Kimin geçmezdi ki? Ve bunun için oradaki adamın kellesini uçurmayı çok ama çok istiyordu.

Sweno.

Hem kurtarıcısı *hem de* sonu olabilirdi.

Duff saatine baktı. Saat, mektuptakiyle dakikası dakikasına örtüşüyordu. Parmak uçlarını bileğinin iç kısmına dokundurdu. Nabzını hissetti. Artık ummuyor, inanmaya başlıyordu.

“Çoklar mı, Duff?” diye fısıldadı bir ses.

“Şeref madalyası almaya yeter de artar bile, Seyton. Üstelik bir tanesi öyle büyük ki, devrildiğinde ülkenin öbür ucundan bile duyulacak.”

Duff penceredeki buğuyu temizledi. Küçük bir odada bekleyen gergin ve terli on polistiler. Bu tür görevlere alışkın olmayan bir avuç adam. Narkotik Birimi amiri olarak mektubu diğer polislere göstermeme kararını tek başına vermiş ve bu baskına yalnızca kendi birimindekileri götürmüştü. Teşkilat içindeki yozlaşma kültürü ve köstebekler yüzünden riske girmemişti. En

azından Duncan sorarsa ona böyle söyleyecekti. Sorun olacağını sanmıyordu. Tabii uyuşturucuya el koymayı ve on üç Kuzey Süvarisini suçüstü yakalamayı başarırlarsa.

Evet, on üç. On dört değil. Şansları yaver giderse birini savaş meydanında bırakacaklardı.

Duff dişlerini sıktı.

“Dört beş kişi olacaklar demiştin” dedi Seyton, onunla birlikte pencereden bakarak.

“Korktun mu, Seyton?”

“Hayır ama senin korkman gerek, Duff. Bu odada dokuz adamın var ve içlerinde gözetleme tecrübesi olan tek kişi benim.” Seyton bunu sesini yükseltmeden söylemişti. Zayıf, diri ve kel bir adamdı. Duff onun ne zamandır teşkilatta olduğundan emin değildi, tek bildiği Kenneth emniyet müdürüyken de burada olduğuydu. Duff ondan kurtulmaya çalışmıştı. Bir gerekçesi olduğundan değil, sadece onda adını koyamadığı ve ona karşı güçlü bir nefret beslemesine sebep olan bir şey vardı, hepsi bu.

“Neden Özel Harekât timini çağırmadın, Duff?”

“Ne kadar az olursak o kadar iyi.”

“Övgüyü paylaşacağın ne kadar az kişi olursa, desene şuna. Çünkü yanılmıyorsam şuradaki adam Sweno’nun hayaleti ya da ta kendisi.” Seyton başıyla Leningrad’ın gemi merdiveninin yanında duran Indian Chief marka motosikleti gösterdi.

Arkalarındaki karanlıktan gergin bir ses “Sweno mu dedin?” diye sordu.

Seyton yüksek sesle “Evet, yanında da en az bir düzine adam var” dedi, gözlerini Duff’tan ayırarak. “En az.”

“Siktir” diye homurdandı ikinci bir ses.

“Macbeth’i aramamız gerekmiyor mu?” diye sordu bir üçüncüsü.

“Duydun mu?” dedi Seyton. “Kendi adamların bile bu işi Özel Harekât’a devretmek istiyor.”

“Susun!” diye tısladı Duff. Döndü ve parmağını duvardaki ilana doğrulttu. “Bakın, burada Glamis’in cuma günü sabah altıda Başkent’e yola çıkacağı ve mutfağa aşçı aradığı yazıyor. Bana bu göreve katılmak istediğinizi kendiniz söylediniz; ama onun yerine buraya başvurursanız da benim için hava hoş. Üstelik parası ile yemekleri de daha iyidir. İsteyenler el kaldırsın?”

Duff gözlerini karanlığa, hareketsizce duran yüz­süz silüetlere dikti. Bu sessizlikten bir anlam çıkarmaya çalıştı. Rest çektiğine şimdiden pişman olmuştu. Birkaçı sahiden de ellerini kaldırırsa ne yapardı? Genellikle kendisini başkalarına bel bağladığı durumlara sokmaktan kaçınırdı; ne var ki şimdi önünde duran adamların her biri ona lazımdı. Karısına göre insanları sevmediği için yalnız çalışmayı tercih ediyordu. Haklılık payı olsa da, gerçek muhtemelen bunun tam tersiydi. İnsanlar onu sevmezdi. Bazıları dışında herkes ondan nefret etmiyordu elbette; yine de kişiliğinde insanları kaçıran bir şey olduğu kesindi. Sadece bunun ne olduğunu bilmiyordu. Görünümünün ve özgüveninin belli türden kadınlara çekici geldiğinin farkındaydı. Üstelik kibar, bilgili ve tanıdığı çoğu kişiden zekiydi de.

“Kimse istemiyor mu? Gerçekten mi? Güzel, o halde planımıza geçiyoruz ama birkaç ufak değişiklik yapacağız. Dışarı çıktığımızda Seyton üç adamıyla sağa gidip arkadakileri alacak. Ben de üç adamımla sola gidiyorum. Sivart, sen de ışıktan uzak durarak sola doğru fırlıyorsun ve karanlıkta bir yay çizerek Süvarilerin arkasına geçiyorsun. Merdivene göre konum al, kimse gemiye kaçmasın. Anlaşıldı mı?”

Seyton boğazını temizledi. “Sivart içimizde en genci ve...”

“En hızlısı” diyerek araya girdi Duff. “İtiraz istemedim, talimatlarım anlaşıldı mı diye sordum.” Önünde duran boş yüzleri taradı. “Bunu evet

olarak kabul ediyorum.” Pencereye geri döndü.

Başında beyaz kaptan şapkası olan kısa ve çarpık bacaklı bir adam, yağmurun altında sallana sallana gemi merdiveninden aşağı indi. Kırmızı motosikletli adamın yanında durdu. Adam kaskını çıkarmayıp sadece siperliğini kaldırmış, motoru da kapatmamıştı. Bacaklarını lakayt bir şekilde yana açarak seleye oturmuş, kaptanı dinliyordu. Kaskının altından çıkan iki sarı saç örgüsü, Kuzey Süvarileri ambleminin üzerine sarkmıştı.

Duff derin bir nefes aldı. Silahını kontrol etti.

En kötüsü de Macbeth’in aramış olmasıydı. Ona da telefonla aynı isimsiz ihbar gelmişti ve Duff’a Özel Harekât timinin yardımını önermişti. Ama Duff bu teklifi geri çevirmiş, tek yapmaları gerekenin bir kamyonete el koymak olduğunu söyleyerek Macbeth’ten ihbarı gizli tutmasını istemişti.

Viking kasklı adamın işaretiyle diğer motorculardan biri öne çıktı ve kaptanın önünde bir evrak çantasını açarken Duff çavuşun deri ceketinin kolu üzerindeki çizgileri gördü. Kaptan başını salladı, elini kaldırdı ve bir saniye sonra çarpışan demir sesleri eşliğinde, kolu rıhtımda sallanan bir vincin ışığı yandı.

“Çok yaklaştık” dedi Duff. Sesi artık daha sertti. “Mal ve para el değiştirene kadar bekleyip öyle harekete geçeceğiz.” Başlar loş ışıktaki sessizce sallandı. Planı titizlikle yapmışlar ama en fazla beş kuryenin olacağını hayal etmişlerdi. Sweno polisin karışabileceğine dair bir duyum almış olabilir miydi? O yüzden mi bu kadar güçlü gelmişlerdi? Hayır. Öyle olsaydı teslimattan vazgeçerlerdi.

“Kokuyu alıyor musun?” diye fısıldadı, yanında dikilen Seyton.

“Neyin kokusunu?”

“Korkularının.” Seyton gözlerini kapamıştı ve burun delikleri titriyordu. Duff yağmurlu geceye baktı. Macbeth’in Özel Harekât timi teklifini hâlâ kabul edebilirdi. Uzun parmaklarını yüzüne götürüp çapraz yara izinin

aşğısına kaydıldı. Artık düşüncek bir şey yoktu, bunu yapmalıydı, en başından beri yapmalıydı. Sweno buradaydı, Macbeth ve Özel Harekât ise yataklarında uyuyordu.

Macbeth sırtüstü uzanırken esnedi. Yağmurun tıkırtısını dinledi. Rahat hissetmeyince yana döndü.

Beyaz saçlı bir adam brandayı kaldırıp içeri kıvrıldı. Titreyerek oturdu ve karanlıkta küfretti.

“İslandın mı, Banquo?” diye sordu Macbeth, altında hissettiğı çatıya avuçlarını yaslayarak.

“Benim gibi gut hastası yaşlı bir adamın bu bok çukuru şehirde yaşaması saçmalık. Emekli ikramiyemi alıp ülkenin içine taşınmalıyım. Kendime Fife’tan ya da o taraflardan küçük bir ev alıp güneş parlarken, anlar vızıldarken ve kuşlar öterken verandasında oturmalıyım.”

“Gecenin köründe bir konteynır limanının çatısında yatmak varken mi? Şaka yapıyorsun herhalde?”

Gülüştüler.

Banquo cep fenerini açtı. “Sana göstermek istediğim buydu.” Macbeth feneri aldı ve Banquo’nun uzattığı çizime tuttu. “İşte senin mitralyöz.^[3] Güzel parça, ha?”

“Sorun görüntüsünde değil, Banquo.”

“O zaman Duncan’a göster. Özel Harekât’ın ihtiyacı olduğunu söyle. Şu anda ihtiyacı olduğunu.”

Macbeth iç geçirdi. “İstemiyor.”

“Hecate ve Kuzey Süvarileri bizden daha ağır silahlara sahip oldukça kaybedeceğimizi anlat. Mitralyözle neler yapılabileceğini açıkla. Hele hele iki tanesiyle!”

“Duncan cephanenin artırılmasını istemiyor, Banquo. Bence haklı da. Müdür olduğundan beri çok daha az sayıda ateşli silah vakası oldu.”

“Bu şehrin nüfusu hâlâ suç yüzünden azalıyor.”

“Bu daha başlangıç. Duncan’ın bir planı var. Ve doğru olan neyse onu yapmak istiyor.”

“Evet, evet, orası öyle. Duncan iyi bir adam.” Banquo sızlandı. “Ama saf da. Bu silahla epey bir temizlik yapabilir ve...” Birisinin brandaya hafifçe vurmasıyla cümle yarım kaldı. “İndirmeye başladılar, amirim.” Bu hafif peltek ses, Özel Harekât timinin yeni ve genç nişancısı Olafson’a aitti. Onunla aynı yaştaki polis memuru Angus dışında orada sadece dört kişiydiler ama Macbeth, Özel Harekât polislerinin yirmi beşinin de onlarla bu çatıda oturup soğuktan donmayı tereddütsüz kabul edeceğini biliyordu.

Macbeth feneri kapatıp Banquo’ya verdi ve çizimi siyah deriden Özel Harekât ceketinin içine soktu. Ardından brandadan çıktı ve karnının üzerinde çatının kenarına süründü. Banquo da yanına geldi.

Önlerindeki projektör ışığında, Leningrad’ın güvertesinin üzerinde tarihöncesinden kalma gibi görünen yeşil bir askeri kamyonet süzülüyordu.

“ZIS-5” diye fısıldadı Banquo.

“Savaştan kalma mı?”

“Hı-hı. ‘S’ harfi Stalin’i temsil ediyor. Ne görüyorsun?”

“Kuzey Süvarileri’nin Duff’ın beklediğinden on kişi daha fazla olduğunu görüyorum. Sweno belli ki tedirgin olmuş.”

“Sence polisin ihbar aldığından mı şüphelenmiş?”

“Öyle olsaydı gelmezdi. Hecate’den korkuyor. Hecate’nin her yerde kulağı olduğunun farkında.”

“Eee, ne yapıyoruz?”

“Bekleyip izleyeceğiz. Duff bu işi tek başına halledebilir. O zaman bize gerek kalmaz.”

“Yani bu çocukları gecenin ortasında oturup *izlesinler* diye mi buraya getirdin?”

Macbeth kıs kıs güldü. “Kendileri istedi, onlara sıkıcı olabileceğini söyledim.”

Banquo başını iki yana salladı. “Çok fazla boş vaktin var, Macbeth. Kendine bir aile kurmalısın.”

Macbeth ellerini kaldırdı. Gülümsemesi geniş ve karanlık yüzündeki sakallarını aydınlattı. “Benim ailem sen ve çocuklarsınız, Banquo. Başka neye ihtiyacım var?”

Olafson ve Angus arkalarında neşeyle kıkırdadı.

Banquo ümitsizce “Bu çocuk ne zaman büyüyecek?” diye homurdandı ve Remington 700 tüfeğinin dürbünündeki suyu sildi.

Şehir Bonus’un ayaklarının altındaydı. Önündeki cam panel yerden tavana kadar çıkıyordu ve alçak bulut katmanı olmadan tam anlamıyla tüm şehri görebiliyordu. Şampanya kadehini uzatınca binici pantolonlu ve beyaz eldivenli iki genç oğlandan biri atılıp içkisini tazeledi. Daha az içmeliydi, biliyordu. Şampanya pahalıydı ama neyse ki parasını o ödemiordu. Doktor, onun yaşında bir adamın artık hayat tarzına dikkat etmeye başlaması gerektiğini söylemişti. Ama her şey çok iyiydi işte. Bu kadar basit. Çok iyi. Tıpkı tabaktaki istiridyeler ve kerevit kuyrukları gibi. Oturduğu yumuşak, derin koltuk. Ve etrafında genç oğlanlar. Bir tek onlara elini uzatamıyordu. Gerçi hiç sormamıştı da.

Obelisk’in resepsiyonundan arabayla alınmış ve bir tarafı rıhtıma, bir tarafı işçi Meydanı ve Inverness Kumarhanesi’ne bakan en üst kattaki bu kral dairesine getirilmişti. Sonra da onu yumuşak yanaklara, dostane bir gülümsemeye, dalgalı siyah saçlara ve soğuk gözlere sahip harika bir adam karşılamıştı. Hecate adlı adam. Diğer adıyla Görünmez El. Ona

“Görünmez” derlerdi, çünkü şimdiye dek çok az kişi onu görmüştü. “El” denmesinin nedeniyse son on senede şehirdeki çoğu insanın öyle ya da böyle onun yaptığı şeyden etkilenmiş olmasıydı. Sattığı üründen. Kendisinin ürettiği ve “çay” adını verdiği sentetik bir uyuşturucuydu bu. Bonus’un yaptığı kaba tahmine göre Hecate bu sayede şehrin en zengin dört adamından biri olmuştu.

Hecate cam kenarında duran teleskobun başından ayrıldı. Binici pantolonunun askılarını çekiştirip koltuğun arkasına asılı tüvit ceketinden bir pipo çıkararak “Bu yağmurda net görebilmek zor” dedi. Herkesin İngiliz av partisindeymiş gibi giyineceğini bilseydim sıkıcı bir takım elbiseden farklı bir şeyler giyerdim, diye düşündü Bonus.

“Ama vinç çalışıyor, demek ki yükü indiriyorlar. Seni iyi besliyorlar mı, Bonus?”

“Yemekler mükemmel” dedi Bonus, şampanyasını yudumlayarak. Ama neyi kutladığınızı tam olarak bilmediğimi itiraf etmem gerek. Neden buraya çağrılmaya hak kazandığımı da.”

Hecate güldü ve bastonunu kaldırarak cama doğrulttu. “Manzarayı kutluyoruz, sevgili dilbalığım. Sen dipte yaşayan bir balık olduğun için dünyanın sadece aşağısını görüyorsun.”

Bonus gülümsedi. Hecate ona ne isim takarsa taksın itiraz etmek aklından bile geçmezdi. Daha az iyi şeyler.

“Dünya buradan bakınca daha güzel” diyerek devam etti Hecate. “Daha gerçek değil ama daha güzel. Bir de bunu kutluyoruz tabii ki.” Bastonu rıhtımı işaret etti.

“Neyi?”

“Şimdiye dek tek seferde şehre sokulan en büyük zulayı, sevgili Bonus. Dört buçuk ton saf amfetamin. Sweno kulübün elindeki her şeyi, hatta biraz fazlasını yatırdı. Şurada gördüğün adam varını yoğunu büyük bir riske attı.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Çünkü çok çaresiz. Süvariler’in vasat Türk malının benim çayım la yarışmadığını görebiliyor. Sovyetler’den aldığı bu yüklü miktardaki amfetamin, toptan indirimi ve düşük nakliye masrafı sayesinde kilogram başına fiyat ve kalite açısından onu rekabetin içinde tutacak.” Hecate bastonunu duvardan duvara döşenmiş kalın halıya dayadı ve altın yaldızlı topuzunu okşadı. “Sweno hesabını iyi yapmış ve bu işi kotaransa şehirdeki güç dengesini değiştirebilir. O halde saygıdeğer rakibimizin şerefine içelim.”

Kadehini kaldırınc a Bonus da itaatkâr bir şekilde aynısını yaptı. Fakat Hecate tam içkisini yudumluyordu ki tek kaşını kaldırarak kadehi inceledi, bir lekeyi işaret etti ve kadehi çocuklardan birine uzattı. Çocuk kadehi derhal eldiveniyle temizledi.

“Ne yazık ki Sweno için” diyerek devam etti Hecate, “bu kadar büyük bir siparişi tamamen yeni bir kaynaktan almak ve bunu yaparken aynı sektördeki başka birisinden bu haberi gizlemek çok zor. Maalesef bu ‘birisi’ polise isimsiz ama güvenilir bir ihbar verip yeri ve zamanı ispiyonlamış olabilir.”

“Senin gibi mi?”

Hecate sırtıttı. Kadehi aldı, Bonus’a arkasını döndü ve teleskoba eğildi. “Şu anda kamyoneti aşağı indiriyorlar.”

Bonus ayağa kalktı ve pencereye gitti. “Söylesene, neden kenardan izlemek yerine Sweno’ya bir saldırı düzenlemedin? Tek rakibinden sonsuza dek kurtulurdun ve bir anda dört buçuk ton amfetaminin olurdu. Kim bilir onu sokakta kaç milyona satardın?”

Hecate gözünü teleskoptan ayırmadan içkisini yudumladı.

“Krug” dedi. “En iyi şampanya olduğunu söylüyorlar. O yüzden sadece bunu içiyorum. Ama kim bilebilir ki? Önüme başka bir şampanya getirilmiş

olsaydı belki de ona alışacaktım ve başka bir marka içecektim.”

“Pazarda senin şu çaydan başka bir şey denenmesin mi istiyorsun?”

“Benim dinim kapitalizm, mezhebim de serbest piyasadır. Ama herkesin doğası gereği davranmaya ve tekelleşip hâkimiyet kurmak için savaşımaya hakkı var. Toplumun da bizlere karşı koymaya. Rolümüz neyse onu oynuyoruz, hepsi bu, Bonus.”

“Katılıyorum.”

“Şşş! Şu anda parayı veriyorlar.” Hecate ellerini ovuşturdu. “Gösteri zamanı...”

Duff ön kapıda elini kapı koluna koyarak nefesini dinliyor ve adamlarıyla göz teması kurmaya çalışıyordu. Hemen arkasındaki dar merdivende tek sıra halinde dikiliyorlardı. Her birinin aklında düşünceler vardı. Emniyet mandallarını açıyorlardı. Yanlarındakine son bir tavsiyede bulunuyorlardı. Ya da son dualarını ediyorlardı.

Seyton birinci kattan “Çantayı verdiler” diye seslendi.

“Şimdi!” diye bağırdı Duff, kapıyı sertçe açıp duvara yapışarak.

Polisler onu itekleyerek karanlığa adım attı. Duff peşlerinden gitti. Başına damlayan yağmur damlalarını hissetti. Hareket eden karaltıları gördü. İki motosikletin boş durduğunu fark etti. Megafonu ağzına götürdü.

“Polis! Olduğunuz yerde kalın ve ellerinizi havaya kaldırın! Tekrar ediyorum. Polis! Olduğunuz yerde...”

İlk mermi hemen arkasındaki kapının camını tuzla buz etti, ikincisiyse bacağının iç kısmında pantolonunu sıyrıp geçti. Ardından çocuklarının cumartesi geceleri mısır patlatmasına benzer bir ses çıktı. Otomatik silahlar. Hay sıçayım, dedi içinden.

Duff “Ateş!” diye haykırdı ve megafonu elinden attı. Yere fırlayıp karnının üzerine yattı, silahını kaldırmaya çalıştı ve bir su birikintisine

uzandığını fark etti.

“Yapma” diye fısıldadı yanındaki bir ses. Duff başını kaldırdı. Seyton’dı bu. Omzunda asılı tüfeğiyle öylece dikiliyordu. Yoksa operasyonu sabote mi ediyordu?

“Sivart ellerinde” diye fısıldadı Seyton.

Duff pis suyla bulanmış gözlerini kırıştırdı ve ileride bir Kuzey Süvarisi gördü. Adam silahını onlara doğrultarak motosikletinde sakince oturuyor ve ateş etmiyordu. Bu da neyin nesiydi şimdi?

“Kimse parmağını kıpırdatmazsa sorun çıkmayacak.”

Bu boğuk ses, ışık çemberinin dışından geliyordu ve megafona ihtiyacı yoktu. Duff önce terk edilmiş Indian Chiefi gördü. Sonra da karanlıkta iç içe geçen iki silueti. Uzun boylu olanın kaskından boynuzlar çıkıyordu. Önünde tuttuğu diğer siluet ondan bir baş kısaydı. Hatta neredeyse iki baş. Sweno’nun genç Sivart’ın gırtlığına dayadığı kılıcın metali parlıyordu.

“Şöyle yapacağız... ” Sweno’nun kalın sesi siperliğin açıklığından gümbürdeyerek yayıldı. “Malımızı alıp buradan gideceğiz. Güzelce ve sakince. İki adamım içinizden biri aptallık ederse diye burada kalacak. Peşimizden gelmeye kalkışmak gibi. Anlaşıldı mı?”

Duff kamburunu çıkardı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

“Yerinde olsam o birikintide kalırdım, Duff” diye fısıldadı Seyton. “Bu işi yeterince berbat ettin zaten.”

Duff derin bir nefes aldı. Verdi. Tekrar aldı. Ve içinden küfretti.

* * *

“Eee?” dedi Banquo, dürbünü rıhtımdaki adamlara çevirerek.

“Bizim gençleri biraz çalıştırmamız gerekecek gibi duruyor” dedi Macbeth. “Ama henüz değil. Önce Sweno’nun ve adamlarının sahneden

çekilmesini bekleyeceğiz.”

“Ne? Kamyonetle ve o kadar zulayla kaçmalarına izin mi vereceğiz?”

“Ben öyle demedim, sevgili Banquo. Ama şimdiden başlarsak aşağısı kan gölüne döner. Angus?”

Delikanlı masmavi gözleri ve Macbeth dışında muhtemelen hiçbir ekip liderinin izin vermeyeceği kadar uzun sarı saçlarıyla “Amirim?” diyerek hemen karşılık verdi. Tüm duyguları parlak yüzünden okunabiliyordu. Angus ve Olafson yeterince eğitim almıştı, artık biraz tecrübeye ihtiyaçları vardı. Bilhassa Angus’un güçlenmesi gerekiyordu. İş görüşmesinde Angus, Tanrı’nın olmadığını, insanların sadece kendilerini ve birbirlerini kurtarabileceğini anlayınca papazlık eğitimini bırakıp onun yerine polis olmak istediğini anlatmıştı. Macbeth için yeterli bir nedendi bu, onun korkusuz tavrını ve inandığı şeylerin sonuçlarıyla başa çıkmasını sevmişti. Yine de Angus’un duygularına nasıl hükmedeceğini öğrenmesi, kanunun uzun ve sert pençesi olarak Özel Harekât’ta her birinin birer iş bitirici olması gerektiğini anlaması gerekiyordu. Düşünme kısmıyla başkaları ilgilenebilirdi.

“Aşağı in, arabaya atla ve kapıda hazır bekle.”

Angus “Anlaşıldı” dedi, ayağa fırladı ve gitti.

“Olafson?”

“Evet, şef?”

Macbeth ona baktı. Daima açık duran çenesi, peltekliği, yarı kapalı gözleri ve Polis Koleji’nde aldığı notlar yüzünden, Özel Harekât’a alınmak için yalvaran bu gençle ilgili şüpheleri vardı. Ama ekibe girmeyi *gerçekten istiyordu* ve Macbeth bir zamanlar kendisine tanınan bu şansı ona da tanımaya karar vermişti. Macbeth’in bir keskin nişancıya ihtiyacı vardı ve teorik konularda çok parlak olmasa da Olafson doğuştan nişancıydı.

“Son atış taliminde şuradaki adamın yirmi yıldır kırılmayan rekorunu kırdın.” Macbeth başıyla Banquo’yu gösterdi. “Tebrikler, olağanüstü bir başarı. Bunun şu anda ne ifade ettiğini biliyor musun?”

“Şey... hayır.”

“Güzel, çünkü hiçbir şey ifade etmiyor. Senden burada tek istediğim, Dedektif Banquo’yu izleyip dinlemen ve ondan bir şeyler öğrenmen. Bugün kahraman olmayacaksın. O işi sonraya bırakalım. Anlaşıldı mı?”

Olafson gevşek çenesini ve alt dudağını oynattı ama ses çıkaramadı. Yalnızca başını sallayabildi.

Macbeth delikanlının omzuna elini koydu. “Gerildin mi?”

“Biraz, amirim.”

“Normal. Rahatlamaya çalış. Ha, son bir şey daha, Olafson.”

“Evet?”

“Sakın batırayım deme.”

“Neler oluyor?” diye sordu Bonus.

“Neler olacağını biliyorum” dedi Hecate, sırtını doğrultup teleskobu rıhtımın olduğu yönden çevirerek. “O yüzden buna ihtiyacım yok.” Bonus’un yanına oturdu. Bonus onun genellikle böyle yaptığını fark etti. Karşıya değil, yana otururdu. Sanki doğruca yüzüne bakılmasından hoşlanmıyormuş gibi. “Sweno’yu ve amfetamini ele mi geçirdiler?”

“Tam tersi. Sweno, Duff’ın adamlarından birini aldı.”

“Ne? Endişelenmiyor musun?”

“Ben asla tek ata oynamam, Bonus. Ayrıca şu anda daha çok büyük resmi düşünüyorum. ‘Emniyet Müdürü Duncan’ deyince aklından ne geçiyor?”

“Seni tutuklayacağına söz vermiş olması?”

“İnan bana umurumda bile değil; ama emniyette işbirliği yaptığım çoğu ortağımı işten çıkardı ve bu yüzden piyasada şimdiden sorunlar yaşamaya

başladım. Haydi ama, sen insan sarrafısın. Onu gördün, dinledin. Dedikleri kadar ahlaklı mı?”

Bonus omuz silkti. “Herkesin bir bedeli vardır.”

“Haklısın ama bu bedel her zaman para olmaz. Herkes senin kadar basit değil.”

Bonus bunu hakaret saymak yerine duymazdan geldi. “Duncan’a nasıl rüşvet yedireceğini bilmek için önce onun ne istediğini bilmen gerek.”

“Duncan, sürüsüne hizmet etmek istiyor” dedi Hecate. “Şehrin sevgisini kazanmak. Kendi heykelini dikmek değil, heykelini başkalarına diktirmek.”

“Zor iş. Duncan gibi halk kahramanlarındansa bizim gibi açgözlü asalaklara rüşvet yedirmek her zaman daha kolay.”

“Rüşvet konusunda haklısın” dedi Hecate. “Ama halk kahramanları ve asalaklar konusunda yanılıyorsun.”

“Öyle mi?”

“Kapitalizmin temeli budur, sevgili Bonus. Bireylerin zengin olma çabası tüm sürüyü zenginleştirir. Kapitalizmin mekanikleri yalın ve basittir, görmesek ya da düşünmesek de işlemeye devam eder. Asıl halk kahramanı bizleriz, Duncan gibi gözü boyanmış idealistler değil.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Ahlak filozofu Adam Hand de böyle düşünüyordu.”

“Uyuşturucu üretip satarak topluma hizmet ediliyor mu?”

“Bir talebi karşılayan herkes toplumun inşasına katkıda bulunur. Tek derdi düzenleyip sınırlamak olan Duncan gibileri doğaya karşı gelir ve uzun vadede bize zarar verir. Peki Duncan’ı toplumun menfaati için zararsız kılacak olan ne? Zaafları neler? Neyi kullanabiliriz? Seks, uyuşturucu, aile sırları?”

“Bana güvendiğin için sağ ol Hecate, ama gerçekten bilmiyorum.”

“Tüh” dedi Hecate, bastonunu nazikçe halıya vurup gençlerden birinin yeni bir şampanya şişesinin mantarındaki teli çıkarmasını izlerken. “Duncan’ın sadece tek bir zayıf noktası olduğundan şüphelenmeye başladım.”

“Neymiş o?”

“Ömrünün uzunluğu.”

Bonus sandalyesinde irkildi. “Umarım beni buraya şey için çağırmamışsındır...”

“Tabii ki hayır, sevgili dilbalığım. Sen çamurlarda gizlenmeye devam edebilirsin.”

Bonus, mantarla boğuşan çocuğu izlerken derin bir oh çekti.

“Fakat” dedi Hecate, “sende üstünlük kurmam gereken insanlara karşı seni güçlü kılan cevherler var. Vcdansızlık, vefasızlık ve elbette itibarın gibi. Yardımına ihtiyacım olduğunda umarım sana güvenebilirim. Umarım benim görünmez elim olabilirsin.”

O anda büyük bir gümbürtü koptu.

“İşte oldu!” diyerek güldü Bonus, kadehleri şişeden fışkıran şampanyayla doldurmaya çalışan gencin sırtını sıvazlayarak.

Duff asfaltta hareketsizce yatıyordu. Yanında duran adamları, aralarında on metre bile olmamasına rağmen gitmeye hazırlanan Kuzey Süvarileri’ni aynı hareketsizlikle seyrediyordu. Sivart ve Sweno ışık hüzmelerinin dışındaki karanlıkta dikilse de Duff genç polisin titreyen vücudunu ve Sweno’nun Sivart’ın boğazına dayadığı kılıcı görebiliyordu. Keskin metalin azıcık bir baskıyla ya da hareketle deriyi ve atardamarı keserek saniyeler içinde Sivart’ın tüm kanını boşaltabileceğinin farkındaydı. Böyle bir durumun sonuçlarını düşününce içinde büyüyen paniği hissetti Duff. Yalnızca bir adamı kendi ellerinde ve emri altında ölmüş olmayacak, tam da

emniyet müdürü Organize Suçlar Birimi'nin başına yeni birini getirecekken bizzat kendisinin yürüttüğü bir operasyon sefil bir şekilde çuvalalayacaktı. Sweno, Süvariler'den birine başını sallayınca adam motosikletinden indi, Sivart'ın arkasına geçti ve başına bir silah doğrulttu. Sweno siperliğini indirdi, ışığa adım attı, deri ceketinde çavuş çizgileri olan adamla konuştu, motosikletine atladı ve iki parmağını kaskına götürüp selam verdikten sonra rıhtımdan uzaklaştı. Duff arkasından ateş etmemek için ellerine hâkim olmaya çalıştı. Çavuş bazı emirler verdi ve bir saniye sonra motosikletler homurtuyla gecenin karanlığına karıştı. Sweno ve çavuşu takip edenler de gittikten sonra geride sadece iki boş motosiklet kalmıştı.

Duff kendisini paniğe kapılmamaya, düşünmeye zorladı. Nefes almalı ve düşünmeliydi. Rıhtımda Kuzey Süvarileri amblemlili yalnızca dört kişi vardı. Biri karanlıktaydı ve Sivart'ın arkasında dikiliyordu. Biri elinde makineli tüfekte^[4] ışıktaki polisleri gözetliyordu. Muhtemelen arka selevlerde oturan diğer ikisiye kamyonete binmişti. Kontak anahtarı çevrilirken Duff bitmek bilmeyen acı bir feryat duydu ve bir an için bu eski, demirden canavarın çalışmamasını ümit etti. Ne var ki cılız hırıltı sesi, güçlü bir gürlemeye dönünce küfretti. Ve kamyonet hareket etti.

“Onlara on dakika zaman tanıyacağız” diye bağırdı makineli tüfekli adam. “Bu sırada güzel şeyler düşünün.”

Duff kamyonetin karanlıkta yavaşça kaybolan dikiz aynalarına bakakaldı. Güzel şeyler mi? Tamı tamına dört buçuk tonluk uyuşturucu ve savaştan bu yana en büyük toplu gözaltı fırsatı ellerinden kaçıyordu. Yargıca ve jüriye on dört kasklı kafa yerine her birinin yüzünü *gördüklerini* söylemedikleri müddetçe Sweno ve adamlarının az önce önlerinde durduğunu *bilmelerinin* hiçbir faydası yoktu. *Güzel* şeyler, ha? Duff gözlerini kapadı.

Sweno.

Saniyeler önce tam da burada avucunun içindeydi. Siktir!

Duff dinledi. Duymaya çalıştı. *Herhangi* bir şey. Ama tek duyabildiği yağmurun anlamsız fısıltısıydı.

“Banquo çocuğu tutan herif için görüş sağladı” dedi Macbeth. “Sen de diğerini yakalayabildin mi, Olafson?”

“Evet, amirim.”

“Aynı anda ateş etmelisiniz, tamam mı? Üçten geri sayacağım. Banquo?”

“Hedefi görmek için daha çok ışığa ihtiyacım var. Ya da daha genç gözlere. Yoksa çocuğu da vurabilirim.”

“Benim hedefim yeterince aydınlıkta” diye fısıldadı Olafson. “Değişebiliriz.”

“Olur da ıskalarsak ve çocuk ölürse ıskalayanın Banquo olmasını tercih ederiz. Banquo, tamamen yüklü bir Stalin kamyonetinin azami hızı sence kaçtır?”

“Hımm. Altmış herhalde.”

“Güzel; ama her şeyi başarabilmemiz için vaktimiz daralıyor. O yüzden biraz doğaçlama yapsak iyi olacak.”

“Hançerlerini mi deneyeceksin?” diye sordu Banquo.

“Bu mesafeden mi?” dedi Macbeth. “Bana bu kadar güvendiğin için sağ ol. Hayır, birazdan görürsün, ihtiyar. Görürsün derken, gerçekten de *görürsün*”

Banquo başını dürbünden kaldırdı ve Macbeth’in ayağa kalkıp çatıdaki lambanın takılı olduğu direği kavradığını fark etti. Macbeth’in güçlü boynundaki damarları çıkmıştı ve dişleri Banquo’nun yüzünü ekşittiği için mi yoksa sırtıttığı için mi olduğunu anlamadığı biçimde parlıyordu. Direk, on iki ayın sekizinde esen şiddetli kuzeybatı rüzgârlarına dayanması için yere vidalanmıştı. Fakat Banquo daha önce Macbeth’in kar yığınlarının içinden arabaları çıkardığını bile görmüştü.

“Üç” diye inledi Macbeth.

İlk vidalar yuvalarından fırladı.

“İki.”

Direk gevşedi ve ani bir sarsıntıyla kablosu alttaki duvardan kurtuldu.

“Bir.”

Macbeth ışığı rıhtıma doğrulttu.

“Şimdi.”

Kırbaç sesine benzer iki ses duyuldu. Duff gözlerini açtığında otomatik silahlı adamın öne devrilişini ve önce kaskının, ardından vücudunun yere çarpışını gördü. Sivart’ın dikildiği yer aydınlanmıştı ve Duff genç polisle arkasındaki adamı açıkça görebiliyordu. Adam artık Sivart’ın başına silah tutmuyor, çenesini onun omzuna dayıyordu. Duff ışıktaki siperliğindeki deliği gördü. Sonra da bir denizanası gibi Sivart’ın sırtından aşağı kaydığını.

Duff döndü.

“Yukarı bak, Duff.”

Duff elini gözlerine siper etti. Göz kamaştıran ışığın arkasında bir kahkaha patladı ve iri bir adamın gölgesi rıhtıma vurdu.

Kahkahasından belliydi.

Bu Macbeth’ti. Elbette Macbeth’ti.

Martı bulutsuz bir gecede ay ışığında sessizce Fife’in üzerinde uçuyordu. Aşağıda gümüş gibi parlayan bir nehir vardı. Nehrin batısında kalın bir kale surunu andıran sarp ve karanlık bir dağ gökyüzüne yükseliyordu. Bir manastır topluluğu bir zamanlar zirvenin biraz aşağısına büyük bir haç dikmişti ama Fife tarafına konduğu için şehrin sakinleri haçın karaltısını tersten görüyordu. Dağın yanından, hisar hendeklerinin üzerindeki açılır köprülere benzeyen, etkileyici, demir bir köprü uzanıyordu. Uzunluğu üç yüz altmış metreydi ve en yüksek noktası doksan metre yukarıdaydı. Adı Kenneth Köprüsü olsa da çoğunluk ona “yeni köprü” derdi. Eski köprü buna kıyasla daha mütevazı ama göze daha hoş gelen bir yapıydı ve nehrin aşağısında olduğu için yolu uzatıyordu. Yeni köprünün ortasında Emniyet Müdürü Kenneth’in kendi emriyle yaptırdığı ve hesapta onu temsil eden, mermerden sevimsiz bir anıt dikiliyordu. Heykel, sanki hiçbir ilçe bir karış toprağını bile yok yere bu düzenbazın ölümünden sonraki itibarı için harcamak istememiş gibi, şehir sınırının neredeyse sadece bir santimetre içinde duruyordu. Heykeltıraş Kenneth’in isteklerine uygun şekilde onun ileri görüşlü tarafını vurgulayıp figürü ufku tarayan bir pozda resmetmişse de en iyimser sanatçılar dahi emniyet müdürünün garip biçimde büyük duran boynuna ve çene kısmına takılmaktan kendilerini alamıyordu.

Martı dağ boyunca uzanan sahilde daha iyi avlanacağı umuduyla kanatlarını çırparak yükseldi ancak bu hareket hava değişimine maruz

kalacağı anlamına geliyordu. İyiden kötüye geçiş. Aynı yolda seyahat etmek isteyen insanlar içinse yeni köprüden başlayıp dağın içinden geçen iki kilometrelik dar ve karanlık bir delik vardı. Koca bir dağı delip geçmesi, çoğu insan için takdire değer olsa da komşu ilçeler bu tünele “bağırsak”, sonuna da “makat” derdi. Martı dağın zirvesinden geçerken sakın ve düzenli bir dünyadan çıkarak aşağıdaki leş kokulu kentin üzerine yağın dondurucu pis bir yağmura girdi. Adeta iğrendiğini göstermek için dışkıladı ve rüzgârla oradan oraya savrularak ilerlemeye devam etti.

Martının dışkısı, içinde cılız bir oğlanın titreyerek bankına tünediği bir kulübenin çatısına düştü. Kulübenin yanındaki tabelada burasının bir otobüs durağı olduğu yazıyordu ama çocuk emin değildi. Son iki yılda o kadar çok otobüs hattı iptal edilmişti ki. Aptal belediye başkanının dediğine göre azalan nüfus yüzündendi. Fakat çocuk çay almak için tren garına gitmek zorundaydı. Motorculardan aldığı mal resmen çöptü, içinde amfetaminden çok pudraşekeri ve patates unu var gibiydi.

Kaygan ıslak asfalt, hâlâ çalışan tek tük sokak lambaları altında parlıyordu ve şehirden gelen delik deşik yolun su birikintilerine yağmur doluyordu. Etraf sessizdi, tek bir araba bile geçmiyordu ve sadece yağmur vardı. Çocuk, şimdi ise uzaktan şırıltıya benzer hafif bir ses duyuyordu.

Başını kaldırdı. Boş göz çukurunun üzerinden kayarak diğer gözünü de örtmeye başlamış göz bandını sıkıştırdı. Belki de merkeze gitmek için otostop çekmeliydi?

Ama hayır, ses ters taraftan geliyordu.

Çocuk iyice büzüştü.

Şırıltı yükselerek bir gürlemeye döndü. Yer değiştiresi yoktu, zaten çoktan ıslanmıştı; o yüzden başını kollarıyla kapadı. Kamyonet geçerken otobüs durağına pis sudan bir şelale sıçrattı.

Yere düştüğünde hayatı sorgulamaya başlamıştı ki bunu yapmamanın daha akıllıca olduğunu fark etti.

Derken başka bir aracın sesi duyuldu. Belki bu seferkine binebilirdi?

Güçbela ayağa kalktı ve etrafına baktı. Ama hayır, bu da şehirden geliyordu. Hem de son süratle. Yaklaşırken farlarına baktı. Ve aklına bir fikir geldi: Yola bir adım atarsa tüm sorunları çözüldü.

Minibüs tek bir çukura bile girmeden önünden geçip gitti. Siyah bir Ford Transit'ti. İçinde üç polis vardı. Harika, diye düşündü çocuk. Otostop çekmek isteyeceğim en son adamlar.

“İşte orada, tam önümüzde” dedi Banquo. “Gaza bas, Angus!”

“Onlar olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Olafson, Özel Harekât minibüsünün ön koltuklarının arasına eğilerek.

“Dizel dumanı” dedi Banquo. “Tanrım, Rusya’da petrol krizi olduğuna şaşırmamak gerek. Tam arkalarından git ki bizi dikiz aynasından görebilsinler, Angus.”

Angus siyah egzoza yetişene kadar hız kesmedi. Banquo camını indirip tüfeğini dikiz aynasına dayadı. Öksürdü. “Şimdi yanlarına yanaş, Angus!”

Angus yana kırdı ve hızlandı. Ford Transit homurdayıp inleyen kamyonetin dibine girdi.

Kamyonetin penceresinden bir duman bulutu çıktı. Banquo’nun tüfek namlusunun altındaki ayna kırıldı.

“Evet, bizi gördüler” dedi Banquo. “Tekrar arkalarına geç.”

Yağmur aniden kesildi ve etraflarındaki her şey daha da karardı. Tünele girmişlerdi. Asfalt ve siyah duvarlar farların ışıklarını yutuyor, kamyonetin arka farları dışında bir şey göstermiyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Angus. “Diğer uçta köprü başlıyor ve geçerlerse...”

“Biliyorum” dedi Banquo, t fegini kaldırarak. Heykele geldiklerinde şehir de, yetki alanları da, kovalamaca da sona erecekti. Elbette devam edebilirlerdi, daha önce olmuştu: Genelde Narkotik Birimi’nden olmasalar da bazı hevesli polisler kaçakçıları sınırın yanlış tarafında yakalamıştı. Ve her defasında kabarık dosyaları mahkemeden geri dönmüş, bir de üstüne vazife sırasında yanlış karar aldıkları için ihtar almışlardı. Banquo’nun Remington 700’  geri tepti.

“Tam isabet” dedi.

Kamyonet tünelde yalpalamaya başladı, arka tekerinden lastik parçaları fırladı.

“şimdi ağır bir direksiyonun *gerçekten* ne olduğunu hissedeceksiniz” dedi Banquo ve diğer arka lasti e nişan aldı. “Arayı biraz a  Angus. Do ruca tünelin duvarına toslarlarsa uzaklarında olalım.”

Arka koltuktan “Banquo!” diye bir ses geldi.

“Olafson?” dedi Banquo, teti e yavaşça basarken.

“Araba geliyor.”

“Eyvah.”

Banquo yana ını tüfekten kaldırırken Angus frene bastı.

ZIS-5 hemen önlerinde sa a sola savruldu undan karşıdan gelen arabanın farları ara ara görünüyordu. Banquo kornayı; üzerine gelen kamyoneti fark eden sedan arabanın çaresiz  ı lı ını duydu ve her şey için çok geç olduğunu anladı.

“Tanrım...” dedi Olafson peltek bir fısıltıyla.

Kornanın sesi ve sıklığı arttı.

Ardından bir ışık parladı.

Banquo ister istemez yan tarafa baktı.

Ve kısa bir an için arabanın arka koltuğunda cama yaslanıp uyumuş bir çocuğun yana ını gördü.

Sonra görüntü kayboldu ve kornanın azalan sesi, aldatılan seyircilerin hayal kırıklığıyla “Aaa...” demesine benzedi.

“Daha hızlı” dedi Banquo. “Köprüye geldik sayılır.”

Angus ayağını pedala bastı ve yeniden bir egzoz bulutunun içine girdiler.

“Öyle kal” dedi Banquo, nişan alırken. “Öyle kal. ..”

O esnada kamyonetin arkasındaki branda yana çekildi ve Transit’in ön farları içlerinde beyaz bir madde olan plastik torbalarla dolu bir kasayı aydınlattı. Sürücü kabininin arkasındaki pencere parçalandı. Ve kiloluk torbaların arasındaki boşluktan bir tüfek çıktı.

“Angus...”

Kısa bir patlama sesi duyuldu. Banquo namlunun ucunda bir parlama fark etti ve ön cam beyaza bürünüp üzerlerine dökülüverdi.

“Angus!”

Angus konuyu anlamıştı ve direksiyonu sertçe sağa kırdı. Sonra da sola. Lastikler asfaltta öttü ve ateş püsküren namlu minibüsün manevralarını takip etmeye çalışırken mermiler vızıldadı.

Banquo “Aman Tanrım!” diye bağırıp diğer lastiğe ateş etti ama mermi sadece çamurluktan kıvılcımlar çıkarabildi.

Ve yağmur bir anda geri geldi. Köprüdeydiler.

“Pompalıyla vur, Olafson!” diye haykırdı Banquo. “Çabuk!”

Yağmur ön camın açıklığından içeri yağıyordu. Banquo, Olafson çift namlulu pompalı tüfeği koltuğunun arkasına yaslayabilsin diye kenara çekildi. Namlu Banquo’nun omzunun üzerinden göründü ancak tokmakla et dövülüyormuş gibi tok bir sesle birlikte yeniden kayboldu. Banquo arkaya bakınca Olafson’un başı öne düşmüş bir halde koltuğa yığıldığını ve ceketinin göğüs hizasında bir delik olduğunu gördü. Bir sonraki mermi Banquo’nun koltuğundan geçip Olafson’un yanına isabet edince gri döşeme dolgusu kabardı. Kamyonetteki adam artık onları görüyordu. Banquo

pompalıyı Olafson'un ellerinden kaptı ve hızlı bir hareketle öne çevirip ateş etti. Kamyonetin arkasında beyaz bir patlama oldu. Banquo pompalıyı bırakıp tüfeğini kaldırdı. Kamyonetteki adamın bu yoğun ve beyaz toz bulutu arasında bir şey seçebilmesi imkânsızdı ama gecenin karanlığında Kenneth'ın ışıklandırmalı beyaz mermer heykeli nahoş bir manzara gibi ortaya çıkmıştı işte. Banquo arka tekere nişan aldı ve tetiği çekti. Tam isabet.

Kamyonet zikzak çizdi, ön tekerlerinden biri kaldırıma dayandı, arka tekeri bordüre çarptı ve ZIS-5'in yan tarafı çelik korkuluklara girdi. Metalin metale sürtünme sesi araçların motorlarını bastırdı. Ne var ki şoför ağır kamyoneti inanılmaz bir şekilde yola geri çıkarmayı başardı.

"Lütfen o lanet sınırı geçme!" diye bağırdı Banquo.

Lastikten son kalanlar kamyonetin arka jantlarından sökülürken gökyüzüne bir kıvılcım pınarı fışkırdı. ZIS-5 patinaj yaptı, sürücü son bir umutla aracı düzeltmeye çalıştı ama bu sefer hiçbir şansı yoktu. Kamyonet yolda yana döndü ve asfaltta kaymaya başladı. Tekerler yeniden yere tutunup kamyoneti yoldan çıkardığında neredeyse sınıra gelmişlerdi. On iki tonluk Sovyet askeri mühendislik harikası, Emniyet Müdürü Kenneth'ın kemerinin tam altına çarptı, heykel kaidesinden çarpmanın etkisiyle koptu ve yaklaşık on metrelik çelik korkulukla birlikte köprüden aşağı düştü. Angus Transit'i durdurmayı başarmıştı. Banquo bir anlık sessizlikte Kenneth'ı ay ışığında köprüden düşerken ve çenesinin etrafında yavaşça dönerken izledi. Arkasından da ZIS-5'in önce burnunu, ardından tüm gövdesini amfetaminden bir kuyrukluyıldıza benzeyen beyaz tozdan kuyruğuyla havada süzülürken...

"Tanrım..." diye fısıldadı yaşlı polis.

Sonsuz gibi gelen bir bekleyişten sonra her şey suya gömüldü ve nehir beyaza boyandı. Gümbürtü Banquo'nun kulağına kısa bir gecikmeyle geldi.

Ve sessizlik kaldığı yerden devam etti.

Sean kulüp binasının önünde ayaklarını yere vurdu ve avlu kapısının dışına baktı. Alnındaki ÖLENE DEK KUZEY SÜVARİSİ dövmesini kaşdı. Doğumhanedeki o günden beri hiç bu kadar gerilmemişti. Colin’le birlikte kısa çöpü çekmiş ve heyecan doruktayken burada dikilip gözcülük yapmaya mecbur kalmış olması, ne kadar da büyük bir sürprizdi. Ne uyuşturucuyu almaya giden ekibe ne de partiye katılmalarına izin verilmişti.

“Hatun çocuğa benim adımı koymak istiyor” dedi Sean, daha çok kendi kendine konuşmuş gibi.

Colin denizaygırlarınıninkini andıran bıyığını çekiştirirken duygusuz bir tonla “Tebrikler” dedi. Parlak kafasına yağmur yağıyordu.

“Sağ ol” dedi Sean. Aslında bunların hiçbirini istememişti. Hayatı boyunca bir damga gibi taşıyacağı dövmeyi de, aynısını yapacağını bildiği bir çocuğu da. Özgürlük... Motorcu olmanın amacı buydu, değil mi? Ne var ki önce kulüp, şimdi de Betty inandığı özgürlük kavramını değiştirmişti. Yalnızca bir yere ait olursan, gerçek birlik ruhunu hissedersen tamamen özgür olabilirdin.

“İşte geldiler” dedi Sean. “Her şey yolunda gitmişe benziyor, ha?”

“İki kişi eksik” dedi Colin, izmariti tükürüp tepesinde dikenli tel olan yüksek avlu kapısını açarken.

İlk motosiklet önlerinde durdu. Boynuzlu kaskın içinden kalın ve güçlü bir ses geldi. “Polisler pusu kurdu, o yüzden ikizler biraz geç gelecek.”

“Tamamdır, patron” dedi Colin.

Motosikletler kükreyerek birer birer kapıdan içeri girdi. Adamlardan biri başparmağını kaldırarak işaret verdi. Güzel; uyuşturucu güvendeydi, kulüp onu kurtarabilmişti. Sean derin bir oh çekti. Motosikletler avludan ve duvarı Kuzey Süvarileri amblemiyle boyanmış, kulübeye benzer tek katlı ahşap

evin yanından geçerek geniş garaja girdi. Kulübede bir masa hazırlanmıştı; Sweno bu yeni alışverişin âlem yaparak kutlanmasına karar vermişti. Sean birkaç dakika sonra içeriden yükselen müziği ve ilk kutlama nidalarını duydu.

“Zenginiz” diyerek güldü. “Malı nereden aldıklarını biliyor musun?”

Colin bir şey söylemedi, sadece gözlerini devirdi.

Bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Bir tek Sweno. Ve tabii kamyonettekiler. Böylesi daha iyiydi.

“İkizler geldi” dedi Sean, avlu kapısını yeniden açarken.

Motosikletler neredeyse duracak kadar yavaşladı ve yokuşu tırmanarak onlara doğru geldi.

Sean “Selam, Joao, ne ol?..” diyordu ki doğruca kapıdan içeri girdiler.

Sean gelenlerin motosikletlerini orada bırakmayı düşünüyorlarmış gibi avlunun ortasında durduklarını gördü. Ardından birbirlerini dürttüler, başlarıyla açık garaj kapısını gösterdiler ve içeri sürdüler.

“Joao’nun siperliğini gördün mü?” diye sordu Sean. “Bir delik var.”

Colin bezgince iç geçirdi.

“Şaka yapmıyorum!” dedi Sean. “Tam ortada. Gidip rıhtımda ne olduğunu öğreneceğim.”

“Baksana, Sean...”

Ama Sean gitti, avlunun diğer ucuna yürüdü ve garaja girdi. İkizler motosikletlerinden inmişti. Ancak ikisinin de sırtı dönüktü ve kasklarını çıkarmamışlardı. Biri garajdan doğruca kulübün etkinlik odasına çıkan kapıyı aralamış, kendisini göstermeden önce partinin ne durumda olduğuna bakıyor gibiydi. Sean’ın en iyi arkadaşı Joao ise motosikletinin yanında dikiliyordu. Çirkin görünümlü makineli tüfeğinin şarjörünü çıkarmıştı ve kaç merminin kaldığını sayıyor gibi bir hali vardı. Sean arkadan omzuna dokundu. Bir anda döndüğüne göre irkilmiş olmalıydı.

“Siperliğine ne oldu, Joao? Taş falan mı çarptı?”

Joao cevap vermek yerine şarjörü makineli tüfeğe geri takmakla uğraştı. Tuhaf biçimde sakardı. Bir diğer tuhaf şeyse boyunun... daha uzun olmasıydı. Sanki önünde dikilen Joao değildi de...

“Siktir!” diye bağırdı Sean, bir adım geri çekildi ve elini kemerine götürdü. Siperlikteki deliğin ne manaya geldiğini anlamıştı, en yakın dostunu bir daha göremeyecekti. Silahını çıkardı, emniyet mandalını açtı ve tam makineli tüfekle uğraşan adama nişan alacakken omzuna bir şey saplandı. Silahı istemsizce darbenin geldiği yöne çevirdi. Ama orada kimse yoktu. Yalnızca kapıda duran Kuzey Süvarileri ceketli adam vardı. O anda eli güçsüzleşti ve Sean silahı yere düşürdü.

“Ses çıkarayım deme” dedi arkasından bir ses.

Sean tekrar döndü.

Tüfek ona doğrultulmuştu ve delik siperliğin yansımasında omzundan çıkan bir hançer görüyordu.

Duff, tüfeğin namlusunu adamın alnındaki dövmeyle dayadı. Aval aval bakan çirkin suratına baktı. Parmağını hafifçe tetiğe bastırdı. Kaskın içini dolduran nefesini ve çok dar gelen deri ceketin altında çarpan kalbini duydu.

“Duff” dedi Macbeth kulübün kapısından. “Sakin ol.”

Duff tetiği biraz daha sıktı.

“Kes şunu” dedi Macbeth. “Rehine kullanma sırası bizde.”

Duff tetiği bıraktı.

Adamın yüzünün rengi atmıştı. Ya korkudan ya da kan kaybından. Muhtemelen ikisinden de. Konuşurken sesi titredi. “Biz rehineleri kur...”

Duff namluyla dövmeyle vurdu. Adamın yüzünde Duff’ın kendi alametifarikasının kopyası gibi bir anlığına beyaz renkte parlayan bir çizgi

belirdi. Sonra çizgi kanla doldu.

“Çenenin kaparsan daha iyi olacak, evlat” dedi Macbeth yanlarına gelerek. Genç adamı uzun saçlarından kavradı, başını geri çekti ve ikinci hançerini boğazına dayadı. Onu kulüp odasının kapısına doğru itti. “Hazır mısın?”

“Unutma, Sweno benim” dedi Duff, kıvrımlı şarjörün silaha düzgün oturduğunu kontrol edip Macbeth ve Kuzey Süvarisi’nin peşinden yürüyerek.

Macbeth kapıyı tekmeyle açtı ve önünde rehine, hemen arkasında Duff’la içeri girdi. Kuzey Süvarileri geniş, açık ama şimdiden duman altı olmuş kulüp odasındaki uzun bir masada oturup gülüşüyor, ağız dolusu küfürler ederek konuşuyordu. Hepsi sırtını duvara vermiş, odadaki üç kapıya bakıyordu. Büyük ihtimalle bir kulüp kuralıydı bu. Duff yirmi kişi kadar olduklarını tahmin etti. Müziğin sesi yüksekti. The Stones. “Jumpin’ Jack Flash.”

“Polis!” diye bağırdı Duff. “Kıpırdamayın yoksa arkadaşım bu yakışıklı delikanlının gırtlakını keser.”

Zaman bir anda durdu ve Duff masanın sonundaki adamın başını yavaş çekimde kaldırdığını gördü. Burun delikleri belirgindi, domuzu andıran kırmızı bir yüzü vardı ve saçları öyle sıkı örülmüştü ki gözleri nefret dolu iki düz ve ince çizgiye dönmüştü. Ağzının kenarından uzun ince bir puro sarkıyordu. Sweno’ydu bu.

“Biz rehineleri kurtarmayız” dedi.

Genç adam yere yığıldı, bayılmıştı.

Sonraki iki saniyede odadaki her şey dondu ve tek duyulan Rolling Stones oldu.

Ta ki Sweno purosundan bir nefes alana dek. “Öldürün.” Duff en az üç Kuzey Süvarisi’nin aynı anda harekete geçerek makineli tüfeklerinin tetiğine asıldığını gördü. Gerçekten de kıpırdamamışlardı. Silahlardan

püsküren 7,62 milimetre çapındaki kurşunlar şişeleri tuzla buz etti, masayı tırmaladı, duvarı kamçılardı, etleri oydu ve Mick Jagger'ı tam da *gaz, gaz, gaz* derken susturdu. Macbeth yanındaydı ve rıhtımdaki Kuzey Süvarileri cesetlerinden ceketleri, kaskları ve motosikletleriyle beraber topladığı iki Glock tabancayı eline almıştı. Duff silahının avuçlarında bir kadın gibi ısınıp yumuşadığını hissediyordu. Lambalar parçalandıkça oda giderek kararıyordu. Duff nihayet parmağını tetikten çektiğinde havada toz ve tüyler uçuşuyor, tavanda oradan oraya sallanan tek lamba yüzünden gölgeler, kaçan hayaletler gibi duvarda koşturuyordu.

“Etrafıma bakınca Kuzey Süvarilerinin loş ışıkta yüzükoyun yere saçıldıklarını gördüm” dedi Macbeth. “Her yerde kan, kırık camlar, boş kovanlar vardı.”

Angus, Özel Harekât’ın uğrak yeri olan, tren garının arkasındaki Bricklayers Arms’taki coşkulu gürültüyü bastıran bir sesle “Tanrım!” diye bağırdı. Konuşurken kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. Donuk mavi gözleri Macbeth’e adeta hayranlıkla baklıyordu.

“Hepsini dünyadan şutlamışsın! Aman Tanrım! Şeref!”

“Hop, hop, laflarına dikkat et bakalım papaz bozuntusu” dedi Macbeth, fakat geceye katılan on sekiz Özel Harekât polisinin çoğu bira kupalarını ona doğru kaldırıncı sonunda pes edip gülümsedi, başını iki yana salladı ve o da kupasını kaldırdı. Uzun bir yudumdan sonra sol elinde büyük boy ağır bir Bricklayers Arms bira kupası tutan Olafson’a döndü.

“Canın yanıyor mu, Olafson?”

Olafson peltek konuşmasıyla “En azından onlardan birinin de omzunun acıdığını bilmek iyi geldi” dedi ve diğerleri kahkahaya boğulurken utanarak kol askısını düzelitti.

“Aslında işi başlatanlar Banquo ve Olafson oldu” dedi Macbeth. “Ben sadece dandik bir fotoğrafçı asistanı gibi bu iki sanatçıya fener tuttum.”

“Devam etsene, şef” dedi Angus. “Duff’la ikiniz tüm Kuzey Süvarileri’ni yere serdiniz. Eee, sonra ne oldu?” Sarı saçlarını kulaklarının arkasına attı.

Macbeth masadaki meraklı yüzleri süzdü ve Banquo'yla bakıştıktan sonra devam etti. “Bazıları bağırarak teslim olduğunu söylüyordu. Havalanan tozlar yere iniyordu. Müzik sistemi paramparça olduğu için nihayet oda sessizleşmişti ama ortalık hâlâ karanlıktı ve bir şey göremiyorduk. Duff’la beraber yerde yatanları kendi tarafımızdan başlayarak kontrol ettik. Ölen yoktu ama birkaçına haliyle acil yardım gerekiyordu. Duff, Sweno’yu bulamadığını söyledi.” Macbeth bardağın dışındaki buğuda parmağını gezdirdi. “Masanın Sweno’nun oturduğu ucunda bir kapı fark ettim. O esnada motosikletlerin çalıştığını duyduk. Diğerlerini orada bırakıp avluya fırladık. Üç motosikleti kapıdan çıkarken gördük. Biri kırmızıydı. Sweno’nunki. Kel kafalı bıyıklı nöbetçi de motosikletine atlayıp peşlerine takıldı. Duff öfkeliydi, onları takip etmek istedi ama içeride bazılarının ciddi şekilde yaralandığını söyledim...”

“Sence Duff’ı bu durdurur muydu?” diye fısıldadı bir ses. “Sweno’yu yakalayabilecekken birkaç piçin yerde kan kaybederek yatması?”

Macbeth döndü. Soruyu soran ses yan bölmede tek başına oturuyordu ve yüzü dart kulübünün ödül büfesi altında, gölgeye gizlenmişti.

“Sence Duff destansı bir kahramanlığa bu kadar yakinken birkaç sıradan adamın hayatını umursar mıydı?” Gölgenin içinde bir bira kupası havaya kalktı. “Sonuçta kariyerleri de düşünmek gerek.”

Macbeth’in masası sessizliğe büründü.

Banquo öksürdü. “Kariyerlerin canı cehenneme. Biz Özel Harekât’ta savunmasız insanları ölüme terk etmeyiz, Seyton. Siz Narkotik’te ne yapıyorsunuz, bilemem.”

Seyton öne eğildi ve yüzüne ışık vurdu. “Narkotik’te hiçbirimiz ne yapacağımızı tam olarak bilmeyiz; Duff gibi bir şefe sahip olmanın sorunu da bu zaten. Neyse, ben hikâyeyi bölmeyeyim, Macbeth. İçeri girip yaralılarla mı ilgilendiniz?”

“Sweno ilk fırsatta yeniden öldürecek bir katildi” dedi Macbeth, gözlerini Seyton’dan ayırmadan. “Ve Duff onun köprüünün diğer tarafına kaçacağından endişeleniyordu.”

“Tıpkı kamyonet gibi onlar da köprüden kaçacaklar diye korktum” dedi Duff. “O yüzden motosikletlere atladık. Elimizden geldiğince hızlı sürdük. Hatta biraz daha hızlı. Islak asfaltta tek bir virajı yanlış hesaplasaydık...” Duff yarısı yenmiş altın renkli krem brule tatlısını Lyons’un damalı desenli masa örtüsünde itti, buz kovaşından şampanya şişesini aldı ve diğer üç kadehi doldurdu. “Vadinin aşağısındaki ilk keskin virajdan sonra dört motosikletin arka farlarını gördüm ve gaza bastım. Aynada Macbeth’in peşimden geldiğini gördüm.”

Duff anlattıklarının hoşuna gidip gitmediğini görmek için Emniyet Müdürü Duncan’a kaçamak bir bakış attı. Kibar ve dostane gülümsemesinden bir anlam çıkarmak zordu. Duncan dün geceki polis gözetimiyle ilgili halen doğrudan bir yorum yapmamıştı ama bu küçük kutlamaya katılması her şeyi açıklamıyor muydu zaten? Yine de emniyet müdürünün sessizliği Duff’ı tedirgin ediyordu. Yolsuzlukla Mücadele Birimi’nin amiri olan ve o alışıldık hevesiyle masaya eğilip her kelimeyi yutarcasına dinleyen soluk kızıl saçlı Dedektif Lennox’a baktığında daha iyi hissediyordu. Ya da iri yeşil gözleri duyduğu her şeye harfiyen inandığını gösteren Adli Tıp Birimi amiri Caithness’a.

Duff şişeyi bıraktı. “Tünele yaklaştığımızda yan yana gidiyorduk. Öndeki farlar büyüyordu, sanki yavaşlamışlar gibi. Sweno’nun kaskındaki boynuzları görebiliyordum. Sonra hiç beklenmedik bir şey oldu.”

Duncan şampanyasını kırmızı şarap kadehinin yanına itince Duff bunun gerginlik mi yoksa sadece sabırsızlık belirtisi mi olduğunu çıkaramadı. “Motosikletlerin ikisi otobüs durağının hemen ilerisinde Forres’a giden

çıkış yoluna saparken diğer ikisi tünele doğru devam etti. Sapaktan geçmemize saniyeler vardı ve bir karar almak zorundaydım...”

Duff *karar* kelimesini bilhassa vurgulamıştı. *Seçim yapmak* da diyebilirdi elbette. Fakat *seçmek* her aptalın yapmaya mecbur kalabileceği bir şeyken, *karar almak* ileriye etkileyen bir eylemdi ve hem zihinsel bir süreç hem de güçlü bir kişilik gerektirdiği için ancak bir lider bunu yapabilirdi. Emniyet müdürünün yeni kurulan Organize Suçlar Birimi’nin başına gelecek kişiyi belirlerken ihtiyaç duyacağı türden bir lider. Organize Suçlar, Narkotik ve Çete birimlerinin birleşmesiyle kurulacaktı ve şehirdeki tüm uyuşturucu ticareti artık diğer çeteleri ortadan kaldırmış olan Hecate ve Kuzey Süvarileri’nin elinde olduğu için bu mantıklı bir birleşmeydi. Asıl soru, bu yeni birimi Duff’ın mı yoksa şüpheli bir şekilde şehrin batı yakasında borcu ödenmiş kocaman bir eve sahip olan deneyimli Çete Birimi amiri Cawdor’un mu yönetecekti. Mesele şu ki Cawdor’un belediye meclisinde ve Kenneth’in emniyetteki eski suç ortakları arasında destekçileri vardı ve Duncan’ın Cawdor gibilerinden kurtulmak için kendini tehlikeye atmaya hazırlandığı herkesçe bilinse de, emniyet müdürlüğünde kontrolünü kaybetmemesi için biraz siyasi deha göstermesi de şarttı. Kesin olansa bu yarış ya Cawdor ya da Duff’ın kazanacağı, kaybedeninse artık yönetecek bir biriminin olmayacağıydı.

“Macbeth’e Forres’a sapan ikiliyi takip etmemiz gerektiğini işaret ettim.”

“Gerçekten mi?” dedi Lennox. “Ama o zaman diğer ikisi il sınırından kaçardı?”

“Evet, ikilem de buydu zaten. Sweno tilki kadar kurnaz biri. Aleyhine delilimizin bulunduğu tek Kuzey Süvarisi o olduğu için iki adamını yem olarak Forres’a yollayıp sınıra mı gidiyordu? Yoksa böyle düşüneceğini bildiğimizi tahmin ederek tam tersini mi yapıyordu?”

“Var mı ki?” diye sordu Lennox.

“Ne var mı ki?” dedi Duff, lafının kesilmesine sinirlendiğini gizlemeye çalışarak.

“Sweno aleyhine delilimiz? Stoke Katliamı zaman aşımına uğradı diye biliyorum.”

“Beş yıl önce 1. Bölge’de iki postane soygunu” dedi Duff sabırsızca. “Sweno’nun parmak izi ve diğer her şeyi elimizde.”

“Ya diğer Kuzey Süvarileri?”

“Hiçbiri. Hepsi kask taktığı için bu gece de bir şey bulamadık. Her neyse, Forres yoluna sapınca kaskı gör...”

“Stoke Katliamı ne?” diye sordu Caithness.

Duff sızlandı.

“Muhtemelen sen daha doğmamıştın” dedi Duncan samimi bir tonla. “Savaştan hemen sonra Başkent’te yaşandı. Sweno’nun biraderi firar ettiği için yakalanmak üzereydi ve silah çekmek gibi bir aptallık yaptı. Onu tutuklamaya gelen polislerin ikisi de savaşta cepheye gitmişti ve haliyle çocuğu delik deşik ettiler. Sweno birkaç ay sonra Stoke’ta kardeşinin intikamı aldı. Polis karakoluna girdi ve biri hamile dört polisi öldürdü. Sonra da kayıplara karıştı ve dava zaman aşımına uğrayınca yeniden ortaya çıktı. Lütfen devam et, Duff.”

“Teşekkür ederim. Onlara bu kadar yakın olduğumuzu fark etmediklerini düşündüm. Öyle ki Sweno Forres’a ve eski köprüye doğru saparken kaskını görebiliyorduk. Hemen birkaç kilometre sonra onlara yetiştik. Hâlâ biraz önümüzdeydi ama Macbeth havaya iki el ateş edince durdular. Biz de durduk. Vadi arkamızda kaldığı için artık yağmur yağmıyordu. Görüş iyiydi, ay ışığı vardı ve aramızdaki mesafe elli altmış metreydi. Makineli tüfeğim yanımdaydı. Onlara motosikletlerinden inmelerini, bize doğru beş adım gelmelerini ve ellerini başlarının arkasına koyarak asfalta diz

ökmelerini istedim. Dediğimizi yaptılar; biz de motosikletlerden indik ve onlara doğru yürümeye başladık.”

Duff gözlerini kapadı.

Artık onları görebiliyordu.

Diz çöküyorlardı.

Adım atarken Duff’ın deri kıyafetleri gıcırdıyordu ve açık duran siperliğinin kenarından görüş açısına doğru bir su damlası belirmişti. Birazdan düşecekti. Birazdan.

“Aramızda herhalde on on beş adım kalmıştı ki, Sweno silah çekti” dedi Macbeth. “Duff hemen harekete geçti ve ateş etti. Sweno’yu göğsünden üç kez vurdu. Daha kaskı yere değmeden ölmüştü. Ama aynı anda ikinci adam da silahını çekti ve Duff’a nişan aldı. Neyse ki tetiği çekmeyi başaramadı.”

“Vay canına!” diye bağırdı Angus. “Onu vurdun mu?”

Macbeth arkaya yaslandı. “Hançerle hallettim.”

Banquo amirini süzdü.

“Etkileyici” diye fısıldadı Seyton gölgelerin arasından. “Öte yandan, Sweno silahını çekince Duff senden çabuk mu hareket etti? Bahse varım ki sen ondan hızlı davranmışsındır, Macbeth.”

“İşte burada yanıyorsun” dedi Macbeth. Seyton ne yapıyordu, neyin peşindeydi? “Tıpkı Duff’ın yanıldığı gibi” diye ekledi Macbeth, bira kupasını ağzına götürerek.

“Bir hata yaptım” dedi Duff, yeni bir şampanya için şef garsona işaret vererek. “Ateş ederken değil, elbette. Hangi motosikletleri takip edeceğimizi seçerken.”

Şef garson masaya geldi ve ne yazık ki kapatmaları gerektiğini, gece yarısından sonra alkol satışının yasak olduğunu onlara sessizce bildirdi. Ama emniyet müdürü isterse...

“Teşekkürler ama olmaz” dedi Duncan. Gözlerini ayıplar gibi kaldırıp muzipçe gülümseme konusunda ustaydı. “Kurala uyacağız.”

Garson gitti.

“Yanlış seçim yapmak bazen bizim için en iyisi olabilir” dedi Duncan. “Ne zaman fark ettin? Kaskını çıkarınca mı?”

Duff başını iki yana salladı. “Onun hemen öncesinde, cesedin yanında yere eğilip bir anlığına motosikletine göz attığımda. Sweno’nun değildi bu, kılıcı yoktu. Ve Süvariler asla motorlarını değiştirmez.”

“Ama kasklarını değiştirir, değil mi?”

Duff omuzlarını kaldırdı. “Bilmeliydim. Sonuçta Macbeth ile ben de az önce aynı numarayı yapmıştık. Sweno kaskını onunla değiştirmişti ve kaskının Forres’a giden Süvarilerden birinde olduğunu görelim diye yavaşlamışlardı. Biz onların peşinden gidince tünele girdi ve köprüyü geçip kaçtı.”

“Kesinlikle akıllıca” dedi Duncan. “Ama maalesef adamları o kadar akıllı değilmiş.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Duff, garsonun önlerine bıraktığı, içinde hesap olan deri sümene bakarak.

“Senin de dediğin gibi, Sweno dışında hiçbirinin aleyhine delilimiz yoksa neden polise silah çektiler? Onları yakalamanıza izin verebilir ve birkaç saat sonra polis merkezinden ellerini kollarını sallayarak çıkabilirlerdi.”

Duff omuz silkti. “Belki de polis olduğumuza inanmadılar. Hecate’nin adamları olduğumuzu ve onları öldüreceğimizi sandılar.”

“Ya da müdürün söylediği gibi” dedi Lennox, “aptallardı.” Duncan çenesini kaşıdı. “Kaç Kuzey Süvarisi’ni içeri aldık?”

“Altı” dedi Duff. “Kulüp binasına döndüğümüzde çoğunlukla ağır yaralılar kalmıştı.”

“Kuzey Süvarileri gibi çetelerin yaralılarını düşmana bırakmadıklarını sanırdım.”

“Daha çabuk tıbbi yardım alacaklarını biliyorlardı. Şu anda tedavi altındalar ama yarın birkaçını daha gözaltına alacağımızı umuyoruz. Sonra da her biri Sweno hakkında sorguya çekilecek. Ne kadar acı çekerlerse çeksinler. Onu bulacağız, efendim.”

“Güzel. Demek dört buçuk ton amfetamin. Bayağı çok” dedi Duncan.

“Öyle” diyerek gülümsedi Duff.

“O kadar fazla ki, operasyondan önce bana neden haber vermediğinizi kendinize sormanız gerekir.”

“Zaman” dedi Duff hiç beklemeden. Bu kaçınılmaz soruya vereceği cevabı enine boyuna düşünmüştü. “İhbarı alıp harekete geçmemiz arasında yeterince zaman yoktu. Birimin amiri olarak idari kurallar ile dört buçuk ton amfetaminin şehrin gençlerine ulaşmasını önleyememe riskini karşılaştırıp birinde karar kılmam gerekiyordu.”

Duff ona dikkatle bakan emniyet müdürüyle göz göze geldi. Duncan işaretparmağıyla çenesinin ucunu kaşıdı. Ardından dudaklarını ıslattı.

“Çok fazla kan dökülmüş. Köprüde ağır hasar var. Nehirdeki balıklar muhtemelen uyuşturucu bağımlısı oldu. Ve Sweno hâlâ serbest.”

Duff içinden küfretti. Bu ikiyüzlü ve küstah budalanın büyük resmi görebilmesi gerekiyordu.

“Ama” dedi emniyet müdürü, “altı Kuzey Süvarisi gözaltında. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca balık yerken her zamankinden biraz daha canlı hissedecek olsak da böyle olması bu kadar uyuşturucunun gençlerimize ulaşmasından çok daha iyidir. Ya da,” Duncan şampanya kadehini eline aldı, “El Konulmuş Mallar deposuna götürülmesinden.”

Lennox ve Caithness güldü. Emniyet müdürlüğünün deposundan malların gizemli şekilde hâlâ kaybolduğunu herkes bilirdi.

“Sonuç olarak,” dedi Duncan kadehini kaldırarak, “İyi bir polis operasyonu, Duff.”

Duff iki kez gözlerini kırptı. Kalbi hızlanmış ve hafiflemişti. “Teşekkür ederim” dedi içkisini bitirerek.

Duncan deri sümeni kaptı. “Ben ödüyorum.” Hesabı aldı, biraz uzaklaştırdı ve gözlerini kısarak baktı. “Gerçi doğru hesap mı gelmiş, tam göremiyorum.”

“Ne zaman doğru gelir ki!” dedi Lennox, kimse gülmeyince gergin bir şekilde sırtarak.

Caithness “Bir de ben bakayım” diyerek hesabı aldı ve Duff’a göre hiç ihtiyacı olmadığı halde sırf onu birkaç yaş büyük gösteriyor ve çekiciliğine gölge düşürüyor diye kullandığı kemik çerçeveli nine gözlüğünü taktı. Duncan onu Adli Tıp Birimi’nin başına geçirerek büyük bir cesaret örneği göstermişti. Kimse onun mesleki yeterliliğinden şüphe duymuyordu elbette. Polis Koleji’nin en iyi öğrencisi olarak mezun olmuş, fizik ve kimya da okumuştı ama diğer birimlerin başındaki amirlerin hepsinden gençti, bekârdı ve insanın aklına atanması için farklı sebepler getirecek kadar güzeldi. Mumların alevi gözlük camlarının arkasında gülen gözlerini, dolgun kırmızı dudaklarının nemini ve ışıldayan beyaz dişlerinin ıslaklığını daha da parlatıyordu. Duff gözlerini kapadı. Asfaltın parıltısı geldi gözlerinin önüne, ıslak yolda giden lastiklerin sesini duydu. Sıçrayan suların sesi. Adam boynundan hançeri çıkardığında yere fışkıran kanları gördü. Sanki bir el göğsünü sıkıyordu. Nefes nefese gözlerini açtı.

“İyi misin?” dedi Lennox. Su dolu bir sürahiyi Duff’ın kadehine yaklaştırdı ve içkinin tortusu suya karıştı. “Şunu iç, Duff. Şampanyayı biraz sulandırmış olursun. Araba kullanman gerek.”

“Sorun değil” dedi Duncan. “Kahramanlarımın alkollü araba kullanmaktan tutuklanmasını ya da yolda ölmesini istemem. Şoförüm yolu biraz uzatmaya itiraz etmez.”

“Teşekkürler” dedi Duff. “Ama Fife...”

“... yolumun üzeri sayılır” dedi Duncan. “Aynca senin değil, Bayan Duff ve iki harika çocuğunun teşekkür etmesi gerek.” Duff “Müsaadenizle” dedi ve sandalyesini iterek ayağa kalktı.

“Muazzam bir polis” dedi Lennox, Duff’ın sendeleyerek salonun arkasındaki tuvalet kapısına gidişini izlerken.

“Duff mı?” diye sordu Duncan.

“O da öyle ama ben Macbeth’ten bahsediyorum. Etkileyici sonuçlar alıyor, ekibi ona tapıyor ve Kenneth’in altında çalışmış olsa da Yolsuzlukla Mücadele olarak onun ne kadar sağlam biri olduğunu biliyoruz. Daha yüksek bir idari görev için gereken yasal niteliklere sahip olmaması üzücü.”

“Polis Koleji’nde okumanın dışında hiçbir nitelik gerekmiyor. Kenneth’a baksana.”

“Evet ama Macbeth yine de bizden biri değil.”

“Biz mi?”

“Şey...” Lennox şampanya kadehini buruk bir tebessümle kaldırdı. “Birim amirlerini beğensek de beğenmesek de yüksek tabakaya ait görünenlerden seçiyorsunuz. Hepimiz şehrin batısından ya da Başkent’teniz, tahsilimiz ya da saygın ailelerimiz var. Macbeth ise halkın daha genel kesiminden biri. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır umarım.”

“Anladım. Baksana, Duff’ın ayakta duramaması beni biraz endişelendirdi. Rica etsem gidip?..”

Neyse ki tuvalet boştu.

Duff fermuarını çekti, lavabolardan birinin başında durdu, musluğu açtı ve yüzüne su çarptı. Arkasındaki kapının açıldığını duydu.

“Duncan nasıl olduğuna bakmamı istedi” dedi Lennox.

“Hımm. Sence ne düşünüyor?”

“Ne hakkında?”

Duff bir parça kâğıt havlu koparıp yüzünü kuruladı. “Şey işte... olan bitenler.”

“Muhtemelen hepimizin düşündüğü şeyi, yani harika bir iş çıkardığını.”

Duff başını aşağı yukarı salladı.

Lennox güldü. “Organize Suçlar’ı gerçekten de çok istiyorsun.”

Duff musluğu kapattı ve ellerini sabunlarken aynadan Yolsuzlukla Mücadele Birimi amirine baktı.

“Yani ben yükselme meraklısı mıyım?”

“Yükselmek istemenin yanlış bir tarafı yok” diyerek sırttı Lennox. “Sadece bunun yolunu yapmak için verdiğin uğraşı görmek komiğime gidiyor.”

“Ben vasıflı biriyim, Lennox. Organize Suçlar Birimi’nde elimden geleni yapmam bu şehre ve çocuklarımıza karşı vazifem değil mi? Ne yani, en büyük birimi Cawdor’a mı bırakayım? Kenneth’in altındayken koltuğunu kaptırmamak için elini kire ve kana bulamak zorunda kaldığından emin olduğumuz birine?”

“Aha” dedi Lennox. “Demek vazife aşkı için istiyorsun? Kişisel hırsın yüzünden değil? Pekâlâ, Aziz Duff, senin için kapıyı açayım.” Lennox başını eğerek onu selamladı. “O halde maaş artışı ve elde edeceğin diğer ayrıcalıkları da kabul etmeyeceksin herhalde, değil mi?”

“Maaş, saygınlık ya da şöhret beni ilgilendirmiyor” dedi Duff. “Ama toplum kendisine katkı sağlayanları böyle ödüllendiriyor. Maaşı küçük görürsem toplumu da küçük görmüş sayılırım.” Aynada yüzünü inceledi.

Birinin ne zaman yalan söylediği nasıl anlaşılırdı? O kişinin söylediklerinin doğru olduğuna kendisini inandırmayı başarsa bile anlaşılması mümkün müydü? Az önce anlattıklarına, yani Macbeth ile o iki adamı yolda nasıl öldürdükleriyle ilgili uydurdukları hikâyeye kendisinin de inanmaya başlaması ne kadar sürecekti acaba?

“Ellerini yıkamayı bitirdin mi, Duff? Sanırım Duncan artık evine gitmek istiyor.”

Özel Harekât polisleri Bricklayers Arms’ın önünde birbirleriyle vedalaştı. Macbeth yüksek sesle “Sadakat, kardeşlik” dedi.

Diğerleri, sarhoşluktan dedikleri pek anlaşılmasa da, tek ağızdan cevap verdi: “Ateşle vaftiz edildik, kanla birleştik.”

Ardından her biri pusulanın farklı yönlerine dağıldı. Macbeth ve Banquo batıya gitti, “Meet Me On The Corner”ı söylemekten çok uluyan bir sokak müzisyeninin önünden yürüdü ve tren garının boş ve harap haldeki yolcu salonundan, koridorlarından geçti. Yollarda tuhaf biçimde ılık bir rüzgâr esiyor, bir zamanlar güzel görünse de yılların kirliliği ve bakımsızlığı yüzünden dağılan Dor^[5] sütunların arasındaki çöpleri süpürüyordu.

“Evet” dedi Banquo. “Gerçekte ne olduğunu bana anlatacak mısınız?”

“Önce sen bana kamyoneti ve Kenneth’ı anlat” dedi Macbeth. “Doksan metreden düştüler, ha?” Kahkahası tuğla tavanın altında yankılandı.

Banquo gülümsedi. “Haydi ama, Macbeth. O köy yolunda neler oldu?”

“Köprünün tamir için ne kadar kapalı kalacağıyla ilgili bir şey dediler mi?” diye sordu Macbeth.

“Onlara yalan söyleyebilirsin ama bana değil.”

“Onları hakladık, Banquo. Daha fazlasını bilmene gerek var mı?”

“Bilmem, var mı?” Banquo, kaç yaşında olduğu kestirilemeyen, saçları yüzüne düşmüş bir kadının kamburunu çıkararak tırabzana tutunduğu

tuvalet merdiveninin pis kokusunu eliyle savuşturdu.

“Yok.”

“Peki” dedi Banquo.

Macbeth duvar dibine oturup önündeki bardakla dilenen bir delikanlıyı görünce durdu ve yanına eğildi. Çocuk başını kaldırdı. Tek gözünün üzerinde siyah bir bant vardı, diğer gözü ise uyuşturucunun etkisinde sanki bir rüyanın içinden bakıyordu. Macbeth bardağa bir banknot bıraktı ve elini çocuğun omzuna koydu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu nazikçe.

“Macbeth” dedi çocuk. “Gördüğün gibi.”

“Yapabilirsin” dedi Macbeth. “Bunu sakın unutma. Bırakabilirsin.”

Çocuğun dili hecelerin arasında yuvarlandı. “Nereden biliyorsun?”

Macbeth “İnan bana, daha önce yapanlar oldu” diyerek doğruldu ve çocuk arkasından titrek bir sesle seslendi: “Eksik olma, Macbeth.”

Garın doğu tarafındaki yolcu salonuna girdiklerinde kilisedekine benzer bariz bir sessizlik vardı. Keşler duvar diplerinde ya da banklarda oturmak, yatmak ya da dikilmek yerine farklı bir yerçekiminin olduğu uzay ortamındaki astronotlar gibi bir çeşit yavaş bir dansın içinde sallanarak geziyorlardı. Bazıları iki polise kuşkuyla bakakalıırken diğerleri oralı bile olmadı. Sanki uzun zaman önce edindikleri o tecrübeli gözleri bu ikilinin bir şey satmadığını anında anlamıştı. Çoğu öyle sıska ve bitikti ki kaç yıldır yaşadıklarını bilmek güçtü. Ya da kaç yıldır ölü olduklarını.

“Tekrar başlamak hiç içinden gelmiyor, değıl mi?” diye sordu Banquo.

“Hayır.”

“Çoğu eski keş son bir vuruşun hayalini kurar.”

“Ben değıl. Haydi çıkalım buradan.”

Batı çıkışının önündeki merdivene yürüdüler ve çatının artık onları yağmurdan koruyamadığı noktaya gelmeden durdular. Yanlarında, alçak bir kaidenin üzerindeki siyah raylarda, karanlıkta tarihöncesi bir canavarı

andıran bir şey vardı. Gelecekle ilgili bir zamanlar egemen olan iyimserliğin yegâne simgesi, ülkenin ilk lokomotifi, yüz on yaşındaki Bertha. Geniş, görkemli ve hafifçe alçalan basamaklar, eskiden itiş kakışın, pazar tezgâhlarının ve oradan oraya koşturan gezginlerin eksik olmadığı, şimdiyse rüzgârın ısıklık çalıp uğulدادığı hayalet bir düzlüğe dönen boş ve karanlık işçi Meydanı'na iniyordu. Meydanın bir ucunda, eski yıllarda Devlet Demiryolu Ağı'nın bürolarının bulunduğu ama demiryolu kapanınca terk edilmiş, saygı uyandıran, tuğla bir bina vardı. Şimdi içinde ışıklar parılıyordu, çünkü daha sonrasında satın alınıp yenilenerek şehrin en cazibeli ve şık yapısına dönüştürülmüştü: Inverness Kumarhanesi'ne. Banquo buraya sadece bir kere gitmiş ve onun tarzı bir yer olmadığını hemen anlamıştı. Daha doğru bir ifadeyle, buraya uygun bir müşteri olmadığını. Müdavimlerin daha rahat giyindiği, içkilerin pahalı olmadığı ve fahişelerin ne çok güzel ne de kibar olduğu Obelisk ona daha yakın bir yerdi muhtemelen.

“İyi geceler, Banquo.”

“Sana da, Macbeth. İyi uykular.”

Banquo arkadaşının vücudunun hafifçe ürperdiğini ve ardından karanlığın içinde beyaz dişlerinin parladığını gördü. “Fleance’a selamlarımı ilet ve babasının bu gece harika bir iş çıkardığını söyle. Kenneth’ın kendi köprüsünden aşağı düştüğünü görmeye çok da hevesli değildim...”

Macbeth işçi Meydanı'nda karanlığın ve yağmurun içinde kaybolurken Banquo onun kısık sesle güldüğünü duydu. Ardından kendi de gülmez oldu ve içini bir huzursuzluk kapladı. Macbeth onun sadece dostu ve iş arkadaşı değil, sanki öz oğlu, Banquo'nun neredeyse Fleance kadar sevdiği sepetteki Musa'sı gibiydi. O yüzden onu meydanın diğer ucunda tekrar belirip de kumarhane kapısının ışığına yürüyene kadar bekledi. Az sonra dalgalı alev kızılı saçlarıyla, yerlere kadar inen kırmızı bir elbise giymiş uzun boylu bir

kadın, sevgilisinin gelmek üzere olduğu haberini bir hayaletten almışçasına kapıdan çıkıp Macbeth’e sarıldı.

Lady...

Belki de bu akşam olanları duymuştu. Lady gibi bir kadın, bu şehrin yeraltı dünyasıyla ilgili bilmesi gereken ne varsa öğreneceği muhbirleri gittiği her yerde bulurdu ne de olsa.

Hâlâ sarmaş dolaşlardı. Lady güzel bir kadındı, muhtemelen eskiden daha da güzeldi. Kimse onun gerçek yaşını bilmezdi ama otuz üç yaşındaki Macbeth’ten epey büyük olduğu kesindi. Dedikleri doğrudu belki de: Aşk her yeri fethederdi.

Belki de etmezdi.

Yaşlı polis arkasını döndü ve kuzeye doğru yola koyuldu.

Fife’a geldiklerinde emniyet müdürünün şoförü söylendiği gibi çakıl taşlı dar bir yola girdi. Arabanın lastiklerinin altında taşlar gıcırdıyordu.

“Burada durabilirsin. Bundan sonrasını dedi Duff.

Şoför durdu. Sessizlikte çekirgelerin ötüşünü ve yaprak döken ağaçların uğultusunu duyabiliyorlardı.

“Demek onları uyandırmak istemiyorsun” dedi Duncan, yolun ilerisinde ay ışığıyla aydınlanan küçük, beyaz bir çiftlik evine bakarak. “Katılıyorum. Bırakalım da sevdiklerimiz her şeyden habersiz güvenle uyusunlar. Güzel, şirin bir evin varmış.”

“Teşekkürler. Yolunuzu uzattığım için özür dilerim.”

“Hepimiz hayatta yolumuzu uzatmak zorunda kalırız, Duff. Kuzey Süvarileri’ninki gibi bir ihbar daha alırsan, bu sefer de sen yolunu benim için uzatırsın. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Duncan'ın işaretparmağı çenesinde gezindi. "Amacımız bu şehri herkes için daha iyi bir yer yapmak, Duff. Ama bunun için tüm iyi güçlerin birlikte çalışması ve toplumun çıkarlarını tek başlarına değil, beraber düşünmesi gerekiyor."

"Tabii ki Emniyete ve şehre hizmet ettiği müddetçe her işi yapmaya hazır olduğumu bilmenizi istiyorum."

Duncan gülümsedi. "Bu durumda ben sana teşekkür ediyorum, Duff. Ha, son bir şey daha..."

"Buyurun?"

"Sweno ve on üç Kuzey Süvarisi'nin tahmininden çok daha kalabalık olduğunu, kamyoneti almak için iki adam yollamalarının daha güvenli bir hareket olacağını söyledin ya?"

"Evet."

"Sweno'nun da bir şey duymuş olabileceği aklına geldi mi? Belki de orada olacağınızdan şüphelendi. Dolayısıyla dışarıya bilgi sızdırıldığıyla ilgili endişelerin yersiz çıkmayabilir. İyi geceler, Duff."

"İyi geceler."

Duff üzerine çiy düşmüş toprağın ve çimenlerin kokusunu içine çekerek evine yürüdü. Bu ihtimali kendisi düşünmüştü ve şimdi Duncan da açıkça söylemişti. Bilgi sızdıran biri. Bir muhbir. Duff o kişiyi bulacaktı. Hem de ertesi gün.

Macbeth yan yatmıştı ve gözleri kapalıydı. Arkasında onun düzenli nefesini, aşağıda ise kumarhanede çalan müziğin boğuk kalp atışlarını andıran ritmini duyuyordu. Inverness tüm gece açıktı ama vakit gözü dönmüş kumarbazlar ve içkiye doymayan sarhoşlar için bile bayağı geçti. Yatılı misafirler koridorda odalarına yürüyüp kapıları açıyordu. Kimisi yalnız, kimisi eşyleydi. Kimisinin yanında ise başka bir arkadaşı vardı.

Kumarhaneyi uğrak yeri belleyen kadınlar onun yazılı olmayan kurallarına uydukları, yani daima kibar, bakımlı, ayık, sağlıklı ve mutlaka ama mutlaka çekici oldukları müddetçe Lady bunu pek dert etmezdi. Birlikte olmaya başladıklarından kısa bir süre sonra Macbeth'e neden onlara hiç bakmadığını sormuştu. Macbeth gözlerinin ondan başkasını görmediğini söylediğinde de gülmüştü. Bunu gerçek manasıyla söylediğini daha sonraları anlamıştı. Macbeth'in onu görmesi için başını çevirmesine bile gerek yoktu; yüzü artık retinalarına kazındığı için nerede olursa olsun tek yapması gereken gözlerini kapamaktı, hepsi bu. Lady'den önce hayatında başka biri olmamıştı. Nabzını yükselten ya da onun yüzünden kalbi daha hızlı atan kadınlar olmuştu elbette. Ne var ki hiçbirleriyle yakınlaşmamıştı. Yüreğini yaralayan biri de olmuştu haliyle. Lady bunu fark edip de gülerek kendine hakiki bir bakirin mi gönderildiğini sorduğunda hikâyesini anlatmıştı Macbeth. Dünyada o ana dek yalnızca iki kişinin bildiği o hikâyeyi. Sonra da Lady ona kendisinininkini anlatmıştı.

Macbeth süit odanın ipek örtüsünün ağırlığını ve pahalılığını çıplak vücudunun üzerinde hissetti. Ateşlenmişçesine, aynı zamanda hem sıcak hem de soğuktu. Nefes alıp verişinden Lady'nin uyandığını anlamıştı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Lady uykulu bir sesle.

“Hiçbir şey. Sadece uyku tutmadı.”

Lady ona sokuldu, elini göğsünde ve omuzlarında gezdirdi. Şimdi olduğu gibi aynı ritimle nefes alırlardı bazen. Sanki aynı akciğeri paylaşan Siyam ikizleri gibi birdiler, aynı organizmaydılar. Hikâyelerini paylaştıklarında tam olarak hissettikleri buydu ve Macbeth artık yalnız olmadığını biliyordu.

Lady elini kolunun üst kısmına, dövmelelerinin üzerine ve ardından aşağıya, yara izlerine kaydırды. Macbeth bunları da anlatmıştı. Ve tabii Lorreal'i. Birbirlerinden asla bir şey gizlemezlerdi. Gerçi sır sayılmasalar da Macbeth'in paylaşması için ona yalvardığı bazı üzücü ayrıntılar

oluyordu. Lady ona âşıkı ve önemli olan buydu. Onun hakkında bilmesi *gereken* tek şey de. Macbeth sırtüstü yattı. Lady karnını okşadı, durdu ve bekledi. O bir kraliçeydi. Ve kölesi ipek örtünün altından itaatkâr bir şekilde ayağa kalkıyordu.

Duff yatağa girip karısının yanına kıvrıldı, onun düzenli nefesini dinledi ve sırtından yayılan sıcaklığını hissetti. Gece yaşananların hatıraları şimdiden uzaklaşmaya başlıyor gibiydi. Bu yerin onun üzerinde böyle bir etkisi vardı, hep böyle olmuştu. Tanıştıklarında Duff henüz bir öğrenciydi. Karısı şehrin batı yakasındaki varlıklı bir ailenin kızıydı ve anne babası başlangıçta şüpheyle yaklaşıyorlar da bir zaman sonra bu çalışkan ve hırslı delikanlıyı kabullenmişlerdi. Kayınpederine göre Duff da düzgün bir aileden geliyordu. Gerisi neredeyse kendiliğinden olmuştu. Evlilik, çocuklar, şehrin zehirli havasını soluyarak büyümesinler diye Fife’da bir ev, iş hayatı, her günkü angaryalar. Çok fazla angaryayla geçen uzun yıllar ve hep bir yükselme çabası. Hayat böyle akıp gidiyordu işte. Durum bundan ibaretti. Karısı iyi bir kadın ve iyi bir eş değildi sadece. Akıllı, ilgili ve sadıktı da. Peki ya o? İyi bir koca değil miydi? Onların ihtiyaçlarını gidermemiş, çocuklar için para biriktirmemiş, göl kenarında bir yazlık yaptırmamış mıydı? Evet, karısı ve kayınpederinin şikâyet ettiği pek bir şey olmamıştı. O böyle biriydi, bunu düzeltemezdi. Yine de bir yuvaya ve aileye sahip olmanın anlamı büyüktü: Size huzur veriyordu. Bir yuvaya ait olmanın kendi hayat akışı, kendi gündemi vardı ve dışarıda olup bitenleri fazla umursamazdı. Ve Duff’ın bu gerçeklik -ya da gerçeksizlik- algısına ihtiyacı vardı. Ona *mecburdu*. En azından bazen.

“Demek eve geldin” diye mırıldandı karısı.

“Sana ve çocuklarıma geldim” dedi Duff.

“Ama gecenin köründe.”

Duff yatakta aralarına giren sessizliği dinledi. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar vermeye çalıştı. Sonra karısı şefkatli elini omzuna koydu. Parmak uçlarını dikkatlice Duff'ın gevşeyeceğini bildiği yorgun kaslarına bastırdı.

Duff gözlerini kapadı.

Ve onu yeniden gördü.

Siperliğinin kenarında beliren yağmur damlasını. Adam önünde diz ökmüşü ve kımıldamıyordu. Kaskında boynuzlar vardı. Duff ona bir şey söylemek istedi ama yapamadı. Onun yerine silahını kaldırdı. Adam en azından hareket edemez miydi? Yağmur damlası yakında düşecekti.

Macbeth arkasından “Duff’ dedi. “Duff, yapma...”

Damla düştü.

Duff ateş etti. Bir daha etti. Sonra bir daha.

Tam üç el.

Ve önünde diz çökmüş adam yana devrildi.

Sonrasında gelen sessizlik sağır ediciydi. Ölü adamın yanında çömelmiş ve kaskını çıkarmıştı. Sweno olmadığını görünce sanki başından aşağı bir kova dolusu soğuk su döküldü. Genç adamın gözleri kapalıydı, yattığı yerde huzur içerisinde uyuyor gibiydi.

Duff döndü ve Macbeth'e baktı. Gözlerinin dolduğunu hissetti, yine konuşamadı ve sadece başını iki yana salladı. Macbeth de başını salladı ve diğer kaskı çıkardı. Genç bir adam daha. Duff boğazında bir şeyin yükseldiğini hissetti ve yüzünü ellerine gömdü. Hıçkırıkları arasında adamın yalvarışlarının boş ve düz arazide martıların çığlıkları gibi yankılandığını işitti. “Hayır, yapmayın!” diyordu. “Bir şey görmedim! Kimseye anlatmam! Lütfen, zaten bana hiçbir yargıç inanmaz. Sizi anlı...”

Ses kesildi. Duff bir cesedin asfalta yığılışını duydu, sonra da hafif bir şırıltı. Ve her şey sessizliğe büründü.

Arkasını döndü. Diğer adamın beyaz giysiler giydiğini o an fark etti. Giysileri boynundaki delikten boşalan kanı emiyordu.

Macbeth adamın arkasında elinde bir hançerle dikiliyordu. Göğsü inip kalkıyordu. “Şimdi” dedi boğuk bir sesle. Boğazını temizledi. “Şimdi sana borcumu ödedim işte, Duff.”

Duff parmak uçlarını gevşemeyeceğini bildiği kaslara bastırıp sıkı. Bağrıtlarını susturmak için adamın ağzını diğer eliyle kapadı ve onu hastane yatağına bastırdı. Adam çaresizce onu yatak başlığına bağlayan kelepçeleri çekiştirdi. Pencereden içeri dolan gün ışığında Duff adamın alnındaki ÖLENE DEK KUZHEY SÜVARİSİ dövmesinin altında fal taşı gibi açılmış gözlerini ve şok olmuş iri siyah gözbebeklerinin etrafını sarmış ince kan damarlarını açıkça görebiliyordu. İşaretparmağı ve başparmağı adamın omzundaki yaraya sarılı bandajı bastırdıkça orası kızarıyor, vıcık vıcık bir ses çıkıyordu.

Her iş, diye düşündü Duff. Emniyete ve şehre hizmet ettiği müddetçe her iş.

Ve soruyu tekrarladı: “Size hangi polis muhbirlik yapıyor?”

Elini yaradan çekti. Adam bağırmayı kesti. Duff eliyle ağzını kapamayı bırakmıştı ama adam cevap vermedi.

Duff bandajı söktü ve parmaklarının hepsini yaraya bastırdı.

Cevap vermesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Her insan bir yere kadar dayanabilir ve sonunda pes eder, bedenine dövmesini kazıttığı yeminleri bozar ve asla yapmayacağını sandığı her şeyi ama her şeyi yapardı. Çünkü insana uygun olan sadakat değil, ihanetti.

Yirmi dakika sürdü.

Duff'ın hastaneye girip alnında dövme olan adamın omzundaki yaranın içine parmaklarını sokması ve muhbir her kimse suçlamayı hiçbir şekilde reddedemesin diye bu bilgiyi kimin, nerede ve ne zaman sızdırdığını öğrenerek şaşkın bir halde oradan çıkması tam yirmi dakika sürdü. Şaşkındı, çünkü işler öyle boka batmıştı ki aralarında bir köstebek bile vardı ve köstebeğin o kişi çıkması gerçek olamayacak kadar büyük bir olaydı.

Otuz dakika sürdü.

Duff'ın arabasına binip şehrin üzerine bir ihtiyarın idrarı gibi damlayan yağmurda ilerlemesi, emniyet müdürlüğünün önüne park etmesi, müdürün bekleme odasındaki sekreterden içeri girebileceğine dair zarif bir baş selamıyla onay alması ve Duncan'ın karşısına oturup tek bir kelime söylemesi otuz dakika sürdü: Cawdor... Emniyet müdürü masasına eğildi, bahsi geçen kişi koskoca Çete Birimi'nin amiri olduğundan Duff'a emin misin, diye sordu, arkasına yaslandı, bir eliyle yüzünü kapattı ve Duff Duncan'ın küfrettiğini ilk kez duydu.

Kırk dakika sürdü.

Duncan'ın Cawdor'u o gün için izne çıkardığını duyurması, ahizeyi kaldırıp Macbeth'e onu tutuklamasını emretmesi ve sekiz kişilik bir Özel Harekât timinin Cawdor'un denize bakan geniş bir arsada inşa edilmiş evinin çevresini sarması kırk dakika sürdü. Ev batı yakasına öyle uzaktı ki

   ler h  l   toplan  yordu ve etraf evsizlerden arındır  lm   tı. En yakın kom  usu Belediye Ba  kanı Tourtell'd  .   zel Harek  t timi ara  larını evin biraz uzağına park etti ve her y  nden iki ki  i gizlice eve yakla  tı.

Macbeth ve Banquo sırtlarını evin g  neyindeki y  ksek duvara vererek bah  e kapısının yanındaki kaldırıma oturdular. Cawdor da diğ  r   oğ   kom  usu gibi duvarın tepesine cam par  aları d  kt  rm    tı ama   zel Harek  t'ın bu t  r engelleri ge  mek i  in   zel matları vardı. Baskın olağ  n prosed  re g  re ilerliyor, ekipler   nceden belirlenen konumlarına vardıklarını telsizle bildiriyordu. Macbeth sokağına geldiklerinde altı yedi ya  larındaki bir oğ  lın bir garaj duvarına top attığını g  rm    tı. Aynı   ocuk   imdi top oynamayı bırakm    , ağız   açık bir halde onlara bakıyordu. Macbeth parmağını dudaklarına g  t  r  nce   ocuk uyurgezer biri gibi ba  ını salladı. Macbeth y  z  ndeki ifadeyi   nceki gece asfalta diz     en beyaz giysili gen   adamına benzetti.

“Uyan” diye fısıldadı Banquo kulağına.

“Ne oldu?”

“T  m ekipler yerlerini aldı.”

Macbeth iki kez derin nefes alıp verdi. Kafasındaki diğ  r   eyleri durdurmalı ve sahaya girmeliydi. Telsizin d  ğ  mesine bastı: “Elli saniye sonra i  erideyiz. Kuzey? Tamam.”

Angus'un rahipleri andıran o yapmacık ve ilahi s  yler gibi sesi geldi: “Temiz. İ  eride bir hareket g  remiyorum. Tamam.”

“Batı? Tamam.”

“Temiz.” Baskına d   arıdan katılan Seyton'ın sesiydi bu. Monoton ve sakindi. “Bir saniye, oturma odasının perdesi k  p  rdadı. Tamam.”

“Anla  ıldı” dedi Macbeth. D    nmesine gerek yoktu, her g  n tatbikatını yaptıkları   zel durum senaryolarından biriydi bu da. “G  r  lm     olabiliriz, millet. Geri sayımı bırakıp i  eri giriyoruz.    , iki, bir...   imdi!”

İşte oradaydılar. Sahada. Saha arkanızdan kapıyı kapadığınız ve siz, ekibiniz ve göreviniz dışında artık hiçbir şeyin var olmadığı bir odaya benzerdi.

Ayağa kalktılar. Banquo matı duvarın tepesindeki camların üzerine atarken Macbeth top oynayan çocuğun boştaki eliyle onlara robot gibi yavaşça el salladığını fark etti.

Saniyeler sonra duvarı geçmiş, bahçede hızla koşuyorlardı ve Macbeth etrafındaki her şeyi algılayabildiği o hisse kapılmıştı. Rüzgârda çatırdayan bir dalı duyabiliyor, komşu evin çatısının kenarından havalanan bir kargayı görebiliyor, çimlerde çürüyen bir elmanın kokusunu alabiliyordu. Merdiveni koşarak çıktılar. Banquo silahının dipçiğiyle ön kapının yanındaki pencereyi kırdı, elini içeri soktu ve kapıyı diğer taraftan açtı. Eve girerlerken başka bir yerde daha camın kırıldığını duydular. Sekiz kişiye bir kişi... Macbeth Duncan'a neden Cawdor'un onlara direnebileceğini düşündüğünü sorduğunda Duncan büyük çaplı bir tutuklama istemesinin nedeninin bu olmadığını söylemişti.

“Bir mesaj göndermek için, Macbeth. Kendi adamlarımıza yumuşak davranmıyoruz. Tam tersi. Camları kırıp, kapıları tekmeleyip gürültü çıkaracağız ve Cawdor'u elleri kelepçeli bir halde ön kapıdan götüreceğiz ki herkes görsün ve başkalarına anlatsın.”

İçeri ilk giren Macbeth oldu. Taarruz tüfeğini omzuna dayayarak gözleriyle holü taradı. Oturma odası kapısının yanında duvara sırtını verip dikildi. Dışarıdaki keskin gün ışığından sonra gözleri giderek karanlığa alışıyordu. Evin tüm perdeleri kapalı görünüyordu. Banquo yanına geldi ve odaya girdi.

Macbeth duvardan ayrılıp onun peşinden gidecekken bir şey oldu.

Saldırgan, iki merdivenden birini gizleyen karanlıktan sessizce ve süratle çıkıp Macbeth'in göğsüne atıldı ve onu geriye uçurdu.

Macbeth sıcak havayı boğazında hissetse de tüfeğinin namlusunu köpeklerle arasına sokmayı başardı ve iri dişlerini en azından omzuna batırsın diye köpeğin burnunu yana itti. Öfkeyle hırlayan başı derisini ve etini koparıırken acı içinde haykırdı. Yumruk atmayı denedi ama boştaki eli tüfeğin kayışına takılmıştı. “Banquo!” diye bağırdı. Cawdor’un köpeğinin olmaması gerekiyordu. Operasyonlardan önce bu tür şeyleri daima araştırırlardı. Ne var ki bu kesinlikle bir köpekti ve güçlüydü de. Köpek namluyu yana itti. Boğazına saldıracaktı. Az sonra şahdamarı yırtılabilirdi.

“Banq...”

Köpek kaskatı kesildi. Macbeth başını çevirdi ve hayvanın donuk gözlerine baktı. Ardından köpeğin vücudu gevşedi ve üzerine yığıldı. Macbeth onu itti ve başını yukarı kaldırdı.

“Sağ ol” dedi, yardım almadan ayağa kalkarak. “Banquo nerede?”

“Cawdor’la içerideler” diye cevapladı Seyton. Oturma odasını işaret etti.

Macbeth odanın kapısına gitti. Perdeler açılmıştı ve arkadan gelen parlak ışıktaki Banquo’yu sırtı dönük halde tavana bakarken gördü. Üzerinde gün ışığından bir haleyle havada duran bir melek vardı ve başı af diler gibi eğikti.

Bir saat sürdü.

Macbeth’in “Şimdi!” dediği an ile Duncan’ın tüm departman ve birim amirlerini emniyet müdürlüğündeki büyük konferans salonuna toplaması arasında geçen süre bir saatti.

Duncan kürsüye çıkmıştı ve önündeki kâğıtlara bakıyordu. Duff o kâğıtlara söylenmesini istediği cümleler yazdığını biliyordu ama yaşadıktan duruma ve ana bakılırsa doğaçlama konuşacaktı. Nedeni emniyet müdürünün fevri ya da sorumsuz biri olması değildi, ilgisi bile yoktu. Duff onun, kelimelerini düşünerek seçen, akıllı olduğu kadar yüreği de olan,

hissettiği gibi konuşan ve konuştuğu gibi hisseden bir adam olduğunu biliyordu. Kendisini anladığı gibi başkalarını da anlayan bir adam, diye düşündü Duff. Bir lider. İnsanların peşinden gideceği biri. Duff'ın olmayı, olabilmeyi istediği biri.

“Hepiniz olanları biliyorsunuz” dedi Duncan. Sesi kısık ve ciddi olmasına rağmen bağırıyormuş gibi etkiliydi. “Yine de bugünkü basın toplantısından önce size yaşananları tam olarak özetlemek istiyorum. En güvendiğimiz emniyet çalışanlarından biri olan Dedektif Cawdor’un aleyhine ciddi bir suçlama yapıldı. Ve şu an itibariyle bu şüpheler haklı çıkmış görünüyor. Dün başarılı bir operasyon gerçekleştirdiğimiz Kuzey Süvarileri’yle yakın bir bağlantısı olduğu ortaya çıkınca, durumu dolayısıyla delilleri ortadan kaldırma ya da kaçma tehlikesi doğmuş oldu. Bu nedenle bu sabah saat onda Özel Harekât’a Dedektif Cawdor’u derhal tutuklamaları için emir verdim.”

Duff kendi adının da söyleneceğini ummuştu ama Duncan'ın hiçbir ayrıntıyı açıklamayacağını da farkındaydı. Emniyette öğrendiği bir şey varsa o da şuydu: Yazılı olmasa dahi kural kuraldı. O nedenle Duncan başını kaldırıp “Dedektif Macbeth, buraya gelip tutuklamayı kısaca anlatmanızı rica edebilir miyim?” diye sorduğunda şaşırdı.

Duff döndü ve meslektaşının koltukların arasından geçerek kürsüye çıkmasını izledi. Belli ki o da şaşırmıştı. Emniyet müdürü genellikle böyle konularda başkalarına söz vermezdi, kendi üzerine düşeni söyler, kısa ve öz konuşur, herkes şehri daha yaşanılabilir bir yer yapma işine geri dönsün diye toplantıyı bir an önce bitirirdi.

Macbeth huzursuz görünüyordu. Siyah Özel Harekât üniforması hâlâ üzerindeydi ama boynundaki fermuar sağ omzundaki parlak beyaz bandajın görünebileceği kadar açıktı.

“Eee” diyerek söze başladı.

İyi bir başlangıç sayılmazdı, gerçi bir Özel Harekât amirinden laf cambazı olmasını da kimse beklemezdi. Macbeth bir randevusu varmış gibi saatini kontrol etti. Salondaki herkes nedenini biliyordu: Rapor vermesi istenen ve kendinden emin olamayan polis memurlarının verdiği içgüdüsel bir tepkiydi bu. Olaylara ait gerekli zaman bilgileri sanki orada yazıyormuş ya da oraya bakmak anılarını canlandıracakmış gibi saatlerine göz atarlardı.

“Saat on elli üçte” dedi Macbeth ve iki kez öksürdü, “Özel Harekât, Dedektif Cawdor’un evine baskın yaptı. Veranda kapısı açıktı ama eve zorla girildiğine, kaba kuvvet uygulandığına ya da bizden önce birilerinin orada bulunduğu dair bir iz yoktu. Bunu Cawdor’dan başkasının yaptığına da...” Macbeth saatine bakmayı bıraktı ve yüzünü salondakilere döndü. “Veranda kapısında devrilmiş bir sandalye vardı. Olay yeri incelemesinin sonuçlarını bilmiyorum ama görünüşe bakılırsa Cawdor kendini asarken sandalyeden adım atmamış, havaya zıplamış ve geriye sallandığında sandalyeyi odanın diğer tarafına tekmelemiş. Bu ihtimal, maktulün dışkısının yere saçılma biçimiyle uyuyor. Cesedi bulduğumuzda soğuktu. Ölüm sebebi açıkça intihar gibi görünüyor. Adamlarımdan biri Cawdor’un ömrünü polisliğe adanmış biri olduğunu söyledi ve prosedürleri atlayarak onu indirmemizi istedi. Olmaz dedim...”

Duff, Macbeth’in kasten duraksadığını fark etti. Suskunluğunun seyirciler tarafından dinlenmesine izin vermek içindi sanki. Bu numarayı Duff da kullanırdı, hatta Duncan’ın da ara sıra kullandığından emindi. Ancak Macbeth gibi lafa değil işe bakan bir adamın repertuvarında böyle bir taktiğin olduğunu tahmin etmezdi. Belki de yoktu, çünkü yeniden saatine bakmaya başlamıştı.

“On elli dokuz.”

Macbeth başını kaldırdı ve bakmayı bitirdiğini gösteren bir tavırla üniformasının kolunu saatinin üzerine çekti.

“Yani Cawdor o evde hâlâ asılı duruyor. Soruşturma için değil, *yoldan çıkmış* bir polis olduğu için.”

Salon öyle sessizdi ki Duff duvarın tepesindeki pencereyi kamçılayan yağmuru duyabiliyordu. Macbeth Duncan’a döndü ve gelişigüzel bir baş selamı verdi. Ardından kürsüden indi ve koltuğuna döndü. Duncan onun oturmasını bekledikten sonra “Teşekkürler, Macbeth” dedi. “Şimdi söyleyeceğim şey basın toplantısına dahil olmayacak ama kendi aramızdaki bu bilgilendirme toplantısına uygun bir kapanış olacağını düşünüyorum. Aramızdaki zayıf ve kötü halkaların kınanmasını, güçlü ve iyi olanlarımız için iyimser bir övgü olarak da görebilirsiniz, unutmayın. Şimdi hepiniz güzel işlerinize geri dönebilirsiniz arkadaşlar.”

Genç hemşire kapıda dikildi ve hastanın üstünü çıkarmasını izledi. Doktor sol omzundaki kanlı bandajı çözerken hasta uzun siyah saçlarını başının arkasına atmıştı. Hemşirenin hastayla ilgili tek bildiği polis olduğuydu. Bir de kashı.

“Vay canına” dedi doktor. “Birkaç dikiş atmamız gerekecek. Bir de tetanos aşısı olmalısınız, köpek ısırıklarında her zaman yaparız. Ama önce anestezi gerekiyor. Maria, rica etsem?..”

“Hayır” dedi hasta, duvara gözlerini dikerek.

“Efendim?”

“Anestezi olmasın.”

Odaya bir sessizlik çöktü.

“Anestezi istemiyor musunuz?”

“İstemiyorum.”

Doktor duyacağı acıyla ilgili bir şeyler söyleyecekti ki kolunun ön kısmındaki yaralar gözüne ilişti. Eski yaralardı. Bu şehre taşındığından beridir çok fazla gördüğü türden yaralar.

“Peki” dedi. “Anestezi olmasın.”

Duff sandalyesine yaslandı ve ahizeyi kulağına götürdü. “Benim, hayatım. Ne yapıyorsunuz?”

“Emily arkadaşlarıyla yüzmeye gitti. Ewan’ın da dişi ağrıyor. Dişçiye götüreceğim.”

“Anladım. Hayatım, bugün mesaim uzayacak.”

“Nedenmiş o?”

“Geceyi burada geçirmem gerekebilir.”

“Ama neden?” diye tekrarladı karısı. Sesinde herhangi bir rahatsızlık ya da öfke yoktu. Yalnızca çocuklara babalarının neden gelmediğini açıklayabilmek için bu bilgiyi öğrenmek istiyor gibiydi. Yoksa Duff’a ihtiyacı olduğu için değildi. Ya da...

“Yakında haberlere çıkar” dedi Duff. “Cawdor intihar etti.”

“Ah, Tanrım. Cawdor kim?”

“Tanımıyor musun?”

“Hayır.”

“Çete Birimi’nin amiri. Organize Suçlar’ın başına geçmek için güçlü bir adaydı.”

Sessizlik oldu.

Karısı hiçbir zaman işine fazla ilgi göstermemişti. Onun dünyası Fife, çocuklar ve evde olduğu zamanlar kocasından ibaretti. Duff bundan hayli memnundu. Çünkü böylece onları bu acımasız işe dahil etmek zorunda kalmıyordu. Karısının işine duyduğu hırsına karşı ilgisizliği, aynı zamanda bu mesleğin ne kadar çok zaman gerektirdiğini pek anlamadığını gösteriyordu. Onun için nelerden ödün verdiğini, nelere ihtiyaç duyduğunu da...

“Organize Suçlar Birimi’nin şefliği. Emniyet müdürlüğünün emir komuta zincirinde Duncan ve Müdür Vekili Malcolm’dan sonra üçüncü kademe.

Yani konu epey önemli ve burada kalmam gerekiyor. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca.”

“Bari erken doğum gününde burada olacağını söyle.”

Erken doğum günü. Tabii ya! Çocukların doğum gününden bir gün önce tekrarladıkları bir gelenektir. Sadece dördü olurlar, et suyuna çorba içip anne baba olarak çocuklara hediyelerini verirlerdi. Ewan’ın doğum gününü sahiden unutmuş muydu? Son günlerde yaşadıkları yüzünden tarihi aklından uçup gitmişti belki ama ona narkotikte çalışan sivil polislerin bazen tanınmamak için kılık değiştirdiğini anlattıktan sonra Ewan’ın istediği hediye gidip almıştı da. Önündeki çekmecede güzelce paketlenmiş bir hediye kutusu, kutunun içinde takma sakal, yapıştırıcı, takma gözlük ve yeşil bir yün bere vardı. Yetişkin boyu olduklarından Ewan’ı babasının ve narkotikteki diğer herkesin tam *olarak* bunları kullandıklarına inandırabilecekti.

Telefonunun ışığı yanıp söndü. Emniyet içinden gelen bir aramaydı. Kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Bir saniye, hayatım.”

Işığın altındaki düğmeye bastı. “Efendim?”

“Duff? Ben Duncan. Bugünkü basın toplantısı için aradım.”

“Ah, evet. Buyurun?”

“Yaşananların bizi zayıf duruma düşürmediğini ve geleceği şimdiden planladığımızı göstermek istiyorum; o yüzden Organize Suçlar’ı yönetecek geçici ismi açıklayacağım.”

“Organize Suçlar mı? Şey... hemen mi?”

“Zaten ayın sonunda yapacaktım ya. Çete Birimi’nin başında artık kimse olmadığına göre yeni birimin geçici amirini bir an önce atamam daha uygun olacak. Odama gelebilir misin?”

“Tabii ki.”

Duncan telefonu kapattı. Duff sönen ışığı izledi. Emniyet müdürünün şahsen araması alışılmadık bir şeydi, görüşmelere çağırma işini her zaman sekreteri ya da asistanlarından biri yapardı. Geçici amir... Muhtemelen başvuru faslı, atama kurulunun müzakereleri gibi formaliteler bittiğinde görevi resmen devralacak kişi. Gözleri başka bir ışığa kaydı.

Karısının hatta olduğunu tamamen unutmuştu.

“Hayatım, bir şey oldu. Kapatmam gerek.”

“Öyle mi? Umarım kötü değildir.”

“Hayır” dedi Duff gülerek. “Kötü değil. Hiç değil. Bugün öğleden sonra radyo haberlerini açıp Organize Suçlar’a kimi atadıklarını dinlesen iyi olur.”

“Ne?”

“Boynundan öpüyorum.” Bu sevgi sözünü yıllardır kullanmamışlardı. Duff telefonu kapattı, kendine mani olamayıp odasından fırladı ve koşar adımlarla merdivenlerden en üst kata çıktı. Yukarı, yukarı, yukarı. Yüksekçe, daha yüksekçe.

Sekreter Duff’a odaya girebileceğini söyledi. “Sizi bekliyorlar.” Gülümsedi. Gülümsedi mi? Hiç gülümsemezdi.

Emniyet müdürünün geniş, havadar ama gösterişe kaçmadan döşenmiş odasındaki yuvarlak meşe masada Duncan dışında dört kişi oturuyordu. İlki saçları erken kırılmış ve erkenden gözlük kullanmaya başlamış Emniyet Müdürü Vekili Malcolm’du. Başkent’te felsefe ve ekonomi okumuştı, bunlara göre konuşurdu ve emniyette çoğu kimse onu tuhaf biri olarak görürdü. Duncan’la eski arkadaşlardı ve Duncan onu geniş bir yelpazedeki yönetim becerileri için bu göreve getirdiğini iddia ederdi. Diğerleriye yönetim toplantılarında Malcolm’un sorgusuz sualsiz “evet” oyuna ihtiyaç duyduğu için onu yardımcısı yaptığını söylerlerdi. Malcolm’un yanında her zamanki hevesi ve albino beyazı teniyle öne eğilerek oturan Lennox vardı.

Amirlik yaptığı Yolsuzlukla Mücadele Birimi, Duncan emniyeti yeniden yapılandırırken kurulmuştu. Birimin adına *mücadele* kelimesinin eklenip eklenmemesiyle ilgili kısa bir tartışma yaşanmış, bazıları Narkotikle Mücadele ya da Cinayetle Mücadele demedikleri gibi buna da Yolsuzlukla Mücadele dememeleri gerektiğini ileri sürmüştü. Ne var ki Kenneth'ın döneminde Narkotik Birimi'ne bölge halkı Yolsuzluk Birimi demeye başladığı için bu isimde karar kılınmıştı. Duncan'ın karşısında toplantının notlarını tutan kadın bir asistan, onun yanında da Dedektif Caithness oturuyordu.

Duncan odasında sigara içirmediği için Duff'a orada ne zamandır oturduklarını söyleyecek dolu kül tablaları yoktu ama yine de masanın üzerinde kahve lekeli birkaç defter ve neredeyse boşalmış fincanlar görebiliyordu. Samimi, nazik ve rahat sayılabilecek ortam, bir sonuca vardıklarının işaretiydi.

“Çabuk geldiğin için sağ ol, Duff” dedi Duncan, ona açık duran avucuyla masadaki son boş sandalyeyi göstererek. “Doğrudan konuya gireyim. Senin Narkotik Birimi ile Çete Birimi'ni Organize Suçlar adı altında birleştiriyoruz. Bu koltuğa oturduğumdan beri ilk kez bir kriz yaşadık...” Duff Duncan'ın başını oynattığı yere, yani masasına baktı. Emniyet müdürünün koltuğu yüksek ve genişti ancak kesinlikle rahat görünmüyordu. Fazla dikti. Döşemesi yumuşak değildi. Tam da Duff'ın zevkine uygun bir koltuktu. “... O yüzden biraz güç göstermemizin önemli olduğunu hissediyorum.”

“Kulağa mantıklı geliyor” dedi Duff. Ve der demez pişman oldu. Sanki üst yönetimin kararlarını değerlendirmesi istenmiş de cevap veriyordu. “Yani demek istediğim, kesinlikle haklısınız.”

Masada bir an için sessizlik oldu. Bu defa da diğer tarafa çok mu kaymış, hiç kendi fikri yokmuş gibi mi görünmüştü?

“Bu kişinin yoldan çıkmış biri olmadığından mutlaka yüzde yüz emin olmalıyız” dedi Duncan.

“Elbette” dedi Duff.

“Cawdor’unkine benzer başka bir skandalı daha kaldıramayacağımız için değil, asıl büyük balığı yakalamamıza yardım edecek birine ihtiyacımız olduğu için. Ve bahsettiğim kişi Sweno değil, Hecate.”

Hecate... İsmin telaffuz edilmesinden sonra odaya çöken sessizlik her şeyi anlatıyordu.

Duff sandalyesinde doğruldu. Bu epey büyük bir görevdi. Ama işin gerektirdiği de buydu: Ejderhayı öldürmek. Muhteşemdi aslında. Daha farklı ve daha iyi bir adam olacağı yeni hayatı hemen burada başlayacaktı.

“Kuzey Süvarileri’ne yapılan şu saldırıyı sen yönettin” dedi Duncan.

“Tek başıma yapmadım, efendim” dedi Duff. Biraz tevazu göstermek, hele hele bunu hiç gerekli olmayan durumlarda yapabilmek daima fayda sağlardı. Bu sayede saygın biri olmayı başarırdınız.

“Doğru” dedi Duncan. “Macbeth yardım etti. Anladığıma göre fazlasıyla hem de. Onunla ilgili genel izlenimin nedir?”

“İzlenimim mi, efendim?”

“Evet, aynı dönemde Polis Koleji’ndeysiniz. Özel Harekât’ta hiç kuşkusuz iyi bir iş çıkarıyor ve oradaki herkes liderlik özelliklerine hayran. Öte yandan Özel Harekât çok özel ve farklı bir birim tabii ki. Onu iyi tanıyorsun, o yüzden Macbeth’in bu görev için uygun biri olduğuna inanıyor musun diye sana da sormak istedik.”

Duff ses tellerinin çalışabilmesi için iki kez yutkunmak zorunda kaldı. “Macbeth’in Organize Suçlar Birimi’ni yönetmesini mi kastediyorsunuz?”

“Evet.”

Duff’ın birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Ağzını tek eliyle kapattı, kaşlarını çatıp alnını indirdi ve böylece derin bir hayal kırıklığı yaşayan değil, derin

düşüncelere dalan bir adam gibi görüneceğini umdu.

“Evet, Duff?”

“Bir eve baskın yapan ekibi yönetmek, suçluları vurmak ve rehineleri kurtarmak önemli bir iş” dedi Duff. “Ve Macbeth bunda kesinlikle iyi. Ama bir organize suç birimini yönetmek için biraz farklı nitelikler gerekiyor.”

“Katılıyoruz” dedi Duncan. “*Tamamen* farklı değil, *biraz* farklı nitelikler gerekiyor. Yönetmek her yerde aynıdır. Peki ya kişiliği nasıl? Güvenilir bir adam mı?”

Duff başparmağı ve işaretparmağıyla üst dudağını sıktı. Macbeth... Kahrolası Macbeth! Ne demesi gerekiyordu ki? Bu terfi ona aitti, Duff’a; seyyar bir sirkte akrobat ya da bıçak atıcısı olabilecekken polis olmuş bir herife değil! Bakışlarını masanın arkasındaki duvara asılı tabloya sabitledi. İlerleme, sadakat, liderlik ve dayanışma. O köy yolunda hepsini zihninde canlandırabiliyordu: Macbeth’i, kendisini ve iki ölü adamı. Yağmur, akan kanı temizliyordu.

“Evet” dedi Duff. “Macbeth güvenilirdir. Ama en önemlisi hünerlidir. Belki bugün kürsüdeki konuşmasından anlamışsınızdır.”

“Ona da katılıyoruz” dedi Duncan. “Onu bu yüzden oraya çıkardım, nasıl altından kalkacağını görmek için. Masadakiler bugün gösterdiği şeyin pratik bir adamın standart rapor verme rutinlerine saygı duymasının mükemmel bir örneği olduğuna oybirliğiyle karar verdi. Aynı zamanda gerçek bir liderin insanları kendine hayran bırakma ve onlara ilham verme becerilerini gösterdiğine de. *Cawdor* yoldan çıkmış *bir polis olduğu için o evde hâlâ asılı duruyor.*”

Duncan, Macbeth’in kaba emekçi aksanını taklit ederken masada sessiz görüşmeler oldu.

“Bu niteliklere gerçekten sahipse” dedi Duff, bunu söylememesini fısıldayan içsesini duyarak, “Polis Koleji yıllarından beri neden hiç

ilerleyemediğini kendinize sormanız gerek.”

“Çok doğru” dedi Lennox. “Zaten bu da Macbeth’in *lehine* olan en güçlü görüşlerden biri.” Yersiz ve tiz bir sesle güldü. “Bu masada hiçbirimiz önceki emniyet müdürünün döneminde yüksek mevkilere çıkamadık. Çünkü Macbeth gibi biz de oyuna katılmadık, rüşvet yemeyi reddettik. Macbeth’in kariyerinin bu yüzden durduğunu *kesin* bir doğrulukla onaylayacak kaynaklarım var.”

“Öyleyse soruyu kendiniz cevaplamışsınız bile” dedi Duff sert bir tonla. “Tabii bir de kumarhane sahibi kadınla olan ilişkisini hesaba katmanız gerekiyor.”

Malcolm emniyet müdürüne göz attı. Ondan onaylayan bir baş selamı alınca konuştu: “Dolandırıcılık Birimi şu sıralar önceki yönetimin altında büyümesine izin verilen işletmeleri araştırıyor ve yakın zaman önce Inverness Kumarhanesi’ni de kapsamlı bir inceleme altına aldılar. Araştırmadan kesin bir sonuç çıktı. O da Inverness’in muhasebe, vergi ve çalışma koşulları bakımından örnek bir şekilde yönetildiği. Bunu kumar işletmelerinde sağlamak çok zordur. Bugünlerde Obelisk’in...” Malcolm alaycı bir tavırla güldü, “ ... kartlarına da yakından bakıyorlar. Ve açıkça söylemeliyim ki tam bir çorbaymış. Dediklerine göre incelemeye devam edeceklermiş. Kısacası, Lady ve işletmesiyle ilgili hiçbir sorunumuz yok.”

“Macbeth şehrin en doğusundan geliyor ve dışarıdan biri” dedi Duncan. “Bizse daha yakın bir çevreye ait sayılırız. Herkes bizi Kenneth’a karşı gelmemizle tanıdı; biz polis teşkilatında bir kültür değişimini temsil ediyoruz ama aynı zamanda özel okullarda okuduk ve seçkin ailelerin çocuklarıyız. Bana kalırsa iyi bir mesaj vermiş olacağız. Teşkilatta, *bizim* teşkilatımızda, nereden gelirse gelsin, nasıl bağlantıları olursa olsun, sıkı çalıştığı ve namuslu olduğu müddetçe herkes en tepeye çıkabilir. Bilhassa *namuslu* “İyi fikir, efendim” dedi Lennox.

“Güzel.” Duncan ellerini birleştirdi. “Duff, eklemek istediğin bir şey var mı?”

Kollarındaki yaraları görmediniz mi?

“Duff?”

Kollarındaki yaraları görmediniz mi?

“Bir şey mi oldu, Duff?”

“Hayır, efendim. Ekleyecek bir şeyim yok. Macbeth’in iyi bir seçim olacağından eminim.”

“Pekâlâ. O halde toplantıya katıldığınız için hepinize teşekkür ederim.”

Macbeth kırmızı trafik ışıklarına bakarken Banquo’nun Volvo PV544’ünün ön camında silecekler bir sağa bir sola gidiyordu. Araba tıpkı Banquo gibi ufaktı, etrafındaki diğer arabalardan hayli eskiydi fakat yine de tıkr tıkr çalışıyordu ve güvenilirli. Tasarımı, özellikle de eski moda kaputu ve çıkıntılı burnu onu savaş öncesi bir tarihten gelmiş gibi gösteriyordu. Yine de sahibinin dediğine göre içi ve kaputunun altı, modern bir otomobilden beklenecek her şeyi sunuyordu. Silecekler yağmuru uzaklaştırmak için savaşıyordu ve akan sular Macbeth’e eriyen bir camı çağrıştırıyordu. Islak paltolu bir erkek çocuğu önlerinden koşarak geçerken Macbeth yayalar için yanan yeşil ışığın kırmızı bir adama döndüğünü gördü. Baştan aşağı kana bulanmış bir insan bedenine. Birden ürperdi.

“Ne oldu?” diye sordu Banquo.

“Sanırım ateşim çıkıyor” dedi Macbeth. “Bir şeyler görüp duruyorum.”

“Hayal görme ve diğer belirtiler” dedi Banquo. “Grip oldun demek ki. Olacağı buydu. Dün bütün gün ıslandın, bugün de köpek ısırıldı.”

“Köpek demişken, nereden geldiğini öğrenebildik mi?”

“Sadece Cawdor’un olmadığını öğrendik. Verandanın açık kapısından girmiş olmalı. Ben de nasıl öldüğünü merak ediyordum.”

“Sana söylemedim mi? Seyton öldürdü.”

“Onu biliyorum ama üzerinde hiçbir iz göremedim. Köpeği *boğazladı mı?*”

“Fikrim yok. Ona sor.”

“Sordum ama doğru düzgün bir cevap vermedi, sadece...”

“Yeşil yandı, baba.” Arka koltuktaki çocuk iki adamın arasından öne eğildi. Macbeth göz ucuyla bu sırık gibi uzun olan on dokuzluk delikanlıya baktı. Fleance babasının sevecen neşesinden çok annesinin alçakgönüllülüğünü almıştı.

Banquo sıcak bir tebessümle “Arabayı sen mi sürüyorsun baban mı, evlat?” dedi ve gaza bastı. Macbeth kaldırımdaki insanları, alışveriş yapan ev kadınlarını, barların önündeki işsiz adamları izledi. Son on yılda şehir sabahları giderek daha kalabalık olmuştu. Bunun şehre hareketli bir hava katması gerekiyordu ancak doğru olan tam tersiydi. İnsanların duygusuz ve bıkkın yüzleri akla daha çok yaşayan ölüleri getiriyordu. Son aylarda değişime dair izler aramıştı. Duncan’ın başa geçmesinin bir fark yaratıp yaratmadığını görmek istemişti. Eskiden göz göre göre işlenen vahşi sokak suçları artık azalmış olabilirdi. Muhtemelen dışarıda daha çok devriye gezdiği içindi. Ya da arka sokaklara, daha serbest yerlere kaymışlardı, o kadar.

“Demek Polis Koleji’nde öğleden sonra da ders var” dedi Macbeth. “Benim zamanımda yoktu.”

“Ders değil” dedi çocuk. “Arkadaşlarla kolokyum yapacağız.”

“Kolokyum mu? O ne demek?”

“Fleance ve birkaç hevesli çocuk sınavlardan önce birlikte çalışıyorlar” dedi Banquo. “İyi fikir.”

“Babam hukuk okumam gerektiğini söylüyor. Polis Koleji yeterli değilmiş. Sen ne düşünüyorsun, Mac Amca?”

“Bence de babanı dinlemelisin.”

“Ama siz ikiniz de hukuk okumadınız” diyerek karşı çıktı çocuk.

“Ve sonuç ortada” diyerek güldü Banquo. “Yapma ama, Fleance. Berbat babandan ve bu pasaklı adamdan daha yüksek hedeflerin olmalı.”

“Liderlik özelliklerimin olmadığını söyledin” dedi Fleance.

Macbeth tek kaşını kaldırıp Banquo’ya baktı.

“Sahi mi? Bir babanın görevi, çocuklarını yeterince çalışırlarsa diledikleri her şeyi olabileceklerine inandırmak sanırdım.”

“Öyle zaten” dedi Banquo. “Liderlik özellikleri yok demedim, liderlik becerileri yok dedim. O yüzden kendini geliştirmek zorunda. Akıllı biri. Sadece kendi yargılarına güvenmeyi, yani sürekli başkalarını takip etmek yerine inisiyatif almayı öğrenmesi gerek.”

Macbeth arka koltuğa döndü. “Zor bir baban var.”

Fleance omuzlarını kaldırdı. “Bazıları daima emir verip idareyi ele almayı ister, bazıları da istemez. Bunun nesi garip?”

“Garip değil” dedi Banquo. “Ama bir yerlere gelmeyi istiyorsan değişmeyi denemelisin.”

“*Sen* denedin mi?” diye sordu Fleance, hafif samimi bir sesle.

“Hayır, ben de senin gibiydim” dedi Banquo. “İdareyi başkalarının ele almasından mutlu olurum. Ama keşke yanımda biri olsaydı da benim fikirlerimin de onlarınki kadar iyi olduğunu söyleseydi. Hatta bazen daha iyi. Diğerlerinden daha doğru kararlar alıyorsan liderlik etmek *zorundasın*, bu senin topluma karşı lanet bir vazifen.”

“Senin fikrin ne, Mac Amca? Kendini öylece değiştirip bir lidere *dönüşebilir misini*”

“Bilmiyorum” dedi Macbeth. “Sanırım bazı insanlar lider doğuyor ve zamanla ona dönüşüyor. Emniyet Müdürü Duncan gibi. İkna yeteneğiyle seni etkisi altına alan, bir şey uğruna sana kendini bile öldürtebilen insanlar.

Diğerleriyse ne böyle bir kabiliyete ne de liderlik vasfına sahip oluyor, sadece patron koltuğuna oturuncaya kadar hiç durmadan yükselme arzusuyla hareket ediyor. Zeki ve etkileyici olabilirler, ağızları iyi laf yapabilir ama aslında insanları anlamıyorlar. Çünkü onları görmüyorlar. Anladıkları ve gördükleri tek bir şey var. O da kendileri.”

“Duff’tan mı bahsediyorsun?” diye sordu Banquo sırtarak.

“Duff kim?” diyerek araya girdi Fleance.

“Önemli değil” dedi Macbeth.

“Evet, önemli. Haydi ama, Mac Amca. Öğrenmek için buradayım, değil mi?”

Macbeth iç geçirdi. “Duff’la ben yetimhanede ve Polis Koleji’nde arkadaşlık. Şimdi Narkotik Birimi’nin başında. Umarım ileride bir şeyler öğrenir de kendini değiştirir.”

“Kim? Duff mı?” Banquo güldü.

“Narkotik” dedi Fleance. “Yüzünde çapraz bir yara izi olan adam mı?”

“Evet” dedi babası.

“Nasıl yaralanmış?”

“O yara izi doğuştan” dedi Macbeth. “İşte okuluna geldik. Uslu ol, tamam mı?”

“Hı hı, Mac Amca.”

“Amca” lafı Fleance’ın küçüklüğünden geliyordu, şimdiyse onu daha çok alaycı bir tavırla kullanıyordu. Yine de Macbeth çocuğun yağmurda Polis Koleji’nin kapısına koşuşunu izlerken bu kelimenin yüreğini ısıttığını fark etti.

“İyi bir çocuk.”

“Sen de yapmalısın” dedi Banquo, arabayı yol kenarından hareket ettirirken. “Ömür boyu verilmiş bir armağan gibiler.”

“Biliyorum ama Lady için artık biraz geç.”

“O zaman daha genç biriyle yap. Mesela bir yaşıtlarla?” Macbeth cevap vermedi, camdan dışarı bakarak düşüncelere daldı. “Trafik lambasında kırmızı adamı görünce ölümü düşündüm” dedi.

“Aklına Cawdor gelmiştir” dedi Banquo. “Bu arada, Cawdor’u sallanırken izlerken Angus’la konuştum.”

“Dini sohbet mi?”

“Hayır. Sadece kendi canına kıyan zenginleri ve ayrıcalıklı insanları anlamadığını söyledi. Cawdor işini kaybetse, hatta belki bir süre hapse girse bile hâlâ önünde uzun ve kaygısız bir hayat varmış. Çocuğa yaşadığı düşüş yüzünden bunu yaptığını açıklamak zorunda kaldım. Ve de önündeki hayatın beklentilerini karşılamayacağını anladığı andaki hayal kırıklığı yüzünden. O yüzden büyük beklentilere kapılmamanın, hayatı yavaştan almanın, çok gençken başarıya ulaşmamanın öneminden bahsettim. İnsan her şeyi planlayarak yükselmeli, değil mi?”

“Kendi oğluna hukuk okursa hayatının seninkinden iyi olacağını söylüyorsun ama.”

“Çocuklarda iş değişiyor. Onlar hayatın birer parçası. Sağlam adımlarla yükselmek onların görevi.”

“Cawdor değildi.”

“Ne?”

“Aklıma gelen kişi Cawdor değildi.”

“Öyle mi?”

“Köy yolundaki genç adamlardan biriydi. Resmen...” Macbeth başını pencereye çevirdi, “kırmızıydı. Kana bulanmıştı.”

“Aklına böyle şeyler getirme.”

“Tam bir soğukkanlılık örneği.”

“Soğukkanlılık mı? Nasıl yani?”

Macbeth derin bir nefes aldı. “Forres yolundaki o iki adam. Teslim oldular. Ama Duff, Sweno’nun kaskını takan adamı yine de vurdu.”

Banquo başını iki yana salladı. “Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Ya diğeri?”

“Artık bir görgü tanığıydı.” Macbeth yüzünü ekşitti. “Partiden apar topar çıkmışlardı ve üzerinde sadece beyaz tişört, beyaz pantolon vardı. Hançerimi çıkardım. Yalvarmaya başladı, ne olacağını biliyordu.”

“Gerisini duymama gerek yok.”

“Arkasına geçtim. Ama yapamıyordum. Hançeri havaya kaldırmış, öylece dikiliyordum. Sonra Duff’ı gördüm. Yüzünü elleriyle kapatmış, çocuk gibi ağlıyordu. Onu öyle görünce sapladım.”

Uzaklardan bir siren sesi geldi. Bir itfaiye kamyonuydu. Bu yağmurda yangın da neyin nesi, diye düşündü Banquo.

“Bilmiyorum, belki de giysileri ıslandığı içindi” dedi Macbeth, “ama her tarafı kan olmuştu. Tişörtünün, pantolonunun her yeri. Kollarını sarkıtarak asfaltta hafifçe yana doğru yatması bana trafik lambasını hatırlattı. Artık dur, der gibiydi. Yürüme.”

Arabada sessizce gittiler ve emniyet müdürlüğü binasının altındaki garajın girişinden geçtiler. Burada yalnızca birim amirlerinin ve kıdemli polislerin park yeri vardı. Banquo binanın arkasındaki otoparka döndü. Durdu ve motoru kapattı. Yağmur arabanın tavanını dövüyordu.

“Anlıyorum” dedi Banquo.

“Neyi anlıyorsun?”

“Duff, Sweno’yu tutuklasanız ve ülkenin bu en başıbozuk şehrinde açgözlü bir yargıcın karşısına çıkarsanız olacakları biliyordu. Kaç yıl hapis yiyecekti? İki mi? En fazla üç? Ya da beraat mi edecekti? Sizi anlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Peki Sweno’nun yordakçısı Duff’ın aleyhine tanıklık etse o kaç yıl yerdi? Yirmi? Yirmi beş? Emniyet’te kendi başımızın çaresine kendimiz bakarız. Çünkü başka kimse bakmaz. Daha da önemlisi, bir polis skandalı daha yaşansaydı, halkı hukuk ve düzenin var olduğuna yeni yeni inandırmaya başlayan emniyet müdürümüz çok fazla zarar görürdü. Her zaman büyük resmi görmek lazım. Ve bazen acımasızlık iynin tarafındadır, Macbeth.”

“Belki de.”

“Bunu bir daha düşünme, sevgili dostum.”

Ön camdan aşağı süzülen sular, önlerinde duran müdürlük binasını göze tuhaf gösteriyordu. Arabadan inmeden önce son konuştuklarını hazmetmeleri gerekiyormuş gibi yerlerinden kııldamadılar.

“Duff sana minnettar olmalı” dedi Banquo. “Sen yapmasaydın ikiniz de biliyorsunuz ki kendisi yapmak zorunda kalacaktı. Ama şimdi ikiniz de kendi payınızı almış oldunuz. Bir nevi dehşeti bölüştünüz. İnsanların gece uyumasını sağlayan bir şey bu.”

“Duff ile ben Amerika ile Sovyetler Birliğı değiliz.”

“Değil misiniz? Peki nesiniz? Polis Koleji’nde et ile turnak gibiiken şimdi neredeyse konuşmuyorsunuz bile. Ne oldu?”

Macbeth omuz silkti. “Çok bir şey olmadı. Zaten en başından beri tuhaf bir ikiliydik galiba. O Dutrlardandı. Ailesinin bir zamanlar büyük bir serveti vardı ve bazı özelliklerini onlardan almıştı. Kibar konuşma ya da görgü kuralları gibi. Yetimhanede bunlar onu yalnızlaştırdı ve diğer çocuklar onu rahatsız etti, o da sonra benimle yakınlaştı. Kimsenin bulaşmak istemediğı bir ikili olduk ama kolejde kendi özüne döndüğünü görmemek imkânsızdı. Ormana salınmış evcil bir aslan gibiydi. Duff üniversite okudu, kendisine üst tabakadan bir kız buldu ve evlendi. Çocukları oldu. Böylece birbirimizden koptuk.”

“Ya da onun bencil, küstah bir piç kurusu gibi davranmasından bıktın?”

“İnsanlar genelde Duff hakkında yanlış bir fikre kapılıyor. Polis Koleji’ndeiken en tepedeki kötü adamları alt etmeye yemin etmiştik. Duff bu şehri gerçekten değiştirmeyi *istiyor*, Banquo.”

“O yüzden mi onun kışını kurtardın?”

“Duff işinin ehli, çalışkan bir adam. Organize Suçlar Birimi’nin başına geçme şansının yüksek olduğunu herkes biliyor. O halde savaşın heyecanıyla işlenen tek bir hata, hepimiz için güzel şeyler yapabilecek bir adamın kariyerini neden durdursun?”

“Çünkü savunmasız birini o şekilde öldürmek senden beklenecek bir şey değil.”

Macbeth omuzlarını kaldırdı. “Belki de değişmişimdir.”

“İnsanlar değişmez. Ama artık senin bunu bir askerlik vazifesi gibi kabullendiğini görüyorum. Sen, Duff ve ben bu savaşta aynı safta savaşıyoruz. O iki Kuzey Süvarisi’nin canını aldınız, çünkü onlar da sattıkları zehirle bizim çocuklarımızın canını almaya devam edeceklerdi. Ama sorun şu ki, sen bu görevi kendi tercihinle yapmıyorsun. Trafik lambalarında ölü düşmanlarını görmeye başladığına göre bunun senin için neye mal olduğunu anlayabiliyorum. Sen benden daha iyi bir adamsın, Macbeth.”

Macbeth sırtıttı. “Sen savaşın sisi içinde benden daha iyi görüyorsun, ihtiyar. O yüzden beni bağışlaman bile benim için bir avuntu.”

Banquo başını iki yana salladı. “Ben kimseden daha iyi falan görmüyorum. Sırf şüpheyile hareket eden gevezenin tekiyim, o kadar.”

“Şüphe, evet. Bazen seni tükettiği olmuyor mu?”

“Hayır” dedi Banquo, gözlerini ön cama dikerek. “Bazen değil. Her zaman.”

Macbeth ve Banquo otoparktan çıkıp 3. Bölge'nin doğusundaki şehir merkezinde yer alan iki yüz yıllık eski taş binanın, diğer adıyla emniyet müdürlüğünün arkasındaki personel girişine doğru yürüdüler. Bina ilk açıldığında bir hapishaneydi ve burada infazların, işkencelerin yapıldığı rivayet edilirdi. Gece geç saate kadar çalışanların çoğu, odalarda açıklanamayan soğuk esintiler hissettiklerini, uzaktan gelen çığlık sesleri duyduklarını iddia ederdi. Banquo Macbeth'e tüm bunların her gün tam saat beşte kaloriferleri kısıan ve lambayı kapatmadan masasından kalkan birini görünce çığlığı basan garip bir hademenin işi olduğunu söylemişti.

Macbeth kaldırımında Asyalı gibi görünen iki kadının işsiz adamların arasında sanki birini bekliyor gibi titreyerek etrafa bakındıklarını fark etti. Şehrin fahişeleri belediye meclisi birkaç sene önce kovuncaya kadar Devlet Demiryolu Ağı'nın bürolarının arkasındaki Thrift Caddesi'nde beraber takılırlardı. Şimdiyse iki gruba ayrılmışlardı: Yeterince alımlı olanlar kumarhanelerde, sokakların zorlu koşullarına dayanmak zorunda kalanlar ise güvende hissetmek için kanunla dip dibe çalışıyordu. Dahası, polis teşkilatı siyasetçiler ya da basından dönem dönem baskı gördüğünde ve toplu gözaltılarla sokakları “seks pisliğinden” temizlemek zorunda kaldığında işlemlerin hızlı ve çabuk halledilmesi iki tarafın da işine geliyordu. Kısa sürede her şey normale dönüyordu ve haliyle kızlar emniyetin içinden de müşteri buluyordu. Fakat Macbeth kızların tekliflerini uzun zamandır nazikçe reddettiğinden artık onu rahat bırakmışlardı. O yüzden iki kadının ona ve Banquo'ya doğru geldiğini görünce burada yeni olduklarını tahmin etti. Zaten yeni olmasalar mutlaka onları hatırlardı. Bu caddelerin nispeten düşük standartlarına rağmen görünüşleri çok da iyi bir izlenim bırakmıyordu. Macbeth tecrübelerine dayanarak Asyalı kadınların yaşını kestirmenin güç olduğunu biliyordu ancak kaç yaşında olurlarsa olsunlar zor günler geçirdikleri belliydi. Gözlerinden okunuyordu. İçine

bakmanıza izin vermeyen, sadece etraflarını ve kendilerini yansıtan türden soğuk ve esrarlı gözleri vardı. Kambur durmaları ve ucuz paltolar giymeleri dışında dikkatini çeken bir şey daha vardı. Akla yatkın olmayan bir şey. Yüzlerinin çirkinliği. Biri ağzını açınca kirli, kahverengi ve bakımsız dişleri açığa çıktı.

Kadın konuşmayı başaramadan “Affedersiniz, hanımlar” dedi Macbeth neşeyle. “Evet demeyi çok isterdik ama ikimizin de karısı korkunç derecede kıskanç, ayrıca arkadaşım da cinsel yolla bulaşan isilik var.”

Banquo bir şeyler homurdanıp başını sağa sola salladı.

“Macbeth” dedi birisi, kesik bir aksan ve sert gözleriyle çelişen, bebeksi ve tiz bir sesle.

“Banquo” dedi diğer kadın. Aksanı ve sesi birebir aynıydı.

Macbeth durdu. İki kadın da simsiyah uzun saçlarını muhtemelen görünmemek için yüzlerinin önüne taramışlar ama yine de Asyalılara özgü olmayan ve ağızlarının üzerinde cam üfleme borusunun altında kızaran bir cam parçası gibi sarkan kırmızı iri burunlarını gizleyememişlerdi.

“Demek adlarımızı biliyorsunuz” dedi Macbeth. “Sizin için ne yapabiliriz, hanımlar?”

Cevap vermediler. Yalnızca caddenin karşısındaki bir eve doğru başlarını oynattılar. O sırada evin kemerli girişindeki gölgelerin altından üçüncü bir kişi gün ışığına çıktı. Fazla cüsseli sayılmayan diğer ikisinin aksine bu kadın, tabii eğer bir kadınsa, bir bar koruması kadar kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu. Tıpkı sattığı malın olmayan özelliklerini öven bir üçkâğıtçı gibi, kadınsı kıvrımlarını öne çıkaran, leopar desenli, dar bir kıyafet giyiyordu. Ne var ki Macbeth onun ne sattığını, en azından eskiden ne sattığını biliyordu. Aslında olmayan özelliklerini de. Görünümüyle ilgili her şey abartılıydı: boyu, genişliği, kocaman göğüsleri, güçlü parmaklarının ucundaki pençeye benzer kırmızı tırnakları, fal taşı gibi açık gözleri, aşırıya

kaçmış makyajı, dizlerinin üstüne kadar çıkan sivri topuklu çizmeleri. Macbeth'i asıl şoka uğratan hiç değişmemiş olmasıydı. Yıllar, üzerinde tek bir iz bile bırakmadan akıp gitmişti.

Kadın adeta iki devasa adımla çabucak caddenin karşısına geçti.

"Beyler." Sesi öyle kalındı ki, Macbeth arkasındaki cam panellerin titreğini sandı. "Strega" dedi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Haklısın. Seni son gördüğümde daha çocuktun."

"Beni hatırlıyor musun yani?"

"Ben tüm müşterilerimi hatırlarım, Dedektif Macbeth."

"Peki bunlar kim?"

"Kız kardeşlerim." Strega gülümsedi. "Sana Hecate'nin tebriklerini getirdik."

Macbeth Banquo'nun Hecate adını duyar duymaz istemsizce elini ceketinin iç cebine götürdüğünü gördü ve kolunu tutarak onu durdurdu. "Ne için?"

"Organize Suçlar'ın başına atandığın için" dedi Strega. "Çok yaşa Macbeth."

"Çok yaşa Macbeth" diye tekrarladı kardeşleri.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Macbeth, yolun karşısındaki işsiz ordusunu süzerek. Banquo silahına davrandığında bir kıpırtı fark etmişti.

"Birinin kaybı, diğerinin kazancıdır" dedi Strega. "Ormanın kanunu bu. Ne kadar ölüm, o kadar ekmek. Emniyet Müdürü Duncan ölürse acaba ekmeği kim kapacak?"

"Hey!" Banquo ona doğru bir adım attı. "Hecate bizi tehdit ediyorsa söyle ona..."

Macbeth onu geri çekti. Artık görebiliyordu. Caddenin karşısında üç adam başlarını kaldırmış, olacıklara hazırlanıyordu. Diğerlerinden ayrı

biliyorlardı ve hepsi de gri renkli ince kabanlar giymişti. “Bırak konuşsun” diye fısıldadı Macbeth.

Strega gülümsedi. “Tehdit yok. Hecate bir şey yapmayacak, sadece ilginç bir gerçeği dile getiriyor. Senin yeni emniyet müdürü olacağına inanıyor.”

“Kim? Ben mi?” Macbeth güldü. “Duncan’ın görevi devralacak bir yardımcısı var, adı da Malcolm. Defol buradan.”

“Hecate’nin kehanetleri asla yanılmaz” dedi travesti. “Sen de biliyorsun.” Macbeth’in karşısında dikilmeye devam etti. Macbeth hâlâ ondan kısa olduğunu fark etti.

“Eee?” dedi Strega. “Kumarhanedeki kadının seni pis işlerden uzak tutuyor mu bari?”

Banquo Macbeth’in kaskatı kesildiğini gördü. Ve Strega denen bu kişi bir kadın olarak görülmekten mutlu olmalı, diye düşündü. Macbeth burnundan soludu, bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Tekrar ağzını açtı. Bu sefer de bir şey çıkmadı. Ardından arkasını döndü ve emniyet müdürlüğünün kapısına doğru yürümeye başladı.

Uzun boylu travesti onu izledi. “Sana gelirken Banquo, senin için ne söylendiğini merak etmiyor musun?”

Banquo “Hayır” dedi ve Macbeth’in peşine takıldı.

“Peki ya oğlun Fleance için?”

Banquo olduğu yerde kaldı.

“Çalışkan, iyi bir oğlan” dedi Strega. “Hecate babasıyla iyi geçinir ve oyunun kurallarına uyarsa, zamanı geldiğinde onun da emniyet müdürü olacağına söz veriyor.”

Banquo ona döndü.

“Planlı bir yükseliş” dedi Strega. Hafif bir baş selamı verip gülümsedi, döndü ve diğer iki kadını kollarının altına aldı. “Haydi gidelim, kardeşlerim.”

Banquo bu garip üçlüyü emniyet binasının köşesinden dönüp gözden kayboluncaya kadar izledi. Öyle yersiz ve yakışsızlardı ki, gittiklerinde kendisini onların gerçek olup olmadığını sorgularken buldu.

Macbeth'i girişteki danışma masasının önünde yakalayınca "Bu aralar sokaklarda amma çok çatlak var" dedi.

"Bu aralar mı?" dedi Macbeth, asansör düğmesine sabırsızca tekrar basarak. "Bu şehir her zaman çatlaklarla doluydu. Kadınların korumaları olduğunu fark ettin mi?"

"Hecate'nin görünmez ordusu mu?"

Asansörün kapıları yana açıldı.

"Duff" dedi Macbeth, kenara çekilerek. "Nasıl gidi?.." Sarışın adam "Macbeth, Banquo" dedi ve yanlarından geçerek dış kapıya yürüdü.

"Tanrım" dedi Banquo. "Ne gergin adam."

Macbeth "En tepedeki görevi kapınca böyle oluyor işte" diyerek gülümsedi, asansöre bindi ve bodrum katının düğmesine bastı. Özel Harekât'ın katıydı bu.

"Duff'ın ayakkabıları her zaman gıcırıyor, fark ettin mi?"

"Hep ayağına çok büyük gelen ayakkabılar alıyor da ondan" dedi Macbeth.

"Neden?"

"Fikrim yok" dedi Macbeth ve danışmadan koşarak gelen memuru görünce kapıları kapanmadan durdurmayı başardı.

"Emniyet müdürünün odasından bir telefon geldi" dedi memur nefes nefese. "Gelir gelmez yukarı çıkmanız gerekiyormuş."

Macbeth "Tamamdır" dedi ve kapıları tutmayı bıraktı.

"Acaba bir sorun mu var?" diye sordu Banquo kapılar kapanınca.

"Herhalde" dedi Macbeth. Dördüncü katın düğmesine bastı. Omzundaki dikişlerin kaşınmaya başladığını hissediyordu.

Lady oyun salonunda yürüyordu. Büyük avizelerden yayılan ışıklar, yirmibir ve poker oynanan koyu renkli maun masanın, gecenin ilerleyen saatlerinde zarların dans edeceği yeşil bezin, dönen rulet çarkının ortasında bir minare gibi dikilen mızrak biçimli altın tutamağın üzerine narince düşüyordu. Lady, avizeleri İstanbul'daki Dolmabahçe Sarayı'nın dört buçuk tonluk avizesinin ufak kopyaları olarak yaptırmıştı. Tavanın ortasından sarkıp aşağıdaki rulet masasını gösteren bir avizenin ucu ise rulet çarkının tutamağıyla aynıydı. Avizeler her pazartesi indirilip kristalleri temizlenecek şekilde asma katın korkuluklarına bağlı kordonlarla sabitlenmişti. Çoğu müşterinin aklına takılan türden bir ayrıntıydı bu. Tıpkı Lady'nin İtalya'dan küçük bir servet karşılığı satın aldığı şarap rengi, ses emici halılara yaptırdığı minik, mütevazı zambak işlemeleri gibi. Bunlar onun aklına takılmıyordu; birbirleriyle eşleşen tutamağı ve avize ucunu o görüyor, zambakların anlamını o biliyordu. Bu yeterliydi. Çünkü burası onundu.

Önünden geçtiği krupiyeler bir anda doğrulup dimdik durdular. İşlerini iyi biliyorlardı, becerikli ve özenlilerdi, müşterilere nazik davranırlardı ama aynı zamanda sertlerdi de. Elleri bakımlı, saçları taralıydı, her sene değiştirilip her biri için özel olarak dikilen Inverness Kumarhanesi'nin kırmızı-siyah renkli şık krupiyeye uniformaları daima tertemizdi. Hepsinden de önemlisi, çalışanları dürüsttü. Lady bunu tahmin etmiyor, *görüyor* ve *duyuyordu*. İnsanların gözlerinde, istemsizce yaptıkları tiklerde, seğiren

kaslarında ya da abartılı rahat tavırlarında *görüyordu*. Titreşen ses tellerindeki ufacık ayrıntılarda *duyuyordu*. Bu, onun annesinden ve büyükannesinden aldığı, doğuştan gelen bir hassasiyetti. Ne var ki bu hassasiyet o ikisini yaşları ilerledikçe deliliğin karanlık gölgelerine sürüklerken, Lady yeteneklerini yalancılığı ortaya çıkarmak için kullanırdı. Çocukluğunun keder dolu dünyasından bugünkü ana dek. Attığı bu teftiş turlarının iki amacı vardı. Birincisi çalışanlarını her gün ve her gece en azından Obelisk'tekilerden bir sınıf yukarıda görünmeleri için biraz daha hazır tutmaktı. İkincisi de ortada bir sahtekârlık varsa ortaya çıkarmak. Bir önceki gün dürüst ve şerefli olsalar da insanlar balçık gibiydi; fırsatlara, sebeplere, dün onlara söylediklerinize göre şekil alırlar ve bir gün önce hayal bile edemedikleri şeyleri bugün kaygısızca yapabilirlerdi. Evet, değişmeyen tek şey buydu. Güvenebileceğiniz tek gerçek. Kalp açgözlüydü. Lady bunu biliyordu. Çünkü onun da öyle bir kalbi vardı. Bazen sövdüğü, bazen sahip olduğu için kendisini şanslı saydığı, onu kimi zaman refaha taşıırken kimi zaman her şeyden mahrum bırakan bir kalp. Fakat göğsünde atan da aynı kalp değil miydi? Onu değiştiremez, durduramazdı. Tek yapabildiği peşinden gitmekti.

Rulet masasının etrafında toplanan tanıdık yüzleri selamladı. Devamlı müşterileri. Hepsinin buraya gelip oyun oynamak için bir nedeni vardı. Yorucu bir işgününden sonra kafa boşaltmaya ihtiyaç duyanlar da oluyordu, sıkıcı bir mesaiden sonra heyecan arayanlar da. İşle ve heyecanla ilgisi olmayıp yalnızca parası olanlar da vardı. Oyunlara beş yüzden fazla para koyduğunuzda size tatsız tuzsuz bir yemek ikram eden Obelisk'e gidenler ise bunların dışında kalanlardı. Bazı aptallar, onlara uzun vadede kazanç sağlayacak bir sistemle oynadıklarını düşünürdü. Bunlar sürekli ölen ama ilginç biçimde soyu asla tükenmeyen bir türdü. Hiçbir kumarhane sahibi yüksek sesle dile getirmese de işletmeyi asıl döndürenler vardı bir de. Buna

mecbur olanlar. Her gece varlarını yoklarını riske atmaktan kendilerini alamadıkları için buraya gelmek zorunda hisseden, parlak bir çarkta vızıldayarak dönen rulet topunu güneşin; onlara gündelik yaşamı bahşeden ama sonunda fiziğin kaçınılmaz kuralları gereği onları kasıp kavuracak bir güneşin çekim gücüne kapılmış küçük gezegenler gibi büyülenerek izleyen müşteriler. Bağımlılar. Lady'nin geçim kaynağı.

Konu bağımlılıktan açılmışken, Lady saatine baktı. Dokuzdu. Gece için henüz erken sayılsa da masaları daha dolu görmeyi dilerdi. Obelisk'ten gelen bilgiler; iç tasarıma, mutfaka ve otel odalarının yenilenmesine bu kadar çok yatırım yapmasına rağmen ondan epey müşteri çalmaya hâlâ devam ettiklerini gösteriyordu. Bazıları Lady'nin fiyatlarının piyasanın çok üzerinde kalmaya başladığını düşünüyordu. Üç sene önce açılan Obelisk insanların aklına daha makul bir seçenek olarak yerleştiği için standartlarını ve masrafları aşağı çekmesi şarttı. Ne de olsa şehrin lüks kumarhanesi olarak kalmaya devam edecekti. Ama bunu diyenler Lady'yi tanımıyordu. Onun için asıl önemli olanın bilançodan çok seçkin bir kumarhane olarak kalmak olduğunu bilmiyorlardı. Obelisk'ten sadece daha şık değil, daha iyi olmak. Ya da her neyle kıyaslanıyorsa. Lady'nin Inverness Kumarhanesi herkesin görünmek, onunla anılmak istediği bir yer olmalıydı. Lady de herkesin görünmek ve onunla anılmak istediği kişi. Buraya zenginler gelirdi. Ünlüler dünyasının önemli siyasetçileri, oyuncular ve sporcular, yazarlar, güzeller, varlıklı hippiler, entelektüeller. Hepsi de Lady'nin masasına gelip hürmetle selam verir, elini öper, kumar oynamak için avans alıp alamayacaklarını temkinli bir şekilde sorduklarında Lady'den de aynı temkinli tavır ve güleryüzle hayır cevabı alır, sonra da müessesenin ikramı olan Bloody Mary'lerini memnuniyetle kabul ederlerdi. Kâr etsin ya da etmesin, bunca yolu Obelisk gibi lanet bir genelev işletmek için gelmemiştii Lady. O nedenle oradaki süprüntüleri Inverness Kumarhanesi'nin avizeleri

altında görmezdi. *Hakiki*, benzersiz avizeler... Ama bir yandan da işlerin yoluna konması gerekiyordu elbette. Alacaklılar sorular sormaya başlamıştı. Ve aldıkları cevap hoşlarına gitmemişti: *Inverness'in daha ucuz içkilere değil, daha fazla ve daha büyük avizelere ihtiyacı var.*

Ne var ki şu anda düşündüğü şey iş değildi. Bağımlılıktı. Ve Macbeth'in hâlâ gelmemiş olması. Geç kalacağı zaman muhakkak haber verirdi. Sweno baskını sırasında her ne yaşandıysa onu etkilemişti. Bunu o söylemiyordu ama Lady hissedebiliyordu. Bazen Macbeth tuhaf biçimde yufka yürekli bir adam oluyor, Lady ona baktığında sanki bir cinayeti görüyordu. Birini öldürmeden önceki planlı kararlılığı, öldürürkenki soğukkanlı çalışkanlığı ve sonrasındaki merhametsiz gülümsemeyi kendi gözleriyle görmüştü.

Ancak bu seferkinin farklı olduğunu biliyordu. Öldürdüğü adam savunmasızdı. Macbeth gibi onuruyla yaşayan erkeklerin savunduğu ilkeleri anlamakta ara sıra güçlük çekse de böyle bir meselenin ona yolunu kaybettirebileceğinin farkındaydı. Salonun diğer ucuna geldiğinde bardaki iki adamın ona baktığını fark etti. İkisi de ondan gençti. Ama ilgisini çekmediler. Arzulandığını hissetmek için elinden geleni daima yapsa da ona arzu duyan erkeklere tenezzül etmezdi. Biri dışında. İlk zamanlar birinin zihnini ve kalbini bu denli tıka basa doldurabilmesine şaşırmıştı. Daha önce hiçbir erkeğe âşık olmamışken neden bilhassa bu adama vurulduğunu sayısız defa kendi kendine sormuştu. Ve sonunda cevabı bulmuştu: Bu adam onun diğer erkekleri korkutan yanını sevmişti. Gücünü. İradesini. Onlara üstün gelen, bir türlü gizleme zahmetine girmediği zekâsını. Sadece gerçek bir erkek bir kadında bunları sevebilirdi. İşçi Meydanı'na bakan geniş pencerenin önünde dikildi ve Bertha'ya, kullanılmayan tren garının girişini koruyan siyah lokomotif göz gezdirdi. Sonra da yıllardır kim bilir kaç kişiyi saplanıp dibe batarken gördüğü bataklığa. Yoksa?..

“Hayatım.”

Kulağına bu kelimeyi fısıldayan o sesi kaç defa duymuştu? Yine de her seferinde ilk kez gibi gelirdi. Macbeth onun uzun kıvıll saçlarını kenara itti. Adamın dudakları boynuna değdiğinde Lady bedeninin bir akıma kapıldığını hissetti. Bu, hiç profesyonelce değildi, bardaki iki adamın izlediğini biliyordu ama karşı koymadı. Sonunda Macbeth gelmişti işte.

“Nerelerdeydin?”

“Yeni büromda” dedi Macbeth, kolunu karnına dolayarak.

“Yeni büron mu?” Lady onu kolundan öptü. Parmak uçlarının altında yara izlerini hissetti. Macbeth ona bu yaraların nedenini anlatmıştı. Karanlıkta iğne vurmak zorundayken ve damarlarını göremiyorken el yordamıyla bir önceki iğnenin yara izini bulup şırıngayı aynı noktaya sapladığı içindi. Bunu yeterince, yani yıllar boyunca yaptığınızda ve haliyle arada bir enfeksiyon kaptığınızda kollarınız böyle görünürdü. Dikenli tellerin içinden geçmiş gibi. Neyse ki Lady yeni yara izleri hissetmiyordu. O günler birkaç yıl geride kalmıştı. Aradan öyle uzun zaman geçmişti ki, bazen çocuksu bir iyimserliğe kapılarak onun tamamen iyileştiğini sanırdı.

“Bodrumdaki o kömürlüğe büro dediğini bilmezdim.”

“Üçüncü katta” dedi Macbeth.

Lady ona döndü. “Ne?”

Macbeth’in beyaz dişleri siyah sakalının içinde parladı. “Şu anda karşında bu şehrin yeni Organize Suçlar amiri duruyor.”

“Ciddi misin?”

“Evet.” Macbeth güldü. “Duncan’ın odasında şok geçirdiğimde, sanırım ben de böyle görünüyordum.”

“Şok geçirmedi, sevgilim. Sadece... sadece mutlu oldum. Bunu o kadar hak ettin ki! Sana demiyor muydum? Sen o bodrumdaki odadan daha iyisine layıktın!”

“Evet, diyordun. Hem de her seferinde, hayatım. Ama senden başkası demiyordu.” Macbeth geriye yaslandı ve yeniden güldü.

“İşte şimdi yükseliyoruz, gördün mü? Bodrumdaki karanlıktan kurtuluyoruz! Zam da istemiştir herhalde.”

“Zam mı? Hayır, onu sormayı unuttum. Bir tek Banquo’nun yardımcım olmasını istedim, onlar da kabul etti. Bu resmen delilik...”

“Delilik mi? Hiç de bile. Gayet akıllıca bir terfi.”

“Terfiden bahsetmiyorum. Emniyete giderken Hecate’nin gönderdiği üç kız kardeşle karşılaştım ve bana benim seçileceğim kehanetinde bulundular.”

“Kehanet mi?”

“Evet!”

“Önceden öğrenmiş olmalılar.”

“Hayır. Duncan’ın odasına gittiğimde kararı henüz beş dakika önce verdiklerini söyledi.”

“Hımm. O zaman olsa olsa cadıların işidir.”

“Bu kadar saçmaladıklarına bakılırsa kendi sattıkları maldan çekip öyle gelmişlerdi herhalde. Güya emniyet müdürü de olacaktım. Bu arada, bil bakalım ne oldu? Duncan yeni işimi burada kutlamamızı teklif etti. Inverness’ta!”

“Bir saniye. Nasıl yani?”

“Burada kutlamak istediğini söyledi işte. Emniyet müdürünün kutlama yapmak için kumarhaneni seçmesi itibarını yükseltmez mi?”

“Onu değil, kız kardeşleri kastediyorum. Emniyet müdürü mü olacaksın dediler?”

“Evet ama unut gitsin hayatım. Duncan’a bunun için özel bir gece tertipleyeceğimizi, o ve şehir dışından gelen herkesin otelde

konaklayabileceğini söyledim. Zaten şu sıralar çok fazla boş odan var, o yüzden...”

“Tabii ki yaparız.” Lady yanağını okşadı. “Sesin mutlu geliyor ama hâlâ solgun görünüyorsun, sevgilim.”

Macbeth omuz silkti. “Bilmem. Galiba hastalanıyorum. Trafik lambalarında ölü insanlar görüyorum.”

Lady, elini Macbeth’in koluna attı. “Haydi gel, erkeğim. Ben neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Macbeth gülümsedi. “Evet, biliyorsun.”

Oyun salonunun içinden geçtiler. Lady yüksek topuklu ayakkabılar giydiği için ondan yarım baş uzun görüldüğünün farkındaydı. Genç vücut hatları, şık gece elbisesi ve etkileyici, kıvrak yürüyüşü yüzünden bardaki erkeklerin arkasından ona hâlâ baktığını biliyordu. Böyle bir manzarayı Obelisk’te göremeyeceklerini de.

Duff geniş yatakta uzanarak tavanı izliyor, çok iyi bildiği o boyadaki çatlağa bakıyordu.

“Sonra tam odadan çıkacakken Duncan beni kenara çekti ve hayal kırıklığına uğradım mı diye sordu. İkimizin de bu iş için benim birinci aday olduğumu bildiğini söyledi.”

Çatlak belli ki rastgele kollara ayrılmıştı ama gözlerini kısıp odaklanmayı bıraktığında sanki bir düzeni takip ediyor, bir resim oluşturuyordu. Duff bunun ne olduğunu çözemiyordu sadece.

“Peki, sen ne cevap verdin?” dedi bir ses, banyodaki akan suyun içinden. Birbirlerinin her halini bunca kez görmüş olmalarına rağmen kadın şimdi bile hazırlanmadan ona görünmekten hoşlanmazdı. Duff ise bunu hiç dert etmezdi.

“Evet, hayal kırıklığına uğradım, diye cevap verdim. Macbeth’i içlerinden biri *olmadığı* için istediklerini söyleyince, haliyle Duncan’ı en başından beri desteklemiş olmam lehime değil, *aleyhime* işledi.”

“Evet, çok doğru. Başka?..”

“Duncan bir nedeni daha olduğunu söyledi ama diğerlerinin yanında bahsetmek istemedi. Sweno kaçtığı için yaptığımız baskın kısmen başarılı olmuş. Ve ihbarı ona haber vermeye yetecek kadar erken aldığımı öğrenmiş. Muhtemelen sırf ego tatmini yaşayabilmek için neredeyse bir senedir gizli yürütülen bir işi mahvetmişim. Tüm operasyonu kurtaran Macbeth ve Özel Harekât ekibi olmuş. O yüzden onun yerine beni seçmeleri şüpheli görünecekmiş. Neyse ki bana bir teselli ödülü verdi.”

“Evet, Cinayet Birimi’ni verdi. O da fena sayılmaz, değil mi?”

“Narkotik’ten küçük bir birim ama en azından Organize Suçlar’da alt kademe bir polis olma rezilliğinden kurtuldum.”

“Duncan’ı kim ikna etmiş?”

“Nasıl yani?”

“Macbeth’i kim savunmuş? Duncan dinleyicidir, fikir birliği oluşturmayı ve grup halinde karar vermeyi sever.”

“Macbeth için kimsenin lobi yaptığını sanmıyorum, inan bana hayatım. Hatta Macbeth’in bu kelimenin anlamını bildiğinden bile şüphem var. Onun hayatta tek istediği şey kötülerini yakalayıp kumarhane kraliçesini mutlu etmek, hepsi bu.”

“Bu arada...” Kadın banyo kapısında dikilip poz verdi. İncecik geceliği sakladığından daha fazlasını gösteriyordu. Duff bazılarının ne olduğunu ifade edemese de bu kadında çok şeyi beğeniyordu ama neyini taparcasına sevdiği belliydi: gençliğini. Yerdeki mumların ışığı gözlerinin, kırmızı dudaklarının ve parlak dişlerinin ıslaklığını ıslıl ıslıl yapıyordu. Yine de bu gece Duff’a daha fazlası gerekiyordu. Keyfi yoktu. Olanlardan sonra bir

koç gibi hissettiği sabahki enerjisinden eser kalmamıştı. Ama belki de düzelirdi.

“Çıkar onu” dedi.

Kadın güldü. “Daha yeni giydim.”

“Bu bir emirdir. Olduğun yerde kal ve onu çıkar. Yavaşça.”

“Hımm. Bilmem ki. Daha kesin bir emir verirsen...”

“Caithness, üstün olarak sana derhal arkayı dönmeni, üzerindeki çıkarmanı, öne eğilmeni ve iki elinle sıkıca kapının kenarlarına tutunmanı emrediyorum.”

Duff onun küçük bir kız gibi şaşkınlıkla nefesinin kesildiğini duydu. Bu geceliği belki onun için giymişti, belki de giymemişti. Duff bunu dert etmiyordu. Keyfi yerine gelmeye başlamıştı.

Hecate tren garının rutubetli zemininde, dökülen duvarların ve mırıldanan uyuşturucu bağımlılarının arasında yürüyordu. Ortaklaşa kullandıkları bir kaşığın ve şırınganın üzerine eğilmiş iki adamın bakışını fark etti. Onu tanımıyorlardı. Kimse tanımıyordu. Hardal rengi kaşmir palto giymiş, hayli bakımlı, doğal olmayacak kadar siyah saçlara sahip ve koluna göz alıcı ağır bir Rolex takmış bu iri adamın aslanların inine giren mükemmel bir av olarak görüldüğünü düşünüyorlardı belki. Ya da kafalarında şüpheler vardı. Bu kendinden emin, kararlı yürüyüşte, iki adım gerisinden gelen geniş omuzlu, uzun boylu kadının -şayet o bir kadınsa- topuklu ayakkabılarıyla aynı anda ritmik bir *tik tak* sesiyle yere vuran altın başlı bastonda bir numara olabilirdi. Onların hemen arkasından gara giren ve duvarın dibinde mevzi alan gri kabanlı üç adamda da. Belki de o yüzden aslanların ininde gibi hissetmişlerdi. Çünkü aslan *oydu*.

Hecate durdu ve sidik kokan dar tuvalet merdiveninden ilk önce Strega'nın inmesi için bekledi. İki keşin başlarını eğerek ısıtma ve iğne

vurma işine odaklandığını gördü. Bağımlılar... Hecate için bu kelime bir aşağılama ya da rahatsızlık barındırmıyor, sadece gerçeği söylüyordu. Ne de olsa onlar sayesinde para kazanıyordu.

Strega merdivenlerin aşağısındaki kapıyı açtı, uyuyan bir adamı ayağa kaldırdı, ruh halini belli etmek için ona dişlerini gösterdi ve başparmağıyla gitmesi gereken yeri işaret etti. Hecate kabinlerin ve akan muslukların arasında onu takip etti. Koku öyle ağırdı ki, Hecate'nin hâlâ gözleri yaşıyordu. Ama aynı zamanda bir işlevi de vardı: Meraklı gözleri uzak tutuyor ve en azılı bağımlıları içeride fazla barındırmıyordu. Strega ve Hecate, kapısında KULLANMAYIN yazan ve klozeti ağzına kadar dışkı dolu olan en dipteki kabine gitti. Dahası, tavandaki neon lamba da söküldüğünden burada ne damarları görmek ne de iğne vurabilmek mümkündü. Strega tesisatı sökülmüş klozetin üzerindeki fayanslardan birini çıkardı, bir kolu çevirdi ve itti. Kapı sallanarak açılınca içeri girdiler.

“Kapat çabuk” dedi Hecate öksürerek. Odaya göz gezdirdi. Burası eskiden garın deposu olarak kullanılıyordu; diğer kapı ise güney hatlarına giden bir tünele çıkıyordu. İki sene önce tren seferleri durduktan sonra Hecate üretimi buraya taşımıştı. Önce birkaç serseriyle keşi kovalamak zorunda kalmıştı. Buraya gelen giden kimse olmamasına ve Emniyet Müdürü Kenneth sayesinde en tepeden korunmalarına rağmen tünele ve tualete inen merdivenlerin yukarısına gizli güvenlik kameraları kurdurmuştu. Akşam vardiyasında toplam on iki kişi vardı; hepsi de maskeli ve beyaz önlüklüydü. Odayı ikiye ayıran cam bölmenin yanında yedi kişi çayı kesiyor, tartıyor ve plastik torbalara koyuyordu. Tünel kapısında iki silahlı koruma işçileri ve kamera ekranlarını izliyordu. Cam bölmenin içinde kutsal mabet, ya da kısaca mutfak dedikleri yer vardı. Tank orada duruyordu ve ona yalnızca kız kardeşler erişebilirdi. Mutfak birkaç nedenden dolayı hava geçirmezdi. Bunlardan birincisi, dışarıdan hiçbir

şeyin içerideki işlemleri kirletmemesi, diğeri ise bir salağın tutup da yanlışıyla çakmak çakıp ya da yanan sigarayı fırlatıp herkesi havaya uçurmaması içindi. Ama en önemli neden havada uçuşan molekülleri her gün içlerine çekerlerse odadaki herkesin bağımlı olacağıydı.

Hecate bu iki kız kardeşi Chang Rai'den gelen afyondan eroin yapmak için merdiven altı bir laboratuvar kurdukları Bangkok'un Çin mahallesindeki bir afyonhanede bulmuştu. Çan Kay Şek'in halkıyla birlikte Çin'den kaçtıkları, söylentiye göre yüzlerini harap eden hastalığın geldikleri tüm kasabaya bulaşmış olması ve paralarını vaktinde aldıkları müddetçe Hecate'nin istediği her şeyi yapmaları dışında kız kardeşleri pek tanımıyordu. Formülün içeriği belliydi, oranlar hep aynıydı ve diğerleri de cam bölmede bu işlemleri yapabilirdi. Ama malzemeleri karıştırma ve ısıtma konusunda onların adeta gizemli bir maharetleri vardı. Hecate kız kardeşlerin karışıma kurbağa bezi, yabanarısı kanadı, sıçan kuyruğu suyu ekledikleri ve hatta tanka sümkürdükleri dedikodularını yalanlamak için bir sebep göremiyordu. Ürettikleri mala bir nevi kara büyü havası katıyorlardı ve insanların çalışmakla geçen aşırı gerçekçi hayatlarında para verecekleri tek şey varsa o da kesinlikle buydu: kara büyü. Çayları peynir ekmek gibi satıyordu. Hecate daha önce hiç bu kadar insanın bu kadar kısa zamanda bir şeye delicesine bağımlı olduğunu görmemişti. Şu da var ki kız kardeşler günün birinde biraz daha zayıf bir ürün çıkardıklarında onları kapı önüne koymak zorunda kalacaktı. Bu iş böyle yürürdü. Her şeyin bir ömrü, bir dönemi vardı. Tıpkı Kenneth'ın başta olduğu yirmi sene gibi. Ne günlerdi ama. Şimdiyse Duncan'ın dönemi başlamıştı ve birileri engel olmazsa büyü sektörünü kötü günlerin beklediği açıktı. İyi ve kötü zamanları tanrılar getiriyor, insanlara kısa ömürlerini ve ölümlerini onlar veriyorsa, siz de bir tanrı olmak zorundaydınız. Ve bu, sanıldığından daha kolaydı. Çoğu insanın tanrı mertebesine çıkamamasının nedeni korkak ve batıl inançlı olmaları,

endişeyle dolu zihinlerinde bir ahlakın, herkes için geçerli olan gökten inme kurallarının varlığına inanmalarıydı. Oysa bu kurallar, tam da insanlar onların tanrı olduğuna inansın diye konmuştu ve gariptir ki, sadece tanrılara hizmet ederdi. Evet, herkes tanrı olamazdı ve her tanrının müritlere, bir müşteri kitlesine ihtiyacı vardı. Bir pazara. Bir şehre. Pek çok şehre.

Hecate odanın ucuna yürüdü, iki elini bastonunun tepesine koydu ve orada öylece dikildi. Burası, onun fabrikasıydı. Burada bir fabrika sahibiydi. Hem de yükselen bir endüstride. Çok yakında işleri büyütmesi gerekecekti. Talebi karşılayamazsa bunu başkaları yapardı, kapitalizmin en basit kuralıydı bu. Uzun zamandır şehrin metruk fabrikalarından birini devralmayı ve paravan bir iş kurup arka odalarda çayını imal etmeyi planlıyordu. Güvenlik görevlileri, dikenli telle örülü çitler ve arı gibi çalışan kamyonetler. Üretimi on katına çıkarabilir ve fazlasını ülkenin geri kalanına ihraç edebilirdi. Ama o zaman daha görünür biri olacaktı ve emniyetten bir koruma gerekecekti. Avucunun içinde bir emniyet müdürü olmalıydı. Bir Kenneth. Peki Kenneth öldüyse ne yapardınız? Yeni bir Kenneth yaratır ve önünü açardınız.

Kesiciler ve paketleyiciler sert bir tebessümle ona kısa bir baş selamı verip yenilenmiş enerjileriyle işlerine geri döndüler. Korkmuşlardı. Bu teftişlerin başlıca amacı buydu zaten. Döngüyü durdurmak imkânsız olsa da onu erteleyebilmek. Bu depodaki herkes eninde sonunda onu kandırmayı, aşırıldığı birkaç gramı satmayı deneyecekti. Sonra da yakalanacaklar ve derhal cezaları kesilecekti. Strega tarafından. Strega farklı işlerle görevlendirilmekten memnun görünüyordu. Kız kardeşlerle birlikte ulaklık yapmak gibi.

“Pekâlâ, Strega” dedi Hecate. “Sence Macbeth’e ektiğimiz tohum filizlenecek mi?”

“İnsanların hırsı bir devedikenı gibi daima güneş'e doğru uzar ve etraflarında ne varsa karartıp yok eder.”

“Umalım da öyle olsun.”

“İnsanlar devedikenidir. Kendilerine karşı koyamazlar. Kötü ve aptallardır. Bir falcının ilk kehaneti doğru çıkarsa diğerine de körü körüne inanırlar. Macbeth, Organize Suçladın yeni amiri olduğunu artık öğrendi. Şimdi asıl soru, bir devedikeninin hırsına yeterince sahip olup olmadığı. Acımasızlık kısmı kendiliğinden gelecek zaten.”

“Macbeth’te o hırs yok” dedi Hecate. “Ama kadında var.”

“Kadın mı?”

“Lady, sözünden çıkmadığı sevgilisi. Onunla hiç karşılaşmadık ama en mahrem sırlarını biliyorum. Onu seni anladığımdan daha iyi anlıyorum, Strega. Lady’nin o kaçınılmaz sonuca varması için sadece biraz zaman gerekiyor. İnan bana.”

“Hangi sonuç?”

“Duncan’dan kurtulmaları gerektiği sonucu.”

“Ta sonra?”

“Sonra” dedi Hecate, bastonunu tak *tak* sesiyle yere vurarak, “güzel günler tekrar gelecek.”

“Macbeth’i kontrol edebileceğimizden emin misin? Artık temiz ve muhtemelen... ahlak timsali biri, öyle değil mi?”

“Sevgili Strega, bir eroinmandan ve ahlak timsalinden daha tahmin edilebilir biri varsa, o da âşık bir eroinman ve ahlak timsalidir.”

Banquo birinci kattaki yatak odasında yağmuru, odadaki sessizliği ve asla gelmeyen treni dinleyerek yatıyordu. Dışarıdan demiryolu geçiyordu ve gözünün önüne rayların ve traverslerin söküldüğü boşluklarda ışıldayan ıslak çakıllar geliyordu. Daha doğrusu, çalındığı. Bir zamanlar o ve Vera

burada mutlulardı. Güzel günler geçirmişlerdi. Vera'yla paralı insanların birbirlerine alyans ve hediyeler almaya geldikleri Jacobs & Sons kuyumcusunda çalışırken tanışmıştı. Bir akşam soygun alarmı çalınca o esnada devriyede olan Banquo, polis sirenleriyle bir dakikada dükkâna varmıştı. İçeride dehşete kapılmış genç bir kadın, kulakları delen zil seslerinin arasında çaresizce bağırarak dükkânı kapatmak üzere olduğunu, işe yeni başladığını ve alarmı kurarken yanlış bir şey yaptığını söylemeye çalışıyordu. Banquo ne dediğini pek anlamadığından tüm vaktini onu izleyerek geçirdi. Ve Vera sonunda dayanamayıp gözyaşlarına boğulduğunda kolunu nazıkçe omzuna atıp onu teselli etti. Sıcak, titrek, toy bir kuş gibi gelmişti Vera. Sonraki birkaç hafta sinemaya gitmişler, tünelin güneşli tarafında yürümüşler ve Banquo evinin kapısında onu öpmüştü. İşçi bir aileden geliyordu ve onlarla oturuyordu. Genç bir kız olduğunda ailesine yardım etmek için mecburen anne babası gibi Estex fabrikasında çalışmıştı. Öksürüğü kötüye gidince bir doktorun önerisiyle işi bırakmış ve eş dost tavsiyesiyle Jacobs'a girmişti.

“Parası daha az” demişti, “ama daha uzun yaşıyorsun.”

“Hâlâ öksürüyor musun?”

“Sadece yağmurlu günlerde.”

“Seni daha fazla güneşe çıkarmamız lazım. Pazar günü bir yürüyüşe daha ne dersin?”

Altı ay sonra Banquo kuyumcuya gitmiş ve Vera'ya hangi nişan yüzüğünü önereceğini sormuştu. Onu böyle afallamış görünce de kendini tutamayıp gülmüştü.

Evlendikten sonra o zamanlar sadece iki odalı ve zemin katında başka komşuların oturduğu dar bir eve taşınmışlardı. Para biriktirip Banquo'nun şu anda yattığı yatağı almışlar ve bu yatakta sevişmişlerdi. Tutkulu ancak utangaç bir kadın olan Vera, boşalacağı zamanlar komşulara saygısı

yüzünden trenin geçmesini beklerdi. Bir tren gümbürtüyle binanın önünden geçip duvarları ve tavan lambalarını salladığında kendisini bırakır, çığlık atar ve tırnaklarını Banquo'nun sırtına geçirirdi. Aynı yatakta Fleance'ı doğururken de aynısını yapmış, trenin gelmesini beklemiş ve çığlık atıp tırnaklarını Banquo'nun eline geçirerek dünyaya bir oğlan çocuğu getirmişti.

Ertesi sene daha fazla odaya ihtiyaçları olduğu için zemin katı aldılar. Üç kişiydiler ve yakında daha da çoğalabilirlerdi. Ne var ki beş yıl sonra sadece ikisi kalmıştı: Bir çocuk ve bir adam. Vera'nın ciğerlerinde sorun vardı. Doktorlar kirli havayı, fabrikalardan çıkan ve alçak basınç sistemleriyle şehrin üzerine bir kapak gibi inen zehirli gazları sebep göstermişti. Zaten Vera'nın ciğerleri önceden de hasarlıydı. Banquo kendisini suçlamıştı. Yeterince para kazanıp ailesini tünelin diğer tarafına, Fife'a, biraz olsun güneşli ve havası nefes alacak kadar temiz bir yere taşıyamamıştı çünkü.

Şimdi çok fazla odaları vardı. Alt kattan radyonun sesi geliyordu, Fleance'ın ödev yaptığını biliyordu. Fleance titiz bir çocuktu ve başarılı olmaya çok istekliydi. Okulu kolay okuyup dert çekmeden bitirenlerin genellikle hayat zorlaştıkça heveslerini kaybettiklerini görmek, onun için bir teselliydi. Sıkı bir çalışma programına riayet etmek zorunda kalan ve öğrenmek için çaba göstermenin gerekli olduğunu bilen Fleance gibi öğrenciler, elbet bunun karşılığını alırdı. Evet, her şey çok iyi olabilirdi. Kim bilir, oğlan bir kızla tanışıp yuva kurardı. Mesela bu evde. Belki de yepyeni güzel günler onları bekliyordu. Macbeth artık şehrin organize suçlarıyla savaşmaktan sorumlu olduğuna göre Duncan'a eskisinden daha çok yardım edebilirlerdi. Haber Banquo'yu ve emniyet müdürlüğündeki çoğu kişiyi epey şaşırtmıştı. Özel Harekât'ın bodrum katındaki bürosunda Ricardo durumu açıkça özetlemişti: Macbeth'i ve Banquo'yu takım elbiseleri ve kravatlarıyla masalarında otururken hayal edemiyordu. Tahtaya

şemalar çizip bütçe planı sunarken. Ya da emniyet müdürleri, meclis üyeleri ve diğer kodamanlarla kokteyl partilerinde kibar sohbetler ederken. Ama hepsi görecekti. İradelerini kaybetmeyeceklerdi. Vardiyasının başkaları tarafından yazılmasına alışkın olan Macbeth gibilerinin emellerine ulaşma sırası gelmişti belki de.

Emniyette Duff dışında Macbeth'in ergenliğinde nasıl bir bağımlı olduğunu, uyuşturucunun onu nasıl deliye çevirdiğini, ne kadar yitik görüldüğünü bilen yoktu. Banquo devriye gezdiği ve yağmurun altında ıslanan caddelerde yürüdüğü bir gün karşılaşmıştı o çocukla. Bir otobüs durağının bankına kıvrılmıştı, kafası bir dünyaydı. Banquo onu uyandırıp gitmesini istemişti ama yalvarırcasına bakan kahverengi gözlerinde bir ışık görmüştü. Ayağa kalktığı anda ayılıveren hareketlerinde, Banquo'ya harcanacağını söyleyen zinde ve güçlü vücudunda bir kıvılcım. Geliştirilebilir, hâlâ kurtarılabilir bir şey. Banquo on beş yaşındaki bu çocuğu o gece evine götürdü, ona kuru giysiler verdi. Vera onu doyurduktan sonra yatağa yatırdılar. Ertesi gün, yani pazar günü üçü arabayla tüneli geçerek güneşli tarafa çıkıp yeşil tepelerde uzun bir yürüyüş yaptılar. Macbeth ilk önce kekeleyerek konuştu, sonra giderek açıldı. Yetimhanede büyümüştü ama hayali bir sirkte çalışmaktı. Onlara jonglörük yaptı, uzun bir meşe ağacından beş adım uzaklaşarak Banquo'nun çakısını fırlatıp ağaca saplayıverdi. Başlarda kolundaki yaraları göstermekten ve onlar hakkında konuşmaktan çekinmişti. Ta ki Banquo ve Vera'nın güvенеbileceğı insanlar olduğunu anlayana dek. Ama o zaman da sadece yetimhaneden kaçtıktan sonra başladığını söyledi, uyuşturucuya onu neyin nasıl ittiğini anlatmadı. Sonraları pazar gezmelerine, konuşmalara ve yürüyüşlere devam ettiler. Yine de Banquo bilhassa ilkinin hatırlıyordu; çünkü Vera eve dönerken "Haydi onun gibi bir çocuk yapalım" diye

fısıldamıştı. Dört yıl sonra Banquo gururla Macbeth'i Polis Koleji'ne götürürken Fleance üç yaşındaydı, Macbeth de bir o kadar yıldır temizdi.

Banquo döndü, komodindeki fotoğrafa baktı. Fleance ile ikisinin resmiydi; bahçedeki ölü elma ağacının altında dikiliyorlardı. Fleance'ın Polis Koleji'ndeki ilk günüydü. Üzerinde babasının üniforması vardı, sabahın erken saatleriydi, güneş yeni doğmuştu ve fotoğrafı çekenin gölgesi üzerlerine vuruyordu.

Sandalyenin gıcırdadığını ve Fleance'ın ayaklarını vurarak gezindiğini duydu. Öfkeliydi, kızmıştı. Her şeyi hemen kavrayabilmek her zaman kolay olmuyordu. Anlamak zaman alıyordu. Uyuşturucudan vazgeçmenin, bu denli bağımlı olduğunuz bir şeyden kaçmanın vakit ve irade gerektirdiği gibi. Bir şehri değiştirmenin, adaletsizliği düzeltmenin, huzuru bozanlardan, yoldan çıkan siyasetçilerden ve azılı suçlulardan kurtulmanın, bir şehrin halkına nefes alabilecekleri havayı vermenin zaman aldığı gibi.

Alt kattaki sesler kesilmişti. Fleance masasına geri dönmüştü.

Günü yaşayarak mümkündü başarılı olmak. Belki o zaman günün birinde trenler yeniden geçerdi.

Banquo etrafı dinledi. Tek duyabildiği sessizlikti. Ve de yağmur. Ama gözlerini kapadığında Vera'nın nefesini yanı başında hissetmediğini kim söyleyebilirdi ki?

Caithness'in nefesi giderek sakinleşiyordu.

"Evi aramam gerek" dedi Duff, onu terli alnından öptü ve yataktan kalktı.

"Şimdi mi?" diye sordu Caithness. Alt dudağını ısırmasından, sesinin kastettiğinden daha kızgın çıktığını görebiliyordu Duff. Başkalarını anlamadığını da kim çıkarmıştı?

"Ewan'ın dün dişi ağrıyordu. Nasıl olduğunu öğrenmem gerek."

Caithness cevap vermedi. Duff evde cırılçıplak yürüdü. Çatı katı olduğu ve kimse içeriyi göremediği için genelde böyle yapardı. Zaten çıplak olmak onu rahatsız etmiyordu. Vücutuyla gurur duyardı. Belki de yüzünü ikiye bölen yara izinden utanç duyarak büyüdüğü içindi bu gurur. Daire büyük, kamuda görevli genç bir kadından beklenmeyecek kadar büyüktü. Duff burada sayısız gece geçirdiği için kiraya yardım etmeyi teklif ettiğinde Caithness böyle işleri babasının hallettiğini söylemişti.

Duff çalışma odasına gitti, kapıyı kapadı ve Fife'ın numarasını tuşladı.

Başının hemen üzerindeki çatı katı penceresine vuran yağmuru dinledi. Üçüncü çalışan sonra telefon açıldı. O, daima üçüncüden sonra açardı. Evin neresinde olursa olsun fark etmezdi.

“Benim” dedi Duff. “Dışçı randevusu nasıl geçti?”

“Şimdi daha iyi. Gerçekten dışı mı ağrıyordu, emin değilim.”

“Haydi ya? Neydi o zaman?”

“Canını acıtabilecek başka şeyler de var. Ağlıyordu, nedenini sorduğumda anlatmadı ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. Şimdi yatağında yatıyor.”

“Hımm. Yarın eve geldiğimde onunla konuşurum. Hava nasıl bu arada?”

“Açık. Ay ışığı var. Neden sordun?”

“Yarın hep birlikte göle gidebiliriz. Yüzmeye.”

“Neredesin sen, Duff?”

Duff kaskatı kesildi, tonlamasında bir gariplik vardı. “Nerede mi? Grand’de tabii ki, nerede olacak?” Abartılı duran neşeli bir sesle ekledi: “İhtiyarlar için yatma saati, bilirsin işte.”

“Bu akşam Grand’i aradım. Rezervasyonunun olmadığını söylediler.”

Duff elinde telefonla ayağa fırladı.

“Emily’nin matematik dersi için yardıma ihtiyacı vardı, o yüzden aradım. Malum, ben ikiyle ikiyi bile düzgün toplayamıyorum. Eee, neredesin?”

“Odamda” dedi Duff, ağzından soluyarak. “Odamdaki koltukta uyuyorum. İşten başımı kaldıramıyorum. Grand’de olduğumu söylediğim için özür dilerim, şu anda her şeyin ne kadar zor olduğunu sizin bilmenize gerek yok, diye düşündüm.”

“Zor mu?”

Duff yutkundu. “Tüm buradaki işler işte. Üstelik buna rağmen Organize Suçlar’ı bana vermediler.” Ayak parmaklarını kıvırdı. Sesinin ne kadar sefil çıktığını duyabiliyordu. Sanki ondan anlayış göstermesini, kendisini bu rezil durumdan kurtarmasını istiyordu.

“Olsun, hiç olmazsa Cinayet Birimi’ni aldın. Yeni bir odan olduğu da anlaşılıyor.”

“Efendim?”

“En üst katta olmalı. Cama vuran yağmurun sesi geldiğine göre... Neyse o zaman, ben kapatayım.”

Bir tık sesi duyuldu ve telefon kapandı.

Duff titredi. Oda soğumuştı. Üzerine bir şeyler giymesi gerekiyordu. Bu kadar da çıplak olmamalıydı.

Lady, Macbeth’in nefesini dinledi ve titredi.

Odadan bir soğukluk geçmişti sanki. Bir hayalet. Bir çocuğun hayaleti. Üzerine çöken karanlıktan çıkmalı, annesi ve büyükannesini esir eden bu akıl hapishanesinden kaçmanın bir yolunu bulup aydınlığa kavuşmalıydı. Özgürlüğü için savaşmalı, bir güneş olabilmek için feda etmesi gereken ne varsa etmeliydi. Ya da bir yıldız. Zamanla tükenen ve başkalarına hayat veren, parlayan bir anne. Yanıp biten bir kâinat merkezi. Evet. Yanan. Tıpkı şu anda yanarak soğuğu odadan def eden nefesi ve teni gibi. Elini kendi bedenine götürüp aşağı kaydırды ve teninin karıncalandığını hissetti. O zaman da aklında aynı düşünce, aynı karar vardı. Yapılması gereken bir şey

varsa etrafından dolanmanın yolu yoktu. Gidebilecekleri tek yön, yollarına ne çıkarsa çıksın bir silahın mermisi gibi dümdüz ileriye.

Elini Macbeth'in omzuna koydu. O bir çocuk gibi uyuyordu. Bu son olacaktı. Lady onu sarsarak uyandırdı.

Macbeth ona dönüp mırıldandı ve ellerini uzattı. Hizmet etmeye daima hazırды.

Lady ellerini sertçe avuçlarının arasına aldı.

“Sevgilim” diye fısıldadı, “onu öldürmen gerek.”

Macbeth gözlerini açtı; karanlıkta ona doğru parlıyorlardı. Lady sevgilisinin ellerini bıraktı.

Yanağını okşadı. O zaman da aynı kararı vermişti.

“Duncan'ı öldürmen gerek.”

Lady ile Macbeth ilk kez bundan dört sene önce bir yaz sonu akşamında tanıştılar. Güneşin bulutsuz bir gökyüzünde parladığı nadir günlerden biriydi, hatta Lady sabah bir kuşu öterken duyduğundan emindi. Ne var ki güneş batıp da akşam mesaisi başladığında Inverness Kumarhanesi'nin tepesinde şeytani bir ay yükseldi. Ay ışığında kumarhanenin ana kapısının önünde dikilirken Macbeth zırhlı bir Özel Harekât aracıyla önüne yanaştı.

“Lady?” dedi Macbeth gözlerinin içine bakarak. Lady onda ne görmüştü? Güç ve kararlılık mı? Belki. Ya da o esnada görmek istediği şey o olduğu için ona öyle geldi.

Lady başını evet der gibi salladı. Macbeth gözüne biraz genç görünmüştü. Arkasındaki kır saçlı, sakın bakışlı, yaşlı adam bu işe daha uygun görünüyordu.

“Ben Dedektif Macbeth. Durumda bir değişiklik oldu mu hanımefendi?”

Lady başını sağa sola salladı.

“Peki, onları görebileceğimiz bir yer var mı?”

“Asma kat.”

“Banquo, adamları topla, ben keşif yapacağım.”

Asma katın merdivenini çıkmadan önce genç polis fazla ses çıkarmaması için topuklu ayakkabılarını çıkarması gerektiğini fısıldadı. Böylece Lady'nin boyu kendi hizasına geldi. Asma kata çıktıklarında aşağıdaki oyun salonundan görünmemek için önce arkada, İşçi Meydanı'na bakan

pencerelerin yanında durdular. Korkuluğa doğru yürüyüp asma katın ortasına geldiler. Orta avizenin halatı ve Lady'nin Augsburg'da bir müzayededen satın aldığı on altıncı yüzyıldan kalma gerçek Maximilian zırhı, onları kısmen de olsa gizliyordu. Zırhın oraya konma sebebi, kumar oynayanlar yukarı baktıklarında bilinçaltlarına ya korundukları ya da izlendikleri fikrini aşılardı. Hangisi olduğuna kendi vicdanları karar verirdi. Lady ile polis memuru yere çömelip yirmi dakika önce müşterilerin ve çalışanların korkuyla dışarı kaçtığı salonu izlediler. Lady aşağıdan gelen bağırışları ve kırım seslerini duyduğunda çatıda dikilmiş, dolunaya bakıyordu ve kötü bir şey olacağını kendiliğinden sezmişti. Aşağı inip kaçışan garsonlardan birini yakalayınca bir adamın avizeye ateş ettiğini ve Jack'i rehin aldığını öğrendi.

Yeni bir avizenin maliyetini hemen kafasında hesaplamıştı ama o esnada en iyi krupiyesi Jack'in başına doğrultulmuş silahın bir defa daha ateşlenmesinin yanında bu bedel bir hiçti. Ne de olsa kumarhanesinin sunduğu hizmetlerden biri de güvenli bir heyecan ve rahatlamaydı, buradayken sokaklarda olup bitenleri bir süreliğine düşünmezsiniz. Inverness Kumarhanesi'nin bunu sunmadığı intibai oluşursa oyun salonu şimdiki gibi boş kalırdı. Diğer tarafta, asma katın altındaki yirmibir masasında oturan iki kişi dışında içeride kimse kalmamıştı. Zavallı Jack korkudan taş kesilmiş, beti benzi atmıştı.

Hemen arkasında ise elinde tabanca tutan müşteri oturuyordu.

“Krupiyenizin arkasında saklanırken bu mesafeden ateş etmek zor” diye fısıldadı Macbeth, siyah üniformasından minik bir teleskop çıkararak. “Yaklaşmamız lazım. Kim o? Ve ne istiyor?”

“Ernest Collum. Kumarhanede kaybettiği. tüm para geri verilmezse krupiyemi öldüreceğini söylüyor.”

“Miktar çok mu?”

“Kasada tuttuğumuzdan daha çok. Collum bir kumar bağımlısı. Mühendis ve sayı hesaplama ustası, o yüzden olasılıkları biliyor. Böyleleri en fenalarındır. Ona elimizden geleni yapıp bu parayı toplayacağımızı söyledim ama bankalar bu saatte kapalı olduğundan bu biraz vakit alabilir.”

“Fazla zamanımız yok. Ben harekete geçiyorum.”

“Nereden biliyorsunuz?”

Macbeth korkuluktan geri çekildi ve teleskobu üniformasının içine soktu. “Gözbebeklerinden. Kafası bir dünya, birazdan ateş edecek.” Telsizinde bir düğmeye bastı.

“Kod Dört Altı. Hemen şimdi. Komutayı al, Banquo. Tamam.”

“Komuta Banquo’da. Tamam.”

“Sizinle geleceğim” dedi Lady, Macbeth’in arkasından giderek.

“Bunu hiç sanmı...”

“Burası benim kumarhanem. O da *benim* Jack’im.”

“Bakın, hanımefendi. ..”

“Collum beni tanıyor, bir kadınla konuşunca sakinleşiyor.”

“Bu artık polisi ilgilendiren bir konu” dedi Macbeth ve merdivenden koşarak indi.

Lady “Geliyorum” diyerek peşine takıldı.

Macbeth durdu ve karşısına geçti.

“Dinleyin” dedi.

“Hayır, siz dinleyin” dedi Lady. “Sizinle *gelmeyecek* halim yok herhalde? Adam zaten parayı getirmemi bekliyor.”

Macbeth ona baktı. Dikkatlice baktı. Ona diğer erkeklerin baktığı gibi bakıyordu. Ama aynı zamanda hiçbir erkeğin ya da kadının bakmadığı gibi. İnsanlar ona korku veya hayranlıkla, saygı veya şehvetle, nefret veya aşkla ya da itaatkârca bakar, onu gözleriyle değerlendirir, yargılar, hakkında

yanlış hükümlere varırlardı. Bu genç adamsa ona nihayet bir şeyi bulmuş gibi bakıyordu. Önceden bildiği, aradığı bir şeyi.

“Gelin  yleyse” dedi. “Ama sakın ağzınızı açmayın hanımefendi.”

Salona girerlerken altlarındaki kalın halı ayak seslerini yutuyordu.

Avize kırıldığı için iki adamın oturduğu masa her zamankinden daha karanlıktı. Jack’in korkuyla donakalan yüzü Lady ile Macbeth’in kendisine doğru geldiğini görünce değişmedi. Lady silahın horozunun havada olduğunu fark etti.

“Sen kimsin?” Collum’un sesi boğuktu.

“ zel Harekât’tan Dedektif Macbeth” dedi polis, bir sandalye çekip oturarak. G r ls n diye masada avuçlarını açtı. “Seninle görüşmeye geldim.”

“G r şecek bir şey yok, dedektif. Bu kumarhane beni yıllardır dolandırıyor. Hayatımı mahvetti. Kartlar hileli. O *kadının* marifeti.”

“Ve sen de bunu çay kullandıktan sonra mı anladın?” diye sordu Macbeth, parmaklarını sessizce bezin üzerine vurarak. “O şey, bildiğin üzere gerçeklik algını bozuyor.”

“Gerçek olan şu ki, dedektif, elimde bir silah var ve hiç olmadığı kadar iyi görüyorum. Paramı vermezseniz önce Jack’i, sonra silahına davranacağın için seni, ardından da kaçmaya ya da beni alt etmeye çalışacak ama ikisi için de çok geç kalacak olan bu Lady denen kadını vuracağım. En sonunda da muhtemelen kendimi; ama önce    n z  cehenneme yolladıktan ve bu yeri havaya u urduktan sonra daha iyi hissedecek miyim, g r memiz lazım.” Kısık bir sesle güldü. “Ortada para falan g remediğime göre bu görüşme burada biter. O zaman başlayalım...”

Horoz daha da yükseldi. Lady istemsizce yüzünü buruşturdu ve bir patlama sesi bekledi.

“Yaa iki katı, ya da hiç.”

“Efendim? Anlayamadım?” dedi Collum, kusursuz bir telaffuzla. Kusursuz bir tıraşı ve ütülü beyaz gömleği ile kusursuz bir takım elbisesi vardı. Lady’nin tahminine göre iç çamaşırları da aynıydı. Collum bu işin sonunda bu kumarhaneden içi para dolu bir çantayla ayrılma ihtimalinin düşük olduğunun farkındaydı. Buraya geldiğinde ne kadar çulsuzsa yine o kadar çulsuz olacaktı. Ama en azından kusursuz bir şekilde.

“İkimiz bir el yirmibir oynayacağız. Kazanırsan burada kaybettiğin tüm paranın iki misliyle gideceksin. Ama ben kazanırsam silahını ve mermilerini alacağım, sen de tüm isteklerinden vazgeçeceksin.”

Collum güldü. “Blöf yapıyorsun!”

“İstediğin para çantası geldi ve dışarıdaki polis aracında duruyor. Sahibi teklifi kabul edersen iki katını vermeye razı. Çünkü kartlarda bir üçkâğıt yapıldığını *biliyoruz* ve bu defa adil olsun istiyoruz. Cevabın nedir, Ernest?”

Lady, Collum’a, onun Jack’in başının arkasında tek görünen yeri olan sol gözüne baktı. Ernest Collum aptal bir adam değildi, tam tersiydi. Çanta hikâyesine inanmazdı. Hele ki böyle bir durumda. Bazen şansın kaçınılmaz olduğunu reddedenler en akıllı müşterilermiş gibi görünürdü. Yeterli vakit tanınırsa herkes kasaya karşı kaybetmeye mahkûmdu.

“Bunu neden yapasın ki?” diye sordu Collum.

“Eee?” dedi Macbeth.

Collum gözlerini iki kez kırptı.

“Ben dağıtacağım, sen oynayacaksın.”

“Kadın dağıtsın.”

Lady, Macbeth’e baktı ve başını evet der gibi oynattığını gördü. Desteyi alıp kardı ve Macbeth’in önüne iki kart yerleştirip açtı.

Bir altılı. Ve bir kupa papazıydı.

“Demek on altılık çıtır oldun” diyerek sırttı Collum.

Lady bu defa Collum'un önüne iki kart koydu ve birini açtı. Sinek as gelmişti.

“Bir tane daha” dedi Macbeth, elini uzatarak.

Lady destenin en üstündeki kartı ona verdi. Macbeth kartı göğsüne tuttu, kısa bir bakış attı. Başını kaldırdı.

“Sanırım hapı yuttun, on altılık” dedi Collum. “Aç da görelim.”

“Yoo, ben elimden gayet memnunum” dedi Macbeth. Collum'a gülümsedi ve kartı sağ tarafa, masanın gölgede kalan yerine fırlattı. Collum kartı görebilmek için hiç düşünmeden oraya doğru eğildi.

Gerisi öyle hızlı gelişmişti ki, Lady olanları ani bir parlama gibi hatırlıyordu. Harekete geçen eli, masanın üzerinde uçarken aydınlanan çeliği, Collum'un mağdur ve reddeder biçimde açılmış, Lady'ye bakakalan gözünü ve şahdamarını kesen metalin iki yanından şelale gibi akan kanın parıltısını bir anlığına görebilmişti. Sonra da sesler gelmişti. Servet değerindeki kalın halıya düşen silahın tok sesi. Masaya sıçrayan kanın sesi. Sol gözü sönerken Collum'dan gelen boğuk şırıltı. Jack'in tek ve titrek hıçkırığı.

Kartları da hatırlıyordu. Ası ve altılıyı değil. Kupa papazını. Ve de gölgede kalan maça kızını. İkisi de Ernest Collum'un kanına bulanmıştı.

İçeri giren siyah üniformalı, hızlı ve sessiz ekip onun her işaretine uyuyordu. Collum'a dokunmadılar, ağlayan Jack'i dışarı çıkardılar. Lady yardım edilmesini istemedi. Oturmaya devam ederek sandalyesinde memnun bir ifadeyle arkaya yaslanmış, genç Özel Harekât amirine baktı. Son sözü kendisinin söylediğini düşünüyor gibiydi.

“Collum'un son bir numarası daha var” dedi Lady.

“Ne?”

“Onu bulmamız gerek.”

“Neyi?”

“Ne söylediğini duymadın mı? *Üçünüzü cehenneme yolladıktan ve bu yeri havaya uçurduktan sonra* ”

Macbeth kadına iki saniye baktı. İlkinde hayretle, ikincisinde ise başka bir şeyle. Onaylayarak. Saygıyla. Ardından

“Ricardo!” diye bağırdı. “Bomba var.”

Ricardo bakışlarında, hareketlerinde ve yumuşak bir tonla verdiği emirlerinde sakın bir özgüvenin hissedildiği bir Özel Harekât polisiydi. Teni öyle siyahtı ki, Lady kendi yansımasını görebildiğini düşündü. Ricardo ve adamlarının aradıklarını kilitli bir tuvalet kabiniinde bulmaları dört dakika sürdü. Collum’un, kapı görevlisi kontrol ettikten sonra içeri soktuğu zebra desenli bir valizin içindeydiler. Collum bunların dört altın külçesi olduğunu söylemişti. Kumar ve Kumarhane Heyeti yasaklayana dek nakit, saat, alyans, ipotek senedi, araba anahtarı ve oyuncular kabul ettiği müddetçe her şeyin kabul edildiği özel poker masasında bunlarla oyun oynamak istemişti. Meğer bir mühendis ve sayı dehası olan Collum, altın rengine boyanmış demir çubukların arkasına, sonradan Özel Harekât bomba uzmanının dahi işçiliğini takdir ettiği ev yapımı bir bomba yerleştirmişti. Sayacında kaç dakikanın kaldığını Lady tam olarak hatırlamıyordu. Ama kartlar hâlâ aklındaydı.

Kupa papazı ile maça kızı o akşam şeytani bir ayın altında ilk defa işte böyle karşılaşmıştı.

Lady, ertesi akşam onu kumarhanede akşam yemeğine davet etti. Macbeth daveti kabul etse de içkiyi geri çevirdi. Şarap olmazdı ama su içebilirdi. Lady asma katta yağmurun çiselediği ve suyun tren garından Inverness’a doğru parke taşlarının üzerinden sakince aktığı İşçi Meydanı’na bakan bir masa hazırlatmıştı. Mimarlar zeminin onca mermerin ve Bertha gibi trenlerin ağırlığıyla zamanla şehrin devamlı ıslak kalan bataklığımsı

arazisinde yere gömüleceğini düşündüklerinden, garı birkaç metre yükseğe kurmuşlardı.

İkisi havadan sudan konuştu. Fazla kişisel konulardan kaçındılar. Önceki akşam olanlardan da. Haliyle güzel vakit geçirdiler. Macbeth görgülü biri olmasa da o kadar sevimli ve akıllıydı ki. İhtiyar iş arkadaşı Banquo'dan aldığını söylediği, üzerinde biraz dar duran gri takım elbisesinin içinde tuhaf biçimde çekiciydi de. Lady onun yetimhaneyle, Duff adındaki bir dostuyla ve çocukken bir yazlığına katıldığı seyyar sirkle ilgili hikâyelerini dinledi. Devamlı nezleli gezen asabi aslan terbiyecisini, trapez sanatçısı olan ve yalnızca dikdörtgen yemekler yiyen sıska kız kardeşleri, seyircileri ringe davet edip yüzük, anahtar, saat gibi eşyalarını gözlerinin önünde havada uçuran sihirbazı öğrendi. Macbeth onu ilgiyle dinlerken Lady de sıfırdan var ettiği kumarhanesinden bahsetti. Ve sonunda, ona anlatılabilecek her şeyi anlattığını hissettiğinde kadehini kaldırıp sordu: “Sence bunu neden yaptı?”

Macbeth omuzlarını kaldırdı. “Hecate’nin çayı insanları delirtiyor.”

“Hayatını mahvettiğimiz doğru ama kartlarda hile yapmıyoruz.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ama bundan iki sene önce poker masasındaki bazı oyuncularla işbirliği yapıp diğerlerini soyan iki krupiyemiz oldu. Onları kovdum tabii ki, fakat duyduğuma göre birkaç yatırımcı bulmuş ve yeni bir kumarhane inşa etmek için belediye meclisine başvurmuşlar.”

“Obelisk mi? Evet, çizimlerini gördüm.”

“Belki işbirliği yaptıkları oyuncularından bazılarının politikacılar ve Kenneth’in adamları olduğunu da biliyorsundur?”

“Onu da duydum, evet.”

“Yani o kumarhane yapılacak. Ve inan bana, Ernest Collum gibiler orada dolandırıldıklarını iliklerine kadar hissedecekler.”

“Korkarım ki haklısın.”

“Bu şehrin yeni liderlere ihtiyacı var. Yeni bir başlangıca.”

“Bertha” dedi Macbeth, gara bakan pencereye doğru başını oynatarak. Eski siyah lokomotif ana girişteki kaidenin üzerinde yağmurda ısıldıyordu, tekerlekleri Başkent’e kadar giden orijinal rayların sekiz metrelik bir kesitinin üzerindeydi. “Banquo onun tekrar çalışması gerektiğini söylüyor. Bize yeni ve sağlıklı bir hareketlilik lazım. Bu şehirde bunu yapabilmek için yeterince güç var.”

“Umalım da öyle olsun. Dün geceye dönersek...” Lady kadehini elinde çevirdi. Macbeth’in dekoltesine baktığının farkındaydı. Bunu yapan erkeklere alışkındı ve bu onda herhangi bir etki yaratmıyordu, tek bildiği kadınlık özelliklerini tıpkı bir el aleti gibi bazen kullanıp bazen kullanmaması gerektiği idi. Ancak onun gözleri farklıydı. O farklıydı. Aslında ihtiyaç duyduğu türden biri değildi, kariyer basamaklarının alt basamaklarında şirin bir polisti sadece. Neden onunla vakit harcıyordu ki? Minnettarlığını daha uzaktan da gösterebilirdi. Su bardağını tutan elini inceledi. Güneşten yanmıştı ve kalın damarları vardı. Belli ki imkanı olduğunda soluğu şehrin dışında alıyordu.

“Collum yirmibir oynamayı kabul etmeseydi ne yapacaktın?”

“Bilmiyorum” dedi Macbeth ona bakarak. Kahverengi gözler... Bu şehrin insanların gözleri maviydi ama daha önce kahverengi gözlü adamlar da tanımıştı elbette. Ama hiçbirinin gözleri böyle değildi. Bu kadar... güçlü. Ama bir o kadar kırılgan. Tanrım, yoksa ona âşık mı oluyordu? Hem de bu yaşta?

“Bilmiyor musun?” diye sordu Lady.

“Kumara bağımlı olduğunu söyledin. Ben de bir oyun daha oynamanın cazibesine karşı koyamayacağına güvendim. Her şeyimle.”

“Kumarhanelerde epey vakit geçirmiş olmalısın.”

“Hayır.” Macbeth güldü. Çocuksu bir gülüşü vardı. “Kartlarımın iyi olup olmadığını bile bilmiyordum.”

“On altıya karşı as mı? İyi olduğunu söyleyemem. Peki, oynayacağından nasıl emin oldun? Ona anlattığın hikâye hiç de inandırıcı değildi.”

Macbeth omuz silkti. Lady şarap kadehine baktı. Ve zaten bildiği şeyi gördü. Bu adam bağımlılığın ne demek olduğunu biliyordu.

“Jack’i vurmadan önce onu durdurabileceğinden hiç şüphe ettin mi?”

“Evet.”

“Evet mi?”

Genç polis suyunu yudumladı. Konudan zevk alıyor gibi durmuyordu. Onu bu dertten kurtarsa mıydı? Lady masaya doğru eğildi. “Anlat bana, Macbeth.”

Macbeth bardağını bıraktı. “Böyle bir durumda bir adamın tetiği çekmeye zaman bulamadan şuurunu kaybetmesi için ya onu başından vurmak gerekir ya da şahdamarını kesmek. Senin de şahit olduğun gibi atardamar kesildiğinde kan kısa ama tazyikli bir şekilde boşalır, sonra da yavaşlar. Beynin ihtiyaç duyduğu oksijen ilk tazyikte olduğu için kan daha masaya sıçramadan önce şuurunu kaybetmişti. Fakat iki sorun vardı. Birincisi, bıçağı fırlatmak için en iyi mesafe beş adımdır. Bense çok daha yakında oturuyordum ama neyse ki kullandığım hançerlerin dengesi iyi. Bu, onları acemi biri için çok zor atılır hale getiriyor ama deneyimli bir atıcının dönüşü ayarlaması daha kolay oluyor. İkinci sorunsu Collum’un oturduğu yerd. Sadece başının sol tarafındaki atardamara isabet ettirebilirdim. Bu yüzden sağ elimi kullanmam gerekiyordu. Ve gördüğün üzere ben solağım. Kısacası biraz şansa güvendim. Halbuki genelde şanslı değilimdir. Kart neydi bu arada?”

“Maça kızı. Yani kaybetmiştin.”

“Anladım.”

“Demek şanslı değilsindir?”

“Kumarda olmadığım kesin.”

“Ya öbüründe?”

Macbeth düşündü. Ardından başını iki yana salladı. “Hayır. Aşkta da şanslı değilim.”

Gülüştüler. İçkilerini tokuşturup tekrar gülüştüler. Yağan yağmuru dinlediler. Lady bir an için gözlerini kapadı. Bardaki bardaklarda şıkırdayan buzun sesini duyduğunu düşündü. Dönen rulet çarkının ahşabındaki topun tıkırtısını. Kendi kalp atışlarını.

“Ne?” Macbeth karanlık odada gözlerini kırıştırdı.

Lady cümlesini tekrar etti. “Duncan’ı öldürmen gerek.”

Ne söylediğini duyarken kelimelerin ağzında büyüdüğünü ve çarpan kalbinin sesini bastırdığını hissetmişti.

Macbeth yatakta doğruldu ve dikkatle ona baktı. “Uyanık mısın yoksa rüyanda mı konuşuyorsun, sevgilim?”

“Hayır. Uyanığım. Bunun yapılması gerektiğini sen de biliyorsun.”

“Kâbus gördün herhalde. Merak et...”

“Hayır! Düşünsene. Çok mantıklı. Ya o ya da biz.”

“Sence bize zarar vermek mi istiyor? Bana daha yeni terfi verdi.”

“Kâğıt üzerinde Organize Suçlar’ın amiri olabilirsiniz ama gerçekte onun devamlı kaprisini çekeceksin. Obelisk’in kapanmasını, Inverness’in çevresini torbacılardan temizlemeyi ve polislin sokaklardaki hâkimiyetini artırıp insanları güvende hissettirmesini istiyorsan, emniyet müdürü sen olmalısın. Kaldı ki bunlar sadece ufak şeyler. En üstte olduğunda başaracağımız onca büyük şeyi düşün sevgilim.”

Macbeth güldü. “Ama Duncan da büyük şeyler yapmak istiyor.”

“Bunu yürekten istediğine şüphem yok ama bir emniyet müdürünün büyük şeyler başarması için geniş bir kitleden destek alması gerek. Bu şehrin sakinleri ise Duncan’ı tıpkı Kenneth’in ya da belediye sarayında Tourtell’in yaptığı gibi en tepedeki koltuğa konan bir züppe olarak görüyor. Halkı süslü cümlelerle değil, kim olduğunla kazanırsın. Sen ve ben bu halkın bir parçasıyız, Macbeth. Aynı şeyleri biliyoruz. Aynı şeyleri istiyoruz. *Halkın içinden. Halk için. Halkla beraber.* Anlıyor musun? Bunu söyleyebilecek tek kişiler bizleriz.”

“Anlıyorum ama...”

“Aması ne?” Lady onun karnını okşadı. “Yönetmeyi istemiyor musun? En yukarıda olmak sana göre değil mi? Başkalarının kölesi olmaktan mutlu musun?”

“Tabii ki değilim. Ama beklersek zaten oraya çıkacağız. Organize Suçlar’ın amiri olarak emniyetin üçüncü adamıyım.”

“Ama emniyet müdürü makamı senin gibiler için değildir aşkım! İyi düşün. Sırf biz de onlar kadar iyiymişiz gibi *görünsün* diye sana o işi verdiler. Seni *asla* en tepeye çıkarmayacaklar. Kendi istekleriyle olmayacak. Onu *almak* zorundayız.” Macbeth diğer tarafına yatarak ona arkasını döndü. “Boş verelim gitsin, sevgilim. Duncan’a bir şey olursa başa Malcolm’un geçeceğini unutuyorsun.”

Lady onu omzundan tuttu ve tekrar ona baksın diye kendine doğru çekti.

“Bir şeyi unuttuğum yok. Hecate’nin yeni emniyet müdürünün sen olacağını söylediğini de unutmadım. Demek ki bir planı var. Biz Duncan’la ilgileneceğiz, o da Malcolm’la. Ayrıca Ernest Collum’la ilgilendiğin o akşamı da hatırlıyorum. Duncan bizim yeni Collum’umumuz, hayatım. Hayallerimizin başına silah doğrultuyor. O akşam gösterdiğin cesarete yeniden kavuşmalısın. O akşamki adam gibi olmalısın, Macbeth. Benim için. Bizim için.” Bir elini yanağına götürdü ve sesini yumuşattı. “Hayat

bizim gibilere fazla fırsat tanımaz, sevgilim. O yüzden önümüze çıkan pek az fırsatı sımsıkı yakalamak zorundayız.”

Macbeth öylece yattı. Sessizce. Lady bekledi. Dinledi ama bu defa hiçbir sözcük kalbinin sesini bastırmadı. Onun hırsı, hayalleri ve güçlü bir iradesi olduğunu biliyordu, kendini içinde bulduğu bataktan çıkmasını sağlayan şeylerdi bunlar. Uyuşturucu bağımlısı bir genci önce Polis Koleji öğrencisi, sonra da Özel Harekât Birimi amiri yapan şeyler. Ortak yönleri de buydu zaten: İkisi de ayağa kalkmayı başarmış, ağır bedeller ödemişti. Şimdi, yolun yarısında, henüz mükâfatlarının tadına bakamamışken duracak mıydı? Hürmet görmenin, manzarayı en tepeden izlemenin zevkine varamamışken? Yürekli, amansız, hemen eyleme geçen bir adamdı ama pahalıya mal olabilecek zaafı vardı. Yoksun olduğu kötülük gibi. İnsana en azından karar verdiği anlar için gerekli olan bir kötülük. Böyle anlarda sizi kısıtlayacak bir ahlaka sahip olmamakla baş edebilmeli, büyük resmi görmeyi bırakmamalı, bu küçük resimde kendinize doğruyu mu yapıyorum diye sorarak işkence etmemeliydiniz. Macbeth adalet dediği şeye âşıktı ve başkalarının kurallarına duyduğu sadakat onu sevme nedenlerinden biri sayılabilecek bir zaftı. Ama huzur olduğu müddetçe. Şimdiyse, savaş çanlarının çaldığı böyle bir zamanda, bu zaaf onun için bir sevgi değil nefret sebebiydi. Lady elini Macbeth’in yanağından boynuna, yavaşça göğsüne ve oradan karnına götürdü. Sonra tekrar yukarı kaydırıldı. Dinledi. Nefesi düzenli ve sakindi. Uyumuştı.

Macbeth uyuyormuş gibi derin nefes alıyordu. Lady elini çekti. Yanına uzandı. Şimdi onun nefesi de sakinleşmişti. Macbeth onunla birlikte nefes almaya çalıştı. *Duncan’ı öldürmek mi?* İmkânsızdı. Elbette imkânsız.

Öyleyse neden uyuyamıyordu? Lady’nin kelimeleri neden aklından çıkmıyor, düşünceler kafasının içinde neden yarasalar gibi dönüp

duruyordu?

Hayat bizim gibilere fazla fırsat tanımaz, sevgilim. O yüzden önümüze çıkan pek az fırsatı sımsıkı yakalamak zorundayız. Hayatın kendine tanıdığı fırsatları düşündü. Yetimhanede o gece yakalayamadığı fırsatı. Ve Banquo'nun ona verdiği, bu defa *kaçırmadığını*. Birincisinin onu az kalsın öldürecekken, İkincisinin hayatını kurtardığını. Ama bazı fırsatları sizi ne de olsa mutsuzluğa mahkûm edeceği, yakalasanız da yakalamasanız da ömrünüz boyunca pişmanlığa sebep olacağı için reddetmez miydiniz? Ah, en kusursuz mutlulukları bile daima zehirleyecek olan o sinsi tatminsizlik yok muydu? Tıpkı şimdiki gibi. Kader çok yakında kapanacak bir kapı mı açmıştı? Yoksa bu cesaret yetimhanedeki o gecede olduğu gibi, onu yine mi yüzüstü bırakacaktı? Yatakta her şeyden habersizce yatan adam geldi gözünün önüne. Savunmasız. Onunla her insanın hak ettiği özgürlük arasında duran adam. Onunla her insanın kazanmak için can attığı haysiyet arasında. Macbeth ile kavuşabileceği güç arasında. Ve itibar. Ve tabii ki aşk. Gün ağarmaya başlarken Lady'yi uyandırdı.

“Bunu yaparsam...” dedi, “Hecate’ye borçlu kalırım.”

Lady bunca saattir uyanıkmiş gibi gözlerini açmıştı. “Neden öyle düşünüyorsun, sevgilim? Hecate sadece bir şey olacağı kehanetinde bulundu, ona ödemen gereken bir borcun olmayacak.”

“Peki, benim emniyet müdürü olmam ona ne kazandıracak?”

“Bunu o daha iyi bilir; belli ki Duncan’ın onu yakalayana kadar durmayacağına yemin ettiğini duymuş. Muhtemelen senin öncelikle sokaklarda şiddet gösteren ve birbirini vuran uyuşturucu çetelerine savaş açacağını da biliyordur.”

“Zaten bir vuruşluk canı kalan Kuzey Süvarileri’ne mi?”

“Ya da masum insanları kandırarak birikimlerini çalan kurumlara.”

“Obelisk mi?”

“Mesela.”

“Hımm. Büyük şeyler başarabileceğimizden bahsettin. Şehrin yararına olacak şeyleri mi kastediyordun?”

“Elbette. Hangi politikacıların soruşturulması gerekip gerekmediğine emniyet müdürünün karar verdiğini unutma. Belediye meclisi hakkında biraz bilgi sahibi biri, son on yılda güçlü bir mevkide olan herkesin incelemeye bile gerek olmayan çarpık yollarla hizmetlere para akıtıldığını bilir. Sonra da bunun karşılığında ödeme talep ettiklerini. Kenneth baştayken bu yolsuzlukları gizleme gereği duymuyorlardı, tüm kanıtlar apaçık ortadaydı. Bunu biz de biliyoruz, onlar da. Dolayısıyla onları dilediğimiz gibi kontrol edebiliriz, aşkım.”

Lady işaretparmağıyla onun dudaklarını okşadı. Birlikte geçirdikleri ilk gece dudaklarına bayıldığını söylemişti. Öyle yumuşak ve hassastı ki, ufacık bir ısırıkla kanının tadını alabiliyordu.

“Onlara nihayet bu şehri kurtaracak girişimlerde bulunma sözlerini tutturabiliriz.”

“Kesinlikle.”

“Bertha’yı yeniden çalıştırabiliriz.”

“Evet.” Lady yüzünü yaklaştırıp alt dudağını ısırırken Macbeth ikisinin de titrediğini, kalplerinin çarptığını hissetti.

Ona sarıldı.

“Seni seviyorum” diye fısıldadı.

Macbeth ve Lady. Lady ve Macbeth. Artık birlikte nefes alıp veriyorlardı.

Lady, Macbeth'e baktı. Smokinle çok yakışıklıydı. Döndü, garson, söylediği gibi beyaz eldiven giymiş mi diye kontrol etti. Gümüş tepsiye doğru şampanya kadehlerinin konup konmadığına baktı. Müşterilerin çok azı daha önce görmüş olmasına ve daha da azı ne işe yaradığını bilmesine rağmen tepsiye daha çok eğlence maksadıyla küçük ama zarif bir gümüş şampanya karıştırıcısı da koymuştu. Macbeth, ayakkabıları Inverness'in halısına daha iyi gömülsün diye geriye doğru sallanıp gözlerini sertçe ön kapıya dikti. Tüm gün boyunca gergindi. Yalnızca planın uygulanmasıyla ilgili ayrıntıların üzerinden geçerlerken odaklanarak profesyonel bir acil müdahale birimi polisine bürünmüş ve hedefin bir adı olduğunu unutmuştu. O hedef Duncan'dı.

Dışarıdaki görevliler kapıyı açtı ve içeriye yağmurla karışık sert bir rüzgâr girdi.

İlk konuklar gelmişti. Lady yüzüne en mutlu, en heyecanlı gülümsemeyi kondurup kolunu Macbeth'inkinin altına soktu. Onun istemsizce dikleştiğini hissetti.

Lady "Eski dostum Banquo!" diye seslendi. "Fleance'ı da getirmişsin. Ne kadar yakışıklı bir delikanlı olmuş böyle. Kızım olmadığı için çok şanslıyım!" Araya sarılmalar ve çınlayan kadehler girdi. "Lennox! Seninle biraz laflamamız lazım ama önce şampanyalarımızı içelim. İşte Caithness da geldi! Büyüleyici görünüyorsun, tatlım. Böyle elbiseleri ben neden

bulamıyorum ki? Emniyet Müdürü Vekili Malcolm! Ama unvanınız biraz fazla uzun. Size sadece vekil dememin mahsuru var mı? Aramızda kalsın ama bazen Macbeth'ten sırf kulağa nasıl geldiğini duymak için bana genel müdür demesini istiyorum.” Daha önce çoğuyla tek kelime bile konuşmamış olabilirdi ama yine de onlara birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi hissettirmeyi başarmıştı. Çünkü içlerini okuyabiliyor, nasıl görünmek istediklerini görebiliyordu; getirdiği tüm lanetler bir yana, aşırı hassasiyetin güzelliği de buydu işte. Bu sayede ön çatışmaları es geçip doğrudan sadede gelebiliyordu. Ona güvenmelerini sağlayan şey alçakgönüllü tavrıydı belki de. Kendi hayatına dair samimi ayrıntılarla buzları kırıp insanları cesaretlendiriyor, onlar da minik sırlarının bir “Ah” sesi ve sırdaşça bir gülüşle karşılandığını fark ederek daha büyük sırlara geçmeyi göze alabiliyorlardı. Şehirdeki hiç kimse, onun sakinleri hakkında bu akşamki ev sahibesinin öğrendiği kadar şey öğrenmemişti herhalde.

“Emniyet Müdürümüz Duncan!”

“Lady. Geç kaldığım için özür dilerim.”

“Hiç önemli değil. Bu sizin ayrıcalığınız. İlk gelenin emniyet müdürü olmasını istemeyiz zaten. Kimin kraliçe olduğundan şüphe edenler olursa diye ben de her zaman son gelen olurum.”

Duncan sessizce güldü, Lady elini koluna koydu. “Güldüğünüze göre bu akşam benim için şimdiden başarılı olmuş demektir. Ama enfes şampanyamızdan da tatmalısınız, sevgili müdürüm. Sanıyorum korumalarınız...”

“Hayır, onlar muhtemelen tüm gece çalışacaklar.”

“Tüm gece mi?”

“Hecate’yi açıkça tehdit ettiyseniz en azından bir gözünüz daima açık uyumalısınız. Ben dört gözüm açık uyuyacağım.”

“Çok yerinde bir uyku şekli. Korumalarınız tam istedikleri gibi, sizinkine kapısı bulunan bitişığindeki odada olacaklar.

Anahtarlar resepsiyonda. Fakat yine de ev yapımı limonatamın bari tadına bakmalarını rica ediyorum. Merak etmeyin, şehrin içme suyundan yapılmadı.” Üzerinde iki bardağın olduğı bir tepsiyi tutan garsona işaret verdi.

Korumalardan biri boğazını temizleyerek “Biz...” dedi.

“Reddederseniz bunu şahsıma bir hakaret olarak algılarım” diyerek araya girdi Lady.

Korumalar Duncan’la göz göze geldikten sonra birer bardak aldı, içindekini bitirdi ve tepsiye geri koydu.

“Böyle bir kutlama tertip etmeniz büyük bir cömertlik” dedi Duncan.

“Kocamı Organize Suçlar Birimi amiri yapmanızdan sonra bu hiçbir şey sayılır.”

“Kocanız mı? Evli olduğunuzu bilmiyordum.”

Lady başını eğdi. “Formalitelere önem veren biri misinizdir, emniyet müdürüm?”

“Formalitelere kastınız kurallarsa, sanırım öyleyim. İşimin doğası bu. Sizin için de öyle olduğunu sanıyorum.”

“Bir kumarhane, kuralların hiçbir istisna olmaksızın uygulandığını bilen insanlar sayesinde ayakta kalır.”

“Daha önce kumarhaneye hiç gitmediğimizi itiraf etmeliyim, hanımefendi. Ev sahibesi olarak işlerinizin olduğunu biliyorum ama rica etsem müsait bir anınızda bana küçük bir tur için rehberlik edebilir misiniz?”

“Zevkle.” Lady gülümsedi ve kolunu emniyet müdürünün koluna attı. “Buyurun.”

Duncan'ı merdivenden çıkararak asma kata götürdü. Duncan'ın gözleri ve gizli düşünceleri, önünde yürüyen Lady'nin derin yırtmacına kaymışsa bile bunu iyi gizledi. Korkulukta durdular. Sakin bir akşamdı. Rulet masasında dört müşteri vardı, yirmibir masaları boştu ve altlarındaki masada dört kişi poker oynuyordu. Kutlamaya katılanlarsa barın başında toplanmışlardı ama birbirlerine pek yakın durmuyorlardı.

Lady, Macbeth'in Malcolm ve Lennox'la birlikte dikilip onları dinliyormuş gibi görünmeye çalışarak su bardağıyla gergin biçimde oynamasını izledi.

“On iki sene önce burası, demiryolu idaresi taşındıktan sonra kırılıp dökülmüş, yağmur yüzünden mahvolmuş bir harabeydi. Bildiğiniz gibi ülkede kumarhanelere izin veren tek şehir biziz.”

“Emniyet Müdürü Kenneth sayesinde.”

“Tanrı onun kararmış ruhunu bağışlasın. Rulet masamız Monte Karlo prensibiyle yapıldı. Bahislerinizi çoğunlukla çarkın iki tarafında birbirinin aynısı slotlara koyabiliyorsunuz. Masa genelde maun, biraz da gül ağacı ve fildişindendir.”

“Samimi olarak söyleyebilirim ki, burada yarattığınız şey çok etkileyici, Lady.”

“Teşekkürler, sevgili müdürüm ama bir o kadar da maliyetli oldu.”

“Anlıyorum. Bazen bizleri neyin teşvik ettiğini merak ediyor insan.”

“Peki, sizi ne teşvik ediyor?”

“Beni mi?” Duncan bir iki saniye düşündü. “Bu şehrin günün birinde yaşanabilir güzel bir yer olabileceği umudu.”

“Peki, onun altında? Kolayca söyleyebildiğimiz bu hoş ilkelerin altında ne var? Bencil, fevri dürtüleriniz neler? Yaptığınız tüm o mutlu konuşmalardan sonra geceleyin kulağınıza fısıldayıp zihninize musallat olan karanlık dürtünüz nedir?”

“Bu çok derin bir soru oldu, Lady.”

“Sorulması gereken asıl soru bu, sevgili müdürüm.”

“Belki.” Duncan smokininin içinde omuzlarını çevirdi. “Belki de bu kadar güçlü bir motivasyona hiç ihtiyaım olmamıştır. Elimde iyi kartlarla doğdum; çünkü eğitim, hırs ve kariyerin kaçınılmaz olduğu, zengin sayılabilecek bir ailenin ocuğuydum. Babam net bir adamdı ve kamu sektöründeki yozlaşma konusunda aıkszlyd. Muhtemelen o yüzden fazla ykselemedi. Sanırım benim tek yaptığım onun bıraktığı yerden devam etmek ve stratejik hatalarından ders çıkarmak oldu. Siyaset, mümkün olanı yapma sanatıdır ve kötülükle savaşmak için bazen kötülüğü kullanmanız gerekir. Ben neyi yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Basın beni bir azizmiş gibi göstermeyi seviyor ama ben o değilim, hanımefendi.”

“Azizler kutsal ilan edilmek dışında pek bir şey başarmazlar. Ben sizin taktiklere dayalı eğitiminizden fazlasıyım, sevgili müdürüm. Hep böyle oldum.”

“Anlayabiliyorum. Hayatınıza dair hiçbir ayrıntı bilmememe rağmen benimkinden daha uzun ve daha zorlu bir yoldan geldiğinizin farkındayım.”

Lady güldü. “Beni arşivinizdeki solmuş dosyalardan bulabilirsiniz. Birkaç sene dünyanın en eski mesleğini yaparak hayatımı kazandım, bu bir sır değil. Ama hepimizin bir geçmişi var ve sizin de değindiğiniz gibi yapmamız gereken neyse onu yaptık. Emniyet müdürümüz kumar oynarlar mı? Dilerseniz size messesemizden bir oyun oynatabilirim.”

“Cmertliğiniz için teşekkür ederim, Lady. Fakat kabul edersem kurallarımı yıkmış olurum.”

“Profesyonel kimliğinizin dışına çıksanız bile mi?”

“Emniyet müdürü olduğunuzda özel hayatınız yok oluyor. Ayrıca ben kumar oynamam, hanımefendi. Kader tanrılarına bel bağlamak yerine hak ettiğim kadarını kazanmayı yeğlerim.” “Yine de bulunduğunuz yere

kendinizin de söylediği gibi kader tanrıları size doğarken iyi bir el dağıttığı için geldiniz.” Duncan gülümsedi. “O yüzden *yeğlerim* dedim. Hayat elinizdeki kartlarla oynadığınız ya da pes ettiğiniz bir oyundur.”

“Size bir şey söyleyebilir miyim?.. Niye gülümsediniz?”

“Sorunuza, hanımefendi. Ne dersem diyeyim, söyleyeceksiniz zaten.”

“Tek söylemek istediğim, sevgili Duncan, bana göre siz dört dörtlük birisiniz. Bir duruşunuz var, kişiliğinize ve savunduğunuz değerlere saygı duyuyorum. Ve Macbeth gibi yakından tanımadığınız birine yönetim ekibinizde böylesi önemli bir görev vermeye cesaret gösterebilmeniz bunun sebeplerinden sadece biri.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi. Macbeth’in asıl kendine teşekkür etmesi gerek.”

“Bu atama yozlaşmaya karşı yürüttüğünüz kampanyanın bir parçası mı?”

“Yozlaşma tahtakurusu gibidir. Bazen ondan kurtulmak için tüm evi yıkıp yeni bir ev yapmanız gerekir. Ama bu defa temiz malzemelerle. Tıpkı Macbeth gibi. O, bu kurumun içinden biri değildi, o yüzden hastalanmamış.”

“Cawdor’un aksine.”

“Aynen öyle, hanımefendi.”

“Hastalıklı bir parçayı kesip atmanın zorluğunu bilirim. Daha önce iki sadakatsiz çalışanım oldu.” Lady korkuluğa yaslandı ve başıyla rulet masasını gösterdi. “Onları kovarken yine de ağladım. Para ve servetin cazibesine kapılmak çok yaygın görülen insani bir zaaftır. Bense fazla yufka yürekliydim, o yüzden tahtakurularını ayağımla ezmek yerine kaçmalarına izin verdim. Peki, bana nasıl teşekkür ettiler dersiniz? *Benim* fikirlerimi, *benden* edindikleri uzmanlığı ve muhtemelen buradan aşırıdıkları parayı kullanarak bu sektörün itibarını yerle bir etmekle kalmayan, aynı zamanda bu pazarı yaratanların, yani bizlerin ekmeğini de elinden alan güvenilmez

bir yer açtılar. Tahtakurularını kovarsanız geri gelirler. Evet, ben de sizin yaptığınızı yapardım, sevgili müdürüm.”

“Benim mi?”

“Cawdor konusunda.”

“Sweno’yla birlikte çalıştıktan sonra bunu onun yanına bırakamazdım.”

“Demek istediğim, çok düzgün bir şekilde hallettiniz. Elinizde ona karşı olan tek şey, en aptal yargıcın ve jürinin bile hapse girmemek için polise gereken her şeyi anlatmaya hazır olduğunu bildiği bir Kuzey Süvarisi’nin tanıklığıydı. Cawdor bu işten pekâlâ sıyrılabilirdi.”

“Elimizde bundan daha fazlası vardı, hanımefendi.”

“Ama suçlu bulunmasına yetecek kadar güçlü değildi. Cawdor bir tahtakurusu gibi *geri gelebilirdi*. Sonra da bu skandal sakız gibi uzadıkça uzardı. Dokunduğu her yeri pisleten, belalı bir davaya dönerdi. Polis teşkilatının şehrin güvenliğini geri kazanmaya çalışırken isteyebileceği en son şey. Sizi bu konuda sonuna kadar destekliyorum, sevgili müdürüm. Ayağınızla eziverdiniz ve bitti.”

Duncan gülümsedi. “Ayrıntılı bir analiz yaptınız ama umarım Cawdor’un erken ölümünde benim parmağımın bulunduğunu ima etmiyorsunuzdur, hanımefendi.”

“Hayır, olur mu öyle şey?” Bir elini emniyet müdürünün koluna koydu. “Ben sadece Banquo’nun sık sık kullandığı o lafı söylüyorum: Bir şeyi yapmanın birden fazla yolu vardır.”

“Mesela?”

“Hımm. Mesela bir adama telefon açıp ona hesap gününün geldiğini söylemek gibi. Kanıtlar öyle kesin ki kapısına dakikalar içinde Özel Harekât dayanacak. Herkesin içinde küçük düşürülecek, şerefi beş paralık edilecek, ismi kulaktan kulağa yayılacak. Ve itibarını kurtarması için sadece birkaç dakikası var.”

Duncan aşağıdaki poker masasını inceledi. “Dürbünün olsaydı” dedi, “kartlarını görebilirdim.”

“Kesinlikle.”

“Siz dürbününüzü nereden aldınız, hanımefendi? Tanrı vergisi mi?”

Lady güldü. “Hayır, kendim almak zorunda kaldım. Tecrübeyle. Bana pahalıya mal oldu.”

“Tabii ki ona bir şey söylemedim ama Cawdor uzun yıllardır emniyette çalışıyordu. Çoğumuz gibi ne yüzde yüz iyi ne de yüzde yüz kötüydü. Seçtiğı yolun böyle olmasını belki kendisi, belki de ailesi hak etmiştir.”

“Siz benden daha asilsiniz. Ben de aynısını yapardım ama tamamen bencil sebeplerle. *Sante*.”^[6] Kadehlerini kaldırıp tokuşturdular.

“Dürbün demişken” dedi Lady, bardakilere doğru başını oynatarak. “Bakıyorum da Dedektif Duff ile genç Caithness birbirlerine karşı çok ilgililer.”

“Ah, öyle mi?” Duncan’ın tek kaşı havaya kalktı. “Ama ben barın iki ayrı ucunda durduklarını görüyorum.”

“Orası öyle. Aralarına ellerinden geldiğince mesafe koyuyorlar. Ama yine de on beş saniyede bir birbirlerini kontrol ediyorlar.”

“Gözünüzden pek bir şey kaçmıyor, değil mi?”

“Karanlık ve bencil dürtünüzün ne olduğunu sorduğumda da bir şey gördüm.”

Duncan güldü. “Karanlıkta da mı görebiliyorsunuz?”

“Karanlığa karşı duyarlılığım ailemden kalma, sevgili müdürüm. Gecenin en kör karanlığında bile kendime zarar vermeden uyurgezerlik yapabiliyorum.”

“Sanırım en hayırsever işin bile bencil bir dürtüsü olabilir ama ben basitçe sonucun her dürtüyü temize çıkardığını düşünüyorum.”

“O halde Kenneth gibi siz de heykelinizin dikilmesini mi isterdiniz? Yoksa onun aksine halkın sevgisini kazanmayı mı?” Duncan gözlerini ondan ayırmayarak korumaların onları duymayacak mesafede olup olmadığını kontrol etti, ardından kadehini bitirdi ve öksürdü. “Ben sadece huzurlu bir ruha sahip olmayı istiyorum, hanımefendi. Görevimi yerine getirmenin doyumunu tatmayı. Deyim yerindeyse atalarımın başlattığı şeyi sürdürüp onu büyütmeyi. Bunun kulağa sapkınca geldiğini biliyorum, o yüzden lütfen kimseye söylemeyin.”

Lady derin bir nefes aldı, korkuluktan çekildi ve yüzünde kocaman, mutlu bir gülümsemeyle birden canlandı. “Peki, ev sahibeniz ne yapıyor? Bunun bir kutlama olması gerekirken misafirlerini sorguya çekiyor! Gidip diğerlerine katılalım mı? Ben de mahzene inip böyle özel geceler için sakladığım şişelerden getireyim.”

Malcolm’un yeni vergi yasasındaki boşluklarla ilgili uzun analizine katlandıktan sonra, Duff müsaade isteyip kendisini bir viskiyle ödüllendirmek için bara oturdu.

“Eee?” dedi arkasından bir ses. “Ailenle izin günün nasıl geçti?”

“Güzeldi, sağ ol” dedi, arkasını dönmeden. Garsona bir şişeyi işaret etti ve iki parmağını göstererek duble olmasını istedi.

“Peki bu gece?” diye sordu Caithness. “Şeyde mi kalacaksın... otelde?”

Yatak odası için bir parolaydı bu aslında. Ama Duff sorunun sadece bu gece değil, sonraki gecelerle de ilgili olduğunu anlayabiliyordu. O eski teraneyi yinelemesini istiyordu: onu istediğine, Fife’taki ailesinin evine dönmek istemediğine inandırmasını. Ancak tüm bunlar zaman alıyordu ve düşünmesi gereken çok konu vardı. Caithness’in onu hâlâ yeterince tanıyamaması, hâlâ bunu gerçekten istediğinden şüphe duyması akıl almazdı. Duff’ın onun sorusuna kumarhanede ücretsiz bir oda teklif

edildiğini söyleyerek meydan okurcasına cevap vermesinin nedeni buydu belki de.

“Yani istediğin bu mu? Geceyi burada geçirmek mi?”

Duff iç çekti. Ne istiyordu bu kadınlar? Onu yatağa bağlayıp arada bir mutfakta besleseler, rahatça cüzdanını ve testislerini sağıp daha fazla çocuk ve vicdan azabıyla onu boğdukça boğsalar kim bilir nasıl da mutlu olurlardı?

“Hayır” dedi, Macbeth’e bakarak. Bu gecenin odağı olmakla birlikte Macbeth tuhaf biçimde sıkıntılı ve hasta görünüyordu. Yeni görevinin sorumlulukları ve ağırlığı içindeki neşeli, kaygısız çocuğu şimdiden sindirmiş miydi? Her neyse, artık Macbeth için de, onun için de çok geçti zaten. “Sen önden git, ben de biraz bekleyip uygun bir anda peşinden gelirim.”

Duff Caithness’in tereddüt ettiğini fark etti. Şişe raflarının arkasındaki aynada göz göze geldiler. Kendisine dokunmak üzere olduğunu görünce ona uyarırcasına bir bakış attı. Caithness vazgeçti. Ve gitti. *Tanrım...*

Duff içkisini tek dikişte bitirdi. Barın öbür ucuna yaslanmış Macbeth’in yanına gitmek için ayağa kalktı. Onu doğru düzgün tebrik etmenin vakti gelmişti. Ama tam o sırada Duncan aralarına girdi, insanlar etrafına üşüştü, Macbeth de o hengâmede kayboldu. Duff onu tekrar gördüğünde, salondan çıktığını fark ettiği Lady’nin eteğinin kuyruğunun ardından telaşla kapıya gidiyordu.

Macbeth, Lady’ye şarap mahzeninin kapısını açarken yetişti.

“Yapamam” dedi.

“Ne?”

“Kendi emniyet müdürümü öldüremem.”

Lady ona baktı.

Ceketinin yakalarından tutup içeri çekti ve kapıyı kapadı. “Beni şimdi yüzüstü bırakma Macbeth. Duncan ve korumalarının odaları ayarlandı. Her şey hazır. Ana anahtarı aldın, değil mi?”

Macbeth anahtarı cebinden çıkardı ve ona uzattı. “Al. Ben bunu yapamam.”

“Yapamaz mısın, yapmayacak mısın?”

“İkisi de. *Yapmayacağım*, çünkü içimde böyle bir kötülük için irade *bulamıyorum*. Bu yanlış. Duncan iyi bir emniyet müdürü, ben ondan daha iyisini yapamam. Öyleyse bunun hırsımı doyumaktan başka ne anlamı var?”

“*Bizim hırsımız!* Çünkü açlık, soğuk, korku ve şehvetten sonra geriye hırdan başka bir şey kalmaz Macbeth. Çünkü onur, saygının anahtarıdır. İşte bu da her kapıyı açan ana anahtar. Kullan şunu!” Lady hâlâ ceketinden tutuyordu ve ağzı ona öyle yakındı ki Macbeth nefesinde öfkenin tadını alabiliyordu.

“Sevgilim...” dedi Macbeth.

“Hayır! Duncan’ın bu kadar onurlu bir adam olduğunu düşünüyorsan Cawdor’u nasıl öldürdüğünü dinle. Hayatta olsaydı ortaya çıkabilecek utanç verici sırlarını saklamak için onu nasıl öldürdüğünü.”

“Bu doğru değil.”

“Kendisine sor.”

“Bunu sırf... sırf...”

“İradeni güçlendirmek için yapıyorum” dedi Lady. Onu bıraktı ve bu defa avuçlarını kalp atışlarını hissetmek ister gibi ceketinin yakalarına bastırdı. “Sadece bir katili öldüreceğini düşün, Kuzey Süvarisi’ni öldürdüğün gibi. Öyle yaparsan daha kolay olacak.”

“Kolay olmasını *istemiyorum*,

“Sana engel olan ahlakınsa bana dün gece verdiğin sözü hatırla, Macbeth. Yoksa bana, Ernest Collum’u öldürürken gördüğüm ve cesaret olarak yorumladığım şeyin aslında genç bir adamın pervasızlığı olduğunu mu söylüyorsun? Ne de olsa hayatı tehlikede olan sen değildin, benim krupiyemdi, değil mi? Şimdiyse bir şeyi riske atman gerektiğinde korkak bir sırtları gibi kaçırıyorsun.”

Kelimeleri mantıksızdı ama yine de acıtıyordu. Macbeth “Böyle olmadığını biliyorsun” dedi çaresizce.

“O zaman bana verdiğin sözü nasıl oluyor da *tutamıyorsun*, Macbeth?”

Macbeth yutkundu. Telaşla uygun kelimeler aradı. “Ben... Peki, sen verdiğin sözlerin *hepsini* tutabiliyor musun?”

“Ben mi? *Ben mi?*” Lady hayret dolu, güçlü bir kahkaha attı. “Ben kendime verdiğim sözü tutmak için süt emen bebeğimi mememden ayırıp duvarda başını ezdim. Sana verdiğim sözü nasıl tutmayayım, benim biricik sevgilim?”

Macbeth ona bakarak dikilmeye devam etti. Artık onun nefesini, zehirli nefesini soluyordu. Bu nefesin onu saniye saniye zayıflattığını hissetti. “Ama bunu başaramazsam Duncan senin de kelleni alacak, farkında değil misin?”

“Başaracaksın. Dinle. Duncan’a bir kadeh Burgonya şarabı içirecek ve korumalarının da en azından *tadına bakmaları* için ısrar edeceğim. O an hiçbir şey anlamayacak ama gecenin sonunda biraz sersemleyecekler. Yatağa yattıklarında da kütük gibi uyuyacaklar...”

“Evet ama...”

“Şşş! İşi garantiye almak için hançerlerini kullanacaksın. Sonra metallerdeki kanı korumaların üzerine iyice sürüp hançerleri yataklarına bırakacaksın. Daha sonra da onları uyandırdığında...”

“Planımızı unutmadım. Ama bazı açıkları var ve...”

“Bu *senin* planın, aşkım.” Lady bir eliyle Macbeth’in çenesini kavradı ve kulakmemesini sertçe ısırđı. “Ve kusursuz. Herkes korumaları Hecate’nin satın aldığı ve cinayetin izlerini gizlemek için fazla sarhoş olduklarını düşünecek.” Macbeth gözlerini kapadı. “Sen yalnız erkek çocuğu doğurabilirsin, değil mi?”^[7]

Lady kısık sesle güldü. Onu boynundan öptü.

Macbeth sevgilisini omuzlarından tutup itti. “Ölümüm senden olacak Lady, bunu biliyor musun?”

Lady gülümsedi. “Nereye gidersen gelirim, sen de bunu biliyorsun.”

Akşam yemeği kumarhanenin restoranında yeniyordu. Ev sahibesinin iki yanında Duff ve Duncan oturuyordu. Karşılarında Macbeth ve Caithness vardı. Duff onların fazla yemeyip fazla konuşmadıklarını fark etmişti ama yine de ortam hâlâ iyiydi ve masa karşılıklı sohbet edebilmek için fazla genişti. Lady emniyet müdürüyle laflayıp eğleniyor gibi görünürken Duff da Malcolm’u dinleyip esnememeye çalışıyordu.

“Caithness bu gece çok güzel olmuş, değil mi?”

Duff döndü. Konuşan Lady’ydi. Gülümsüyordu ve büyük mavi gözleri ateş kıvılcıkları altında masumca bakıyordu.

“Evet, neredeyse sizin kadar güzel hanımefendi” dedi Duff, ancak kelimelerinin onlara can verecek kıvılcımdan yoksun olduğunu işitti.

“Sadece güzel değil” dedi Lady. “Emniyette çalışan bir kadın olarak herhalde buraya gelebilmek için çok şey feda etmiş olmalı. Bir yuva kurmak gibi mesela. Yuva kurmaktan vazgeçtiğini görebiliyorum. Sen de görüyorsun değil mi Duff?”

Gri gözler... Gözleri griydi, mavi değil.

“Sanırım hayatta ilerlemek isteyen her kadın bir şeylerden vazgeçmek zorunda” dedi Duff. Kadehini kaldırdı ama yine boş olduğunu fark etti. “Aile herkes için en önemli şey değildir. Sizce de öyle değil mi, hanımefendi?”

Lady omuz silkti. “Biz insanlar gerçekçiyizdir. Eskiden verdiğimiz kararlar değiştirilemezse hatalarımızın peşimize takılıp bize fazla ıstırap vermemesi için bu kararları elimizden geldiğince koruruz. Mutlu bir hayatın formülü bu olsa gerek.”

“O halde kararlarınızı doğru ışığın altında gördüğünüzde peşinize takılmalarından korkuyorsunuz, öyle mi?”

“Bir kadın istediğini elde edecekse bir erkek gibi düşünüp hareket etmeli ve aileyi dikkate almamalıdır. Ne kendi ailesini ne de başkalarınınkini.”

Duff geri çekildi. Onunla göz göze gelmeye çalıştı ama öne eğilmiş, etrafındaki konukların kadehlerini doldurmakla meşguldü. Yanındaki Duncan kadehine hafifçe vurdu, ayağa kalktı ve boğazını temizledi.

Duff, yalnızca ev sahibesinin akşam yemeğine ve ev sahibinin yeni görevine değil, şehri yaşanabilir bir yer yapma gayesiyle hepsinin verdiği uğraşa da saygıların sunulduğu, duygu yüklü teşekkür konuşmasını dinleyen Macbeth’i izledi. Duncan, uzun bir hafta sonunda merhametli tanrılarının onlara bahsettiği bu izni hak ettiklerini ve bundan sonraki haftalarda bu kadar merhametli olmayabileceği için onu iyi kullanmaları gerektiğini söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Onlara iyi geceler diledi, esnedi ve kadehini ev sahiplerine kaldırdı. Duff alkış sırasında Macbeth’e göz attı ve kadeh kaldıracak mı diye bekledi. Ne de olsa Duncan emniyet müdürüydü. Ne var ki Macbeth solgun yüzü ve kaskatı kesilmiş vücuduyla öylece oturdu. Belli ki bu yeni görev, yeni ünvan ve karşılması gereken yeni beklentiler onu hazırlıksız yakalamıştı.

Duff, Lady’nin sandalyesini çekti. “Bu geceki her şey için teşekkür ederim hanımefendi.”

“Ben teşekkür ederim, Duff. Odanın anahtarını aldın, değil mi? ”

“Şey, ben... başka bir yerde kalacağım.”

“Fife’taki evine mi dönüyorsun?”

“Hayır, kuzenime gidiyorum. Yarın sabah Duncan’ı almaya geleceğim. İkimiz de Fife’da yaşıyoruz, evlerimiz yakın sayılır.”

“Ah, saat kaçta?”

“Yedide. Duncan’ın da benim de çocuklarımız var ve... malum, hafta sonu. Bize dinlenmek yok, bilirsiniz işte.”

“Aslında pek de bilmem” dedi Lady gülümseyerek. “İyi uykular Duff, kuzenine selamlarımı ilet.”

Konuklar birer birer bardan ve oyun masalarından ayrılıp odalarına ya da evlerine gittiler. Macbeth resepsiyonda el sıkışıyor ve içi boş uğurlama sözleri mırıldanıyordu ama buradayken en azından barda kalanlarla konuşmak zorunda kalmıyordu.

“Hiç iyi görünmüyorsun” dedi Banquo hafifçe geveleyerek. Tuvaletten yeni çıkmış ve tek elini Macbeth’in omzuna koymuştu. “Hemen yat da millete hastalık bulaştırma.”

“Sağ ol, Banquo. Ama Lady hâlâ barda konuklarla ilgileniyor.”

“Müdür yatağına gideli neredeyse bir saat oldu, o yüzden artık siz de gidebilirsiniz. Ben de barda son içkimi bitirip Fleance’la gideceğim. Hem seni burada kapı görevlisi gibi dikilirken görmek istemiyorum. Anlaştık mı?”

“Anlaştık. İyi geceler, Banquo.”

Macbeth dostunun çok da dengeli olmayan adımlarla bara gidişini izledi. Saatine göz attı. Gece yarısına yedi dakika vardı. Yedi dakika sonra olacaktı. Üç dakika daha bekledi. Ardından belini doğrulttu, çift kanatlı kapının ardındaki barda ayakta dikilerek Malcolm ve Lennox’u dinleyen Lady’ye baktı. Lady tam o anda sanki varlığını hissetmiş gibi döndü ve onunla göz göze geldi. Başını belli belirsiz oynattı, Macbeth de aynı şekilde

karşılık verdi. Ardından Malcolm'un söylediği bir şeye güldü ve iki adamı da kahkahaya boğan bir cevap verdi. Keyfi yerindeydi.

Macbeth merdivenleri çıktı ve Lady ile ikisinin kaldığı odaya yürüdü. Kulağını korumaların odasının kapısına dayadı. İçeriden düzenli, güçlü bir horlama sesi geliyordu. Neredeyse kaba sayılacak bir horlama. Yatağa gidip oturdu. Elini pürüzsüz çarşafta gezdirdi. İpek kumaş sert parmak uçlarının altında hışırdadı. Evet, Lady'nin keyfi yerindeydi. Onun bir kere bile başaramadığı kadar yerinde. Belki de ikisi sahiden de bu işin altından kalkabilir, bir fark yaratarak şehri hayallerindeki gibi değiştirebilir, Duncan'ın başlattığı şeyi devam ettirip onun asla yapamayacağı kadar ileri götürebilirlerdi. Bunu istiyorlardı, güçlülerdi ve insanların sevgisini kazanabilirlerdi. *Halkın içinden. Halk için. Halkla beraber.*

Parmaklarıyla yatağın üzerine koyduğu iki hançeri okşadı. Güç, insanı yoldan çıkarıp zehirleyebilirdi ama böyle olmasına gerek yoktu. Duncan temiz kalpli ve idealist biri olsaydı bunu aralarında konuşurlardı ve Duncan şehri karanlıktan çıkarma hayalini gerçekleştirebilecek en iyi kişinin Macbeth olduğunu anlardı. Duncan ne hayal kurarsa kursun, bu şehrin halkı, kaymak tabakadan gelen Başkentli bir yabancının peşinden gitmezdi, değil mi? Hayır, onların kendi içlerinden birine ihtiyaçları vardı. Duncan bir denizci olabilirdi ama bu geminin dümenini Macbeth tutmalıydı, tayfası ona biat ettiği müddetçe gemiyi ikisinin de istediği yere, güvenli bir limana götürebilirdi. Gelgelelim gücü ona devretmenin şehir için en iyisi olacağını kabul etse bile Duncan koltuğunu asla Macbeth'e bırakmazdı. Duncan, tüm o erdemlerine rağmen iktidara sahip olan diğerlerinden farksızdı: O da kişisel hırslarını her şeyin üzerinde tutan, sıradan biriydi. İtibarını lekeyebilecek ya da otoritesini sarsabilecek birini nasıl öldürdüğünden belli değil miydi? Oraya gittiklerinde Cawdor'un bedeni hâlâ sıcaktı.

Öyleydi, değil mi? Evet, öyleydi. Öyleydi. Öyleydi.

Saat on iki oldu.

Macbeth gözlerini kapadı. Başlaması gerekiyordu. Ondan geriye saydı. Gözlerini açtı. Küfretti, tekrar kapadı ve bir daha saydı. Saatine baktı. Hançerlerini aldı ve her iki tarafında bıçak kını bulunan, özel olarak yapılmış omuz kılıfına soktu. Ardından koridora çıktı. Korumaların kapısını geçip Duncan'ınkinde durdu. İçeriye dinledi. Ses yoktu. Derin bir nefes aldı. Her türlü olası senaryo önceden değerlendirilmişti, geriye sadece yapacağı eylem kalıyordu. Anahtarı kilide soktu, cilalanmış pirinçten yapılan parlak kapı tokmağında kendi yansımasını gördü ve tokmağı kavrayıp çevirdi. Koridorun ışığında odayı görebildiği kadar görmeye çalıştı, içeri girdi ve kapıyı kapadı.

Karanlıkta nefesini tutup Duncan'ın nefesini dinledi.

Sakin ve düzenliydi.

Tıpkı Lorreal'inki gibi. Yetimhanenin müdürü Lorreal.

Hayır, bunu düşünmenin sırası değildi.

Duncan'ın nefesi ona yatakta olduğunu ve uyuduğunu anlatıyordu. Macbeth banyo kapısına gitti, içerideki ışığı yaktı ve kapıyı biraz aralık bıraktı. Yapacağı şey için yeterince ışık vardı artık.

Yapacağı şey...

Yatağın yanında dikildi ve her şeyden habersizce uyuyan adamı izledi. İyice doğruldu. Ne çelişkiydi ama. Hançerlerden birini havaya kaldırdı. Savunmasız bir adamı öldürmek. Bundan daha kolay ne olabilirdi ki? Karar alınmıştı bir kere, artık tek yapması gereken onu gerçekleştirmekti. Forres yolunda ilk masum kurbanını öldürerek bekâretini kaybetmemiş, Duff'a olan borcunu aynı şeyle geri ödememiş miydi? Merhametsizlikle. Lorreal'in karanlıkta siyah görünen sıcak kanını beyaz çarşafa yayılırken görmüştü. O halde onu şu anda durduran neydi? Bu kumpasın Duff'la birlikte suç mahallini değiştirdikleri ve Forres'ta bulunan tüm delilleri daha sonra

anlatmak üzere anlaştıkları hikâyeye uygun hale getirdikleri zamandan ne farkı vardı? Ya da yetimhanede uydurdukları o hikâyeden? *Bazen acımasızlık iyunin tarafındadır, Macbeth*. Başını banyodan gelen ıfıkta parıldayan metalden kaldırdı.

Hançeri indirdi.

Cesaret edemedi.

Etmesi gerekiyordu. Buna *mecburdu*. O cesareti toplamalıydı. Ama yatağın başındayken bile hâlâ buna hazır değilde, elinden ne gelirdi ki?

Diğler Macbeth'e dönüşmeliydi. En derinlere gömdüğü, bir daha asla olmamak üzere yemin ettiğı o deli, et yiyen cesede.

Banquo pantolonunun düğmelerini açarken gözleri büyük, cansız lokomotife takıldı. Rüzgârda sallandı. Biraz sarhoştı ve bunun farkındaydı.

Fleance arkasından "Haydi, baba" diye seslendi.

"Saat kaç, evlat?"

"Bilmiyorum ama ay battı."

"Demek ki on ikiyi geçmiş. Hava durumunda bu gece fırtına var diyorlardı." Kemerinin bir ve ikinci köprüleri arasında sallanan silah kılıfı düşmek üzereydi. Kılıfı çıkarıp Fleance'a uzattı.

Oğlu bıkkın bir inlemeyle kılıfı aldı. "Baba, burası halka açık bir yer. Burada..."

"Bu da halka açık bir pisuar" dedi Banquo, kelimeleri ağzında yuvarlayarak. O anda buharlı makinenin etrafından dolaşan siyah giysili birini fark etti. "Silahı ver, Fleance!"

Biraz sonra adamın yüzü aydınlandı.

"Ah, senmişsin."

"Ah, siz miydiniz?" dedi Macbeth. "Hava almaya çıkmıştım."

“Ben de benim ufaklığı havalandırıyordum” diye geveledi Banquo. “Yoo, Bertha’nın üzerine *işemeyecektim*. Aziz Joseph Kilisesi de kapandıktan sonra bu şehirde kalan son kutsal şeye hakaret olurdu bu.”

“Evet, belki de.”

“Bir şey mi oldu?” dedi Banquo rahatlamaya çalışarak. Etrafında yabancılar varken laf açmakta her zaman zorlanırdı ama ya Macbeth ve oğlunun yanında?

“Hayır” dedi Macbeth tuhaf biçimde duygusuz bir tonla. “Dün gece o üç kız kardeşi rüyamda gördüm” dedi Banquo. “Bu konuyu henüz konuşmadık ama görünüşe bakılırsa kehanetleri tuttu. Ne düşünüyorsun?”

“Ah, ben onları unuttum gitti. Başka zaman konuşuruz.”

“Ne zaman istersen” dedi Banquo, idrarın gelmek üzere olduğunu hissederek.

“Neyse” dedi Macbeth. “Aslında sana şey soracaktım. Artık Organize Suçlar’da yardımcım olduğuna göre, olur da kız kardeşlerin diğer dediği de doğru çıkarsa?”

“Eee?” diye inledi Banquo. Sabırsızlanıp zorlamaya başlayınca az önceki his kayb oldu.

“O zaman da yanımda olmanı çok isterim.”

“Emniyet müdürü vekilin olmamı mı? Ha ha, evet, ben de inandım.” Banquo aniden Macbeth’in şaka yapmadığını fark etti. “Tabii ki evlat, tabii ki. İyilik için savaşılan herkesin arkasından gitmeye daima hazırım, biliyorsun.”

Birbirlerine baktılar. Ve sonra idrar sihirli bir değnek sallanmış gibi birdenbire geliverdi. Banquo aşağı baktı ve lokomotifin büyük arka tekerinin üzerine cesurca akıp alttaki raya süzülen altın renkli muhteşem şelaleyi gördü.

“İyi geceler, Banquo. İyi geceler, Fleance.”

“İyi geceler, Macbeth” dedi baba ile oğul bir ağızdan. Macbeth gidince “Mac Amca sarhoş muydu?” diye sordu Fleance.

“Sarhoş mu? O içki içmez ki.”

“Evet, biliyorum ama çok garipti.”

“Garip?” Banquo akıp giden şelaleyi memnun bir halde izlerken zalimce sırtıttı. “O adam kafası iyiiken *garip* falan olmaz, inan bana.”

“Ne olur peki?”

“Delirir.”

Şelale güçlü bir rüzgârla bir anda yana savruldu.

“Fırtına” dedi Banquo, düğmelerini ilikleyerek.

Macbeth tren garının çevresinde bir yürüyüşe çıktı. Geri döndüğünde Banquo ve Fleance gitmişlerdi. Garın geniş bekleme salonuna gitti.

Salona göz gezdirince içindeki insanları hemen dört gruba ayırdı: satanlar, kullananlar, hem satıp hem kullananlar ve uyuyacak, yağmurdan korunacak bir yere ihtiyaç duyup yakında ilk üç gruptan birine katılacak olanlar. Kendisi de aynı yoldan geçmişti. Yetimhaneden kaçıp Kurtuluş Ordusu^[8] askerlerinden yiyecek içecek yardımı almaktan uyuşturucu satarak mal ve yemek parasını çıkaran bir bağımlı olmaya uzanan, bilindik bir yol.

Macbeth tekerlekli sandalyede oturan yaşlı, şişman bir adamın yanına gitti.

“Çeyrek çay istiyorum” dedi. Kelimelerin tınısı bile bedeninde kış uykusuna yatmış bir şeyi uyandırmaya yetmişti.

Sandalyedeki adam başını kaldırdı. “Macbeth” dedi, isimle birlikte ağzından tükürükler saçarak. “Seni hatırlıyorum, sen de beni hatırlıyorsun. Sen bir polissin, sana mal falan satmıyorum, anladın mı? Defol git başımdan.”

Macbeth kafası ayakta duramayacak kadar iyi olan ekose gömlekli başka bir torbacıya gitti.

“Beni aptal mı sandın?” diye bağırdı adam. “Evet, öyleyim.

Yoksa burada işim ne? Ama dört saat bile ayık durmaya dayanamıyorken bir polise mal satıp yirmi dört saat içeri tıklılacak kadar değil.” Geriye yaslandı ve kahkahası tavanın altında yankılandı. Macbeth devam edip yolcu salonuna çıkan koridora girdi ve torbacının arkadan gelen feryadını işitti: “Sivil polis geliyor, millet!”

“Selam, Macbeth” dedi ince ve zayıf bir ses.

Macbeth sese döndü. Göz bantlı genç çocuğu bu. Macbeth yanına gidip duvarın dibine çöktü. Siyah bandı yukarı kaldırdığı için Macbeth göz çukurundaki gizemli karanlığın içini görebiliyordu.

“Bana çeyrek çay lazım” dedi Macbeth. “Yardım edebilir misin?”

“Hayır” dedi çocuk. “Kimseye yardım edemem. Sen bana edebilir misin?”

Macbeth yüz ifadesinde bir tuhaflık fark etti. Aynaya bakıyor gibiydi. Sahiden de burada ne halt ediyordu? İyi insanların yardımıyla bu beladan kurtulmayı başarmıştı ve şimdi yine ona mı dönüyordu? En çaresiz uyuşturucu müptelalarının bile yapmaktan imtina edeceği bir kahpelik için mi? Hâlâ reddedebilirdi. Hatta bu çocuğu Inverness’a götürebilirdi. Karnını doyurup, sıcak bir duş aldırıp ona bir yatak verebilirdi. Bu gece planladığından çok farklı olabilirdi, bu ihtimal hâlâ vardı. Kendini kurtarma ihtimali. Ve çocuğu. Duncan’ı. Lady’yi.

“Haydi. Benimle ge...”

Macbeth irkildi.

“Macbeth.” Arkasından gelen ses, koridorda gök gürültüsü gibi gümbürdedi. “Duaların duyuldu. İhtiyacın olan şey bende var.”

Macbeth döndü. Gözlerini yukarı kaldırdı. Daha da kaldırdı. “Burada olduğumu nereden bildin, Strega?”

“Bizim gözlerimiz ve kulaklarımız her yerdedir. Al bakalım, Hecate’den bir hediye.”

Macbeth eline düşen küçük torbaya baktı. “Parasını ödemek istiyorum. Ne kadar?”

“Hediyeye para mı vereceksin? Bence Hecate bunu bir hakaret kabul eder. İyi geceler.” Strega arkasını döndü ve gitti.

“O zaman almıyorum” diye seslendi Macbeth ve torbayı peşinden attı. Ama Strega çoktan karanlığın içinde kaybolmuştu.

“Mahsuru yoksa...” dedi, tek gözlü tiz ses. “Onu ben alsam?..”

Macbeth hareket etmeden “Olduğun yerde kal” diye homurdandı.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu çocuk.

“İstemek mi?” Macbeth’in sesi yankılandı. “İstediğini değil, yapmak zorunda olduğunu yaparsın.”

Torbaya yürüdü ve eğilip aldı. Geri döndü. Çocuğun uzanan elinin önünden geçti.

“Hey, onu bana?..”

“Cehenneme git” diye hırladı Macbeth. “Orada görüşürüz.”

Macbeth merdivenden inerek pis kokulu tuvalete girdi, yerde oturan bir kadını kovaladı, torbayı yırttı, tozu aynaların altındaki lavaboya serpti, topakları hançerlerden birinin küt tarafıyla parçaladı, keskin tarafıyla da daha küçük parçalara böldü. Ardından bir kâğıt parayı rulo yaptı ve sarımsı beyaz tozu önce bir burun deliğine, sonra diğerine çekti. Kimyasalların mukoza zarından kana karışması şaşırtıcı biçimde kısa sürüyordu. Uyuşturuculu kanın beynine ulaşmasından önce son düşündüğü şey, bir

tanıdığın gidip yerine bir sevgilinin geldiğiydi. Bunca yıldır zerre yaşlanmamış, çok daha güzel, çok daha tehlikeli bir sevgili.

“Sana ne demiştin?” Hecate güvenlik kamerası ekranlarının başında bastonunu yere vurdu.

“Aşık bir eroinmandan ve ahlak timsalinden daha tahmin edilebilir bir şey olamaz demiştin.”

“Teşekkürler, Strega.”

Macbeth tren garının önündeki basamakların tepesinde durdu.

İşçi Meydanı önünde bir deniz gibi sallanıyordu, dev dalgalar yükselip alçaldıkça takırdayan dişlere benzer bir sesle kaldırım taşlarını kırıyordu. Inverness’in aşağısında müzik ve kahkahayla dolup taşan çarklı bir vapur vardı ve uğultuyla yavaşça dönen çarkından dökülen sular ışıktaki parıldıyordu.

Ardından yola koyuldu. Gecenin karanlığında Inverness’a döndü. Adeta havada uçuyordu, ayakları yerden kesilmişti. Kapıdan süzülerek resepsiyona gitti. Resepsiyonist onu görünce dostane bir baş selamı verdi. Macbeth oyun salonuna saptı ve Lady, Malcolm ve Duff’ın hâlâ barda konuştuğunu gördü. Sonra merdivenleri uçarcasına çıktı, koridorda ilerledi ve Duncan’ın kapısının önünde durdu.

Macbeth ana anahtar kilide soktu, tokmağı çevirdi ve içeri girdi.

Geri gelmişti. Değişen bir şey yoktu. Banyo kapısı hâlâ aralık duruyordu ve ışığı açıktı. Yatağın başına yürüdü. Uyuyan polise baktı, sol elini ceketinin içine daldırıp hançerin sapını buldu.

Elini kaldırdı. Şimdi çok daha kolaydı. Kalbine nişan aldı. Meşe ağacına kazınmış kalbe nişan alır gibi. Bıçak iki ismin arasında bir delik açmıştı o

zaman. Meredith ve Macbeth.

“Kimseler uyumasın artık! Macbeth uykuyu öldürdü!”^[9]

Macbeth kaskatı kesildi. Emniyet müdürü mü, uyuşturucu mu, yoksa kendisi miydi bu konuşan?

Duncan’ın yüzüne baktı. Hayır, gözleri hâlâ kapalıydı ve nefesi sakindi. Ama izlemeye devam ederken Duncan gözlerini açtı. Sessizce ona baktı. “Macbeth?” Müdürün gözleri hançere kaydı.

“Odadan se-se-sesler geldiğini sandım” dedi Macbeth. “Kontrol edecektim.”

“Korumalarım...”

“O-o-onlar horluyordu.”

Duncan birkaç saniye kulak kesildi. Sonra esnedi. “Güzel. Bırak, uyusunlar. Ben burada güvendeyim, merak etme. Sağ ol, Macbeth.”

“Bir şey değil, efendim.”

Macbeth kapıya yürüdü. Artık uçmuyordu. Vücuduna bir rahatlama, hatta *mutluluk* hissi yayıldı. Kurtulmuştu. Emniyet müdürü onu azat etmişti. Lady istediğini yapıp söyleyebilirdi ama bu iş burada bitmişti. Beş adım. Boştaki eliyle kapı tokmağını tuttu.

Sonra parlak pirinçteki yansımada bir kıpırtı gördü.

Sanki bir panayır aynasına bakıyormuş gibi, banyo kapısından gelen ışıktaki emniyet müdürünün absürt, biçimsiz bir filmdeymişçesine yastığının altından bir şey çektiğini ve sırtına doğrulttuğunu gördü. Bir silah. Beş adım. Atış mesafesi. Macbeth hiç düşünmeden tepki verdi. Hızla kendi etrafında döndü. Dengesini kaybetti ve o hâlâ hareket ederken hançer elinden gidiverdi.

İki kızın yanına gidip onları masalarına davet eden elbette Duff olmuştu. Macbeth bara gidip herkese bira almıştı, geri döndüğünde ise Duff'ın Polis Koleji'nin son senesinde Macbeth ile ikisinin okulun en iyi öğrencileri olduğundan bahsettiğini duydu. Altından bile parlak bir gelecekleri olduğunu ve kızların elini çabuk tutması gerektiğini anlatıyordu. İki kız güldü, adı Meredith olanın gözleri ışıldadı ama Macbeth onunla göz göze gelmeye çalışırken başını eğdi. Macbeth bar kapandığında Meredith'e kapıya kadar eşlik etti, samimi bir tokalaşma ve bir telefon numarasıyla mükâfatlandırıldı. Ertesi sabah Duff, arkadaşı Rita'ya hemşire yurdunun dar bir yatağında nasıl muamele çektiğini ballandıra ballandıra anlatırken Macbeth de aynı akşam Meredith'i aramış ve onu titreyen bir sesle akşam yemeğine davet etmişti.

Lyons'ta bir masa ayırtmıştı ve şef garsonun meraklı bakışlarını fark ettiği anda bundan pişman olmuştu. Duff'ın ödünç verdiği şık takım elbise fazla büyük gelince iki beden daha küçük olan ama modası yirmi sene önce geçmiş Banquo'nunkini giymek zorunda kalmıştı. Neyse ki Meredith'in elbisesi, güzelliği ve sakın, nazik tavrı arayı kapattı. Fransızca mөнünün tek anladığı kısmı fiyatlardı. Meredith mөнüyü açıkladı ve ona Fransızların nasıl insanlar olduğunu anlattı: Artık uluslararası geçerliliğini yitirmiş bir dili konuştukları gerçeğini kabullenmiyorlardı ve İngilizceleri öyle kötüydü

ki dūřmanlarının dilinde aptal gibi görünerek  ifte hezimet yařamaya katlanamıyorlardı.

“Kibir ve güvensizlik çoğu zaman bir arada gelir” dedi.

“Ben de g vensizim” dedi Macbeth.

“Arkadaşın Duff’ı kastediyordum. Sen neden bu kadar g vensizsin?”

Macbeth ona geçmişinden bahsetti. Yetimhaneden. Banquo ve Vera’dan. Polis Koleji’nden. Onunla konuşmak öyle rahattı ki, az kalsın her şeyi, Lorreal’le ilgili o korkunç anı bile anlatacaktı. Ama yapmamıştı tabii ki. Meredith şehrin batı yakasında büyüdüğünü, çocuklarından hiçbir şeyi eksik etmeyen ama onlardan, özellikle erkek kardeşlerinden beklentileri ve büyük umutları olan bir anne babaya sahip olduğunu anlattı.

“Korumalı, ayrıcalıklı ve sıkıcı bir hayat” dedi. “Mesela hiç 2. Bölge’nin doğusuna gitmedim.” Macbeth bunun doğru olduğuna inanmayınca Meredith güldü. “Gerçekten de. Bir kere bile!”

Akşam yemeğinden sonra Macbeth onu nehir yatağına götürdü. Yıkık dökük evlerin önündeki çukur yolda Penny Köprüsü’ne kadar yürüdüler. Evinin dış kapısında ona iyi geceler dilerken Meredith eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

Odasına döndüğünde Duff hâlâ uyanıktı. “Dökül bakalım” dedi. “Acele etmeden, tüm ayrıntılarıyla.”

 ki gün sonra sinemaya gittiler. *Sineklerin Tanrısı*. Aynı şemsiyenin altında eve dönerlerken Meredith elini onun kolunun altına sıkıştırdı. “ ocuklar nasıl bu kadar acımasız ve kana susamış olabiliyor?” diye sordu.

“Neden büyükler kadar acımasız olmasınlar ki?”

“Ama doğduklarında masumlar!”

“Masum ve her türlü ahlak duygusundan yoksun. Bunun adı huzurlu edilgenlik değil mi? Toplumdaki yerimizi öğrenelim ve onlara bize

dilediklerini yapmaları için izin verelim diye büyüklerin çocuklara zorla öğrettikleri şey?”

Kapıda öpüştüler. Pazar günü Macbeth onu tünelin diğer ucundaki ormanda yürüyüşe götürdü. Bir piknik sepeti de hazırlamıştı.

“Demek yemek de yapıyorsun!” diye bağırdı Meredith heyecanla.

“Banquo ile Vera öğretti. Onlarla da tam buraya gelirdik.”

Sonra öpüşmeye başladılar, Meredith’in nefesi hızlandı ve Macbeth elini onun pamuklu elbisesine götürdü.

“Dur...” dedi Meredith.

Macbeth durdu. Ve büyük meşe ağacına bir kalp kazıyıp bıçağının ucuyla adlarını yazdı. Meredith ve Macbeth.

Eve dönüp ayrıntıları anlattığında Duff ona “Kız artık yenmeye hazır” dedi. “Çarşamba günü Rita’ya gideceğim. Onu buraya çağır.”

Meredith zili çaldığında Macbeth bir şişe şarap açmış ve mumları yakmıştı. Hazırdı. Ama az sonra olacaklara değil. Meredith’in kapıdan içeri girer girmez kemerini çözmesine ve elini pantolonundan içeri sokmasına değil.

“Ya-ya-yapma” dedi Macbeth.

Kız ona hayretle baktı.

“Du-du-dur.”

“Neden kekeliyorsun?”

“Bu-bu-bunu yapmanı istemiyorum.”

Meredith elini çekti, yanakları utançla kızardı.

Sonrasında sessizce birer kadeh şarap içtiler.

“Yarın erken kalkmam lazım” dedi Meredith. “Sınavlara az kaldı ve...”

“Tabii ki.”

Aradan üç hafta geçti. Macbeth onu defalarca kez aradı, birkaç kere telefona çıkan Rita’dan Meredith’in evde olmadığını duydu, o kadar.

“Anladığım kadarıyla artık Meredith’le çıkmıyorsunuz” dedi Duff.

“Evet.”

“Rita’yla ben de ayrıldık. Meredith’le buluşsam senin için sorun olur mu?”

“Ona sorsan daha iyi olur.”

“Sordum.”

Macbeth yutkundu. Kalbini bir pençe sıkıyormuş gibiydi. “Sordun mu? Ne dedi?”

“Olur, dedi.”

“Sahi mi? Peki ne zaman?..”

“Dün çıktık. Sadece bir şeyler atıştırdık o kadar... ama yine de güzeldi.”

Macbeth ertesi gün uyandığında hastaydı. Çok geçmeden bu hastalığın ne olduğunu fark etti ve kırık bir kalbin çaresinin olmadığını anladı. Acının sonuna kadar çekilmesi gerekiyordu, çekti de. Onun adını tünelin güneşli tarafındaki eski bir meşe ağacı dışında kimseye söylemeden sessizce çekti acısını. Ve bir zaman sonra hastalığın belirtileri geçti. Neredeyse tamamen. Yıllar sonra da insanların söylediği o lafın, sadece bir kez âşık oluruz yalanının doğru olmadığını öğrendi. Ne var ki Meredith’in aksine Lady hem hastalığın hem de çarenin ta kendisiydi. Susuzluk ile su gibi. Arzu ile tatmin. Şimdiyse sesi denizi ve geceyi aşarak ona ulaşıyordu.

“Sevgilim...”

Macbeth suyun ve havanın, ışığın ve karanlığın içinde sürüklendi.

“Uyan!”

Gözlerini açtı. Yatakta yatıyordu. Oda hâlâ karanlık olduğuna göre gece bitmemişti. Yine de gün doğumunu işaret eden kumlu, görünmesi güç bir grilik vardı.

“Nihayet!” diye fısıldadı ses kulağına. “Neredeydin?”

“Ben mi?” dedi Macbeth, rüyasından artakalan döküntüye tutunmaya çalışarak. “Burada değil miydim?”

“Evet, bedenim buradaydı ama saatlerdir seni uyandırmaya çalışıyorum. Kendinden geçmiş gibiydin. Ne yaptın?”

Macbeth hâlâ rüyasına tutunuyordu ama birden bunun iyi bir rüya mı yoksa bir kâbus mu olduğunu bilmediğini fark etti. Duncan... Rühayı bıraktı ve görüntüler karanlıkta girdap gibi dönerek kayboldu.

“Gözbebeklerin” dedi Lady, yüzünü ellerinin arasına alarak. “Uyuşturucu almışsın, o yüzden.”

Macbeth kendini ondan ve ışıktan kurtardı. “İhtiyacım vardı.”

“Ama yaptın, değil mi?”

“Neyi?”

Lady onu sertçe sarstı. “Macbeth, sevgilim, cevap ver! Verdiğin sözü tuttun mu?”

“Evet!” diye inleyip elini yüzünde gezdirdi Macbeth. “Hayır, bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

“Vücudunda bir hançerle önümde yattığını gördüm ama bu gerçekten oldu mu, yoksa rüya mıydı bilmiyorum.”

“Komodinde bir hançer var, temiz. Duncan’ı öldürdükten sonra ikisini de korumaların yanına bırakman gerekiyordu. Her biri için bir tane.”

“Evet, evet. Hatırlıyorum.”

“Diğer hançer onların odasında mı? Kendini toparla!”

“Kimseler uyumasın artık! Macbeth uykuyu öldürdü!”^[10]

“Ne?”

“Bana bunu söyledi. Ya da hayal ettim.”

“Gidip baksak iyi olacak.”

Macbeth gözlerini kapadı, rüyaya uzanmaya çalıştı; belki o gerçeği söylerdi. Tekrar içine girmekten daha iyiydi. Ama rüya parmaklarının arasından kayıp gitmişti bir kere. Gözlerini tekrar açtığında Lady kulağını duvara dayamış, dikliyordu.

“Hâlâ horluyorlar. Gel.” Komodinden hançeri aldı.

Macbeth derin bir nefes aldı. Gündüz ve onun her şeyi ortaya çıkaran ışığı birazdan burada olacaktı. Bacaklarını yataktan sarkıttı ve hâlâ giyinik olduğunu gördü.

Koridora çıktılar. Hiç ses yoktu. Inverness'ta konaklayanlar genelde erken kalkmazdı.

Lady korumaların kapısını açtı ve Macbeth'le içeri girdiler. İkisi de birer koltukta uyuyordu. Ama etrafta ne bir hançer ne de planladıkları gibi ceketlerinin ve gömleklerinin üzerinde kan lekesi vardı.

“Sadece rüyaymış” diye fısıldadı Macbeth. “Haydi gel, vazgeçelim şu işten.”

Lady “Olmaz!” diye hırladı ve Duncan'ın odasına açılan kapıya gitti. Hançeri sağ eline geçirdi. Ardından en ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden kapıyı hızla açıp içeri daldı.

Macbeth bekledi ve dinledi.

Ses gelmedi.

Açık kapıya doğru yürüdü.

Pencereden gri bir ışık sızıyordu.

Lady yüzüne kadar kaldırdığı hançerle yatağın diğer tarafında dikiliyordu. Sapını iki eliyle sıkıyordu ve gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Duncan yataktaydı. Gözleri açıktı ve diğer kapının yanındaki bir şeye bakıyor gibiydi. Her yere kan sıçramıştı. Yorgana, yorganda duran silaha,

silahın üzerindeki ele. Ve boynunda bir kanca gibi duran hançerin sapı görünüyordu.

“Ah, sevgilim” diye fısıldadı Lady. “Erkeğim, kahramanım, kurtarıcım Macbeth.”

Macbeth tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki pazar gününün pürüzsüz sessizliği aşağıdan gelen belli belirsiz duyulan ama durmayan bir zil sesiyle bozuldu.

Lady saatine baktı. “Bu Duff. Erken gelmiş! Sevgilim, aşağı in ve ben burayı hallederken onu oyal.”

“Üç dakikan var” dedi Macbeth. “Kana dokunma. Yarı pıhtılaşmış, iz bırakır. Tamam mı?”

Lady başını arkaya eğdi ve gülümsedi. “Merhaba” dedi. “İşte geldin.”

Macbeth ne kastettiğini biliyordu. Sonunda oradaydı. Sahada.

Inverness’in kapısının önünde dikilen Duff titriyor, Caithness’in sıcak yatağına dönmeye can atıyordu. İkinci kez zile basacakken kapı açıldı.

“Kumarhanenin girişi aşağıda, bayım.”

“Hayır, ben Emniyet Müdürü Duncan’ı almaya geldim.”

“Ah, peki. İçeri buyurun. Telefon açıp geldiğinizi haber vereyim. Dedektif Duff, değil mi?”

Duff başını salladı. Inverness’in gerçekten de birinci sınıf çalışanları vardı. Derin koltuklardan birine gömüldü.

“Cevap vermiyor, efendim” dedi resepsiyonist. “Ne kendisi ne de korumaları.”

Duff saatine baktı. “Emniyet müdürünün oda numarası ne?”

“İki yüz on üç, efendim.”

“Kendim çıkıp uyandırsam sorun olur mu?”

“Katiyen olmaz.”

Duff merdiveni tırmanmaya başlamıştı ki tanıdık bir siluetin ona doğru hızla basamakları indiğini gördü.

“Günaydın, Duff’ diye seslendi Macbeth neşeyle. “Jack, mutfağa gidip ikimize de sert birer kahve getirir misin?” Resepsiyonist gitti.

“Sağ ol Macbeth ama Duncan’ı almam gerekiyor.”

“O kadar acil mi? Biraz erkenci değil misin?”

“Evde olacağımız saati kararlaştırmıştık, sonra Kenneth Köprüsü’nün hâlâ açılmadığını hatırladım. O yüzden mecburen eski köprüden gidip yolu uzatacağız.”

“Rahatla biraz.” Macbeth gülerek Duff’ı kolunun altından yakaladı. “Karın evde kronometre tutmuyor ya? Hem çok yorgun görünüyorsun, araba kullanacaksan sert bir kahveye ihtiyacın var. Haydi gel, oturalım.”

Duff tereddüt etti. “Teşekkür ederim dostum ama başka bir zaman içeriz.”

“Bir fincan kahve içersen viski kokusunu o kadar kolay fark edemez.”

“Ben de artık senin gibi alkolden uzak durmayı düşünüyorum.”

“Ciddi misin?”

“İçki sadece üç şeye yarıyor: kızarıklık bir burna, uyumaya ve işemeye. Duncan için belli ki sadece uyumaya. Yukarı çıkıp...”

Macbeth kolunu tuttu. “Ayrıca duyduğuma göre şehvet duygusunu kandırıyormuş. Daha arzulu oluyormuşsun ama performansın düşüyormuş. Gecen nasıl geçti? Anlat bakalım. Acele etmeden, tüm ayrıntılarıyla.”

Duff’ın tek kaşı yukarı kalktı. Acele etmeden, tüm ayrıntılarıyla. Polis Koleji günlerindeki sorguya çekme lafını kullanarak ona takılıyor muydu yoksa bildiği bir şey mi vardı? Hayır, Macbeth gizemli konuşmayı sevmezdi. Buna ne kabiliyeti ne de sabrı vardı. “Anlatacak pek bir şey yok. Kuzenimde kaldım.”

“Ha? Ailen olduğundan hiç bahsetmemiştin. Son akrabanın büyükbaban olduğunu sanıyordum. İşte kahveler de geldi. Sehpaya bırak, Jack. Sonra da Duncan’ı tekrar aramayı dene.”

Duff resepsiyonistin konuyla ilgilendiğini görünce rahatladı, merdiveni indi ve iştahla kahvesine uzandı. Ama oturmadı.

“Aile, evet” dedi Macbeth. “Hiç bitmeyen bir vicdan azabı kaynağı, değil mi?”

“Evet, olabilir” dedi Duff. İlk yudumda dili yandığı için şimdi kahveye üflüyordu.

“Onlar nasıl? Fife’ta mutlular mı?”

“Fife’ta mutlu olmayan yok.”

“Bay Duncan hâlâ cevap vermiyor, efendim.”

“Teşekkürler, Jack. Aramaya devam et. Bu sabah epey bir kişi baş ağrısıyla uyanacak demek ki.”

Duff kahve fincanını bıraktı. “Macbeth, onu uyandırıp kahvemi sonra içsem daha iyi olacak. Vakit kazanmış oluruz.”

“Ben de seninle çıkayım. Yan odamızda kalıyor” dedi Macbeth, fincanı ağzına götürerek. Kahveyi eline ve ceketinin koluna döktü. “Hay aksi. Peçeten var mı Jack?”

“Ben...”

“Bekle, Duff. Hah, tamamdır. Teşekkürler, Jack. Haydi gidelim.”

Merdiveni çıktılar.

“Bir yerini mi incittin?” diye sordu Duff.

“Yoo. Neden sordun?”

“Seni hiç bu kadar yavaş merdiven çıkarken görmemişim.”

“Kuzey Süvarilerimi kovalarken bir kasımı incitmiş olabilirim.”

“Hımm.”

“Ya da belki başka bir şey olmuştur. İyi uyudun mu?”

“Hayır” dedi Duff. “Berbat bir geceydi. Gök gürültüsü, şimşek, yağmur.”

“Evet, kötü bir geceydi.”

“O zaman sen de uyumadın?”

“Şey, uyudum...”

Duff döndü ve ona baktı.

“... ama anca fırtına biraz dinince” diyerek tamamladı Macbeth.

“İşte geldik.”

Duff kapıya vurdu. Bekledi, bir daha vurdu. Tokmağı tuttu. Kapı kilitliydi. Ve içine bir his, olmaması gereken bir his doğdu. “Ana anahtar var mı?”

“Gidip Jack’e sorayım” dedi Macbeth.

“Jack!” diye bağırdı Duff. Sonra avazı çıktığı kadar tekrar bağırdı: “Jack!”

Birkaç saniye sonra resepsiyonistin başı merdivenin kenarında belirdi. “Buyurun, efendim?”

“Ana anahtar sende var mı?”

“Evet, efendim.”

“Hemen buraya gel ve kapıyı aç.”

Resepsiyonist kısa adımlarla koşturarak geldi, ceketinin cebini yoklayıp bir anahtar çıkardı, kilide taktı ve çevirdi.

Duff kapıyı açtı.

Üçü de öylece bakakaldılar. Ağzını ilk açabilen resepsiyonist oldu.

“Kahretsin.”

Macbeth ayak tabanının altındaki kapı eşiğini hissederek olay yerini inceledi ve Duff’ın yangın alarmı camını kırmasıyla hemen ötmeye başlayan alarmı duydu. Duncan’ın boynunun sağ tarafındaki hançer

yerinden çıkarılmıştı ve Lady sola da bir darbe indirmişti. Yorganın üzerindeki silah da yerinde yoktu. Bunlar dışında her şey eskisi gibiydi.

“Jack!” diye bağırdı Duff alarm sesinin arasında. “Derhal herkesi odasından çıkar ve resepsiyonda topla. Gördüklerinle ilgili tek kelime bile etme, anlaşıldı mı?”

“Pe-peki, efendim.”

Koridordaki kapılar birer birer açıldı. En yakındakinden Lady çıktı. Ayakları çıplaktı ve sabahlık giyyordu.

“Ne oldu, sevgilim? Yangın mı var?”

İyi görünüyordu. Planı uygulamaya geri dönmüşlerdi, Macbeth yeniden sahadaydı ve o anda, bunca karmaşanın arasında, her şeyin yolunda gittiğini gördü. Artık o ve sevdiği kadın yenilmezdi; şehir, kader, yıldızların yörüngesi, her şey ama her şeyin kontrolü ellerindeydi. Bunu hissediyordu, Hecate’nin sattıkları kadar güçlü bir uyuşturucunun etkisi altında gibiydi.

“Korumaları hangi cehennemde?” diye haykırdı Duff öfkeyle.

Olaclara tanıklık edecek kişinin, yan odalara yerleştirdikleri Malcolm gibi şaşkın ve korkak misafirlerden biri yerine Duff olacağını hayal etmemişlerdi. Ama şimdi odanın kapısında Duff vardı ve göz ardı edilmesi imkânsızdı.

“Buraya gel, sevgilim” dedi Macbeth. “Sen de, Duff.”

Onları Duncan’ın odasına soktu ve kapıyı kapadı. Hizmet tabancasını kemerindeki kılıftan çıkardı. “Şimdi beni iyi dinleyin. Kapı kilitliydi ve zorla girildiğine dair bir iz yok. Bu odanın ana anahtarı sadece Jack’te var...”

“Bir de bende” dedi Lady. “En azından öyle sanıyorum...”

“Bunları elersek geriye tek bir ihtimal kalıyor.” Macbeth yan odanın kapısını işaret etti.

Lady korkuyla “Kendi korumaları mı?” dedi ve elini ağzına götürdü.

Macbeth tabancanın horozunu kaldırdı. “Girip kontrol edeceğim.

“Ben de seninle geliyorum” dedi Duff.

“Hayır, gelmiyorsun” dedi Macbeth. “Bu benim işim, senin değil.”

“Ama gelmeyi seçi...”

“Sana dediğimi yapmayı seçeceksin, Dedektif Duff”

Duff’ın yüzünde önce bir şaşkınlık belirdi. Ardından yavaşça kafasına dank etti: Organize Suçlar amiri, Cinayet amirinden daha kıdemliydi.

“Sen Lady’yle ilgilen, olur mu Duff?”

Macbeth cevap beklemeden korumaların odasının kapısını açtı, içeri girdi ve kapıyı kapadı. Korumalar hâlâ koltuktaydı. Birisi homurdanıyordu, belki de yangın alarmı ilaçların ağır örtüsünü delmeyi başarmıştı.

Macbeth ona elinin tersiyle vurdu.

Adamın tek gözü açıldı, odada gezindi, Macbeth’e gelince durdu. Ve onu yavaş yavaş tüm bedeniyle algılayıncaya dek orada kaldı.

Andrianov önce siyah ceketinin ve beyaz gömleğinin kana bulandığını, sonra da bir şeyin eksikliğini fark etti. Kılıftaki silahın ağırlığı. Elini ceketinin içine atıp kılıfa soktu ve parmakları tabancasının soğuk, sert çeliği yerine yapış yapış bir şeye dokundu. Elini çıkarıp baktı. Kan mı? Hâlâ rüya mı görüyordu? İnledi, beyninin bir bölümü tehlike sinyallerini almayı başardı ve çaresizce kendine gelmeye çalışıp etrafına bakındı. Silahı koltuğunun yanında, yerde duruyordu. Arkadaşının silahı da hâlâ uyuduğu koltuğun yanındaydı.

“Ne ...” diye mırıldandı Andrianov, önündeki adamın tuttuğu silahın namlusuna bakarak.

“Polis!” diye bağırdı adam. Macbeth’ti bu. Şeyin yeni amiri... şeyin... “Silahlarınızı görebileceğim bir yere koyun yoksa ateş ederim.”

Andrianov kafası karışmış halde göz kırptı. Neden bir bataklıkta yatıyormuş gibi hissediyordu? Ne içmişti?

“O silahı bana tutma!” diye bağırdı Macbeth. “Sakın...”

İçinden bir ses Andrianov’a yerdeki silaha uzanmaması gerektiğini söyledi. Oturmaya devam ederse önündeki adam onu vurmazdı. Ama yapamıyordu. Koruma olarak geçirdiği saatler, günler, seneler artık kendi iradesinin dışında bir tepki, bir içgüdü yaratmıştı belki. *Kendi canını hiç düşünmeden koruma içgüdüsü*. Belki de zaten böyle biriydi ve o yüzden bu hizmet dalında bir işe başvurmuştu.

Andrianov silahına davranır davranmaz hayatı ve düşünceleri, alnını, beynini ve koltuğun arkasını delerek Lady’nin Paris’te küçük bir servet karşılığı satın aldığı altın sırmalı duvar kâğıdıyla kaplı duvara saplanan bir mermiyle kesildi. Patlama sesi arkadaşının bedeninde bir silkelenmeye neden olsa da henüz kendine gelmeyi başaramamışken o da alnına tek bir kurşun yedi.

Duff ilk silah sesini duyunca kapıya atıldı.

Ama Lady onu tutup geri çekti. “Sana girmemeni...”

Silah ikinci defa patladı ve Duff kendini Lady’den kurtardı. Kapıyı yırtarak açıp içeri daldı. Ve odanın ortasında dikilip etrafa baktı. İki koltukta oturan iki adam ve alınlarında üçüncü birer göz.

“Kuzey Süvarileri” dedi Macbeth, tüten silahını kılıfına sokarken. “Bu işin arkasında Sweno var.”

Koridor kapısında bir bağışma ve patırtı duyuldu.

“Bırak girsinler” dedi Macbeth.

Duff söyleneni yaptı.

“Neler oluyor?” diyerek yutkundu Malcolm nefes nefese. “Tanrı aşkına, onlar? .. Kim yaptı? ..”

“Ben” dedi Macbeth.

“Silah çektiler” dedi Duff.

Malcolm'un gözleri dehşet içinde Duff'tan Macbeth'e kaydı. "Sana mı? Neden?"

"Çünkü onları tutuklayacaktım" dedi Macbeth.

"Ne için?" diye sordu Lennox.

"Cinayet."

"Efendim," dedi Duff, Malcolm'a bakarak, "korkarım kötü bir haberimiz var."

Malcolm, henüz göremese de gelmek üzere olduğunu hissettiği yumruğa karşı hazırlanan bir boksör gibi öne eğilirken kare gözlük camlarının arkasındaki gözleri kısıldı. Herkes yan odanın kapısında beliren silüete döndü.

"Emniyet Müdürü Duncan öldü" dedi Lady. "Uykusunda bıçaklanmış."

Son cümle Duff'ın hiç düşünmeden Macbeth'e dönmesine sebep oldu. Bilmediği bir şey söylendiği için değil, bundan uzun yıllar önce yetimhanede bir sabah telaffuz edilen aynı cümlenin bir yabası olduğu içindi.

Kısacık bir an için göz göze geldikten sonra ikisi de bakışlarını çevirdi.

İkinci kısım

Emniyet Müdürü Duncan'ın Inverness Kumarhanesindeki yatağında ölü bulunduğu sabah, kumarhanenin tarihinde Lady'nin binadan tüm müşterilerin tahliye edilmesi ve kapının dışına KAPALI tabelasının asılması için derhal emir verdiği ikinci sabahtı.

Caithness adli tıptan toplayabildiği herkesi getirdi ve birinci katı tamamen kapattılar.

Gece orada kalan diğer tüm polis memurları ise boş oyun salonundaki rulet masasının etrafında toplandı.

Duff, geçici konferans masasının başında oturan Emniyet Müdürü Vekili Malcolm'a baktı. Gözlüğünü muhtemelen temizlemek için çıkarmıştı, gözlerini tüm soruların cevapları orada yazıyormuş gibi yeşil beze dikerken yaptığı en azından buydu. Malcolm şu anda en rütbeli polisti ve Duff bu kadar kambur yürümesinin nedeninin, etrafı polislik tecrübesine sahip insanlarla çevrili bir bürokrat olarak kendini tehlikede hissetmesi ve her türlü öneriyi, fısıltıyla söylenen ipucunu yakalayabilmek için istemsizce öne eğilmesi olup olmadığını bazen merak ediyordu. Belki de önceki gece içtiğinden değil, bir anda geçici emniyet müdürü oluverdiği gerçeği yüzünden rengi böylesine soluktu.

Malcolm gözlük camlarına hohladı ve silmeye devam etti. Başını kaldırmadı. Ona yöneltilen bakışlarla, konuşmasını bekleyen meslektaşlarıyla yüzleşmeye cesaret edemiyordu sanki.

Duff belki de fazla acımasızdı. Duncan'ın programı şekillendirirken Malcolm'un hem keski hem de çekiç görevi gördüğünü herkes bilirdi. Ama onlara liderlik edebilir miydi? Diğerleri kendi birimlerini yönetme konusunda yılların deneyimine sahipken Malcolm günlerini dolgun maaşlı bir asistan gibi Duncan'ın iki adım gerisinde kamburuyla koşturarak geçirmişti.

“Beyler” dedi Malcolm yeşil beze bakarak. “Muhteşem bir insanı kaybettik. Ve şu durumda Duncan'la ilgili söyleyeceğim tek şey bu olacak.” Gözlüğünü taktı, başını kaldırdı ve masadakileri süzdü. “Emniyet müdürü olarak aramızda olsaydı böyle önemli bir günde duygusallığa ve üzüntüye kapılmamıza asla izin vermez, hepimizden görevimizi yapmamızı isterdi. Yani suçluyu ya da suçluları bulup içeri tıkmamızı. Gözyaşlarını ve anma konuşmalarını şimdilik ertelememiz gerek. Bu toplantıda öncelikle ne yapacağımızı planlayalım ve koordine olalım. Bir sonraki toplantı bu akşam saat altıda emniyet müdürlüğünde yapılacak. Bence bu toplantıdan sonra ilk iş olarak eşlerinizi ya da ona benzer kimseleri...”

Malcolm'un gözleri Duff'a takıldı ama Duff bunda kasıtlı bir mesaj olup olmadığını anlayamadı.

“... arayın ve bir müddet eve gelemeyebileceğinizi söyleyin.” Bir anlığına duraksadı. “Çünkü önce Emniyet Müdürü Duncan'ı bizden alan kişiyi yakalayacaksınız.” Daha uzun bir sessizlik oldu. “Duff, Cinayet Birimi amiri sensin. Senden bir saat içinde toplantı için geçici bir rapor istiyorum. Caithness ve ekibinin suç mahallinde bulduğu ya da bulamadığı her şey içinde olsun.”

“Anlaşıldı.”

“Lennox, korumaların tüm özgeçmişini araştır ve cinayetten önce ne yaptıklarının ayrıntılarını çıkar. Nerelere gitmişler, kimlerle konuşmuşlar, neler satın almışlar, banka hesaplarındaki hareketler neler, hepsini öğren.

Ailelerini ve arkadaşlarını da sıkı bir sorguya alın. Bunun için ne kadar kaynağa ihtiyacın varsa isteyebilirsin.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Macbeth, sen bu vakaya şimdiden katkı sağladın ama daha fazlasını istiyorum. Organize Suçlar bu cinayeti tepedekilerle, Duncan’ın ölmesinden en çok fayda sağlayacak insanlarla ilişkilendirebilir mi, bunu incele.”

“Çok bariz değil mi?” diye sordu Macbeth. “Sweno’nun malını nehrin dibine gönderdik, iki adamını öldürdük ve Kuzey Süvarileri’nin yarısını tutukladık. Bu Sweno’nun intikamıydı ve...”

“Bariz değil” dedi Malcolm.

Diğerleri şaşkınlıkla emniyet müdürü vekiline baktı.

“Duncan’ın projesine devam etmesi en çok Sweno’nun işine geliyordu.” Malcolm bina aceleyle boşaltılırken bezin üzerinde kalmış oyun pullarının üzerine hafifçe vurdu. “Duncan’ın bu şehre verdiği ilk söz neydi? Hecate’yi yakalayacaktı. Kuzey Süvarileri bozguna uğradığına göre Duncan emniyetin tüm kaynaklarını tamamen onun için seferber edecekti. Peki Duncan bunu başardığında ne olacaktı?”

“Pazarı Sweno’nun geri dönebilmesi için temizlemiş olacaktı” dedi Lennox.

“Gerçekten de,” dedi Macbeth, “Sweno gibi kindar birinin bu kadar mantıklı düşüneceğini sanıyor musunuz?” Malcolm bir kaşını hafifçe kaldırdı. “İşçi sınıfından gelen, eğitimsiz, hiçbir yardım görmemiş, otuz yıldan uzun zamandır bu şehirdeki en kârlı işlerden birini yürüten bir adamdan bahsediyoruz. Sizce parasal açıdan mantıklı davranıyor olabilir mi? İş için neyin iyi olduğunu görse bile intikam arzusunu bir kenara bırakabilir mi?”

“Pekâlâ” dedi Duff. “Duncan’ın olmamasından en çok fayda sağlayacak kişi Hecate, o yüzden bu işin arkasında onun olduğunu varsayıyorsunuz.”

Malcolm'a bakıyordu.

“Hiçbir şey varsaydığım yok ama Duncan'ın Hecate'nin avlanmasına aşırı derecede öncelik vermesi sizin de bildiğiniz gibi çok tartışıldı ve Hecate'ye göre Duncan'dan sonra başa kim gelirse gelsin daha iyiydi.”

“Özellikle de bu kişi Hecate'nin yakından takip edebileceği biriye” dedi Duff. Neyi ima ettiğini fark edince gözlerini kapadı. “Affedersiniz. Kastettiğim...”

“Sorun değil” dedi Malcolm. “Burada özgürce konuşup fikir yürütebiliriz. Ayrıca söylediğin şey benim düşüncemle örtüşüyor. Hecate, Duncan'ın başta olduğu dönemden daha kolay bir dönem geçireceğini düşünüyor olabilir. Ona ne kadar yanıldığını gösterelim.” Malcolm tüm pulları siyaha itti. “O halde şimdilik şüphelimiz Hecate ama umuyorum ki altıya kadar daha fazlasını öğreniriz. Herkes işinin başına.”

Banquo uykunun ellerinden kayıp gittiğini hissetti. Rüyasının gittiğini. Vera'nın da. Gözlerini kırıştırdı. Kilise çanlarına mı uyanmıştı? Hayır. Odada biri vardı. Pencerenin dibinde oturup çerçeve içindeki fotoğrafa bakan ve başını kaldırmadan konuşan biri.

“Ayılamadın mı?”

“Macbeth? Nasıl?..”

“Fleance içeri aldı. Gördüğüm kadarıyla odamı ona vermişsin. Bana aldığın Winklepicker'ları^[11]da.”

“Saat kaç?”

“Zaten sivri burunlu ayakkabıların modasının geçtiğini düşünüyordum.”

“O yüzden onları burada bıraktın. Ama Fleance senin olduğunu bildiği her şeyi giyer.”

“Her yer kitaplarla ve okul eşyalarıyla dolu. Çalışkan bir çocuk, yükselmek için doğru bir karaktere sahip.”

“Evet, başaracak da.”

“Ama biliyoruz ki bu her zaman en tepeye çıkmaya yetmiyor. Senin gibi çok fazla insan var, o yüzden asıl önemli olan fırsatlar. Önüne bir fırsat çıktığında onu kullanacak yeteneğe ve cesarete sahip olmak. Bu resmi kimin çektiğini hatırlıyor musun?”

Macbeth çerçeveyi kaldırdı. Fleance ve Banquo ölü bir elma ağacının altındaydı. Fotoğrafı çekenin gölgesi üzerlerine düşüyordu.

“Sen çektin. Ne istiyorsun?” Banquo yüzünü ovuşturdu. Macbeth haklıydı. Hâlâ ayılamamıştı.

“Duncan öldü.”

Banquo’nun elleri yorgana düştü. “Ne dedin sen?”

“Dün gece Inverness’ta uyurken korumaları boynundan bıçakladı.”

Banquo midesinin bulanmaya başladığını hissetti ve kusmamak için birkaç derin nefes aldı.

“İşte bu bir fırsat” dedi Macbeth. “Bir yol ayrımı. Buradan sonra bir yol cehenneme, diğeri cennete gidiyor. Sana hangisini seçeceğini sormak için geldim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benim peşimden gelecek misin, bilmek istiyorum.”

“Buna daha önce de cevap verdim. Cevabım evet.”

Macbeth ona döndü. Gülümsedi. “Ve bunu yolun cennete mi yoksa cehenemme mi gittiğini sormadan mı söylüyorsun?” Yüzü solgun, gözbebekleri anormal biçimde küçüktü. Keskin sabah güneşi yüzünden böyle olmalıydı, çünkü Banquo onu biraz tanıyorsa Macbeth uyuşturucuya geri döndüğünü mutlaka ona söylerdi. Ne var ki bu düşüncüyü tam kafasından silip atacakken gerçek, ani ve dondurucu bir selin suyu gibi üzerine çarptı.

“Sen mi yaptın?” dedi Banquo. “Onu sen mi öldürdün?”

Macbeth başını eğdi ve Banquo'yu süzdü. Atlamadan önce paraşütü, ilk kez öpmeyi denemeden önce bir kadını süzer gibi süzdü.

“Evet” dedi. “Duncan'ı öldürdüm.”

Banquo güçlükle nefes alıyordu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Onları yeniden açtığında Macbeth'in, bu şeyin gitmiş olmasını diledi. “Şimdi ne olacak?”

Macbeth'in “Şimdi Malcolm'u öldürmem gerek” dediğini duydu. “Daha doğrusu, sen Malcolm'u öldürmelisin.”

Banquo gözlerini açtı.

“Benim için” dedi Macbeth. ‘Ve veliahdım Fleance için.’

Banquo bodrumun loş ışığında oturarak üst katta ayaklarını vurarak gezinen Fleance'ı dinliyordu. Oğlan dışarı çıkmak istemişti. Arkadaşlarıyla buluşacaktı. Ya da bir kızla. Ona iyi gelecekti.

Banquo zinciri parmaklarının arasından kaydırdı.

Macbeth'e evet demişti. Neden? Bu sınırı neden bu kadar kolay geçmişti? Macbeth'in Malcolm gibi üst zümreden birinin aksine, halkın içinden, halk için ve halkla beraber olmayı vaat etmesi miydi? Hayır. Konu evlat olduğunda hayır demek bu kadar kolay değildi. Neredeyse iki evladınız olduğunda ise hiç değildi.

Macbeth bunu kaderin bir çağrısı, emniyet müdürlüğü makamına giden yolun temizlenmesi olarak açıklamıştı. Planı Lady'nin akıl ettiğine dair tek kelime bile etmemişti. İhtiyacı yoktu çünkü. Macbeth basit planları yeğlerdi. Kritik durumlarda fazla düşünmeyi gerektirmeyen planlar. Banquo gözlerini kapadı. Hayal etmeye çalıştı. Macbeth emniyet müdürü oluyor ve şehri bir zamanlar Kenneth'ın yaptığı gibi mutlak bir güçle ama bu defa onu tüm sakinleri için daha yaşanabilir bir yer yapma gibi dürüst bir amaçla yönetiyordu. Gereken tüm köklü değişiklikleri yapmak istiyorsanız dizginleri ahmakların eline veren, hantal bir demokrasi iyi değildi. Güçlü ve hakkaniyetli bir yumruk gerekiyordu. Dahası, Macbeth yaşlandığında yönetimi oğlu Fleance'a devredecekti. Gerçi o zamana kadar Banquo mutlu

bir halde yaşlanıp ölmüş olurdu. Belki de bu yüzden o anı hayal edemiyordu.

Banquo ön kapının çarptığını duydu.

Bu manzaranın gözünde tamamen net bir biçimde canlanması zaman alacaktı belki, ama yine de her şey çok açıktı.

Eldivenlerini giydi.

Saat beş buçuktu ve Malcolm'un caddelerde dönen Chevelle 454 SS'inin ön camını ve kaldırım taşlarını yağmur dövüyordu. Petrol krizinin ortasında benzin canavarı bir araba almanın aptalca olduğunu biliyordu ve makul bulduğu bir fiyata ikinci el almış olsa da sorumlulukla ilgili tartışmalarda altta kalmıştı. Önce çevreci kız kardeşine, sonra da liderlerin ölçülü görünmesinin önemini vurgulayan Duncan'a karşı. Sonunda Malcolm ne hissettiğini ona itiraf etmişti: Çocukluğundan beri abartılı Amerikan arabalarına âşıktı, hepsi bu. Duncan ise bu arabanın hiç değilse iktisatçıların da insan olduğunu gösterdiğini söylemişti.

Duş alıp giysilerini değiştirmek için çabucak eve uğradı; neyse ki pazar olduğundan çok az trafik vardı ve uzun sürmedi. Emniyet müdürlüğü binasının girişinde bir basın ordusu vardı ve muhtemelen olayla ilgili bir yorumun, yedi buçuktaki basın toplantısında göreceklelerinden daha büyük bir resmin peşindeydiler. Belediye Başkanı Tourtell televizyona çıkıp bir açıklama yapmıştı bile. "Akıl almaz", "trajedi", "kalbimiz acılı aileyle birlikte" ve "şehir bu kötülüğe karşı birlik olmalı" gibi lafları çok daha fazla kelimeyle süslemişti. Malcolm ise bunun aksine basından anlayış göstermelerini isteyen, şu anda soruşturmaya odaklandığını söyleyen ve onları akşamki basın toplantısına çağıran basit bir yorumda bulunmuştu.

Malcolm arabayı yeraltı garajına giden rampadan aşağı sürdü, bariyeri açan görevliyi başıyla selamladı ve içeri girdi.

Park yerinizin asansöre uzaklığı hiyerarşideki konumunuzla doğru orantılıydı. Ve Malcolm arabayı geri geri park ettiği sırada, kurallara göre aslında asansöre en yakın yere park *edebileceğini* düşündü.

Kontak anahtarını çıkarmak üzereyken yolcu tarafındaki arka kapı açıldı ve birisi içeri süzülüp sürücü koltuğunun arkasına kaydı. Duncan'ın cinayetinden beri Malcolm ilk defa o düşünceyle yüzleşti. Emniyet müdürü olmak yalnızca asansöre daha yakın park yerini değil, her zaman ve her yerde bir ölüm tehdidini de beraberinde getiriyordu; güvenlik uzağa park edenlere tanınan bir ayrıcalıktı.

“Arabayı çalıştırın” dedi arka koltuktaki ses.

Malcolm dikiz aynasına baktı. Arabasına binen kişi öyle hızlı ve sessizce hareket etmişti ki bu ancak bir Özel Harekât eğitimiyle mümkün olabilirdi. “Bir sorun mu var, Banquo?”

“Evet, efendim. Canınıza kastedileceğine dair planlar ortaya çıkardık.”

“Emniyet binasının içinde mi?”

“Evet. Lütfen yavaşça arabayı sürün. Kaçmamız lazım. Teşkilattan kimlerin bunun içinde olduğunu henüz bilmiyoruz ama Duncan'ı öldürenlerle aynı kişiler olduğunu düşünüyoruz.”

Malcolm korkması gerektiğini biliyordu. *Korkuyordu da*. Ama beklendiği kadar değil. Panik halindeki zavallı tepkileri tetikleyen şeyler genellikle bir merdivenin tepesinde dikilmek ya da kızgın anların ortasında kalmak gibi önemsiz durumlar olurdu. Şimdiyse, tıpkı bu sabah olduğu gibi, içinde bulunduğu durum böyle bir korkuya müsaade etmiyor, bilakis hızlı ve akılcı düşünme becerisini geliştiriyor, kararlılığını güçlendiriyor ve çelişkili bir biçimde onu sakinleştiriyordu.

“Bu gerçekse, senin de onlardan biri olmadığını nereden bilebilirim, Banquo?”

“Sizi öldürmek isteseydim çoktan ölmüştünüz, efendim.”

Malcolm başını salladı. Banquo'nun ses tonunda, ondan daha ufak ve yaşlı olan bu adamın istese bu işi çıplak elleriyle bile yapabileceğini söyleyen bir şey vardı.

“Peki nereye gidiyoruz?”

“Konteynır limanına, efendim.”

“Neden eve değil de...”

“Ailenizi bu işe bulaştırmayı istemezsiniz, efendim. Oraya gittiğimizde açıklayacağım. Şimdi sürün. Ben arka koltukta saklanacağım. Beni kimse görmez ve size haber verdiğimi fark etmezse daha iyi olur.”

Malcolm arabayı çalıştırdı, görevlinin baş selamıyla bariyer havaya kalktı ve araba yeniden yağmura çıktı.

“Gitmem gereken bir toplantı. ..”

“Onunla ilgilenecekler.”

“Ya basın toplantısı?”

“Onunla da. Şu anda düşünmeniz gereken şey sizsiniz. Bir de kızınız.”

“Julia mı?” Malcolm artık hissedebiliyordu. Panik...

“Onunla ilgilenecekler, efendim. Siz sadece sürün. Birazdan orada oluruz.”

“Sonra ne yapacağız?”

“Yapılması gerekeni.”

Beş dakika sonra, evsizleri ve hırsızları uzak tutmak için yapılan tüm girişimler çitlerin ve kilitlerin kırılmasıyla sonlandığı için son yıllarda artık kapatılmayan konteynır limanının açık kapısından girdiler. Pazar günü olduğundan rıhtım bomboştu.

“Şuradaki kulübenin arkasına çekin” dedi Banquo.

Malcolm söyleneni yaptı ve bir Volvo sedanın yanına park etti.

“Bunu imzalayın” dedi Banquo, ön koltukların arasından bir kâğıt ve kalem uzatarak.

“Nedir bu?” diye sordu Malcolm.

“Daktilonuzda yazılmış birkaç satır” dedi Banquo. “Sesli okuyun.”

“*Kuzey Süvarileri, beni emniyet müdürünü öldürmelerine yardım etmezsem, kızım...*” Malcolm durdu.

“Devam edin” dedi Banquo.

Malcolm boğazını temizledi. “... *Julia’yı öldürmekle tehdit etti. Artık bana karşı bir kozları var ve onlara başka konularda da hizmet etmemi istiyorlar. Yaşadığım müddetçe kızımın hiçbir zaman güvende olmayacağını biliyorum. İşte bu nedenle, ayrıca yaptığım şeyden dolayı duyduğum utanç yüzünden, kendimi suya atmaya karar verdim.*”

“Aslında doğru sayılır” dedi Banquo. “Sadece bu mektuptaki imzanız kızınızı kurtarabilir.”

Malcolm arka koltuktaki Banquo’ya döndü. Eldivenli elinde tuttuğu silahın ağzına bakakaldı.

“Canıma kastedildiği falan yok. Yalan söyledin.”

“Hem evet hem hayır” dedi Banquo.

“Beni kandırdın, öldürüp bu kanala atmak için buraya getirdin.”

“Mektupta yazdığı gibi kendiniz atlayacaksınız.”

“Bunu neden yapayım?”

“Çünkü diğer seçenekte sizi hemen burada vurup, evinize gideceğim ve intihar mektubunuz şöyle olacak.” Banquo ona başka bir kâğıt verdi. “Sadece sonu değiştirildi.”

“*Kızımın ben yaşadığımız müddetçe hiçbir zaman güvende olmayacağız. Bu yüzden ikimizin de canını almayı seçtim. Ona yaptığım şeyin utancını ve sürekli korku dolu bir hayatı yaşatmayacağım.*” Malcolm gözlerini kırptı. Kelimeleri anlamıştı, ne ifade ettiklerini biliyordu ama yine de mektubu bir kez daha okumak zorunda kalmıştı.

“Hemen imzala, Malcolm.” Banquo’nun sesi neredeyse rahatlatıcıydı.

Malcolm gözlerini kapadı. Arabanın içi öyle sessizdi ki, Banquo'nun silahındaki tetik yaylarının gıcırtısını dahi duyabiliyordu. Az sonra gözlerini açtı, kalemi aldı ve ilk mektubu imzaladı. Arka koltukta bir metalin şıkırtısını duydu. “Al” dedi Banquo. “Bunu paltonun içinden beline sar.”

Malcolm, Banquo'nun uzattığı lastik zincirine bakıp anlamaya çalıştı. Ağırılık...

Zinciri alıp beline sararken beyni bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

“Bakayım” dedi Banquo. Zinciri iyice sıktı. Ardından halkalara bir asma kilit geçirdi ve kilitledi. İmzalı mektubu yolcu koltuğuna bıraktı. Üzerine de Malcolm'un asma kilit için olduğunu düşündüğü bir anahtar koydu.

“Haydi.” Yağmura çıktılar. Banquo silahını dürterek Malcolm'u rıhtımın kenarında yürüttü ve ana iskeleler yüzünden daralan bir kanala götürdü. Konteynırlar kanalın iki tarafında birer duvar gibi yükseliyordu. İskelede yürüyen birileri varsa bile Malcolm'un ve Banquo'nun burada olduğunu göremezdi.

“Dur” dedi Banquo.

Malcolm kırbaç gibi inen yağmurun dövüp terbiye ettiği siyah ve dümdüz uzanan denizi izledi. Bakışlarını aşağı kaydırды, petrolle kaplı yeşil siyah sulara baktı, ardından denize sırtını döndü ve gözlerini Banquo'ya dikti.

Banquo silahını kaldırdı. “Atlayın, efendim.”

“Sen adam öldürmeyi isteyecek birine benzemiyorsun, Banquo.”

“Saygısızlık etmek istemem ama o insanların nasıl görüldüğünü bildiğinizi sanmıyorum.”

“Haklısın. Ama ben insan sarrafıyım.”

“Artık değilsiniz.”

Malcolm kollarım yana kaldırdı. “O halde it beni.”

Banquo dudaklarını ıslattı. Silahını yeniden kavradı.

“Evet, Banquo? Bana içindeki katili göster.”

“Bir yönetici için fazla serinkanlısınız, efendim.”

Malcolm kollarını indirdi. “Çünkü kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum, Banquo. Senin gibi. Çoğu şeyi kaybetmeye dayanabildiğimizi öğrendim. Ama bazılarına dayanamayız, bizi kendi hayatımızı kaybetmekten bile daha fazla yok ederler. Karını, bu şehrin insanlarına verdiği hastalık yüzünden kaybettiğini biliyorum.”

“Öyle mi? Nereden biliyorsunuz?”

“Duncan anlattı. Ben de ilk karımı aynı hastalıktan kaybettim. Bunun artık yaşanmayacağı bir şehri nasıl yaratabileceğimizi konuşurduk. Hatta şehrin en güçlü sanayicilerinin kanunları çiğnedikleri için yargılanmalarını, ister silahla isterse bir şehrin halkını gözleri sararıp bir ceset gibi kokuncaya kadar zehirleyerek yapılsın, sonuçta ikisinin de cinayet olduğunu...”

“O halde kaybedilmeyecek şeyi çoktan kaybetmişsiniz.”

“Hayır. Karını kaybetse de o hayatının bir anlamı olmaya devam eder. Çünkü bir çocuğun vardır. Kızın. Oğlun. Asıl kaybedemeyeceklerimiz çocuklarımız, Banquo. Kızımı ölerək kurtaracaksam yapılması gereken budur, buna değer. Hem benden ve Duncan’dan sonra da birileri gelecektir. İster inan ister inanma ama bu dünya iyi olanı isteyen insanlarla dolu, Banquo.”

“Peki neyin iyi olduğuna kim karar veriyor? Siz ve diğer büyük patronlar mı?”

“Yüreğine sor, Banquo. Aklın seni aldatır. Yüreğine sor.” Malcolm, Banquo’nun ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdiğini gördü. Ağzı ve boğazı kurumuştı, şimdiden sesi kısılmıştı. “Bizlere dilediğin kadar zincir bağlayabilirsin, Banquo. Hiçbir işe yaramayacak, çünkü daima yüzeye çıkacağız. İyi olan her zaman yükselir. Sana yemin ederim ki bir yerlerde yukarı çıkacağım ve tüm suçlarını herkese göstereceğim.”

“O suçlar benim değil, Malcolm.”

“Hecate’nin ya da senin, ne fark eder? Hepiniz aynı gemidesiniz. Ve o geminin hangi nehirden geçeceğini, en sonunda nereye varacağını ikimiz de biliyoruz.”

Banquo yavaşça başını salladı. “Hecate” dedi. “Kesinlikle.”

“Ne?”

Banquo gözlerini Malcolm’un alnındaki bir noktaya sabitlemiş gibiydi. “Haklısınız, efendim. Hecate için çalışıyorum.” Malcolm, Banquo’nun donuk gülümsemesini çözmeye çalıştı. Yüzünden yağmur suyu akarken ağlıyor gibi görüldüğünü düşündü. Tereddüt mü ediyordu? Konuşmaya ve Banquo’yu konuşturmaya devam etmek zorunda olduğunun farkındaydı; çünkü her kelime, her saniye ömrünü uzatıyordu. Banquo’nun fikrini değiştirmesi ya da birilerinin gelmesi gibi yavaş yavaş sönen o ufacık şansı artırıyordu.

“Neden suda boğuyorsun, Banquo?”

“Ha?”

“Beni arabada atıp intihar süsü vermen daha kolay olurdu.” Banquo omuz silkti. “Bir işi halletmenin birçok yolu var. Olay yerinin sualtında olmasını istedim. Cinayetden şüphelenirlerse iz bulamasınlar diye. Ayrıca boğulmak daha iyi. Uyumaya benziyor.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü biliyorum. Gençken iki kez boğulma tehlikesi geçirdim.”

Banquo’nun silahının namlusu çok az da olsa inmişti. Malcolm aralarındaki mesafeyi hesapladı.

Yutkundu. “Neden boğulma tehlikesi geçirdin, Banquo?”

“Çünkü şehrin doğu yakasında büyüdüm ve yüzmeyi hiçbir zaman öğrenemedim. Deniz kenarındaki bir şehirde suya düşse boğulacak insanlar olması komik değil mi? O yüzden oğluma yüzmeyi öğretmeye çalıştım.

Tuhaf olan şu ki o da öğrenemedi. Belki de yüzme bilmeyen biri öğretmeye çalıştığı için. Biz suya batıyorsak onlar da batıyor, kaderlerimiz işte bu şekilde onlara geçiyor. Ama senin gibiler yüzme bilir, Malcolm.”

“Sanırım zincir bu yüzden.”

“Evet.” Namlu yeniden kalktı. Tereddüdü geçmiş ve gözlerine yeniden kararlılık gelmişti. Malcolm derin bir nefes aldı. Artık şansı kalmamıştı.

“İyi olun ya da olmayın,” dedi Banquo, “sizler bizim gibi suya batmıyorsunuz. O nedenle suyun altında kalmanı sağlamam gerek. Ve bir daha asla yüze çıkmananı. Çıkarsan işimi yapmamış olurum. Anlıyor musun?”

“Anlıyor muyum?”

“Bana polis rozetini ver.”

Malcolm pirinç rozeti ceketinin cebinden çıkarıp verir vermez Banquo onu fırlattı. Rozet iskelenin kenarından uçtu ve suya çarpıp battı. “Pirinçtenmiş. Parlak ama en dibe kadar batacak. Ne de olsa yerçekimi her şeyi çamura gömene kadar durmaz. Artık kaybolman gerekiyor, Malcolm. Sonsuza dek kaybolman.”

Macbeth toplantı odasında saatine baktı. Altıyı yirmi dokuz geçiyordu. Kapı yeniden açıldı ve Macbeth’in Lennox’un asistanı olduğunu hatırladığı biri başını uzatıp Malcolm’a hâlâ ulaşamadığını, sadece emniyet müdürlüğüne geldiğini, garajda bir tur atıp tekrar gittiğini ve kızı Julia dahil kimsenin nerede olduğunu bilmediğini öğrenebildiklerini söyledi.

“Teşekkürler, Priscilla” dedi Lennox ve diğerlerine döndü. “O halde sanırım toplantıya onsuz...”

Macbeth o anın geldiğini biliyordu. Lady’nin ona bahsettiğı, herkesin inisiyatif alacak kişiyi farkında olmadan yeni lider olarak göreceğı o lidersizlik anının. Bu nedenle yüksek ve temiz bir sesle araya girdi.

“Affedersin, Lennox.” Macbeth kapıya döndü. “Priscilla, rica etsem Malcolm ve arabası için bir arama organize eder misin? Şimdilik sadece devriye araçlarına telsizle haber ver. Ve durumu mümkün olduğunca dikkat çekmeyecek şekilde ifade et. Emniyet müdürlüğü ona bir an önce ulaşmak istiyor. Bu kadar, teşekkürler.” Diğerlerine döndü. “Asistanına talimat verdiğim için özür dilerim Lennox ama bana kalırsa burada çoğumuz aynı huzursuzluğu paylaşıyoruz. Pekâlâ, toplantıya başlayalım. Malcolm gelene kadar benim idare etmemin sakıncası var mı?”

Masaya göz gezdirdi. Caithness. Lennox. Duff. Lennox’un boğazını sertçe temizleyerek dile getirdiği sonuca varmadan önce biraz düşünmek zorunda kaldıklarını gördü: “Malcolm’dan sonra en kıdemli sensin, Macbeth. Lütfen devam et.”

“Teşekkürler, Lennox. Bu arada, arkadaki pencereyi kapatabilir misin? Korumalardan başlayalım. Yolsuzlukla Mücadele Birimi bir şey bulabildi mi?”

“Henüz değil” dedi Lennox, pencerenin mandallarını kapatmaya çalışırken. “Usulsüzlüğe işaret eden ya da şüpheli görülebilecek hiçbir şey çıkmadı. Aslına bakarsanız tek şüpheli şey, hiçbir usulsüzlüğün olmaması.”

“Şüpheli ya da yeni bağlantılar, bir anda satın alınan lüks eşyalar ya da banka hesaplarında hareketler de mi yok?” Lennox başını iki yana salladı. “Bu adamlar parlayan bir kalkan kadar temiz.”

“Sanırım temiz değil, *temizlerdi*” dedi Duff. “Fakat en temiz şövalyeler bile zırhlarındaki çatlağı bulabilirseniz zehirlenip yoldan çıkarılabilirler. Ve Hecate o çatlağı bulmuş.”

“O halde biz de bulabiliriz” dedi Macbeth. “Araştırmaya devam et, Lennox.”

“Devam edeceğim.” Ses tonu, cümlenin sonunda *efendim* için bir yer olduğunu gösteriyordu. Belki telaffuz edilmemişti ama herkes o kelimeyi

duymuştu.

“Eski birimindeki sivil polislerle konuştuğunu söyledin, değil mi Duff?”

“Dediklerine göre cinayet sokakta çalışan herkeste şok etkisi yaratmış. Kimse bir şey bilmiyormuş. Yine de herkes bu işin arkasından Hecate’nin çıkacağını düşünüyor. Tren garındaki bir ocuk uyuşturucu arayan bir polisten bahsetmiş, bizim sivil narkotikilerden biri miydi bilmiyorum ama kesinlikle korumalardan biri değilmiş. Bizi Hecate’nin olduğu yere götürebilecek ipuçlarını aramaya devam edeceğiz. Ama hepimizin bildiği gibi onu bulmak en az Sweno kadar zor olacak.”

“Teşekkür ederim, Duff. Olay yeri inceleme ne durumda, Caithness?”

“Tahmin edilen bulgular” dedi Caithness, önündeki notlara bakarak. “Maktulün odasında çeşitli parmak izleri tespit ettik ve bunlar  temizlikinin, korumaların ve odada bulunan Lady, Macbeth ve Duff’ın parmak izleriyle örtüşüyor. Birkaç iz grubunu bir süre tanımlayamadık ancak şimdi onları odada daha önce kalanların izleriyle eşleştirebiliyoruz. ‘Tahmin edilen’ demem aslında çok doğru değil, otel odaları genellikle kime ait olduğu bulunamayan parmak izleriyle doludur.”

“Inverness’in sahibi temizliğe *fazla* nem verir” dedi Macbeth soğuk bir sesle.

“Patoloji bölümü, doğrudan ölüm sebebinin iki bıçak yarası olduğunu doğruladı. Yaralar bulunan hanerlerle uyuşuyor. arşafa ve korumaların kendi kıyafetlerine sürülüp temizlenmiş olsalar da ağızlarında ve saplarında maktule ait olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar kan vardı.”

“Duncan diyebilir miyiz?” diye sordu Macbeth. “Maktul demek yerine?”

“Nasıl istersen. Hanerlerden biri maktu... şey, Duncan’ın şahdamarını kestiği ve yorganın üzerine kan sıçrattığı için diğerinden daha kanlı. Bu fotoğrafta görebilirsiniz.” Caithness’in masanın ortasına ittiği siyah beyaz

resmi diğlerleri görev duygusuyla inceledi. “Tam otopsi raporu yarın sabah hazır olacak. O zaman daha fazla şey söyleyebiliriz.”

“Ne hakkında *daha fazla?* diye sordu Duff. “Akşam yemeğinde yediğı mi? Bildiğimiz kadarıyla hepimizle aynı şeyleri. Ya da onu öldürmeyen hangi hastalıklara sahip olduğı mu? Hızlanmak istiyorsak şu anda sadece önemli olan bilgilere odaklanmamız gerekli.”

“Bir otopsi,” dedi Caithness, Macbeth’in de fark ettiğı titreyen bir sesle, “varsayılan olaylar zincirini doğrulayabilir ya da çürütebilir. Ve bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Haklısın, Caithness” dedi Macbeth. “Başka bir şey var mı?” Caithness onlara birkaç fotoğraf daha gösterdi, diğler tıbbi ve teknik kanıtlardan bahsetti ama hiçbirisi masada oluşan genel kanının aksine bir yönü işaret etmiyordu: Duncan’ı iki koruması öldürmüştü. Korumaların onu öldürmek için bir nedenlerinin bulunmadığı, dolayısıyla cinayetin arkasında başka güçlerin olması gerektiğı konusunda da fikir birliğine vardılar; ancak sonrasında yaptıkları ve Hecate dışında birilerinin sorumlu olup olmayabileceğı. yönündeki tartışma kısa ve verimsiz geçti.

Macbeth, Malcolm bulamadıkça ve bir açıklama yapmadıkça basın toplantısını gece ona ertelemeyi önerdi. Lennox, pazar günleri basın mensuplarının haber yetiştirme saati erken sona erdiği için saat dokuzun daha uygun olacağını belirtti.

“Teşekkürler, Lennox” dedi Macbeth. “Ama şu anda önemli olan bizim gündemimiz, yarın sabahki tirajlar değil.”

“Bence bu aptalca” dedi Lennox. “Biz yeni bir yönetim ekibiyiz ve daha ilk fırsatta basını kendimizden soğutmamız akıllıca olmaz.”

“Görüşün dikkate alındı” dedi Macbeth. “O halde Malcolm ortaya çıkıp aksi bir şey demezse dokuzda burada buluşuruz ve basın toplantısında söyleneceklerin üzerinden geçeriz.”

“Peki konuşmayı kim yapacak?” diye sordu Duff.

Macbeth cevap vermeye fırsat bulamadan kapı açıldı. Gelen Lennox’un asistanı Priscilla’ydi.

“Böldüğüm için özür dilerim” dedi. “Bir devriye aracı Malcolm’un arabasının konteynır limanında park halinde bulunduğunu bildirdi. Boşmuş ve Malcolm’a dair bir iz yokmuş.” Macbeth odadaki sessizliği hissetti. Paylaşamadıkları bilginin tadını çıkardı. Ve bu bilginin ona verdiği kontrolün. “Neredeki konteynır limanı?” diye sordu.

“Kanallardan birindeki iskelede.”

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Dalgıçları gönderin.”

“Dalgıçlar mı?” dedi Lennox. “Biraz erken değil mi?”

Priscilla “Bence Macbeth haklı” diyerek araya girince diğerleri şaşkınlıkla ona döndü. Asistan kadın yutkundu. “Arabanın koltuğunda bir mektup bulmuşlar.”

Basın toplantısı saat tam onda başladı. Macbeth Scone Salonu'na girip sahneye yürürken dört bir yanda patlayan flaşlar, arkasındaki duvarda anlık biçimsiz gölgeler oluşturdu. Kâğıtlarını önündeki kürsüye koydu, birkaç saniye göz attı, öksürdü ve dolu koltuk sıralarını taradı. İnsanların önünde konuşmayı oldu olası sevmemişti. Bir zamanlar, bundan uzun zaman önce, sırf bunu düşünmek bile onun için çoğu tehlikeli görevden daha kötüydü. Ama sonra giderek düzelmişti. Bu gece ise mutlu hissediyordu. Hatta bundan zevk bile alabilirdi. Çünkü kontrol ondaydı ve onların bilmediği şeyler biliyordu. Tabii salona gelmeden önce bir çizgi çay çekmeyi de ihmal etmemişti. Tek ihtiyacı olan buydu.

“İyi akşamlar. Ben Organize Suçlar Birimi amiri Dedektif Macbeth. Bildiğiniz üzere Emniyet Müdürü Duncan bu sabah 6.42’de Inverness Kumarhanesi’nde öldürülmüş halde bulundu. Hemen akabinde ise Duncan’ın cinayetin o anki iki zanlısı olan korumaları Polis Memuru Andrianov ve Polis Memuru Hennesy, tutuklanmaya direndikleri sırada yan odada polis tarafından vurularak öldürüldü. Bir saat önce size olayların gidişatı, mevcut bulgularımız ve vakayla ilgili varsayımlarımız hakkında ayrıntılı bilgi verildi, o nedenle bu kısımlar çabuk geçilebilir. Yine de teknik açıdan birkaç şey eklemek istiyorum.”

Macbeth nefesini tuttu ve gazetecilerden biri kendine mani olamadı:

“Malcolm hakkında ne biliyorsunuz?” sorusu salonda yankılandı.

“Öldü mü?” diye ekledi bir başka gazeteci.

Macbeth notlarına baktı. Onları kenara koydu.

“Basına göre Emniyet Müdürü Duncan cinayetiyle ilgili bilgi verme sorumluluğumuzu yerine getirdiysek elbette emniyet müdürü vekilinin kaybolması konusuna geçebiliriz.”

“Hayır ama sırayla gidelim” diye bağırdı yaşlı gazetecilerden biri. “Haber yetiştirmemiz gerekiyor.”

“Pekâlâ” dedi Macbeth. “Emniyet Müdürü Vekili Malcolm, herhalde sizin de bildiğiniz üzere emniyet müdürlüğünde saat altıda yapılan toplantıya gelmedi. Emniyet müdürünün ölü bulunduğu bir günde bu tabii ki can sıkıcı bir durum. Dolayısıyla bir arama başlattık ve Malcolm’un arabası bugün öğleden sonra konteynır limanında bulundu. Ardından tüm bölge arandı, dalgıçlar da çalıştı. Ve maalesef...”

“Bedenini mi buldular?”

“ ... bunu buldular.” Macbeth kürsü ışıklarında parıldayan yuvarlak bir metal parçasını havaya kaldırdı. “Bu, Malcolm’un polis rozeti ve iskeledeki kanalın dibinden çıkarıldı.”

“Sizce birisi tarafından mı öldürüldü?”

“Muhtemelen” dedi Macbeth gözlerini kırpmadan. Sonrasında gelen sessizlikte ise ekledi: “Tabii bu *birisine*, Malcolm’un kendisini de dahil edersek.” Gözlerini izleyicilerin arasında gezdirdi. “Arabanın ön koltuğunda bir mektup da bulundu.”

Macbeth mektubu eline aldı. Boğazını temizledi.

“Kuzey Süvarileri beni emniyet müdürünü öldürmelerine yardım etmezsem kızım Julia’yı öldürmekle tehdit etti. Artık bana karşı bir kozları var ve onlara başka konularda da hizmet etmemi istiyorlar. Yaşadığım müddetçe kızımın hiçbir zaman güvende olmayacağını biliyorum. İşte bu

nedenle, ayrıca yaptığım şeyden dolayı duyduğum utanç yüzünden, kendimi suya atmaya karar verdim. Altında emniyet müdürü vekilinin imzası var.”

Macbeth başını kaldırdı ve gazeteci grubuna baktı. “İlk olarak, tahmin ediyorum sizlerin de aklına mektubun gerçek olup olmadığı sorusu geliyor. Adli tıp birimimiz mektubun Malcolm’un emniyet müdürlüğündeki daktilosunda yazıldığını doğruladı. Kâğıtta Malcolm’un parmak izleri var ve imza da ona ait.”

Salondakiler bu bilgileri hazmetmek için sanki birkaç saniye bekledi. Ardından keskin sesler yükseldi.

“Malcolm’un Duncan cinayetinin arkasında olduğunu doğrulayan başka kanıtlar biliyor musunuz?”

“Malcolm, Kuzey Süvarileri’ne Duncan’ı öldürmeleri için nasıl yardım etti?”

“Malcolm ve korumalar arasındaki bağlantı ne?”

“Sizce bu cinayetin içinde başka polisler de var mı?” Macbeth ellerini kaldırdı. “Şu anda tamamı tahminlerden ibaret olduğu için Duncan cinayetiyle ilgili hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Yalnızca Malcolm’un kaybolmasıyla ilgili sorular sorun. Teker teker, lütfen.”

Sessizlik oldu. Biraz sonra salondaki bir kadın gazeteci söz aldı. “Konuşmanızdan Malcolm’un *kendisini* değil, sadece polis rozetini bulduğunuzu anlamalıyız, değil mi?”

“Oldukça çamurlu bir deniz tabanında çalışmamız gerekiyor ve limandaki su da pek temiz sayılmaz. Hafif bir pirinç rozet, insan kadar çamura saplanmaz ve pirinç olduğu için ışığı yansıtır. Dalgıçların Malcolm’u bulması zaman alacak.” Macbeth gazetecilerin defterlerine gömülüp not almasını izledi.

“Bulunamamasının en bariz nedeni akıntının onu sürüklemesi olamaz mı?” diye sordu, R’leri yuvarlayan bir ses.

Macbeth “Evet” cevabı verdi ve kalabalığın arasında sesin hangi yüzden geldiğini buldu. Not almayanlardan biriydi.

Walt Kite. Yazmasına gerek yoktu, radyo istasyonunun mikrofonu Macbeth’in önüne konmuştu.

“Malcolm Duncan’ı öldürdüyse ve pişman olduysa neden...”

“Durun.” Macbeth tek elini kaldırdı. “Dediğim gibi, daha fazla bilgi edinene kadar Duncan cinayetiyle ilgili soru yanıtlamayacağım. Artık işimizin başına dönmemiz gerektiği için sizlerden anlayış bekliyorum. Şu anda birinci önceliğimiz bu vakayı elimizdeki kaynaklarla mümkün olduğunca çabuk ve etkili biçimde araştırmak. Ayrıca emniyetin şehre verdiği hizmetleri devam ettirebilmemiz için bir an önce bir emniyet müdürü de atamamız gerekiyor.”

“Şu anda sizin geçici müdür olduğunuz doğru mu, Bay Macbeth?”

“Resmi olarak, evet.”

“Peki uygulamada?”

“Uygulamada...” Macbeth duraksadı. Notlarına çabucak göz attı. Dudaklarını ıslattı. “Bizler tecrübeli birim amirlerinden oluşan, yönetime yeni gelmiş bir grubuz ve hiç korkmadan söyleyebilirim ki, şu anda idare bizim elimizde. Ancak korkarım ki Duncan’ın yerini doldurmak için epey bir çaba gerekecek. O, öngörülü bir adamdı, bugün zafer kazandıklarını düşünen kötülere karşı savaşırken kahramanca öldü.” Kûrsüye tutundu ve öne eğildi. “Ama onların tek yapabildikleri, kaybedilen bu savaşın zafere giden sürecin başlangıcı olacağına bizleri daha fazla inandırmak oldu. Çünkü sonunda iyiliğin gücü kazanacak. Adalet kazanacak. Güvenlik kazanacak. Ve böylece şehirde refahı yeniden sağlayacak, sürekli kılacağız. Ne var ki bunu tek başımıza yapamayız, bunun için sizlerin ve şehrin güvenine ihtiyacımız var. Bize bu güveni verirseniz Emniyet Müdürü Duncan’ın başlattığı işe devam edeceğiz. Ve sizi bizzat temin ederim ki ...”

elini ant içermiş gibi göğsüne götürmek için durdu... “Duncan’ın bu şehir ve onun her ama her yaşayanı için koyduğu hedeflere ulaşana dek asla durmayacağız.”

Macbeth kürsüyü bıraktı ve doğruldu. Önündeki yüzler bulanıklaşarak gözlerden ve açılmış ağızlardan oluşan bir denize döndü. Hayır, korunuyordu. Etkiyi görmüştü ve dudaklarından dökülen sözlerin sesinden halâ zevk duyuyordu. Lady’nin sözleri. Tam eğilmesi gereken anda öne eğilmişti. Lady bir aynanın önünde ona neler yapacağını göstermiş ve saldırgan bir beden dilinin doğal bir savaşıma hırsı ve açlığı izlenimi yarattığını, beden dilinin beyni es geçip doğruca kalbe konuştuğu için sözlerden daha önemli olduğunu açıklamıştı.

“Bir sonraki basın toplantısı yarın sabah on birde, yine burada, Scone Salonu’nda yapılacak. Teşekkürler.”

Macbeth kâğıtlarını toplarken önce hayal kırıklığıyla dolu bir *aaa* duyuldu, ardından kürsü protesto ve soru yağmuruna tutuldu. Macbeth salonu süzdü. Orada birkaç saniye daha durmak istiyordu. Güç de olsa yüzünde son anda belirmeye başlayan gülümsemeyi durdurmayı başardı.

Lanet bir gemi kaptanına benziyor, diye düşündü ön sırada oturan Duff. Fırtınalı denize korkusuzca bakan bir kaptana. Birisi bunu ona öğretmişti. Tanıdığı Macbeth bu değildi. Bir zamanlar tanıdığı.

Macbeth kısa bir baş selamı verdi, sahnede yürüdü ve Priscilla’nın açtığı kapıdan çıkarak gitti.

“Eee, ne düşünüyorsun, Lennox?” diye sordu Duff, gazeteciler arkasından geri dönmesi için hâlâ bağırıırken.

“Duygulandım” dedi kızıl saçlı dedektif. “Heyecanlandım da.”

“Kesinlikle. Basın toplantısından çok seçim konuşması gibiydi.”

“Öyle de yorumlayabilirsin, zeki ve sağduyulu taktiksel bir hamle olarak da.”

“Sağduyulu mu?”

“Şehirler ve ülkeler, düşüncelere bağlıdır. Altın karşılığında para alınabildiği düşüncesi, liderlerimizin kendi iyilikleri yerine sana ve bana önem verdikleri düşüncesi, suçların cezasız kalmayacağı düşüncesi. Bu düşüncelere inanmasaydık medeni toplum korkutucu derecede kısa bir zamanda parçalanırdı. Anarşinin kapımızı çaldığı böyle bir günde Macbeth şehrin devlet kurumlarının sapasağlam yerinde durduğuna herkesi ikna etti. Bir devlet adamına yakışır bir konuşmaydı.”

“Ya da devlet kadınına.”

“Bu sözlerin Macbeth’e değil, Lady’ye ait olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kadınlar kalplerden ve onlara nasıl konuşulacağından anlar. Çünkü kalp, içimizdeki kadındır. Beyin daha büyük, daha konuşkan olsa da ve evi erkeğin yönettiğine inansa da kararları sessizce veren kalptir. Sözleri kalbimize dokundu ve beynimiz de onu memnuniyetle takip etti. Macbeth’te öyle bir kalp yok, inan bana; bu konuşma Lady’nin işiydi.”

“Ne olmuş yani? Hepimizin bir hayat arkadaşına ihtiyacı var. Sonuç istediğimiz gibiyse arkasında bir şeytanın olmasının önemi yok. Macbeth’i kıskanmıyorsun, değil mi Duff?”

“Kıskanmak mı?” Duff burnundan soludu. “Neden kıskanayım? Görüntüsü ve konuşması gerçek bir lider gibi, eylemleri de öyle olacaksa emniyeti başka kimse karışmadan sadece onun yönetmesi hepimiz için en iyisi olur.”

Arkalarındaki sandalyeler gıcırdadı. Macbeth geri gelmemiştii ve gazetecilerin haberlerini teslim etme saatleri yaklaşıyordu.

Gece yarısına bir saat vardı. Rüzgâr azalmıştı ancak dün geceki fırtınanın çöpleri ve kalıntıları hâlâ sokaklarda uçuşuyordu. Kuzeybatı rüzgârı garın yolcu salonunun koridorlarında sıkışıp hızlanıyor, duvar dibindeki bir

bohçanın ve onun birkaç metre ilerisinde burnuna ve ağızına atkđ dolamış bir adamın yanından geçiyordu.

Strega adama yaklaştı.

“Tanınacağından mı korkuyorsun, Macbeth?”

“Şşş, adımı söyleme. Bu akşam bir konuşma yaptım ve korkarım artık herkes beni tanıyor.”

“Evet, akşam haberlerinde izledim. İyi görünüyordun. Neredeyse dediğın her şeye inandım. Gerçi yakışıklı bir surat her zaman böyle yapar.”

“Ben buraya gelir gelmez nasıl bir anda beliriyorsun, Strega?” Kadın gülümsedi. “Çay?”

“Başka bir şeyler var mı? Amfetamin? Kokain? Çay kullanınca hayaller ve berbat rüyalar görüyorum.”

“Sana o kötü rüyaları gördüren çay değil, fırtınaydı, Macbeth. Uyuşturucuya elimi sürmediğim halde ben bile rüyamda fırtınadan tüm köpeklerin delirdiğini gördüm. Çenelerinden köpükler saçarak kavga ediyorlardı. Ve canlı canlı birbirlerini yiyorlardı. Ter içinde kaldım, uyanınca rahatladım.” Macbeth koridorun ilerisindeki bohayı işaret etti. “Bak işte, rüyan gerçek olmuş.”

“Nedir o?”

“Yarısı yenmiş bir köpek leşi, göremiyor musun?”

“Bence hâlâ hayal görüyorsun. Al.” Avucuna küçük bir torba bıraktı. “Çay. Sakın delireyim deme, Macbeth. Unutma, yol çok kolay; sadece dümdüz devam edeceksin.”

Macbeth Bertha’yı geçip Inverness Kumarhanesi’nin ışıklı ön cephesine inen boş İşçi Meydanı’nda telaşla yürürken karanlığın ve yağmurun içinde dikilen birini gördü. Yaklaşınca bunun Banquo olduğunu fark edip şaşırdı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seni bekliyorum” dedi Banquo.

“Bertha ve Inverness’in arasında, öylece ortada dikilerek mi?”

“Karar veremedim” diye cevap verdi Banquo.

“Hangi tarafa gideceğine mi?”

“Malcolm’u ne yapacağıma.”

“Zinciri beline sarmadın, bu yüzden mi?”

“Ne?”

“Dalgıçlar cesedi hâlâ bulamadı. Üzerinde ağırlık yoksa akıntı onu götürmüştür.”

“Hayır, o değil.”

“Değil mi? Haydi gel, burada ıslanıp üşüteceğimize Inverness’a gidelim.”

“Benim için çok geç. Zaten iliklerime kadar üşüdüm. Seni burada bekliyordum, çünkü kumarhanenin dışında gazeteciler var. Seni bekliyorlar. Yeni emniyet müdürünü.”

“O halde hemen burada halledelim. Ne oldu, anlat.”

“Ondan başka bir şekilde kurtuldum. Korkmana gerek yok. Malcolm sonsuza dek gitti ve bir daha geri gelmeyecek. Gelirse bile senin de bu işin içinde olduğunu bilmiyor. Her şeyin arkasında Hecate var sanıyor.”

“Sen neden bahsediyorsun? Malcolm *yaşıyor* mu?”

Banquo titredi. “Malcolm benim Hecate’nin adamı olduğumu ve Duncan’ın korumalarını benim ayarttığımı düşünüyor. Anlaştığımız şey bu değildi, biliyorum. Ama sorunumuzu çözdüm ve iyi bir adamın hayatını kurtardım.”

“Malcolm nerede şimdi?”

“Gitti.”

“Nereye?” dedi Macbeth. Banquo’nun yüz ifadesinden sesinin yükseldiğini anladı.

“Onu havalimanına götürdüm ve Başkent’e giden bir uçağa bindirdim. Oradan da yurtdışına gidecek. Herhangi biriyle iletişim kurarsa ya da hayatta olduğuna dair en ufak bir işaret verirse kızı Julia’nın derhal öldürüleceğini biliyor. Malcolm bir baba, Macbeth. Bunun ne demek olduğunu bilirim. Kızının hayatını asla ama *asla* tehlikeye atmayacak. Şehrin mahvolacağını bilse bile buna razı olacak. Rüzgarlı bir tavan arasında, pirelerin içinde, her sabah aç, üşümüş ve yalnız halde uyansa da kızı bir gün daha yaşayabildiği için Tanrı’ya şükredecek, inan bana.”

Macbeth elini kaldırdı ve o anda Banquo’nun gözlerinde daha önce sadece bir kez rastladığı bir şey gördü. Çocukları rehin alan gözü dönmüşlere ya da akıl hastalarına karşı yürüttükleri operasyonlarda dahi görmediği bir şey. Banquo kendisinden daha iri, daha güçlü olan ve dayak yiyeceğini bildiği bir düşmanla karşılaştığında bile. Macbeth onun yüzündeki bu ifadeyi yalnızca bir defa görmüştü. Hastanede Vera’yı ziyaret ettikten sonra eve döndüğünde ve doktor son testlerin sonucunu söylediğinde. Korku. Saf, büsbütün bir korku. Bu yüzden Banquo’nun kendisi için korktuğundan şüphelendi.

“Sağ ol” dedi Macbeth. Elini Banquo’nun omzuna koydu. “Benim yerime iyi yürekli davrandığın için sağ ol, canım dostum. Bizimki gibi muazzam bir amaç için tek bir kişinin küçük bir ödün olduğunu düşünmüştüm. Ama sen haklısın: İyilerin yok yere ölmesine izin vererek bir şehir kötülükten temizlenemez. Bu seferki yaşayabilirdi, o yüzden yaşatılması şarttı. Belki de bizi böyle büyük bir zulüm yüzünden cehenneme gitmekten kurtarmış oldun.”

“Böyle düşünmene çok sevindim” dedi Banquo. Macbeth, Banquo’nun omzunun titreyen kasların gevşediğini hissetti.

“Artık evine git ve uyu, Banquo. Fleance’a benden selam söyle.”

“Söylerim. İyi geceler.”

Macbeth dalgın halde meydanı yürüdü. Bazen iyilerin hiç gereği yokken öldüğünü düşündü. Bazen de gereği vardı. Inverness'in ışıklarına girdi, gazetecilerin Malcolm'la, Duncan'ın korumalarıyla ve ikisini de gerçekten Macbeth'in mi vurduğıyla ilgili bağırarak savurdukları soruları duymazdan geldi.

İçeride onu Lady karşıladı.

“Basın toplantısının tamamı televizyonda yayınlandı; olağanüstüydün” diyerek onu kucakladı. Macbeth onu bırakmadı. Vücudunun ısındığını hissedene dek sarıldı. Sevgilisinin dudakları kulağına dokunup “emniyet müdürü” diye fısıldadığında sırtından aşağı inen muhteşem elektrik akımlarını hissetti.

Evdeydi. Onunlaydı. O ve Lady. Tüm istediğı buydu. Ama ona sahip olabilmeyi hak etmek gerekiyordu. Bu dünya böyle işliyordu işte. Bir sonraki de böyle, diye geçirdi aklından.

“Eve mi geldin?”

Duff çocukların odasının kapısında arkasından gelen şaşkın sese döndü. Meredith'in üzerinde sabahlık vardı ve kollarını kavuşturmuş, titreyerek dikiliyordu.

“Sadece uğradım” diye fısıldadı Duff. “Sizi uyandırmak istemedim. Ewan kendi odasında uyumak istemiyor mu?” Ablasının yanına kıvrılmış oğlunu gösterdi.

Meredith iç çekti. “Uyumadığında Emily'nin yatağına gitmeye başladı. Bunca korkunç şeyle boğuşurken şehirde kalırsın diye düşünmüştüm?”

“Evet, evet; ama oradan biraz kaçmam gerekiyordu. Üzerimi değiştirmeliyim. Bir de hayatta mısınız diye bakmak istedim. Misafir odasında bir iki saat uyuyup çıkarım diye düşünmüştüm.”

“Peki, yatağına hazırlarım. Bir şeyler yedin mi?”

“Aç değilim. Uyandığımda bir sandviç yapsam yeter.”

“Sana kahvaltı hazırlayabilirim. Zaten ben de uyuyamıyorum.”

“Sen yat, Meredith. Biraz daha uyanık kalıp yatağımı hazırlarım.”

“Sen bilirsin.” Meredith kolları kavuşmuş halde ona bakmaya devam etti ama karanlıkta gözleri seçilmiyordu. Biraz sonra arkasını döndü ve gitti.

“Ama *nedenini* bilmek istiyorum” dedi Duff, dirseklerini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına alarak. “Andrianov ve Hennessy neden kaçmadılar? İki hain koruma, müdürlerini öldürdükten sonra üstleri başları kan ve envai çeşit kanıt içindeyken neden yan odaya gidip uyur ki? Haydi ama, siz dedektifsiniz, bari boktan da olsa birkaç *tahmin* yapın!”

Etrafına baktı. Cinayet Birimi’nin on iki dedektifinin çoğu odadaydı ve önünde oturuyordu; ama ağzını tek bir dedektif açtı, o da esnemek için. Pazartesi sabahı olduğu için mi bu kadar suskundular? O yüzden mi hepsi de huzursuz, henüz ayılamamış görünüyordu? Hayır, bu suratlar biri masaya yumruğunu vurmazsa, yarın da bu kadar bitkin görünecekti. Duncan bir önceki şefe istifa etmesi ya da şüpheli yolsuzlukların incelenmesi için teşkilat içinde bir soruşturma başlatılacağı ultimatoomunu verdiğiinden bu yana, yani iki aydır Cinayet Birimi’nin resmi bir amirinin olmayışının bir sebebi vardı. Nitelikli bir aday çıkmamıştı. Kenneth’ın döneminde Cinayet Birimi ülkenin en düşük vaka çözme oranına sahipti ve bunun tek nedeni yozlaşma değildi. Başkent’teki birim ülkenin en iyi dedektiflerini alırken emniyet müdürlüğündeki birime sadece süprüntüler kalmıştı. Yani lakayıtlar ve bir işe yaramayanlar.

“Bunun değişmesi gerek” demişti Duncan. “Cinayet Birimi’nin başarılı olup olmaması, halkın büyük bir çoğunluğunun polise duyduğu güveni

etkiler. O nedenle bu meseleyi çözmesi için en iyi polislerimizden birini başa getiriyorum. Seni, Duff.”

Duncan çalışanlarına kötü haberleri ilham verici bir yolla vermeyi iyi bilirdi. Duff sızlandı. Yanında, basıldıkları kağıttan bile daha değersiz olan bir yığın rapor getirmişti ve hepsinde de Inverness Kumarhanesi’ndeki aynı hikayeyi anlatan konukların anlamsız derecede ayrıntılı ifadeleri vardı: Berbat hava dışında ne bir şey duymuş ne de görmüşlerdi. Duff masadakilerin belki de öfkesinden korktukları için konuşmadıklarını düşündü ama umursamadı. Bu, bir kendini sevdirmeye yarışması değildi ve bir şeyler yapmak için korkmaları gerekiyorsa onun için hava hoştu.

“O halde korumaların cinayetten sonra yorgunluktan uyuyakaldıklarını düşünüyoruz, öyle mi? Uzun bir işgünü olduğu için. Siz salaklardan kaçına katılıyor?”

Tepki yoktu.

“Peki kim böyle olduğuna *inanmıyor*?”

“Yorgunluktan değil” dedi Caithness kapıdan içeri dalarak. “İlaç yüzünden. Geciktiğim için özür dilerim ama şunu almam gerekiyordu.” Fena halde rapora benzeyen bir şeyi elinde salladı. Masadaki yığının önüne tok bir sesle düşünce Duff bunun da bir rapor olduğunu anladı. Daha doğrusu, bir adli tıp raporu. “Andrianov ve Hennessy’den alınan kan örneklerinde onları on iki saat uyutmaya yetecek kadar benzodiyazepin bulundu.” Caithness boş sandalyelerden birine oturdu.

“Uyku hapi alan korumalar, ha?” dedi Duff inanmayarak.

“Sakinleştiriyor” dedi, odanın en arkasında sandalyesinde sallanan bir adam. “Müdürüne suikast yapacaksan muhtemelen biraz gergin olursun. Bir sürü banka soyguncusu benzo kullanıyor.”

“Ve bu yüzden sızıp batırıyor” dedi, boğazlı beyaz bir kazağın üzerine omuz kılıfı takan, burnunun etrafı seğiren bir dedektif.

Kısa süren bir gülüşme oldu.

“Ne düşünüyorsun, Caithness?” diye sordu Duff.

Genç kadın omuz silkti. “Çıkarımda bulunmak uzmanlık alanım değil ama bana kalırsa belli ki sinirlerini gevşetecek bir şeye ihtiyaçları vardı ve ilaçlardan anlamıyorlardı, o yüzden dozunu fazla kaçırdılar. Cinayet esnasında ilaç istedikleri gibi etki gösterdi. Refleksleri hâlâ hızlıydı ve gerginlikleri geçmişti. Kesiklerin temiz olması ellerinin titremediğini gösteriyor. Fakat cinayetten sonra kimyasal asıl etkisini gösterince durumun hâkimiyetini kaybettiler. Etrafta dolanıp tüm giysilerini kana bulaştırdılar ve sonunda ikisi de koltuklara yığılıp uyuyakaldı.”

“Normal” dedi boğazlı kazak. “Bir keresinde kafaları iyiyken kaçtıkları arabada ışıklarda uyuyakalan iki banka soyguncusunu enselemiştik. Şaka yapmıyorum. Suçlu milleti o kadar aptaldır ki...”

“Teşekkürler” diyerek araya girdi Duff. “Reflekslerinin hâlâ hızlı olduğunu nereden biliyorsun?”

Caithness yeniden omuzlarını kaldırdı. “İlk bıçağı kim sapladıysa kan fışkırmadan önce elini bıçaktan çekmeyi başarmış. Kan lekesi uzmanımızın dediğine göre bıçağın sapındaki kan, fışkırmadan kaynaklanmış. Sapa kan bulaşmamış, damlamamış ya da sürülmemiş.”

“Bu durumda diğer tüm çıkarımlarına katılıyorum” dedi Duff. “İtiraz eden var mı?”

Tepki gelmedi.

“Katılan var mı?”

Duff sessizce sallanan kafalar gördü.

“Güzel, o halde cevabın bu olduğunu kabul ediyoruz. Şimdi diğer şüpheli konuya geçelim. Malcolm’un intiharına.” Duff ayağa kalktı. “Mektupta Kuzey Süvarileri’nin onu Duncan’ı öldürmelerine yardım etmezse kızını öldürmekle tehdit ettiği yazıyor. Sorum şu: Malcolm, Sweno ve Kuzey

Süvarileri'nin istediğini yapmak, sonra da kendi canına kıymak yerine neden Duncan'a gidip kızını güvenli bir eve taşımadı? Bir polis için tehdit edilmek yeni bir şey olmasa gerek. Siz ne diyorsunuz?”

Diğerleri yere, birbirlerine ve pencereden dışarıya baktı.

“Yorum yok mu? Gerçekten mi? Bu kadar Cinayet Birimi dedektifinden hiç kimse mi. ..”

“Malcolm, Sweno'nun emniyetle irtibatı olduğunu biliyordu” dedi sandalye sallayan. “Sweno'nun kızını eninde sonunda bulacağının farkındaydı.”

Duff “Güzel, kafamız çalışmaya başladı” dedi, eğildi ve önlerinde volta attı. “Farz edelim ki Malcolm, Sweno'nun söylediğini yaparsa kızının kurtulacağını düşünüyordu. Ya da kendini öldürürse ve böylece Sweno'nun artık kızını öldürmek için bir nedeni kalmazsa. Doğru, değil mi?” Hiçbirinin varmak istediği nokta hakkında en ufak bir fikri olmadığını gördü.

“Öyleyse Malcolm, mektupta yazdığı gibi, ne kızını kaybettiğinde ne de Duncan'ın cinayetine maşa olduğunda yaşayabilecekse neden Duncan öldürülmeden önce intihar edip ikisinin de hayatını kurtarmadı?”

Boş gözlerle ona baktılar.

“Sakıncası yoksa ...” diyerek lafa girdi Caithness.

“Lütfen buyurun, dedektif.”

“Sorunuz mantıklı olabilir ama insan psikolojisi böyle işlemez.”

“Sahi mi?” dedi Duff. “Bana kalırsa böyle işler. Malcolm'un bariz intiharında hesaba uymayan bir şey var. Zihinlerimiz her zaman büyük bir doğrulukla ve eldeki bilgilere dayanarak artıları ve eksileri tartar, sonra da aksi iddia edilemez bir şekilde mantıksal bir karar verir.”

“Madem mantık aksi iddia edilemeyecek kadar doğru, o halde neden bazen yeni bilgiler edinmememize rağmen pişmanlık duyarız?”

“Pişmanlık mı?”

“Pişmanlık, Dedektif Duff.” Caithness gözlerinin içine baktı. “İnsani özelliklere sahip herkesin içinde olan, yaptığımız bir şeyi yapmamış olmayı istediğimizi gösteren bir duygu. Malcolm’un da bu duygu içinde olma ihtimalini göz ardı edemeyiz.”

Duff başını iki yana salladı. “Pişmanlık bir hastalık göstergesidir. Einstein, deliliğin en büyük kanıtının aynı şeyi defalarca kez yapıp farklı bir sonuç almayı ummak olduğunu söyler.”

“Zamanla farklı sonuçlara vardığımıza göre Einstein’ın iddiası çürütülebilir. Bunun nedeni bilginin herhangi bir şekilde değişmesi değil, insanların bunu yapabilmesidir.”

“İnsanlar değişmez!”

Duff odadaki polislerin uykularından uyandığını ve pür dikkat konuşmayı izlediğini gördü. Belki de Caithness’la yaptığı atışmanın artık sadece Malcolm’un ölümüyle ilgili olmadığını anlamışlardı.

“Belki Malcolm değişmişti” dedi Caithness. “Duncan’ın ölümü onu değiştirmişti. Bunu yok sayamayız.”

“Bir intihar mektubu yazıp polis rozetini denize attığını ve sonra oradan topukladığını da” dedi Duff. “Ne de olsa insani özellikler işte.”

Kapı açıldı. Gelen, Narkotik Birimi’nden bir polisti. “Size bir telefon var, Dedektif Duff. Malcolm’la ilgili olduğunu söylüyor. Acilmiş. Ve sadece sizinle konuşmak istiyormuş.”

Lady odanın ortasında dikilerek yatağında uyuyan adama baktı. *Yataklarında*. Saat dokuzu geçmişti ve kahvaltısını çoktan yapmıştı ama ipek yorganın altındaki bedende hâlâ bir kıpırtı yoktu.

Yatağın yanına oturdu, yanağını okşadı, kalın siyah buklelerini çekiştirdi ve onu sarstı. Macbeth’in gözkapaklarının altında birer ince beyaz çizgi

belirdi.

“Emniyet Müdürü! Uyan! Şehrin yanıyor!”

Macbeth inleyip sırtını ona dönünce Lady güldü.

“Saat kaç?” diye sordu Macbeth.

“Geç.”

“Rüyamda bugünün pazar olduğunu gördüm.”

“Bence bu kadar rüya yeter.”

“Evet, hele o lanet...”

“Ne?”

“Yok bir şey. Önce fırtına çanları duydum. Ama sonra onların kilise çanları olduğunu fark ettim. Kiliseye gidenleri günah çıkarmaya ve vaftize çağırıyorlardı.”

“Sana o kelimeyi kullanmamamı söylemiştim.”

“Vaftiz mi?”

“Macbeth!”

“Affedersin.”

“Basın toplantısına iki saatten az kaldı. İnsanlar emniyet müdürüne ne olduğunu merak edecekler.”

Macbeth bacaklarını yataktan sarkıttı. Lady onu durdurdu, yüzünü ellerinin arasına aldı ve dikkatle inceledi. Gözbebekleri küçüktü. Yine. Kaşından ayrık duran bir teli kopardı.

“Aynca bu akşam yemeğimiz var” dedi, yenilerini ararken. “Unutmadın, değil mi?”

“Duncan’ın ölümüne bu kadar yakın bir tarihte bu yemek daveti gerçekten doğru mu?”

“Bu, ilişkileri ilerletecek bir akşam yemeği, şölen yemeği değil. Hem hâlâ bir şeyler yemeye ihtiyacımız var, sevgilim.”

“Kimler geliyor?”

“Kimi davet ettiysem. Belediye başkanı. Birkaç iş arkadaşın.” Gri bir tel buldu ama uzun kırmızı tırnaklarının arasından kayd. “Kumarhanelerle ilgili yasaların nasıl uygulanacağını konuşacağız. Gündemin en başında Obelisk’in kumarhane adı altında fuhuş işi yapması ve bu nedenle kapatılması gerektiği var.”

“Gazetesini kimse okumuyorken yazı işleri müdürü dostunun ondan istediklerini yazması işe yaramaz.”

“Evet, öyle. Ama artık emniyet müdürü bir kocam var.”

“Ah!”

“Kırışmış telin daha çok olmalı. Müdürlerde iyi duruyor. Bugün kuaförümle konuşacağım. Belki şakaklarını çok hafif boyayabilir.”

“Şakaklarım görünmüyor bile.”

“Doğru. Bu yüzden saçını da kestireceğiz zaten. O zaman görünürler.”

“Hayatta olmaz!”

“Belediye Başkanı Tourtell, şehrinin bir çocuğa değil, yetişkin bir adama benzeyen bir emniyet müdürüne emanet edilmesi gerektiğini düşünebilir.”

“Nasıl? Endişen mi var?”

Lady omuz silktili. “Normalde belediye başkanı polis hiyerarşisine karışmaz ama sonuçta emniyet müdürünü göreve getiren kişi o. Aklına saçma fikirlerin gelmemesini sağlamalıyız.”

“Peki bunu nasıl yapacağız?”

“Şey, çok düşük bir ihtimal ama olur da aksiliği tutarsa diye ona karşı kullanabileceğimiz bir kozumuz olmalı. Ama sen bunları düşünme, sevgilim.”

“Pekâlâ. Aksiliği tutmak demişken...”

Lady, Macbeth’in kaşlarında başıboş teller aramayı bıraktı. Bu ses tonunu tanıyordu. “Bana söylemediğin bir şey mi oldu, hayatım?”

“Banquo...”

“Ne olmuş ona?”

“Ona güvenip güvenemeyeceğimi sorgulamaya başladım. Kendisi ve Fleance için kurnazca bir plan yapıp yapmadığını.” Derin bir nefes alınca Lady önemli bir konunun geldiğini anladı. “Banquo dün Malcolm’u öldürmemiş, onu Başkent’e göndermiş. Merhamet göstermekten zarar gelmeyeceğini söyleyerek bana bahaneler anlattı.”

Lady, tepkisini beklediğini biliyordu. O tepki vermeyince Macbeth o kadar da şaşırılmış görünmediğini söyledi.

Lady gülümsedi. “Şaşıracak zaman değil. Sence ne planlıyor?”

“Malcolm’u susması için korkuttuğunu iddia etti ama benim tahminime göre ikisi, Banquo’ya benimleyken elde edeceğinden daha iyi ve daha garanti bir kazanç sağlayacak bir şey tezgâhladılar.”

“Sevgilim, bizim iyi kalpli ihtiyar Banquo’nun emniyet müdürü olmak gibi bir hırsa kapıldığını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, hayır. Banquo bildim bileli yönetmeyi değil, yönetilmeyi seven bir adam olmuştur. Asıl mesele, oğlu Fleance. Ondan sadece on beş yaş büyüğüm ve ben emekli olana kadar Fleance da yaşlanıp kır saçlı bir adam olacak. Bu yüzden Banquo, onun Malcolm gibi yaşlı bir adamın veliahdı olmasını istiyor olabilir.”

“Bence sadece yorgunsun, aşkım. Banquo böyle bir şey yapmayacak kadar sadıktır. Senin için cehennemde bile yanacağını kendin söylemiyor muydun?”

“Evet, sadıktı. Ben de ona sadıktım.” Macbeth ayağa kalktı ve duvardaki altın çerçeveli büyük aynanın önünde dikildi. “Ama yakından bakacak olursan, bu karşılıklı sadakat Banquo’nun daha çok işine gelmedi mi? Aslanın ayak izlerini takip ederek kendi öldürmediği bir avı yiyen sırtlandan ne farkı var? Onu Özel Harekât’ta ikinci amir, Organize

Suçlar'da yardımcım yaptım. Benim için yaptığı küçük işlerden iyi para kazandı.”

“Sadakatine güvenmemek için bahaneler uyduruyorsun, sevgilim.”

“Evet, ben de öyle düşünüyordum. Ama şimdi...” Macbeth kaşlarını çatı ve aynaya yaklaştı. Yüzeyinde bir şey var mı diye dokundu. “Beni bir babanın oğlunu sevdiği gibi sevdi ama kıskançlık zehrini içince bu sevgi nefrete dönüştü. Onu bu yarışta geçtim, o benim patronum olacakken ben onun patronu oldum. Ve emirlerime itaat etmenin yanı sıra babasının Macbeth gibi bir yabancının önünde eğildiğini gören kendi kanından birinin, Fleance’ın dile getirilmeyen aşağılamasına katlanmak zorunda kaldı. Sana bakıp kuyruk sallayan ve yemek bekleyen bir köpeğin sadık kahverengi gözlerini gördün mü hiç? Karşında öylece oturup bekler çünkü ona öğretilen budur. Ona gülümser, başını seversin ve bu itaatin arkasındaki kini göremezsin. Fırsatını bulursa, cezalandırılmayacağını düşünürse sana saldıracağını, gırtlığını parçalayacağını göremezsin. İşte o zaman ölümün onun özgürlüğü olur ve seni pis bir koridorda yarısı yenmiş bir leş gibi bırakıp gider.”

“Sevgilim, senin *neyin* var böyle?”

“Rüyamda gördüğüm buydu.”

“Paranoyaksın sen. Banquo senin gerçekten de arkadaşın! Sana ihanet etmeyi düşünseydi Malcolm’a gider, planlarını anlatırdı.”

“Hayır, kozunu en son oynarsa daha güçlü olacağını biliyor. Önce tehlikeli bir katili, yani beni öldürecek, sonra da Malcolm’u emniyet müdürü olarak geri getirecek. Ne kahramanca bir iş! Böyle bir adamı ve ailesini neyle mükâfatlandırabilirsin ki?”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Hayır” dedi Macbeth. Artık aynanın dibinde duruyor, burnu buğulanmış cama dokunuyordu. “İnanmıyorum, *biliyorum. Görebiliyorum.* O ikisini

görebiliyorum. Banquo ve Fleance'ı. Onlara engel olmalıyım ama nasıl?" Birden ona döndü. "Nasıl? Sen, bir tanem, sen bana yardım etmelisin. *Bize yardım etmelisin.*"

Lady kollarını kavuşturdu. Macbeth'in düşüncesi kulağa sapkınca gelse de içinde mantık da barındırıyordu. Haklı *olabilirdi*. Değilse bile Banquo bir suç ortağı, potansiyel bir görgü tanığı ve boşboğaz biriydi. Böyleleri ne kadar az olursa o kadar iyiydi. Kaldı ki Banquo ile Fleance aslında ne işe yarıyordu ki? Hiç. İç çekti. Jack'in dediği gibi, *Yirmibirde elin on ikinin altındaysa yeni bir kart istersin. Çünkü kaybetmeyeceğin kesindir.*

"Onları bir akşam buraya çağır" dedi. "Kafalarından ne geçtiğini öğrenelim."

"Burada mı yaparız?"

"Hayır, hayır, Inverness'ta yeterince cinayet işlendi. Bir kez daha olursa bizden şüphelenirler, ayrıca müşterileri de korkuturuz. Yolda yapacağız."

Macbeth başıyla onayladı. "Banquo ve Fleance'ı arabayla gelmeye ikna ederim. Onlara birini evinden almaya söz verdiğimizizi söyler, gelirken onu da almalarını isterim. Hangi yoldan gideceğinden kesin olarak eminim, o yüzden tam zamanında gelmelerini söylersem hangi dakikada yolun neresinde olacaklarını biliriz. Ne diyeceğim, biliyor musun, hayallerimin kadını?"

Evet, diye düşündü Lady, Macbeth ona sarılırken. Yine de söylemesine izin verdi.

"Seni yeryüzündeki ve gökyüzündeki her şeyden çok seviyorum."

Duff genç çocuğu iskelenin kenarındaki bir babanın üzerinde otururken buldu. Yağmur ara vermişti ve tepelerindeki beyaz bulut katmanından her zamankinden fazla ışık sızıyordu. Yine de uzaktaki nehirde mavi-gri bulut

kümeleri, bu şehirde şüphe duyulmayacak tek şey olan kuzeybatı rüzgârıyla birlikte yeniden üzerlerine saldırmak için tek sıra halinde hazır bekliyordu.

“Ben Duff. Malcolm’la ilgili arayan sen misin?”

“Yara izin güzelmiş” dedi çocuk, göz bandını düzelterek. “Artık Narko şefi olmadığını söylediler, doğru mu?”

“Acil demiştin.”

“Her iş acildir, Bay Narko Şefi.”

“Bana uyar. Dökül bakalım.”

“Sökül bakalım, demeliyiz bence.”

“Ah, demek bu yüzden acildi. Bir sonraki vuruşu ne zaman yapman gerek?”

“İki saat geciktim. Koskoca şefin gelmesine yetecek kadar önemli bir konu olduğuna göre bence sadece birinin değil, sonraki on vuruşun da parasını vermelisin.”

“Ya da yarım saat beklerim ve yarı fiyatına seve seve dökülürsün. Bir yarım saat daha beklesem daha da ucuza kapatırım.”

“Dediğini inkâr edemem, Bay Narko Şefi; ama asıl soru şu: Hangimizin daha çok acelesi var? Bu sabah olayı gazetede okudum ve Malcolm’u resminden tanıdım. Boğulmuş mu ne? Emniyet müdürü vekili falan filan. Ağır meseleler.”

“Haydi evlat, parası neyse vereceğim.”

Tek gözlü çocuk kıkırdadı. “Üzgünüm Bay Narko Şefi ama aynasızlara artık güvenmiyorum. Sana biraz tadımlık vereyim. Biraz kestirdikten sonra uyanmıştım, bu gördüğün konteynır sıralarının aralarında oturuyordum. Burada mal alıp kimse seni soymadan dilediğin gibi kafayı bulabiliyorsun, anlarsın ya? Kimse beni görmüyordu ama ben onu görüyordum. Kanalin diğer tarafında Malcolm vardı. Eee, Narko Şefi? ilk vuruş bedava ama bir

sonraki pahalıya gelecek. Bu lafı daha önce duymuş muydun?” Çocuk güldü.

“O işlere bulaştığımı hiç sanmıyorum” dedi Duff. “Malcolm’un burada olduğunu biliyorduk, arabasını bulduk.”

“Ama burada yalnız olmadığını bilmiyordunuz. Ya da kiminle olduğunu.”

Duff keşlerin ağzından çıkan çoğu şeyin yalan olduğunu acı tecrübelerle öğrenmişti. Hele hele bir sonraki uyuşturucunun parasını bu sayede çıkarabileceklerse. Ne var ki bir keş çoğunlukla sizi kandırmak için daha basit ve hızlı yolları tercih ederdi; emniyet müdürlüğünü arayıp polis birimlerinden birinin amiriyle görüşmekte ısrar etmez, yağmurda bir saat beklemez ve tüm bunları kesin olmayan bir ödeme için yapmazdı.

“Ve sen biliyorsun, öyle mi?” diye sordu Duff. “Kiminle olduğunu?”

“Evet, onu daha önce de görmüştüm.”

Duff cüzdanını çıkardı. Bir tomar para hazırladı, saydı ve banknotları çocuğa uzattı.

“Aslında önce Macbeth’i aramayı düşündüm” dedi çocuk parayı sayarken. “Ama sonra fark ettim ki kim olduğunu söylediğimde muhtemelen bana inanmayacak.”

“Özel biri olduğu için mi?”

“Malcolm’un konuştuğu kişi Macbeth’in yancısı olduğu için” dedi çocuk. “Şu yaşlı adam, beyaz saçlı.”

Duff istemeden yutkundu. “Banquo mu?”

“Adını bilmiyorum, onu garda Macbeth’le görmüştüm.”

“Banquo ile Malcolm ne konuşuyordu?”

“Fazla uzakta olduklarından duyamadım.”

“Peki, eee... ne hakkında konuşuyor gibiydiler? Gülüyorlar mıydı? Yoksa bağırıyorlar mıydı, sesleri sinirli miydi?”

“Bir şey demem imkânsız. Yağmur, konteynırların üzerine yağarken çok ses çıkıyordu ve genelde arkaları dönüktü. Ama tartışıyor olabilirlerdi. Bizim ihtiyar bir ara silahını salladı. Nedense sonra sakinleştiler, bir Volvo’ya binip gittiler. Arabayı ihtiyar kullanıyordu.

Duff başını kaşıdı. Banquo ve Malcolm işbirliği mi yapmıştı? “Bu fazla” dedi çocuk, banknotlardan birini uzatarak.

Duff ona baktı. Bir keş ona para üstü mü veriyordu? Parayı aldı. “Bunu bana sırf biraz mal alabilmek için anlatmadın, değil mi?”

“Ha?”

“Gazete okuduğunu ve bunların ağır meseleler olduğunu bildiğini söyledin. Öyleler de. Öyle ağırlar ki, bu hikâyeyi anlatmak için bir gazeteciyi arasaydın sana bir polisin vereceğinin on katını verirdi. Bu durumda seni ya bu yanlış haberi yayman için Hecate gönderdi ya da başka bir amacın var.”

“Cehenneme kadar yolun var, Bay Narko Şefi.”

Duff keşin yakasına yapıştı ve onu oturduğu yerden kaldırdı. Çocuk kuş kadar hafifti.

“Bana bak,” dedi Duff, çocuğun leş kokan nefesini solumamaya çalışarak, “İstersem seni nezarete atarım, uyuşturucuyu bir anda bırakıp da yoklukta iki gün geçireceğini öğrenince ne düşüneceğine birlikte bakarız. Ya da neden bana geldiğini hemen şimdi anlattırısın. Beş saniyen var. Dört...”

Çocuk Duff’a dik dik baktı.

“Üç...”

“Beş para etmez polisin tekisin, seni pislik...”

“İki ...”

“Gözüm.”

“Bir...”

“Gözüm, dedim ya!”

“Ne olmuş gözüne?”

“Beni bir gözümünden eden adamı yakalamana yardım etmek istedim.”

“Kim o?”

Çocuk burnundan soludu. “Sizi canınızdan bezdiren adamın ta kendisi. Tüm bu bokların arkasında kim olduğunu bilmiyor musun? Bu şehirde bir emniyet müdürünü öldürüp sıvışabilecek tek bir kişi vardır. O da olsa olsa Görünmez El’dir.”

Hecate mi?

Macbeth eski fabrikaların arasındaki kirli yolda arabasını sürüyordu. Bulutlar bacaların üzerinde öyle alçalmış ve pazartesi grisine öyle bürünmüştü ki hangisinin tüttüğünü görmek zordu. Yine de bazı kapılarda KAPALI tabelası vardı ve tezat biçimde papyonu andıran zincirlerle kilitlenmişlerdi.

Basın toplantısı zahmetsiz geçmişti. Zahmetsizdi, çünkü Macbeth'in kafası epey iyiydi ve bir şey hissetmemişti. Kollarını kavuşturarak rahat bir tavırla arkasına yaslanmaya odaklanmış, soruları Lennox'la Caithness'a bırakmıştı. Bir tek doğrudan kendisine sorulanları yanıtlamış ve tek yaptığı “Şu anda bu konuda yorum yapamayız” diyerek ellerinde çok fazla bilgi olduğunu ve her şeyi tamamen kontrol altında tuttuklarını gösteren bir ifade takınmak olmuştu. Sakin ve kendinden emin. Vermeyi umduğu izlenim buydu. Etrafındaki kargaşadan etkilenmeyen, gazetecilerin “Kamuoyunun öğrenmeye hakkı yok mu?” türünden cırtlak sorularına bir nebze kabullenmiş, anlayışlı bir tebessümle cevap veren, bir emniyet müdürü vekili.

Gerçi R'leri yuvarlayarak konuşan Kite denen radyocu, basın toplantısından hemen sonraki radyo programında emniyet müdürü vekilinin çok fazla esnediğini, ilgisiz gözüktüğünü ve sürekli saatine baktığını söylemişti. Ama Kite kimin umurundaydı ki? Devriye Bölümü'nde yeni emniyet müdürünün yeterince ilgili olduğuna herkes sonuna kadar

inaniyordu; çünkü bizzat uğraşmış ve devriyeleri 2. Bölge'nin batısından 1. Bölge'nin doğusuna yönlendirmişti. Bunu yaparak önemli bir mesaj veriyordu: Polis paralı ve nüfuzlu bölgelere öncelik göstermiyordu. Kite'ın canı sıkılmıştı, oysa Banquo, Fleance'ı da getirmesi istenen bir akşam yemeği daveti aldığı için gayet mutlu olmuştu.

“Hem çocuk da biraz büyüklerle kaynaşmaya alışır” demişti Macbeth. “Ayrıca ne yapmak istediğine artık karar vermen gerekiyor. Özel Harekât'ı ya da Organize Suçlar'ı mı devralacaksın, yoksa emniyet müdürü vekili mi olacaksın?”

“Kim? Ben mi?”

“Şimdiden telaş yapma, Banquo. Yemeğe kadar iyice düşün, tamam mı?”

Banquo sonrasında kıkırdayarak gülmüş ve elini sıkmıştı. Her zamanki gibi nazikti. Sanki aklında hin bir düşünce yokmuş ya da bu düşünceyle ilgili vicdanı rahatmış gibi. Her halükârda hain, bu gece yaratıcısı ve yok edicisiyle karşılaşacaktı.

Kuzey Süvarileri'nin kulüp binasının bahçe kapısında kimse yoktu. Muhtemelen kapıya dikecek kimseleri kalmadığı içindi.

Macbeth arabasından indi ve kulüp odasına yürüdü. Kapıda durup etrafına baktı. Tuhaftı ama burada Duff'ın yanı başında dikilip odaya göz gezdirdiği o günün üzerinden sanki uzun bir zaman geçmişti. Şimdiyse uzun masa gitmişti ve barda kulübün deri ceketlerini giymiş sarkık göbekli üç adam ve memeleri dimdik iki kadın dikiliyordu. Birinin kucağında bir bebek vardı ve annesinin SEAN dövmesi işlenmiş kaslı kolunun altında rahat durmuyordu.

“Colin, bu şey değil mi?..” diye fısıldadı kadın.

Denizaygırı bıyıklı, kafası tamamen kel adam kısık sesle “Evet” dedi. “Sean'ı götüren, bu.”

Macbeth bu ismi rapordan hatırlıyordu. Tanıştığı insanların adlarını sürekli unutturken raporlarda çıkanları asla unutmaması garipti. O gün kapıda nöbet tutan, Macbeth'in omzunu bıçakladığı ve rehin aldıkları adamdı. Halen hapiste olanlardan biri.

Adam polise ağzı açık ve kızgın bir suratla baktı. Macbeth derin bir nefes aldı. İçerisi öyle sessizdi ki, bara yürürken döşemelerin topuklarının altında gıcırdadığını duyabiliyordu. Tezgâhın arkasındaki deri ceketliye gitti ve ağzını açtığı anda emniyetten çıkmadan önce o son çizgiyi burnuna çekmemesi gerektiğini geçirdi aklından. Çay onu fazla ukala yapabiliyordu. Dudaklarından dökülen cümleler bu endişeyi doğruladı: “Selamlar. Burada pek kimse kalmamış, herkes nerede? Ah, tabii ya. Kodesteler. Ya da morgda. Bana bir Glendoran, lütfen.”

Macbeth barmenin gözlerinin yana kaydığını gördü, sol tarafından bir saldırının yola çıktığını ama bolca vaktinin olduğunu biliyordu. Macbeth'in refleksleri her zaman iyiydi. Ancak çay aldığı anda adeta bir sineğe dönüşüyordu. Öyle ki, yüzüne bir yumruk gelirken esneyebilir, sırtını kaşıyabilir ve saniye ibresi inanılmaz yavaş hareket eden saatine bakabilirdi. Denizaygırı bıyıklı Colin ona vuracağını düşünürken Macbeth hızla geriye çekildi ve yeni tıraş olmuş şakağını hedef alan yumruk havada kaldı. Macbeth dirseğini kaldırıp yana savururken darbeyi neredeyse hissetmedi, yalnızca bir inlemeyi, çatırdayan kıkırdak sesini, sendeleyerek adımları ve devrilen bar taburelerini işitti.

“Buzlu olsun” dedi Macbeth.

Ardından yanındaki adama döndü ve onu yumruk atmak için sağ elini sıkıp omzunu geriye çekerken gördü. Yumruk üzerine gelirken elini kaldırdı ve Colin'in elini yarı yolda durdurdu. Fakat birbirine çarpan kemik sesleri yerine eti kesen yumuşak bir metal sesi ile Colin'in parmak eklemleri kabzaya çarptığında çıkan donuk bir küt sesi duyuldu. Sonra da Colin'in

yumruk yaptığı elinin içinden geçip koluna doğru uzanan hançeri görünce attığı uzun çığlık. Macbeth hançeri tek seferde çekti.

“... biraz da soda.”

Denizaygırı bıyıklı adam dizlerinin üzerine çöktü.

“Burada neler oluyor?” dedi bir ses.

Garaj kapısından geliyordu. Her omzunda ters V’ye benzer üç çizgi bulunan deri ceketli, kocaman sakalı olan bir adamdı. Ve ellerinde kısa namlulu bir tüfek vardı.

Macbeth hâlâ yerinden kıpırdamamış olan barmene dönerek “Sipariş veriyorum” dedi.

“Ne siparişi?” diye sordu adam, yaklaşarak.

“Viski. Ve diğer şeyler.”

“Başka?”

“Demek çavuş sensin. Sweno yokken dükkânı sen idare ediyorsun, ha? Sweno demişken, o nerede saklanıyor bu aralar?”

“Ne söylemeye geldiysen söyle ve bas git, aşâğılık polis.”

“Bu yere kötü diyemem ama servis daha sıcakkanlı ve hızlı olabilirdi. Sen ve ben bu işi arkadaki bir odada barış ve huzur içinde halletsek nasıl olur, çavuş?”

Adam birkaç saniye Macbeth’e baktı. Ardından namluyu indirdi. “Zaten buraya artık daha fazla zarar veremezsin.”

“Biliyorum. Ayrıca vereceğim sipariş Sweno’nun hoşuna gidecek, sana garanti verebilirim.”

Çavuşun ufak -ama gerçekten ufak- odasının duvarları motosiklet posterleriyle ve hayli küçük bir motor parçaları koleksiyonunun durduğu raflarla doluydu. Bunlar dışında bir çalışma masası, masada bir telefon ve evrak rafı vardı. Bir de misafirler için tek bir sandalye.

“Fazla gevşeyeyim deme, polis.”

“Size bir cinayet işi havale etmek istiyorum.”

Çavuş şok olduysa da belli etmedi. “Yanlış adres. Artık polisler için öyle işler yapmıyoruz.”

“Demek söylentiler doğruymuş? Kenneth’ın adamları için yapıyordunuz, öyle mi?”

“Başka bir konu yoksa...”

“Ama bu sefer öbür dünyaya göndereceğiniz kişi bir rakip olmayacak” dedi Macbeth, sandalyesinde geriye yaslanarak. “İki polis olacak. Ve karşılığında içerideki tüm Kuzey Süvarileri anında serbest bırakılacak ve haklarındaki tüm suçlamalar kaldırılacak.”

Çavuşun tek kaşı havaya kalktı. “Peki, bunu nasıl yapacaksın?”

“Usul hatalan. Bozulan kanıtlar. Bu bok her zaman başımıza gelir. Ayrıca emniyet müdürü delil yok diyorsa delil yoktur.” Çavuş kollarını kavuşturdu. “Devam et.”

“Halledilecek kişi, ekmek paranız olan malı nehre uçuran adam. Dedektif Banquo.” Çavuş yavaşça başını sallarken Macbeth onu izledi. “Diğeri de arabada yanında olacak, çömez bir polis.”

“Peki neden halledilmeleri gerekiyor?”

“Önemli mi?”

“Genelde sormam ama burada iki polisten bahsediyoruz, yani başımıza büyük bela alacağız.”

“Bu sefer değil. Dedektif Banquo’nun Hecate’yle çalıştığını biliyoruz ama ispat edemiyoruz, o yüzden ondan başka bir yolla kurtulmamız gerek. Bize göre en iyi seçenek bu.”

Çavuş yeniden başını salladı. Macbeth konuyu kavradığını varsaymıştı.

“Sözünü tutacağını nereden bileceğiz?”

“Şöyle ki” dedi Macbeth, çavuşun başının üzerindeki takvim güzeline gözlerini kısıp bakarak, “barda Emniyet Müdürü Vekili Macbeth’in buraya

bizzat geldiği ve size iş verdiğini doğrulayabilecek beş görgü tanığımız var. Bunun ortaya çıkması için elinize bir sebep vereceğimi sanmıyorsun, değil mi?” Çavuş sandalyesine öyle bir yaslandı ki, duvara değdi ve Macbeth’i incelerken hırıltılar çıkarıp sakalını çekiştirdi. “Peki bu işin ne zaman, nerede yapılması gerekiyor?”

“Bu gece. 2. Bölge’nin batısındaki Darağacı Tepesi’ni biliyor musun?”

“Büyük büyük büyükbabamın asıldığı yer orası.”

“Batıda yaşayanların alışveriş yaptığı ara sokakların yukarısındaki anayolda büyük bir kavşak var.”

“Nereyi kastettiğini biliyorum.”

“Saat altı buçukla altı elli arasında siyah bir Volvo’nun içinde trafik ışıklarında olacaklar. Muhtemelen tam yediye çeyrek kala. Çok dakik bir adamdır.”

“Hımm. Orada her zaman çok fazla devriye arabası oluyor.” Macbeth gülümsedi. “Bu akşam olmayacak.”

“Ah, gerçekten mi? Biraz düşünüp sana dörtte cevap vereceğim.

Macbeth güldü. “Sweno düşünecek demek istiyorsun herhalde. Güzel. Kâğıt kalem al, sana telefon numaramı ve Volvo’nun plakasını vereceğim. Unutmadan, bir şey daha...”

“Hı hı?”

“Başlarını istiyorum.”

“Kimin?”

“İki polisin. Başlarını istiyorum. Bana başlarını getireceksiniz.”

Çavuş onun deli olduğunu kabullenmiş gibi Macbeth’e baktı.

“Müşteri fiş istiyor gibi düşünün” dedi Macbeth. “Son öldürme siparişimde fiş istemedim ve hata yaptım. Siparişimi vermediler.”

O gün öğleden sonra Duff bir karar verdi.

Aklında saatlerdir düşünceler çalkalanıyordu ve insana yavaş çekimdeymiş gibi hissettiren trafik, önündeki yolu ve ilerisini seçeneklerle dolu hale getiriyordu. Kenneth Köprüsü'ne korkulukları hâlâ yerleştirmedikleri için doğuya giden trafik eski köprüye yönlendiriliyordu ve araba kuyruğu 2. Bölge'ye kadar uzuyordu. Duff arabasını bir yol ayırımından diğerine kaplumbağa hızında yürütürken her birinde aklına aynı soru geliyordu: Sola mı, sağa mı, yoksa düz mü, hangisi en hızlısı?

Duff'ın kendi yol ayırımı da bundan farksızdı.

Rıhtımda öğrendiği bilgiyle Macbeth ve diğerlerine mi gitmeliydi? Kendisine mi saklamalıydı? Ya tek gözlü çocuk doğruyu söylemediyse ya da Banquo suçlamaları yalanlamayı başarırsa? Bu karmaşık durumda Macbeth'in yanında bir anda güçlü bir figüre dönen Banquo'ya yanlış bir suçlamada bulunursa bunun Duff için sonuçları ne olurdu?

Duff elbette bu bilgiyi ona söylendiği şekilde sunabilir ve gerisini Lennox'la Macbeth'in değerlendirmesine bırakabilirdi ama bu defa da Banquo'yu tek başına tutuklayıp maskesini düşürerek kazanacağı, o çok ihtiyaç duyduğu kişisel zaferi elde etme fırsatını kaybederdi.

Öte yandan, konteynır limanındaki baskından sonra bir yanlış daha yapma lüksü kalmamıştı. İlki onu Organize Suçlar'ın amirliğinden etmişti, ikincisinde pekâlâ işinden bile olabilirdi.

Bir başka yol ayırımı da buydu: Macbeth emniyet müdürü olursa Organize Suçlar'ın koltuğu yeniden boş kalacaktı ve Duff bu fırsatı kullanmaya cesaret edip kazanırsa bu birim sonunda onun olabilirdi.

Bir ara Caithness'a fikrini sormayı düşünmüştü ama bunu yaparsa bildiği şey artık sır olmaktan çıkacak, masumu oynamayı bırakıp bir şeyler yapmaya zorlanacaktı. Risk almaya.

En sonunda çok fazla risk almayacağı ama her şey umduğu gibi giderse övgü toplayabileceği yolda karar kıldı.

Duff küçük demiryolu köprüsüne ve diğer yakadaki gösterişsiz tuğla binaların önündeki avluya saptı. Emniyet müdürlüğü ile Banquo'nun evi arasındaki kısa mesafeyi geçmesi kırk beş dakikadan fazla sürmüştü.

“Duff” dedi Banquo, zil çaldıktan saniyeler sonra kapıyı açarak. “Hayrola?”

Duff “Görünüşe göre davete gidiyorsun” diye cevap verdi.

“Evet, o yüzden bunu yanıma alsam mı almasam mı diye düşünüyordum.” Banquo içinde hizmet tabancası olan kılıfı gösterdi.

“Evde bırak. Sadece takım elbisende şişlik yapar. Ama bu kravat düğümü iyi değil.”

“Değil mi?” dedi Banquo, düğümü görmek için nafile bir çabayla çenesini beyaz gömleğinin yakasına bastırarak. “Halbuki elli yıldır iyiydi, kiliseye kabul edildiğimden beri.”

“Bu, bir yoksul adam düğümü, Banquo. Dur, sana göstereyim...”

Banquo düğümü saklayarak Duff'ın yardım için uzattığı elini uzaklaştırdı. “Ben yoksul bir adamım, Duff. Ve tahminime göre buraya yardım istemeye geldin, yardım etmeye değil.”

“Haklısın, Banquo. Girebilir miyim?”

“Sana yardım edip kahve ikram etmek isterdim ama maalesef çıkmak üzereyiz.” Banquo silah kılıfını arkasındaki şapka rafına koydu ve merdivenden yukarı seslendi: “Fleance!”

“Geliyorum!” dedi cevap veren ses.

Banquo paltosunu düğümleyerek “Biz de bu sırada çıkalım” dedi.

Üzeri kapalı beyaz basamaklarda dikildiler. Yağmur mutlu bir şırıltıyla oluklardan aşağı akarken Banquo Duff'a bir sigara uzattı, dedektif geri çevirince kendi sigarasını yaktı.

“Bugün yeniden limana gittim” dedi Duff. “Orada bir çocukla tanıştım. Benimle konuşmak isteyen, bizim genç bağımlılardan biri. Tek gözü var.

Bana diğerk gözünü nasıl kaybettiğini anlattı.”

“Hımm.”

“Bir gün uyuşturucu için çıldırıyormuş ama beş parası yokmuş. Tren garında yaşlı bir adamla karşılaşmış ve biraz para için ona yalvarmış. Adamın altından başı olan bir bastonu varmış.”

“Hecate mi?”

“Adam durmuş, bir torba çıkarıp çocuğun önünde sallamış ve bunun yeni piyasaya çıkmış birinci sınıf çay olduğunu söylemiş. Onun için iki şey yaparsa torbayı çocuğa verecekmış. İlki şu soruyu cevaplamakmış: ‘En çok hangi duyuyu kaybetmekten korkarsın?’ Çocuk görme duyusu olduğunu söyleyince adam ondan gözlerinden birini istemiş.”

“*Kesinlikle Hecate.*”

“Çocuk adama neden gözünü istediğini sorunca Hecate her şeye sahip olduğunu, o yüzden geriye sadece kendisi için değil, alıcı için en değerli olan şeyin kaldığını söylemiş. Zaten görme yetisinin sadece yarısını, hatta belki ondan bile daha azını kaybedecekmış. Bundan sonra ikinci gözü kim bilir onun için ne kadar kıymetli olacaktı. Aslına bakılırsa çocuk için kayıp ve kazanç neredeyse eşitmiş.”

“Anlamıyorum.”

“Haklı olabilirsin ama bazı insanlar böyle işte. Gücü, onlara verebileceği şeyden çok kendisi için arzularlar. Bir ağaçta yetişen yenmeye hazır meyveler yerine değersiz bir ağaca sahip olmayı tercih ederler. Sırf parmaklarıyla gösterip ‘Bu benim’ diyebilmek, sonra da onu kesmek için.”

Banquo’nun ağzından bir duman bulutu çıktı. “Çocuk neye karar vermiş?”

“Gözünü çıkarması için yaşlı adamın yanındaki bir travesti yardım etmiş. Uyuşturucuyu aldığı anda çocuk bildiği bütün acıları unutmuş, tüm yaraları iyileşmiş ve kötü anıları silinmiş. Dediğine göre adamın verdiği mal öyle

muhteşemmiş ki bugün bile en ufak pişmanlık duyduğunu söyleyemezmiş. Hâlâ onu arıyormuş, o mükemmel malı.”

“Bugün onunla buluştuğunda neyin peşindeydi?”

“Aynı şeyin. Bir de sırf gücü yettiği için gözünü ondan alan adamın.”

“O halde Hecate’yi arayanlar kervanında sıraya girmesi gerekecek.”

“Tam tersi, Hecate’yi yakalamamıza yardım edebileceğini düşünüyor.”

“Zavallı bir çay müptelası bunu nasıl yapacakmış?”

“Malcolm’un sözde intihar mektubu Kuzey Süvarileri’ni işaret etmeye çalışıyor. Ama çocuğa göre her şeyin arkasında Hecate varmış. Hem mektubun hem de Duncan cinayetinin. Ayrıca Hecate Malcolm’la işbirliği yapmış. Belki emniyetten başkalarıyla da.”

“Bugünlerde yaygın bir teori.” Banquo sigaranın külünü silkti ve saatine baktı. “Bunları anlatmak için para aldı mı?”

“Hayır” dedi Duff. “Malcolm’u kaybolmadan önce iskelede gördüğünü anlatana kadar almadı. Malcolm seninle berabermiş.

Banquo sigarayı ağzına götürürken durdu. Gülmeye başladı. “Benimle mi? Daha neler!”

“Seni ve arabanı tarif etti.”

“Ne ben ne de arabam oradaydı. Böyle bir iddia için halkın parasını harcadığına inanamıyorum. Hanginiz blöf yapıyor? O keş mi yoksa sen mi?”

Duff aniden esen soğuk bir rüzgarla ürperdi. “Çocuk Malcolm’un yanında daha önce Macbeth’in yanında gördüğü yaşlı bir adam olduğunu söylüyor. Volvo marka bir sedanı varmış. Bir de silahı. Böyle bir bilgiye, sen olsan para vermez miydin, Banquo?”

“Sadece çaresizsem.” Banquo sigarayı basamakların yanındaki demir tırabzanda söndürdü. “Bir polis meslektaşımınla ilgiliyse o zaman hiç vermezdim.”

“Çünkü sadakate her zaman çok önem verirsin, değil mi?”

“Polis teşkilatı bireylerin sadakati olmadan iş göremez. Bu bir önkoşuldur.”

“Peki sadakatinin sınırı nereye kadar genişleyebiliyor?”

“Ben basit bir adamım Duff, ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Sadakatle ilgili söylediklerinde dürütsen bize Malcolm’u vermek zorundasın. Teşkilatın yararı için.” Duff önlerinde yağan gri yağmur çorbasını ve sisi işaret etti. “Bu şehrin yaran için. Duncan’ın katili Başkent’te nerede saklanıyor?”

Banquo sigaranın külünü üfledi ve izmaritini paltosunun cebine koydu. “Malcolm hakkında bir şey bilmiyorum. Fleance! Afedersin dedektif, ama bir yemeğe gidiyoruz.”

Duff üç basamak inerek yağmura çıkan Banquo’nun peşinden koştu. “Konuş benimle, Banquo! Suçluluk duygusu ve vicdan azabının omuzlarına bindiğini görebiliyorum. Sen kötü ve kurnaz biri değilsin. Sadece rütbece üzerinde olan birinin adaletine güvenip onun sözüne kandın. Ve böylece yanlış yola saptın. Onu tutuklamamız *şart*, Banquo!”

Banquo avludaki arabanın kapısını açarken eve doğru “Fleance!” diye bağırdı.

“Bu karmaşa ve anarşi girdabının içinde sürüklenmeye devam mı edelim istiyorsun, Banquo? Bizden öncekiler demiryolları ve okullar inşa etti. Bizse genelevler ve kumarhaneler yapıyoruz.”

Banquo arabaya bindi ve iki kez korna çaldı. Evin kapısı açıldı ve Fleance takım elbiseyle merdivene çıkıp şemsiyesini açmaya uğraştı.

Banquo muhtemelen arabanın içi buğulandığı için pencereyi aralayınca Duff ellerini cama koydu ve ufak aralıktan konuşurken camı daha da aşağı indirmeye çalıştı. “Dinle, Banquo. Bu işi yaparsan, yani itiraf edersen, senin için yapabileceğim pek bir şey yok, bunu sen de biliyorsun. Ama sana söz

veriyorum ki, kimse Fleance’a zarar veremeyecek. Gelecekte ona bir hainin değil, bu şehir için kendisini feda etmiş bir adamın oğlu diyecekler. Sana yemin ederim.”

“Merhaba. Siz Dedektif Duff’sınız, değil mi?”

Duff doğruldu. “Merhaba, Fleance. Evet, doğru. Size afiyet olsun.”

“Teşekkür ederim.”

Duff, Fleance yolcu koltuğuna binene ve Banquo arabayı çalıştırana dek bekledi. Ardından kendi arabasına doğru yürüdü.

“Duff!”

Dedektif döndü.

Banquo kapıyı açmıştı. “Düşündüğün gibi değil” diye bağırdı.

“Değil mi?”

“Hayır. Benimle bu gece yarısı Bertha’da buluş.”

Duff başını salladı.

Volvo harekete geçti ve baba oğul kapıdan çıkarak sisin içinde gözden kayboldular.

Lady, Inverness Kumarhanesi'nin düz çatısına açılan kapının merdivenindeki son metal basamakları tırmandı. Kapıyı açtı ve karanlığa baktı. Tek duyabildiği yağmurun mırıltıyı andıran fısıltısıydı. Sanki her şeyin ve herkesin sırları var gibiydi. Geri dönüp gidecekken çatırdayan bir şimşek çatıyı aydınlattı ve onu gördü. Çatının kenarında dikilmiş, kumarhanenin arkasındaki Thrift Caddesi'ni izliyordu. Lady belediye meclisini bir temizlik yapmaya ikna etmeden önce, hayat kadınları zar zor aydınlanan bu caddede müşteri bekler ve yalnızca kendilerini pazarlamakla kalmaz, hizmetlerini de genellikle aynı yerde, kemerlerin altında, arabaların içinde, üzerinde ya da duvar diplerinde sunardı. Söylentiye göre Devlet Demiryolu Ağı'nın bürosu buradayken, çalışanların dışarıdaki iğrençlik yerine işe odaklanması için müdür Thrift Caddesi'ne bakan tüm pencerelere tuğla ördürmüştü.

Lady şemsiyesini açtı ve Macbeth'in yanına gitti.

"Neden burada dikilip ıslanıyorsun, sevgilim? Seni arıyordum. Davetlilerimiz birazdan gelir." Thrift Caddesi'nin yanındaki, hisara benzeyen, penceresiz, dümdüz siyah duvarlara baktı. Bu caddenin her yerini karış karış bilirdi. Bu da pencerelerin örülü kalması için oldukça yeterli bir sebepti.

"Aşağıda ne görüyorsun?"

"Bir cehennem" dedi Macbeth. "Korku."

“Bu kadar kasvetli olma, sevgilim.”

“Olmayayım mı?”

“Dudaklarına bir tebessüm kondurmayacaksa bunca zaferin ne anlamı var?”

“Sadece birkaç mücadele kazandık, hepsi bu. Asıl savaş yeni başlıyor. Ve bu korku beni şimdiden yiyip bitirdi. Kim bilir sebebi ne? Kestiğimiz ama öldürmediğimiz bu yılan yerine üzerime silahlı bir motosiklet çetesinin gelmesini yeğlerdim.”

“Kes şunu, hayatım. Bizi artık kimse yakalayamaz.”

“Duncan. Aşağıda onu görebiliyorum. Ve imreniyorum. O ölü, ona bahsettiğim huzurun içinde bir güzel yatıyor; onunsa bana tek verdiği endişe ve bu kâbuslar.”

“Çaydan oluyor, değil mi? Bu kâbusları çay yüzünden görüyorsun.”

“Sevgilim...”

“Collum için ne söylediğini hatırlıyor musun? Çayın insanları delirttiğini söylemiştin. Onu kullanmayı bırakmalısın, yoksa kazandığımız her şeyi kaybedeceksin! Beni duyuyor musun? Bir daha tek bir zerre bile çay yok sana!”

“Kâbuslar hayal gücümün eseri değil. Çavuş aradı. Anlaşmayı yaptık. Bu akşam için planladığımız öldürme işini unuttun mu yoksa? Babam yerine koyduğum tek adamın ve en iyi dostumun katledileceği gerçeğini aklından çıkarabildin mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, bence sen de bilmiyorsun. Yapılması gereken yapıldığında üzerine düşünecek bir şey yoktur. Ayrıca çay sana ne teselli ne de cesaret veriyor. Artık ruhunun mükâfatını alması gerek. O yüzden bundan sonra çay yok! Boynuna bir kravat geçir, aşkım. Ve gülümse.” Elini tuttu. “Haydi gel, onları cazibemizle mahvedelim.”

Caithness elinde bir kadeh kırmızı şarapla koltukta oturuyor, çatı katı penceresine vuran yağmuru ve radyoda konuşan Kite'ı dinliyordu. Kenneth'ın şehrin yasalarında yaptığı tahrifat yüzünden emniyet müdürü vekilinin uygulamada demokratik bir yolla seçilmiş belediye başkanından bile daha güçlü olması sorunundan bahsediyordu. Caithness onun R'leri yuvarlamasını ve sakin sesini seviyordu. Bilgisini ve zekâsını hiç korkmadan göstermesini de. Ama en çok sevdiği yönü, daima bir şeylere *karşı* olmasıydı. Kenneth'a, Tourtell'a ve kendisi de epey muhalif biri olan Duncan'a bile. Bunu yapabilmek için bir başına olmak gerekiyordu. Kim elinde seçme şansı varken yalnız olmak isterdi ki?

Bazen radyo istasyonuna isimsiz bir mektup gönderip halen onun kadar ilkeli, işini yalnız ve korkusuz bir bekçi köpeği gibi tek başına yapan insanlar görmenin ne kadar güven verici olduğunu söylemeyi düşünüyordu. Daire kapısının dışından gelen bu sesi ikinci kez duymuyor muydu bu arada? Radyoyu kısıtı. Kulak kesildi. Sesi yeniden duydu. Sessizce kapıya yürüdü ve kulağını dayadı. Tanıdık bir gıcırdama sesiydi bu. Kapıyı araladı.

“Duff. Ne yapıyorsun?”

“Ben... eee... burada dikiliyorum. Ve düşünüyorum.” Ellerini paltosunun ceplerinin dibine kadar daldırmıştı ve tabanları gıcırdayan o büyük ayakkabılarının üzerinde sallanıyordu.

“Neden zili çalmadın?”

“Çaldım” dedi Duff. “Ben... Zil çalışmıyor herhalde.”

Caithness kapıyı açtı ama dedektif halen kararsız gibiydi.

“Neden bu kadar suratsızsın, Duff?”

“Suratsız mı?”

“Affedersin, bu sıralar mutlu olunacak pek bir şey yok tabii; geliyor musun yoksa gidecek misin?”

Duff'ın gözleri bir sağa bir sola oynadı. “Gece yarısına kadar kalsam olur mu?”

“Elbette ama artık içeri girsen? Üşüdüm.”

Çavuş ellerini “Kara Bombacı” dediği Honda CB450'sinin gidonuna koydu. Onu alalı beş seneden az olmuştu ve iyi havalarda harika gidiyordu. Yine de Honda'nın süper motosikleti CB750 piyasaya çıktıktan sonra biraz eski gelmeye başlamıştı. Saatine baktı. Yediye on altı vardı. İş çıkışı kalabalığı artık azalmıştı ve karanlık erken çökmüştü. Yol kenarında beklerken Darağacı Tepesi kavşağına doğru giden her arabayı görebiliyordu. Sweno onlara güneydeki kulüpten takviye göndermişti. Kuzenler dedikleri üç kulüp üyesi motosikletlerine atlayıp üç saatten az bir sürede şehre varmıştı. Arabanın geçeceği yolun üzerindeki benzinlikte, benzin pompalarının yanında, hazır bir şekilde motosikletlerinde oturuyorlardı. Arabaların modellerine ve plakalarına bakıyorlardı. Çavuş yolun ilerisinde, kavşağın diğer tarafında Colin'in direklerden birinin tırmanma demirinin üzerinde dikildiğini görebiliyordu. Şimdiye dek tek eğlenceleri bir deneme yaptıkları ve Colin'in trafik ışığı kutusuna bir tornavida sokup çevirdiği an olmuştu. Işıklar hiçbir uyarı olmadan yeşilden kırmızıya döndüğünde yoldaki fren çığlıkları duyulmaya değerdi. Birkaç saniye sonra ışıkları yeniden yeşile çevirdiklerinde motorlar tereddütle ve temkinli bir şekilde yeniden çalışmış, arabalar kavşaktan ağır ağır geçerken çavuş, Colin'e her şeyin yolunda olduğunu göstermek için farlarını yakıp söndürmüştü.

Çavuş tekrar saatine baktı. Yediye çeyrek vardı. Sweno karar vermek için biraz zaman istemişti ama çavuş bunun şüphe duyduğu için değil, tedbir amaçlı olduğunu hissetmişti. Güneyden gelen üç kuzen kulüp kapısının önüne yüksek gidonlu bir Harley Davidson'ı, bir Harley FL 1200 Electra

Glide'ı ve yanında sepeti olan, makineli tüfek takılı bir Rus Ural'ı çektiğinde ise bu histen emin olmuştu. Electra Glide'la gelen adam, yanında Sweno'nunki gibi kıvrık olmasa da iş görecektir bir kılıç getirmişti.

Yediye on dört vardı.

“Fleance...”

Babasının sesinde Fleance'ı dönüp baktıran bir şey vardı.

Babası her zaman sakin bir adam olmuştu ama bir sorun olduğunda sesi daha da yumuşardı. Fleance yedi yaşındayken annesini ziyaret ettikten sonra hastaneden eve gelip aynı ürkütücü sakinlikle adını söylediği an gibi.

“Bu akşam için planı değiştiriyoruz.” Babası şerit değiştirdi ve bir Ford Galaxy'nin arkasına geçti. “Önümüzdeki birkaç gün için de.”

“Gerçekten mi?”

“Başkent'e gidiyorsun. Hemen bu gece.”

“Başkent mi?”

“Bir şey oldu. Sorularının olduğunu biliyorum evlat ama şimdilik hiçbirine cevap veremem. Beni Inverness'a bırak ve hiç beklemeden arabayı sür. Eve uğra, sadece ihtiyacın olan eşyalarını al ve Başkent'e git. Yolda durma, çok hızlanma, yarın gece oraya varırsın. Anladın mı?”

“Evet ama ne...”

“Soru yok. Orada birkaç gün, belki birkaç hafta kalman gerek. Bildiğin gibi annene küçük bir daire miras kaldı. Torpido gözünden not defterini çıkar.”

“Annemin fare deliği dediği o tek gözlü daire mi?”

“Evet. Orayı o yüzden bir türlü satmayı başaramadık. Ama şimdi iyi ki satamamışız diyorum. Adres, Tannery Caddesi, 66 numara, 6. Bölge. Dolphin Gece Kulübü'nün hemen yanı. İkinci katta sağdaki daire. Orada güvende olursun. Yazdın mı?”

“Yazdım.” Fleance sayfayı kopardı ve defteri torpido gözüne geri koydu.
“Peki anahtara ihtiyacım olmayacak mı? Boşsa içeri nasıl gireceğim?”

“Boş değil.”

“Kiracı mı var?”

“Tam sayılmaz. Zavallı ihtiyar kuzenim Alfie’nin orada kalmasına izin verdim. Öyle yaşlı ve sağır ki zili çaldığında kapıyı açmayabilir, o zaman kendin bir yolunu bulursun.”

“Baba?”

“Efendim?”

“Bunun Duff’ın peşinde olduğu şeyle bir ilgisi var mı? Çok... gergin görünüyordu.”

“Evet ama daha fazlasını sorma, Fleance. Bir süre o evde kalman, yanına aldığın okul kitaplarını çalışman ve biraz sıkılman gerekiyor. Sakın kimseye telefon etme, mektup yazma, nerede olduğuna dair tek kelime söyleme. Sadece dediğimi yap, güvenle geri dönebileceğin zaman seni çağıracağım.”

“Peki sen *güvende* misin?”

“Ne dediğimi duydun.”

Fleance başını oynattı.

Bir müddet sessizce gittiler, sileceklerin aşınmış lastikleri onlara bir şey anlatmak istermiş gibi ötüyordu.

“Evet” dedi Banquo. “Güvendeyim. Ama bundan sonra duyacağın hiçbir haberi dikkate alma, muhtemelen yalandır. Şu anda orada kalan bir kişi daha var. Sanırım yer döşeğinde yatıyor, sen de koltuğu alırsın. Tabii fareler yemediyse.”

“Komiksin. Güvende olduğuna söz verir misin?”

“Merak etme...”

“Kırmızı yandı!”

Banquo frene asıldı ve belli ki kendisi gibi ışığın değiştiğini görmeyen Galaxy'nin arka tamponuna vurmak üzereyken durdu.

“Tut” dedi Banquo, oğluna kalın ve eski bir cüzdan vererek. “İçindeki parayı al, bir süreliğine ihtiyaçlarını karşılamaya yeter.”

Fleance banknotları çıkardı.

Babasının “Ne lanet bir ışık...” diye mırıldandığını duydu. Dikiz aynasına bir bakış attı. Arkalarında şimdiden uzun bir kuyruk oluşmuştu. Kuyruğun dışında tek sıra halinde onlara gelen motosikletler vardı.

“Tuhaf’ dedi babası. Yine o aşırı sakın sese dönmüştü. “Yolun ilerisinde de kırmızı yanıyor galiba. Ayrıca epey uzun sürdü.”

“Baba, motosikletler geliyor.”

Fleance babasının bir saniyeliğine dikiz aynasına baktığını gördü. Sonra da gaz pedalına yüklenip direksiyonu sağa kırdığını ve debriyajdan ayağını çektiğini. Eski araba ıslak ve kaygan asfaltta patinaj çekse de kendini kuyruğun sağına atmayı başardı. Jantlar yol kenarındaki yüksek bordüre çarptı ve Volvo yanından geçtiği Galaxy'ye boylu boyunca sürtünüp dikiz aynasını düşürürken iki araba da acı duyar gibi bağırdı.

Derken yolun ilerisinden devasa bir gürültü geldi. Yeniden yeşil yanmıştı.

“Baba! Dur!”

Ama babası durmadı, aksine gaz pedalına daha da sert bastı. Kavşakta soldan gelen bir kamyon ve sağdan gelen bir otobüsün önüne fırladılar. İki taraftan da kulakları sağır eden güçlü korna sesleri gelirken aralarından çıkmayı başardılar. Fleance son süratle Darağacı Tepesi'nden şehir merkezine indikleri ve o ıstırap veren müziği arkalarında bıraktıkları sırada dikiz aynasına göz attı. Yeşile dönen trafik ışıklarını ve kavşağı geçen motosikletleri gördü.

İki ayağı da Inverness Kumarhanesi'nin girişindeki sert karolara sımsıkı bassa da Macbeth hâlâ denizdeymiş gibi hissediyordu. Önünde siyah takım elbiseli şişman bir adam, bir limuzinin arka koltuğundan inmek için savaş veriyordu. Inverness'ın kırmızı üniformalı kapı görevlisi bir eliyle arabanın kapısını, diğeriyle bir şemsiyeyi tutarken adamı dışarı çekmeyi teklif etmekle itibarını geri kazanmasına izin vermek arasında kaldı. Adam sonunda işini yardım almadan ama nefes nefese kalarak hallettikten sonra Lady öne fırladı.

“Bizim sevgili... benim sevgili başkanım!” Kahkaha atarak onu kucakladı. Lady'nin cılız elleriyle Tourtell'in kaplumbağa kabuğunu andıran tombul gövdesini tutmasını izlerken Macbeth bunun büyük bir başarı olduğunu düşündü ve ağzından aptalca bir gülüşün çıktığını işitti.

“Her görüştüğümüzde daha da yakışıklı ve erkeksi görünüyorsun” diyerek kıkırdadı Lady.

“Sen de daha güzel ve daha yalancı oluyorsun, Lady. Macbeth...”

Macbeth elini uzattı, başkanın elindeki etlerin başparmağının altından taşığını hissedince şaşırdı.

“Bu delikanlı kim?” diye sordu Lady.

Limuzinin diğer tarafından kız gibi güzel görünen, genç yüzüne bakılırsa ergenlik çağında olan, kahverengi gözlü, cildi pürüzsüz bir erkek çocuğu indi ve aceleyle yanlarına geldi. Yardım istercesine çekinerek Tourtell'a gülümsedi.

“Lady, bu benim oğlum” dedi Tourtell.

“Seni ahmak, senin çocuğun yok ki” dedi Lady, belediye başkanının yakasına şakayla karışık vurdu.

“Benim *evlilik dışı* oğlum” diyerek düzeltti Tourtell, çocuğun sırtını sıvazlarken kıs kıs gülüp Macbeth'e göz kırparak. “Ben de yeni öğrendim. Ama bana ne kadar benzediğini görüyorsun, değil mi Lady?”

“Tilki kadar kurnazsın, öyle olmaya da devam edeceksin, sevgili Tourtell. Bir ismi var mı?”

“Kasi Tourtell Junior’a ne dersin?” dedi başkan, Salvador Dali bıyıklarını okşayarak. Lady gözlerini devirince gürültülü bir kahkaha patlattı.

“İçeri geçip kendinize birer içecek alın” dedi Lady.

İkisi kapıdan içeri girerken Lady Macbeth’in yanına gelip dikildi.

“Sapık herif, bunu nasıl yapmış ki?” dedi Macbeth. “Tourtell’ı saygın bir adam zannedirdim.”

“Zaten saygın bir adam ve önemli olan tek şey de bu, hayatım. Güç sana insanların saygısını kaybetmeden dilediğini yapma özgürlüğü verir. En azından artık gülümsüyorsun.”

“Gerçekten mi?”

“Daha çok deli bir palyaço gibi.” Lady kapıya yanaşan taksi için sevinçli yüzünü hazırlamıştı bile. “Fazla sırtıma, sevgilim. Bu gelen Janociv, Başkentli bir gayrimenkul yatırımcısı.”

“Fabrika sahalarımızı yok pahasına satın alan başka bir leş yiyici, ha?”

“Kumarhanelerle ilgileniyor. Nazik ol, selamını ver ve bir ara onu sokaklardaki suç oranının şimdiden düşmeye başladığına ikna edecek bir şeyler söyle.”

Arka pencere patladığında Fleance istemsizce bağırıp eğildi.

Babası sakince “Kaç kişiler?” diye sordu ve sert bir manevrayla parke taşlı bir ara sokağa saptı. Fleance döndü. Motosikletlerin gürültüsü, arkalarında kızgın bir ejderha gibi, giderek artıyordu.

“Beş altı” diye bağırdı Fleance. “Bana silahını ver.”

“Bu gece evde kalmak istedi” dedi Banquo. “Sıkı tutun.” Direksiyonu kırdı, tekerler kaldırım kenarına vurdu ve Volvo soldaki daha da dar bir sokağa girerken yerden sıçrayıp lüks bir butiğin önünü kesti. Fleance taktiği

anlamıştı. Bu tek yönlü ara sokaklarda en azından motosikletler yanlarına yanaşıp işlerini bitiremezdi. Yine de her geçen saniye daha da yaklaşıyorlardı. Arkalarında bir gümbürtü daha koptu. Fleance henüz tüm ateşli silah türlerini ayırt etme konusunda babası kadar iyi değildi ancak bunun bir pompalı tüfek olduğunu o bile biliyordu. *Ve bu tüfek ne olursa olsun...*

Arabanın gövdesi kurşun yağmuruna tutuldu.

... bir otomatik silahtan iyiydi.

Babası nereye gittiğini biliyormuş gibi kararlı bir şekilde sert bir dönüş daha yaptı. Artık çarşının iyice içine girmişlerdi ama dükkânlar kapalıydı ve sokaklar yağmur yüzünden neredeyse boştu. Babası bu labirentten çıkmanın bir yolunu biliyor muydu acaba? Banquo arabayı birden sağa çevirdi ve kötü haberi veren bir tabelanın yanından geçtiler.

“Baba, bu bir çıkmaz sokak!”

Banquo cevap vermedi.

“Baba!”

Hâlâ cevap yoktu. Banquo’nun gözleri derin bir dikkatle ileriye kilitlenmiş, elleri direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Fleance babasının gömleğinin içine yüzünden kan aktığını, beyaz yakasının bir kurutma kâğıdı gibi pembeye döndüğünü o anda fark etti. Kanın babasının başından çıktığı yerde bir şey eksikti. Fleance’ın gözleri direksiyona kaydı. Demek o yüzden cevap vermiyordu. Kulağı ... Et ve kan yığınınına dönmüş küçük, solgun bir deri parçası gösterge panelinde duruyordu.

Fleance başını kaldırıp ön cama baktı. Ve gerçek anlamda sona geldiklerini gördü. Çıkmaz sokak sağlam görünümlü, ahşap bir evle sona eriyordu. Giriş katı kısmen aydınlatılmış geniş bir mağaza vitrininden ibaretti. Hızla onlara doğru yaklaşıyordu ve durmaya dair hiçbir belirti göstermiyordu.

“Kemerini tak, Fleance.”

“Baba!”

“Hemen.”

Fleance emniyet kemerini tuttu, göğsüne çekti ve ön tekerler kaldırıma çarpıp şahlanmadan hemen önce takmayı başardı. Kaput vitrine ortadan girdi ve Fleance vitrinin parçalandığını, beyaz bir cam perdesinden geçip içeride her ne varsa oraya doğru uçtuklarını hissetti. Ardından, vücudunda bir şeylerin yerinden çıktığını bilerek hayretle etrafına bakınırken olayların akışında bir kırılma oldu ve bayıldığını sandı. Kulaklarında berbat bir ses yankılanıyordu. Babası başını direksiyona dayayarak hareketsizce duruyordu.

“Baba!”

Fleance onu sarstı.

“Baba!”

Tepki yoktu. Ön cam tuzla buz olmuştu ve kaputun üzerinde parlayan cisimler vardı. Fleance gözlerini kırptıktan sonra bunların tahmin ettiği şeyler olduğunu fark etti. Yüzükler. Kolyeler. Bilezikler. Önündeki duvarda altın harflerle şu yazıyordu: JACOBS & SONS MÜCEVHERAT. Kahrolası bir kuyumcunun içine girmişlerdi. Ve duyduğu ses kafasının içinde değildi, bir soygun alarmıydı. O anda kafasına dank etti. Soygun alarmı. .. Şehrin tüm bankaları, kumarhaneleri ve büyük kuyumcuları emniyet müdürlüğünün santraline bağlıydı. Alarm durumunda derhal bölgedeki devriye araçlarına haber veriliyordu. Babası en başından beri nereye gittiğini biliyordu.

Fleance kemerini çözmeye çalıştı ama yapamadı. Birden çekip var gücüyle asıldıysa da toka yerinden oynamadı.

Çavuş motosikletinde oturdu, saniyeleri saydı ve arkası önlerindeki mağazadan dışarı çıkan arabaya baktı. Alarm çoğu sesi bastırıyordu fakat egzoz borusundan çıkan dumandan motorun çalıştığını görebiliyordu.

“Daha ne bekliyoruz, ha?” diye sordu, Electra Glide’da oturan adam. Konuşmasında insanı rahatsız eden bir şey vardı. “Gidip bitirsek ya işlerini.”

Çavuş “Biraz daha bekleyeceğiz” dedi ve saymaya devam etti. “Yirmi bir, yirmi iki.”

“Ne kadar, ha?”

“Bize bu işi veren herifin sözünü tuttuğundan emin olana kadar” dedi çavuş. Yirmi beş, yirmi altı. ..

“Peh. Ben şu kafa kesme işini halledip bu boktan şehirden gitmek istiyom.”

“Bekle.” Çavuş onu sessizce inceledi. Yetişkin bir adama benziyordu. Daha doğrusu, yetişkin iki adama. Ahır kapısı kadar geniş bir adamdı ve her yerinde, hatta yüzünde bile kas vardı. Buna rağmen küçük bir çocuk gibi diş teli takıyordu. Çavuş bunu daha önce hapishanede görmüştü. Ağırılık kaldıran ve anabolik steroid kullanan tutukluların çene kemikleri öyle güçlenirdi ki dişleri eğilirdi. Yirmi dokuz, otuz. Otuz saniye geçti ve hâlâ siren sesi yoktu. “Şimdi git” dedi çavuş.

“Sağ ol.” Ahır kapısı, kemerinden uzun namlulu bir Colt ve kınından kılıcını çıkardı, motosikletinden indi ve arabaya doğru yürüdü. Kılıcın kenarını lakayt bir şekilde duvara ve PARK YAPILMAZ tabelasının direğine sürttü. Çavuş deri ceketinin arkasına baktı. Gamalı haç ve üzerinde kurukafa olan bir korsan bayrağı vardı. Zevksizdi. Derin bir iç çekti. “Pompalıyla koru onu, Colin.”

Colin sargılı eliyle denizaygırı bıyığını düzeltti, kısa namlulu tüfeğini kırdı ve içine iki fişek yerleştirdi.

Çavuş sokağın karşısındaki pencerelerde birkaç yüz gördü ama hâlâ siren sesi yoktu; adam mağazaya girip arabaya yaklaşıırken tek duyulan durmaksızın çalan tekdüze bir soygun alarmıydı, o kadar. İri adam kılıcını koltuk altına soktu, boştaki eliyle ön yolcu kapısını açtı ve tabancayı orada oturan kişiye doğrulttu. Çavuş silahın patlamasını beklerken ister istemez dişlerini sıktı.

Fleance kemeri çekiştirdi ama sinir bozucu toka sıkışmıştı bir kere. Kemerden kıvrılarak kurtulmayı denedi. Dizlerini çenesine kaldırdı, koltukta döndü ve ayaklarını yolcu kapısına dayayarak kendisini babasına ve şoför koltuğuna doğru itti. O esnada bir elinde kılıç, diğerinde tabancayla mağazaya giren bir adam fark etti. Artık kaçmak için çok geçti ve ne kadar korktuğunu düşünecek zamanı bile yoktu.

Yolcu kapısı zorlanarak açıldı. Fleance bir diş telinin ve kalkan bir tabancanın parıltısını gördükten sonra adamın atmayı planladığı tekme için uzakta olduğunu anladı. Onun yerine tam bir çaresizlik içinde tek ayağını açık kapıya uzattı. Normal bir ayakkabı içerideki kapı kolunun arkasına sığmazdı ama Macbeth'in verdiği eski Winklepicker'ının uzun ince burnu kolaylıkla kolun arkasına kıvrıldı. Bir an için namlu ağzındaki sonsuz karanlığı gördü ve kapıyı çekebildiği kadar sert çekti. Kapı bir tokat sesiyle adamın bileğine vurup onu kapı boşluğuna sıkıştırdı. Ve tabanca boşuk bir *küt* sesiyle yere düştü.

Fleance adamın küfrettiğini duydu, bir eliyle kapıyı hızla kapatırken diğeriyle tabancayı aradı.

Kapı zorlanarak yeniden açıldı; diş telli adam bu defa başının üzerine kaldırdığı bir kılıçla dikiliyordu. Fleance koltuğun altına kadar her yeri yoklamıştı, nereye gitmişti bu lanet silah? Diş Teli belli ki kapı boşluğunun kılıcı savurmak için fazla dar olduğunu, o yüzden onu şişleyerek öldürmesi

gerektiğini anlamıştı. Dirseğini geri çekti, kılıcını Fleance’a doğrulttu ve üzerine atıldı. Fleance hemen harekete geçti ve öne uzattığı iki bacağıyla adamın mağazada arkaya doğru sendeleyip cam bir tezgâhı parçalayarak yere düşmesine neden oldu.

“Colin” diyerek iç geçirdi çavuş. “Lütfen git ve bu komediye bir son ver.”

“Tamamdır, patron.” Colin motosikletinden inmeden önce Macbeth’in hançerle deldiği elinin tetiği çekip çekemeyeceğini kontrol etti.

Fleance kapana kısıldığını ve bu kemerden çok geç olmadan kurtulamayacağını anlayınca mücadele etmeyi bırakmıştı. O yüzden koltukta yanlamasına uzandı, kılıçlı adamın parçalanan tezgâhın arkasında geniş omzundan cam kırıkları dökülerek ayağa kalkışını izledi. Adam bu defa daha temkinliydi. Fleance’ın erişemeyeceği bir konum aldı. Kılıcı yeterince iyi kavradığından emin oldu.

Fleance, tek seferde en büyük hasarı verebileceği ve Fleance’ın yetişemeyeceği bir yere nişan aldığını biliyordu. Kasığına.

Adam “Ne boktan bir şehir” diyerek hırladı, kılıca tükürdü, kolunu geri çekti, bir adım ileri atmak zorunda kaldı ve sıkıdığı dişlerini gösterdi. Diş teli, mağazanın yumuşak ve sıcak ışıklarında parlayarak bir saniye için kuyumcunun mücevherlerinden birine benzedi. Fleance silahı kaldırdı ve ateş etti. Yüzündeki hayret dolu ifadeyi ve diş telinin ortasında açılan küçük siyah deliği bir anlığına gördükten sonra adam düştü.

Piyanonun hafif, mütevazı tonları Macbeth’in kulaklarını gıdıkladı.

“Saygıdeğer konuklar, arkadaşlar, meslektaşlar ve bu kumarhanenin sevgili dostları” dedi etrafını saran yüzlere bakarak, “henüz herkes

gelmemiş olsa da hepinizin tanıdığı ve korktuğu kadın adına...” Kısık sesli kibar gülüşler duyuldu ve misafirler kahkaha atan Lady’yi selamladı. “... sizleri içtenlikle karşılıyor ve masaya geçmeden önce kadeh kaldırmak istiyorum.”

Colin, güneyli kuzeninin yere devrildiğini görünce durdu. Silahın sesi alarmı bastırmıştı ve araba kapısının boşluğundan çıkan, tabancalı bir el görmüştü. Hızla harekete geçti. Pompalı tüfeği ateşledi. Saçmaların arabaya saçıldığını, kapının açık renkli iç kısmının kırmızıya döndüğünü, kapıdaki camın patladığını ve tabancanın yere düştüğünü gördü.

Colin hemen arabaya doğru yürüdü. Adrenalin duyularını öyle hassas yapmıştı ki her şeyi algılıyordu. Egzoz borusunun cılız titreyişini, parçalanan arka pencerede hiçbir kafanın görünmemesini ve alarmın uğultusu arasında henüz farkına vardığı o sesi. Gaz verilen motorun duman püskürtme sesini. *Siktir!* dedi içinden.

Colin arabanın açık kapısıyla arasındaki birkaç adımlık mesafeyi koştu. Yolcu koltuğunda tuhaf bir biçimde oturan takım elbiseli bir çocuk vardı. Emniyet kemeri takılıydı, eli kan içindeydi ve sol ayağı, bedeni direksiyona yığılmış sürücünün olduğu yere uzanmıştı. Colin tüfeğini kaldırırken motor birden hızlandı, araba vitesine geçti ve geriye doğru fırladı. Açık kapı Colin’in göğsüne çarpsa da sol elini uzatarak kapıya tutmayı başardı. Mağazadan çıkarlarken Colin kapıyı bırakmadı. Tüfek halen ağrıyan sağ elindeydi ama arabanın içine ateş etmesi için onu sol kolunun altına indirmesi gerekiyordu...

Fleance ayağını pedalların üzerine uzatmayı, babasının ayağını kenara itmeyi ve debriyaja basarken vites kolunu boşa alıp geriye takmayı

başarmıştı. Ardından ayakkabısının ucuyla gaza dokundu ve topuğunu yavaşça debriyajdan çekti. Açık yolcu kapısından bir adam sarkıyordu ama artık mağazadan çıkmışlar, geri geri gidiyorlardı. Fleance hiçbir şey görmese de gaza sonuna kadar yüklendi ve bir yere çarpmayacaklarını umdu.

Kapıdaki adam bir şey yapmaya çabalıyordu. Fleance birdenbire bunun ne olduğunu gördü. Kolunun altından bir tüfeğin namlusu çıktı. Ve tüfek bir saniye sonra patladı.

Fleance gözlerini kırptı.

Silahlı adam gitmişti. Yolcu kapısı da. Gösterge panelinin üzerinden bakınca kapıyı ve PARK YAPILMAZ tabelasının direğine sarılmış adamı gördü.

Bir yan sokak fark etti.

Frene asıldı ve motor durmadan önce debriyaja bastı. Aynaya göz attı. Dört adamın motosikletlerinden inerek ona doğru geldiğini gördü. Motorlarını yan yana dizerek dar sokağa barikat kurmuşlardı ve Volvo'nun geri giderek onları aşmasına imkân yoktu. Fleance vites kolunu kavrayınca elinin kanadığını fark etti, ilk vitesine geçmeye çalıştı ama muhtemelen oturduğu yerden debriyaja tam basamadığı için başaramadı. *Siktir*, dedi kendi kendine. *Siktir, siktir!* Motor son nefesini vermek üzereymiş gibi öksürüp cızırdadı. Aynadan adamların silah çektiklerini gördü. Hayır, bunlar makineli tüfektir. Buraya kadardı. Sona gelmişlerdi. O anda aklına garip bir fikir geldi. Nihayet şifresini çözmüş ve mantığını anlamışken okuldaki hukuk finaline giremeyecek olması ne kadar acıydı. Yanlış ve kanundışı, ahlak ve nizam, güç ve suç arasındaki farkı biliyordu artık.

Vites kolunda duran elinin üzerinde sıcak bir el hissetti.

“Kim sürüyor, evlat? Sen mi, baban mı?”

Banquo'nun gözleri biraz kısıktı ama iki elini direksiyona koymuş, koltukta dimdik oturuyordu. Bir saniye sonra motorun o yaşlı sesi boğuk bir kükremeye döndü ve makineli silahlar arkalarında Çin Yeni Yılı kutlamaları gibi patlayıp çatırdarken araba kaldırım taşlarında öne fırladı.

Macbeth, Lady'ye baktı. İki sandalye uzağında yemek arkadaşı *Jano bilmem neyle* hevesli hevesli konuşuyordu. Başkentli gayrimenkul sırtlanıyla. Elini adamın koluna koymuştu. Geçen sene sırtlan koltuğuna şehrin en güçlü fabrika sahiplerinden biri oturmuş, ilgisini o çekmişti. Bu sene ise fabrika kapanmıştı ve sahibi davet edilmemişti.

“Seninle biraz konuşmalıyız” dedi Tourtell.

“Olur” dedi Macbeth, açık duran ağzına dana etiyle dolu bir çatal sokan belediye başkanına dönerek. “Ne hakkında?”

“Ne hakkında mı? Şehir hakkında tabii ki.”

Başkan, etten bir akordeon gibi genişleyip büzülen, kat kat olmuş çenesiyle yemeğini çiğnerken Macbeth onu hayretle izledi.

“Şehir için en iyisinin ne olduğu hakkında” dedi Tourtell gülümseyerek. Espri yapıyor gibiydi. Macbeth konuşmaya odaklanması gerektiğinin farkındaydı ama zihninde uçuşan düşünceleri bir araya getiremiyor, onları yere indiremiyordu. Şimdi de dananın annesi yaşıyor mu diye merak ediyordu örneğin. Ya yaşıyorsa ve yavrusunun tam şu anda yendiğini hissedebiliyorsa?

“Şu radyo muhabiri” dedi Macbeth. “Kite. Durmadan kötü dedikodular yayıyor ve belli ki sadece olumsuz şeylerden oluşan bir gündemi var. Böyle bir adamı susturamaz mıyız?”

“Muhabirler” dedi Tourtell, gözlerini devirerek. “Bak şimdi, o zor iş. Onlar yayın yönetmenlerine hesap verirler. Yayın yönetmenleri de buna karşın para kazanmak isteyen kanal sahiplerine hesap verirler. Gelgelelim

muhabirler nedense daha yüce bir amaca hizmet ettiklerine inanırlar. Dediğim gibi, çok zor. Yemiyorsun, Macbeth. Endişeli misin?”

“Ben mi? Hayır, hiç değilim.”

“Gerçekten mi? Bir emniyet müdürü ölmüş, diğeri kaybolmuş ve tüm sorumluluk senin omuzlarına binmişken? Endişe duymuyorsan asıl ben endişelenirim, Macbeth!”

“Öyle demek istemedim.” Macbeth, başkanın diğerk tarafında oturan Lady’den yardım bekledi ama bu defa da belediye meclisinin mali danışmanı ya da ona benzer bir şey olan kadının biriyle sohbete dalmıştı.

Macbeth “Affedersin” dedi ve ayağa kalktı. Lady’nin meraklı, hafif kaygılı bakışları arasında hızlı adımlarla resepsiyona yürüdü.

“Telefonu ver, Jack.”

Macbeth resepsiyonistin uzattığı telefonu aldı ve emniyet müdürlüğü santralının numarasını tuşladı. Telefon beşinci çalışında açıldı. Polisten yanıt beklemek için uzun mu yoksa kısa bir süre miydi bu? Bilmiyordu, daha önce hiç düşünmemişti. Ancak artık yapmak zorundaydı. Böyle şeyleri de düşünmeliydi. “Bana Devriye Bölümü’nü bağlayın.”

“Tamam.”

Hattın bağlandığını ve diğerk uçtaki telefonun çaldığını işitebiliyordu. Macbeth saatine baktı. Ağırdan alıyorlardı.

“Seni oyun salonunda hiç görmüyorum, Jack.”

“Artık krupiyeler olarak çalışmıyorum, efendim. O ... şey, o geceden sonra işte.”

“Anladım. Toparlanması uzun sürüyor.”

Jack omuz silkkti. “Sadece o değil. Aslında resepsiyonun bana krupiyelikten daha uygun olduğunu düşünüyorum. O yüzden üzölmüyorum.”

“Ama krupiyeler olduğun zamanki kadar kazanmıyorsundur, değil mi?”

“Denizden çıkmış bir balıksanız ne kadar kazandığınızın önemi yok. Yanında bir çuval para da olsa balık nefes alamaz ve ölür. İşte üzücü olan bu, efendim.”

Macbeth cevap vermek üzereydi ki, telefonda bir ses Devriye Bölümü’yle konuştuğunu söyledi.

“Ben Macbeth. Son bir saat içinde Darağacı Tepesi’nde bir silahlı saldırı olayı bildirdiniz mi, onu merak ettim.”

“Hayır. Silahlı saldırı mı oldu?”

“Buraya gelen müşterimiz arabayla oradan geçerken yüksek bir patlama sesi duymuş. Başka bir şey patladı herhalde.”

“Herhalde.”

“2. Bölge’nin batısında vukuat yok mu yani?”

“Sadece bir kuyumcуда haneye tecavüz vakası var; biz de şimdi oraya gidiyoruz.”

“Anladım. Pekâlâ, iyi akşamlar.”

“Size de, dedektif.”

Macbeth telefonu kapattı. Gözlerini yerdeki halıya, tuhaf nakışlara, çiçeğe benzer desenlere dikti. Onları da bir kez olsun düşünmemişti ama şimdi sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydiler.

“Efendim?”

Macbeth başını kaldırdı. Jack’in yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Efendim, burnunuz kanıyor.”

Macbeth elini üst dudağına götürdü, resepsiyonistin haklı olduğunu anlayınca tuvalete koşturdu.

Banquo anayolda tam gaz gidiyordu. Kapısı kopan yolcu tarafında rüzgâr uğulduyordu. Obelisk’i geçtiler. Artık tren garına varmalarına az kalmıştı.

“Onları görebiliyor musun?”

Fleance bir şey söyledi.

“Bağır!”

“Hayır.”

Banquo ya kulak yolu kanla tıkanmış ya da mermi duyma yetisini yok ettiği için Fleance’ın olduğu tarafı duyamıyordu. Yine de canını sıkan vurulması değildi. Benzin göstergesine baktı. İbre çarşıdan ayrıldıklarından sonra dört beş dakika içerisinde epey bir düşmüştü. Makineli silahların sesi zarar vermiyor gibi gelse de yakıt deposu delinmişti. Ancak bu da canını sıkıyordu; Inverness’a, yani güvenli bir yere gitmelerine yetecek kadar benzinleri vardı.

“Kim onlar, baba? Neden peşimizdeler?”

Tren garı nihayet önlerindeydi.

“Bilmiyorum, Fleance.” Banquo yola odaklandı. Ve nefes almaya. Nefes almalı, ciğerlerine hava çekmeliydi. Devam etmeliydi. Fleance güvende olana kadar devam etmek. Tek ama tek önemli olan buydu. Giderek daha bulanık gördüğü yol ya da yediği kurşun değil.

“Birileri bu yoldan geleceğimizi biliyor olmalıydı, baba. Trafik ışıkları hiç normal değildi. Darağacı Tepesi’nden saat tam kaçta geçeceğimizi biliyorlardı.”

Banquo da düşünmüştü bunu. Fakat şu anda bir anlamı yoktu. Garı geçmiş olmaları ve Inverness’ın ışıklarının ileride belirmesiydi anlamı olan. Arabayı kapının önüne çekecek, Fleance’ı içeri sokacaktı.

“Onları şimdi görebiliyorum, baba. En az iki yüz metre gerimizdeler.”

Önleri kesilmezse bu mesafe yeter de artardı bile. Arabaya mavi lamba ve siren taktırmalıydı. Banquo kumarhaneye baktı. Işıklarına. Gerekirse işçi Meydanı’ndan da gidebilirdi. Sirenler... O anda boğazına bir şey takıldı sanki. Kafasında bir şimşek çaktı.

“Hiç siren sesi duydun mu, Fleance?”

“Ne?”

“Siren. Polis arabası. Kuyumcudayken hiç duydun mu?”

“Hayır.”

“Kesinlikle eminsin, değil mi? 2. Bölge’nin batısı daima devriye arabalarıyla dolu olur.”

“Kesinlikle eminim.”

Banquo üzerine çöken acıyı ve karanlığı hissetti. “Hayır” diye fısıldadı. “Hayır Macbeth, hayır evlat...” Direksiyonu tuttu ve sola döndü.

“Baba! Bu yol Inverness’a gitmiyor.”

Banquo kornaya bastı, Volvo’yu önündeki arabanın arkasından çıkardı ve hızlandı. Sırtından göğsüne yayılan felç edici ağrıyı hissedebiliyordu. Yakında sağ elini direksiyonda daha fazla tutamayacaktı. Mermi muhtemelen koltukta büyük bir delik açmamıştı ancak yine de oraya isabet etmişti. Ve onu asıl endişelendiren buydu.

Önlerinde hiçbir şey yoktu. Sadece liman, deniz ve karanlık.

Ama son bir ihtimal daha vardı.

Macbeth lavabonun üzerindeki aynada kendine baktı. Kanama durmuştu ama bunun ne demek olduğunu biliyordu. Mukoza zarları daha fazla çayı kaldıramıyordu; onu bir süreliğine bırakmalıydı. Gençken ne kadar farklıydı oysa. Vücudunu dilediği kadar hırpalayabilirdi. Şimdi devam ettiğinde ise burnu ağrıyıp kanayacak, başı kendi kendine boynundan ayrılana dek beyni dönecekti. Evet, ara vermeye ihtiyacı vardı. Öyleyse neden bunu düşünürken aynı anda bir banknotu rulo yapıp lavabonun üzerindeki toz çizgisinin sağ ucuna tutuyordu ki? Çünkü bu istisnai bir durumdu. Ona ihtiyaç duyduğu kritik bir andaydı. Bir tarafta şişko ve sapık başkanla, diğer tarafta görünüşe bakılırsa anlaşılmayı yerine getirememiş Kuzey Süvarileri eşkıyasıyla uğraşması gereken bir an. Bir de Lady vardı tabii. Hayır, onu bir sorun olarak görmüyordu. O alfa ve omegaydı, Macbeth’in doğumu, yaşamı

ve ölümüydü. *Var olma* sebebiydi. Bu aşk ona sarsıcı bir keyif veriyordu vermesine, fakat ondan götürebildiklerini düşündüğünde de acıyı hissedebiliyordu. Lady'nin gücü artık onu sevmesine olduğu kadar *sevmemesine* de dayanıyordu. Derin bir nefes aldı ve çayı kafa derisine çarpıncaya ya da en azından öyle hissedinceye kadar sertçe beynine çekti. Yeniden aynaya baktı. Suratı bükülmüş ve değişmişti. Saçları beyazdı. Dudakları bir kadınıninki gibi kırmızı. Yüzünde bir yara açıldı. Çenesinin altında yeni çeneler büyüdü. Gözlerine yaşlar doldu ve yanaklarından süzüldü. Artık durmalıydı. Burnuna mal çekmekten, en sonunda protez buruna muhtaç kalan insanlar görmüştü. Hâlâ vakit varken, kurtaracak bir şey varken durmalıydı. Şırıngaya geçmeli...

Çavuş Volvo'nun arka farlarının giderek büyüdüğünü görüyordu. Motoru sadece 450 cc olsa da diğerlerinin artık ona ayak uydurmasının zor olduğunu bilerek gaza yüklendi. Islak ve asfaltta yol tutuşu sağlamak için motor hacminden çok deneyim ve hasasiyet önemliydi. İşte bu yüzden dikiz aynasında ona doğru yaklaşan bir motosiklet görünce şaşırdı. Ve süreni tanıyınca gözlerine inanamadı. Daha doğrusu, kaskını tanıyınca. Kırmızı Indian Chief, çavuşun öyle yakınından geçti ki boynuzlardan birinin ucu neredeyse ona değecekti. Motosiklet onu sollarken çavuşun ön farının ışığı kılıcı parlattı. Nereden gelmişti? Nereden öğrenmişti? Nasıl oluyordu da ona ihtiyaç duydukları her anı biliyordu? Çavuş yavaşladı. Sweno'nun önden gidip onlara liderlik etmesine izin verdi.

Banquo, daha önce Rus kamyonetini kovaladıkları yoldan giderken birkaç tehlikeli sollama yaptı ve motosikletlerle arasındaki mesafeyi bir süreliğine açtı. Çok geçmeden yeniden yetişeceklerdi ama belki hâlâ zamanları vardı. Tünelin önünde bir bariyer ve köprünün onarım yüzünden kapalı olduğunu söyleyen bir tabela görüldü. Volvo'nun önü bariyere

çarpıp farları tünelin karanlığını delerken havaya parçalar uçtu. Banquo'nun bir eli direksiyonda, diğeri bir ceset gibi kucağında duruyordu. Arkalarından tünele giren motosikletlerin öfkeli motorlarını duyduklarında çıkışı görebiliyorlardı.

Banquo köprüye kıvrılan keskin viraja yaklaşırken frene bastı ve sonra yeniden hızlandı.

Biraz sonra köprüye, açık gökyüzünün ve nehri epey aşağıda bakır gibi ışıldatan ay ışığının altındaki ani sessizliğe çıktılar. Tek duyabildikleri Volvo'nun var gücüyle çalışan motoruydu. Ve Banquo köprünün ortasında, eskiden Kenneth'in heykelinin olduğu yerde birdenbire frene asılıp da ZIS-5'in korkulukla birlikte aşağı düştüğü yeri işaretlemek için Karayolları Dairesi tarafından çekilen kırmızı şeridin rüzgârda dalgalandığı cebe sapınca asfaltta sürtünen lastiklerin çığlığı. Fleance arabayı boşa alan babasına şaşkınlıkla döndü. Banquo elinde bir çakıyla oğlunun üzerine eğildi ve emniyet kemerini kesti.

“Ne yapı?..”

“Benzin sızıntımız var, evlat. Yakında yakıtımız bitecek, o yüzden dinle beni. Ben nasihat vermeyi çok sevmem, sen de bilirsin; ama sana şunu söylemek istiyorum...” Banquo kendi tarafındaki kapıya yaslandı, dizlerini kaldırdı ve Fleance'ın yaptığı gibi koltuğunda döndü.

“Dilediğin her şeyi olabilirsin, Fleance. Ama benim gibi olma. Yaltakçılara yaltaklık etme.”

“Baba...”

“Ve kendi ayaklarının üzerinde dur.”

Ayakkabılarının tabanlarını oğlunun kalçasına ve omzuna koydu, Fleance'ın bir yerlere tutunmaya çalıştığını gördü ve olanca kuvvetiyle onu itti. Oğlu doğarken olduğu gibi karşı çıkarak, korkarak bağırdı ama az sonra

dışarıdaydı. Son göbek bağı da kopmuş, büyük ve vahşı dünyada tek başına kaderinin içine düşmüştü.

Banquo geriye doğru savrularak acıyla inledi, arabayı vitesle taktı ve kendi kaderine doğru hızlandı.

Köprüden çıktıktan üç kilometre sonra benzini bittiğinde neredeyse ona yetişmişlerdi. Araba son metreleri gitti, Banquo uykusunun geldiğini hissetti ve başını koltuğa yasladı. Tüm sırtına ve midesine bir üşüme yayılmıştı, şimdi kalbine doğru yürüyordu. Vera'yı düşündü. Ve yağmur nihayet tünelin bu ucuna da ulaşmıştı: kurşun yağmuru. Kurşunlar arabayı, koltukları ve Banquo'nun bedenini delip geçti. Banquo yan pencereden dışarıya, dağların yukarısına baktı. Orada, neredeyse en tepede, şehir tarafından bakınca şeytana bir övgü gibi duran şeyi görebiliyordu. Buradan bakıldığında ise ayın ışığında parlayan bir haçtı. Çok yakındaydı. Yolu gösteriyordu. Kapı açılmıştı.

“Planlı bir yükseliş” diye mırıldandı Banquo. “Planlı bir...”

Duff, Caithness'ın yavaşça sakinleşen nefesini dinledi. Ardından kollarından kurtuldu ve komodine döndü.

“Eee, Külkedisi?” diye fısıldadı Caithness. “Gece yarısına az mı kaldı?”

“Hâlâ vaktimiz var ama geç kalmak istemiyorum.”

“Geldiğinden beri yarım saatte bir saate bakıyorsun. Seni gören herkes gitmeye can atıyorsun sanır.”

Duff tekrar ona döndü. Elini ensesine koydu. “Sebebi o değil, güzel sevgilim; sadece burada seninleyken tüm zaman algımı yitiriyorum.” Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Caithness kıkırdadı. “Çok tatlı dillisin, Romeo. Ama bir süredir düşünüyorum da...”

“Belli ki korkunç bir şey söyleyeceksin.”

“Kes şunu. Seni sevdiğimi düşünüyorum. Ve...”

“Korkunç.”

“Kes şunu dedim. Seni yalnızca burada ve şimdi istemiyorum, hepsi bu. Her seferinde yarı hayal yarı gerçekmişsin gibi ortadan kaybolmanı istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum aşkım, ama...”

“Aması maması yok, Duff. Ona bizi açıklayacağını söyleyip duruyorsun ama değişmeyen bir şey var ki, o da bunu devamlı ertelemek zorunda kalman. Onu ve çocuklarını düşündüğünü söylüyor...”

“Düşünmem gereken şeyler var, Caithness. Bunu anlamalısın. Bir ailem var ve aile...”

“... kaçamayacağım sorumlulukları beraberinde getiriyor” diyerek onu taklit etti Caithness. “Peki, biraz da beni düşünsen ne olur? Nedense benden kaçarken asla zorlanmıyorsun.”

“Böyle olmadığını çok iyi biliyorsun. Ama sen gençsin, başka seçeneklerin var.”

“Seçenekler mi? Ne kastediyorsun? Ben *sana* âşığım!”

“Meredith ve çocukların şu anda hassas olduğunu kastediyorum. Çocukların bir yıl daha büyümesini beklersek daha kolay olacak, işte o zaman...”

“Hayır!” Caithness elini yorgana vurdu. “Ona şimdi söylemeni istiyorum, Duff. Ondan ilk defa adıyla bahsettin, farkında mısın?”

“Caithness...”

“Meredith. Güzel isim. Adını uzun zamandır kıskanıyorum.”

“Durup dururken bu telaş da nereden çıktı?”

“Son günlerde bir şeyin farkına vardım. İsteddiğini almak için birinin onu sana vermesini bekleyemezsin. Bunun için sert, belki de anlayışsız davranmak zorundasın; ama en iyisi kesin bir karar vermek. Senden aileni feda etmeni istemek benim için hiç kolay değil, inan bana. Masum insanlar zarar görecek, bu benim tabiatıma ters.”

“Evet Caithness, senin tabiatına ters. Öyleyse bu kesin karar verme fikrine nereden kapıldın?”

“Duff.” Caithness yatağın ortasına oturup bağdaş kurdu. “Beni seviyor musun?”

“Evet! Tabii ki evet.”

“O halde yapacak mısın? Bunu benim için yapacak mısın?”

“Beni dinle, Caithness...”

“Meredith’i daha çok seviyorsun.”

“Bak sevgilim, seni her şeyden daha çok seviyorum. Senin için canımı veririm. Hiç tereddütsüz hayatımdan vazgeçerim, evet. Peki ya diğerlerinin hayatı?” Duff başını iki yana salladı. Konuşmak için ciğerlerine derin bir nefes çekti ama geri verdi. Demek kesin bir karar... Şimdi verilmesi şart mıydı? Bunun düşüncesi bile afallamasına yetmişti. Bunca zamandır farkında olmadan bu yolda mı gidiyordu? Caithness’tan uzaklaştığı, Fife’taki evine döndüğü yol? Derin bir nefes daha aldı.

“Hiç tanımadığım annem hayatını benim için feda etti. Ben yaşayayım diye kendi canından oldu. Annem gibi benim de tabiatımda sevgi için hayatını feda etmek olsa da, çocuk sevgisi tüm sevgilerin içinde en büyüğü. Çocuklarımı daha küçük bir şey için feda etmek zorunda kalma, başka bir kadına duyduğum bencilce bir aşk yüzünden ailelerini ellerinden alma *düşüncesi* bile annemin hatırasına tükürmüşüm gibi hissettiriyor.”

Caithness elini ağzına götürdü ve gözlerine yaşlar dolarken ağzından istemsizce bir hıçkırık kaçtı. Ardından ayağa kalktı ve yatak odasından çıktı.

Duff gözlerini kapadı. Başını arkasındaki yastığa vurdu. Sonra peşinden gitti. Caithness, oturma odasında çatı katı pencerelerinden birinin önünde dikilmiş, dışarıyı seyrediyordu. Vücudu çıplak, dışarıdan yansarak camdaki yağmur damlalarının izini yanaklarından süzülen gözyaşları gibi gösteren neon ışığında parlak beyazdı.

Duff arkasına geçti ve kolunu çıplak bedenine doladı. Saçlarına fısıldadı. “Şimdi gitmemi istiyorsan, giderim.”

“Sana tümüyle sahip olamadığım için ağlamıyorum, Duff. Kendi taş kalbime ağlıyorum. Sense gerçekten yüreği olan bir adamsın, sevgilim. Bir çocuğun güvenebileceği bir adam. Seni sevmeme engel olamıyorum. Beni affet. Her şeye sahip olamayacaksam da o saf kalbinle bana verebildiğin

kadarını ver.” Duff cevap vermedi, sadece ona sarıldı. Boynunu öptü ve sarıldı. Caithness’in kalçaları kıpırdanmaya başladı. Duff saati düşündü. Banquo’yu. Lokomotifteki randevularını. Ama gece yarısına hâlâ çok vardı.

“Inverness Kumarhanesi. Ben Jack.”

“İyi akşamlar, Jack. Macbeth’le konuşmak istiyorum.”

“Kendisi akşam yemeğinde. Dilerseniz onu...”

“Çağır onu, Jack. Çabuk.”

Yanıt gelmedi.

Çavuş, telefon kulübesinin etrafında toplanan motosikletlere baktı. Sudan oluşan ve camın dışında kıvrılarak aşağı akan kalın yılanlar yüzünden biçimleri bozulmuştu ama yine de bildiği en iyi manzara buydu: iki tekerli motorlar. Ve onları süren arkadaşlar.

“Sorayım, efendim. Kim arıyor diyeyim?”

“Sadece beklediği telefonun geldiğini söyle.”

“Anladım, efendim.”

Çavuş bekledi. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Kan lekeli koliyi diğer koluna aldı.

“Ben Macbeth.”

“İyi akşamlar. Balığı yakalayıp ayıkladığınızı söylemek için aradım. Ama yavrusu kaçtı.”

“Nereye?”

“Tek bir yavrunun hayatta kalma şansı binde birdir ama şu durumda öldüğünü ve denizin dibini boyladığını düşünüp mutlu olabiliriz.”

“Peki. Başka?”

“Balığın kafası yolda, geliyor. Ayrıca saygımı kazandığını belirtmem gerek, Macbeth. Çok az kişinin damak zevki ve midesi böyle bir yiyeceğe uygundur.”

Macbeth ahizeyi yerine koydu ve hızlı hızlı nefes alıp verirken tezgâha tutundu.

“Bu akşam iyi olduğunuzdan emin misiniz, efendim?”

“Evet, sağ ol Jack. Sadece biraz başım döndü.”

Macbeth aklına gelen düşünceleri ve görüntüleri birer birer bastırdı. Ceketini ve kravatını düzeltip yemek salonuna döndü.

Uzun masadaki konuklar sohbet edip kadeh kaldırsa da harika bir ortam yoktu. Artık bu insanlar Özel Harekât’ta olduğu kadar gürültülü ve coşkulu kutlama yapmıyor olabilirlerdi; ancak yine de Duncan’ın ölümüyle gelen kara bulutların kumarhanenin üzerine Lady’nin kabul ettiğinden daha ağır bir şekilde çöküp çökmediğini merak etti. Belediye başkanı onu görmüştü ve eliyle çağırıyordu. Sandalyesinde birinin oturduğu gördü ve bunu Tourtell’in bir dostu sandı. Ne var ki yanıldığını anlayınca bir anda taş kesildi. Kalbi atmayı bırakmış gibi hissetti.

Banquo...

Orada oturuyordu. Tam şu anda.

“Ne oldu, hayatım?” diye sordu Lady. Şaşkın gözlerle ona dönmüş, bakıyordu. “Otursana.”

“Yerime birisi oturmuş” dedi Macbeth.

Tourtell da döndü. “Haydi, Macbeth. Otur.”

“Nereye?”

“Sandalyene” dedi Lady. “Ne oldu?”

Banquo başını bir baykuş gibi çevirince Macbeth çığlık attı. Beyaz yakasının üzerinde boynunu tamamen çevreleyen uzun, kesintisiz bir yara vardı. Yaradan akan kan, doldurulmaya devam edilen dolu bir kadehin ağzından taşan şaraba benziyordu.

Macbeth “Kim... kim yaptı bunu sana?” diye inledi ve ellerini Banquo’nun boynuna götürdü. Kanı durdurmak için sıktı ama sulandırılmış

şarap gibi fazla cıvıktı ve parmaklarının arasından sızmaya devam ediyordu.

“Ne yapıyorsun, aşkım?” diyerek güldü Lady gergin bir sesle.

Banquo’nun ağzı açıldı. “Sen... sen... yaptın... evlat.” Kelimeler dudaklarından tekdüze çıkıyordu, yüzü bir vantrilok kuklasınıninki kadar ifadesizdi.

“Hayır!”

“Seni... gördüm... sahip... Seni. .. bekliyorum... sahip.”

“Sus!” Macbeth daha da sert sıktı.

“Beni. .. boğuyorsun... *Katilbeth*

Macbeth dehşet içinde onu bıraktı. Birisinin sertçe kolunu çekiştirdiğini hissetti.

“Gel çabuk.” Bu Lady’ydi. Macbeth kolunu ondan kurtaracakken kadın kulağına tısladı: “Hemen şimdi! Hâlâ emniyet müdürüyken.”

Lady onu takip ediyormuş gibi yaparak elini kolunun altına koydu ve misafirlerin şaşkın bakışları arasında o halde yemek salonundan çıktılar.

“Neyin var?” diye tısladı Lady, süit odalarının kapısını kilitlerken.

“Onu görmedin mi? Banquo! Sandalyemde oturuyordu.”

“Tanrım, yine kafan güzel senin. Hayal görüyorsun! Belediye başkanının ‘Deli bir emniyet müdürüm oldu’ demesini mi istiyorsun?”

“*Müdürüm mü?*”

“Nerede o iğrenç çayın? Nerede?” Lady elini Macbeth’in pantolon cebine soktu. “Artık sana çay yok!”

Macbeth bileğini yakaladı. “Ben onun müdürü müyüm?”

“Seni atayacak kişi Tourtell, Macbeth. İkinizi yan yana getirdim; çünkü en azından bu iş için doğru adam olduğun izlenimini yok etmezsin diye düşündüm. Of, bırak beni!”

“Başkan Tourtell istediğini yapsın. Elimde onu yarın hapse tıkacak kadar güç var. Yapamasam bile bir şekilde hallederim. Ben koskoca emniyet müdürüyüm, kadın! Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Emrimde iki bini silahlı tam altı bin adam var. Bir ordum var, sevgilim!”

Macbeth gözlerinin yumuşadığını gördü.

“Pekâlâ, tamam” diye fısıldadı Lady. “İşte şimdi mantıklı konuşmaya başladın, aşkım.”

Macbeth hâlâ zarif ve ince bileğini tutuyordu ama eli cebinin içinde hareket etmeye başlamıştı.

“Şimdi seni yeniden hissedebiliyorum” dedi Lady.

“Haydi, sevi ...”

Lady “Hayır, şimdi olmaz” diyerek araya girdi ve elini çekti. “Konuklarımız bekliyor. Ama senin için başka bir şeyim var. Yeni görevini kutlamak için bir hediye.”

“Ha?”

“Komodinin çekmecesine bak.”

Macbeth bir kutu çıkardı. İçinde parlak, ıslıl ıslıl bir hançer vardı. Hançeri ışığa tuttu. “Gümüş mü?”

“Sana bunu yemekten sonra verecektim ama sanırım şimdi ihtiyacın var. Bilindiği gibi gümüş, hayaletleri öldürebilen tek maddedir.”

“Teşekkürler, hayatım.”

“Benim için bir zevk. O halde bana Banquo’nun öldüğünü söyle.”

“Banquo öldü. O artık yaşamıyor.”

“Evet. Bunun yasını sonra tutacağız. Şimdi diğerlerinin yanına gidelim. Onlara az önceki şeyin aramızdaki bir şaka olduğunu söyleyeceksin. Gel.”

Saat on biri on geçiyordu.

Caithness hâlâ yataktaydı. Duff ise giyinmiş, mutfak tezgâhının önünde dikiliyordu. Bir fincan çay yapmış, buzdolabında bir limon bulmuştu ama mutfaktaki tek temiz bıçak limon dilimlemekten çok adam bıçaklamaya uygundu. Bıçağın ucunu kabuğa batırınca biraz su fışkırdı. Gecenin bu saatinde arabayla tren garına gitmesi, bir park yeri bulması ve Bertha'ya yürümesi her zamankinin yarısı kadar vakit alırdı. Geç kalmaya niyeti yoktu. Banquo bildiklerini ona *anlatmamak* için bir bahane uyduracak gibi durmuyordu. Ayrıca Duff onu konuşmaya istekli görmüştü. Üzerinden bir yük atmak istiyor gibiydi. Peki neyin yükünü? Suçluluğun mu?

Yoksa sadece bildiği bir şeyin mi? Banquo bir önder değildi, sadece onun arkasından giden bir koyun, zincirde bir halkaydı. Duff çok yakında diğerlerinin kim olduğunu öğrenmeyi umuyordu. Ve bu bilgiyle... Sessizlik, mantar panonun yanındaki duvara asılı telefon tarafından kesildi.

Duff “Telefon!” diye seslendi.

“Duydum. Buradan bakıyorum.” Caithness telefona yatak odasından cevap verdi. Her odada bir telefon vardı. Duff’ın onunlayken kendini yaşlı hissetmesine sebep olan şeylerden biriydi bu. Meredith’le ikisi biraz eski kafalıydılar belki, fakat onlara göre bir eve bir telefon yeterdi, telefona koşmanın zararı yoktu. Bir bez bulup elini sildi. Ne tür bir konuşma yaptığını, gecenin bir vakti kimin aradığını anlamak için sesini dinledi. Meredith mi? Bu fikri aklına gelir gelmez reddetti. İkincisini uzaklaştırması ise daha uzun sürdü. Bir sevgili. Daha genç, başka bir sevgili. Hayır, bir hayranı, bir sevgili aday. Tetikte bekleyen, Duff ona bu gece istediği cevabı vermezse hamle yapmaya hazır biri. Evet, bu ani telaşın nedeni buydu. Duff isteklerine boyun eğmemiş, çektiği rest dönüp dolaşıp onun aleyhine dönmüştü. Ve Caithness o kişiyi seçmişti. Tam da Duff, telefon edenin Meredith yerine Caithness’in bir hayranı olmasını yeğlediğini düşündüğü anda. Biz insanlar ne kadar gariptik...

Caithness'ın yatak odasından "Tekrar eder misin?" dediğini duydu. O bilindik profesyonel sesiydi. Sadece her zamankinden daha heyecanlıydı. "Hemen geliyorum. Diğerlerini ara."

Kesinlikle işle ilgiliydi. Olay yeri inceleme işi.

Odada bir oraya bir buraya koşturduğunu duydu. İşin Fife'ta olmamasını umdu yoksa onu oraya bırakmasını isteyebilirdi. Duff'ın eli ıslaktı. Tezgâhtaki limona bakarken elini yaladı. Limon suyu, iskelede asfalta düştüğünde açılan yaralardan birine değmişti. Bir an için durdu. Sonra bıçağı çıkardı ve tekrar limona sapladı. Bu defa daha sert ve hızlı.

Bıçak limona girer girmez elini çekti ama yine canı yandı. İmkânsızdı. Bir şeyi bıçaklayıp suyu fışkırmadan elinizi çekmeniz imkânsızdı.

Caithness elinde siyah bir doktor çantasıyla aceleyle mutfığa geldi.

"Ne oldu?" diye sordu Duff, yüzündeki ifadeyi görünce.

"Emniyet'ten aradılar. Macbeth'in Özel Harekât'taki yardımcısı..."

"Banquo mu?" Duff boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Evet" dedi Caithness, bir çekmeceyi açarken. "Kenneth Köprüsü'nde bulunmuş."

"Bulunmuş mu? Yani?.."

"Evet." Caithness kızgın bir halde çekmeceyi karıştırdı.

"Nasıl olmuş?" Aklında biriken sorular çok fazlaydı. Duff çaresizce alnını tuttu.

"Henüz bilmiyorum ama olay yerindeki polisin dediğine göre arabası mermilerle delik deşik edilmiş. Ayrıca başı alınmış."

"Alınmış derken? Yani... kesilmiş mi?"

"Birazdan görürüz." Genç kadın çekmecedен bir çift lastik eldiven çıkardı ve çantasına koydu. "Beni götürür müsün?"

"Caithness, sana bahsettiğim şu randevu var, o yüzden..."

"Nerede olduğunu söylemedin; ama yolunu çok uzatacaksa..."

Duff bıçağıya yeniden baktı.

“Ben de seninle geleceğim” dedi. “Tabii ki geleceğim. Cinayet Birimi’nin şefiyim ve bu vaka çok daha öncelikli.”

Ardından döndü ve bıçağı mantar panoya fırlattı. Bıçak kendi ekseninde bir buçuk tur döndü ve panoya önce sapı çarpınca gürültüyle mutfak zeminine düştü.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu Caithness.

Duff gözlerini bıçağıya dikti. “Başarmadan önce çok fazla alıştırma yapman gereken bir şeyi. Çıkalım haydi.”

“Evet, Seyton?” dedi Macbeth. “Senin için ne yapabilirim?” Güneş ışıkları bulutlarda bir açıklık bulmuştu ve emniyet müdürü odasının kirli pencerelerinden girerek Macbeth’in masasına, Lady’nin fotoğrafına, bugünün salı olduğunu gösteren takvime, mitralyöz resmine ve masanın önünde oturan zayıf ama güçlü polis memurunun parlak kafasına vuruyordu. “Bir korumaya ihtiyacın var” dedi Seyton.

“Korumaya mı ihtiyacım var? Nasıl bir korumaymış bu?”

“Kötülere karşı kötülükle savaşabilecek biri. Duncan’ın iki tane vardı ve şu Banquo meselesinden sonra, Tanrı ruhunu kutsasın, senin peşine de düşecekleri çok açık, sevgili emniyet müdürüm.”

“Kim düşecek?”

Seyton cevap vermeden önce gözlerinde bir şaşkınlıkla Macbeth’e baktı. “Kuzey Süvarileri. Anladığım kadarıyla bu infazın arkasında onlar var.”

Macbeth onaylar gibi başını salladı. “2. Bölge’deki görgü tanıkları birkaç motosikletçi gördüklerini, bazılarının Kuzey Süvarileri ceketini giydiğini, kuyumcuya giren bir Volvo’ya dışarıdan ateş ettiklerini söylüyor.”

“Malcolm bu işin içindeyse emniyet müdürü için asıl tehdit teşkilatta olabilir. Sözde liderlerimizin hepsine güvenmiyorum. Bana kalırsa Duff iradede ve ahlaktan yoksun biri. Teşkilat dışındaki tehditler arasında besbelli Hecate de var.”

“Hecate bir işadamı. Cinayet zanlısı olmak iş dñnyasında genellikle kñtñdñr. Öte yandan Sweno’nun cinayet için iş anlayışını gñlgede bırakan bir nedeni var.”

“İntikam.”

“Çağdışı bir intikam, evet. Bazı iktisatçılar banka hesapları yerine en temel içgñdñlerimizi izlemeye olan yatkınlığımızı hafife alıyor. Karadul örñmceėinin eři, dişisinin sırtında çiftleşmeye doymuş ve tñkenmiř bir halde yatarken çok yakında yem olacağını *bilir*. Ama asla başka bir seçim yapamaz. İşte Sweno da bñyle.”

“Öyleyse Hecate’den daha az korkuyorsun, öyle mi?”

“Size bugñn söylediğim gibi, kaynakların daha dengeli dağıtılması gerekiyor. Hecate’ye yapılan cadı avının çapını küçñltmeliyiz ki şehir için daha zorlayıcı olan diğer sorunları çözebilelim.”

“Ne gibi?”

“Diėerinden daha şaibeli olan kumarhanemizde dñrñst ve çalışkan insanların açıkça dolandırılması ve ellerindeki birikimin çalınması gibi. Ama biz konuya dñnelim. Bundan önceki emniyet mñdñrleri korumalarla kñtñ tecrñbeler yaşadı. Öte yandan Cawdor’un, evindeki şu kñpek saldırdığında ne kadar etkili ve cesur olduğunu da unutmadım. Ben bunu bir dñřñneyim, Seyton. Aslına bakarsan, sana istediğin şeyden çok da farklı olmayan başka bir görev vermek vardı aklımda.”

“Öyle mi?”

“Artık emniyet mñdñrñ olduğuma ve Banquo da öldñėñne göre Özel Harekât’ın bir amiri kalmadı. Sen ise, Seyton, aramızdaki en tecrñbeli ve en eski polis memurusun.”

“Teřekkñrler, sevgili mñdñrñm. Bu benim için gerçekten de beklenmedik bir gurur kaynağı ve gñven konuşması oldu. Sorun şu ki bu gñvene layık olup olmadığımı bilmiyorum. Ben ne politikacıyım ne de bir lider.”

“Evet, senin ne tür biri olduğunu biliyorum. Sen bir sahibe ya da sahibeye ihtiyaç duyan bir bekçi köpeğisin, Seyton. Ama Özel Harekât da bir nevi bekçi köpeğidir. Aldığın talimatların ayrıntılarını bilsen şaşırırsın. Ben görevdeyken kötülerin dünyasını nasıl anlayacağımı düşünmememe gerek bile kalmıyordu. Ayrıca son iki gündür yaşanan cinayetleri düşünürsek, bu koltukta oturan kişiye karşı öyle çok tehdit unsuru var ki, Özel Harekât’ın polis teşkilatının müdürünü bilfiil korumak için kullanılması gerekecek.”

“Özel Harekât’ın emniyet müdürünün şahsi koruması olacağını mı söylüyorsun?”

“Böyle bir anlaşmanın önünde çözülemez bir engel olduğunu sanmıyorum. Hem böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacağız. İkimizin istekleri de yerine gelmiş olacak. Ne diyorsun, Seyton?”

Güneş alçalıyordu; belki de Seyton’ın sesini fısıltıyla konuşan bir komplocu gibi kısıan şey odaya aniden çöken karanlıktı: “Emirlerimi doğrudan ve ayrıntılı olarak şahsen senden almak şartıyla, sevgili müdürüm.”

Macbeth önünde duran adamı süzdü. Banquo için *huzur içinde yatsın* demişti. Macbeth bunun ne çeşit bir huzur olduğunu düşündü.

“Emirlerim, sadık polis memuru Seyton, daima açık olacak. Karşı eylemleri bastırmak için de bu mitralyözden iki tane sipariş ettim.” Resmi Seyton’a uzattı. “Hızlı teslimat istedim. Biraz pahalı ama iki günde elimizde olacak. Ne düşünüyorsun?”

Seyton gözlerini resimde gezdirirken yavaşça başını aşağı yukarı oynattı. “Şık” dedi. “Hatta güzel.”

Duff arabasını açık gökyüzünden karanlık bulutlara sürerken esnedi.

Ewan ablasıyla birlikte misafir yatağına zıplayıp tepinerek onu uyandırmıştı.

“Baba, evdesin!”

Sabah güneşı gölün üzerinde henüz çok yükselmemişken mutfakta kahvaltı yapmışlardı. Meredith çocuklara babalarının kucağına oturmak için kavga etmeyip bir an önce yemelerini söyledi; okula gitmeleri gerekiyordu. Duff onun sert bir ses takınmak istediğini ama başaramadığını, gözlerinin içinin güldüğünü görmüştü.

Kurşun yağmuruna tutulmuş arabanın çekiciyle çekildiği ve asfalttaki kanın temizlendiği olay yerini inceleme işini bitirmişti. Caithness ekibiyle birlikte sıkı çalışmıştı ve var olan tüm delilleri bulmuşlardı. Ne var ki gün gibi açık olan gerçek dışında işine yarar pek bir şey yoktu. O da Banquo’nun vurulduğu ve başının kesildiği idi. Fleance’a ait bir iz yoktu ama Duff yolcu koltuğundaki emniyet kemerinin kesildiğini fark etti. Bu her anlama gelebilirdi gerçi. Şimdilik tek yapabildikleri Banquo’nun delikanlı oğlu için genel bir kayıp vaka uyarısında bulunmak oldu. Köprü kapandığı için olay yolun boş bir bölümünde meydana gelmişti ve etrafta muhtemelen hiçbir görgü tanığı yoktu; dolayısıyla Duff hazır yolun yarısını gelmişken Fife’taki evinde uyumaya karar verdi.

Yatakta uyanık halde uzanırken çekirgelerin dışarıdan gelen şarkısı eşliğinde düşüncelere daldı. Biliyordu. Biliyordu ama anlamıyordu. Büyük resmi bir anda görmemişti, bulmacanın tüm parçaları aniden birbirine geçip yerlerine oturmamıştı da. Her şey tek bir basit ayrıntıyla olmuştu. Caithness’in mutfağındaki bıçakla. Ve ona kafa yorarken diğer parçalar kendiliğinden ortaya çıkıp yavaşça yerlerine yerleşmişti. Sonra da uyuyakalmış ve çocukların şafak vakti yatağında kurdukları pusuyla uyanmıştı.

Duff eski köprünün üzerinden geçti. Kenneth Köprüsü’ne kıyasla dar ve gösterişsiz olsa da sağlam yapıydı ve çoğu kimse daha uzun yıllar dayanacağını düşünüyordu.

Mesele şuydu: Kiminle konuşmalıydı?

Yalnızca yeterince güçlü, nüfuzlu ve canlı değil, aynı zamanda güvenebileceği, tüm bunlara *karışmamış* biri olmak zorundaydı.

Bulutlardaki açıklık kapanırken ve güneşin kısa ziyareti sona ererken arabayı emniyet müdürlüğü binasının altındaki garaja sürdü.

Duff içeri girince Lennox daktilosundan başını kaldırdı. “Birazdan öğle yemeği yiyeceğiz; sen ise yeni uyanmışsın gibi esniyorsun.”

“Son kez soruyorum, o şey hakiki mi?” dedi Duff, Lennox’un kâğıt ağırlığı olarak kullandığı, ucunda paslı, metal bir yumru olan lekeli çubuğu başıyla işaret ederek. Duff kapının yanındaki bir sandalyeye kendini bıraktı.

“Ben de son kez söylüyorum” dedi Lennox iç geçirerek, “bana dedemden kaldı. Somme siperlerinde başına fırlatılmış. Neyse ki, senin de görebileceğin gibi, Almanlar fünyesini çekmeyi unutmuşlar. Asker arkadaşları bu hikâyeye epey gülmüşler.”

“Yani Somme’dayken mi epey gülmüşler?”

“Dedemin anlattığına göre savaş kötüye gittikçe daha çok güler olmuşlar. Buna ‘savaş kahkahası’ derdi.”

“Ben yine de hâlâ yalan söylediğini düşünüyorum, Lennox. Sen masasında canlı bir el bombasıyla oturacak türde biri değilsin.”

Lennox gülümseyerek yazmaya devam etti. “Dedem ömrü boyunca bunu evinde sakladı. Ona önemli şeyleri hatırlattığını söylerdi. Hayatın fani olduğu, kaderin rolü, bir gün öleceği, başkalarının yetersizlikleri gibi şeyler.”

Duff daktiloyu gösterdi. “Bu işleri halledecek bir sekreterin yok mu?”

“Mektuplarımı kendim yazmaya, binadan çıkıp kendim postalamaya başladım. Dün savcılıktan bir haber geldi. Mektuplarımdan biri onlara ulaşmadan önce açılmış ve yeniden mühürlenmiş.”

“Hiç şaşırmadım. Beni hiç bekletmeden kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“*Kabul ettiğim* için mi? Kulağa çok resmi geliyor. Telefonda konunun ne olduğunu söylemedin.”

“Evet. Dediğim gibi, birinin mektupları açmasına hiç şaşırmadım.”

“Santral yapıyor olmalı. Sen ne düşünü...”

“Bir şey düşünmüyorum, Lennox. Durum böyleyken risk almanın bir manası yok, sana katılıyorum.”

Lennox yavaşça başını salladı ve eğdi. “Peki, sevgili Duff, buraya bu yüzden mi geldin?”

“Belki. Duncan’ı kimin öldürdüğüyle ilgili bir kanıtım var.” Lennox yerinde doğrulurken sandalyesi gıcırdadı. Daktilodan uzaklaştı ve dirseklerini masaya koydu. “Kapıyı kapa.” Duff kolunu uzatıp kapıyı kapadı.

“Nasıl bir kanıt? Elle tutulur bir şey mi?”

“Bu kelimeyi kullanman komik...” Duff, Lennox’un masasından zarf açacağını aldı ve elinde tarttı. “Bildiğin üzere iki olay yerinde de, yani hem Duncan’ın hem korumaların odasında, her şey görünürde düzgündü.”

“*Görünürde* kelimesi, bir şey ilk bakışta düzgünken ama aslında öyle değilken kullanılır.”

“Kesinlikle.” Dedektif Duff bıçağa benzeyen aleti işaret parmağının üzerine koyup dengeledi ve parmağında bir haç oluştu. “Bir adamı boynundan hançerlediğinde şahdamarını ıskalamış olma ihtimaline karşı bir daha saplamak üzere hançeri elinde sıkıca tutmaz mısın?”

“Herhalde” dedi Lennox, gözlerini mektup açacağına dikerek. “Damarı tutturduğunda, ki tutturan bir hançer biliyoruz, ilk önce birkaç defa kesik kesik bol miktarda kan fışkırır, ardından kurbanın kan basıncı düşer, kalbi atmayı bırakır ve geri kalan kan sızarak dışarı akar.”

“Anlıyorum. Yani, sanırım.”

“Oysa Hennessy’nin üzerinde bulduğumuz hançerin sapı tamamen kanla kaplıydı, parmak izleri kanın içindeydi ve avucu da Duncan’ın kanıyla kaplanmıştı.” Duff zarf açacağıının sapını işaret etti. “Bu da demek oluyor ki Duncan’ın boynundan kan fışkırırken katil sapı tutmuyordu, onu daha sonra aldı. Ya da birisi elini daha sonra sapa bastırdı. Çünkü hançeri birisi, daha doğrusu başka birisi Duncan’ın boynuna *fırlatmıştı*

“Peki” dedi Lennox, başını kaşıyarak. “Ama ha fırlatmış ha bıçaklamış, ne fark eder ki? Sonuç aynı.”

Duff zarf açacağını Lennox’a uzattı. “Bu bıçağı atarak şuradaki panoya saplamaya çalış.”

“Ben...”

“Dene haydi.”

Lennox ayağa kalktı. Panoyla arasında yaklaşık iki metre vardı.

“Sert fırlatmalısın” dedi Duff. “Bir adamın boynunu delmek için güç gerekiyor.”

Lennox attı. Bıçak panoya çarptı ve takırtıyla yere düştü.

“On defa dene” dedi Duff, bıçağı yerden alıp parmağında dengeleyerek. “Saplayamayacağına bir şişe kaliteli viskisine iddiaya girerim.”

“Güvenmediğin yeteneğim mi yoksa şansım mı?”

“Sana sapı ya da ağzı daha ağır olan dengesiz bir bıçak vermiş olsaydım, bu kadar iddialı konuşmazdım. Ancak tıpkı Duncan’ın boynundaki hançer gibi bu da dengeli bir bıçak. Bunları fırlatabilmek için usta olman gerekir. Bu binada konuştuğum hiç kimse Duncan’ın korumalarının bıçak atabildiğini görmemiş ve duymamış. Doğrusunu söylemek gerekirse tanıdığım tek bir kişi bunu yapabiliyor. Sırf bu yeteneğiyle sirkte çalışmanın kıyısından dönmüş biri. Ve o gece Inverness Kumarhanesi’nde bulunanlardan.”

“Kimmiş o?”

“Organize Suçlar’ın başına geçirdiğiniz adam. Macbeth.” Lennox donup kaldı ve Duff’ın alnındaki bir noktaya boş gözlerle baktı. “Yaani bana... şey mi diyorsun?”

“Evet, öyle diyorum. Emniyet Müdürü Duncan’ı Macbeth öldürdü. O iki masum koruma da aynı adam tarafından soğukkanlı şekilde öldürüldü.”

“Tanrı bizi bağışlasın” dedi Lennox sandalyeye düşerek. “Adli Tıp Birimi’yle ve Caithness’la konuştun mu bunu?”

Duff başını iki yana salladı. “Sapın üzerinde kan olduğunu fark ettiler ama bunu hançerin fırlatılmasına değil, hızlı bir refleksle bırakılmasına yoruyorlar. Yeterince makul bir teori. Ne de olsa böyle yeteneğe sahip birisi çok ender görülür. Sadece Macbeth’in en yakın iş arkadaşları onun böyle biri olduğunu bilir.”

“Güzel. Bundan kimseye bahsetmemeliyiz. *Kimseye* Lennox ellerini birbirine kenetledi ve parmak eklemlerini dişledi. Beni nasıl bir durumun içine soktuğunun farkında mısın, Duff?”

“Evet. Artık benim bildiğimi sen de biliyorsun, bunu değiştiremeyiz. Şimdi benimle birlikte sen de okkanın altına girdin. Sana bir seçenek bırakmadığım için özür dilerim ama başka ne yapabilirdim ki? Kader anımız geldi, Lennox.”

“Gerçekten de öyle. Söylediklerin doğruysa ve Macbeth düşündüğün gibi bir canavarsa onu yaralayacak bir hamle yapmamız yetmez. Bu, onu iki katı tehlikeli biri yapar. Tek ve kesin bir hamleyle devrilmesi gerek.”

“Evet ama nasıl?”

“Kurnazlık ve dikkatle, Duff. Bunu biraz düşünmem lazım ve bir dâhi olmadığım için vakit alabilir. Tekrar görüşelim. Ama yerin bile kulağının olduğu bu binada değil.”

“Saat altıda” dedi Duff ayağa kalkarak. “Tren garında. Bertha’da.”

“Şu eski tren mi? Neden orası?”

“Banquo’yla orada buluşacaktık. Kendi kendime düşünüp çözdüğüm bu şeyleri bana o anlatacaktı.”

“O halde uygun bir buluşma yeri sayılır. Görüşürüz.”

Macbeth masasındaki telefona dalmıştı.

Sweno’yla konuştuktan sonra ahizeyi az önce yerine koymuştu.

Derisinin altında sinirleri seğiriyor ve atıyordu. *Herhangi bir şeye* ihtiyacı var. *Herhangi bir şeye* değil, ne olduğunu gayet iyi biliyordu aslında. Lady’nin ona aldığı büyük şapkayı kaptı. Bekleme odasından geçerken Priscilla ona gülümsedi. “Sayın emniyet müdürü ne kadar dışarıda kalacaklar?”

Macbeth’in emriyle Lennox’un odasından buraya taşınmış, tüm süreç iki saatten az sürmüştü. Macbeth, Duncan’ın eski asistanını işten atmak istemiş, ne var ki genel müdür kamu sektöründe bile bir emniyet müdürünün çalışanları bu kadar kolay işten çıkaramayacağını söyleyince onu bir alt kata göndermişti.

“Bir saat” dedi Macbeth. “Ya da iki.”

“Arayanlara iki derim” dedi Priscilla.

“Öyle yap, Priscilla.”

Macbeth asansöre yürüdü ve zemin kata gitmek için Z’ye bastı. *Arayanlara* demişti. *Biri ararsa* değil. Çünkü insanlar bıkmadan, usanmadan arıyordu. Birim amirleri, yargıçlar, meclis temsilcileri. Anlamadığı sorularla başını ağrıtmaları bir yana, yarısının ne iş yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Bir de gazeteciler vardı tabii. Duncan’ın ölümü, Malcolm’un kayboluşu. Şimdi de başka bir polis ve onun oğlu. *Her şey kontrolden mi çıkıyor*, diye soruyorlardı. Emniyet müdürü onların içini

rahatlatacak bir açıklama yapabilir miydi? *Yorum yok*, diyordu. *Sizi bir sonraki basın toplantısına çağırırsam ve?..*

Şimdi bir de Sweno vardı.

Asansörün kapıları açıldı; iki üniformalı polis binecekken durdu ve geri çekildi. Kenneth'ın başlatıp Duncan'ın sona erdirdiği bir kuraldı bu. Emniyet müdürü asansöre yalnız binerdi. Ancak onları buyur etmeye fırsat bulamadan kapılar yeniden kapandı ve Macbeth tek başına aşağı indi.

Müdürlüğün dışındaki kaldırımında gazete okuyan gri kabanlı bir adama çarpınca adam “Afedersin Macbeth” diye mırıldandı. Bunu demesi çok da tuhaf değildi, çünkü Macbeth başını kaldırıncaya ön sayfada kendi yüzünü gördü. ÜÇÜNCÜ POLİS DÜMENE GEÇİYOR. Kötü bir manşet değildi. Muhtemelen Lady önermişti. Yazı işleri müdürü kendi adamıydı.

Macbeth büyük şapkayı yüzüne indirdi, uzun adımlarla yürüdü. Gün ortasında caddeler trafik yüzünden öyle doluydu ki, tren garına yürümek, arabayla gitmekten daha hızlıydı. Üstelik kimsenin emniyet müdürünün limuzinini orada görmemesi daha iyiydi.

Kim bilir Priscilla'dan onu bağlamasını isterken Sweno ne demişti? Hiç değilse Macbeth telefonu açtığı anda adını söylememişti. Gerek yoktu çünkü. Sesini bir defa duyan asla unutmazdı. Tok sesi ahizenin plastiğini dahi titretiyordu. Macbeth'e Kuzey Süvarileri'ni *derhal* serbest bırakma sözünü hatırlatmış, on iki saatin geçtiğini belirtmişti. Macbeth ise cevap olarak bu işin o kadar kolay olmadığını anlatmıştı; ortada devam eden bir kovuşturma olduğu için yargıçlara ve avukatlara evrak imzalatmak gerekiyordu. Yine de Sweno gönül rahatlığıyla en geç iki gün sonraki eve dönüş partisi için bir hoş geldiniz konuşması hazırlayabilirdi.

“İki gün çok fazla” demişti Sweno. “Ama yine de sana iki gün mühlet. Yarından sonraki gün saat tam on birde adamlarımdan biri şehrin yargıçlarından birinin evine telefon edecek, ki hangisi olduğunu

söylemeyeceğim ve Banquo’nun öldürülmesinde rolü olduğunu, Banquo ve Fleance’ın tam yerini nasıl öğrendiğimizi itiraf edecek.”

“Kamikaze pilotlarından biri mi?”

“Ayrıca elimizde kulüp binamıza geldiğini gören yedi görgü tanığı var.”

“Sen rahat ol ve yapacağın konuşmaya odaklan, Sweno. Senin çocukları yarın öğleden sonra üç buçukta kulüp kapısının önüne bırakacağız.”

Macbeth bu sözle telefonu kapatmıştı.

Tren garına çıkan merdivenin altında Macbeth etrafını kolaçan etti. Başka bir gri kaban gördü ama o kabanlardan değildi. Gerilmesine gerek yoktu; ne de olsa şapkası yüzünü gizliyordu ve kendilerine gelmelerini sağlayan şey her ne ise onu satın almak için her gün aceleyle bu basamakları çıkan onca sık giyimli adamdan biriydi sonuçta.

Son dikildiği yerde, koridorda, tuvalete inen merdivenin yanında dikildi. O genç çocuk artık ortalarda görünmüyordu. Macbeth sabırsızca ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Yoksunluk çekmeye başlayalı saatler olmuştu ama bu ihtiyaç tam da şimdi, onu dindirmek üzere olduğu bu anda fena halde artmıştı.

Kadın nihayet belirindiğinde sanki bir saattir onu bekliyor gibi geldi, fakat kol saati yalnızca on dakika geçtiğini gösteriyordu. Kadının elinde beyaz bir baston ya da ona benzer bir şey vardı.

“İki torba lazım” dedi Macbeth.

“Biriyle görüşmen gerekiyor” dedi Strega. “Bunları kulağına sok ve şunu tak.” Bir çift kulak tıkacı ve yüzme gözlüğüyle kaynak gözlüğü karışımı gibi duran, körlerin kullandığı türden bir gözlük uzattı.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü görüşmezsen çay alamayacaksın.”

Macbeth tereddüt etti. Hayır, tereddüt etmedi, sadece zaman kazandı. İstedikleri buysa ellerinin üzerinde bile yürüyebilirdi. Gözlük boyalı olduğu

için hiçbir şey göremiyordu. Strega onu tuttu ve belli ki yön duygusunu yitirmesi için birkaç tur döndürdü. Ardından eline beyaz bastonu verdi ve onu yürütmeye başladı. On dakika sonunda yağmurda yürüdüklerini, etrafta insanlar ve trafik olduğunu anlamıştı; tıkaçlar tüm sesi engelleyemiyordu. Strega'nın yardımıyla önce bir, sonra yarım metre yüksekliğinde beton bir zemine çıkıp oradan da çakıllı ve kumlu bir yere gittiler. Ardından yine beton bir zemine çıkıp bir yere girdiler. Hava daha sıcak ve kuru olduğundan en azından Macbeth öyle tahmin etti. Bir sandalyeye oturduktan sonra birisi kulak tıkaçlarını çıkardı ve gözlüğü takmaya devam etmesini istedi.

sonra birisinin ona doğru yaklaştığını işitti. *Tik tak* sesi tam önüne geldiğinde durdu.

“Seni buraya bu şekilde getirmek zorunda kaldığım için üzgünüm.” Ses alışılmadık biçimde kibar ve yumuşaktı, yaşlı bir adamdan geliyor gibiydi. “Fakat her şey göz önüne alındığında yüz yüze görüşmenin en iyisi olacağını düşündüm. Gerçi sen benim yüzümü göremiyorsun elbette; ama yerinde olsam bundan mutlu olurum, Macbeth.”

“Anlıyorum. Demek ki beni sağ bırakmak istiyorsun.”

“Akıllı değilsin ama bir aptaldan daha akıllısın, Macbeth. Seni bu yüzden seçtik.”

“Neden buradayım?”

“Çünkü endişeliyiz. Seni seçmeden önce uyuşturucuya olan yatkınlığını biliyorduk elbette ama bunların sana bu kadar çabuk ve tamamen hükmedeceğini tahmin etmemiştik. Uzun lafın kısası, güvenilir biri misin yoksa seni değiştirmeli miyiz, bunu anlamamız gerekiyor.”

“Beni kiminle değiştireceksiniz ki?”

“Eşsiz olduğunu mu sanıyorsun? Umarım emniyet müdürü unvanı başını döndürmemiştir. Bunun yalnızca bir paravan olduğunun farkındasındır. Ben

olmadan sen bir hiçsin. Duncan bensiz başarabileceğini, hatta benimle savaşılabileceğini düşündü. Sen de buna inanıyor musun, Macbeth?”

Macbeth dişlerini gıcırdattı ve öfkesini yuttu. Tek istediği torbaları alıp buradan gitmekti. Derin bir nefes aldı. “Görebildiğim kadarıyla ikimizin de çıkarına olan bir çeşit işbirliği içindeyiz, Hecate. Beni emniyet müdürü yapan olayları sen başlatmış olabilirsin. Sweno’dan kurtulacağım ve polisin seni ve tekelini fazla rahatsız etmemesini sağlayacağım.”

“Hımm. Ahlaki bir çekincen yok mu yani?”

“Elbette var ama ben faydacı biriyim. Bu büyüklükteki her şehirde senin gibi hayal tüccarları için bir pazar olacak. Sen ya da Sweno olmasa başka birileri olacak. Bizim ortaklığımız en azından diğer uyuşturucu satıcılarını, belki daha kötülerini uzakta tutacak. Ben seni bu şehir için iyi bir gelecek inşa etmekte bir araç olarak görüyorum.”

Yaşlı adam sessizce güldü. “Bunlar Lady’nin dudaklarından dökülen kelimelere benziyor. Yumuşak, tatlı ama etkisiz. Ben bir yol ayırımındayım, Macbeth. Ve yoluma karar vermek için senin uygunluğunu değerlendirmem gerekiyor. Gazetelerin üçüncü polisin kaptandan dümeni aldığıyla ilgili benzetmeler yaptığını görüyorum. Ama gemin şu anda bir kasırganın ortasında. Duncan, Banquo ve bir polis okulu öğrencisi infaz edildi. Cawdor, Malcolm ve iki koruma öldü, dahası yoldan çıktıkları düşünülüyor. Gemin şimdiden fiziksel ve ahlaki açıdan bir enkaza döndü, Macbeth. O yüzden, şayet sana yardım edeceksem bilhassa gemini sakın sulara nasıl götüreceğini bilmek zorundayım.”

“Tabii ki suçlular yakalanacak ve cezalandırılacak.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Peki kim bu suçlular?”

“Çok açık. Kuzey Süvarileri. Malcolm’u ve korumaları işbirliği yapmaya zorladılar.”

“Güzel. Bu durumda sen ve ben aklanmış oluruz. Peki ya Sweno, Duncan cinayetiyle ilgili masum olduğunu kanıtlayabilirse?”

“İçimden bir ses yapamayacağını söylüyor.”

“Hımm. Umarım sözünün eri olmak için yeterince gücün vardır, Macbeth.”

“Var, Hecate. Ben de umarım aynısını senden talep edebilirim.”

“Ne demek o? Sana emniyet müdürü olman için bir yol açtım, yetmez mi?”

“Korunmayacaksam, hayır. Artık herkesin beni alt etmeye çalışacağını görebiliyorum. Yargıçlar, gazeteciler, suçlular ve büyük ihtimalle meslektaşlarım da. Ya silahlarla ya da sözlerle yapacaklar. Telefonum susmuyor. Hem baksana, güpegündüz bir kör gibi kaçırılabiliyorum.”

“Özel Harekât’ı seni gözetmeleri için kendine bağlamadın mı?”

“Oradaki herkese güvenebilir miyim, bilmiyorum. Daha fazla korumaya ihtiyacım var.”

“Anlıyorum. Sana cevabım şu: Zaten korumam altındasın. Bir süredir seni koruyorum. Sen görmüyorsun sadece.”

“Nerede bu koruma?”

“Bunu düşünme bile. Hecate’nin yatırımlarını daima koruduğunu bil, yeter. Benim olduğum müddetçe kimsenin, hele hele bu şehirde kimsenin sana zarar vermeyeceğinin teminatı benim, Macbeth.”

“Hiç kimse mi?”

“Sana söz veriyorum ki o güzel başındaki tek bir saç teline zarar verebilecek insan anasından doğmadı. Ve yaşlı Bertha çalışıncaya dek kimse seni o koltuktan indiremeyecek. Bunlar senin için yeterli değil mi, Macbeth?”

“Evet, verdiğin iki sözden de memnunum.”

“Güzel. Çünkü söylemem gereken son bir şey var. O da Dedektif Duff’a dikkat etmen.”

“Ha?”

“Duncan’ı senin öldürdüğünü biliyor.”

Macbeth telaşa kapılması gerektiğini biliyordu. Korkmalıydı. Paniklemeliydi. Ancak içinde sadece o bilindik, nefret ettiği şiddetli arzu vardı.

“Şanslısın ki şu anda Duff’ın bildiği şeyi sadece tek bir kişi biliyor.”

“Kim?” diye sordu Macbeth.

“Benim talimatımla senin Organize Suçlama aday olma fikrini başlatan ve destekleyen adam. Bu işi öyle ustalıkla yaptı ki Duncan bunu kendi fikri sandı.”

“Kimmiş o?”

“Kendin gör.”

Macbeth’in oturduğu sandalye çevrilirken bacağı gıcırdadı. Gözlüğünü çıkardılar. İlk düşündüğü şey, ses geçirmeyen bir sorgu odasına baktığıydı. Sorgulanan kişinin dışarıyı görmediği ve duymadığı anlamına gelen tek taraflı bir penceresi vardı. Farklı olansa bu odanın cam şişeler, tüpler ve devasa bir tanka bağlanan borularla geniş bir laboratuvara benzediği idi. Tank tüm bu modern eşyalarla neredeyse komik bir tezat yaratıyordu ve Macbeth’e yamyamların canlı canlı insan kaydattığı çizgi filmleri hatırlatıyordu. Tankın arkasındaki duvarda SİGARA İÇİLMEZ yazan bir tabela asılıydı. Göz kamaştırıcı biçimde aydınlatılan odadaki tankın önünde, cama yakın bir yerde, soluk kızıl saçlı bir adam bir televizyon koltuğuna dimdik oturmuştu. Gömlek kollarından biri kıvrıktı ve yüzü tavana dönüktü. Ağzı yarı açık, gözleri yan kapalıydı. O kadar yakınlarında oturuyordu ki Macbeth adamın gözkapaklarının altında yarısı görünen mavi irislerin

titrediğini fark etti. Çinli kız kardeşlerden birini görür görmez tanıdı. Tuttuğu şırınganın iğnesi Dedektif Lennox'un koluna saplanmıştı.

Macbeth'in arkasındaki nazık ses konuşmaya başladı: "Bu fikri Duncan'a Lennox aşıladı. Seçkin zümreye ait olmayan, şehir halkının kendilerinden biri gibi gördüğü bir adamı atamaları gerektiği fikrini."

"Duncan'a Organize Suçlar'ın başına beni getirmesini Lennox mu söyledi?"

"Lennox tabii ki tam tersini söyledi. Duncan seni seçmemeliydi, çünkü resmi yeterliliklere sahip değildin ve fazla göz önündeydin. Ego ve inatçı herifleri ancak böyle yola getirebilirsin."

"Yani Lennox'a *atla* dedin, o da atladı, öyle mi?"

"Ve Lennox *atla* bile demeden Duncan da atladı." Macbeth'in arkasında viski dökülür gibi bir kahkaha patladı. "İnsan zihninin labirentleri işte, Macbeth. Geniş ve her şeyden önemlisi kolay gidilen caddeler. Lennox'a on yıldan uzun zamandır sahibim. Dedektif Lennox sadık bir işçi."

Macbeth arkasındaki adamın yansımasını görmeye çalıştı ancak yalnızca Strega'yı gördü. Hecate yansımaz bir vücuda sahipti sanki. Yine de kulağının arkasında sesini duyduğuna göre o da orada olmalıydı.

"Ben *atla* dediğimde, atlanır."

"Ne?"

"Duff'ı öldür."

Macbeth yutkundu. "Duff benim arkadaşım. Ama zaten biliyorsundur."

"Banquo'yu da baban yerine koyuyordun ama bu seni durdurmadı. Duff'ı öldürmen bir mecburiyet, Macbeth. Hem senin için daha iyi bir arkadaşım var. Adı güç."

"Daha fazla yeni arkadaşına ihtiyacım yok."

"Hayır, var. Çay seni dengesiz ve tuhaf biri yapıyor. Sanrılar görmüyor musun?"

“Olabilir. Belki bu da bir sanrıdır. Nasıl bir şey bu güç?”

“Yeni ama kadim bir ürün. Çay sadece yoksulların gücüdür. Güç ise ondan yedi kat daha kuvvetli ve yarısı kadar hasar veriyor. Zekânı keskinleştirip güçlendiriyor. Bugünlerde ihtiyacın olan da bu.”

“Yine de çayı tercih ederim.”

“Tercih etmen gereken tek şey emniyet müdürü olmaya devam etmek, Macbeth.”

“Peki bu yeni uyuşturucu beni bağımlı yapacak mı?”

“Sana kadim olduğunu söyledim. Güç, bağımlı olduğun her şeyin yerini alacak. Eee, ne diyorsun? Duff’a karşılık güç?” Macbeth, Lennox’un başının öne düştüğünü gördü. Arkasında Strega’nın bir şeyler fısıldadığını duydu. Kız kardeş Lennox’u sırtüstü koltuğa yatırdı ve tanka gitti.

“Ver onu bana.”

“Efendim?”

Macbeth boğazını temizledi. “Ver onu bana dedim.”

“Ona torbaları verin” dedi Hecate.

Macbeth giderek azalan *tik tak* sesini duyarken gözlük tekrar takıldı ve etrafındaki dünya kayboldu.

“Güzel, değil mi?” diye sordu Lennox, kıvrımları okşayarak.

“Hayır” dedi Duff. “Bertha için çok şey denebilir ama güzel bunlardan biri değil.”

Lennox güldü ve isle kaplanan eline baktı. “Herkes Bertha diyor ama tam ismi Bertha Birnam. Adı siyah saçlı bir şantiye aşçısından geliyor. Başkent hattı döşenirken uzun yıllar boyunca onlarla birlikte olan tek çalışan oydu.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü büyükbabam da demiryollarında çalıştı. Burasıyla Başkent arasındaki hatta.”

“Demek büyükbaban da balyoz sallayıp traversleri çekenlerdendi?”

“Hayır, tabii ki değildi. O demiryolunun *finans* işlerine yardım ediyordu.”

“Bu, kulağa daha mümkün geliyor.” Duff ikinci karanlığında Inverness Kumarhanesi’nin misafirleri karşılayan ışıklarına baktı.

“Evet, biz Lennox’lar hakiki bankacıyızdır. Aslında ben ailenin bir nevi yüz karasıyım. Seninkilerin mesleği ne, Duff?”

“En sıradan olanı.”

“Polis mi?”

“Hem de göz alabildiğince.”

“Şehirde tanıdığım birçok Duff var ama hiçbiri polis teşkilatından değil.”

“Adımı buraya taşınınca annemin babasından aldım.”

“Peki o?..”

“Öldü. Ölünce yetimhaneye gittim. Sonra da Polis Kolejine.

“Buralı değilsen neden Başkent’teki Polis Koleji’ne gitmedin? Daha iyi bir okul; üstelik şehrin havası da daha iyi.”

“Çünkü büyük başlar burada. Kuzey Süvarileri, Hecate...”

“Anlıyorum. Organize Suçlar’ı gerçekten de istiyordun, değil mi? ”

“Evet, sanırım.”

“Olsun, hâlâ boşa. Hatta Macbeth’i Duncan’ın katili olarak tutukladığımızda istediğin birimi parmağınla seçecek duruma geleceksin. Bize şehrin kurtarıcıları diye seslenecekler, Duff.”

“Emin misin? Sahiden de umursayacaklarına inanıyor musun?” Duff insanların bir an önce göz önünden çekilip sığınacak bir yer bulmak için gölgelere koşturduğu meydanı başıyla işaret etti.

“Ne demek istediğini biliyorum ama bu şehrin halkını hafife almak hata olur.”

“Bir sorunu ele almanın iki yolu vardır, Lennox. Ya onu çözersin ya da görmezden gelirsin. Kenneth bu şehre ikincisini yapmayı öğretti. Yolsuzluğa karşı hissizliği ve toplumdaki sorumlulukları başkalarına atmayı. Işık yandığında hamamböcekleri gibi kaçışırlar.”

“Aşağılık insanların yaşadığı aşağılık bir şehirdeyiz ve sen her şeyi riske atmak mı istiyorsun?”

Lennox, Duff’ın başını iki yana sallayışını izledi.

“Tanrım, Lennox, bu yaptığımızın *şehir* için olduğunu nereden çıkardın? Şehirmiş... Şehir safsatası belediyeye seçilmek ya da emniyet müdürü olmak isteyenlerin kullandığı bir kalıp, hepsi bu. Bana son görüşmemizden sonra neler bulduğunu anlat.”

“Pekâlâ. Başkent’ten bir yargıçla konuştum ve...”

“*Kimseyle konuşmamalıydık!*”

“Sakin ol, Duff. Kiminle ya da neyle ilgili olduğundan bahsetmedim, sadece yüksek düzeyde bir yolsuzluk konusu olduğunu söyledim. Mesele şu ki bu yargıç güvenilir biri. Başka bir şehirde, yani Macbeth’in, Sweno’nun ve Hecate’nin bölgesinin dışında yaşıyor. Federal mahkeme yargıcı olarak federal polise ulaşabilir, biz de böylece emniyet müdürlüğünü atlatıp Macbeth’i sözünün hiç geçmeyeceği Başkent’te yargılayabiliriz. Yargıç üç gün sonra buraya gelecek. Bizimle tamamen gizli bir şekilde görüşmeyi kabul etti.”

“Adı ne?”

“Jones.”

Lennox, Duff’ın dikkatle onu incelediğini gördü.

“Lars Jones” dedi. “Bir sorun mu var?”

“Gözbebeklerin keşlerinki gibi.”

Lennox dilini ıslattı ve güldü. “Yarı albino doğduğunda böyle oluyor. Gözlerim ışığa çok duyarlı. Ailemin masa başı işleri tercih etmesinin bir nedeni de bu.”

Duff paltosunun içinde titredi. Yeniden Inverness Kumarhanesi’ne baktı. “Demek üç gün. Biz bu sırada ne yapacağız?” Lennox omuz silkti. “Dikkatleri üzerimize çekmeyeceğiz. Ortalığı ayağa kaldırmayacağız. Ve... Üçüncü bir deyim aklıma gelmedi.”

“Macbeth’le görüşeceğim günden şimdiden korkuyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Ben rol yapamam.”

“Hayatında birisini hiç kandırmadın mı?”

“Evet ama insanlar her zaman aklımdan geçeni anlar.” Lennox hayretle Duff’a baktı. “Nasıl? Evde bile mi?”

Duff omuzlarını kaldırdı. “Birkaç gün sonra dokuz yaşına basacak oğlum bile babasının ne zaman yalan söylediğini bilir. Kaldı ki Macbeth beni

herkesten iyi tanıyor.”

“Birbirinden bu denli farklı iki insanın bu kadar yakın dost olması” dedi Lennox, “tuhaf.”

“Sonra tekrar konuşmalıyız” dedi Duff, batıya bakarak. “Şimdi yola çıkarsam günbatımına kadar Fife’ta olurum.” Lennox onunla aynı yöne bakarak dikildi. Ve doğanın işleri düzenlemekte ne kadar iyi olduğunu anladı. Sağanak yağmur daima manzarayı arkadakilerden gizlerdi, böylece havanın bir anda düzelebileceğini umut etmeye devam ederdiniz.

“İçimden bir ses o kadar da kötü durumda olmadığımızı söylüyor” dedi Macbeth, komodindeki çakmağa uzanıp sigarasını yakarken. “Artık her şey daha iyiye gidiyor, hayatım. Olmamız gereken yere döndük. Bu şehrin sahibi biziz.”

Lady elini kendi göğsüne koydu ve ipek örtünün altında hâlâ çarparak atan kalbini hissetti. Aldığı kesik nefeslerin arasında konuştu. “Kapıldığın bu yeni heyecan, gücünün göstergesiye, sevgilim...”

“Eee?”

“... o zaman gerçekten de yenilmeziz demektir. İnsanların seni ne kadar sevdiğinin farkında mısın? Kumarhanedekiler senden bahsediyor, senin şehrin kurtarıcısı olduğunu söylüyorlar. Ya gazeteler? Bugün The Times’ın başyazısında belediye başkanlığı seçimlerine katılman gerektiği yazıyordu.”

“Yazışleri müdürü arkadaşın değil miydi?” dedi Macbeth sırtarak. “Bunu yazmalarını sen istemedin mi?”

“Hayır, hayır. Başyazı seninle ilgili değildi. Tourtell’in gerçek bir rakibinin olmadığı ve çok sevilmemesine rağmen yeniden seçileceğini söyleyen bir makaleydi.”

“Kenneth’in yalakası olduğunda sevilmezsin tabii ki.”

“Tourtell’a kâğıt üzerinde rakip olabilecek tek kişi olarak senin adın geçiyordu. Ne düşünüyorsun?”

“Belediye başkanı olmak hakkında mı? Kim? Ben mi?” Macbeth güldü ve alnını kaşıdı. “Teşekkürler ama kalsın. Yeterince büyük bir odam var ve şu anda istediğimizi yapmak için zaten fazlasıyla güçlüyüz.” Tırnağı derisindeki küçük bir deliğe sürtündü. Güç... ilk kez kendisine bir şırınga vurup denemişti ve söylendiği kadar vardı.

“Haklısın, hayatım” dedi Lady. “Ama yine de biraz düşün. Fikir kafanda olgunlaştığında bakarsın farklı hissedersin, belli mi olur? Bu arada, Jack bu sabah sana gelen bir kutuyu almış. Motosikletçinin biri getirmiş. Ağır ve çok iyi sarılmış.” Macbeth damarlarının buz kesmesini bekledi ama bir şey olmadı. Yeni uyuşturucunun etkisi olmalıydı. “Nereye koydun?”

“Gardırobunun şapka rafında” dedi Lady, parmağıyla göstererek.

“Sağ ol.”

Macbeth sigarasını yavaşça içerken Lady’nin yanında uyuyakalmasını dinledi. Gözlerini gardırobun kahverengi meşe kapağına dikti. Ardından başını yastığa koydu ve duman halkalarını pencereden sızan ay ışığı huzmelerine üfledi. Halkaların Arap bir dansöz gibi eğilip bükülüşünü, döne döne yükselişini izledi. Korkmuyordu. Özel Harekât’ın ve Hecate’nin koruması altındaydı, kader tanrıları yüzüne gülüyordu. Başını kaldırdı ve gardıroba tekrar baktı. İçinden hiçbir ses gelmiyordu. Hayaletler ortadan kaybolmuştu. Dışarısı hâlâ mükemmeldi, cama vuran bir şey yoktu. Çünkü yağmurdan sonra elbet güneş açardı. Aşk, insanı savaşın kanından arındırırdı. Günahın ardından affetmek gelirdi.

“Herkes iyi sabahlar” dedi Macbeth, masadaki herkesin gözlerine tek tek bakarak. “Tabii hiç iyi bir sabah sayılmaz. Banquo öldürüldü ve katili hiçbir ceza almadan tam otuz altı saattir özgürce aramızda dolaşıyor. Önce Banquo için bir dakika sessizlik istiyorum.”

Duff gözlerini kapadı.

Macbeth’in bu kadar ciddi bir ifadeyle bir odaya girdiğini görmek alışılmadık bir durumdu. Yağmur çamur demeden, tanıdık tanımadık herkesi her gün gülümseyerek selamlardı. Tıpkı yetimhanede karşılaştıkları ilk günkü gibi. Muhtemelen Duff’ın giysilerine ve saçına bakıp ikisinin ne kadar farklı çocuklar olduğunu görmüş ama yine de dışarıdaki meselelerden daha derinlerde olan, onları birbirine bağlayan, dert ortağı yapan bir şey paylaşıyorlarmış gibi tebessüm etmişti. Kayıtsız şartsız gösterdiği o beyaz gülümsemesiyle herkesi böyle hissettiriyordu belki de. Bu gülümseme, etrafındaki herkesin birbirleri için en iyisini istediği gibi saf bir inanış yayar, Duff’a o zamanlar bile duygusuz ve kötümser biri olduğunu hissettirirdi. Ve de çevresine bulaşıcı hastalık gibi yayılan bir gülümsemeye sahip olmak için neler vermeyeceğini...

“Duff?” Birisi adını fısıldamıştı. Döndü ve Caithness’in berrak yeşil gözlerine baktı. Genç kadın, Macbeth’in Duff’a baktığı toplantı masasının diğer ucuna doğru başını salladı.

“Soruşturmada nerede olduğumuzla ilgili senden en son bilgileri bizimle paylaşmanı istiyorum, Duff.”

Duff sandalyesinde doğruldu, öksürdü ve yüzünün kızardığını fark etti. Ardından söze başladı. Kuzey Süvarileri’ni ve deri ceketlerindeki amblemlerden yola çıkarak başka bir motosiklet kulübünü Jacobs & Sons kuyumcusunun dışındaki Volvo’ya ateş ederken gören tanıkları anlattı. Kenneth Köprüsü’nün aşağısındaki nehir kıyısında bulunan ceketten ve Fleance’ın cüzdanından bahsetti. Ortada bir ceset yoktu. Caithness adli delillerle ilgili ayrıntılı bilgiler vermiş ve bunların zaten bildikleri şeyi doğruladığını söylemişti. O da Banquo’yu ve muhtemelen oğlunu Sweno’nun çetesinin öldürdüğüyüdü.

“Sweno’nun bizzat infazda yer aldığını gösteren bir kanıt da var” dedi Duff. “Arabanın yanındaki asfaltta bulunan bitmiş bir puro.”

“Herkes puro içebilir” dedi Lennox.

“Ama Davidoff Long Panatellas içmez” diye yanıtladı Duff.

“Sweno’nun ne içtiğini *biliyorsun*, öyle mi?” dedi Lennox, tek kaşını havaya kaldırarak.

Duff cevap vermedi.

“Buna izin veremeyiz” dedi Macbeth. “Şehir bizim buna izin vermemize müsaade etmez. Bir polis memurunu öldürmek şehrin kendisine yapılmış bir saldırdır. Bu odadaki birim amirleri olarak yarın şehrin güvenliğini kazanmak için bugünden bir şey yapmak zorundayız. Bu nedenle tereddüt etmek gibi bir lüksümüz yok, başka polisleri kaybetme pahasına tüm gücümüzle hamlemizi yapmalıyız. Bu bir savaş ve biz de onun dilinden konuşmak zorundayız. Bildiğiniz üzere savaşın dili kelimelerden değil, mermilerden oluşur. Bundan dolayı Özel Harekât Birimi’nin başına yeni bir amir getirdim. Onlara silah kullanımıyla ilgili geniş bir yetki tanıdım ve organize suçlarla savaşmaları için yeni talimatlar yazdırıyorum.”

“Affedersin” dedi Lennox. “Nedir bu talimatlar?”

“Yakında göreceksiniz. Biz konuşurken üzerinde çalışıyorlar.”

“Peki onları kim yazıyor?” diye sordu Caithness.

“Polis Memuru Seyton” dedi Macbeth. “Özel Harekât’ın yeni amiri.”

“Kendi talimatlarını kendisi mi yazıyor?” diye sordu Caithness. “Bize danış...”

“Artık harekete geçme zamanı” diyerek onu böldü Macbeth. “Talimat hazırlama bürokrasileriyle uğraşma zamanı değil. Sonucu yakında göreceksiniz ve eminim ki siz de benim kadar memnun kalacaksınız. Tabii şehrin geri kalanı da öyle.”

“Ama...”

“Talimatlar hazır olduğunda onlarla ilgili yorumunuzu yapabileceksiniz elbette. Toplantıyı burada bitiriyorum. Haydi herkes işinin başına, millet!” işte yine oradaydı. O gülümseme. “Duff, seninle biraz konuşabilir miyiz?”

Sandalyeler tereddütle gıcırdadı.

“Sen gidebilirsin, Priscilla” dedi Macbeth. “Lütfen çıkarken kapıyı kapat. Teşekkürler.”

Oda boşaldı. Duff kendini hazırladı.

“Buraya gel, yanıma otur” dedi Macbeth.

Duff ayağa kalktı ve Macbeth’in yanındaki sandalyeye geçti. Rahatlamaya çalıştı, sakince nefes alıp verdi ve yüz kaslarını istemsizce germeyi bıraktı. Duncan’ı katleden adamla diz dize oturduğunun farkındaydı.

“Sana bir şey soracağım” dedi Macbeth. “Ve dürüstçe cevap vermeni istiyorum.”

Duff boğazının düğümlendiğini, kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu.

“Organize Suçlar’ı başka birisine vermeye karar verdim. İlk tepkinin hayal kırıklığı olacağını biliyorum...”

Duff başını salladı, ağzı öyle kuruydu ki sesine söz geçireceğinden emin değildi.

“ ... ama bunu yapmamın tek bir sebebi var; senden yardımcım olmanı istiyorum. Sen ne düşünürsün?”

Duff boğazını temizledi. Boğuk bir sesle “Sağ ol” diyebildi sadece.

“Sevinmedin mi, Duff?” Macbeth endişeli bir ifadeye büründü ve elini Duff’ın omzuna koydu. “Yoksa biraz bozuldun mu? Organize Suçlar’ı ne kadar istediğini biliyorum. Benim gibi zor, baş belası bir herifin hangi cümleleri kuracağına ve nereye gideceğine yardım etmek yerine, daha işe yarar bir görev tercih ettiğini de anlayabiliyorum.” Duff cevap vermek için elinden geleni yaparken Macbeth beyaz dişleriyle ona gülümsedi.

“Sen benim dostumsun, Duff. Yakınımda olmanı istiyorum. Neydi o atasözü?”

Duff öksürdü. “Hangi atasözü?”

“Atasözleri senin uzmanlık alanındır, Duff. Neyse, unut gitsin. Organize Suçlar’da ısrarcıysan bu konuyu tekrar düşünürüm. Henüz Lennox’a bir şey söylemedim. Gerçekten berbat görünüyorsun. Sana bir bardak su getireyim mi?”

“Hayır, sağ ol, ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum. Baskından önce çok az uyumuştum ve Duncan öldürüldüğünden beri gözümü kırpmadım.”

“Sadece *biraz mı* yorgunsun?”

Duff bir süre düşündü. Başını iki yana salladı. “Hayır. Aslında iki gün izin istesem sorun olur mu, diye düşünüyordum. Bir soruşturmanın ortasında olduğumuzun farkındayım ama Caithness benim yerime ...”

“Tabii ki, Duff. Tabii ki. Sürücüsünün acelesi var diye bir atı ölene kadar koşturmanın manası yok. Fife’a, evine git. Meredith’e selamımı ilet ve en az iki gün yataktan çıkmaman gerektiğini söyle. İster inan ister inanma, ama bu bir emniyet müdürü emridir.”

“Teşekkür ederim.”

“Seni baştan uyarayım, Fife’a gelip dinleniyor musun diye bakabilirim.”

“Olur.”

“Üç gün içinde geri dön ve yardımcılık göreviyle ilgili kararını vermiş ol.”

“Anlaştık.”

Duff kapıdan çıkar çıkmaz tuvalete gitti ve klozete kustu. Gümleği terden sırlıslam olmuştu. Bir saat sonra nihayet eski köprünün üzerinden geçtiğinde nabızı anca kendine geliyordu.

Lady restoranda ve oyun salonunda gezindi. Dokuz müşteri saydı. Kendisini öğle yemeğinden sonraki saatin en sakin zaman olduğuna inandırmaya çalıştı. Resepsiyonda Jack’i görmeye gitti.

“Bugün hiç yeni müşteri yok mu?”

“Henüz yok, hanımefendi.”

“Henüz mü? Yani daha sonra olacak mı?”

Jack özür diler gibi gülümsedi. “Bana kalırsa hayır.”

“Sana dediğim gibi Obelisk'e uğradın mı?”

“Tabii ki, hanımefendi.”

“Peki orası?..”

“Sakindi diyebilirim.”

“Yalan söylüyorsun, Jack.”

“Evet, hanımefendi.”

Lady gülmek zorunda kaldı. “Jack, beni devamlı avutmaya çalışıyorsun. Sence buradaki cinayetler yüzünden mi böyle oldu?”

“Belki de. Gerçi birisi arayıp bilhassa Duncan’ın öldüğü odayı istedi. O olmazsa korumaların odasını.”

“İnsanlar kafadan çatlak. Çatlak demişken, senden Tourtell’in yanında getirdiği şu çocuğu biraz araştırmanı istiyorum. Kaç yaşında olduğunu öğren.”

“Düşündüğünüz şey?..”

“Çocuğun iyiliği için yaşının on altıdan büyük olduğunu umalım. Bizim iyiliğimiz içinse daha küçük olduğunu.”

“Bu bilgiyi öğrenmek için özel bir nedeniniz var mı, hanımefendi?”

“Ne olur ne olmaz diye mühimmat toplamak, Jack. Emniyet müdürünü başkan atıyor ve başkan genellikle kıdem sırasına uysa da böyle bir durumda asla emin olamayız, değil mi?”

“Tek neden bu mu?”

“Pekâlâ, Tourtell’in Obelisk’in ticari faaliyetlerini yakından incelemesi için Kumar ve Kumarhane Kurulu’na daha fazla baskı yapmasını da istiyoruz elbette. Başından beri sabırlı oldum ve nezaketi elden bırakmadım ama bir süre daha sonuç çıkmazsa daha etkili yöntemlere geçmek zorunda kalacağız.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Jack?”

“Evet, hanımefendi?”

“Son zamanlarda uykumda geziyor muyum?”

“Benim mesailerimde hayır, hanımefendi.”

“Yine mi yalan söylüyorsun?”

“Dün gece resepsiyona uğramış olabilirsiniz ama uyuyup uyumadığınızdan emin olamadım.”

Lady güldü. “Jack, Jack, keşke herkes senin kadar iyi olsa. Şüphelendiğim bir şey var. Uyandığımda anahtar kapının dışındaki kilitteydi.”

“Hatırladığınız bir şey yok mu? Siz sadece bir şeyden rahatsız olduğunuzda uykunuzda gezersiniz.”

“Rahatsızlık vermeyen ne var ki?” Lady iç çekti.

“Ya rüyalarınız? Hâlâ aynı rüyayı mı görüyorsunuz?”

“Sana söyledim, Jack. O bir rüya değil, anı.”

“Affedersiniz ama bunu *bilemezsiniz*, hanımefendi. Her gece görüyorsanız tam olarak ne yaşandığını bilemezsiniz. Rüyanız anıya dönüşür. Çocuğun doğal nedenlerle öldüğünü biliyorsunuz.”

“Beni avutmaktan bıkmayacaksın, değil mi? Benim avutulmaya ihtiyacım yok. Unutmaya da. Tam tersi, hatırlamam gerekiyor. Bugün olduğum yere gelmek, gecelerimi geçirmeyi seçtiğim bir adamla ipek örtülerin arasında uyandığım her sabah çocuksuz hayatıma bir değer biçmek, odamın alt katındaki bu yere, kendim için yarattığım ve olduğum kişi yüzünden saygı gördüğüm bu hayata inebilmek için nelerden vazgeçtiğimi hatırlamalıyım.”

“Hiçbirimiz olduğumuz kişi yüzünden saygı görmeyiz, hanımefendi. Yapabildiklerimiz sayesinde görürüz. Özellikle de saygı görmeyi beklediğimiz kişi için yapabileceğimiz bir şey varsa...”

“Sen resepsiyonist olmak için fazla akıllısın, Jack.”

“... ve maalesef bir resepsiyonistin akli işte bu yüzden fazla saygı görmez. Alt tarafı zararsız bir gözlemci, bir hadım, bazen de saygı görülenlerin ruhunu okşayan bir teselli vericidir, hepsi bu.”

“İyi ki hiç çocuğun olmamış, Jack. Anne babaların şoka uğramış tepkilerine maruz kalmadan bir insanın kendi bebeğini ihmal etmesi hakkında konuşabildiğim tek kişi sensin. Anlamayı ayıplamaya tercih eden akıllı, hoşgörülü bir adamsın.”

“Neyi ayıplayayım ki? Yoksulluk içinde büyümüş, on üç yaşında tecavüze uğrayıp hamile kalmış, terk edilmiş, başını sokacak bir evi bile

olmadan çocuğunu doğurmuş ve onu yaşatamamış bir genç kızı mı?”

“Ya yeterince gayret etmediysem?”

“Onun yerine ben ölseydim demek istiyorsunuz herhalde? Daha on üç yaşında bir çocuktunuz ama parlak bir zekânız vardı. Henüz yaşadığının farkında bile olmayan, özlemi, suçluluğu, utancı, gerçek aşkı hiç tatmamış, yani aslında gerçek bir insan bile diyemeyeceğimiz, hayatın sillesini yeterince yemiş genç bir kızın sırtındaki yükten başka bir şey olmayan yeni doğmuş bir bebek için geleceğinizi feda mı edecektiniz? Bu on üç yaşındaki kızın hem kendisini hem de bebeğini yaşatamayacakken bu zorluktan sağ çıkması bana kalırsa bunca talihsizlik içinde şans sayılmalı. Çünkü sonrasında onun neler başardığına bir bakın. Önce küçük bir genelev kurdu. Onu emniyet amirlerinden şehrin en önemli politikacılarına kadar herkesin ihtiyaçlarına cevap veren daha büyük ve lüks bir yer haline getirdi. Sonra onu sattı ve şehrin en iyi kumarhanesini yarattı. Şimdiyse bu şehrin kraliçesi oldu. Vay canına.”

Lady başını iki yana salladı. “Bunlar çok fazla, Jack. Yalnızca arzularımı kabartıp günahlarımı affettirmeye yarıyorlar. Bir çocuğun hayatının yanında aptalların hayallerini gerçekleştiren bir kumarhane nedir ki? Kendi hayatımdan daha azını isteseydim kızımınkini kurtarabilirdim.”

“Bu kadar fazla ne istediniz ki?”

“İnsanlardan kabul görmeyi istedim. Hayır, daha fazlasını. Saygı istedim. Bir de sevgi. Bunlar herkese bahşedilmeyen armağanlar, ama ben o şanslı azınlıktan olmayı istedim. Karşılığında da her gece çocuğumu tekrar tekrar kaybediyorum.” Jack başını salladı. “Peki yeniden seçme şansınız olsaydı, hanımefendi?”

Lady ona baktı. “Belki de hepimiz öyle ya da böyle sadece arzularımızın esiriyizdir, Jack. Buna inanıyor musun?”

“Bilmiyorum, hanımefendi. Arzuların esiri demişken, şu Tourtell’ın çocuğuna yarın bakarım.”

Macbeth bodrum katının asansöründen indi ve birkaç saniye durup derinin, silah yağının ve erkek terinin kokusunu içine çekti. Özel Harekât Birimimin alev püsküren kırmızı bir ejderhanın altında yazılı mottosuna baktı: SADAKAT, KARDEŞLİK, ATEŞLE VAFTİZ EDİLDİK, KANLA BİRLEŞTİK. Tanrım, o zamanlardan bugüne sanki küçük bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Özel Harekât’ın ortak odasının kapısından girdi.

“Olafson! Angus! Hey, bu da ne böyle? Oturun yerinize, acemi askerler gibi zıplamayın. Seyton nerede?”

“İçeride” dedi Angus, o her zamanki gibi yapmacık olan, rahiplere has ses tonuyla. “Banquo’yu duyduğumuza üzüldük. Arkadaşlar çelenk için para topluyor ama herhalde artık sen...”

“Bizden biri değilsin, öyle mi? Tabii ki sizden biriyim.” Macbeth cüzdanını çıkardı. “Seni hastalık izninde sanıyordum, Olafson. Askın nerede?”

“Attım gitti.” Olafson’un peltek konuşması onu İspanyollara benzetiyordu. “Doktor, omzumdaki tüm tendonları yırttığımı ve bir daha asla silah kullanamayacağımı düşünüyordu. Ama sonra Seyton baktı ve iyileşiverdim.”

“Bak işte, gördün mü? Doktorlara asla güvenme.” Macbeth, Olafson’a bir tomar para uzattı.

“Bu çok fazla, şef.”

“Al şunu.”

“Ama bununla tabut alınır.”

“Al dedim!”

Macbeth eski çalışma odasına gitti. Burası artık bir çalışma odasından çok silah parçalarının ve mühimmatın konuğu raflar ve tezghlarla bir atölyeye dönmüştü. Kullanılmayan daktilo, bir sandalyenin üzerine konmuştu.

“Eee?” dedi Macbeth.

“ocuklar bilgilendirildi” dedi Seyton, önünde kalın bir talimat kitapııyla oturarak. “Artık hazırlar.”

“İkiz kızlarımız mitralyzlerden ne haber?” Macbeth başıyla kitapıı gösterdi.

“Makineli silahlar yarın sabah sekiz gibi geliyor. Sen liman şefiyle konuşursun, ben de alırım. Gemiye n sıraya almış oluruz.”

“Kızlarımızı partiye yetiştirmemiz lazım. Yarın akşam ufak bir işiniz olacak.”

“Güzel. Nerede?”

“Fife’ta.”

Fife’ta günlük g ne lik bir perşembe sabahıydı.

Duff yüzüyordu.

Attı ı nizami ve kaslı kurba alama kula lar, soğuk ve ağır suda bir yol çiziyordu.

Y zmesi daha hafif geldiğinden uzun yıllar nehrin tuzlu suyunu tercih etmişti. Tuhaftı çünkü daha sonraları tuzlu suyun kaldırma kuvvetinin daha fazla olduğunu, haliyle daha yoğun ve tatlı sudan daha ağır olduğunu   renmi ti. Yakın bir zamana kadar nehirde yüzmeye devam etse de buz gibi soğuk olması bir yana içinden her çıktığında kendisini pis hissedecek kadar kirli olmasına sonunda dayanamamı tı. Şimdiyse temiz hissediyordu. Erken kalkıp misafir yatağının yanındaki soğuk ahşap parkede sabah egzersizi yapmış, ailesi için kahvaltı hazırlamış, Ewan için minik bir doğum günü  arkısı söylemiş, çocukları arabayla okula g t rm   ve sonrasında Meredith’le neredeyse bir kilometre yürüyerek g le inmi ti. Meredith bu sonbahar, ağaçlarda ne kadar çok elma olduğundan, kızlarının ilk a k mektubunu aldığından -mektubu yazan çocuğun ondan    ya  küçük olması Meredith’i şahsen hayal kırıklığına u ratmı tı- ve Emily’nin on ikinci doğum gününde gitar istediğinden bahsetmi ti. Ewan okul bahçesinde kavga etmiş ve ailesi için eve bir not getirmişti. Meseleyi babasına kendisinin anlataca ına, ancak bolca vakitleri olacağı için bu i i bugünkü doğum günü partisinden sonraya bırakacaklarına dair annesiyle

anlaşmışlardı. Duff, kötü bir anı ertelemeinin Ewan'ın durduk yere ondan daha uzun süre ürkmesine neden olup olmayacağını sordu.

“Ne hissettiğini bilmiyorum” dedi Meredith gülümseyerek. “Ürküyor da olabilir iple çekiyor da. Dün kavga ettiği çocuk bir üst sınıftanmış. Söylediğine göre çocuk önce küçük Peter’a tekme atmış.”

“Kime?”

“Ewan’ın en iyi arkadaşı.”

“Ha, şu çocuk” dedi Duff hatırlamış gibi yaparak.

“Üzgünmüş ama arkadaşını da koruması gerekiyormuş. Babası da aynısını yaparmış. O yüzden ne söyleyeceğini çok merak ediyor.”

“O halde dengeli bir konuşma yaparım. Davranışını kınarım ama cesaretini de takdir ederim. Kavgaya tutuşmak yerine barışmak için adım atmayla ilgili bir şeyler söylerim. Uzlaşma mı deniyordu ona?”

“Çok memnun olurum.”

Meredith’le ikisi suda süzülürlerken Duff o anda artık Fife’taki küçük gölleri dışında hiçbir yerde yüzmeyeceğine karar verdi.

“İşte geldik” dedi Meredith arkasından nefes nefese.

Duff onu izleyebilmek için arkasını döndü ve suda ellerini oynatıp ayaklarını çırttı. Meredith bu ışıktaki bile altın kahverengisi görünürken, kendi vücudu suyun altında yeşilimsi bir solgunluğa sahipti. Şehirde çok vakit geçirmişti, daha fazla güneşe çıkmalıydı.

Meredith yanından geçti ve suyun etkisiyle pürüzsüzleşen büyük bir kayanın dibine doğru ilerledi.

Herhangi bir kaya değildi bu. Onların kayasıydı. Meredith’in on bir sene önce bir yaz günü kızlarına hamile kaldığı kaya. Şehirden kaçmak için Fife’a gelmişler ve bu gölü neredeyse şans eseri bulmuşlardı. Meredith’in çok şirin bulduğu küçük bir çiftlikte durmuşlardı. Ve oradan bakınca parıldayan suyu görüp on on beş dakika yürüyerek bu gölü keşfetmişlerdi.

Gölün etrafında birkaç inek haricinde canlı olmasa da kimselerin onları göremeyeceği bu gizli kayaya kadar yüzmüşlerdi. Bir ay sonra Meredith hamile olduğunu söylediğinde mutluluktan uçarak Fife’a geri dönmüş, önce göl ile anayolun arasındaki evi, ikinci çocukları Ewan doğduktan sonra da şu anda kulübenin olduğu göl kıyısındaki arsayı almışlardı.

Meredith’in ardından Duff da kayaya tırmandı. Oturdıkları yerden kırmızı kulübeyi görebiliyorlardı.

Duff güneşin ısıttığı kayaya sırtüstü uzandı. Gözlerini kapadı ve bedeninde gezinen zevk dalgalarını hissetti. Bazen ısınmanın tadına varabilmek için önceden üşümeye değer olduğunu düşündü.

“Artık eve mi geleceksin, Duff?”

Bir şeyi kaybedip yeniden bulduğunuzda aldığınız zevk, onu kaybetmeden öncekinden çok daha fazla oluyordu.

“Evet” dedi.

Meredith’in gölgesi üzerine düşüyordu.

Öpüştüklerinde neden daha önceleri değil de şimdi bir kadının tatlı suda ıslanmış dudaklarının tuzlu suya göre daha tatlı geldiğini merak etti. Belki de ona tatlı suyun içilebilir, tuzlu suyuna içilemez olduğunu söyleyen vücudu yüzündendi.

Biraz sonra güneşten ve sevişmekten terleyen bedenleriyle kenetlenmiş halde yatarlarken Duff şehre gitmesi gerektiğini söyledi.

“Tamam. Et suyuna çorbayı her zamanki saatinde içeceğiz.”

“Vaktinde dönmüş olurum. Ewan’ın hediyesini almam gerekiyor da. Odamdaki masanın çekmecesinde duruyor.”

“Polis kostümü istedi, değil mi?”

“Evet. Bir an önce halletmem gereken bir iş daha var.”

Meredith parmağını alnından ve burnundan aşağı indirdi. “Bir şey mi oldu?”

“Hem evet hem hayır. Aslında yıllar önce yapmam gereken bir işti.”

“Ne de olsa” Meredith’in onu ezbere bilen parmağı dudaklarını okşadı, “yapman gerektiğini düşündüğün bir şey varsa mutlaka yaparsın. Seni burada bekliyorum.”

Duff dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. “Meredith.”

“Efendim?”

“Seni seviyorum.”

“Biliyorum, Duff. Sadece bir süredir unutmuştun.”

Duff gülümsedi. Tatlı suyla lezzetlenen dudaklarını bir daha öptü ve ayağa kalktı. Tam suya dalmak üzereyken durdu. “Meredith?”

“Efendim?”

“Ewan kavgayı kimin kazandığını söyledi mi?”

“Emniyet müdürü neden kulüp binasına bırakılmaları gerektiğini söyledi mi?” diye sordu şoför.

Hapishane gardiyanı bir sonraki hücrenin anahtarını bulmak için anahtar destesini kurcaladı. “Gözaltında tutulmaları için yeterli delil yokmuş.”

“Yeterli delil yok muymuş? Daha neler! Rıhtımdaki o malı Kuzey Süvarileri’nin aldığını bütün şehir *biliyor*. Şu polisi ve oğlunu da onların öldürdüğünü herkes *biliyor*. Neden serbest bırakıldıklarını sormadım; bu saçmalıklara artık alıştım nasıl olsa. Tek merak ettiğim, neden onları öylece salmıyoruz? Ben mahkûmları genellikle bir hapishaneden diğerine götürürüm, eve kadar yürümesinler diye taksicilik falan yapmam.”

“Bana sorma” dedi gardiyan, hücrenin kilidini açarken. “Hey, Sean! Kalk yatağından. Hanımınla kızını görmeye eve gidiyorsun.”

Hücrenin içinden “Çok yaşa Macbeth!” diye bağırdı bir ses.

Gardiyan başını iki yana salladı ve şoföre döndü. “Otobüsü çıkışa getirsen daha iyi olur. Orada toplanırız. Yanına iki silahlı polis vereceğiz.”

“Neden? Bu çocuklar artık serbest değil mi?”

“Emniyet müdürü gitmeleri gereken yere kazasız belasız ulaştıklarından emin olmak istiyor.”

“Ayaklarına pranga takabilir miyim?”

“Kurallara göre hayır ama nasıl istiyorsan öyle yap. Hey! Ayakkabılarını giysene. Bütün gün seni bekleyemeyiz.”

“Yani Kenneth zamanındaki eski güzel günlerin geri geldiğini mi söylüyorsun?”

“Heh, heh. Henüz bunu söylemek için erken ama Macbeth’in iyi gittiğini söylüyorlar.”

“Şu çözülmeyen polis cinayetleri başını ağrıtabilir. İşini akıllıca yapmazsan çok geçmeden kışına tekme yersin.”

“Olabilir. Kite bugün radyoda Macbeth’in bir rezalet olduğunu söyledi.” *Rezalet* kelimesini R’yi daha da yuvarlayarak tekrar edince şoför güldü. Ve dışarı çıkan mahkûmun alnındaki dövmeyle gördüğünde irkildi.

Gardiyan, mahkûmu gidecekleri tarafa doğru iterken “hayvan taşımacılığı” diye mırıldandı.

Duff odasına girdi, Ewan için aldığı kutuyu ceketine soktu ve aceleyle dışarı çıktı. İkinci kattaki Adli Tıp Birimi’nde Caithness’in garajdaki karanlık odasında olduğunu söylediler. Asansörü çağırdı ve bindi. Caithness bir kız arkadaşıyla aynı evde kalırken Duff narkotik şefinde de garaj anahtarının bulunmasının iyi olacağına hademeyi ikna etmişti. Adli Tıp bu garajı balistik incelemesi için bir atış alanı, olay yeri fotoğrafları için karanlık oda ve kimya laboratuvarı olarak kullanıyordu. Sokağa açılan garaj kapısının içinde delil için incelenecek arabalar gibi, büyük eşyaları sakladıkları açık bir alan da vardı. Kimse saatlerce harıl harıl çalıştıktan sonra bu soğuk ve nemli bodrum katında fazla mesaiye kalmaz, ikinci

kattaki bürolara çıkardı. Duff ile Caithness, Mittbaum adıyla Grand Otel'in 323 numaralı odasında öğle molalarında yaptıkları haftalık buluşmalar dışında bir yıl boyunca işten sonra bu bodrumda düzenli olarak randevulaşmışlardı. Tuhaf ama Caithness çatı katındaki kendi dairesine taşındıktan sonra Duff bu ayaküstü kaçamakları özler olmuştu.

Kapıyı açıp da o çiğ hava yüzüne çarpınca bir zamanlar birbirlerini çok sevmiş olmaları gerektiğini düşündü. Garajın ortasında Banquo'nun delik deşik olan Volvosu duruyordu. Muhtemelen yolcu tarafındaki kapı olmadığından ve arabadaki olası delilleri geceleri bodrumda gezinen farelerden korumak için üzeri muşambayla örtülüydü. Karar verilmişti. Şimdi geriye sadece eylemi kalmıştı. Eylem... Duff, kapının kolunu aşağı bastırdı ve karanlığın içine adım attı. Kapıyı arkasından kapadı. Banyo sıvısının amonyağını içine çekip gözbebeklerinin büyümesini bekleyerek dikildi.

Karanlıkta bir sesin “Duff?” diye seslendiğini duydu. Dün sabah onu toplantı odasında uyandıran sıcak, hafif, çekingen sesin aynısıydı. Çatı katındaki evde onu sabahları sayısız kez uyandırmış sesin aynısı. Artık duymayacağı, hiçbir zaman böyle olmayacak o ses.

“Caithness, bizim...”

“Roy” dedi Caithness, “bizi biraz yalnız bırakabilir misin?”

Duff dışarı çıkan adli tıp fotoğrafçısını gördüğünde gözleri karanlığa yeni alışıyordu.

“Bunları gördün mü?” diye sordu Caithness, bir ipte asılı duran, damlayan üç fotoğrafa kırmızı bir ışık tutarak.

Birinde Banquo'nun arabası vardı. Bir diğerinde Banquo'nun arabanın dışındaki asfaltta yatan başsız vücudu. Üçüncüsünde ise Banquo'nun boynundaki kesilmiş derinin yakından çekilmiş bir görüntüsü. Caithness

sonuncuyu işaret etti. “Büyük bir kesici aletle kesildiğini düşünüyoruz. Senin Sweno’da gördüğünü söylediğin türden bir kılıçla mesela.”

“Anladım” dedi Duff, resme bakarak.

“Omurgasında başka bir kanın izlerini bulduk. İlginç, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sweno ya da bunu her kim yaptıysa, belli ki kılıcını yıkama konusunda pek titiz değilmiş. Dolayısıyla kılıç omurgayı buradan keserken...” parmağıyla yerini gösterdi “... kesici ağzında kalan eski kurumuş kan da sürülmüş. Hangi kan grubundan olduğunu saptayabilirsek bize diğer cinayet dosyalarında yardımı dokunabilir.”

Duff'ın midesi bulanır gibi oldu ve tezgâha tutundu.

“Hâlâ kötü mü hissediyorsun?” diye sordu Caithness.

Duff derin derin nefes aldı. “Evet. Yoo, hayır. Sadece gitmem gerekiyor. Konuşmamız lazım.”

“Ne hakkında?” Sesinden zaten cevabı bildiğini duyabiliyordu Duff. Pat diye lafa girdiğinde anlamış olmalıydı; resimlerden bahsetmesi panikle verilmiş bir tepkiydi sadece. “Görüşmelerimiz hakkında” dedi. “Bunu artık sürdüremeyiz.” Yüzünü görmeye çalıştı ama çok karanlıktı.

“Tüm yaptığımız bu muydu?” dedi Caithness. Sesi ağlamaklıydı. “Görüşmek mi?”

“Hayır” dedi Duff. “Hayır, haklısın tabii ki; görüşmekten fazlasıydı. Zaten bunun için bitirmemiz gerekiyor.”

“Burada mı bitirmek istiyorsun? Beni isteyken mi terk ediyorsun?”

“Caithness...”

Genç kadının acı kahkahası cümlesini yarıda kesti. “Güzel, gayet uydu aslında. Karanlık odada başlayan ilişki yine karanlık odada sona eriyor.”

“Üzgünüm. Konunun benimle bir ilgisi...”

“Var, Duff. Var. Konu ne çocukların ne de ailen, sensin. Sen hayatımda tanıdığım en bencil insansın. O yüzden başkaları için ayrıldığını anlatma bana.”

“Sen bilirsin. Ama gerçekten bunu kendim için istemiyorum.”

“Peki *kimin* için beni bırakıyorsun, Duff? Benden daha genç, daha saf bir kız mı buldun? Senden söz almak, bir şeyleri feda ettiğini görmek için dırıldır etmeyecek birini mi? En azından *şimdilik*

“Tek düşündüğüm şeyin, sorumlu olduğum insanlar için doğru şeyi yaptığımı hayal etmenin vereceği o kişisel ve bencilce huzuru tatmak olduğunu söylesem, faydası dokunur mu? Mahşer günü cennete gidecek ruhların arasında yer almamaktan ölesiye korktuğum için senden ayrıldığımı söylesem?”

“Oraya gideceğini mi sanıyorsun?”

“Hayır. Ama kararımı verdim artık, Caithness. Söyle bana, sallanan dişi yavaş yavaş mı yoksa bir anda mı çekeyim?”

“Neden şimdi bitirmek zorundasın? Dörtte evime gel.”

“Ne için?”

“Beni ağlarken, küfrederken, yalvarırken görmen için. Burada yapamıyorum.”

“Beşte ailemle yemek yemeye söz verdim.”

“Gelmezsen ilk önce tüm eşyalarını sokağa atarım, sonra da telefonu elime alıp yaptığımız kaçamakları karına...”

“Zaten biliyor, Caithness.”

“... ve kayınpederinle kayıinvalidene anlatırım. Kızlarını ve torunlarını nasıl aldattığını söylerim.”

Duff yutkundu. “Caithness...”

“Saat dörtte. Nazik olursan ve beni dinlersen o lanet yemeğine gidebilirsin.”

“Tamam, tamam, geleceğim. Ama bunun bir şeyi değiştireceğini sanma.”

Duff dışarı çıkarken olay yeri fotoğrafçısı garaj kapısına yaslanarak sigara içiyordu.

“Berbat, değil mi?”

“Efendim?”

“Başını öyle kesmeleri.”

“Cinayet her zaman berbattır” dedi Duff, kapıdan çıkarken.

Lady odasında ve Macbeth’in gardırobunun kapağının önünde dikiliyordu. Ahşap zeminde koşturan ıslak farelerin sesini dinliyordu. Sesleri hayal ettiğini söyledi kendisine. Yerler kalın halılarla kaplıydı çünkü. Hayalinde uydurduğu sesler... Bu gidişle yakında konuşmalar da duyacaktı. Annesinin onu rahat bırakmadığını, bir zamanlar büyükannesinin de duyduğunu söylediği o sesleri. Onlara geceleri uykularında gezmelerini, ölüme savrulmalarını emreden atalarının konuşmalarını. Macbeth’i akşam yemeğinde masada sanrılarla boğuşurken gördüğünde çok korkmuştu. Bu illeti tek gerçek aşkına da mı bulaştırmıştı yoksa?

Koşturan farelerin ayak sesleri kafasının içinde uzun zamandır vardı ve gitmek istemiyorlardı.

Tek yapabileceği şey kendisinin de koşmasıydı. Seslerden ve hayal gücünden uzaklara.

Gardırobun kapağını açtı.

Rafın altındaki çekmeceyi çekti. İçinde toz olan küçük bir torba vardı. Macbeth’in kaçış bileti. Sahiden işe yarıyor muydu? Onun gittiği yere giderse o da kaçabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Çekmeceyi kapattı.

Şapka rafına baktı. Jack’in verdiği kutuya. Etrafı kâğıtla sarılıp sicimle bağlanmış, üzerine de saydam bir naylon geçirilmişti. Alt tarafı bir kutuydu. Ama yine de yukarıdan ona bakıyordu sanki.

Çekmeceyi yeniden açtı ve torbayı çıkardı. Aynanın önündeki masaya biraz toz döktü, nasıl yapıldığından emin olamasa da bir banknotu yuvarladı ve bir ucunu burun deliğine, diğerini tozun üzerine tuttu. Ardından yarısı burnundan, yarısı ağzından bir nefes çekti. Birkaç denemenin ardından bunun işe yaramadığını görünce tozu tek bir çizgi haline getirdi, parayı burun deliğine yerleştirdi ve çizgi boyunca götürüp tozun tümünü süpürünceye dek sertçe içine çekti. Bir müddet aynada kendisine baktı. Koşturan farelerin sesi kayboldu. Sonra da yatağa gitti ve uzandı.

“Geldiler!” diye bağırdı çavuş. Kuzey Süvarileri’nin kapısında dikilerek sarı cezaevi otobüsünün yolda belirmesini izledi. Saat üç buçuktu; tam zamanında gelmişlerdi. Kulüp binasının önünde çiseleyen yağmurun altında toplanan kalabalığa göz attı. Kulüpteki herkes, o gece polisin eline terk etmek zorunda kaldıkları yaralıları karşılamayı kendine görev edinmişti. Kadınlar da gelmişti. Serbest kalan mahkûmların arasında erkek arkadaşı olan ya da birinden diğerine koşan kızlar. Çavuş, Betty’nin kollarında gülen bebeğe gülümsedi. Betty de Sean için buradaydı. Güneyli kuzenleri bile efsanevi olacağı şimdiden belli olan parti için tekrar onlara katılmaya karar vermişti. Sweno ortalama bir köy halkını eğlendirecek kadar içki ve uyuşturucu olması için emir vermişti, çünkü dostlarının tahliye edilmesinden daha fazlasını kutluyorlardı. Kuzey Süvarileri Banquo’yu öldürerek yaşadıkları kayıpların intikamını almış, daha da önemlisi yeni ve altın kaplama bir müttefik kazanmışlardı. Sweno’nun dediği gibi, kulüp binasına bizzat gelerek ve bir suikast işi teklif ederek Macbeth ruhunu şeytana satmıştı ve bundan cayma hakkı yoktu. Artık onlar Macbeth’in avucunun içinde olduğu kadar Macbeth de onların avucunun içindeydi.

Çavuş sokağa çıktı ve otobüse kapının önüne park etmesini işaret etti. Kimliği yüzde yüz tespit edilen üyeler dışında içeri kimse girmeyecekti,

kulübün yeni kuralı buydu.

Mahkûmlar topluca otobüsten inerken kulüp binasındaki müziğin sesi arttı. “Let’s Spend the Night Together” çalıyordu. Kimisi yürüyerek, kimisi dans ederek bahçe kapısından geçti ve arkadaşlarının alkışları ve havaya kalkan yumrukları, kadınların kolları ve ıslak öpücükleriyle karşılandı.

“Burası da eğlenceli” diye bağırdı çavuş, “ama içkiler içeride.”

Herkes birilerine seslenip gülüşüyordu. İçeri geçtiler. Çavuş kapının önünde dikildi ve çevreyi bir kez daha kolaçan etti. Geri dönen otobüse baktı. İki adamla birlikte bahçe kapısını koruyan Chang’a. Kimsenin kulübü gözetlemediğinden emin olmak için kontrol ettikleri boş fabrika binalarına. Ve küçük, mavi bir açıklığın geldiği batıdaki gökyüzüne. Belki de artık biraz rahatlamalıydı. Belki Sweno doğru söylüyordu: Güzel günler gerçekten de çok yakın olabilirdi.

Çavuş içeri girdi, ikram edilen sert içkileri geri çevirdi ve bir bira bardağını ağzına götürdü. Eğleniyor olsalar da bu bir dönüm noktasıydı. Etrafına bakındı. Sean ve Betty bebeği aralarında sıkıştırarak bir köşede öpüşüyordu. Çavuş bunun körpe bir hayatı sonlandırmak için garip bir yol olduğunu geçirdi aklından. Yine de katıksız bir aşk tarafından boğulmaktan çok daha kötü ve kanlı olan bir sürü şey de vardı.

“Kuzey Süvarileri!” diye bağırdı. Müziğin sesi kısıldı ve konuşmalar yavaş yavaş kesildi.

“Bugün bizim için mutlu bir gün. Aynı zamanda üzücü de. Kayıplarımızı unutmadık. Ama ağlamanın da gülmenin de zamanı var ve bugün eğleniyoruz. Şerefe!”

Kadehler alkışlar arasında havaya kalktı. Çavuş birasından büyük bir yudum aldı ve sakalındaki köpüğü sildi.

“Ve bu yeni bir başlangıç” diye devam etti.

Sean “Konuşmak için mi?” diye bağırınca herkes güldü.

“Birkaç adamımızı kaybettik” dedi çavuş. “Rusya’dan aldığımız mal köprüünün altında suya karıştı.” Kimse gülmüyordu. “Ama adını hepinizin bildiği bir adamın bugün bana söylediği gibi, bu deli emniyet müdürüyle güzel günler görmemiz çok yakın.”

Daha büyük bir alkış koptu. Çavuş bir süre daha konuşabileceğini, kulüp, yoldaşlık ve fedakârlık hakkında birkaç şey söyleyebileceğini hissetti. Ama yeterince vakitlerini almıştı. Çavuş dışında kimse Sweno’nun ortaya çıkmak için hazır beklediğini bilmiyordu. Akşamın büyük sürprizinin zamanı gelmişti.

“Ve bunları söyledikten sonra” dedi, “İşte...”

Sonrasında gelen heyecanlı sessizlikte bir şey duydu. Güçlü bir motoru olan ve vitesi oldukça düşük gelen bir kamyonetin boğuk homurtusu. Neyse, diye düşündü çavuş. Dışarıda acemi şoförden bol bir şey yoktu zaten.

“Karşınızda...”

Bir gümbürtü duydu. Ve o anda kapının menteşelerinden söküldüğünü anladı. Akşamın büyük sürprizi kendisine bir rakip bulmuştu.

Duff beş katlı gri apartmanın önünde dikiliyordu. Saatine baktı. Dörde beş vardı. Biraz gecikse de doğum günü partisine hâlâ yetişebilirdi. Zili çaldı.

“Yukarı gel” dedi Caithness’in sesi diyafondan.

Duff karanlık odadaki konuşmalarından sonra Bricklayers Arms’a gidip bir bölmeye oturmuş ve bira söylemişti. Bu vakti elbette bürosunda çalışarak geçirebilirdi ancak Macbeth Fife’taki evinde kalmasını emretmişti. İlk biradan sonra diğerini söylemiş ve bolca düşünmüştü.

Şimdiyse merdivenleri darağacına giden bir suçlunun isteksiz, ağır adımlarıyla değil, bir olayı hemen yaşayıp kurtulmak isteyen birinin hızlı

adımlarıyla çıkıyordu. Ve de dönmek istediği başka bir hayatı olan birinin.

Daire kapısı açıldı.

Caithness'ın evin bir yerinden "İçeri gel" diye bağırdığını duydu. Tüm eşyalarının holdeki masanın üzerinde toplandığını görünce derin bir oh çekti. Bir bakım çantası. Bir tıraş makinesi. Birkaç tişört ile iç çamaşırı. Caithness'ın sanki ikisi de tenis oynuyormuş gibi aldığı ama hiç kullanılmamış raket. Bir kolye ve inci küpeler. Duff'ın parmakları ona hediye ettiği mücevherlerin üzerinde gezindi. Epey kullanılmışlardı. "Buradayım" diye seslendi Caithness. Yatak odasıdaydı. Müzik seti açıktı. Elvis çalıyordu. "Love Me Tender."

Duff açık duran yatak odasına tereddütle, artık o kadar da hızlı olmayan adımlarla yürüdü. Buradan bile parfümünün kokusunu duyabiliyordu.

Kapıda belirince "Duff" dedi genç kadın, burnunu çekerek. "Bana verdiklerini sana geri vereceğim ama son bir veda hediyesi bekliyorum."

Siyah bir korse ve naylon çoraplarla yatakta yatıyordu. Bunları da ona o almıştı. Yatağın başında bir şampanya kovanı ve içinde belli ki çoğu tükenmiş açık bir şişe duruyordu. Duff onun görüntüsünü içine çekti. Şimdiye dek beraber olduğu en güzel, en göz kamaştırıcı kadındı. Onu her gördüğünde ilk görüşüymüş gibi güzelliğine vurulurdu. Birbirlerini okşayışlarının, ateşli sevişmelerinin her anını iliklerine dek hissedirdi. Ve şimdi bundan vazgeçiyordu. Hem de sonsuza dek.

"Caithness" dedi Duff, boğazı düğümlenerek. "Benim bir tanem, güzel Caithness'ım."

"Buraya gel."

"Yapamam..."

"Tabii ki yapabilirsin. Bunca zamandır defalarca kez yaptın, bu sadece sonuncusu olacak. Bana bunu borçlusun."

"Hoşuna gitmeyecek. İkimizin de gitmeyecek."

“Hoşuma gitmesini istemiyorum, Duff. Bir son istiyorum. Bir kereliğine yanıma kıvrılmanı istiyorum. Gururunu bir kenara bırakmanı ve *benim* dediğimi yapmanı istiyorum. Tek istediğim bu. Sadece bu. Daha sonra defolup artık sevmediğin o karınla evde yemek yiyebilirsin. Gel haydi. Buradan bile gelmeye can attığını göre...”

“Hayır, Caithness. Gelemem. Kalbimde sana ayıracağım yerle yetineceğini söylemiştin. Ama sana onun birazını bile veremem, Caithness. Yoksa hem seni hem de çocuklarımın annesini aldatmış olurum. Onu artık sevmediğimle ilgili söylediklerin de doğru değil.” Derin bir nefes aldı. “Ona âşık olduğumu unutmuştum. Ama sonra hatırladım. Onu hep sevdiğimi ve hâlâ sevdiğimi hatırladım. Sana kendi karımla ihanet etmiş oldum.”

Kelimelerin onu can evinden vuruşunu izledi. Takındığı belli belirsiz, yapmacık cazibenin derinlerde yaşadığı şokun içinde kayboluşunu gördü. Az sonra Caithness’ın gözlerinden yaşlar boşandı ve genç kadın yatağa kıvrılıp örtüyü üzerine çekerek gizlendi.

“Hoşça kal, Caithness. Benden nefret et, çünkü nefret edilmesi gereken bir adamım. Artık gidiyorum.”

Duff daire kapısında giysilerini ve eşyalarını koltuğunun altına koydu. Raket kalabilirdi. Küçük bir çiftlik evinde tenis oynanmazdı nasıl olsa. Küpelere ve kolyeye baktı. Caithness’ın yatak odasından gelen acılı hıçkırıklarını duyuyordu. Pahalı mücevherlerdi, doğrusunu söylemek gerekirse gücünün yettiğinden daha fazlasına mal olmuşlardı; ancak şimdi onları ellerinde tutarken hiçbir değerleri yoktu. Bir ikinci el dükkânı dışında verebileceği kimse de. Peki bunları bir yabancının takacağı düşüncesine dayanabilir miydi?

Tereddüt etti. Saatine baktı. Ardından diğer eşyaları bırakıp mücevherleri aldı ve yatak odasına geri döndü.

Caithness onu görünce ağlamayı bıraktı. Yüzü gözyaşları ve akan makyajı yüzünden ıslanıp kararmıştı. Vücudu son bir hıçkırıkla titredi. Çoraplarından biri aşağı sıyrılmış, bir omuz askısı düşmüştü.

“Duff...” diye fısıldadı.

“Caithness” dedi Duff yutkunarak. Midesine şeker, beynine kan doldu. Ve elindeki mücevherler yere düştü.

Çavuş arkasındaki bardan tüfeği kapıp pencereye fırladığında diğer kulüp üyeleri silah dolabına koşmaya başlamıştı bile. Dışarıda, kulüp binasının yanında duran bir kamyonet vardı. Motoru çalışıyordu ve ön tamponundan bahçe kapısı sarkıyordu. Chang’le birlikte. Çavuş tüfeği omzuna dayayınca kamyonetin arkasındaki branda açıldı. Ve çirkin siyah üniformalarıyla silahlarını kaldırmış Özel Harekât polisleri görüldü. Ancak kasada onlardan daha çirkin, çavuşun damarlarındaki kanı buza çeviren bir şeyler vardı. Üç canavar. İkisi çelikten yapılmıştı ve mühimmat beslemeleri, döner namluları ve soğutma hazneleriyle ayakların üzerinde duruyordu. Üçüncü ise onların arasında dikilen, çavuşun daha önce hiç görmediği ama tanıdığını ve daima yakınında olduğunu bildiği kel, cılız, adaleli bir adamdı. Adam elini kaldırdı ve “Sadakat, kardeşlik!” diye haykırdı.

Diğerleri cevap verdi: “Ateşle vaftiz edildik, kanla birleştik!”

Ardından tek bir komut geldi: “Ateş.” Tabii ki. Ateş...

Çavuş adama nişan aldı ve tetiği çekti. Tek bir atış yaptı. O da sonuncusu oldu.

Yağmur damlası sisi delerek gökyüzünden kirli limana doğru düştü. Altında bir çiftin seviştiği çatı katı penceresine yöneldi. Adam, kalçaları yavaş ama kuvvetlice inip kalkarken sessizdi. Altındaki kadın, çarşafı tırmalayarak onu sabırsızca ve hıçkırıklar eşliğinde içine alıyordu. Plak o tatlı melodisini çalmayı bir süre önce tamamlamıştı ve pikap iğnesi tıpkı

adamın yaptığı gibi tekdüze bir biçimde şarkının adının, *Nazikçe Sev Beni* emrinin yazılı olduğu etikete çarpıp duruyordu. Fakat âşıklar ne bunun ne de kendilerini kaptırarak tekrar ettikleri hareket dışında herhangi bir şeyin farkında gibiydi. Bedenleri harıl harıl çalışırken ve her darbede şeytanların, gerçekliğin, etraflarındaki dünyanın, bu şehrin, bugünün, bu birkaç dakikanın, bu kısa saatin canına okurken birbirlerinin bile farkında değillerdi sanki. Ne var ki yağmur damlası üzerlerindeki cama ulaşamadı. Soğuk bir kuzeybatı rüzgârı onu kenti boydan boya bölen nehrin doğusuna ve çaprazlama kesen atıl demiryolu hattının güneyine çekti. Damla fabrika bölgesine savruldu, Estex'in sönmüş bacalarını geçti ve daha doğuda, kapalı fabrikaların arasındaki etrafı çitli alçak ahşap binaya yaklaştı. Sonunda havadaki yolculuğunu tamamlayınca zayıf bir adamın parlak kafatasına çarpıp alnından aşağı süzüldü, kısa kirpiklerinde kısa bir an için bekledi ve asla gerçek gözyaşını tatmamış yanaklarının birinden gözyaşı misali aktı.

Seyton ne yağmur damlasını ne de çavuşun mermisinin ona isabet ettiğini fark etmişti. Genişçe açtığı bacakları ve havada duran eliyle olduğu yerde dikilirken, sadece yaylın ateşine başlayan mitralyözlerin kamyoneti titretişini, sarsıntının ayakkabı tabanlarından kalçalarına doğru yayılışını; gıcırtilı bir mırıltıdan önce bir gümbürdemeye, namlular mermileri giderek daha hızlı tükürdüğünde ise ahenkli bir uğultuya dönüşen, kulakzarlarını dengeli biçimde yumruklayan sesi hissetti. Zaman geçtikçe ve önlerindeki kulüp binası paramparça oldukça iki makinenin sıcaklığını duydu. Tek görevleri bulimiyadan^[12] mustarip robotlar gibi beslendikleri metali bir çırpıda yutmak ve bunu dünyadaki her şeyden daha hızlı çıkarmak olan, cehennemden çıkıp gelmiş iki makineydi. Nişancılar henüz bir hasar görememişti ama pencere ve kapılar yerlerinden düşüp duvarlar parça parça ayrıldıkça tahribat gitgide ortaya çıktı. Kapının içinde bir kadın yere yığıldı.

Kafasının bazı bölümleri eksikti ve vücudu elektriğe kapılmış gibi titriyordu. Seyton penisinin sertleştiğini hissetti. Kamyonetteki sarsıntılar yüzünden olmalıydı.

Makinelerden biri ateş etmeyi bıraktı.

Seyton silahı kullanan nişancıya döndü.

“Bir şey mi oldu, Angus?”

“İşimiz bitti” diye bağırdı Angus, sarı kâkülünü yana iterek.

“Kimse ben söyleyinceye kadar durmasın.”

“Ama...”

“Anlaşıldı mı?” diye bağırdı Seyton.

Angus yutkundu. “Banquo için mi?”

“Kesinlikle öyle! Banquo için! Şimdi!”

Angus’un silahı yeniden çalıştı. Ama Seyton onun haklı olduğunu biliyordu. İşleri bitmişti. Önlerinde delik deşik edilmemiş tek bir metrekare kalmamıştı. Her şey telef olmuştu. İçeride ölüden başka bir şey yoktu.

Yine de bekledi. Gözlerini kapadı ve yalnızca dinledi. Fakat artık yavruları dinlendirmenin zamanı gelmişti.

“Durun!” diye bağırdı.

Makineli silahlar sustu.

Yok edilmiş kulüp binasından bir toz bulutu kalktı. Seyton gözlerini bir daha kapadı ve havayı içine çekti. Bir ruh bulutu...

Olafson kamyonetin arkasından “Ne oldu?” diye sordu peltek sesiyle.

“Cephaneyi idareli kullanıyoruz” dedi Seyton. “Bugün bir işimiz daha var.”

“Yaralanmışsın amirim! Kolun!”

Seyton ceketinin koluna baktı. Dirseğine yapışan yerde kan sızdıran bir delik vardı. Bir elini yaraya bastırdı. “Sorun değil” dedi. “Herkes

tabancalarını hazır tutsun. İçeri girip l sayısına bakacağız. Sweno’yu bulursanız bana söyleyin.”

“Ya yaşıayan birilerini bulursak?” diye sordu Angus.

Birisi güldü.

Seyton yanağındaki yağmur damlasını sildi. “Tekrar ediyorum. Macbeth, Banquo’nun katillerinden hiçbirini hayatta bırakmamamızı emretti. Bu senin için yeterli bir cevap mı, Angus?”

Meredith ön kapıdaki verandanın ipine çarşaf asıyordu. Bu evi, bu kırsalı, onun mütevazı, geleneksel, ölçülü ama aynı zamanda işlek ruhunu seviyordu. Duff’la ikisinin Fife’ta bir çiftlikte yaşadığını duyanlar ister istemez onun lüks bir malikâne olduğunu sanıyor ve Meredith ne kadar basit yaşadıklarını anlattığında muhtemelen onun utangaçlığından bunları söylediğini düşünüyordu. Onun soyadına sahip bir kadın demode bir çiftlik evinde ne yapar ki, diye soruyor olmalıydılar kendilerine.

Duff sadece kendi yataklarının nevresimiyle ilgilendiğini sanmasın diye Meredith evdeki tüm nevresimleri yıkamıştı. Bu gece orada yatacaklardı. Kötü anıları unutacak, yaşananları boş vereceklerdi. Ve eskiden oldukları kişiler olarak uyanacaklardı. Bir süredir uykuya çekilmişlerdi, hepsi bu. Bu düşünceyle midesinin ısındığını hissetti. Bu sabah kayadaki sevişmeleri öyle harikaydı ki. İlk yıllardaki kadar harika. Hayır, daha da harika. Radyoda duyduğu ama ne olduğunu bilmediği bir ezgiyi mırıldanarak son çarşafı da astı, ıslak kumaşta elini gezdirdi ve hoş parfümünü içine çekti. Rüzgâr çarşafı havalandırınca güneş yüzüne ve elbisesine vurdu. Sıcak, zevkli ve parlak. İşte hayat böyle olmalıydı. Âşık olmak, çalışmak ve yaşamak. O bunu yapmak için yetiştirilmişti ve hâlâ aynı şeye inanıyordu.

Bir martının çığlığını duydu ve elini gözlerine siper ederek baktı. Burada, denizden bu kadar uzakta ne yapıyordu ki?

“Anne!”

Yıkadıklarını birkaç ayrı ipe asmıştı, o yüzden ön kapıya gitmek için aralarından geçmek zorunda kaldı.

“Efendim, Ewan?”

Oğlu bir bankta oturuyordu, çenesini eline dayamıştı ve uzaklara dalmıştı. Alçalan ikinci güneşine gözlerini kısarak bakıyordu. “Babam gelmeyecek mi?”

“Evet, gelecek. Çorba ne âlemde, Emily?”

“Pişeli yıl oldu” dedi kızı, büyük tencereyi görev bilinciyle karıştırarak. Et suyuna çorba. Basit ve besleyici köylü yemeği.

Ewan alt dudağını öne çıkardı. “Yemekten önce geleceğini söylemişti.”

“O zaman sözünü tutmadığı için ayaklarından ipe asarsın” dedi Meredith, oğlunun kâkülünü okşayarak.

“Yalan söyleyenlerin asılması mı gerekir?”

“Hem de hepsinin.” Meredith saatine baktı. sadece eski köprü açık olduğundan mesai bitiminde trafik sıkışabilirdi.

“Kim yapar?” diye sordu çocuk.

“Neyi kim yapar?”

“Yalan söyleyenleri kim asar?” Ewan’ın gözleri kendi kendine konuşmuş gibi dalgındı.

“Dürüst olanlar tabii ki.”

Ewan annesine döndü. “O zaman yalancılar aptal; çünkü onlar dürüstlerden çok daha fazlalar. Asılacaklarına onları dövüp kendileri asabilirler.”

“Dinleyin!” dedi Emily.

Meredith kulak kesildi. Şimdi o da duyabiliyordu. Uzaklardan yaklaşan bir motor sesi vardı.

Çocuk banktan atladı. “İşte geliyor! Emily, haydi saklanıp onu korkutalım.”

“Tamam!”

Çocuklar yatak odasına doğru gözden kaybolurken Meredith pencereye gitti. Gözlerini güneşten korumaya çalıştı. Tarif edemediği bir huzursuzluk hissetti. Belki de eve gelen Duff’ın, sabah giden adamla aynı kişi olmamasından korkuyordu.

Duff arabasını boşa alıp bıraktı ki evin çakıllı yolunun son kısmını kendi kendine gitsin. Çakıltaşları tekerlerin altında yeraltı cüceleri gibi inleyip sızlandı. Caithness’tan dönerken arabayı deli gibi sürmüş, torpido gözünde tuttuğu mavi lambayı amacı dışında kullanmama kuralını ilk defa çiğnemişti. Tepedeki lamba sayesinde eski köprünün kuyruğunu atlabilmişti ama köprüdeki araç yolu öyle dardı ki, lambaya rağmen dişlerini sıkarak kaplumbağa hızında ilerleyebilmişti. Frene sertçe bastı ve yeraltı sesleri kesildi. Motoru kapatıp dışarı çıktı. Güneş, onu el sallayarak karşılayan verandadaki beyaz çarşafları aydınlatıyordu. Çamaşır yıkamıştı. Sadece yataklarının nevresimini yıkadığını düşünmesin diye evin tüm nevresimlerini yıkamıştı. Sevişmeye doymuş olsa da bu düşünce yüreğini ısıttı. Çünkü Caithness’ı bırakmıştı. Caithness da onu bırakmıştı. Kapıda dikilip son gözyaşını silmiş, ona son bir veda öpücüğü vermiş ve bu kapının bundan böyle ona kapalı olduğunu söylemişti. Artık kararını verdiği göre bunu başarabilirdi. Kim bilir, belki de çıktığı kapıdan günün birinde başka birisi girerdi. Duff öyle olmasını umduğunu ve bu “başka birisinin” çok şanslı bir adam olduğunu söyleyerek cevap vermişti. Sokağa çıktığında içi öyle rahattı ki, yeniden kazandığı özgürlüğünün mutluluğuyla havalara sıçramıştı. Evet, tam olarak özgürlük. Karısı ve çocuklarıyla olabilmek! Hayat ne garipti. Ve de harika.

Verandaya doğru yürüdü. “Ewan! Emily!” Eve geldiğinde genellikle onu koşarak karşılardı. Bazen de bir anda üzerine atlamak için saklanırlardı.

Çarşaf sıralarının arasından güçlükle ilerledi.

“Ewan! Emily!”

Durdu. Veranda zemininde uzayan gölgeleri oynayan çarşafların arasına saklanmıştı. Sabun kokusunu ve yıkandıkları tatlı suyu içine çekti. Bir koku daha geldi burnuna. Gülümsedi. Et suyuna çorba. Ewan takma sakalını çorbasını içmeden önce yapıştırsınlar diye tutturunca yaptıkları o sevimli tartışmayı hatırladı ve gülümsemesi daha da büyüdü. Etraf alabildiğine sessizdi. Çocuklar her an bekledikleri pusudan çıkabilirdi.

Çarşafların gölgesinde minik gün ışığı noktaları vardı.

Dikilerek noktalara baktı.

Sonra da başını eğip kendisine. Kazağı ve pantolonu da aynı minik noktalarla doluydu. Kalbinin bir an için durduğunu hissetti. Çarşaflardan birinde parmağını gezdirdi. Daha ilk saniyede bir delik buldu. Sonra bir delik daha. Nefes almayı bıraktı.

Arkasındaki çarşafı kenara çekti.

Mutfak penceresi düşmüştü. Duvar öyle fena delinmişti ki artık bir duvardan çok dev bir deliğe benziyordu. Bir zamanlar camın olduğu yerden içeri baktı. Isıtıcıdaki tencere süzgece dönmüştü. Fırın ve etrafındaki zemin, dumanı tüten sarımsı yeşil çorbayla kaplıydı.

İçeri girmek istedi. İçeri girmesi *gerekiyordu*. Fakat yapamadı; sanki ayakları verandaya çakılmış, iradesi etkisini yitirmişti.

Ama mutfakta kimse yok, dedi kendi kendine. Boştu. Belki evin geri kalanı da boştu. Mahvolmuş ama boş. Belki de kulübeye kaçmışlardı. Belki. Belki de her şeyini kaybetmişti.

Kendini zorlayarak artık kapının olmadığı boşluktan içeri adımını attı. Çocukların odalarına gitti. Önce Emily, sonra Ewan’inkine. Makineli silahla taranan dolaplara ve yatakların altına baktı. Kimse yoktu. Misafir odası da boştu.

Son bir oda kalmıştı. Pazar sabahlarını dördünün de bir arada geçirdiği, çocuklara yer açmak için yan yattıkları, çıplak ayak parmaklarıyla onları gıdıklayarak bağırttıkları, hafifçe birbirlerinin sırtlarını kaşıdıkları, ne kadar saçma ve harika şey varsa konuşup ilk kimin kalkacağına karar vermek için kavga ettikleri geniş ve yumuşak yatağın bulunduğu Meredith'le ikisinin odası.

Yatak odasının kapısı skölmemişti ama mermi deliklerinin arasındaki boşluklar evin diğer yerleriyle aynıydı. Duff derin bir nefes aldı.

Belki de henüz her şeyini kaybetmemişti.

Kolu kavradı. Kapıyı açtı.

Yalan söylediğini biliyordu elbette. Bu konuda iyiydi: Kendisini kandırmada tecrübe kazandıkça görmek istediği şeyi görmesi o kadar kolaylaşıyordu. Ne var ki son günlerde gözleri açılmıştı ve şimdi önünde duran şeyi göremiyordu. Döşeğin tüyleri kar yağmış gibi her yere saçılmıştı. Belki de o yüzden her şey bu kadar huzurlu görünüyordu. Meredith, odanın en uzak köşesinde yere oturlurken Ewan ve Emily'yi kollarını sararak sıcak tutmaya çalışmıştı sanki. Etraflarındaki duvarlara kırmızı tüyler yapışmıştı.

Duff'ın önce nefesi kesildi. Sonra da dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Acı dolu, öfkeli, tek bir hıçkırık.

Her şeyini kaybetmişti.

Hem de her şeyini.

Duff kapıda dikilmeye devam etti. Yataktaki battaniyeyi gördü. Tüylerin içine dalmanın işe yaramayacağını biliyordu. Olay yerini bozmak ve olası delilleri yok etmekten başka bir şey yapmamış olacaktı. Ama onları örtmeliydi. Son kez örtmeli. Böyle kalamazlardı. Bir adım attı ve durdu.

Bir ses duymuştu. Bir bağırtı.

Dışarı çıktı ve oturma odasında yürüyerek güneydoğuya, göle doğru bakan parçalanmış pencereye gitti. Sesi bir daha duydu. Uzaktan geldiği için kimin bağırdığını göremiyordu ama ses ikinci vakti kulağına oldukça belirgin biçimde geliyordu. Sinirli çıkan bir sestti. Aynı kelimeyi tekrarlarsa da Duff ne olduğunu anlayamıyordu. Bir şifoniyerin çekmecesini çekti, sakladığı dürbünü çıkardı ve kulübeye odaklandı. Dürbünün bir tarafı delinmişti ama diğer tarafı dar yoldan aceleyle eve doğru gelen sarışın adamı görmesine yetiyordu. Arkasında, kulübenin önünde bir kamyonet duruyordu ve kasasında yüzünü tanıdığı bir adam vardı. Seyton. Ayaklar üzerine konmuş devasa kıyma makinelerine benzeyen iki şeyin arasında dikiliyordu. Duff o anda Macbeth'in sözlerini hatırladı. *En az iki gün yataktan çıkma... Bu bir emirdir.* Macbeth öğrenmişti. Duncan'ı öldürdüğünü Duff'ın ortaya çıkarmak üzere olduğunu biliyordu. *Lennox.* Lennox bir haindi. Yarın şehre Başkent'ten yargıç falan gelmeyecekti.

Duff, ses ona ulaşmadan önce Seyton'ın dudaklarının kımıldadığını gördü. Aynı öfkeli kelimeyi haykırıyordu: "Angus!"

Duff dürbünün güneşi yansıtarak onu ele vermemesi için pencereden çekildi. Kaçmak zorundaydı.

Karanlık, şehrin üzerine çökerken Kuzey Süvarileri'nin kulüp binasındaki katliam haberi duyulmaya başlamıştı bile. Saat dokuzda şehrin gazetecileri ile radyo ve televizyon çalışanlarının çoğu Scone Salonu'nda toplanmıştı. Macbeth kuliste dikilerek basın toplantısını açan Lennox'u dinliyordu.

“Emniyet müdürü toplantıyı bitirine kadar flaş kullanmamanızı ve soru sorarken el kaldırarak konuşmanızı rica ediyoruz. Sizlere muhteşem şehrimizin emniyet müdürü sayın Macbeth'i takdim ediyorum.”

Bu giriş konuşması ve muhtemelen kulüp binasındaki çatışmada Kuzey Süvarileri'ne karşı kazanılan zaferin söylentileri, salondaki birkaç acemi gazetecinin Macbeth sahneye çıktığında onu alkışlamasına neden oldu ama cılız alkışlar daha deneyimli olanların anlamlı bakışlarıyla son buldu.

Macbeth kürsüye yürüdü. Hayır, *kürsüye el koydu*. Hissettiği buydu. Kalabalık önünde konuşmaktan ölesiye korkarken şimdi bundan hoşlanması bir yana, bu anı arzulaması ve ona *ihtiyaç duyması* tuhaftı. Öksürdü ve önündeki notlara baktı. Ardından söze başladı.

“Bugün polis teşkilatı olarak, aralarında Emniyet Müdürü Duncan'a yapılan suikastın da bulunduğu son polis cinayetlerinin arkasındaki kişilere karşı iki silahlı operasyon gerçekleştirdik. Memnuniyetle söylemeliyim ki ilk operasyon, şartlar göz önüne alındığında yüzde yüz başarıyla sonuçlandı. Kuzey Süvarileri olarak bilinen suç çetesi çökertildi.” Kalabalığın arasından gelen tek bir tezahürat sessizliği bozdu. “Bu operasyon, bazı Kuzey Süvarileri üyeleri serbest bırakıldıktan sonra ortaya çıkarılan yeni bilgilere dayanarak yürütüldü. Kuzey Süvarileri Özel Harekât timimize ateş açınca karşılık vermekten başka bir seçeneğimiz kalmadı.”

Salonun arkasından biri seslendi. “Ölenlerin arasında Sweno da var mı?”

“Evet” dedi Macbeth. “Aslına bakarsanız cesedi çok fazla hasar gördüğü için kimliği teşhis edilemiyor ama herhalde hepiniz bunu tanıyorsunuzdur...” Macbeth parlak bir kılıcı havaya kaldırdı. Yeniden tezahüratlar yükseldi ve aniden kopan alkış tufanına tecrübeli gazetecilerden birkaçı da katıldı. “Böylece bir devir sona erdi. Neyse ki.”

“Ölenlerin arasında kadınların ve çocukların olduğu söyleniyor.”

“Biri doğru, diğeri yanlış” dedi Macbeth. “Kulüple ilişkili olmayı tercih eden yetişkin kadınları kastediyorsanız, doğru. Çoğu sabıkalıydı ve hiçbir Kuzey Süvarileri’nin bize ateş açmasını durdurmak için herhangi bir şey yapmadı. Çocuklara gelecek olursak, tamamen safsata. Masum kimse ölmedi.”

“İkinci bir operasyondan bahsettiniz. O nedir?”

“İlk operasyondan hemen sonra şehrin dışında, Fife’ta, nispeten boş bir bölgede yürütüldü; dolayısıyla duymamış olabilirsiniz. Bir süredir Kuzey Süvarileri’yle çalıştığını öğrendiğimiz bir kişiyi tutuklama amacıyla gerçekleştirdik. Teşkilatımızda böyle bir polis memurunu barındırmış olmamız elbette bizi üzdü ama bu aynı zamanda onu, yani Dedektif Duff’ı önce Narkotik Birimi, ardından Cinayet Birimi’nin başına getiren Emniyet Müdürü Duncan’ın da hatasız biri olmadığını gösteriyor. Biz de hatasız değiliz. Ailesini düşündük ve onun da düşünerek teslim olacağını sandık. O yüzden bölgeye vardığımızda Polis Memuru Seyton, yani Özel Harekât şefimiz evine gitti ve Duff’a tek başına dışarı çıkıp teslim olmasını söyledi. Duff ise Seyton’a ateş ederek karşılık verdi.”

Macbeth kolunun askıda olduğunu herkes görebilsin diye salonun önündeki kapıda, ışığın altında dikilen Seyton’a doğru başını salladı.

“Neyse ki kurşun ölümcül bir yaraya neden olmadı. Polis Memuru Seyton’a çok geçmeden tıbbi müdahale yapıldı ve çok büyük olasılıkla

kalıcı bir sakatlığı olmayacak. Ciddi bir yara almasına rağmen Polis Memuru Seyton saldırıyı yönetti. Ne yazık ki Duff, o çaresizlik ve korkaklıkla ailesini kalkan olarak kullanmayı tercih etti ve bunun sonucunda ailesi trajik biçimde can verirken Duff evin arkasından kaçarak arabasına binmeyi başardı. O artık aranan bir adam ve bir arama başlattık. Duff'ı *bulacağımızın* ve *cezalandıracağımızın* sözünü size şimdi, burada veriyorum. Yeri gelmişken, bu vesileyle Polis Memuru Seyton'a yakın zamanda Dedektif Seyton olarak hitap edeceğimizi de duyurmak istiyorum.”

Bu defa alkışa daha çok kişi katıldı. Alkış bitince bir öksürük duyuldu ve R'leri yuvarlayan bir ses “Bunların hepsi çok iyi Bay Macbeth; peki kesip biçtiğiniz bunca insanın aleyhinde bir kanıtınız var mıydı?” diye sordu. *Kanıt* kelimesini yabancı bir sözcükmüş gibi yavaşça ve aşırı temiz bir tonla telaffuz etmişti.

“Kuzey Süvarileriyle ilgili konuşursak, onları Banquo'nun arabasına ateş ederken gören şahitler vardı. Arabanın üzerinde ve içindeki parmak izleriyle Banquo'nun koltuğunda bulunan kan örnekleri, bu akşam kulüp binasında ölenlerin birkaçıyla birebir aynıydı. Ayrıca adli tıp ekibimiz ön camın içinde, sürücü koltuğu tarafında bulunan parmak izlerinin...” Macbeth duraksadı. “Dedektif Duff'a ait olduğunu doğrulayabilir.”

Salonda bir kıpırdanma oldu.

“Bu noktada olay yeri inceleme uzmanlarını takdir etmek istiyorum. Duff cinayetten hemen sonra olay yerine gitti. Cinayet Birimi'nde hiç kimse cinayeti haber vermek için Duff'a ulaşamadığından bu hayli garip bir durum. Belli ki parmak izlerini ve arkasında bıraktığını bildiği diğer ipuçlarını silmek amacıyla bunu yaptı. Oysa Adli Tıp Birimi hiç kimsenin cesede yaklaşmasına ve delilleri bozmasına müsaade etmemişti. Şahsen Duff'ın Kuzey Süvarileriyle işbirliği yaptığıyla ilgili şüphelerimin,

limandaki baskın sırasında başladığını eklemek istiyorum. Hem Narkotik hem de Özel Harekât olarak bizler öyle açık bir ihbar almıştık ki, Duff'ın bu ihbarı onları koruduğu şüphesini uyandırmadan gözardı etmesine imkân yoktu. Bu yüzden kendi biriminden deneyimsiz polisleri seçerek ve bu tür olaylarda normal bir prosedür olan Özel Harekât desteğini almayarak başarısızlığa uğramaya mahkûm olan zekice bir baskın tasarladı. Neyse ki baskından haberimiz oldu ve Özel Harekât olarak onlardan bağımsız biçimde harekete geçtik. Böbürlenmek istemiyorum ancak bu olay Kuzey Süvarileri ve Duff'ın çöküşünün başlangıcıydı. Kuzey Süvarileri ve Dedektif Duff uyuşturucu sevkiyatını ve beş adamını kaybetmenin intikamını önce Duncan'ı, daha sonra Banquo ve oğlunu öldürerek alınca kendi mezarlarını kazmış oldular. Bu arada, bu basın toplantısında Duff'tan son kez rütbesiyle bahsediyorum, çünkü teşkilatımızda en yüksekte en düşüğe kadar insanları rütbeleriyle anmak bir şeref olarak kabul edilir.” Macbeth, sesindeki hafif titrek öfkenin gerçek, tamamıyla gerçek olduğunu fark edince korktu.

“Öyleyse, Bay Macbeth...”

Lennox “Söz almadan önce elinizi...” diyecek oldu ancak Macbeth avuçlarını kaldırarak Kite'a devam etmesini işaret etti. Bu asi ve huysuz piç kurusuyla kapışmaya hazırdı.

“Öyleyse, Bay Macbeth, emniyet olarak bu operasyonlarla ilgili *hiçbir konuda* eleştirilemez olduğunuzu mu kastediyorsunuz? Bir gün içinde hapishaneden bir saat önce saldıgınız yedi kişiyi, çoğu sabıkasız dokuz diğer çete üyesini ve bildiğimiz kadarıyla Kuzey Süvarileri tarafından işlenen hiçbir suçla ilgisi bulunmayan altı kadını öldürdünüz. Şimdi de Fife'ta masum bir ailenin katledildiğini söylüyorsunuz. Ve hiçbir hata yapmadığınızı mı düşünüyorsunuz?”

Macbeth, Kite'ı süzdü. Radyo muhabirinin kel başını çevreleyen siyah saçları ve ağzını üzgün gösteren bir bıyığı vardı. Daima uğursuz haberler veren ağzını. Macbeth böyle bir adamı nasıl bir kaderin beklediğini merak etti. Notlarını karıştırdı. Önce kendisinin hazırladığı, sonra Lady ve en son Lennox'un ayrıntılar eklediği sayfayı buldu. Derin bir nefes aldı. Mükemmel bir dengede olduğunun farkındaydı. Mükemmel bir ilaç aldığını biliyordu. Mükemmel bir hizmet.

“Haklı” dedi Macbeth, salonda toplanan gazetecilere göz gezdirerek. “Hatalar yaptık.” Bekledi. Salon sessizden daha sessiz olana, bu sessizlik nefes alınmayacak kadar katlanılmaz hale gelene, bir ses isteyene kadar bekledi. Konuşma metnine baktı. Artık ona can vermek, önündeki yazıyı okumaktan daha fazlasıymış gibi görünmesini sağlamak gerekiyordu.

“Demokraside” diyerek söze başladı, “şüphelilerin nezaretten ne zaman çıkarılması gerektiğini belirleyen kurallar vardı. O kurallara uyduk.” Açıklamasına *amin* dermiş gibi başını oynattı. “Demokraside polisin bir davada *yeni* deliller ortaya çıktığında şüphelileri tutuklayabilmesini ve hatta tutuklamak zorunda olmasını söyleyen kurallar vardır. O kurallara uyduk.” Yeniden başını oynattı. “Demokraside şüphelilerin tutuklanmaya direnmesi ve bu vakada olduğu gibi polise ateş etmesi durumunda polisin nasıl karşılık vereceğini ortaya koyan kurallar vardır. Biz de o kurallara uyduk.” Bunu daha fazla sürdürebilirdi elbette ancak üç kez “O kurallara uyduk” demesi yeterliydi. İşaretparmağını kaldırdı. “İşte tüm yaptığımız buydu. Kimisi bu yaptığımızı kahramanca bir hareket olarak gördüğünü söyledi. Kimisi bu çileli şehrin tarihinde bunun şimdiye dek yürütülmüş en etkili ve en çok beklenen operasyon olduğunu söyledi. Kimisi ise sokaklarımızda suça karşı verdiğimiz savaşta bir dönüm noktası olduğunu.” Başını oynattıkça sözlerinin dinleyicilere nasıl geçtiğini gördü, hatta birkaç kişinin “evet” diye mırıldandığını işitti. “Ama ben *emniyet müdürü* olarak sadece

bize verilen vazifeyi yerine getirdiğimizi düşünüyorum. Polis memurları olarak bizlerden isteyeceğiniz şeyin fazlasını yaptığımızı değil.”

Boş balkonda Lennox’un, elindeki nüshadan konuşma metnini takip ederek projektörün başında hazır beklediğini gördü.

“Yine de bu akşam sizlerin önünde *polis memurları* diyebilmenin ve bunu gururla yapabilmenin beni mutlu ettiğini itiraf etmeliyim. Tanrım, şu formaliteleri bir an için bir kenara bırakalım, arkadaşlar. Gerçek şu ki bugün büyük bir temizlik yaptık. Sweno ve katillerinden öcümüzü aldık. En iyi adamlarımızı bizden alırlarsa başlarına ne geleceğini gösterdik...”

Macbeth etrafı aydınlanınca Duncan’ın fotoğrafının arkasındaki ekrana yansıtıldığını anladı; birazdan Banquo ile Fleance’ın evlerinin arkasındaki bahçede elma ağacının altında üniformalarıyla çekilmiş fotoğrafları da gelecekti.

“Ama evet, hatalar yaptık. Bu temizliği *daha önce* başlatmayarak hata yaptık! Emniyet Müdürü Duncan için çok geç olmadan önce. Bu şehre tüm ömrünü adayan Dedektif Banquo ve aynısını yapmayı dört gözle bekleyen oğlu Polis Koleji öğrencisi Fleance için çok geç olmadan önce.” Macbeth sesinin titremesini kontrol edebilmek için derin nefesler almak zorunda kaldı. “Ama bu öğleden sonra bunun yeni bir gün olduğunu gösterdik. Suçluların artık iş üzerinde olmadığı yeni bir gün. Bu şehrin vatandaşlarının ayağa kalkıp hayır dediği, yeni bir gün. Hayır, buna izin vermeyeceğiz. Şu anda bu yeni günlerden ilkinin akşamındayız. Önümüzdeki günlerde şehrin sokaklarını temizlemeye devam edeceğiz. Çünkü büyük temizlik daha bitmedi.”

Macbeth konuşmasını bitirip “Teşekkürler” dedikten sonra dikilmeye devam etti. Sandalyeler gıcırtyla yerlerinden oynayıp insanlar ayağa kalkarken kopan alkış tufanının içinde öylece bekledi ve tufan uzun süre dinmeyen bir coşkuyla sürdü.

Söylediği yalanlara kuşkucu gazetecilerin verdiği gerçek tepkiyi görünce gözlerinin buğulandığını hissetmişti. Kite ayağa kalkıp diğerlerinden yavaş bir tempoda olsa da alkışa başladığında kendisi için neyin iyi olduğunu bildiğinden diye düşündü. Çünkü Kite Macbeth’in artık sevgilerini kazandığını görüyordu. G kazandığını da. Ve yeni emniyet müdürünün bunu kullanmaktan korkmayan bir adam olduğunu da anlamış olmalıydı.

Macbeth, Scone Salonu’nun arkasındaki koridorda yürüyordu.

G... Onu damarlarında hissedebiliyordu, içindeki ahenk hâlâ devam ediyordu. Bir süre önceki kadar kusursuz değildi gerçi, huzursuzluk ve tedirginlik hissi yeniden baş göstermenin sınırındaydı fakat şimdilik yanında fazlasıyla ilacı vardı. Bu gecenin keyfini çıkaracaktı. Yemeklerin ve içkilerin, Lady’nin, şehir manzarasının ve ona ait olan her şeyin keyfini.

“İyi konuşmaydı, şef” dedi Seyton, Macbeth’in adımlarına ayak uydurmayı dert etmeyerek.

Lennox da koşturarak yanlarına geldi.

“Muhteşemdi, Macbeth” dedi nefes nefese. “Başkent’ten seni görmeye gelen gazeteciler var. Röportaj yapmayı ...”

“Teşekkürler ama olmaz” dedi Macbeth yavaşlamadan. “Hedefimize ulaşana kadar zafer röportajları ve şöhret gösterileri olmayacak. Duff’tan haber var mı?”

“Arabası şehrin içinde, Obelisk’in yanında park edilmiş halde bulundu. şehirden çıkan yollar, havalimanı, yolcu gemileri, her şey onu Fife’tan şehre doğru arabasını sürerken gördüğümüzden yarım saat sonra kontrol altına alındı, yani hâlâ buralarda olduğundan eminiz. Banquo’nun ve kayınvalidesiyle kayınpederinin evlerine baktık, ikisinde de yok. Ancak bu havada bir insanın gece başını sokacak bir yere ihtiyaı var; o nedenle her

oteli, her pansiyonu, her barı ve genelevi didik didik arayacağız. Bu gece herkes ama herkes Duff'ın peşine düşecek.”

“Peşine düşmek de iyi ama yakalamak en iyisi.”

“Ah, yakalayacağız tabii ki. Sadece an meselesi.”

“Güzel. Bizi bir dakika yalnız bırakır mısın?”

“Hay hay.” Lennox durdu ve biraz sonra epey gerilerinde kaldı.

“Canını sıkın bir şey mi var, Seyton? Yaran yüzünden mi?”

“Hayır, şef.” Seyton kolunu askıdan çıkardı.

“Hayır mı? Çavuş seni kolundan vurmadı mı?”

“Genellikle vücudum çabuk iyileşir” dedi Seyton. “Aile mirası.”

“Sahiden mi?”

“Çabuk iyileşmem mi?”

“Ailen. İçini yiyen başka bir şey var öyleyse?”

“İki şey.”

“Dökül bakalım.”

“Saldırıdan sonra kulüp binasında bir bebek bulduk ve dışarı çıkardık.”

“Evet?”

“Onu ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Odama kilitledim.”

“O işle ben ilgilenirim” dedi Macbeth. “Diğeri nedir?”

“Angus, şef.”

“Ne olmuş ona?”

“Fife’ta emirlerime uymadı. Ateş etmeyi reddetti, en sonunda da operasyon bitmeden gitti. Bunun bir katliam olduğunu söyledi. Özel Harekât’a *böyle şeyler* yapmak için katılmamış. Bence her an ötebilir. Bir şeyler yapmalıyız.” Asansörün önünde durdular.

Macbeth çenesini kaşdı. “Yani Angus’un inancını yitirdiğini mi düşünüyorsun? Şayet öyleyse bu ilk değil. Din eğitimi aldığını sana söylemiş miydi?”

“Hayır ama kokusunu alabiliyorum. Ayrıca boynunda şu lanet çirkin haçla dolaşıp duruyor.”

“Artık Özel Harekât’tan sen sorumlusun, Seyton. Sence ne yapılması gerekiyor?”

“Ondan kurtulmalıyız.”

“Öldürerek mi?”

“Savaşta olduğumuzu kendin söyledin, şef. Savaşta hainler ve korkaklar ölümle cezalandırılır. Duff’a yaptığımızı yaparız: Bir hain olduğunu söyleyip tutuklanmaya direnmiş gibi gösteririz.”

“Bunu biraz düşüneyim. Şu anda çok göz önündeyiz, sadakat ve birlik sergilememiz gerekiyor. Cawdor, Malcolm, Duff ve şimdi de Angus. Çok fazla olacak. Şehir ölmüş suçluları ikiyüzlü polislerden daha çok sever. Nerede o?”

“Bodrumda tek başına üzgün üzgün oturuyor. Kimseyle konuşmuyor.”

“Tamamdır. Harekete geçmeden önce onunla biraz laflayayım.”

Macbeth, Angus’u Özel Harekât’ın ortak odasında buldu. Başını ellerinin arasına alarak oturmuştu ve Macbeth önündeki masaya büyük bir ayakkabı kutusu koyup karşıdaki sandalyeye geçtiğinde neredeyse tepki bile vermedi.

“Olanları duydum. Nasılsın?”

Cevap yoktu.

“Sen ilkeleri olan bir çocuksun, Angus. Senin en sevdiğim özelliğin bu. İlkeler senin için önemli, değil mi?”

Angus başını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözleriyle Macbeth’e baktı.

“O ilkelerin gözlerindeki alevini görebiliyorum” dedi Macbeth. “Haklı bir öfken var ve kalbini ısıtıyor, değil mi? Sana, olmak istediğin kişiymiş

gibi hissettiriyor. Ama kardeşlik gerçek bir fedakârlık gerektirdiğinde istediğimiz tam da bu oluyor, Angus. İlkelerin. Senin için bu, temiz bir vicdanın rahatlığını terk etmen demek; geceleri bizlerle aynı kâbuslardan uyanman demek; senin için en değerli olan neyse ondan vazgeçmek demek. Tıpkı eskiden inandığın Tanrı'nın İbrahim'den oğlunu vermesini istemesi gibi.”

Angus boğazını temizledi ama sesi hâlâ boğuktu. “Ben de verebilirim. Ama ne için?”

“Uzun vadeli bir hedef için. Halkın yararı için. Şehir için, Angus.”

Angus burun kıvrıdı. “Masum insanları öldürmenin halka ne yaran olduğunu bana açıklayabilir misin?”

“Bundan yirmi beş sene önce bir Amerikan başkanı içinde çocukların, sivillerin ve masumların yaşadığı iki Japon şehrine atom bombası attı. Ve savaş durdu. Tanrı bize böyle çelişkilerle eziyet ediyor işte.”

“Bunu demesi kolay. Sen orada değildin.”

“Bedelinin ne olduğunu iyi biliyorum, Angus. Daha birkaç gün önce halkın yararı için masum birinin gırtlığını kestim. Geceleri doğru düzgün uyuyamıyorum. Kuşku, utanç, vicdan azabı; ahlakçı geçinmenin sıcak ve güvenli sularından çıkıp gerçekten iyi bir şey yapmak istiyorsak ödemek zorunda olduğumuz bedelin bir parçası bunlar.”

“Tanrı yok, ben de bir başkan değilim.”

“Doğru” dedi Macbeth, ayakkabı kutusunun kapağını açarken. “Ama ikimiz de hâlâ burada olduğumuza göre sana Fife’ta yaptığın hatayı telafi etmen için bir şans vereceğim.” Angus kutunun içine göz attı. Ve şok olmuş bir halde sandalyesinde sıçradı.

“Bunu al ve bu gece Estex’teki fırında yak.”

Angus yutkundu, yüzü ölü gibi soldu. “Bu ku-ku-kulüp binasında bulduğumuz bebek...”

“Senin ve benim gibi ön cephe askerleri savaşta masumların da ölmesi gerektiğini bilir; ama evinde oturan, uğruna savaştığımız o insanlar bilmez. O yüzden böyle şeyleri onlardan gizleriz ki sinirleri bozulmasın. Sinirlerin mi bozuldu, Angus?”

“Be-ben...”

“Bak, bu görevi vererek sana güvendiğimi gösteriyorum. Ya Estex’e gidersin ya da bu kutuyu Özel Harekât’taki kardeşlerini ihbar etmek için kullanırsın. Seçimi sana bırakıyorum. Çünkü sana güvenebileceğimi bilmek istiyorum.”

Angus başını iki yana oynattı ve dudaklarından bir hıçkırık döküldü. “Sırf güvenebilmek için beni suç ortağın yapıyorsun!”

Macbeth başını salladı. “Sen zaten bir suç ortağsın. Sadece evinde oturanların onları korumak için ödediğimiz bedelden haberi bile olmadan bu suçluluğu üstlenmek ve taşımak için yeterince güçlü olduğunu görmem gerek. İşte o zaman gerçek bir erkek olduğunu anlayacağım, Angus.”

“Sanki kurban bu çocuk değil de bizmişiz gibi konuşuyorsun. Bunu yapamam! Vurulum daha iyi.”

Macbeth ona baktı. Artık sinirlenmiyordu. Belki Angus’u sevdiği içindi. Belki de Angus’un onlara zarar veremeyeceğini bildiğinden. Ama en çok da ona üzüldüğü içindi. Macbeth ayakkabı kutusunun kapağını kapattı ve ayağa kalktı.

“Dur” dedi Angus. “Be-beni nasıl cezalandıracaksın?”

“Ah, cezayı sen kendin vereceksin” dedi Macbeth. “Flamamızda ne yazdığını oku. Geceleri seni kan ter içinde kâbustan uyandıran şey bir bebeğin çılgılığı değil, kelimeler olacak: *Sadakat, kardeşlik, ateşle vaftiz edildik, kanla birleştik* Macbeth kutuyu aldı ve gitti.

Macbeth süit odaya girdiğinde gece yarısına hâlâ bir saatten fazla vardı.

Lady sırtı ona dönük bir halde pencerenin önünde dikiliyordu. Üzerinde gecelik vardı ve oda tek bir mumla hafifçe aydınlanıyordu. Macbeth ayakkabı kutusunu aynanın altındaki masaya bıraktı ve yanına gidip boynundan öptü.

“Tam ben geldiğimde elektrikler kesildi” dedi. “Jack sigorta kutusuna bakıyor. Umarım hiçbir müşteri ortadaki paraları çalmaya kalkışmaz.”

“Şehrin yarısından fazlasında elektrik yok” dedi Lady, arkaya yaslanıp başını onun omzuna dayayarak. “Buradan görebiliyorum. Ayakkabı kutusunda ne var?”

“Bir ayakkabı kutusunda ne olabilir?”

“Bomba taşırmış gibi taşıyordun da.”

O esnada gökyüzünde parlak beyaz bir damarı andıran devasa bir yıldırım çaktı ve bir anlığına şehri gördüler. Ardından karanlık geri geldi ve bir gök gürültüsü kükredi.

“Çok güzel değil mi?” diye sordu Macbeth, saçlarının kokusunu içine çekerek.

“Neyi kastettiğini bilmiyorum.”

“Şehri kastediyorum. Daha da güzel olacak. Özellikle artık içinde Duff olmayınca.”

“Ama hâlâ onu çirkinleştiren bir belediye başkanı olacak. Bana kutuda ne olduğunu söylemeyecek misin?” Lady’nin sesi yeni uyanmış gibi kalındı.

“Yakmam gereken bir şey sadece. Jack’ten onu yarın Estex’teki fırınlara götürmesini isteyeceğim.”

“Ben de yakılmak istiyorum, sevgilim.”

Macbeth kaskatı kesildi. Ne demişti böyle? Bir uyku sayıklaması mıydı bu? Ama uyurgezerler sohbet edemezdi, değil mi?

“Demek Duff’ı hâlâ bulamadınız?”

“Henüz değil ama her yeri arıyoruz.”

“Zavallı adam. Çocuklarını kaybetti, şimdi de yapayalnız.”

“Birisi ona yardım ediyor. Yoksa çoktan bulurduk. Lennox’a güvenmiyorum.”

“Hecate ve uyuşturucusuna hizmet ettiğini bildiğin için mi?”

“Zayıf bir hamuru olduğu için. Banquo gibi o da yumuşayıp bir komploya kalkışabilir. Belki de Duff’ı saklıyordun. Onu tutuklamalıyım. Seyton, Kenneth döneminde tutuklular konuşmadığında kasıklarına elektrik şoku verdiklerini söyledi. Sonra da *susturmak* için tekrar veriyorlarmış.”

“Olmaz.”

“Olmaz mı?”

“Olmaz. Kendi birim şeflerinden birini tutuklayan artık kötü görünür. Şu anda genel kanı, Duff ve Malcolm ile iki çürük elmayı yakaladığın yönünde. Üçüncüsü bunu bir tasfiye olarak gösterir. Tasfiyeler de sadece tasfiye edilmeyenlerle değil, liderle ilgili soruları akla getirir ve Tourtell’a seni göreve getirmekte tereddüt etmesi için hiçbir sebep vermek istemeyiz. Elektrik şokuna gelince, gördüğün üzere şehrin bu tarafında elektrik yok.”

“Peki ne yapacağız?”

“Elektrikçiye uyandırıp kesintiyi gidermesini isteyebilirsin.”

“Bu gece zor birisin, aşkım. Oysa bu gece benimle bir olman, beni kahraman ilan etmen gerekiyor.”

“Sen de beni kahraman ilan etmelisin, Macbeth. Caithness’i kontrol ettiniz mi?”

“Caithness mı? Onun da mı bu işin içinde olduğunu düşünüyorsun?”

“O akşamki yemekte Duff bir kuzeninde kalacağını söyledi.”

“Evet, bahsetmişti.”

“Ve yetim bir çocuğun şehirde amcasının olması seni şaşırtmadı, öyle mi?”

“Her amca yetim kalan yeğeniyle ilgilenecek diye...” Macbeth, arkasında dikilerek kaşlarını çattı. “Yani Duff ve Caithness arasında bir şey mi var diyorsun? ..”

“Macbeth, benim kahramanım, sen bir kadının gözüne sahip olmadığın için iki gizli âşığın birbirine nasıl baktığını anlayamayan basit bir erkeksin ve daima öyle kalacaksın.”

Macbeth karanlıkta gözlerini kırptı. Ardından kollarını Lady’ye doladı, gözlerini kapadı ve onu kendine çekti. Onsuz nasıl yaşayabilirdi? “Sadece ikisi de aynanın önünde durduğunda anlayabilirim” diye fısıldadı kulağına. “Sağ ol, sevgilim. Haydi yat sen, Lennox’a hemen Caithness’in evine gitmesini söyleyeceğim.”

“Geri geldi” dedi Lady.

“Ne geldi?”

“Elektrik. Baksana. Şehrimiz yine aydınlık.”

Macbeth gözlerini açtı ve onun ışık vuran yüzünü gördü. Gözlerini aşağı kaydırıp bedenlerine baktı. Thrift Caddesi’nin karşısındaki binadan gelen Bacardi’nin neon ışıklarında kıpkırmızı parlıyorlardı.

“Lennox?” Caithness şimdiden öyle üşümüştü ki evinin kapısında kollarını kavuşturmuş dikilirken dişleri takırdıyordu. “Polis Memuru Seyton?”

Sıska polis “*Dedektif* Seyton” dedi ve onu kenara iterek içeri girdi.

“Bu ne şimdi?” diye sordu Caithness.

“Üzgünüm, Caithness” dedi Lennox. “Emir böyle. Duff nerede?”

“Duff mı? Neden burada olsun ki?”

“Neden bize evet diyesin ki?” dedi Seyton, Özel Harekât üniformalı dört silahlı adamını dairenin dört odasına dağıtarak. “Şayet buradaysa onu saklıyorsun demektir. Aranan bir adam olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

“Dilediğiniz kadar arayın” dedi Caithness.

“İzin verdiğin için çok teşekkürler” dedi Seyton iğneleyici bir tonla. Onu öyle bir süzdü ki Caithness üzerinde ince bir gecelikten daha fazlasının olmasını diledi. Gülümsemesi karşısında ise tüyleri ürperdi. Hafif çekik gözlerinin arkasına doğru kıvrılan ağzı onu yılan gibi gösteriyordu.

“Bizi oyalamaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Seyton.

“Oyalamak mı?” dedi Caithness, sesindeki korkuyu fark etmemesini umarak.

“Amirim?” dedi adamlardan biri. “Burada yangın merdivenine açılan bir kapı var.”

“Ah, öyle mi?” diye seslendi Seyton, gözlerini genç kadından ayırmayarak. “İlginç. Demek ki apartman kapısında zile bastığımızda kediye o delikten dışarı saldırı, öyle mi?”

“Alakası yok” dedi Caithness.

“Bir suçluyu saklamaya ek olarak polise yalan söylemenin de cezasından haberdarsındır herhalde?”

“Ben yalan söylemiyorum, Polis Memuru Seyton.”

“Dedek...” Seyton durdu, tekrar gülümsedi. “Karşınızda Özel Harekât Birimi duruyor, Bayan Caithness. İşimizi iyi biliyoruz. Gireceğimiz binaların planını önceden incelemek gibi mesela.” Telsizini ağzına götürdü. “Alfa’dan Charlie’ye. Yangın merdiveni kapısında Duff’tan bir iz var mı? Tamam.”

Telsizin düğmesine bastığında duyulan kısa vızıltı, Caithness’a çok uzaklarda bir yerden sahile doğru gelen dalgalan hatırlattı.

“Henüz değil, Alfa” dedi yanıt veren ses. “Kontrollü bir yakalama için şartlar iyi durumda, hedefin görüldüğü yerde vurulmasını hâlâ onaylıyor muyuz? Tamam.”

Caithness, Seyton'ın sertleşen gözlerini gördü ve sesinin güçlendiğini işitti.

“Duff tehlikeli biri. Emir doğrudan emniyet müdüründen geliyor ve harfiyen uyulması şart.”

“Anlaşıldı. Tamam.”

Dört adam oturma odasına geri döndü. “Burada değil, amirim.”

“Hiçbir şey yok mu?”

“Yatak odasındaki yangın merdiveni kapısının yanında yerde bunları buldum.” Adamlardan biri ellerinde tuttuğu tenis raketini ve mücevherleri gösterdi.

Seyton raketi aldı ve mücevherlerin durduğu ele doğru eğildi. Caithness'a sanki onları kokluyormuş gibi göründü. Sonra arkasını döndü ve raketin sapını müstehcen bir biçimde tutarak genç kadına baktı.

“Sizin gibi minik elleri olan biri için büyük bir raket, Bayan Caithness. Ayrıca küpelerinizi yere atmanız bir alışkanlık mı?”

Caithness doğruldu. Derin bir nefes aldı. “Yaygın bir alışkanlık, memur bey. Bilmemeniz normal. Umarım zamanla öğrenirsiniz. Evimi aramayı ve merdivendeki kediyi infaz etmeyi bitirdiyseniz uyumaya devam etmek istiyorum. İyi geceler, beyler.”

Seyton'ın gözlerinin karardığını ve ağzının açıldığını gördü ama Lennox elini omzuna atınca dilini tuttu.

“Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz, Caithness. Meslektaşımız olarak böyle bir durumda her taşın altına bakmamız gerektiğini anlayışla karşılayacağından eminim.”

Lennox ve diğerleri daire kapısına yönelirken Seyton yerinden kıpırdamadı. “Taşların altından çıkan pislikler her zaman hoşumuza gitmese de” dedi. “Yani sana bir evlilik yüzüğü almadı, öyle mi?”

“Ne istiyorsunuz, Seyton?”

Seyton'ın yüzünde yine o iğrenç sırıtış belirdi. “Evet, ne istiyoruz?”

Ve arkasını dönüp gitti.

Caithness onların arkasından kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yasladı. Duff neredeydi? Dün gece nerede kalmıştı? Ve onun için hangisini diliyordu? Cehenneme gitmesini mi yoksa hiç hak etmediği bir kurtuluş yaşamasını mı?

Lennox arabanın ön camına boşalan yağmura dikmişti gözlerini. Kırılan ışık kırmızı trafik lambalarını bulanık ve çarpık gösteriyordu. Tanrım, şu saatlerin, şu mesainin, şu gecenin bitmesini öyle çok istiyordu ki. Evinin salonunda rahatlayıp kendine bir kadeh viski koymak ve koluna biraz çay enjekte etmek için yanıp tutuşuyordu. Bağımlı değildi. En azından sorun yaratacak kadar. O bir kullanıcıydı, suistimal eden değil; bedenini aldığı mal değil, o kontrol ediyordu. Uyuşturucu kullanırken babalık ve kocalık yapabilen, dahası hâlâ zorlu bir işte çalışabilen şanslı azınlıktandı. Hatta uyuşturucu, işini yapmasına yardımcı bile oluyordu. İş aralarında verdiği molalar olmasa, bunu başarabildiğinden emin olamazdı. Her şeyi dengede tutabilmek, her adımına dikkat edebilmek, yeri geldiğinde ödünler verebilmek, pis görevleri yaparken gülümseyebilmek, ortalığı velveleye vermemek, kimin yetkili olduğunu unutmamak, rüzgâr nereden eserse ona göre davranmak, hepsi bunun sayesindeydi. Ama günün birinde sorumluluk alma sırası muhtemelen ona gelecekti. Aksi halde diğer şeyler daha önemliydi elbette. Bu işi yapmasının sebebi olan ailesi gibi. Sheila'yla ikisi bu sayede şehrin batısında güvenli bir mahallede geniş bir ev alabilmiş, canlarından çok sevdikleri üç çocuklarını bu sayede iyi değerleri olan güzel bir okula gönderebilmiş, yılda bir kez hak ettikleri Akdeniz tatiline çıkabilmiş, sağlık sigortası yaptırabilmiş ya da iyi bir dişçiye paraları yetebilmişti. Tanrım, ailesini öyle çok seviyordu ki. Bazen gazeteyi elinden

bırakıp salonda her biri bir şeylerle meşgul olan ailesine bakar ve içinden *Bu asla sahip olacak kadar şanslı olduğumu düşünmediğim bir armağan* diye geçirirdi. Başkaları tarafından bu kadar sevmek... Küçüklüğünde herkes ona Albert Albino lakabıyla seslenirken her okul teneffüsünde dayak yerdı. Ta ki bir gün elinde gün ışığına karşı hassas olduğu ve teneffüslerde sınıfta kalması gerektiğini söyleyen bir doktor yazısıyla gelene kadar. Beyaz, ufak tefek ve narin biri olabilirdi ama ağzı iyi laf yapardı. Sheila'yı da böyle tavlamıştı; ikisinin yerine durmadan konuşarak ve sesini çıkararak. İlk defa kokain denediğinde sesi daha da fazla çıkmıştı. Kokain onu kendinin daha iyi bir haline dönüştürmüştü, diri, kararlı ve korkusuz yapmıştı. En azından bir süreliğine. Sonraları ise o eski kötü haline dönmemek için bir zorunluluk haline gelmişti. Bir zaman sonra kokainin çıkmaz sokağından daha farklı yollar olmasını umarak başka bir uyuşturucuya geçmişti. Günde en fazla bir defa. Daha fazlası değil. Kimileri beş taneye ihtiyaç duyardı. İşe yaramazlar. O ise bu seviyenin çok uzağındaydı. Babası yanılmıştı; iradeli biriydi. Kendine hakimdi.

“Her şey yolunda mı?”

Lennox irkildi. “Ha?”

“Senin şu listen” dedi Seyton arka koltuktan. “Neresi kaldı şimdi?”

Lennox esnedi. “Emniyet müdürlüğü binası. Son durak orası.”

“Emniyet müdürlüğü çok büyük.”

“Evet ama hademenin dediğine göre Duff'ta sadece üç anahtar varmış. Biri Narkotik, diğeri Cinayet Birimi için.”

“Üçüncüsü?”

“Adli Tıp Birimi'nin garajı. Ama bana kalırsa kuru ve sıcak bir büroda masanın altında saklanmak varken bodrumda zatürree kapmak istemez.”

Polis telsizi çıtırdadı ve genizden konuşan bir ses çatı katındaki kral dairesi dahil olmak üzere Obelisk'teki tüm odaların arandığı ve sonuç

çıkmadığı haberini verdi.

Hademe onları emniyet binasının personel girişinin dışında büyük bir anahtar destesiyle ayakta bekliyordu. Narkotik'in odalarının aranması Lennox, Seyton ve sekiz polisin yirmi dakikadan az vaktini aldı. Cinayet Birimi ise daha kısa sürdü. Tavan levhalarının arkalarını ve havalandırma sistemindeki boruları bile kontrol ettiler.

“Buraya kadar.” Lennox esnedi. “Bu kadar yeter, millet. Birkaç saat uyuyun. Yarın devam edeceğiz.”

“Garaj” dedi Seyton.

“Dediğim gibi...”

“Garaj.”

Lennox omuz silkti. “Haklısın. Zaten uzun sürmez. Çocuklar, siz eve gidin. Seyton, Olafson ve ben garaja bakarız.”

Üçü hademeyle birlikte asansörle bodrum katına indiler. Hademe kapının kilidini açtı ve ışıkları yaktı.

Neon lambaların tüplerine fosfat getirmek için çalışan elektrik sesinde Lennox bir şey işitti.

“Bunu duydunuz mu?” diye fısıldadı.

“Hayır” dedi hademe. “Ses varsa bile fareler yüzündendir.”

Lennox bundan şüpheliydi. Tıkırdama ya da koşturma sesi değil, bir gıcırta duymuştu. Sanki ayakkabıların ötmesi gibi.

“Baş belaları” diyerek iç çekti hademe. “Bodrumda ne yaptıysam onlardan kurtulamadım.”

Geniş salon çeşitli aletler taşıyan bir el arabası ve Banquo'nun garaj kapısının yanında duran, üzerine muşamba çekilmiş Volvosu dışında boştu. Duvar boyunca birbirinden uzak beş kapalı kapı vardı.

“Farelerden kurtulmak istiyorsan” dedi Seyton, makineli silahının emniyet mandalını açarak, “bana haber vermen yeterli. Olafson, soldan

başlayalım.”

Lennox, kel adamın salonda ayaklarını sertçe yere vurarak süratli ve çevik bir şekilde Olafson’la birlikte çalışmasını izledi. Kapılarla koreografisi mükemmel yapılmış ve çalışılmış bir dansı icra eder gibi teker teker ilgileniyorlardı. Seyton kapıyı açınca Olafson omzunda silahıyla içeri girip dizinin üzerine çöküyor, Seyton peşinden gelip onun önüne geçiyordu. Lennox ise dakikaları sayıyordu. Uyuşturucu saati gecikiyordu, hissedebiliyordu. Nihayet son odaya geldiler. Seyton kapının kolunu aşağı bastırdı.

“Kilitli!” diye bağırdı.

“Ah, evet, karanlık oda sürekli kilitlidir” dedi hademe. “Fotoğraflar delil sayıldığı için. Duff’ta o odanın anahtarı yok. En azından, ben vermedim.”

“Gidelim öyleyse” dedi Lennox.

Hademe bodrumun kapısını açık tutarken Seyton ve Olafson makineli silahlarının kısa namlularını yere indirerek onlara doğru yürüdü.

Sonunda.

Seyton elini uzattı. “Anahtar.”

“Ne?”

“Karanlık odaninki.”

Adam tereddüt ederek Lennox’a göz attı. Lennox iç geçirip başını aşağı yukarı sallayınca desteden bir anahtar çıkardı ve Seyton’a verdi.

“Ne yapıyor bu?” diye sordu, Seyton ve Olafson’un Volvo’yu geçerek karanlık odaya doğru yürümesini izlerken.

“İşi bu” diye homurdandı Lennox.

“Burnunu diyorum. Sanki sürekli havayı kokluyor. Hayvan gibi.”

Lennox onu doğruladı. Demek ki Seyton’ı bir... şeye benzeten sadece kendisi değildi. Neye benzediğini bilmiyordu. Ama insan olmadığı kesindi.

Seyton Şimdi onun kokusunu alabiliyordu. Bu koku... Fife'taki evde ve Caithness'in dairesinde duyduğu kokunun aynısıydı. Ya hâlâ buradaydı ya da yakın bir zaman önce burada olmuştu. Seyton anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Olafson içeri girip dizinin üzerine çöktü. Hademe ön kapıdaki şalteri kaldırdığında garajın ve odaların tüm lambaları yanmıştı ama burası hâlâ karanlıktı. Tabii ki öyle olmalıydı. Adı üzerinde, karanlık oda.

Seyton odaya girdi. Kimyasalların kötü kokusu avının, yani Duff'ın kokusunu bastırıyordu. Kapının iç tarafında ışık düğmesini buldu, düğmeye bastı ama hiçbir şey değişmedi. Belki elektrik kesildiğinde sigorta yanmıştı. Belki de biri ampulü sökmüştü. Seyton el fenerini açtı. Masanın üzerindeki duvar, bir ipe asılı büyük fotoğraflarla kaplıydı. Seyton feneri onlara doğru tuttu. Ağzı ve sapı kana bulanmış bir hançeri gösteriyorlardı. Duff buraya gelmişti. Seyton bundan adı gibi emindi.

“Hey! Ne oldu?” Seslenen Lennox'tu. Pısırik albino evine gitmek istiyordu. Terleyip esniyordu. Yaşlı bir kocakarıdan farksızdı.

“Geliyoruz” diye bağırdı Seyton feneri kapatarak. “Haydi, Olafson.”

Olafson'un çıkmasına izin verdi. Kapıyı arkasından sertçe kapattı ve odada dikildi. Karanlığı dinledi. Duff etrafın temiz ve sakin olduğunu düşünene kadar bekledi. Seyton silahını fotoğraflara doğrulttu. Tetiğe bastı. Silah elinde sarsıldı, sesler kulakzarlarında yankılandı. Mermilerle bir artı çizdi. Ardından feneri yeniden açtı, delinen fotoğraflara yürüdü ve onları kenara itti.

Karşısında mermi delikleriyle dolu bir duvar vardı.

Ama Duff yoktu.

Patlama sesleri hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Deliklerden birinin fazla derin olduğunu fark etti. Aynı yere iki mermi isabet etmiş olmalıydı. Tesadüf işte.

Tabii ya.

Seyton hızlı adımlarla diğerlerinin yanına gitti.

“O neydi?” diye sordu Lennox.

“Resimleri sevmedim de” dedi Seyton. “Unuttuğumuz bir yer var.”

“Evet” diye inledi Lennox. “Yataklarımız.”

“Duff savaşta bomba saldırılarına uğrayanlar gibi düşünüyor. Bir bomba çukurunda saklanıyor, çünkü aynı yere iki kez bomba atılmayacağına inanıyor.”

“Sen ne saçmalı...”

“Fife’taki evine geri döndü işte. Anlasanıza!”

Garajın ışıkları söndükten, kapının çarptığını ve ayak seslerinin uzaklaştığını duyduktan sonra fare saklandığı yerden fırladı. Rutubetli parkelerin üzerinde sessizce ilerleyerek ortada duran arabaya gitti. Sürücü koltuğundaki kandı onu çeken. Tatlı, besleyici ve birkaç günlüktü. Tek yapması gereken arabanın üzerine serilmiş muşambayı delmekti. Geçen sefer birileri gelip de kaçmak zorunda kalmasaydı az kalsın başarıyordu. Bu defa son kalan parçayı kemirdi ve nihayet içerideydi. Yolcu tarafını yerde koşarak geçti, vites kolunu aştı ve sürücü tarafındaki lastik paspasa indi. Bir çift deri ayakkabının üzerindeydi şimdi. Ayakkabılardan biri gıcırdayıp havaya kalkınca irkildi. Şahlanıp öfkeyle tısladı. O güzelim kanlı sürücü koltuğu ne yazık ki boş değildi.

Duff kaçan farenin hışırtısını duydu. Ardından direksiyonu sımsıkı tutan ellerini gevşetti. Kalbinin artık çarpmadığını, sadece attığını hissedebiliyordu. Oysa Seyton ve adamları garajdayken göğsünü öyle sert dövüyordu ki duyacaklarından emindi. Saatine baktı. Günün ağarmasına hâlâ beş saat vardı. Oturuşunu değiştirmeyi denedi ama pantolonu koltuktaki kana yapışmıştı. Banquo’nun kanına. Onu adeta zank gibi buraya sabitlemişti. Ama kurtulmak zorundaydı. Kurtulmak ve gitmek.

Peki nereye? Ve nasıl?

Kaçarken arabayı şehrin içine sürmenin ve bir köy yolunda gitmektense kalabalığın içinde gözden kaybolmanın daha kolay olacağını düşünmüştü. Arabasını Obeliskle çok uzak olmayan bir sokağa bırakıp kumarhaneye girmişti, çünkü burası Inverness’la birlikte tüm gece açık olduğunu bildiği tek yerdi. Macbeth’in ilk bakacağı yerler gecelik konaklamalar olacağı için bir oda tutamamıştı elbette. Ama tek kollu haydutlarla dolu bu büyük yerde en yakın makinenin başındaki insan kadar yalnız ve rahatsız edilmeden oturup önündeki haydudu bozuk paralarla besleyebilmiş, onun tarafından yavaş yavaş soyulmaya müsaade etmişti. Bunu yaparken nasıl kaçacağını düşünüp, daha doğrusu düşünmeye çalışıp durmuş ve üç küçük pencerede dönen resimlere gözlerini dikerek bakmıştı. Bir kalp. Bir hançer. Ve bir taç. Birkaç saat sonra keyfi biraz olsun yerine gelir mi diye bira almak için bara gittiğinde barmenin üzerindeki sesi kısık televizyonda emniyet müdürlüğündeki basın konuşmasını izlemeye koyulmuştu. Derken ekranda tanıdık bir sima belirivermişti. Yüzü trafik tabelası gibi çaprazlama beyaz bir yara iziyle ikiye bölünmüş bir adam. Yakın plandaki fotoğrafının üzerine ARANIYOR yazılıydı. Duff yakalarını kaldırıp başını eğerek oradan çıkmıştı. Gecenin soğuk havası beynini çalıştırmış olacak ki geceyi geçirmek için elindeki en iyi seçenek olan eski aşk yuvaları, garaj gelmişti aklına.

Ne var ki yakında cuma, yani bir işgünü başlayacaktı ve çalışanlar gelmeden önce buradan çıkmalıydı. Dahası, dışarıda tüm gazete stantları onun yüzüyle süslenmiş olacaktı.

Duff elini ceketinin cebine soktu. Parmaklarının altında parlak kâğıdı hissetti. Paketi çıkardı. İsteddiği şey verildiğinde Ewan’ın yüzünün aldığı şekli hayal etmekten kendini alamadı. Dudaklarından vahşi bir hıçkırığın döküldüğünü duydu. Dur! dedi içinden. *Yapmamalısın!* Şu anda onları

düşünmeyeceğine söz vermişti. Yas tutmak, hayatta kalırsa kendisine bahsedebileceği bir ayrıcalıktı. Volvo'nun iç lambasını yaktı, gözyaşlarını sildi ve paket kâğıdını söktü. Takma sakalı çıkardı, tutkalın kapağını açtı ve parlak yapışkanı sıkarak çenesine, dudaklarının çevresine ve sakalın içine yaydı. Dikiz aynasının yardımıyla yüzüne yapıştırdı. Yara izinin üst kısmını gizlemek için başına dar gelen yün bereyi alına kadar çekti. Ardından gözlüğü taktı. Saçma biçimde kalın olan çerçeveler, neyse ki sakalının üzerinde kalan yara izini örtüyordu. Yanağında tutkal kaldığını gördü. Silmek için boş bir çabayla ceplerini yokladı ve torpido gözünü açtı. İçindeki defteri çıkardı, en üstündeki sayfayı koparacakken durdu. Işığın altında sayfada çukurlar gördü. Birisi kısa bir zaman önce bu deftere yazı yazmıştı. Eee, ne vardı bunda? Sayfayı yırtıp yanağındaki tutkalı sildi. Sonra onu buruşturdu ve ceketinin cebine attı. Defteri torpido gözüne geri koydu.

Evet...

Koltuğa sırtını yasladı. Gözlerini kapadı.

Daha sabaha beş saat vardı. Ne diye sakalı bu kadar erken takmıştı ki? Şimdiden yüzü kaşınıyordu. Tekrar düşünmeye başladı. Fife'ı aklına getirmemek için uğraştı. Şehirde kendine saklanacak bir yer bulmalıydı. Şehir dışına giden tüm yollar muhtemelen tutulmuştu. Zaten ne başka bir şehirde ya da Fife'ta gizli bir sığınağı, ne ihbar edilmeyeceğini bildiği bir otel ya da pansiyon, ne de şehrin dışında kaçak bir polis katilini saklayabilecek bir tanıdığı vardı. O sırada bir gerçek kafasına dank etti. Ona yardım edecek tek bir kişi bile tanımıyordu. Ne burada ne de başka bir yerde. Genelde insanlar onunla iyi geçinirdi; ondan bariz biçimde nefret eden kimse yoktu. Sadece hoşlanmazlardı, o kadar. Hoşlanmaları için bir neden var mıydı ki? Bugüne dek ona yardımı dokunmamış birine yardım etmek için ne yapmıştı? Onun müttefikleri vardı, dostları değil. Ve şimdi

gerçek bir yardıma, bir dosta, ağlayacağı bir omza ihtiyacı varken Duff kimsenin iyilik yapmaya yanaşmayacağı ümitsiz bir vakaydı. Aynadaki perişan, çetin ve tüylü yansımasına baktı. Bir tilkiydi artık. Avcılar etrafını kuşatıyor, Macbeth'in yeni baş tazısı Seyton peşinde havlıyordu. Kaçmalıydı. Ama aradığı tilki inini nerede bulacaktı?

Günün ağarmasına beş saat vardı. Cumaya. Ewan'ın doğum gününe.

Hayır! Ağlama! Hayatta kal! Ölü biri hiçbir şeyin intikamını alamaz.

Hava aydınlanana dek uyanık kalmalı, sonra da kendisine başka bir yer bulmalıydı. Kullanılmayan fabrikalardan birini belki. Hayır, bu fikri daha önce kafasında reddetmişti. Macbeth de nereye gizlenmeye çalışacağını onun kadar iyi biliyordu. Siktir! Şimdi kaybolan insanların yaptığı gibi daireler çizip duracak, geçtiği yollardan tekrar tekrar geçecekti.

Çok yorgundu ama güneş doğana dek uyumaması gerekiyordu. Ewan on yaşına bile basamamıştı. Siktir! Oyalanacak bir şeyler bulmaya çalıştı. Önündeki tüm göstergeleri okudu. Ceket cebinden buruşmuş kâğıdı çıkardı, açıp düzeltti. Okumayı denedi. Torpido gözünü karıştırarak bir kalem buldu. Kalemi kâğıdın üzerinde yan tuttu ve çukurların üzerini karaladı. Koparılan sayfada yazan yazı, siyah zeminin üzerinde bembeyaz parladı: *Dolphin. Tannery Cad No. 66, 6. Bölge. Alfie. Güvenli sığınak.*

Bir adresti bu. Şehirde bir Tannery Caddesi vardı ama 6. Bölge yoktu. Ve buranın haricinde bölgelere ayrılmış tek bir şehir vardı. Başkent. Peki bu not ne zaman yazılmıştı? Kalem izinin ne kadar kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca “güvenli sığınak” ne demekti?

Duff ışığı söndürdü ve gözlerini kapadı. Biraz kestirebilirdi belki?

Başkent. Cuma. Bu iki kelimeyi yakın zaman önce bir yerde daha birlikte görmüştü.

Duff iki kelimenin çağrışımlarıyla bir rüyaya dalmak üzereydi ki, irkilerek uyandı.

Ve lambayı yeniden açtı.

“Meredith’le ben evleniyoruz” dedi Duff. Gözleri güneş gibi parlıyordu.

“Sahi mı? Biraz ... şey, hızlı oldu.”

“Evet! Sağdıçım olur musun, Macbeth?”

“Ben mi?”

“Tabii ki. Başka kim olacak?”

“Şey... Ne zaman?..”

“Temmuz’un altısında. Meredith’in ailesi yazlıktayken. Her şey ayarlandı. Davetiyeleri bugün gönderdik.”

“Çok nazıksın, Duff. Bunu biraz düşüneceğim.”

“Düşünecek misin?”

“Eee... Temmuzda uzun bir seyahat planlamıştım da. Temmuz benim için zor, Duff.”

“Seyahat mi? Bana bundan hiç bahsetmedin.”

“Evet, bahsetmemiş olabilirim.”

“Gerçi bir süredir konuşmuyoruz da. Nerelerdeydin? Meredith seni soruyordu.”

“Gerçekten mi? Ah, sağda solda işte. Biraz meşguldüm.”

“Peki nereye gidiyorsun?”

“Başkent’e.”

“Başkent’e mi?”

“Evet. Şey... orayı daha önce hiç görmedim. Artık şu başkentimizi bir göreyim, değil mi? Herhalde buradan çok daha güzel bir yerdir.”

“Dinle beni, canım arkadaşım Macbeth. Sana Başkent’ten dönüş biletini ben ısmarlayacağım. En iyi dostum düğünümde yanımda olmazsa olmaz. Yılın partisi olacak bu, haydi ama! Meredith’in bekâr kız arkadaşlarını düşün...”

“Başkent’ten de yurtdışına çıkacağım. Uzun bir seyahat, Duff. Muhtemelen temmuz ayı boyunca uzakta olacağım.”

“Ama... Bunun bir zamanlar Meredith’le aranda olan ufak flörtle ilgisi yok, değil mi?”

“Bir süre görüşemezsek size düğün... ve her şey için şimdiden en iyi dileklerimi sunuyorum.”

“Macbeth!”

“Sağ ol Duff; sana ejderha kanı borçlu olduğumu unutmayacağım. Meredith’e selamımı söyle ve küçük flörtümüz için teşekkürlerimi ilet.”

“Bay Macbeth!”

Macbeth gözlerini açtı. Bir yatakta yatıyordu. Rüyaydı. Neyse ki. O zamanlar bu kelimeleri mi kullanıyorlardı? *Ejderha kanı*. Lorreal. Gerçekten bunu demiş miydi?

“Bay Macbeth!”

Ses oda kapısının diğer tarafından geliyordu ve şimdi biri aynı zamanda çılginca kapıyı yumrukluyordu. Komodindeki saate baktı. Gecenin üçüydü.

“Efendim, benim. Jack!”

Macbeth diğer tarafa döndü. Yalnızdı. Lady yoktu. “Efendim, gelmeniz...”

Macbeth kapıyı hızla açtı. “Ne oldu, Jack?”

“Uykusunda geziyor.”

“Eee? Zaten göz kulak olmuyor musun?”

“Bu seferki farklı, efendim... Gelmeniz gerek.”

Macbeth esnedi, ışığı yaktı, üzerine bir robdöşambr geçirdi ve odadan çıkacakken gözleri aynanın altındaki masaya kayd. Ayakkabı kutusu yerinde yoktu.

“Çabuk. Bana nereye gittiğini göster, Jack.”

Onu çatıda buldular. Jack açık metal kapının eşiğinde durdu. Yağmur dinmişti ve tek duyulan rüzgârın sesiyle asla uyumayan trafiğin düzenli gürültüsüydü. Lady çatının kenarında, Bacardi tabelasının ışığında sırtı onlara dönük halde dikiliyordu. Sert bir rüzgâr ince geceliğini havalandırdı.

Macbeth “Lady!” diye seslendi ve tam öne atılacakken Jack onu tuttu. “Psikiyatr uykusunda gezerken uyandırılmaması gerektiğini söylemişti, efendim.”

“Ama aşağı düşecek!”

“Buraya sık sık gelir ve tam orada dikilir” dedi Jack. “Uyuyor olsa bile görebiliyor. Psikiyatrin dediğine göre uyurgezerler nadiren kendilerine zarar verirmiş ama onları uyandırırsanız kafaları karışıp zarar görebilirlermiş.”

“Neden kimse bana buraya çıktığını söylemedi? Ben genellikle koridorda dolaştığını sanıyordum.”

“Benden ne olursa olsun uykusunda ne yaptığını kimseye anlatmamamı istemişti, efendim.”

“Peki ne yapıyor?”

“Bazen söylediğiniz gibi koridorda dolaşıyor. Bazen de tuvalete gidip oradaki en güçlü sabunu kullanıyor. Ellerini kızarıncaya kadar ovuyor. Sonra da çatıya çıkıyor.”

Macbeth ona baktı. Sevgilisi Lady’ye. Bu rüzgârlı gecede ne kadar da korunmasız ve kırılgan görünüyordu. Zihninin karanlığında, ona daha önce bahsettiği ama içeri almadığı o karanlıkta ne kadar yalnızdı. Yapabileceği

hiçbir şey yoktu. Sadece beklemek ve geceyi bırakıp geri dönmesini ummak. Çok yakın ama bir o kadar erişilmezdi çünkü.

“Seni bu gece canına kıyabileceğine inandıran şey ne peki?” Jack şaşkınlıkla Macbeth’e baktı. “Bunu yapacağını sanmıyorum, efendim.”

“O zaman bu neydi, Jack?”

“Ne neydi, efendim?”

“Neden beni çağıracak kadar endişelendin?”

O sırada ay ışığı bulutların içinde bir açıklık buldu. Ve Lady bir işaret almış gibi dönüp onlara doğru yürüdü.

“İşte bu yüzden, efendim.”

Macbeth “Tanrı yardımcımız olsun” diye fısıldadı ve telaşla bir adım geriledi.

Lady kollarında bir kundak taşıyordu. Geceliğini çekiştirerek bir memesini açmış, kundağın açık olan ucuna tutmuştu. Macbeth bebeğin başının arkasını gördü. Üzerinde tam dört siyah delik saydı.

“Uyuyor mu?” diye sordu Macbeth.

“Sanırım” diye fısıldadı Jack.

Çatının kenarından çekilip merdivenleri inerken ve odaya dönerken hemen arkasından onu takip etmişlerdi. Şimdiyse battaniyeyi kendisinin ve bebeğin üzerine çekerek yattığı yatağın başında dikiliyorlardı.

“Onu yanından alsak mı?”

“Bırakalım kalsın” dedi Macbeth. “Ne zararı dokunacak ki? Ama yine de bütün gece burada oturup onu izlemeni istiyorum. Yarın sabah erkenden önemli bir radyo röportajım olduğu için uyumam gerek, o yüzden bana başka bir odanın anahtarını ver.”

“Tabii ki” dedi Jack. “Resepsiyona bakması için birini ayarlayayım.”

Jack odadan çıkınca Macbeth bebeğın yanağın ı okşadı. Soğuk, katı ve yok edilmiş bir bebektı. Bir zamanlar Lady'yle ikisinin olduğu gibi. Ama onlar kendilerini onarmayı başarmışlardı. Hayır. Lady başarmıştı. Macbeth ise yardım almıştı. Banquo'dan. Onun öncesinde de, yetimhanedeyken Duff'tan. Duff, Lorreal'i öldürmemiş olsa Macbeth büyük ihtimalle er ya da geç intihar ederdi. Yetimhaneden kaçtığında bile kalbinde hâlâ dört siyah delik vardı. Bir şeyle doldurulması gereken dört delik. Çay en hızlı ve en kolay ulaşılabilen dolguydu. Ama en azından onun sayesinde hayatta kalabilmişti. Teşekkürler, Duff. Teşekkürler, pislik herif.

Sonra karşısına Lady çıkmıştı elbette. Ona kalplerin aşkla da tamir edilebildiğini, acının sevişerek hafifleyebildiğini gösteren kadın. Onun yanağın ı okşadı. Sıcaktı. Yumuşak.

Artık geri dönmenin bir yolu var mıydı yoksa olası bir geri çekiliş için plan yapmayı unutmuşlar mıydı? Tüm planları kazanmak için miydi? Evet öyleydi, bazı zaferler kazanmışlardı da. Peki ya kazanmak acı bir tat bırakıyor, beraberinde büyük bir bedel getiriyorsa ve siz bedelsiz bir mağlubiyeti ona yeğliyorsanız? işte o zaman ne yapardınız? Tahtınızdan inip kraliyet eşyalarınızdan vazgeçer, aciz bir şekilde af diler ve eski sıradan hayatınıza mı dönerdiniz? Çatının kenarından adımınızı attığınızda ve fahişeler mahallesinin kaldırımları hızla üzerinize gelirken yerçekimine o aptal adımı geri alabilmek için yalvarır mıydınız? Hayır. Sizi her ne bekliyorsa onu kabullenirdiniz. Elinizden geleni yapardınız. Ayaklarınızın üzerine düşmeye çabalar, belki bir ya da iki bacağınızı kırardınız. Ama hayatta kalırdınız. Ve bir dahaki sefere daha dikkatli yürümesi gerektiğini öğrenen, daha iyi bir insan olurdunuz.

Jack içeri girdi. “Resepsiyona birisini buldum” dedi ve Macbeth'e bir anahtar uzattı.

Macbeth anahtarı aldı.

Ona baktı. “Bu, Duncan’ın odası mı?”

Jack dehşet içinde elini ağzına götürdü. “En iyi odanın bu olduğunu düşündüm ama isterseniz...”

“Sorun değil, Jack. Hem bir şey olursa yakında olurum. Zaten hayaletlere inanmıyorum. Ve herkesin bildiği gibi Duncan’ın hayaletinden korkacak bir şeyim yok.”

“Evet, hiçbir şey.”

“Gerçekten de hiçbir şey. İyi geceler.”

Gözlerini kapar kapamaz geldiler.

Duncan ve Malcolm. Yorganın altında, iki yanında yatıyorlardı.

Macbeth “Hepimize yer yok” diye haykırdı ve onları aşağı tekmeledi. Yerde tısladıktan sonra farelerinkine benzer kuyruklarını duvarın dibinde hışırtıyla sürükleyip gittiler.

Ama sonra kapı açıldı; Banquo, Fleance ve Duff ellerinde birer hançerle her an saldırmaya hazır bir halde içeri süzıldüler.

“Ne istiyorsunuz?”

“Adaleti ve uykumuzu geri istiyoruz.”

“Ha ha ha!” diye güldü Macbeth, yatağında kıvranarak. “Bana zarar verecek kişi daha doğmadı! Beni emniyet müdürlüğünün koltuğundan sadece Bertha indirebilir! Ben ölümsüzüm! Macbeth ölümsüz! Çıklın dışarı, sizi fani ölümler!”

Fred Ziegler esnedi.

“Fred, bir fincan kahveye ihtiyacın var.” Glamis’in kaptanı kıs kıs güldü. “Bu havada uyuklayan bir liman kaptanı istemeyiz. Söylesene, sen hep böyle yorgun musun?”

“Bu aralar yoğun geçiyor, yeterince uyumuyorum” dedi Fred. Kaptana korktuğu için devamlı esnediğini söyleyemezdi. Aynı durum Fred’in köpeğinde de vardı ama neyse ki esneyen kişi çoğu zaman diğerleri tarafından tamamıyla rahat biri gibi görünürdü. Rahat ve canı sıkkın. Ya da en doğrusu, uykusunu alamamış. Kaptan diyafonun düğmesine bastı ve kahve isteği bir kablo aracılığıyla güverteleri aşarak aşağıdaki mutfağa gitti. Glamis büyük bir gemiydi. Uzun bir gemi. Fred Ziegler’i rahatsız eden de buydu.

Bir kez daha esnedi ve gözlerini nehre dikti. Buradaki her kayalığı, her sığ yeri, liman idaresinin kurallar kitabında yazan limana yanaşmak ve limandan ayrılmakla ilgili her minik paragrafı, akıntının nerelerde güçlendiğini, dalgaların nerelerde kırıldığını, sığınacak güvenli yerleri ve rıhtımdaki her iskele babasını ezbere bilirdi. Bunlar onu rahatsız etmezdi. Nehir griydi; gemileri görmeden bile limana sokup çıkarabilirdi, ki çoğu zaman yaptığı neredeyse buydu. Hava da onu rahatsız etmezdi. Yakınlardaki bir fırtınanın rüzgârı esiyordu, serpilen sular ve tuz yüzünden önlerindeki cam şimdiden beyazlaşmıştı. Ama daha önce kasırgalarda ve

daha fena şartlarda irili ufaklı gemilere kılavuzluk etmiş, üstelik bir deniz fenerine, gönderli şamandıraya ya da gözcüye ihtiyaç bile duymamıştı. Denize karşı hiçbir dayanıklılığı olmayan, hafif bir esintide bile su alan, fırtınanın F'sini gördüğünde dalgalara doğru çarpmazsa topaç gibi dönen küçük kılavuz gemisinde yaptığı kıyı yolculukları onun için hiç dert değildi.

Fred Ziegler esniyordu, çünkü içinde bir kılavuz kaptanın olduğunu gösteren kırmızı beyaz bayrağı indirilmiş bu gemiden ödü patlıyordu. Daha doğrusu, gemiden ayrılmak zorunda kalmaktan. İp merdivenden aşağı inmekten.

On iki senedir kılavuz kaptanlık yapıyor olsa da hâlâ bir geminin yanından yukarı tırmanmaya ve aşağı inmeye alışmamıştı. Yüzme bilmediği için korkması gerektiğini bilse de onu rahatsız eden suya düşmek değildi.

Asıl canını sıkan yükseklikti.

Geminin yanından geriye doğru bir adım atmanın verdiği felç edici korku. Bu havada bile gemi gözüne öyle büyük geliyordu ki, rüzgâraltı tarafında merdivenle aşağı inmek yalnızca teknik açıdan kolay olmalıydı. Uçurumun dibi ile arasında on beş metrelik bir boşluk olduğunu görmek, hatta sadece bilmek bile onu terletiyordu. Bu her zaman böyleydi ve böyle olacaktı. Her lanet işgünü bu küçük cehennemi illa yaşayacaktı. Sabahları uyandığında ilk aklına gelen, gece yatağına gittiğinde son düşündüğü şey buydu. Gerçi bir dakika, bunun neresi sıra dışıydı ki? Etrafı kendisine uygun olmayan işler yaparak ya da mevkilere gelerek yaşayan insanlarla dolu değil miydi?

“Bu limandan o kadar çok ayrılmış olmalısın ki, Sahil Güvenlik’ten seni bırakmalarını isteseydin de olurdu” dedi Fred.

“Bırakmalarını mı?” dedi kaptan. “Ama o zaman bana eşlik edemezdin, Fred. Ne o, beni sevmiyor musun?”

Gemini sevmiyorum, dedi içinden Fred. Ben büyük gemileri sevmeyen küçük bir adamım.

“Bu arada, beni bundan sonra daha az göreceksin” dedi kaptan.

“Ha?”

“Yeterince yük yok. Geçen sene iflas ettiklerinde Graven’i kaybettik, sonra da Estex kapandı. Şimdi gemide sadece son kalan mallar var.”

Fred geminin sudaki duruşundan, üzerinde her zamankinden az büyük olduğunu fark etmişti.

“Yazık” dedi Fred.

“Hayır, bence iyi bile oldu” dedi kaptan hüzünlü bir sesle. “Yıllardır taşıdığımız bu zehirli şeyler yurttaşlarımızın canlarına mal oldu... inan bana, uyuyamadığım geceler oluyordu ve bazen bir köle gemisinin kaptanı olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Kendine inandırıcı bahaneler uydurmak için epey yaratıcı olman gerekiyor. Belki bu muhteşem beyinlerimizi kullanmadan da doğruyla yanlışın farkını biliyoruzdur. Ama onu kullandığımızda ayrı ayrıken kulağa iyi gelen, birlikte ise ne kadar delice olursa olsun bizi tam da gitmek istediğimiz yere götüren, birbirinden ince düşünceleri bir araya getirebiliyoruz. Hayır Fred, bu kirli sularda kılavuz kaptansız seyretmek için Sahil Güvenlik’ten izin almak istemiyorum. Çarşamba günü buraya gelmek için sıra bekliyorken bizzat liman şefinden önceliğimizin olduğunu söyleyen bir mesaj aldık. Üstelik ücretsiz.”

“Güzel bir sürpriz olmuş.”

“Evet. Daha sonra konşimentoya^[13] baktım. Meğerse iki mitralyöz taşıyormuşuz. Bu iş Kenneth dönemine benzemeye başlıyor. Hey, dikkat et! Kılavuzumuzu yakmaya mı çalışıyorsun, evlat?”

Damalı mutfak kıyafeti giyen adam, gemi bir dalganın içinde yalpalayınca dengesini kaybetmiş ve kılavuz kaptanın siyah üniformasına

kahve dökmüştü. Adam sakalının içinden bir özür mırıldandı, fincanları bıraktı ve aceleyle gitti.

“Affedersin, Fred. Yarısı işsizlikten kırılan bu şehirde bile denize alışkın mürettebat bulmak zor oluyor. Bu herif bize bu sabah geldi. Dediğine göre daha önce gemi mutfağında çalışmış ama belgelerini kaybetmiş.”

Fred kahvesini höpürdetti. “Bana kalırsa hayatında hiç gemiye binmemiş, kahve de yapamıyor.”

“Ah, neyse” diyerek iç geçirdi kaptan. “Sadece Başkent’e gideceğimiz için bir şekilde hallederiz. Hanstholm Adası’nı geçtiğimize göre en zor kısmını atlattık sayılır. Senin tekneyi çağırayım da aşağı merdiven salsınlar.”

“Tamam” dedi Fred yutkunarak. “Asıl o zaman en zor kısmını atlatacağız.”

Macbeth koridorda bir sandalyede oturuyor, ellerini ovuşturarak süit odanın kapısına bakıyordu. “İçeride gerçekten ne yapıyor?”

“Psikiyatriden pek anlamam” dedi Jack. “Size kahve getireyim mi, efendim?”

“Hayır, gitme bir yere. Ama iyi bir doktor diyorsun, öyle mi?”

“Evet, Doktor Alsaker için şehrin en iyisi derler.”

“Bu güzel, Jack. Çok güzel. Hayır, korkunç, korkunç.” Macbeth sandalyede öne eğildi ve yüzünü elleriyle kapadı. Radyo röportajına gitmesine hâlâ bir saat vardı. Lady’nin odasından gelen çığlıklara uyandığında daha gün bile ağarmamıştı. İçeri daldığında ölü bebeği işaret ederek yatağın yanında dikiliyordu.

“Bak!” diye haykırmıştı. “Bak, ne yaptım!”

“Ama o senin değil, sevgilim.” Macbeth onu tutmaya çalışmış ama Lady kollarından kurtularak dizlerinin üzerine çöküp hıçkırıklara boğulmuştu.

“Bana *sevgilim* deme! Beni kimse sevmemeli, bir çocuk katili *sevilmemeli!*” Ardından Macbeth’e dönmüş ve o çıldırmış siyah gözleriyle ona bakmıştı. “Hele bir çocuk katili asla bir çocuk katilini sevmemeli. Defol!”

“Buraya gel ve benimle beraber yat, hayatım.”

“Odamdan defol! Çocuğa sakın *dokunma!*

“Bu delilik. O bugün yakılacak.”

“Çocuğa dokunursan seni öldürürüm, Macbeth. Yemin ederim ki öldürürüm.” Minik cansız bedeni kollarına alıp sallamaya başlamıştı.

Macbeth yutkunmuştu. Acilen sabahki dozunu almalıydı. “Giysilerimi alıp seni rahat bırakacağım” diyerek gardıroba gitmişti. Bir çekmece çekip ona bakakalmıştı.

“Üzgünüm” demişti Lady. “Gidip biraz daha alman gerek. İkimize de lazım.”

Macbeth odadan çıkınca biraz daha *güç* almaya gitmek yerine Jack’e psikiyatrin sekreterini aramasını söylemişti.

Şimdiyse saatine tekrar bakıyordu. Lady’nin kafasında belli ki minik bir kısa devre vardı. Acaba tamir etmesi ne kadar sürerdi?

Bunun üzerine kapı açıldı ve Macbeth sandalyesinden ayağa fırladı. Bir tutam kır sakalı ve yüzüne bir boy büyükmüş gibi duran gözkapaklarıyla minyon bir adam dışarı çıktı.

“Evet?” dedi Macbeth. “Doktor... eee...”

“Doktor Alsaker” dedi Jack.

“Ona sakinleşmesi için bir şey verdim” dedi psikiyatr.

“Nesi var?”

“Söylemek zor.”

“Zor mu? Sen en iyisi değil misin?”

“Bunu duymak güzel ama en iyi doktor bile aklın tüm labirentlerini bilemez, Bay Macbeth.”

“Onu iyileştirmek *zorundasın*”

“Söylediğim gibi, insan aklıyla ilgili bu kadar az şey biliyorken böyle bir istekte bulunmak...”

“Senden *istekte* bulunmuyorum, doktor. Seni uyarıyorum.”

“Uyarıyor musunuz, Bay Macbeth?”

“Onu normale döndürmezsen seni bir şarlatan diye tutuklamak zorunda kalırım.”

Alsaker iri gözkapaklarının altından ona baktı. “Yeterince uyku uyuyamadığınızı ve endişeli olduğunuzu görebiliyorum, sayın emniyet müdürü. Size bir gün istirahat etmenizi öneriyorum. Karınıza gelecek olursak...”

“Yanılıyorsun” dedi Macbeth, omuz kılıfından bir hançer çekerek. “Ve işini yapmamanın cezası böyle acil bir durumda merhametsizce olacak.”

“Efendim...” diyerek araya girmek istedi Jack.

“Ameliyat” dedi Macbeth. “İhtiyacı olan bu; gerçek bir doktor bunu yapar. Hastalıklı yeri kesip alır. Hastanın acı çekeceği düşüncesini önemsemez, çünkü bu onu sadece bocalatır. Can sıkın şey neyse, bir ur ya da çürük bir ayak, onu çıkarıp yok edersin ve bütünü kurtarırsın. Ur ya da ayak kendi başlarına kötü olduklarından değil, sadece feda edilmek zorunda oldukları için. Öyle değil mi, doktor?”

Psikiyatr başını eğdi. “Sizin değil, karınızın muayene edilmeye ihtiyacı olduğundan emin misiniz, Bay Macbeth?”

“Seni uyarmıştım.”

“Ve ben de gidiyorum. İlla bir şey yapmanız gerekiyorsa beni o şeyle sırtımdan bıçaklayın, daha iyi.”

Alsaker sırtını dönüp merdivene doğru giderken Macbeth onu izledi. Elindeki hançere baktı. Ne saçmalıyordu böyle?

“Alsaker!” Macbeth psikiyatrin peşinden koştu. Onu yakaladı ve ayaklarına kapandı. “Lütfen, ona yardım etmen *gerek*. O benim her şeyim, ona yeniden kavuşmalıyım. Onu *sen* geri getirmelisin. Sana ne istiyorsan veririm.”

Alsaker sakalını baş ve işaret parmağı arasında tuttu. “Çay mı?” diye sordu.

“Güç” diye cevap verdi Macbeth.

“Şüphesiz.”

“Ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Farklı adlar konsa da kimyasalların hepsi aynıdır. İnsanlar ilk birkaç sefer uyarıcı gibi etki gösterdiği için onun antideprasan olduğunu sanır ama sonra episodlar psikoza dönüşür.”

“Evet, evet, ondan alıyor.”

“Sizin ne aldığınızı sormuştum, Bay Macbeth. Artık görebiliyorum. Güç denen şeyi ne zamandır alıyorsunuz?”

“Şey...”

“Belli ki çok olmamış. Önce dişleriniz gider. Sonra da aklınız. Ve psikozun esaretinden kurtulmak hiç kolay olmaz. Güce tamamen bağımlı olanlara ne derler, biliyor musunuz? SES.”

“Bak, doktor...”

“Yani Savaş Esiri. Zekice, değil mi?”

“Şu anda hastan ben değilim, Alsaker. Sana elinden gelenin tümünü yapmadan gitmemen için yalvarıyorum.”

“Geri döneceğime söz veriyorum fakat şu anda ilgilenmem gereken başka hastalar var.”

Macbeth kıpırdamadan ve gözlerini psikiyatrdan ayırmayarak “Jack” dedi.

“Evet, efendim.”

“Göster ona.”

“Ama...”

“Hipokrat yemini var.”

Jack kundağın bezini çözdü ve doktora göstermek için içindekini çıkardı. Doktor burnunu ve ağzını eliyle kapatarak bir adım geri çekildi.

“Bunu kendisinin sanıyor” dedi Macbeth. “Benim ve onun için yapmıyorsan şehir için yap, doktor.”

Macbeth arkasındaki kapı kapanınca kulaklarında tuhaf bir baskı hissetti. *Nihayet tımarhanedeyim*, diye geçirdi aklından. Üç kişinin oturarak onu izlediği küçük kare odanın duvarları, bir pencere olmasına rağmen ses geçirmezdi.

“Korkmayın” dedi önündeki masada oturan adam. “Sadece birkaç soru soracağım. Fazla uzun sürmeyecek.”

“Beni korkutan sorular değil” dedi Macbeth, sandalyeye otururken, “cevaplar.”

Adam gülümsedi, pencerenin yukarısındaki hoparlörden gelen müzik kesildi ve duvarda kırmızı bir ışık yanınca bir parmağını ağzına götürdü.

“Walt Kite’la *Canlı Haberrrler*’i dinliyorsunuz” dedi adam, önündeki mikrofona dönüp R’leri uzatarak. “Konuğumuz şehrin yeni gözdesi Emniyet Müdürü Macbeth. Kendisi şehrin en kötü şöhretli uyuşturucu çetelerinden Kuzey Süvarileri’ni temizledikten sonra şimdi de hiç ara vermeden emniyet müdürlüğü içindeki yolsuz suç ortaklarının peşine düştü. Yeni bir döneme girdiğimizi müjdeleyen ilham verici konuşmalarıyla halkın

sevgisini kazandı ve umutlarını yeşertti. Evet, Emniyet Müdürü Macbeth, bu konuşmalar sizce de hamasi değil mi?”

Macbeth boğazını temizledi. Buna hazırdı. Artık yeni biriydi. Kafası inanılmaz derecede güzeldi. “Ben basit bir adamım ve ‘hamasi’nin ne demek olduğunu bilmiyorum, Walt. Sadece aklımdakini söylüyorum. O da bu şehrin yerden kalkmak istiyorsa bunu yapacak kas gücüne sahip olduğu. Ama bir şehri ne emniyet müdürü ne de politikacılar kaldırır; bunu yapması gereken vatandaşların kendisidir.”

“Ama birileri onlara önderlik edip ilham verebilir, öyle mi?”

“Şüphesiz.”

“Adınız şimdiden belediye başkanlığı için de anılmaya başlandı. Bu sizin aklınızı çeliyor mu, Emniyet Müdürü Macbeth?”

“Ben bir polis memuruyum ve sadece görevlendirildiğim işle şehrim hizmet etmek istiyorum.”

“Mütevazı bir halk hizmetkarı gibi, diyorsunuz yani. Sizden önceki müdür Duncan da kendisini halk hizmetkarı gibi görüyordu ama o kadar mütevazı değildi. Şehrin en güçlü suçlusu Hecate’yi, diğer adıyla Görünmez El’i bir sene içinde yakalamaya söz vermişti. Şu anda Kuzey Süvarileri meselesini halletmiş durumdasınız. Hecate için kendinize ne kadar mühlet belirlediniz?”

“Öncelikle, ona Görünmez El denmesinin bir sebebi var. Hecate hakkında çok az şey biliyoruz. Bildiğimiz tek şey, çay adı verilen uyuşturucunun üretiminin arkasında *büyük olasılıkla* onun olduğu. Ancak üretim ve dağıtımın geniş bir alana yayıldığına bakarsak bir ağdan ya da ortak bir tedarik zincirinden bahsediyor olma ihtimalimiz de eşit derecede yüksek.”

“Şu anda Hecate’yi yakalama işine Duncan kadar yüksek bir öncelik vermeyeceğinizi duyuyorum, doğru mu?”

“Kaynaklarının tümünü manşetleri süsleyecek, polis teşkilatını onurlandıracak ve belediye binasında şampanya kadehlerinin kaldırılmasına vesile olacak ama gerçekte insanların gündelik hayatını çok az değiştirecek tutuklamalarda kullanmayı reddeden bir emniyet müdürünün sözlerini duyuyorsunuz. Bu şehrin gerçek sorununu çözmedikçe Hecate denen adamı tutuklasak da piyasayı onun yerine başkaları alır.”

“Nedir o sorun?”

“İşsizlik, Walt. İnsanlara iş vermek. Suça karşı yapılacak en iyi ve en ucuz hamle budur. Hapishanelerimizi tıka basa doldurabiliriz; ama sokaklarda aç gezen insanlarımız oldukça...”

“İşte şimdi başkanlık seçimine katılmayı düşünen biri gibi konuşmaya başladınız.”

“Nasıl biri gibi konuştuğum umurumda değil. Ben sadece bu şehri rotasına oturtmak istiyorum.”

“Peki bunu nasıl yapacaksınız?”

“Bunu hem yatırımcıları hem de işçileri dikkate alan bir şehir yaratarak yapabiliriz. Yatırımcılar ortak havuza vergi ödemekten kaçmamalı ve ayrıcalıklara kavuşmak için rüşvet yedirmemeliler. Kurallara uymaları gerektiğini şehrin kendisi onlara öğretebilir. İşçiler de çalıştıkları yerlerin onları zehirlemediğini bilmeliler. Yakın zaman önce ölen kahraman polisimiz Banquo, bundan uzun yıllar önce karısı Vera’yı kaybetti. Vera, yıllardır çalıştığı fabrikada zehirli gazlar solumuştu. Çok hoş, çok çalışkan bir eş ve anneydi. Onu şahsen tanır ve severdim. Emniyet müdürü olarak bu şehre bundan sonra hiçbir işyerinin yeni Veraların canını alamayacağını sözünü veriyorum. İş bulmanın başka yolları da var. *Daha iyi* yollar. Onlara *daha iyi* bir hayat sunacak yollar.”

Macbeth, Walt Kite’ın sırtışından sözlerinin onu etkilediğini görebiliyordu. Macbeth de kendisinden etkileniyordu. Hiç bu kadar berrak

bir zihne sahip olmamıştı. Kelimeleri beyninden diline bu denli kısa ve öz, bu denli mantıklı aktaran şey kullandığı yeni mal olmalıydı.

“Popülerliğiniz kısa zamanda katlanarak arttı, sayın emniyet müdürü. O yüzden mi bu kadar cüretkâr ifadelerde bulunuyorsunuz? Çünkü ben Başkan Tourtell’ın yerinde olsaydım bunu bir meydan okuma olarak algıladım. Bürokratik anlamda konuşacak olursak, o sizin patronunuz ve emniyet müdürlüğü görevine atanmanız onun onayına bağlı. Aksi halde bu işi yapamazsınız.”

“Benim belediye başkanı dışında da patronlarım var, Walt. Kendi vicdanım ve bu şehrin vatandaşları gibi. Bana kalırsa vicdanım ve bu şehir, emniyet müdürlüğü makamının rahat koltuğundan daha yukarıda.”

“Dört ay içerisinde yeni bir başkanlık seçimi olacak ve adaylık başvurulmuş üç hafta sonra sona eriyor.”

“Sen öyle diyorsan doğrudur, Walt.”

Walt Kite güldü ve bir kolunu başının üzerine kaldırdı. “Ve bu sözlerle birlikte Emniyet Müdürü Macbeth’e konuğumuz olduğu için teşekkür ediyoruz. Gerçi hamasetle ilgili *hiçbir fikrinin* olmadığını dile getirirken bize doğruyu söyleyip söylemediğinden hâlâ emin değilim. Şimdiki şarkı Miles Davis’ten geliyor...” Kolunu indirdi ve pencereye işaret etti. Kırmızı ışık söndü ve yumuşak, kuru bir trompet sesi hoparlörleri doldurdu.

“Teşekkür ederim.” Kite gülümsedi. “*Artık hiç kimse yeni Veraların canını alamayacak*, ha? Sırf bu konuşmayla bile başkan seçilebileceğinizin farkındasınız, değil mi?”

“Röportaj için teşekkürler” dedi Macbeth sandalyesinden kalkmayarak.

Kite ona sorgulayan bir bakış attı.

Alçak bir sesle, yavaşça “Az önce doğru mu duydum?” diye sordu. “Tam kapatırken beni yalancılıkla mı suçladın?”

Kite şaşkınlıkla gözlerini kırpı. “Yalancılıkla mı?”

“Bize doğruyu söyleyip söylemediğinden hala emin değılim...”

“Ah, ama o...” radyocunun âdemelması kalkıp indi, “... şakaydı tabii ki; benim... şey, konuşma şeklim, yani. ..”

“Sadece takılıyorum.” Macbeth gülümsedi ve ayağı kalktı. “Görüşmek üzere.”

Macbeth radyo binasından yağmura adımını atarken Walt Kite’in artık bir sorun olmayacağını hissediyordu. Limuzinin arka koltuğına oturduğunda Obelisk, Duff ve Lady’nin hastalığının da artık sorun olmayacağını hissediyordu. Çünkü aklı her zamankinden iyi çalışıyordu.

“Biraz yavaş sür” dedi.

Şehirdeki gezintinin tadını çıkarmak istiyordu. *Kendi* şehrindeki.

Açıkçası hâlâ onun sayılmazdı ama çok yakında olacaktı. Çünkü o artık yenilmezdi. Yenilmez ve kafası inanılmaz derecede güzel.

Kırmızı ışıklarda beklerken yayalara yeşil yandığı halde kavşağın kenarında dikilen bir adama kaydı gözü. Gövdesinin üstü ve yüzü, geniş, siyah bir şemsiyeyle gizlendiğı için Macbeth sadece açık renkli paltosunu, kahverengi ayakkabılarını ve ona rehberlik eden iri siyah köpeğı görebiliyordu. O anda aklına bir düşünce geldi. Bir köpek neden sahiplenildiğini, neden birisine rehberlik ettiğini merak eder miydi? Güvenliğı güvensizliğe tercih etmesine, kontrol altında tutulmasına yetecek kadar bir yemeğı, ona pay edilen ufak bir porsiyonu alıyordu sadece. Onu sahibi uyurken üzerine saldırmaktan, gırtlakını parçalamaktan ve evin yönetimini devralmaktan alıkoyan tek şeydi bu. Tüm yapması gereken buydu oysa. Kilerin kapısını nasıl açacağınızı fark ettiğinizde bundan daha doğal bir tepki olabilir miydi?

Üçüncü kısım

“En kaliteli yünden” dedi tezgâhtar, giysi askısındaki siyah takım elbisenin kumaşını saygılı biçimde okşayarak.

Mağazanın pencerelerinin dışında yağmur çiseliyordu. Önceki günlerde kopan fırtınalardan sonra nehirde dalgalar dinmeye başlamıştı.

“Ne düşünüyorsun Bonus?” diye sordu Hecate. “Sence Macbeth’e olur mu?”

“Ona smokin ceketini alacağını düşünüyordum, siyah bir takım elbise değil.”

“Elbette senin de bildiğin üzere kilisede asla smokin ceketini giyilmez ve Macbeth’in bu hafta katılması gereken çok cenaze var.”

“Öyleyse bugünlük smokin ceketini kalıyor, öyle mi?” diye sordu tezgâhtar.

“İkisi de lazım, Al.”

“Şunu söylemek isterim ki, kutlama yemeğine gidilecekse baştan aşağı smokin giyilmesi daha uygun olacaktır, efendim.”

“Teşekkürler Al; ama burası kraliyet sarayı değil, sadece belediye binası. Ne diyorsun, Bonus? Şu ceket kuyruğu sence de biraz...” Hecate dilini şaklattı, “İddialı değil mi?”

“Katılıyorum” dedi Bonus. “Yeni zenginler, aileden zenginlerin kıyafetlerini giyince gerçekten de soytarı gibi görünüyorlar.”

“Pekâlâ, siyah bir takım elbise ve bir smokin ceket. Inverness Kumarhanesi’ne bir terzi yollarsın, olur mu Al? Tüm masrafları benim hesabıma yaz.”

“Başüstüne, efendim.”

“Bu beyefendi için de bir smokin ceketine ihtiyacımız var.”

“Benim için mi?” dedi Bonus şaşkınlıkla. “Ama benim zaten harika bir..”

“Teşekkürler. O ceketı gördüm ve inan bana, sana yeni bir tane lazım.”

“Emin misin?”

“Bulunduğun konum mükemmel bir görünüm gerektiriyor, Bonus. Daha da önemlisi, benim için çalışıyorsun.”

Bonus cevap vermedi.

“Bir koşu gidip bana başka ceketler getirir misin, Al?” Tezgâhtar “Derhal” dedi ve görev duygusu içerisinde çarpık bacaklarıyla basamakları inip mağazanın alt katına indi.

“Aklından ne geçtiğini biliyorum” dedi Hecate. “Seni benim giydirmemin bir çeşit güç gösterisi olduğunu da kabul ediyorum. Tıpkı kralların askerlerini ve hizmetçilerini giydirmesi gibi. Ama ne diyebilirim ki? Hoşuma gidiyor.”

Bonus, bu yaşlı adam gülümsediğinde beliren anormal derecede beyaz ve pürüzsüz dişlerin ilk defa yüzde yüz kendi dişleri olduğuna kanaat getirdi. Takma olmaları epey tuhaf kaçardı çünkü üçünde iri altın kaplamalar vardı.

“Güç gösterisi demişken” dedi Hecate, “Inverness’taki şu akşam yemeğinde gördüğüm alımlı genç oğlan... Neydi adı? Kasi mi?”

“Evet.”

“Kaç yaşında?”

“On beş buçuk” dedi Bonus.

“Hımm. Küçükmüş.”

“Yaş mese...”

“Ahlaki tabularım yok ama genç oğlanlara karşı duyduğun zevke de sahip değilim, Bonus. Sadece *kanunen* küçük olduğunu söylüyorum. Ve bunun büyük zararlar getirebileceğini. Neyse, canının sıkıldığını görebiliyorum; en iyisi konuyu değiştirelim. Demek Lady hasta, öyle mi?”

“Psikiyatr öyle söylüyor. Ciddi bir psikozmuş. Zaman alabilirmiş. İntihar edebileceğinden korkuyor.”

“Doktorlar yemin etmiyor mu?”

“Belki Doktor Alsaker’in de yeni bir smokine ihtiyacı vardır.”

Hecate güldü. “Bana faturayı gönderirsin. Onu iyileştirebilecek mi?”

“Hastaneye yatmadan hayır” dedi Bonus. “Ama bunu istemeyiz, değil mi?”

“Bekleyip görelim. Bana kalırsa Lady’nin emniyet müdürünün en önemli akıl hocalarından biri olduğunu herkes biliyor. Kamuoyunun delirdiğini öğrenmesi bu kritik günlerde nahoş sonuçlar doğurur.”

“Öyleyse psikoz?..”

“Evet?”

Bonus yutkundu. “Yok bir şey.” Hecate’de ne vardı da, kendini devamlı ürkek bir ergen gibi hissediyordu? Güç gösterisinden fazlasıydı bu, Bonus’un korktuğu ama tam olarak tarif edemediği bir şey. Hecate’nin gözlerinde gördükleri değil, daha çok *göremedikleriydi* onu ürküten. Hiçliğin kan donduran kesinliğiydi. Bir çöl ve onun bedeni uyuşturan soğuk geceleri.

“Her neyse” dedi Hecate. “Asıl konuşmak istediğim Macbeth. Onun için endişeleniyorum. Epey değişti.”

“Sahiden mi?”

“Bağımlı olmasından korkuyorum. Gerçi o kadar da şaşırtıcı değil; sonuçta dünyanın en çok bağımlılık yapan uyuşturucusu.”

“Güç mü?”

“Evet ama toz olan değil. Gerçek güç. Ona bu kadar çabuk bağlanacağını tahmin etmemiştim. Şimdiden onu ahlaka ve insanlığa bağlayan tüm duygularını kaybetti. Artık güç onun yeni ve tek aşkı. Geçen günkü radyo röportajını dinledin. Bizim velet belediye başkanı olmak istiyor.”

“Oysa uygulamada emniyet müdürü daha fazla güce sahip.”

“Emniyet müdürüyken elbette başkanlık koltuğuna oturmadan önce gerçek gücü belediye meclisine kaydıracaktır. Macbeth ciddi ciddi bu şehri yönetmenin hayalini kuruyor. Artık yenilmez olduğunu sanıyor. Benimle boy ölçülebileceğini de.”

Bonus hayret dolu gözlerle Hecate’ye baktı. Yaşlı adam ellerini bastonunun altın kaplama topuzunun üzerinde kavuşturmuş, onun tepkisini süzüyordu.

“Evet Bonus, aslında tam tersi olmalıydı. Macbeth’in peşimde olduğunu bana sen söylemeliydin. Sana bu yüzden para veriyorum. Şimdi o küçük beynin bunu nereden bildiğimi bulmak için çırpınıyordur. Pekâlâ, sor bana.”

“Ben... şey... Nereden biliyorsun?”

“Çünkü senin de dinlediğin o radyo röportajında kendisi söyledi.”

“Ben tam tersini, yani seni yakalamaya Duncan kadar önem *vermediğini* söylediğini düşünmüştüm.”

“Peki siyasi hırsları olan birinin radyoda seçmenlerine *yapmayacağı* bir şeyi söylediğini en son ne zaman duydun? işsizliği azaltmanın *yanı sıra* Hecate’yi de yakalayacağını söyleyebilirdi. Akıllı başında politikacılar dünyada her şeyi yapabileceklerinin sözünü verirler. Ama onun söyledikleri seçmenler için değil, benim içindi, Bonus. Hiç gereği olmamasına rağmen halka açık bir şekilde fikrini söyledi ve bana yağ çekti. Birisi sana durduk yere yağ çekiyorsa ona dikkat etmen gerekir.”

“Yani senin güvenini kazanmak istediğini düşünüyorsun...” Bonus doğru yolda olduğunu görmek için Hecate’ye baktı, “Çünkü ona yaklaşmana izin vereceğini ve böylece senden kurtulacağını umuyor, öyle mi?”

Hecate yanağındaki siğilden siyah bir kıl kopardı ve onu inceledi. “İstesem Macbeth’i şu dakika ayağımın altında ezerim. Ama onu şu anda bulunduğu yere getirmek için çok fazla yatırım yaptım ve en nefret ettiğim şey kötü yatırımdır, Bonus. Bu yüzden ne planladığını öğrenmek için gözlerini ve kulaklarını iyice açmanı istiyorum.” Hecate kollarını yukarı savurdu. “Ah! Baksana, Al yeni ceketler getirdi. Haydi o ahtapot gibi uzun kollarına uyacak bir şey bulalım.”

Bonus yutkundu. “Ya bir şey öğrenemezsem?”

“O halde seninle işim bitmiş olur, sevgili Bonus.”

Bunu sıradan bir şey gibi söylemiş ve minik bir tebessümle daha da masumlaştırmıştı. Bonus’un gözleri gülümsemesinin arkasında bir şeyler aradı. Ancak tek bulabildiği gece ve soğuk oldu.

Doktor Alsaker “Saate bak” diye emretti ve cep saatini hastanın önünde salladı. “Rahatlıyorsun, kolların ve bacakların ağırlaşıyor, yorgunsun, uykuya dalıyorsun. Ve ben *kestane* diyene kadar uyanmayacaksın.”

Lady kolayca hipnotize edildi. Öyle kolaydı ki Alsaker onun rol yapmadığını birkaç defa kontrol etmek zorunda kaldı. Inverness’a her geldiğinde resepsiyonist Jack onu bu süit odaya çıkarıyordu. Kadın, geceliğiyle hazır bir şekilde oturuyordu ve başka bir şey giymeyi reddediyordu. Elleri bütün gün takıntılı biçimde ovulmaktan kızarmış oluyor ve bir şey kullanmadığım iddia etse de Alsaker gözbebeklerinden onun uyuşturucu ya da başka bir şeyin etkisinde olduğunu görebiliyordu. Onu ilaçlarını, uykusunu ve yemeklerini gözetip davranışlarını

gözlemleyebileceği bir psikiyatri koğuşuna yatırmayı kabul etmeyişlerinin birçok olumsuz yanından biri de buydu.

“Geçen sefer kaldığımız yerden başlayalım” dedi Alsaker, notlarına bakarak. Hatırlamak için onlara ihtiyacı yoktu, edindiği ayrıntılar öyle sert ve acımasızdı ki her biri zaten hafızasına kazınmıştı. Notlara ona anlattıklarının gerçekten de doğru olduğuna *inanması* için ihtiyacı vardı. İlk satırlar pek de alışılmadık değildi, bilakis incelediği birçok vakayla aynı teranelerdi. “İşsiz, alkolik baba ve şiddet gösteren bunalımlı anne. Nehir kenarında ağıl ya da fare yuvası diyebileceğin bir yerde büyüdün. Bana ilk anılarının gün batarken evinize doğru yüzen fareleri izlemekle ilgili olduğunu söyledin ve orasının farelerin evi sandığını hatırlıyorsun. Onların yatağında yatıyordun, onların yemeklerini yiyordun ve yatağına geldiklerinde seni neden ısırıklarını anlıyordun.”

Lady’nin sesi yumuşak ve alçaktı. “Sadece onlara ait olanı istiyorlardı.”

“Ve baban da yatağına geldiğinde aynısını söyledi.”

“Sadece ona ait olanı istedi.”

Alsaker notlarına göz gezdirdi. Bu, babasının tacizine uğrayan ilk vaka değildi ama bu seferkinde bilhassa rahatsız edici ayrıntılar vardı.

“On üç yaşında hamile kaldın ve bir çocuk doğurdun. Annen sana fahişe dedi. Bu gayrimeşru çocuğu nehre atmanı söyledi ama sen kabul etmedin.”

“Sadece bana ait olanı istedim.”

“Böylece çocukla birlikte evden kovuldun ve o geceyi karşına çıkan ilk adamla birlikte geçirdin.”

“Bağırmayı kesmezse bebeği öldüreceğini söyledi, ben de bebeği yatağa aldım. Ama adam dikkatinin dağıldığını, çünkü bebeğin *izlediğini* söyledi.”

“Ve adam uyurken önce cebinden para, sonra da mutfaktan yemek çaldın.”

“Sadece bana ait olanı aldım.”

“Neymiş o?”

“Herkesin sahip olduğu şey.”

“Sonra ne oldu?”

“Nehir kurudu.”

“Haydi ama, Lady. Sonra ne oldu?”

“Daha fazla fabrika yapıldı. Şehre daha fazla işçi geldi. Biraz daha para kazandım. Annem beni görmeye geldi ve babamın öldüğünü söyledi. Akciğerleri hastaymış. Acılı bir ölüm olmuş. Ona keşke orada olsaydım da acı çektiğini görebilseydim dedim.”

“Lafı dolandırma, Lady. *Asıl konuya* gel. Bebeğe ne oldu?”

“Bebeklerin yüzlerinin nasıl değiştiğini gördün mü? Neredeyse bir günde bile değişiyorlar. Sonra bir gün yüzü aniden onun yüzü oluverdi.”

“Babanın mı?”

“Evet.”

“Sonra ne yaptın?”

“Onu fazladan emzirdim ki uykuya dalarken bana mutlu mutlu gülümsesin. Sonra da başını duvarda ezdim. Kafatasının çok kolay kırıldığını biliyor muydun? insan hayatının ne kadar narin olduğunu?”

Alsaker yutkundu ve boğazını temizledi. “Bunu çocuğun yüzü babaninkine benzediği için mi yaptın?”

“Hayır. Ama öyle olması nihayet bunu mümkün kıldı.”

“O halde bunu bir süredir düşünüyor muydun?”

“Evet, elbette.”

“Neden *elbette* dediğini bana söyler misin?”

Lady bir anlığına suskun kaldı. Alsaker gözbebeklerinin seğirdiğini görünce bu, ona bir şeyi anımsattı. Kurbağa yumurtasını. Yapışkan bir yumurtadan çıkmaya çalışan bir iribaşı.

“Hedeflerine ulaşmak istiyorsan sevdiklerinden vazgeçebilmen gerekir. Birlikte zirveye tırmandığın kişi güçsüzleştiğinde ya onu cesaretlendirirsin ya da ipi kesersin.”

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü düşerse seni de aşağı düşürür. Hayatta kalmak istiyorsan, kalbinin yapmayı reddettiği şeyi ellerin yapmak zorunda kalır.”

“Sevdiğin insanı öldürmek gibi mi?”

“İbrahim’in oğlunu kurban etmesi gibi. Bırakalım kanı dökülsün. Amin.”

Alsaker ürperdi ve not aldı. “Zirvede bu kadar istediğin ne var?”

“Zirve en yukarısıdır. Sen de en tepeye çıkmış olursun. Her şeyden ve herkesten daha yükseğe.”

“Oraya çıkmak zorunda mıyız?”

“Hayır. Dilersen aşağıdaki düzlüklerde sürünebilirsin. Çöp yığınlarının içinde. Nehir yatağının çamurunda. Ama bir kez tırmanmaya başlayınca geri dönüşü yok. Ya zirveye çıkarsın ya da uçurumun dibini boylarsın.”

Alsaker kalemini bıraktı. “Vee bu zirve için her şeyini, hatta sevdiklerini bile feda etmeye gönüllüsün, öyle mi? Hayatta kalmak sevginin üzerinde mi?”

“Haliyle. Ama son zamanlarda sevgisiz yaşayamayacağımızı gördüm. O yüzden tüm bu hayatta kalma savaşı benim ölümüm olacak, doktor.”

Lady’nin gözleri Alsaker’e bir an için psikozda olmadığını düşündürecek kadar berraklaştı. Ama sadece hipnozun veya geçici bir uyanmanın etkisi de olabilirdi. Alsaker bunu daha önce defalarca görmüştü. Derin psikozda ya da depresyonda olan bir hastanın, boğulan insanın bir gayretle yüzeye çıkması gibi gözle görülür biçimde canlandığına ve hem yakınlarını hem de tecrübesiz psikiyatrinin umutlandığına şahit olmuştu. Orada birkaç gün batmadan durduktan sonra bu son çabayı yapmalarından korktukları şeyi yapmak için kullanabilir ya da geldikleri karanlığa öylece geri

dönebilirlerdi. Ama hayır, bu seferki hipnozun etkisi olmalıydı; çünkü gözlerinin üzerinde yine o kurbağa yumurtası zarı belirmişti.

“Gazetede yazdığına göre radyo röportajından sonra insanlar senden başkanlık seçimlerine katılacağını duyurmanı bekliyormuş” dedi Seyton. Gazeteyi bir sehpanın üzerine açmıştı ve üzerinde tırnaklarını kesiyordu.

“Bırak yazsınlar” dedi Macbeth, saatine bakarak. “Tourtell’in on dakika önce gelmesi gerekiyordu.”

“Peki katılacak mısın, şef?” İşaret parmağından uzun, sivri bir tırnak parçası kesilirken yüksek ve temiz bir makas sesi geldi.

Macbeth omuz silkti. “Böyle şeyleri iyice düşünmek gerekir. Kim bilebilir? Fikir kafamda olgunlaştıkça belki de farklı gelir.”

Kapı gıcırdadı. Dar açıklıkta Priscilla’nın aşırı makyajlı, şirin yüzü belirdi. “Geldi, efendim.”

“Güzel. İçeri al.” Macbeth ayağa kalktı. “Bir de bize kahve getir.”

Priscilla gülümsedi; önce tombul yanaklarının içinde gözleri, sonra da kendisi kayboldu.

“Ben gideyim mi?” diye sordu Seyton, kanepeden kalkmak için bir hamle yaparak.

“Kal” dedi Macbeth.

Seyton tırnaklarını kesmeye devam etti.

“Ama ayağa kalk.”

Seyton doğruldu.

Az sonra kapı ardına kadar açıldı. Tourtell “Macbeth, sevgili dostum!” diye gürleyince Macbeth bir an için kapı boşluğunun yetip yetmeyeceğini düşündü. Ve de belediye başkanı külçe gibi ağır elini sırtına vururken kaburgalarının yeterince güçlü olup olmadığını.

“Burayı vızır vızır çalıştırıyorsun, Macbeth.”

“Teşekkürler. Lütfen, otur.”

Tourtell Seyton'a kısa bir baş selamı verdi ve oturdu. "Sağ ol. Beni hemen kabul ettiğin için teşekkürler, sevgili emniyet müdürü."

"Sen benim işverenimsin, dolayısıyla vakit ayırdığın için şeref duyması gereken benim. Daha da önemlisi, benim sana gelmem gerekirken sen buraya geldin."

"Hah, şu mesele. İnsanlara çağrıldıklarını hissettirmeyi sevmiyorum."

"Bu durumda ben mi çağrıldım?" diye sordu Macbeth.

Başkan güldü. "Katiyen, Macbeth. Sadece işlerin nasıl gittiğini görmek istedim. Bakalım duruma alışabildin mi? Demek istediğim, bir nevi geçiş süreci yaşıyoruz. Ve tüm bunlar birkaç günde olup bitti..." Tourtell gözlerini devirdi. "Her şey altüst olabilirdi."

"Yani oldu mu demek istiyorsun? Altüst mü oldu?"

"Yo, yo, yo. Asla. Bana kalırsa her konuda beklentilerin ötesine geçtin. Sonuçta bu dünyada yenisin."

"Öyle miyim?"

"Evet. Burada işler çok çabuk gelişir. Olaylara aceleyle tepki vermek gerekir. Hemen açıklama yapman. Ve bunu yaparken ağzından aklına bile gelmeyen şeyler çıkabilir."

Priscilla içeri girdi, sehpa bir tepsi bıraktı, fincanlara kahve doldurdu, acemice bir reverans yaptı ve çıktı.

Macbeth kahvesini yudumladı. "Hımm. Radyo röportajını mı kastediyorsun?"

Tourtell küp şeker kasesine uzandı, üç tane aldı ve birini ağzına attı. "Söylediklerinden bazılarını belediye meclisine ve bana karşı yapılan bir eleştiri gibi yorumladım. Bunda sorun yok, düşüncelerini açık açık söyleyen bir emniyet müdürünü takdir ederiz elbette. Ne de olsa burada kimsenin ağzını bantlamıyoruz. Asıl sorun, bu eleştirinin sanki istenenden biraz daha sert dile getirilmiş olması. Ne dersin?"

Macbeth işaret parmağını çenesinin altına koydu ve dalgın gözlerle boşluğa baktı. “Bu kadar sert olduğunu düşünmemiştim.”

“İşte bu. Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Amacın sert konuşmak değildi! Seninle ben aynı şeyleri istiyoruz, Macbeth. Bu şehir için en iyisini. Çarkların dönmesini, işsizliği azaltmayı. Edindiğimiz tecrübeler, bize işsizlik oranı düştükçe daha az suçun işleneceğini, uyuşturucu ticaretinin sekteye uğrayacağını ve sonuç olarak mülkiyet suçlarının da düşeceğini söylüyor. Böylece çok geçmeden mahkûm sayımız ciddi oranda azalacak ve herkes kendine Emniyet Müdürü Macbeth’in daha önce kimsenin başaramadığını nasıl başardığını soracak. Senin de bildiğin gibi belediye başkanı sadece iki dönem seçilebiliyor. Dolayısıyla bu seçimi de kazanıp ikinci başkanlık dönemimi tamamladıktan sonra sıra yeni birine gelecek. Belki o zaman şehir halkı emniyet müdürüyken iyi işler yapan senin gibi birine ihtiyaç duyduğunu hisseder.”

“Biraz daha kahve?” Macbeth kahverengi sıvıyı Tourtell’in halen dolu olan fincanına dökünce kahve fincandan taşıp tabağa aktı. “Dostum Banquo ne derdi, bilir misin? Kızı hâlâ sana âşıkken öpeceksin.”

“Ne demek o?” diye sordu Tourtell, tabağa bakarak.

“Hisler zamanla değişebilir. Şehir beni şu anda seviyor ve dört sene uzun bir süre.”

“Olabilir. Ama gireceğin savaşları iyi seçmen gerek, Macbeth. Ya hâlâ görevde olan başkana meydan okuyacaksın, ki bu tarih boyunca nadiren başarı getirmiştir, ya da dört sene bekleyip görevden ayrılan başkanın desteğiyle seçime katılacaksın. Bu ise tarih boyunca çok daha sık başarı getirmiştir.”

“Bunun gibi sözler kolay verilir ama onlardan kolay dönülür.”

Tourtell başını iki yana salladı. “Ben uzun siyasi hayatımı stratejik ortaklıklar ve işbirliği üzerine kurdum, Macbeth. Kenneth emniyet

müdürlüğü makamına öyle büyük yetkiler getirdi ki, belediye başkanı olarak tamamıyla emniyet müdürünün iyi niyetine bağımlı hale geldim; hâlâ da öyleyim. Verdiğim bir sözden dönmenin bana pahalıya patlayacağını *biliyorum*, inan bana. Sen zeki bir adamsın ve çabuk öğreniyorsun, Macbeth. Ne var ki politika denen bu karmaşık taktik oyununda deneyimin yok. Bir anda gelen şöhret ve radyodaki bir iki süslü laf yetmez. Benim desteğim bile yetmeyebilir ama en azından bu işe tek başına kalkışmandan daha fazla şansın olur.”

“Ciddi bir rakip olduğumu düşünmeseydin beni önümüzdeki seçimlere adaylığımı koymamaya ikna etmek için buraya kadar gelmezdin.”

“Öyle düşünebilirsin” dedi Tourtell, “çünkü büyük resmi görmek için hâlâ yeterli siyaset tecrübesine sahip değilsin. Büyük resim şöyle, önümüzdeki dört sene boyunca ben başkan, sen emniyet müdürü olmaya devam ettiğinde, şehrin en güçlü iki adamının birlikte çalışmalarını zora sokan ağırlı bir seçim yarışına girmesi büyük bir sorun yaratır. Bu, ileride senin adaylığını desteklememi de imkânsız kılar. Umarım anlıyorsundur.”

Umarım anlıyorsundur... İçinde nasıl da hafiften bir küçümseme barındırıyordu. Macbeth itiraz etmek için ağzını açtı ama kelimeleri şekillendirmesi gereken o düşünce aklına gelmedi.

“Sana bir tavsiyede bulunayım” dedi Tourtell. “Seçimlere katılmazsan, desteğimi almak için dört sene beklemek zorunda kalmazsın.”

“Öyle mi?”

“Evet. Hecate’yi yakaladığın gün ikimiz için de büyük bir zafer olacak ve halkın karşısına çıkıp dört sene sonraki seçimlerde başkanlığı sana bırakmak istediğimi söyleyeceğim. Buna ne dersin, Macbeth?”

“Yanlış hatırlamıyorsam radyoda Hecate’nin birinci önceliğimiz olmadığını söyledim.”

“Evet, seni duydum. Ve bunu Duncan’ın yaptığı gibi aşırı iyimser ve açık vaatlerde bulunarak kendini ve teşkilatı baskı altına sokmak istemediğini için söylediğini düşündüm. Artık onu yakalaman fazladan bir başarı sayılacak. Planladığın buydu, değil mi?”

“Elbette” dedi Macbeth. “Hecate yakalanması zor bir adam ama fırsat ayağıma gelirse ...”

“Korkarım ki tecrübelerime göre fırsat insanın ayağına gelmiyor” dedi Tourtell. “Onu sen yaratmalı ve kullanmalısın. Eee, Hecate’yi nasıl yakalamayı planlıyorsun?”

Macbeth öksürdü, kahve fincanıyla oynadı. Zihnini toplamaya çalıştı. Birden bunu yaparken zorlandığını, daha fazla kaldıramadığını fark etti. Aynı anda havada tutması gereken çok fazla top vardı ve biri düşerse diğerleri de düşer, her şeye en başından başlaması gerekirdi. Elinde çok mu fazla güç vardı? Yoksa çok az mı? Macbeth sehpanın başında oturan Seyton’ın gözlerine baktı ama beklediği yardım eli gelmedi. Tabii ki gelmezdi. Ona sadece o yardım edebilirdi. Lady. Uyuşturucudan vazgeçip onunla konuşmalıydı. Bu sis perdesini yalnızca o dağıtabilir, aklını eski berraklığına sadece o getirebilirdi.

“Ona bir tuzak kurmak istiyorum” dedi Macbeth.

“Nasıl bir tuzakmış bu?”

“Henüz ayrıntılarını çalışmadık.”

“Şehrin bir numaralı düşmanından bahsediyoruz, dolayısıyla beni gelişmelerden haberdar edersen mutlu olurum” dedi Tourtell ve ayağa kalktı. “Belki yarın Duncan’ın cenazesinde bana planını anahatlarıyla açıklarsın, ha? Tabii seçimlerle ilgili kararını da.”

Macbeth başkanın uzattığı eli ayağa kalkmadan sıktı. Tourtell arkasındaki duvarı başıyla işaret etti. “Şu tabloyu oldum olası sevmişimdir, Macbeth. Tek başıma çıkarım, zahmet etme.”

Macbeth onu izledi. Tourtell her gördüğünde biraz daha büyük geliyordu gözüne. Kahvesine dokunmamıştı. Macbeth tabloya bakmak için sandalyesini çevirdi. El ele yürüyen işçi kıyafetli bir adamla kadının olduğu büyük bir resimdi. Arkalarında çocuklardan oluşan bir alay, onların da arkasında gökyüzünde parlayan bir güneş vardı. Büyük resim. Onu Duncan'ın astığını tahmin ediyordu; Kenneth muhtemelen kendi portresini astırmıştı. Macbeth başını yana eğdi ama resmin ne anlattığını yine de anlayamadı.

“Söylesene, Seyton. Sen ne düşünüyorsun?”

“Ne mi düşünüyorum? Tourtell'in canı cehennemde. Sen ondan daha meşhursun.”

Macbeth başını salladı. Seyton da onun gibiydi; büyük resmi göremeyenlerden. Bunu sadece Lady yapabiliirdi.

Lady kendini odasına kilitlemişti.

“Seninle konuşmam gerek” dedi Macbeth.

Cevap yoktu.

“Sevgilim!”

“Çocuk yüzünden” dedi Jack.

Macbeth ona döndü.

“Çocuğu ondan aldım. Kokmaya başlamıştı ve aklıma yapacak başka bir şey gelmedi. Ama onu almamı benden siz istediniz zannediyor.”

“Güzel. Aferin, Jack. Sadece bir konuda tavsiyesini almam gerek ve... şey...”

“Şu an içinde bulunduğu durumda size ihtiyacınız olan tavsiyeyi verebileceğini sanmıyorum, efendim. Size bir soru... neyse. Özür dilerim, dalgınlığıma geldi. Siz Lady değilsiniz, efendim.”

“Beni Lady mi sandın?”

“Hayır, ben sadece... Lady genellikle düşüncelerini benimle paylaşırdı, ben de elimden geldiğince yardım ederdim. Söyleyecek bir şeyim olduğundan değil ama bazen aklınızdakileri bir başkasına söylemek zihninizi açabiliyor.”

“Hımm. Bize birer kahve yapsana, Jack.”

“Başüstüne, efendim.”

Macbeth asma kata gitti. Aşağıdaki oyun salonuna baktı. Sakin bir akşamdı. Tanıdık yüzlerin hiçbirini göremedi. Sahi, neredeydiler?

“Obelisk’te” dedi Jack, Macbeth’e dumanı tüten bir kahve fincanı uzatarak.

“Ne?”

“Müdavimlerimiz. Obelisk’teler. Merak ettiğiniz bu değil miydi?”

“Olabilir.”

“Dün Obelisk’e gittim ve beşini saydım. İkiisiyle konuştum. Görünüşe bakılırsa tek casusluk yapan ben değilmişim. Obelisk’in de burada adamları varmış. Kimlerin devamlı müşteri olduğunu görmüşler ve onlara daha iyi bir teklif yapmışlar.”

“Daha iyi bir teklif mi?”

“Kredi.”

“Ama bu yasadışı.”

“Resmi değil elbette. Obelisk’in defterlerinde görünmeyen krediler. Bir sorun çıkarsa kredi vermediklerine yemin ederler.”

“O zaman biz de aynısını teklif edelim.”

“Bana kalırsa sorunumuz bundan daha büyük, efendim. Aşağıdaki barda ne kadar az kişi olduğunu görüyor musunuz? Obelisk’in barında kuyruk oluyor. Bira ve kokteyller bizden yüzde otuz daha ucuz. Bu sadece barın müşterilerini ve satışını artırmıyor, insanları oyun salonunda daha temkinsiz hale getiriyor.”

“Lady, bizim daha farklı, kaliteye daha fazla önem veren bir müşteri kitlesine hitap ettiğimizi düşünüyor.”

“Kumarhanelere gidenler kabaca üç gruba ayrılabilir, efendim. Birincisi, halıların ya da pahalı konyakların kalitesini umursamayan su katılmamış kumarbazlardır. Tek istedikleri işini iyi yapan bir krupiye, soyup soğana çevirebilecekleri taşralı misafirlerin olduğu bir poker masası ve mümkünse kredi alabilmektir. Obelisk’tekiler bu gruba ait. Bir de bahsettiğim taşralılar vardır ki bunlar sıklıkla buraya gelir; çünkü bizim *gerçek* kumarhane olmak gibi bir itibarımız var. Ama şimdilerde aslında Obelisk’teki basit ama daha eğlenceli ve günahkâr ortamı tercih ettiklerini keşfettiler. Bunlar opera yerine tombala oynamaya gitmeye meyilli olanlar.”

“Opera biz miyiz?”

“Ucuz bira ve ucuz kadın istiyorlar. Yoksa şehre gelmenin ne anlamı kalır?”

“Peki ya son grup?”

Jack aşağıdaki salonu gösterdi. “Batılılar. Süprüntülerle muhatap olmak istemeyenler. Geriye kalan son sadık müşterilerimiz. O da şimdilik. Obelisk önümüzdeki sene kıyafet zorunluluğu olan, daha yüksek paralarla oynanan ve barında daha pahalı konyak markalarının satıldığı yeni bir oyun salonu açmayı planlıyor.”

“Hımm. Sen ne yapmamızı öneriyorsun?”

“Ben mi?” Jack güldü. “Ben sadece bir resepsiyonistim, efendim.”

“Ve bir krupiye.” Macbeth o, Lady ve Jack’in ilk kez karşılaştığı yirmibir masasına baktı. “Senden bir tavsiye istiyorum, Jack.”

“Krupiye sadece ortaya para koyanları izler, efendim. Asla tavsiyede bulunmaz.”

“Peki, en azından beni dinle. Tourtell bugün bana geldi ve başkanlık için aday olmamamı istedi.”

“Olmayı mı planlamıştınız, efendim?”

“Bilmiyorum. Önce ister gibi oldum, ardından sanının vazgeçtim ama sonra tekrar aklıma yatmaya başladı. Özellikle de Tourtell politikanın *gerçekte* ne demek olduğuyla ilgili ahkâm kestikten sonra. Sen ne dersin?”

“Ah, sizin muhteşem bir belediye başkanı olacağınızdan eminim, efendim. Lady’yle beraber bu şehir için neler yapabileceğinizi düşünüsenize!”

Macbeth onun ışıldayan yüzünü, yapmacık olmayan mutluluğunu ve o naif iyimserliğini süzdü. Bir zamanlar olduğu kişinin yansımasına bakıyordu sanki. Aklına tuhaf bir düşünce geldi. Keşke Jack o olsaydı. Keşke resepsiyonist olsaydı.

“Ama kaybedecek çok şeyim var” dedi Macbeth. “Şimdi aday olmazsam Tourtell bir dahaki dönemde beni destekleyecek. Ayrıca Tourtell, görevdeki başkan kimse daima onun yeniden seçildiği konusunda haklı.”

“Hımm” dedi Jack başını kaşıyarak. “Tabii seçimlerin hemen öncesinde bir skandal patlak vermezse. Halkın Tourtell’in başkan kalmasına izin vermeyeceği kadar kötü bir skandal.”

“Ne gibi?”

“Lady benden Tourtell’in akşam yemeğine getirdiği genç çocuğu araştırmamı istedi. Haber kaynaklarımın söylediğine göre çocuk yanlarına yerleşince Tourtell’in karısı Fife’taki yazlık evlerine taşınmış. Ve çocuk kanunen reşit değil. Tek ihtiyacımız olan uygunsuz bir davranışla ilgili somut kanıt bulmak. Mesela başkanın evindeki çalışanlardan.”

“Ama Jack, bu olağanüstü!” Tourtell’i şişe geçirme düşüncesinin heyecanı Macbeth’in yanaklarını ısıttı. “Önce kanıt toplarız, sonra ben Kite’a canlı bir seçim tartışması programı hazırlatır ve bu çirkin ilişkiyi Tourtell’in suratına fırlatırım. Böylece tamamen hazırlıksız yakalanır. Ne dersin?”

“Belki olabilir.”

“Belki olabilir mi? Ne demek bu?”

“Sadece sizin de on beş yaşındayken çocuksuz bir adamın evine yerleştiğinizi düşünüyordum, efendim. Başkan size bununla karşılık verebilir.”

Macbeth kanın yeniden yüzüne sıçradığını hissetti. “Ne? Banquo’yla ben?..”

“İlk taşı atarsanız Tourtell bundan çekinmeyecektir, efendim. Ne de olsa aşk ve savaşta her şey mubahtır. Bu arada mevkinizi Tourtell’in özel hayatına casusluk yapmak için kullanmış gibi görünürseniz de hoş olmaz.”

“Hımm, haklısın. Peki nasıl yapacağız?”

“Biraz düşüneyim.” Jack kahvesinden bir yudum aldı. Bir yudum daha. Ardından fincanı masaya bıraktı. “Çocukla ilgili bilginin daha dolambaçlı yollardan sızması gerek. Ama yine de Tourtell’in karşısına aday olarak çıktığınızda bu bilginin kaynağının siz olduğundan şüphelenilir. O yüzden haber, adaylığınızı açıklamadan önce sızmalı. Hatta hiçbir şüpheye mahal vermemek için belki de aday *olmayacağınızı* açıklamalısınız. En azından dört sene için. Önce emniyet müdürü olarak halletmeniz gereken işler var. Ama sonra, skandal yüzünden Tourtell’in başkanlığı düştüğünde, gönülsüzce şehrin acilen bir lidere ihtiyacı olduğunu ve bu yüzden kendinizi halkın hizmetine sunduğunuzu söylersiniz. Gazeteciler soru sorduğunda Tourtell skandalıyla ilgili yorum yapmayı reddedip böyle davranışlara tenezzül etmediğinizi gösterirsiniz ve tek odaklandığınız şeyin bu şehri... eee.... Radyoda çok güzel bir ifade kullanmıştınız efendim, neydi o?”

“Rotasına oturtmak” dedi Macbeth. “Şimdi Lady’nin neden seni danışman olarak kullandığını anlıyorum Jack.”

“Teşekkür ederim efendim ama lütfen beni bu kadar abartmayın.”

“Abartmıyorum; sadece bu meselelere kafan fevkalade iyi çalışıyor.”

“Bir krupiye ve gözlemci olmak, oyunun içinde olup onca tehlikeyle ve güçlü duyguyla başa çıkmaktan daha kolay, efendim.”

“Ve bence sen müthiş bir krupiyesin, Jack.”

“O halde bir krupiye olarak size kartlarınızı daha dikkatli incelemenizi öneriyorum, efendim. Çünkü onları daha iyi yerlerde kullanabilirsiniz.”

“Ha?”

“Tourtell bu seferlik aday olmazsanız sizi önümüzdeki seçimlerde destekleme sözü verdi; ancak bir sübyancı olduğu ortaya çıkarsa bu destek pek bir işe yaramaz, öyle değil mi?” Macbeth sakalını sıvazladı. “Çok doğru.”

“Öyleyse ondan başka bir şey talep etmelisiniz. Tourtell’a bir sonraki seçimlere katılacağınızdan bile emin olmadığınızı söyleyin. O yüzden ondan size verebileceği özel bir şey isteyin.”

“Mesela?”

“Neyin olmasını dilerdiniz, efendim?”

“Neyin olmasını dilerdim? ..” Macbeth, Jack’in oyun salonunu gösterdiğini gördü. “Eee, daha fazla müşterinin gelmesini?”

“Evet. Obelisk’in müşterilerini. Ancak yasadışı yollarla kredi verdiklerini ispatlasanız bile emniyet müdürü olarak Obelisk’i kapatmaya yetkiniz yok.”

“Yok mu?”

“Krupiyeyken polisin şahıslara suçlama yapabildiğini, tüm bir kumarhaneyi kapatabilecek makamın ise yalnızca Kumar ve Kumarhane Kurulu olduğunu öğrenmiştim. O kurul da tek bir yerin yetkisi altında...”

“Belediyenin. Tourtell’ın.”

Macbeth artık açıkça görebiliyordu. Güce ihtiyacı yoktu, onu tuvalete atıp üzerine sifon çekmeliydi. Bir yerden zil sesi geldi.

“Sanırım yeni müşterilerimiz var, efendim.” Jack ayağa kalktı.

Macbeth onu kolundan tuttu. “Lady kurduğumuz tezgâhı duyunca gör bak neler olacak? Kendisini birden çok daha iyi hissedeceğinden eminim. Sana nasıl teşekkür etmeliyiz, Jack?”

“Gerek yok, efendim.” Jack’in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Hayatımı kurtardınız ya, o bana yeter.”

Duff kusmuğunu yuttu. Gemide dördüncü günü olmasına rağmen bu konuda en ufak bir gelişme kaydedememişti. Birinci sebebi deniz, bir diğeri ise mutfaktaki bayat kokuydu. Çift kanatlı kapının iç tarafı kokuşmuş yağ ve ekşi süt karışımı, adamların yemek yediği diğer taraftaki yemekhane ise ter ve tütün kokuyordu. Kamarot, bunu tek başına halledebilmesi gerektiğini söyleyerek kahvaltı işini ona bırakmıştı. Ekmeği, etleri ve peynirleri çıkaracak, yumurta kaynatacak ve kahve yapacaktı alt tarafı. Deniz tutan bir acemi bile ilk seferinde bunun üstesinden gelebilirdi.

Duff'ın sabahın altısında kalktığında yaptığı ilk şey yatağının yanındaki kovaya kusmak olmuştu. Boş ranza olmadığı için henüz iki gece üst üste aynı kamarada yatamamış, kim nöbetçiyse onun yatağını ödünç almak zorunda kalmıştı. Neyse ki sadece alttaki yataklar denk geldiğinden kovaya sarılarak uyumasına gerek yoktu. Mide bulantısı başladığında kazağını başına geçirmesi yetiyordu. Geminin mutfağına inene kadar ikinci kaptanın kamarasının yanındaki tuvalette ve son dik merdivenden önceki lavaboda kusmak için ihtiyaç molaları vermişti.

Servisi tamamlamıştı ve görevde olan mürettebat da görünüşe göre kahvaltılarını bitirmişti. Öğle yemeği faslına başlamadan önce masaları temizlemenin vakti gelmişti.

Duff çekinerek aldığı üç derin nefesle karnını şişirdi, ayağa kalktı ve yemekhaneye gitti.

En yakın masada dört kişi oturuyordu. Aralarında en çok konuşan, yağ lekeli bir Esso tişörtü giyen, koltuk altlarında terden halkalar oluşmuş, başına çubuklu bir Hull City Tigers kepi takmış, gürültülü, hafif kilolu ve kolları kıllı bir makinistti. Her cümlesinin öncesinde ve sonrasında sanki bir çeşit tırnak işaretiymiş gibi burnunu çekiyordu. Ağzından tek çıkansa kendisinden düşük mevkidekilere söylediğı aşağılama sözleriydi. Masanın ucundaki gözlüklü delikanlıya seslendiğini herkesin fark etmesi için “Hey, Sparks” diye bağırdı makinist. “Şu yeni mutfakçıya söylesene, sana biraz balıklı börek ısıtsın. Aletini içine sokup şimdiye dek bulduğun amcığa en yakın şeyin zevkini çıkarırsın.” Burnunu çektikten sonra gülmeye başladı. Ama bu ancak diğerlerine çok uzun sürmeyen zoraki bir kahkaha attırabildi. Genç telsiz-telgrafçı kısacık gülümsedi ve başını tabağına daha da eğdi. Duff’ın Hutch adıyla seslenildiğini duyduğu makinist tekrar burnunu çekti. “Gerçi bugünkü kahvaltıya bakılırsa balıklı börek ısıtmayı bildiğinden bile şüpheliyim. Sahiden biliyor musun, ufaklık?” Bir burun çekme sesi daha geldi.

Duff telgrafçı çocuk gibi başını eğik tuttu. Başkent limanına varıncaya kadar tek yapması gereken buydu. Dikkat çekmemeye çalışmak, ağzını açmamak ve maskeyi çıkarmamak.

“Söylesene, mutfakçı! Sen buna çırpılmış yumurta mı diyorsun şimdi?”

“Bir sorun mu var?” dedi Duff.

“Sorun mu?” Makinist gözlerini devirdi ve diğerlerine döndü. “Şu çaylağa bakın, bana sorun mu var diye soruyor. Tek sorunumuz, bu çırpılmış yumurtanın tadının da görüntüsünün de kusmuğa benzemesi. *Senin* kusmuğuna. O yeşil, deniz tutan solungaçlarından gelen kusmuğa.”

Duff makiniste baktı. Adam sırtıyordu ve parlayan gözlerinde uğursuz bir ısıltı vardı. Duff bunu daha önce görmüştü. Yetimhane müdürü Lorreal’de.

“Çırpılmış yumurta, beklentilerinizi karşılayamadığı için üzgünüm” dedi Duff.

Makinist “*Beklentilerinizi karşılayamadığı*” diyerek onu taklit etti ve burnunu çekti. “Sen burayı ne sandın ha, boktan bir sosyete lokantası falan mı? Biz denizde yemek yemek isteriz, gübre değil. Öyle değil mi, millet?”

Diğerleri onu onayladıklarını kıkırdarak gösterdi ama Duff ikisinin utanarak başlarını aşağıda tuttuğunu fark etti. Herhalde hedef olmamaya çalışıyorlardı.

“Öğle yemeğinde kamarot görevli” dedi Duff, yemek tabaklarını ve süt kartonlarını bir tepsiye koyarken. “Umarım bundan daha iyisi olur.”

“Daha iyisi olamayacak bir şey varsa” dedi makinist, “o da senin şu tipin. Ne o, bitlendin mi? O yüzden mi bere takıyorsun? Peki sakal niyetine uzayan şu kasık kılları? Ne oldu, mutfakçı? Herkes annesinin yüzüne çekerken sen onun apışarasına mı çektin?”

Makinist beklenti içinde etrafına bakındı ama bu defa herkes gözlerini yere dikmişti.

“Bir önerim var” dedi Duff. Konuşmaması gerektiğini biliyordu. Kendine bunu yapmamak için söz verdiğini de. “En iyisi Sparks aletini senin koltuk altına soksun. Böylece hem o amcık nedir görür hem de sen sonunda aradığın sike kavuşmuş olursun.”

Masa öyle sessizleşti ki tek duyulan Duff’ın peynir, sosis ve hıyar tabaklarını tepsiye dizerken çıkardığı gürültü oldu. Bu kez burun çekme sesi gelmedi.

“Seni en çok ilgilendiren kısmı tekrarlayayım istersen” dedi Duff, tepsiyi bırakarak. “Sonunda aradığın sike kavuşmuş olursun.” Herkesin ne söylediğinden emin olması için sessiz harfleri vurguladı. Ardından masaya döndü. Makinist ayağa kalkmış, ona doğru geliyordu.

“Gözlüğünü çıkar” dedi.

“Onsuz hiçbir şey göremiyorum” dedi Duff. “Gerçi o varken de tek gördüğüm bir geri zekâlı.”

Makinist yumruğun nereden geleceğini gösterircesine kolunu geri çekti ve savurdu. Duff bir adım geri çekilip diğer yöne eğildi ve yağdan kararan yumruk yanından geçince iki adım öne atıp dengesiz yakalanan makinisti diğer elinden yakaladı. Eli bileğine doğru geri bastırdı, makinistin dirseğini tuttu ve arkaya geçerken adamın kendi hızıyla öne savrulmasına izin verdi. Makinist bağırıp bileğindeki acı dolu baskıdan kurtulmak için istemsizce öne eğilince Duff onu bir bölme duvarına itip başını çarptı. Makinisti geri çekti. Bir daha çarptı. Çaresiz makinistin kolunu daha da yukarı kaldırırken birazdan bir şeylerin pes edip kırılacağından emindi. Makinistin haykırıışları inlemeye dönüştü ve parmakları can havliyle Duff’ın beresini tırmaladı. Duff adamın başını üçüncü kez duvara vurdu. Dördüncüsü için kendini hazırlarken bir ses işitti.

“Bu kadar yeter, Johnson.”

Duff’ın gemiye bu adla kaydolduğunu hatırlaması bir saniye sürdü. Sesin kaptana ait olduğunu anlaması da. Başını kaldırdı. Kaptan tam önlerinde dikiliyordu. Duff makinisti bıraktı ve adam hıçkırarak dizlerinin üzerine çöktü.

“Ne oluyor burada?”

Duff nefes nefese kaldığını o anda fark etti. Kışkırtıldığını. Öfkelendiğini. “Hiçbir şey, kaptan.”

“Hiçbir şeyle bir şey arasındaki farkı biliyorum, Johnson. Ne bu şimdi? Hutchinson?”

Duff emin olmasa da adamın dizlerinin üzerinde ağladığını duyuyor gibiydi.

Duff boğazını temizledi. “Arkadaşça bir iddia, kaptan. Dövüşte Fife usulü tutuşun Hull yumruğundan daha etkili olduğunu göstermek

istemiştim. Kendimi biraz fazla kaptırmış olabilirim.” Makinistin titreyen sırtına vurdu. “Kusura bakma dostum; ama Fife’ın bu konuda Hull’ı yendiğinde anlaştık herhalde, değil mi?”

Makinist hıçkırmaya devam ederek başını aşağı yukarı salladı.

Kaptan şapkasını çıkardı ve Duff’ı süzdü. “Fife usulü tutuş, ha?”

“Evet” dedi Duff.

“Hutchinson, seni makine dairesinden bekliyorlar. Sizlerin de yapacak işleri olmalı, değil mi?”

Yemekhane birden boşaldı.

“Bana kahve koy ve otur şuraya” dedi kaptan.

Duff söyleneni yaptı.

Kaptan kahve fincanını iki defa ağzına götürdü. Siyah sıvıya bakıp bir şeyler mırıldandı. Duff acaba burada olduğumu unuttu mu, diye düşünmeye başlamıştı ki kaptan başını kaldırdı.

“Ben genelde kişilerin geğmişini araştırmayı, verilen emeğe değer bulmam, Johnson. Tayfa milletinın çoğu basit ve zekâsı kıt olur; hiç bakılmasa daha iyi olacak geğmişlere ve Glamis gemisinde devam etmeyecek geleceklere sahiplerdir. Uzun süre emrim altında kalmayacakları ya da benim sorunum olmayacakları için onlara fazla kafa yormaya değmeyeceğini bilirim. Beni tek ilgilendiren, tayfam olarak birlikte nasıl çalıştıklandır.”

Kaptan bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. Duff sebebinin kahve mi, acı çekmesi mi yoksa yaptığı konuşma mı olduğunu anlamadı.

“Sen eğitimli ve hırslı bir adama benziyorsun Johnson; ama sana buraya nasıl geldiğini sormayacağım. Doğruyu söyleyeceğinden şüpheliyim. Yine de bir grubun nasıl çalışması gerektiğini bilen biri olduğunu tahmin ediyorum. Daima bir hiyerarşi olduğunu ve herkesin bu sıraya göre bir görev ve yer edindiğini biliyorsun. Gemide kaptan en tepede, acemiler en

alttadır. Herkes kendisinin ve diğerlerinin konumunu bu düzen içinde kabul ettikçe işini yapan bir tayfamız olur. Ben de tam olarak bunu istiyorum. Ancak şu anda Glamis'teki hiyerarşinin alt kısmıyla ilgili karışık bir durumumuz söz konusu. En altta üç toy tavuğumuz var. En gencimiz olduğu için Sparks. İlk seferin olduğu için sen. Ve aramızdaki en aptal ve sevilmesi en zor kişi olduğu için Hutchinson.”

Kahveden bir yudum daha aldı.

“Sparks bu yolculuğu geminin toy tavuğu olarak tamamlayabilir. Genç, yeterince akıllı ve çabuk öğrenecek. Sense Johnson, Hutchinson’a yaptığın şeyi gördükten sonra benim gözümde bir sıra yukarı çıktın. Aslında sırf bunu başarmak için kavgayı senin çıkardığını düşünmem gerek. Ama Hutch’ı tanıyorsam kesin o başlatmıştır. Onun gibi mankafalar devamlı üste çıkmaya çabalar ve tekrar düşer. O yüzden kendisinin altında birilerini arıyor. Her zamanki gibi birileri işi bırakacağı için Başkent’te gemiye adam almamız gerekecek; o da bir kez daha yeni gelen zavallıların üzerine çullanacak. Anlıyor musun?”

Duff omuzlarını kaldırdı.

“İşte sorunum da bu, Johnson. Hutch yükselmeye çalışmaya devam edecek ama o bu geminin daimi toy tavuğu olarak kalacak. Onun yerine kaderine sessizce razı olacak başka bir tavuğu yeğlerim. Ne var ki Hutch hayatta yeterince dayak yediğini düşünen hastalıklı bir baş belası olduğu için şimdi bir başkasına sıra gelecek ve geminin havasını bozmaya devam edecek. Kötü bir makinist değil ama tayfam onsuz çok daha iyi çalışır.”

Bu seferki yudum epey bir ses çıkardı.

“Öyleyse neden ondan kurtulmadığımı soruyor olabilirsin. Çünkü sen bir gemici değilsin ve Denizciler Birliği’nin iş sözleşmeleri hakkında bir şey bilmiyorsun. Onu gemiden göndermem için bana sözüm ona tarafsız bir gerekçe verecek bir olay yaşanana kadar Hutch’ı başımdan atamam. Ve bir

iş arkadaşına fiziksel saldırıda bulunmak nesnel bir gerekçe sayılır...” Duff başını salladı.

“Öyleyse ne diyorsun? Senden tek istediğim bir ‘evet’ ve Denizciler Birliği için atacağın bir imza. Ben gerisini görgü tanıklarıyla hallederim.”

“Sadece şakalaşıyorduk, kaptan. Bir daha olmayacak.”

“Evet, tabii ki.” Kaptan çenesini kaşdı. “Dediğim gibi, tayfalarımın geçmişini gereksiz yere kurcalamak gibi bir huyum yoktur. Fakat şunu söylemeliyim ki Hutch’ta uyguladığın yakalama tekniğini daha önce sadece iki yerde gördüm: Biri askeri polis, diğeri de liman polisinde. Bunların ortak yönü polis olmaları. O yüzden bana gerçeği söylersen iyi edersin.”

“Gerçeği mi?”

“Evet. Sana saldırdı mı?”

Duff kaptanı süzdü. En başından beri gerçek adının Cliff Johnson olmadığını ve bu mutfakçının hayatında bir lokantada hiç çalışmadığını bildiğini düşündü. Tek istediği bir “evet” cevabı ve yalandan bir imzaydı. Sonrasında Johnson’ın gerçek kimliğiyle ilgili tartışmalar çıksa bile o çoktan firar edip sırta kadem basmış olacaktı.

“Anladım. İşte sana gerçek” dedi Duff, kaptanın masanın üzerine doğru eğilmesini izleyerek. “Sadece şakalaşıyorduk, kaptan.”

Kaptan arkaya yaslandı. Kahvesini ağzına götürdü. Fincanın üzerinden attığı bakış sımsıkı Duff’a kilitlenmişti. Duff’ın gözlerine değil, daha yukarıya, alnına bakıyordu. Kaptan yutkunurken âdemelması yukarı kalkıp indi. Boş fincanı sertçe masaya koydu.

“Johnson.”

“Evet, kaptan?”

“Seni sevdim.”

“Öyle mi?”

“Şu anda Hutch’tan en az bizim kadar nefret etmediğine katiyen inanmıyorum. Ama sen adam satan biri değilsin. Bu bir kaptan olarak benim için kötü bir haber olsa da senin dürüstlüğünü gösteriyor. Buna saygı duyuyorum, o yüzden bu konudan bir daha bahsetmeyeceğim. Denize alışkın değilsin, seni deniz tutuyor ve yalan söylüyorsun ama mürettebatımda keşke senin gibilerden daha çok olsaydı. Kahve için sağ ol.”

Kaptan ayağa kalktı ve gitti.

Duff birkaç saniye sandalyesinde oturdu. Sonra boş fincanı mutfığa götürdü ve eviyeinin içine bıraktı. Gözlerini kapadı, ellerini soğuk parlak metale koydu ve kusmuğunu yuttu. Ne yapıyordu? Neden ona gerçeği söylememiş, Hutch’ın bir zorba olduğunu anlatmamıştı?

Gözlerini açtı. Önündeki rafa asılı tencerede yansımasını gördü. Kalbi bir anlığına durdu. Beresi farkında olmadan saçlarına kadar çıkmıştı. Hutchinson yumruğunu savururken onu yerinden oynatmış olmalıydı. Yara izi, uçağın gökyüzünde bıraktığı beyaz ve kalın bir duman izi gibi teninde parlıyordu. Yara izi. Kaptanın fincanını bırakmadan önce baktığı şey oydu demek ki.

Duff gözlerini kapadı, kendini rahatlatmaya çalıştı ve genel bir durum değerlendirmesi yaptı.

Gemi öyle erken bir saatte kalkmıştı ki henüz gazeteler sokaklara dağıtılmış olamazdı; dolayısıyla kaptanın onun ARANIYOR fotoğrafını görmesine imkân yoktu. Tabii Duff’ın yüzüne bir önceki akşam televizyonda yayınlanan basın toplantısında denk gelmediyse. Peki resmi görmüş olsaydı yara izini fark ettiğinde gözlerinde herhangi bir şaşkınlık belirtisi olmaz mıydı? Hayır. Kaptan iyi bir oyuncuydu ve üzerine saldıracakları ana kadar onu tanıdığını göstermek istememiş olabilirdi. Bunun için yapacağı çok bir şey olmadığı için kaptanın onu tanımadığını

varsaydı. Ya diğerkleri? Hayır, kaptan onları kovalayana kadar sırtı onlara dönük durmuştu. Bir tek kişi dışında. Önünde yatan Hutchinson. O da yarayı görmüşse bile Duff’a hiç de haber takip eden biri gibi gelmemişti.

Duff gözlerini yeniden açtı.

İki gün sonra, çarşamba günü limana varacaklardı.

Kırk sekiz saat vardı önünde. Dikkat çekmemesi gereken iki gün. Ve bunu başarmak zorundaydı.

Org müziğı başladı ve katedraldeki bank sıraları arasında dikilirken vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bunun sebebi ne müzik, ne rahip ve belediye başkanının övgü dolu sözleri, ne Duncan’ın altı adam tarafından katedralin koridorunda taşınan tabutu ne de o gün hiç güç almamasıydı. Sebep Macbeth’in giydiğı şu yeni korkunç üniformaydı. Her hareket edişinde kaba yün kumaşı tenine sürtünerek tüylerini ürpertiyordu. Daha ucuz bir malzemeden yapılan eski üniforması bundan daha aşınmış ve daha rahattı. Emniyet müdürlüğüne gönderilen ve olsa olsa Hecate’nin yolladığı şu yeni siyah takım elbiseyi de giyebilirdi elbette. Yün kumaşının kalitesi çok daha iyiydi ancak tuhaf bir şekilde onu üniformadan bile çok kaşındırmıştı. Kaldı ki bir polis cenazesine üniforma haricinde bir şeyle katılmak, geleneğe karşı gelmek olurdu.

Tabut Macbeth’in sırasının yanından geçti. Duncan’ın karısı ve iki oğlu başları önde tabutun peşinden gidiyordu ama oğlanlardan biri aniden başını kaldırıp onunla göz göze gelince Macbeth ister istemez gözlerini kaçırdı.

Az sonra herkes koridora çıktı ve cenaze alayına katıldı. Macbeth, kendisini Tourtell’in yanında yürüyebileceğı bir yere attı.

“Güzel konuşmaydı” dedi.

“Teşekkürler. Belediye olarak cenaze masraflarının şehir tarafından karşılanmasına üzölüyoruz. Kapanan fabrikalar ve düşen gelir vergileri söz

konusuyken korkarım böyle onur gösterileri listemizin alt sıralarında kalıyor. Yine de bana soracak olursan hiç medenice değil.”

“Belediye desteğini yeterince gösterdi.”

“Duncan’ın ailesinin böyle hissettiğine inanmıyorum. Karısı beni aradı ve tabutunu bir araçla caddelerde gezdirip insanlara taziye sunma imkânı tanımamız gerektiğini söyledi. Onlar da Duncan’la aynı şeyleri istiyormuş.”

“Sence insanlar gerçekten böyle mi düşünüyor?”

Tourtell omuz silkti. “Aslında ben de bilmiyorum, Macbeth. Tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki, bu şehir halkı masalarına yemek konduğunu ya da onlara fazladan bira verildiğini görmedikçe sözüm ona reformları umursamaz. Ben şehirde değişimin başladığını sanıyordum ama öyle olsaydı Duncan cinayetinin insanları öfkeden çıldırtması gerekirdi. Ama onun yerine herkes bu şehirde iyilerin daima kaybettiğini kabullenmiş görünüyor. Ağzını açan tek kişi Kite. Yarın Banquo ve oğlunun cenazesine gidecek misin?”

“Tabii ki. Aşağıda, işçi Kilisesi’nde yapılacak. Banquo o kadar dindar biri değildi ama karısı Vera orada yatıyor.”

“Duyduğuma göre Duff’ın karısı ve çocukları da yarın katedrale gömülecekmiş.”

“Evet. Ama ona şahsen katılmayacağım.”

“Şahsen mi?”

“Duff ortaya çıkmaya karar verirse diye burada görevli polislerimiz olacak.”

“Ah, evet. Çocukların mezara giderken onlara eşlik etmelisin. Özellikle de bundan kısmen kendinin sorumlu olduğunu biliyorsan.”

“Evet, suçluluk duygusu sana ömür boyu yapışırken şan ve şeref bir gecede yitip gitmesi çok garip.”

“İkinci defa suçluluk duygusunun ne olduğunu bilen biri gibi konuştun, Macbeth.”

“O halde sana en sevdiğim insanı öldürdüğümü burada itiraf edeyim, Tourtell.”

Başkan bir anlığına durdu ve Macbeth’e baktı. “Ne dedin sen?”

“Annem. Beni doğururken öldü. Yürümeye devam edelim.”

“Ya baban?”

“Annemin hamile olduğunu duyunca denize açılmış ve bir daha görünmemiş. Ben bir yetimhanede büyüdüm. Duff’la ikimiz. Aynı odada kalırdık. Gerçi hiç yetimhane odası görmemiştir herhalde, değil mi?”

“Ah, bir ya da iki yetimhane açtım.”

Katedralin merdivenine gelince ıslak ve sert bir kuzeybatı rüzgârı yüzlerine çarptı. Çakıtaşlı yolda Macbeth tabutun tehlikeli bir şekilde sallandığını gördü.

“Eee” dedi Tourtell. “Deniz de kaçmanın yollarından biri.”

“Babamı mı kastediyorsun, Tourtell?”

“İkimiz de onu tanımıyoruz. Sadece denizin böyle adamlarla dolu olduğunu söylüyorum. Üzerlerine sorumluluk binince bunu kabullenemeyen adamlar.”

“O yüzden sen ve benim gibiler daha fazla sorumluluk almak zorunda, Tourtell.”

“Kesinlikle. Eee, neye karar verdin?”

Macbeth boğazını temizledi. “Emniyet müdürünün görevde kalmasının ve belediye başkanıyla olan iyi ve yakın işbirliğine devam etmesinin şehre daha çok fayda sağlayacağını anladım.”

“Aklın yolu bir, Macbeth.”

“Bu işbirliği işlediği müddetçe tabii.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Söylentilere göre Obelisk kumarhaneyi paravan olarak kullanarak fuhuş işi yürütüyor ve bazı kumar müşterilerine yasadışı kredi veriyormuş.”

“İlki bilindik bir suçlama, diğerini ise yeni duydum. Ama bildiğin gibi böyle söylentilerin kökenine inebilmek güçtür, o yüzden genellikle söylenti olarak kalır ve bir yere varmazlar.”

“En az iki müşteriyle ilgili ciddi şüphelerim var; etkili sorgu yöntemleri ve af sözüyle Obelisk’in onlara kredi teklif ettiğini kanıtlayabileceğimden eminim. Sonra da Kumar ve Kumarhane Kurulu usulsüzlüklerin boyutu daha yakından incelenince orayı muhtemelen kapatmak zorunda kalır.”

Belediye başkanı en alttaki gıdısını çekiştirdi. “Aday olmamana karşılık Obelisk’in kapanmasını mı istiyorsun?”

“Sadece şehrin politik ve idari liderlerinin kanun ve yönetmeliklerin uygulanması konusunda tutarlı olması gerektiğini söylüyorum. Yoksa insanlar kanunlardan kaçanlar tarafından satın alındıklarından ve rüşvet yediklerinden şüphe duymaya başlar.”

Başkan dilini şaklattı. *Zeytin yiyen bir çocuk gibi*, diye düşündü Macbeth. Ağzına sevmesi yıllar alan bir yiyecek atmış gibi. “Burada bir dizi olası usulsüzlükten söz etmiyoruz” dedi Tourtell, kendi kendine konuşurcasına. “Ayrıca, söylediğim gibi, böyle söylentilerin kökenine inmek zordur. Zaman alabilir.”

“Uzun bir zaman” dedi Macbeth.

“Kumarhanenin kapatılmasını gerektirebilecek bir bilginin gelmek üzere olduğunu söyleyerek kurulu hazırlarım. Lady nerede bu arada? Sanıyordum ki Duncan’la ikisi...”

“Maalesef kendini iyi hissetmiyor. Geçici bir durum.”

“Anladım. Selamımı söyle ve geçmiş olsun dileklerimi ilet. Aşağı inip aileye başsağlığı dilesek iyi olur.”

“Sen önden git. Ben geliyorum.”

Macbeth, Tourtell'in paytak adımlarla basamakları inip Bayan Duncan'ın elini iki eliyle tutmasını, başını en derin üzüntüyle öne eğerek dudaklarını kıpırdatmasını izledi. Gerçekten de kaplumbağaya benziyordu. Ama Tourtell'in söylediği bir şey vardı. Deniz onlarla doluydu. Kaçan adamlarla. "Her şey yolunda mı, şef?" Konuşan Seyton'dı. Cenaze boyunca dışarıda beklemişti. Kiliselere tahammül edemediğini söylemişti ve haklıydı da. Emniyet müdürü için bunu yapanlar bile zar zor içeride durabilmişti.

"Şehirden ayrılan tüm yolcu gemilerine baktık" dedi Macbeth. "Peki diğer gemilere bakmak kimsenin aklına geldi mi?"

"Kaçak yolcular için mi diyorsun?"

"Evet. Ya da gemide işe girenler için."

"Hayır."

"Dünden itibaren şehirden kalkan tüm gemilere Duff'ın ayrıntılı eşkâlini yollayın. Hemen şimdi."

"Başüstüne, şef." Seyton merdiveni iki uzun adımda indi ve köşeden dönerek gözden kayboldu.

Meredith. Meredith artık yoktu. Ancak kalbindeki yara hâlâ oradaydı. Ve Macbeth yine de cenazesine gitmiyordu. Yok olalı çok uzun zaman olmuştu çünkü, öyle uzun ki artık onun kim olduğunu unutmuştu. Öyle uzun ki o Macbeth'in bile kim olduğunu unutmuştu.

Ağırlığını diğer ayağına geçirirken uyluğunun iç kısmına değen kumaşı hissetti; burnuna ıslak yün kokusu geldi. Ve titredi.

Duff mutfakta dikilerek yemekhanedeki adamlara bakıyordu. Öğle yemeklerini yemişlerdi ve şimdi sigaralarını sarıp alçak sesle konuşuyor, gülüşüyor, sigaralarını yakıp kahvelerini içiyorlardı. Sadece tek bir adam yalnız oturuyordu. Hutchinson. Alnındaki ten rengi geniş yara bandı, o an orada bulunmayanlara yediği dayaağı anlatıyordu. Sarma sigarasını tütürürken odaklanmayı gerektiren bir şeyi düşünüyormuş gibi görünmeye çalışıyordu; ne var ki rol becerisi darmadağın olduğunu gizlemeye yetecek kadar iyi değildi.

“Yarın limana yanaşıyoruz” dedi kamarot, sigarasını yakıp ocağa yaslanarak. “İşi çabuk kaptın. Mutfakçılığa devam mı?”

“Efendim?”

“Sonraki sefer de burada mısın?”

“Hayır” dedi Duff. “Ama sorduğun için sağ ol.”

Kamarot omuz silkti. Duff yemeğe geç kalan birinin çorba kâsesini dengede tutmaya çalışarak Hutchinson’ın masasına gittiğini, başını kaldırıp orada kimin oturduğunu gördüğünde ise oradan vazgeçip kendini dolu olan masaya sıkıştırdığını gördü. Hutchinson bunu fark etmişti ve şimdi gözlerini öfkeyle kırparak sigarasına daha sert asılıyordu.

“Dünkü peynirli pastadan hiç kaldı mı?”

Duff döndü. Başmakini, yüzünde umutlu bir ifadeyle kapının ağzında dikiliyordu.

“Maalesef’ dedi kamarot. “Hepsi bitti.”

“Bir dakika” dedi Duff. “Sanırım küçük bir dilim saklamıştım.” Buzdolabı odasına gitti, folyoya sarılı bir tabak aldı ve geri döndü. Başmakinişte uzattı. “Ama biraz soğuk.”

“Önemli değil” dedi başmakinist, dudaklarını yalayarak. “Zaten soğuk severim.”

“Sana bir şey...”

“Evet?”

“Hutchinson...”

“Hutch mı?”

“Evet. Biraz ... eee ... mutsuz görünüyor. Kaptanın bana söylediği bir şeyi düşünüyordum. Bana iyi bir makinist olduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

Başmakinist başını bir taraftan diğer tarafa sallayarak Duff’a biraz kararsızca baktı. “İyi sayılır.”

“Belki de bunun ona söylenmesi gerek.”

“Neyin söylenmesi?”

“Yeterince iyi olduğunun.”

“Nedenmiş o?”

“Galiba bunu duymaya ihtiyacı var.”

“Ben böyle şeyler bilmem. İnsanları översen daha fazla para ve mola isterler, hepsi bu.”

“Genç bir makinistken sana işini iyi yaptığını hissettiren bir başmakininin yok muydu?”

“Evet, vardı ama ben iyiydim.”

“O halde *gerçekte* ne kadar iyi olduğunu hatırlamaya çalış.” Başmakinist ağzı açık halde öylece dikildi.

O anda gemi yalpaladı. Yemekhaneden bağırsıklar geldi ve Duff'ın arkasında bir gümbürtü koptu.

Kamarot “Hay sıçayım!” diye bağırınca Duff döndü ve büyük çorba kâsesinin düştüğünü gördü. Yerde akan kıvamlı yeşil bezelye çorbasına baktı. Midesi ne olduğunu bile anlamadan kalktı, boğazında kusmuğu hissetti ve kapı kasasına tutunmayı başardığı an kusmuk ağzından püskürdü.

“Pekâlâ, çaylak” dedi başmakini, “başka güzel tavsiyen var mı?” Adam arkasını döndü ve gitti.

“Kahretsin, Johnson. Şu kusma meselesini hâlâ halledemedin mi?” diye homurdandı kamarot, Duff’a bir kâğıt havlu rulosu uzatarak.

Duff ağzını silerken “Ne oldu?” diye sordu.

“Dalgaya çarptık” dedi kamarot. “Bazen olur.”

“Sen dinlen. Ben burayı temizlerim.”

Duff yeri ovmayı bitirince kirli bulaşıkları toplamak için yemekhaneye gitti. Sadece bir masada oturan üç adam kalmıştı. Bir de yerinden bile kımıldamamış Hutch.

Duff tabak çanakları ve bardakları bir tepsiye dizerken adamların çene çalmasını dinledi.

“Bu dalga bir depremden, heyelandan ya da öyle bir şeyden gelmiş olmalı” dedi içlerinden biri.

“Belki de nükleer deneydir” dedi bir diğeri. “Sovyetler kesin Barents Denizi’nde bir boklar karıştırıyor ve şok dalgaları tüm dünyaya yayılıyor.”

“Dalgayla ilgili mesaj var mı, Sparks?”

“Hayır.” Sparks güldü. “Şu anki tek gündem, yüzünde beyaz yara izi olan bir adamın aranması.”

Duff kaskatı kesildi. Masayı dinlerken bulaşıkları dizmeye devam etti.

“Vay be, yarın limana yanaşacağız. Harika.”

“Ne demezsin. Bizim hanım yine hamile olduğunu söylüyor.”

“Hiç bana bakmayın.”

Masada dostane gülüşmeler yükseldi.

Duff ellerinde tepsiyle döndü. Hutchinson başını kaldırmıştı, birden dikleşti. Kavgadan sonraki birkaç karşılaşmalarında gözlerini indirerek Duff’ın yüzüne bakmaktan kaçınan Hutchinson, şimdiyse fal taşı gibi açılmış gözlerini doğruca Duff’a kilitlemişti. Hiç beklemediği bir anda çaresiz ve yaralı bir hayvanı fark edince sevinen bir akbaba gibi.

Duff mutfak kapısını ayağıyla itip içeri girdi ve kapının arkasından bir kez daha açıldığını duydu. Tepsiyi tezgâha bıraktı. *Siktir, siktir, siktir*, dedi içinden. Şimdi olmaz, karaya yirmi dört saatten az kalmışken olmaz.

“Burada yavaşlayalım” dedi Caithness, arabanın ön camından dışarı bakarak.

Taksi şoförü ayağını gaz pedalından çekti ve insanların ana kapıdan caddeye boşaldığı Obelisk’in önünden yavaşça geçti. Kaldırıma iki polis arabası çekilmişti. Mavi lambalar tembelce dönüyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Lennox, mavi yüzünü iki ön koltuğun arasından çıkartarak. Taksi onları Duncan’ın cenazesinden sonra kilisenin önünden aldığı için o da hâlâ Caithness gibi üniforma giyiyordu. “Alarm falan mı çalmış?”

“Kumar ve Kumarhane Kurulu bugün mekânı kapattı” dedi Caithness. “Kumarhane Kanunu’nu ihlal ettiği şüphesiyle.”

Polislerden birinin açık renk takım elbise ve çiçek desenli gömlek giyen, dikkat çekici favorilere sahip, sinirli el kol hareketleri yapan bir adamı dışarı çıkardığını gördüler. Adam hiçbir şekilde ona kulak asmayan polise bir şeyler açıklamaya çalışıyor gibiydi.

“Yazık” dedi şoför.

“Yazık olan nedir?” diye sordu Lennox. “Kanunun uygulanması mı?”

“Bazen. Hiç değilse Obelisk’te şık giysiler giymeden ve eve iflas ederek dönmeden bira içip kart oynayabiliyordun. Bu arada, gitmek istediğiniz fabrikanın kapalı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet” diye cevap verdi Caithness. Tek bildiğinin bu olduğunu düşündü. Polis Memuru Angus o sabah telefon etmiş ve ona Yolsuzlukla Mücadele Birimi’nden Dedektif Lennox’u Estex’e getirmesi için yalvarmıştı. Gerisini oraya gittiklerinde öğreneceklerdi. Konu en üst seviyede bir yolsuzlukla ilgiliydi ve şimdilik bundan kimseye bahsetmemeleri gerekiyordu. Caithness, Polis Memuru Angus diye birini tanımadığını söylediğinde Lennox ona asansörde gülümsediği ve selam verdiği Özel Harekât’taki uzun saçlı çocuk olduğunu açıklamıştı. Sevimli biriydi. Özel Harekât polisinden ziyade arkadaş canlısı, bu dünyayla işi olmayan bir hippieye benziyordu.

Caddelerden geçiyorlardı. Caithness ıslak paltoları, aç ve yorgun gözleriyle, ağızlarında sigarayla duvara yaslanarak yağmurdan korunan işsizleri gördü. Sırtlanları. Bu halde olmalarının nedeni böyle doğmaları değildi, şehrin kendisiydi. Kim olduğunu düşünürsen düşün, mönude sadece leş varsa leş yersin, derdi Duncan. Ona göre emniyet müdürlüğünde ne yaparlarsa yapsınlar, suçu azaltmanın tek yolu şehrin insanlarını yeniden işe döndürmekti.

“Estex’i tekrar mı açıyorsunuz?” diye sordu şoför, Caithness’a gözlerini kısıp bakarak.

“Neden böyle düşündünüz?”

“Macbeth bence Duncan salağından daha akıllı da ondan.”

“Ne?”

“Sırf yapışkan bir şeyler salıyor diye harika bir fabrikayı kapatmak, ha? Tanrım, orada çalışanlar sigara içiyordu. Zaten öleceklerdi. Tam beş bin iş

vardı orada. Bu şehrin ihtiyacı olan beş bin iş! Böyle bir züppeliği yapsa yapsa Başkentli sosyetik bir mankafa yapardı zaten. Macbeth ise bizi anlıyor ve gerçekten çalışıyor. Eline biraz daha yetki verilse belki insanların bu şehirde yeniden taksi tutmaya paraları olur.”

“Macbeth demişken” dedi Caithness, arka koltuğa dönerek, “İki gün üst üste sabah toplantısını iptal etti ve kilisede yüzü çok solgun görünüyordu. Hasta mı?”

“O değil” dedi Lennox, “ama Lady hasta. Macbeth emniyete bile zor geliyor.”

“Ona göz kulak olması iyi tabii ki; ama o da neticede emniyet müdürü ve bu şehirden biz sorumluyuz.”

“Neyse ki yanında bizler varız.” Lennox gülümsedi.

Taksi, üzerinden asma kilit vurulmuş bir zincirin sarktığı bir bahçe kapısının önünde durdu. KAPALI tabelası çukurlu asfalta düşmüştü. Caithness arabadan indi, şoförün açık duran penceresinin önünde dikildi ve para üstünü beklerken bu terk edilmiş sanayi harabesine baktı. Telefon kulübesi yoktu, Estex’teki telefon hatları da muhtemelen kesilmişti.

“Geri dönmek istediğimizde nasıl taksi çağıracağız?” diye sordu.

“Buraya park edip sizi beklerim” dedi şoför. “Zaten şehirde iş yok.”

Dış kapıdan geçince paslı bir yük kaldırma aracı ve çatallarında kule gibi yükselen çürümüş ahşap paletler gördüler. Katlanır büyük bir kapının yanındaki yaya girişi açıktı.

Caithness ve Lennox fabrika binasının içine girdiler. Dışarısoğuk, kubbeli yüksek çatının altı daha da soğuktu. Fırınlardikdörtgen salonda göz alabildiğince uzanan dev kilise sıralarına benziyordu.

Caithness “Kimse yok mu?” diye seslenince duyduğu yankı tüylerini ürpertti.

Duvarın üzerinden “Buradayım!” diye yanıt verdi biri. Sesi ustabaşı odasının ve gözetim platformunun olduğu yerden geliyordu. Hapishanedeki nöbetçi kulesi gibi, diye düşündü Caithness. Ya da bir vaiz kürsüsü.

Genç bir adam ayakta dikilerek çelik merdiveni işaret ediyordu.

Caithness ve Lennox merdiveni çıktı.

“Polis Memuru Angus” dedi adam, onlarla el sıkışarak. Açık yüzü gerginliğini olduğu kadar kararlılığını da gösteriyordu.

Peşinden giderek yıllanmış kuru ter ve tütün kokan ustabaşı odasına gittiler. Fabrikanın zemin katına bakan geniş pencerelerin camları, sarı renkli tuhaf bir buzlu kaplamayla sırlanmış gibi görünüyordu. Masaların üzerinde, duvarlardaki raflardan alındıkları belli olan açık dosyalar duruyordu. Genç adam tıraşsızdı, üzerinde rengi solmuş dar bir kot ve yeşil bir asker montu vardı.

“Bu kadar erken geldiğiniz için teşekkür ederim” dedi Angus. Onları soyulan ahşap sandalyelere buyur etti.

“Sana baskı yapmak istemiyorum ama umarım mühim bir nedeni vardır” dedi Lennox, sandalyelerden birine geçerek. “Önemli bir toplantıyı terk etmek zorunda kaldım.”

“Sadece sizin değil, hiçbirimizin fazla vakti olmadığı için hemen konuya gireceğim.”

“Sağ ol.”

Angus kollarını bağladı. Çenesi oynasa, gözleri gezinse de kararlı bir hali vardı. Haklı olduğunu *bilen* biri gibiydi.

“Hayatımda iki şeye inandım” dedi Angus yutkunarak. Caithness bu an için önceden yazdığı ve prova ettiği cümleleri hatırlamaya çalıştığını biliyordu. “Ve ikisine de inancımı kaybettim. Birincisi Tanrı’ya. İkincisi de Macbeth’e. Macbeth bir kurtarıcı değil, yoldan çıkmış bir katil. Bunu neden

yaptığımı anlamanız için bunları ilk olarak söylemek istedim. Sizi buraya çağdırmamın amacı, şehri Macbeth'ten temizlemek.”

Sonrasında gelen sessizlikte fabrika zeminine damlayan suların boğuk uğultularını dinlediler. Angus derin bir nefes aldı.

“Bizler...”

“Dur!” dedi Caithness. “Açıksözlülüğün için teşekkür ederim Angus; ancak başka bir şey söylemeden önce Dedektif Lennox ve ben bunu duymak isteyip istemediğimize karar vermeliyiz.”

“Angus bitirsin” dedi Lennox. “Sonra yanımızda kimse yokken kendi aramızda tartışırız.”

“Bekle” dedi Caithness. “Bu bilgileri öğrenirsek geri dönüşü olmayabilir.”

“Kulüp binasına herkesi öldürmek için gittiğimiz gibi bir bilgi mi?” dedi Angus.

Caithness “Bunu duymak istemiyorum” dedi ve ayağa kalktı.

“Hiç kimseyi tutuklamayacaktık” diyerek devam etti Angus, daha yüksek bir sesle. “Kuzey Süvarileri'ne ateş açtık ve bize nefsi müdafaa olarak bir...” Havaya kaldırdığı parmağı da tıpkı sesi gibi titredi. “Sadece bir lanet kurşun sıkabildiler! Diğerinde o bile olmadı.”

Caithness, Angus'un sesini bastırabilmek için ayaklarını yere vurdu, kapıyı açtı ve dışarı adımını atıp gitmek üzereyken duyduğu isimle donakaldı.

“Duff'ın Fife'taki evinde. Bir kez bile ateş edilmedi. Çünkü Duff evde değildi. Evi kurşun yağmuruna tuttuktan sonra içeri girince bir kızla bir oğlan çocuğunu ve ...” Angus'un sesi onu yüzüstü bıraktı.

Caithness ona döndü. Genç adam masaya yaslandı ve gözlerini sımsıkı yumdu. “Ve onlara vücuduyla siper olmaya çalışan annelerini yatak odasında bulduk.”

Caithness kendi fısıltısını duydu. “Ah, hayır, hayır, hayır.”

“Emirleri Macbeth verdi” dedi Angus. “Seyton da, içinde...” Öksürdü. “Benim de bulunduğum Özel Harekât timinin onları harfi harfine uygulamasını sağladı.”

“Macbeth neden böylesi. .. tasfiyeler için emir versin ki?” diye sordu Lennox, inanmayan bir sesle. “Duff’ı da, Kuzey Süvarileri’ni de tutuklayabilirdi.”

“Belki de tutuklayamazdı” dedi Angus. “Belki de Macbeth’e karşı bir kozları vardı. Macbeth’in onları susturmasını gerektiren bir şey.”

“Ne gibi?”

“Kuzey Süvarileri’nin neden intikamlarını Banquo’dan aldığını hiç kendinize sormadınız mı? Neden emirleri veren kişiyi, yani Macbeth’i öldürmediklerini?”

“Basit” dedi Lennox, burun kıvrarak. “Macbeth daha iyi korunuyor. Elinde hiç kanıt var mı?”

Angus gözlerini işaret etti. “Var. Bu gözler.”

“O gözler sadece sana ait, suçlamaların da öyle. Sana inanmamız için bana tek bir neden söyle.”

“Bir neden var” dedi Caithness, yavaşça sandalyesine geri yürüyerek. “Bu suçlamaları diğer Özel Harekât polislerinden doğrulamak çok kolay. Şayet yalan çıkarsa Angus işini kaybeder, ağır bir yükün altına girer ve en kibar tabirle gelecekle ilgili şansını epey kaybeder. O da bunu biliyor.”

Angus güldü.

Caithness’ın tek kaşu havaya kalktı. “Affedersin, aptalca bir şey mi söyledim?”

“Özel Harekât’tan bahsediyoruz” dedi Lennox. “Sadakat, kardeşlik, ateşle vaftiz edildik, kanla birleştik.”

“Efendim?”

“Özel Harekât'ta kimseye Macbeth'e zarar verecek tek bir kelime söyletemezsin” dedi Angus. Ya da Seyton'a. Ya da başka bir kardeşe.”

Caithness ellerini yana düşürdü. “Yani kanıtlayacak hiçbir yol olmadığını bildiğin halde bize bu infaz iddialarını anlatıyorsun, öyle mi?”

“Macbeth benden kulüp katliamında öldürülen bir bebeğin cesedinin yakılmasını istedi” dedi Angus. Kolyesiyle oynadı. “Burada, fırınlardan birinde.”

Caithness titredi. Ve orada kaldığına pişman oldu. Neden çekip gitmemişti ki? Neden taksiye binip bunu arkasında bırakmamıştı?

“Ona olmaz dedim” diyerek devam etti Angus. “Bu demek oluyor ki benim yerime bir başkası yaptı. Belki kendisi. Fırınlara baktım; biri yakın zaman önce kullanılmış. Adli Tıp ekibini buraya getirip fırınları inceletirsen ipuçları bulabileceğinizi düşündüm. Parmak izleri ya da kemik kalıntıları, ne bileyim? Siz bunu yaptığınızda Yolsuzlukla Mücadele dosyayı devralıp daha ileriye taşıyabilir.”

Lennox ve Caithness bakıştı.

“Polis kendi emniyet müdürünü araştıramaz” dedi Lennox. “Bunu bilmiyor muydun?”

Angus kaşlarını çatı. “Peki. .. Yolsuzlukla Mücadele, o da mı?..”

“Hayır, biz kurum içi soruşturma yapamayız” dedi Lennox. “Emniyet müdürünün peşine düşmek istiyorsan, dosyanı belediye meclisine ve Tourtell'a sunmalısın.”

Angus başını ümitsizce iki yana salladı. “Hayır, hayır, hayır, onların hepsi satılmış! Bu işi kendi başımıza halletmeliyiz. Macbeth'i içeriden alt etmek zorundayız.”

Caithness cevap vermedi. Angus'un haklı olduğunu onaylamaktan başka bir şey gelmedi elinden. Belediyede Tourtell dahil hiç kimse Macbeth'i karşısına almaya cesaret edemezdi. Kenneth emniyet müdürüne bu tür

politik ayaklanmaları bastırabilmesi için gerekli olan tüm yasal yetkiyi vermişti.

Lennox saatine göz attı. “Yirmi dakika sonra bir toplantım var. Somut bir kanıt bulana dek bu konuyu kapatmanı tavsiye ediyorum, Angus. Kanıt bulunduğunda şansını belediyede deneyebilirsin.”

Angus inanmayarak gözlerini kırptı. “Şansımı mı?” dedi kalın bir sesle. Caithness’a döndü. Çaresizlik, yalvarış, korku ve umut, bir hikâye anlatır gibi yüzünde oradan oraya geziniyordu. Caithness bir anda Angus’un onu buraya çağırmasının tek sebebinin Adli Tıp’a fırınları inceletmek olmadığını fark etti. Lennox’un bu bilgileri hiç duymamış gibi davranmaması için Angus’un bir tanığa, üçüncü bir kişiye ihtiyacı vardı. Sonucu ne olursa olsun onun rahatını bir nebze bozabilmek için. Bunun için Caithness’ı seçmişti, çünkü ona asansörde gülümsemişti. Çünkü güvenebileceği biri gibi gelmişti, hepsi bu.

“Dedektif Caithness?” dedi, yalvaran kısık bir sesle.

Caithness derin bir nefes aldı. “Lennox haklı, Angus. Bizden istediğin şey, elimizde sadece kartondan bir kılıç varken bir ayıya saldırmaya benziyor.”

Angus’un gözleri sulanmıştı. “Korkuyorsunuz” dedi kekeleyerek. “Bana inanıyorsunuz. Yoksa burada olmazdınız. Ama korkuyorsunuz. Korkuyorsunuz, *çünkü* bana inanıyorsunuz. Çünkü size Macbeth’in neler yapabileceğini gösterdim.”

“Bu görüşmeyi hiç yapılmamış farz edelim” dedi Lennox, kapıya doğru yol alırken. Caithness peşinden gidecekken Angus onu kolundan yakaladı.

“Bir bebek” diye fısıldadı. Neredeyse ağlayacaktı. “Ayakkabı kutusuna konmuştu.”

“Bir suç örgütüne karşı yapılan savaşta masum bir kurban sadece” dedi Caithness. “Böyle şeyler olur. Macbeth’in bir polis skandalı yaşanmasın

diye onu basından saklamak istemesi onu katil yapmaz.”

Caithness, Angus’un sanki eli yanmış gibi kolunu bıraktığını gördü. Genç adam bir adım geri çekildi ve gözlerini ona dikti. Caithness arkasını dönüp gitti.

Fabrikanın zemin katına inen çelik merdivende sıcak yanaklarına soğuk vurdu.

Çıkışa doğru yürürken fırınlardan birinin önünde durdu. Gri tozdan oluşan çizgiler ve lekeler vardı.

Lennox şiddetli yağmurda yürümek zorunda kalmamaları için fabrika kapısında dikilerek taksiye bahçe kapısına gelmesini işaret etti. “Angus sence neyin peşinde?” diye sordu.

“Neyin peşinde mi?” Caithness döndü ve başını kaldırarak barakayı andıran ustabaşı odasına baktı.

“İdarecilik için yaşının çok küçük olduğunu biliyor olmalı” dedi Lennox. “Hey! Buradayız! Tek derdi şan ve şeref mi?”

“Belki de söylediği gibidir. Birilerinin Macbeth’i durdurması gerekiyordur.”

“Ne yani, bu bir savaş çağrısı mı?” Lennox kıs kıs gülerken Caithness çakılları çiğneyen lastik seslerini duydu. “Herkesin istediği bir şey mutlaka vardır, Caithness. Geliyor musun?”

“Evet.” Caithness genç polisin silüetini pencerenin arkasından seçer gibi oldu. Odadan çıktıklarından beri yerinden kımıldamamıştı. Orada öylece dikiliyordu. Bir şeyi bekliyor gibi.

Lennox’un Macbeth’i bu ayaklanma girişiminden haberdar etmesi ne kadar sürecekti?

Angus’un onlara anlattıklarıyla Caithness’in ne yapması gerekiyordu?

Elini yanağına koydu. Neden ısındığını biliyordu. Yüzü kızardığı içindi. Utançtan kızardığı için.

Lennox kestirmeden gitmek için tren garının yolcu salonundan geçti. Kestirmeleri severdi. Her zaman sevmişti. Arkadaş edinmek için insanlara tatlılar almış, rıhtımdaki vincin tepesinden suya atladığı ya da Indigo büfesinde çalışan kıza parayla mastürbasyon yaptırdığı yalanını atmıştı. Herkesten daha yüksek tabanlı ayakkabılar giymiş, sınavlarda kopya çekmiş ve buna rağmen sonuçlar açıklandığında hocalarından not dilenmişti. Babası, ekseriyetle aile buluşmalarında ve bilhassa kimi kastettiğini saklamaya ihtiyaç duymadan, sadece omurgasız birinin kestirmelerden gidebileceğini söylerdi. Şehrin özel üniversitesine minik bir yardım yaptığında ve o sayede hem kendisini hem de oğlu Lennox'u kamu yönetimi okumak rezaletinden kurtardığında, Lennox bu defa mezuniyet belgesi üzerinde oynamalar yapmıştı. Gelecekteki işverenlerine göstermek için değil, babası belgeyi görmek istediğı içindi. Ne var ki babasının şüpheli bakışlarına ve sorularına dayanacak bir omurgaya sahip olmadığından bu kalpazanlık deneyimi fiyaskoyla sonuçlanmış, babası Lennox gibi bir yumuşakçanın nasıl ayakta durabildiğini bilmediğini söylemişti; çünkü vücudunda tek bir kemik bile yoktu!

Yanına yaklaşıp bir şeyler mırıldanarak mal satmaya çalışan torbacıları görmezden gelecek kadar omurgası vardı neyse ki. Torbacılar bir kez gördükleri kullanıcıyı bir daha unutmazlardı. Fakat Lennox çayı böyle yollarla almazdı, kendisine isimsiz kahverengi zarflar yollatırdı. Ya da arada bir canı özel muamele çektiğinde kurşuna dizilmeye götürülen bir savaş mahkûmu gibi gözlerini bağlar ve onu çayını doğruca demlikten alabildiğı o gizli mutfağı götürürlerdi.

Lennox, Bertha Birnam'ın önünden geçti. Duff'ı Başkent'ten gelecek yargıç konusunda kandırdığı yerdı burası. Nedense Macbeth'in Duff'ın karısını ve çocuklarını öldürtmesiyle ilgili Hecate ona hiçbir şey

söylememişti. İşçi Meydanı'nda yürürken adımlarını hızlandırdı. Sanki bir şey olmadan önce acele etmesi gerekiyormuş gibi. Kendi içinde bir şey.

“Bay Macbeth meşgul” dedi, Inverness Kumarhanesi'ndeki ufak tefek resepsiyonist.

“Dedektif Lennox'un geldiğini söyle. Önemli bir konu ve sadece bir dakikasını alacak.”

“Arıyorum, efendim.”

Lennox beklerken etrafına baktı. Ne olduğunu kestiremese de eksik olan bir şey vardı. Son bir dokunuş. Belki de değişen ortam yüzündendi sadece; oyun salonuna yürürken fazla gürültülü bir şekilde gülüşen, özensiz giyimli adamlar yüzünden. Bu tür müşteriler burada olmazdı.

Macbeth merdivenden indi.

“Merhaba, Lennox.”

“Merhaba, sevgili emniyet müdürü. Bakıyorum da kumarhane bugün yoğun.”

“Doğruca Obelisk'ten buraya gelen gündüz kumarbazları. Kumar ve Kumarhaneler Kurulu birkaç saat önce mekânı kapattı. Fazla vaktim yok. Burada oturalım mı?”

“Sağ ol, şef. Sadece sana bugün yaptığım bir görüşmeyi haber verecektim.”

Macbeth esnedi. “Ah, öyle mi?”

Lennox derin bir nefes aldı. Arada kaldı. Çünkü söze başlamanın milyonlarca yolu vardı. Aynı mesajı ifade etmenin binlerce yolu. Yüzlerce ilk kelime. Ama yalnızca iki seçenek.

Macbeth kaşlarını çattı.

“Efendim” dedi resepsiyonist. “Yirmibir masasından bir mesaj ilettiler. Başka bir krupiye gönderebilir miyiz, diye soruyorlar. Sıra olmuş.”

“Geliyorum, Jack. Böldüğüm için kusura bakma, Lennox. Bu işlerle genelde Lady ilgilenirdi. Eee?”

“Evet. Şu görüşme...” Lennox ailesini düşündü. Evi. Bahçeyi. Çocukların hiçbir pisliğe bulaşmadığı o güvenli mahalleyi. Gidecekleri üniversiteyi. Tüm bunları mümkün kılan maaşını. Geçimlerini sağlamak için artık bir ihtiyaç haline gelen nakit parayı. Bunu kendisi için yapmıyordu; ailesi için yapıyordu. Sadece ailesi. Onun ailesi; ne Fife’ta bir ev ne de...

“Evet?”

Ön kapı açıldı.

“Şef!”

Sese doğru döndüler. Gelen Seyton’dı. Nefes nefeseydi. “Onu bulduk, şef.”

“Yoksa?..”

“Evet, Duff’ı. Haklı çıktın. Buradan ayrılan bir gemideymiş. Glamis’te.”

“Harika!” Macbeth, Lennox’a döndü. “Bu konuyu sonra konuşalım, dedektif. Hemen gitmem gerek.”

Lennox oturmaya devam ederken diğer ikisi kapıdan çıktı.

“Yoğun bir adam” diyerek gülümsedi resepsiyonist. “Kahve alırmıydınız, efendim?”

“Hayır, teşekkürler” dedi Lennox ileri bakarak. Karanlık çökmeye başlamıştı bile; ne var ki bir sonraki vuruşuna daha saatler vardı. Sonsuz bir zaman. “Sanırım kahve teklifini kabul edeceğim. Evet, alayım lütfen.” Omurgasız bir adam için sonsuz bir zaman.

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadı Meredith.

“Bilmiyorum” dedi Duff. Yanağını okşamaya çalıştı ama uzanamadı. “Elimde bir adres var ama kimin olduğunu bilmiyorum.”

“O zaman neden oraya gidiyorsun?”

“Banquo ve Fleance ölmeden hemen önce not edilmiş. *Güvenli sığınak* yazıyor ve onlar kaçıyorlarsa benim için de güvenli bir yer olabilir. Bilmiyorum. Elimde bundan başka bir şey yok, sevgilim.”

“Öyle diyorsan...”

“Sen neredesin?”

“Burada.”

“Orası neresi? Ve orada ne yapıyorsun?”

Meredith gülümsedi. “Seni bekliyoruz. Doğum günü hâlâ bitmedi.”

“Canın yandı mı?”

“Biraz. Ama sonra geçti.”

Duff boğazının düğümlendiğini hissetti. “Ewan’la Emily çok korktular mı?”

“Şşş, hayatım, o konuyu şimdilik konuşmuyoruz...”

“Ama...”

Meredith eliyle Duff’ın ağzını kapadı. “Şşş, uyuyorlar. Uyandırma.”

Eli... Nefes alamıyordu. Oynatmaya çalıştı ama çok güçlüydü. Duff gözlerini açtı.

Karanlıkta tepesinde dikilen bir siluet gördü. Siluet elini ağzına bastırıyordu. Duff bağırmaya, tüylü bileği kavramaya çalıştı ama karşısındaki çok güçlü biriydi. Duff burun çekişini duyunca onun kim olduğunu anladı. Hutchinson'dı bu. Adam üzerine eğildi ve kulağına fısıldamaya başladı.

“Sakin ses çıkarayım deme, Johnson. Ya da gerçek adını söylemek gerekirse, Duff.”

Kılık değiştirme numarası buraya kadardı. Onu ölü ya da diri getirene bir ödül var mıydı acaba? Hutchinson'ın intikam vakti gelmişti. Bıçak mı kullanacaktı? Tornavida mı? Yoksa çekiç mi?

“Beni dinle, Johnson. Üstteki ranzada yatan adamı uyandırırsak işin biter. Anladın mı?”

Makinist ne diye uyandırmıştı ki onu? Neden öldürmemişti?

“Başkent'e yanaştığımızda polis seni bekliyor olacak.” Elini Duff'ın ağzından çekti. “Şimdi sen de öğrendiğine göre ödeştik sayılır.”

Kapı açılınca kamara bir anlığına aydınlandı. Sonra kapı kapandı ve adam gitti.

Duff karanlıkta gözlerini kırparken bir an için Hutchinson'ın da rüya olduğunu sandı. Yukarıdaki yatakta biri öksürdü. Duff kim olduğunu bilmiyordu. Kamarot, yaptıkları son seferde “çok önemli birkaç mühimmat kutusu” taşıdıkları için ranzaların yetmediğini anlatmıştı. Yasalar geminin tek bir yerinde belirli miktarda patlayıcı taşımalarına izin verdiğiinden bazı ranzaları kaldırıp iki kamarayı birden kullanmışlardı. Yalnızca üniformalarında çizgiler olan mürettebatın kendilerine ait kamarası vardı. Duff kalkıp telaşla koridora çıktı. Merdivenden makine odasına inen kirli bir Esso tişörtünün arkasını gördü.

“Dur!”

Hutchinson döndü.

Duff hızlı adımlarla yanına gitti.

Makinistin gözleri şimdi yeniden parlıyordu. Ama o uğursuz ısıltı gitmişti.

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Duff. “Polis? Ödeşmek?”

Hutchinson kollarını bağladı. “Şey için Sparks’a gitmiştim...” Burnunu çekti. “Özür dilemek için. Kaptan telsizde konuşuyordu. Sırtları dönük olduğu için beni duymadılar.”

Duff kalbinin duracağını hissetti, kollarını bağladı. “Devam et.”

“Kaptan tarife uyan bir Johnson olduğunu söyledi. Yüzünde bir yara izi varmış ve tam o tarihte gemiye kaydolmuşsun. Telsizdeki ses kaptana bir şey yapmamasını, çünkü Duff’ın tehlikeli biri olduğunu ve karaya vardıklarında polisin hazır olacağını söyledi. Kaptan da seni yemekhanede kavga ederken gördükten sonra bunu duyduğuna sevindiğini söyleyerek cevap verdi.” Hutchinson iki parmağını alnında gezdirdi.

“Neden bunları bana anlatıyorsun?”

Makinist omuz silkti. “Kaptan, Sparks’tan özür dilememi istemişti. Dediğine göre işten atılmamamın tek sebebi beni ele vermeyi reddetmenmiş. Ve ben bu işe devam etmeyi istiyorum...”

“Yani edecek misin?”

Makinist burnunu çekti. “Muhtemelen. İyi olduğum tek iş bu. En azından başmakinist öyle düşünüyor.”

“Ah? Yani sana bunu söyledi, öyle mi?”

Hutchinson sırtıttı. “Bu akşam yanıma geldi ve buradan kafamı çıkarmamam gerektiğini söyledi. Ben bu geminin kışındaki sivilceymişim ve iyi bir makinistmişim. Sonra da çekip gitti. Bu gemide amma çok garip herif var, değil mi?” Güldü. Neredeyse mutlu görünüyordu. “Ben en iyisi bana ihtiyaç duyulan yere geri döneyim.”

“Bekle” dedi Duff. “Ölüme mahkûm bir adama boynunda ilmek olduğunu söylemenin nesi iyi? Demir atana kadar bir yere kaçamam ki.”

“Bu benim sorunum değil, Johnson. Artık ödeştik.”

“Sahiden mi? Karımı ve çocuklarımı öldüren makineli silahları bu gemi getirdi, Hutchinson. Evet, senin sorunun değil. Ama kaptan seni kovmak için benden bir neden istediğinde de sen benim sorunum değildin.”

Adam burnunu çekti. “O zaman denize atla ve yüzerek kaç. Karaya çok uzak değiliz. Tahmini varış süren dokuz saat, Johnson.” Tekrar çekti.

Duff dikildiği yerden makinistin geminin dibinde gözden kayboluşunu izledi.

Ardından bir lomboza^[14] gidip denize baktı. Gün ağarıyordu. Limana varmalarına sekiz saat kalmıştı. Dalgalar yüksekti. Böyle bir havada, bu kadar soğuk bir suda ne kadar yaşayabilirdi? Yirmi dakika mı? Otuz mu? Üstüne üstlük, karaya yaklaştıklarında kaptan onu gözetlemesi için mutlaka birini görevlendirecekti. Duff alnını cama dayadı.

Buradan kaçmanın yolu yoktu.

Kamaraya geri döndü. Saatine baktı. Dördü kırk beş geçiyordu. Görevinin başına gitmesi gereken saate hâlâ on beş dakika vardı. Ranzasına uzanıp gözlerini kapadı. Meredith’i görebiliyordu. Ona suyun karşısından, kayalardan el sallıyordu. Ona katılması için el sallıyordu.

“Seni bekliyoruz.”

Macbeth’e bir rüya gibi geliyordu. Ya da bir sualtı mağarasında yüzmek gibi. Uyurgezerlik de aşağı yukarı böyle bir şey olmalıydı. Bir eliyle el fenerini, diğeriyle Lady’yi tutuyordu. Işığı rulet masasının ve boş sandalyelerin üzerinde gezdiriyordu. Duvarlarda hayaletleri andıran gölgeler oynuyordu. Tepelerindeki sahte kristal avize parlıyordu.

“Neden burada kimse yok?” diye sordu Lady.

“Hepsi eve gitti” dedi Macbeth. Feneri bir poker masasının üzerinde duran yarısı dolu viski kadehine tutunca aklı ister istemez uyuşturucuya gitti. Eksikliği kendini hissettirmeye başlamıştı ama dayanıyordu. *Artık güçlüydü, hiç olmadığı kadar güçlü.* “Sadece seninle ben varız, sevgilim.”

“Hani biz hiç kapanmıyorduk?” Lady elini bıraktı. “Inverness’ı kapattın mı? Zaten her şeyi değiştirmiştin. Hiçbir şeyi tanımıyorum. Bu ne böyle?”

Bir sıra tek kollu haydudun el fenerinin ışığında belirdiği başka bir odaya geldiler. İşte oradaydılar, odanın diğer ucunda yan yana duruyorlardı. Uyuyan küçük robotlardan oluşan bir orduya benzetti onları Macbeth. Bir daha asla uyanmayacak mekanik kutulara.

“Bak, çocuk tabutları” dedi Lady. “Çok ama çok fazla...” Sesi giderek söndü ve yerini sessiz bir hıçkırıya bıraktı.

Macbeth onu yanına çekip kutulardan uzaklaştırdı. “Inverness’ta değiliz, hayatım; burası Obelisk. Senin için ne yaptığımı gör istedim. Bak, kapandı işte. Elektriğini bile kestiler. Bu savaşı biz kazandık. Burası da düşmanımızdan geriye kalan o güzel savaş meydanı.”

“Ama çirkin, iğrenç! Üstelik kokuyor. Kokuyu almıyor musun? Ceset kokuyor. Gardıroptan geliyor!”

“Hayır hayatım hayır, mutfaktan geliyor. Polis kimse delil karartmasın diye herkesi bir anda dışarı çıkardı. Bak, tabaklarda hâlâ etler duruyor.”

Macbeth feneri masalara tuttu. Beyaz örtülere, bitene kadar yanmış mumlara ve yarım kalan yemeklere. Onlara doğru bakan iki parlak sarı gözden ışık yansıyınca kaskatı kesildi. Lady çığlık attı. Macbeth elini ceketinin içine atmıştı ki zayıf, dinç bir canlının karanlığın içinde gözden kaybolduğu ilişti gözüne. Ve elinde gümüş bir hançer tuttuğunu fark etti.

“Sakin ol, sevgilim” dedi. “Sadece bir köpek. Yemeğin kokusunu alıp bir şekilde içeri girmiş olmalı. Bak, gördün mü? Gitti işte.”

“Gitmek istiyorum! Beni dışarı çıkar! Uzağa gitmek istiyorum!”

“Tamam, zaten yeterince gördük. Inverness’a geri dönüyoruz.”

“Uzağa, dedim!”

“Ne demek istiyorsun? Nereye?”

“Uzağa!”

“Ama...” Cümlesini tamamlamadı, sadece aklından geçirdi. Gidecekleri başka bir yer yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı ve bunu ancak şimdi fark ediyordu. Diğer herkesin bir ailesi, çocukluğunu geçirdiği bir evi, akrabaları, yazlığı, dostları olurdu. Onlarınsa birbirlerinden ve Inverness’tan başka hiçbir şeyleri yoktu. Bunların günün birinde onlara yetmeyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ama şimdi biliyordu; hem de dünyaya meydan okuduktan sonra ve onu kaybetmek üzereyken. Lady’yi geri getirmesi şarttı. Onu uyandırması gerekiyordu, hapsediği bu karanlık yerden çıkarması. Onu bu yüzden buraya getirmişti. Fakat bu zafer bile Lady’yi sarsıp gerçekliğe döndürememişti. Macbeth’in ise ona şimdi ihtiyacı vardı. Ona lazım olan şey o berrak aklı ve demir yumruğuydu; sessiz gözyaşları döken ve çevresinde olup bitenleri bile anlayan bu kadın değil.

“Duff’ı bulduk” dedi, onu hızlıca karanlığın içinden çıkışa doğru götürürken. “Seyton Başkent’e uçtu; Glamis saat ikide limana yanaşacak.” Dışarıda ışık olmasına rağmen Obelisk’in tüm pencereleri panjurluydu. Sonsuz bir gecenin ve partinin içinde gibiydiler. Ne zaman geçtiklerini hatırlamadığı kumar masaları bir anda el fenerinin ışığında belirerek yollarını kesti. Ayak sesleri halıda boğulurken arkalarında öfkeyle hırlayan ve çıtırdayan köpek çenelerini duyduğunu sandı. *Siktir! Neredeydi? Neredeydi bu çıkış kapısı?*

Lennox yeşil çimlerde dikiliyordu. Arabasını anayola çekmişti ve güneş gözlüğünü takmıştı.

Asla Fife'a yerleşmemesinin bir nedeni de buydu. Fazla aydınlıktı. Güneşin soluk pembe tenini şimdiden yakmaya başladığını ve yakında lanet bir vampir gibi tutuşacağını hissediyordu.

Neyse ki vampir falan değildi. Bazı şeyleri yakınına gidene kadar görmezsiniz. Tıpkı önündeki beyaz çiftlik evi gibi. Ve de beyazlığın üzerine yağmur gibi yağmış küçük siyah delikler gibi.

Kaptan köşküne giren kılavuza “Gemiye hoş geldiniz” dedi Glamis’in kaptanı. “Bugün işimizi vaktinde bitirirsek iyi olur. Bizi bekleyenler var.”

“Sorun olmaz” dedi kılavuz kaptan. Kaptanın elini sıktı ve yanına geçti. “Motorlar hâlâ çalışıyorsa tabii.”

“Neden çalışmasınlar ki?”

“Makinistlerinizden biri benim tekneyle karaya gitmek istedi. Başmakinistin istediği bir parçayı bulması gerekiyormuş.”

“Öyle mi?” dedi kaptan. “Benim haberim yok.”

“Muhtemelen küçük bir ayrıntı.”

“Makinistin adı neydi?”

“Hutch ya da öyle bir şey. İşte orada.” Pilot hızla onlardan uzaklaşan tekneyi işaret etti.

Kaptan dürbününü eline aldı. Kıç güvertesinde bir Esso tişörtünün arkasını ve çizgili bir kepi gördü.

“Sorun mu var?” diye sordu kılavuz.

“Kimse gemiyi benim iznim olmadan terk edemez” dedi kaptan. “En azından bugün.” Yemekhanenin diyafon düğmesine baktı. “Kamarot!”

Hattın diğer ucundan “Kaptan” diye cevap verdi biri.

“Johnson’a söyle, bize iki kahve getirsin.”

“Hemen getiriyorum, kaptan.”

“Sen değil, Johnson dedim.”

“Onun midesi ağrıyor, kaptan. O yüzden biz yanaşana kadar dinlenmesine izin verdim.”

“O zaman kamarasında olup olmadığını kontrol et.”

“Başüstüne.”

Kaptan parmağını düğmeden çekti.

“İskeleye üç kerte” dedi kılavuz.

“Anlaşıldı” dedi ikinci kaptan.

Dedektif Seyton, en güvenli seçeneğin kaptan ve telgrafçı dışında kimseyi konudan haberdar etmemek olduğunu söylemişti; böylece Duff kimliğinin açığa çıktığını fark etmeyecekti. Seyton ve en iyi iki adamı gemi yanaştığında iskelede hazır bekleyecek, sonra da gemiye binip Duff’ı etkisiz hale getirecekti. Seyton şayet ateş edilirse kimsenin zarar görmemesi için bu esnada mürettebatın ortalarda olmamasını da bilhassa belirtmişti. Ne var ki kaptan bunu daha çok *ateş edildiğinde* gibi anlamıştı.

“Kaptan!” Konuşan kamarottu. “Johnson ranzasında bebek gibi uyuyor. Uyandırmamı...”

“Hayır! Bırak, uyasun. Kamarada yalnız mı?”

“Evet, kaptan.”

“Güzel, güzel.” Kaptan saatine baktı. Bir saat sonra her şey bitecek ve nihayet evine, karısına gidebilecekti. Nihayet birkaç gün kafa dinleyecekti. Sadece on yıldan uzun süre gemi ambarlarında çalışan mürettebatta aynı türden hastalık vakalarının şüphe çekici biçimde fazla görüldüğüne dair sigorta şirketi raporunu konuşmak için yarın nakliye şirketine gitmesi gerekiyordu, hepsi bu. Kan ve ter dökerek yapılan işlerde bunlar olurdu.

“Rota temiz” dedi kılavuz.

“Umalım da öyle olsun” diye mırıldandı kaptan. “Umalım da öyle olsun.”

Saat biri on geçiyordu. On dakika önce bir sığın^[15] saatinin içinden büyük bir sığın başı dışarı çıkıp mölemişti. Angus etrafına baktı. Bu yeri seçtiği için pişmandı. Gündüz vakti Bricklayers Arms'ta sadece işsiz aylaklar ve ayyaşlar olmasına rağmen neticede Özel Harekât'ın uğradığı bir mekândaydı ve emniyet müdürlüğünden birileri olur da onu ve gazeteciyi konuştururlarken görürse çok geçmeden Macbeth'in kulağına giderdi. Öte yandan, bu yaptığı arka sokaklarda gizlenmiş bir bara oturmaktan daha az şüphe uyandırıcıydı.

Fakat Angus durumu hiç sevmemişti. Sığını ve gazetecinin hâlâ gelmemiş olmasını da. Bu son şansı olmasaydı çoktan çekip giderdi.

“Geciktiğim için özür dilerim.”

Yuvarlak R'ler. Angus başını kaldırdı. Sarı yağmurluğun içinde dikilen adamın Walter Kite olduğunu daha sesinden anlamıştı. Angus bu radyo muhabirinin televizyona çıkmayı, gazetelerde ve şöhret dergilerinde boy göstermeyi her seferinde reddettiğini, çünkü görüntünün dikkat dağıtıcı olduğunu düşündüğünü okumuştı. Ona göre kelimeler her şeydi.

“Yağmur ve trafik yüzünden” dedi Walt Kite, muşamba ceketinin düğmelerini çözerken. Seyrek saçlarından su akıyordu.

“Her zaman yağmur ve trafik yüzündendir” dedi Angus.

Radyo muhabiri “Nedense bahanemiz hep bu olur” dedi ve barın bölmesinde Angus'un karşısına oturdu. “Gerçekte ise bisikletimin zinciri attı.”

“Walter Kite yalan söylemez sanıyordum.”

“Radyocu olan Kite asla söylemez” dedi Kite, alaycı bir gülümsemeyle. “Ama gerçek kişi olan Walter bu konuda onun epey gerisinde.”

“Yalnız mısınız?”

“Daima. Bana telefonda söylemediğin şeyi söyle bakalım.”

Angus derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. Bildiklerini Lennox ve Caithness’la paylaşırken yaşadığı gerginlikten şimdi eser yoktu. Ok yaydan çıktığı, artık geri dönüş olmayacağını bildiği içindi belki. Aşağı yukarı bir önceki gün Estex’te kullandığı kelimeleri kullandı ama Kite’a Lennox ve Caithness’la yaptığı görüşmeden de bahsetti. Kite’a her şeyi söyledi. İsimleri. Kulüp binası ve Fife’la ilgili tüm ayrıntıları. Ölü bebeği yakmak için aldığı emri. Konuşurlarken Kite masadaki kutudan bir peçete aldı ve ellerindeki siyah yağı çıkarmaya çalıştı.

“Neden ben?” diye sordu Kite, ikinci peçeteyi alırken. “Çünkü herkes seni dürüst ve cesur bir muhabir olarak görüyor” dedi Angus.

“İnsanların böyle düşündüğünü duymak güzel” dedi Kite, Angus’u süzerek. “Diğer genç polis memurlarından daha düzgün bir dilin var.”

“İlahiyat okudum.”

“Bu hem dilini hem de neden kendini bu işe adadığını açıklıyor. İyilik için kurtuluşa inanıyorsun.”

“Yanılıyorsun, Bay Kite. Kurtuluşa da kutsallığa da inanmıyorum.”

“Hiç başka gazetecilerle konuştun mu?” Kite sırttı. “Dürüst ya da namussuz olanlarla?”

Angus başını iki yana salladı.

“Güzel. Çünkü bu dosyada çalışacaksam mutlaka yalnız olmam gerekiyor. O yüzden ne bir gazeteciye ne de başka birine tek kelime etmek yok. Anlaştık mı?”

Angus onayladı.

“Seni nasıl bulabilirim, Angus?”

“Telefon numaram...”

“Telefon olmaz. Adres.”

Angus adresini Kite’ın yağlı peçetesine karaladı. “Şimdi ne olacak?”

Kite iç geçirdi. Önünde yığınla iş olduğunu bilen biri gibi. “Önce birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor. Bu büyük bir dosya. Yanlış bilgi sunarak yakalanmayı ya da birilerinin gündeminin parçası olduğumun öğrenilmesini istemem.”

“Benim tek gündemim gerçeğin gün yüzüne çıkması ve Macbeth’in durdurulması.”

Kite kimsenin duymadığından emin olmak için etraftaki tek tük müşteriye göz atınca Angus sesini yükselttiğini anladı.

“Bu dediğin doğruysa, kutsal hiçbir şeye inanmadığınla ilgili yalan söylüyorsun demektir.”

“Tanrı diye bir şey yok.”

“Ben *insanların* kutsallığından bahsediyorum, Angus.”

“İnsaniyeti kastediyorsun, Kite. İyiliği istemenin de günah işlemek kadar insani olduğunu.”

Kite yavaşça başını aşağı yukarı oynattı. “Sen bir ilahiyatçısın. Sana inandığımı itiraf etmem gerekse de bu hikâyeyi ve şahsen seni önce bir araştırmam gerekecek. Sanırım...” Ayağa kalktı ve yağmurluğunun düğmelerini ilikledi. “Dürüstlük diye buna deniyor.”

“Sence bu haber ne zaman yayınlanır?” Angus derin bir nefes aldı ve verdi. “Lennox’a güvenmiyorum. Macbeth’e kesin söyleyecek.”

“Bu konuya öncelik vereceğim” dedi Kite. “Herhalde iki güne biter.” Cüzdanını çıkardı.

“Sağ ol. Ben kendi kahvemini parasını öderim.”

“Hay hay.” Kite cüzdanını ceketine geri koydu. “Sen bu şehirdeki nadide kuşlardan birisin, biliyorsun değil mi?”

“Ve kesinlikle soyum tükenmek üzere.” Angus halsizce gülümsedi.

Gazeteciyi kapıdan çıkana kadar izledi. Bara bakındı. Dikkat çeken biri yoktu. Herkes kendi işiyle meşguldü. İki gün. Şimdi iki gün hayatta

kalmaya çalışmalı ve bunu başarmalıydı.

Seyton Başkent'i sevmiyordu. Geniş bulvarlarını, görkemli büyük parlamento binalarını ve tüm o diğer saçmalıklarını sevmiyordu. Yeşil parkları, kütüphaneleri, opera binalarını, sokak sanatçıları, minicik Gotik kiliselerin aksine saçma biçimde abartılı duran katedrali, kaldırım üstü restoranlarda gülümseyen insanları ve şatafatlı oyunların, anlaşılmaz diyalogların ve son perdede ölen megaloman kralların olduğu pahalı ulusal tiyatrosunu da.

O sebeple sırtını kente dönerek dikilmeyi ve denizi izlemeyi tercih etmişti.

Liman idaresinin bürosundaydılar. Artık Glamis'i görebiliyorlardı.

"Yardım istemediğinize emin misiniz?" diye sordu, üniformasında BAŞKENT POLİSİ arması olan bir polis memuru. Gelmeden önce yetki sınırlarıyla ilgili bir anlaşmazlık yaşanmıştı; ne var ki Başkent'in emniyet müdürü, söylediğine göre kısmen başka bir şehirde yaşanan polis cinayetinin onları da üzdüğü, kısmen de gemideki bir operasyona ayrıcalık tanıyabilecekleri için işi yokuşa sürmemişti.

"Tekrar teşekkürler ama oldukça eminim" dedi Seyton.

"Güzel; ama yakalanıp karaya getirildiğinde biz devralacağız."

"Kesinlikle. Siz yeter ki merdivenden ve gemiden gözlerinizi ayırmayın."

"Bizden kaçamaz, dedektif." Başkent polisi iskelenin elli metre uzağındaki iki sandalda oturan sivil polisleri işaret etti. Polisler balık tutuyor gibi görünse de Duff gemiden atlarsa onu yakalamaya hazırlardı.

Seyton başını salladı. Başka bir liman idaresinde dikilerek bekleyeli çok olmamıştı. Aptal Duff'ın yardım almayı reddettiği zamandı. Şimdiyse roller değişmişti. Ve Duff'a bunu gösterme vaktiydi. Ona bunu *hissettirme* vakti. Hem de sonsuz gibi gelecek saniyeler boyunca. Başkent emniyetinin

Macbeth'in emrinden haberi yoktu nasıl olsa: Duff karaya getirilmeyecek, taşınacaktı. Bir ceset torbasında.

Glamis tornistan yapmaya başlayınca sular yüzeyin altında bembeyaz bir renkle çalkalandı ve beyaz su yükselerek şampanya gibi fokurdadı. Seyton MP-5'ini doldurdu. "Olafson. Ricardo. Hazır mısınız?"

İki Özel Harekât adamı başlarını salladı. Ellerinde geminin Duff'ın olduğu kamarayı gösteren planı vardı.

Glamis'in baş ve kık tarafından iskeleye atılan iki palamar^[16] babalara sarıldı ve iyice sıkıldı. Geminin yanı, çığlık atan lastikleri nazıkçe ittirdi ve sürme merdiven indirildi.

"Şimdi" dedi Seyton.

İskeleyi geçip merdivenden çıktılar. Mürettebat ağızlarını açarak onlara bakakaldığına göre kaptan çenesini tutmayı başarmıştı. Hızla demir bir merdivenden aşağı inerek kapısında ikinci kaptan kamarası yazan bir odayı geçtiler. Bir daha aşağı indiler. Sonra bir daha. 12 numaralı kamaranın kapısında durdular.

Seyton kulak kesildi ama tek işittiği kendi nefesi ve motorların gürültüsüydü. Duff'ın başka bir kamarada olması ve onları duyup kaçmaya çalışması ihtimaline karşın Ricardo koridorun ilerisine giderek yakındaki diğer kapıları görebileceği bir yerde mevzilenmişti.

Seyton el fenerini açtı ve Olafson'a başıyla işaret verdi. Ardından içeri girdiler. Fener gereksizdi; içeride yeterince ışık vardı. Duff alt ranzada duvara dönmüş ve üzerine battaniye çekmiş bir halde yatıyordu. Kaptanın dediğine göre hiç çıkarmadığı ve daima iri çerçeveli gözlüğüne kadar indirdiği yeşil bere vardı başında. Bere bir defa yerinden oynamış ve kaptan Johnson'ın yara izini işte o zaman görmüştü. Seyton, Duff'ın eline tutuşturacağı silahı çıkardı ve arkalarındaki duvara iki el ateş etti. Silah sesleri onu bir süreliğine sağır yaptı ve Seyton yalnızca tiz bir cıyıklama

duyabildi. Duff yatağında kaskatı kesilmişti. Seyton ağzını Duff'ın kulağına dayadı.

“Bağırdılar” dedi. “Bağırdılar ve onları duymak muhteşemdi. Sen de biraz bağırabilirsin, Duff. Çünkü seni önce karnından vurmaya karar verdim. Eski bir tanıdığın hatırına, seni küstah piç.”

Duff'tan güçlü bir koku yayıldı. Seyton kokuyu içine çekti. Ama korkunun o lezzetli kokusu değildi bu. Daha çok... ter kokusuydu. Ekşi, bayat erkek teri. Duff'ın sırta kadem bastığı birkaç günden daha da bayat bir ter.

Ranzadaki adam yüzünü ona çevirdi.

Duff'ın yüzü değildi.

“Ha?” dedi adam. Battaniyesi aşağı kayınca çıplak göğsü ve kıllı kolu ortaya çıktı.

Seyton makineli tüfeğinin namlusunu adamın alnına dayadı. “Polis. Burada ne yapıyorsun? Duff nerede?”

Adam burnunu çekti. “Gördüğün gibi *uyuyorum*. Ayrıca Duff kim, hiçbir fikrim yok.”

“Johnson” dedi Seyton. Namlu ağzını alnına öyle sert bastırdı ki adamın başı yastığa geri düştü.

Adam tekrar burnunu çekti. “Şu mutfakçı çocuk mu? Mutfığa baktın mı? Ya da diğer kamaralara? Hangi ranza boşaysa oraya yatıyoruz. Johnson ne yapmış ki? Görünüşe bakılırsa ciddi bir şey. Kafamda delik açacaksan ateş etmen gerek, göt herif.”

Seyton silahı çekti.

“Olafson. Ricardo'yu al, gemiyi arayın.” Seyton önünde duran şiş surata baktı. Onu kokladı. Adam sahiden de korkmuyor muydu yoksa vücudunun diğer yerlerinden gelen bu iğrenç koku karışımı korkunun kokusunu bastırıyor muydu?

Olafson hâlâ arkasında dikiliyordu.

“Gemiye arayın!” diye haykırdı Seyton. Olafson ve Ricardo’nun koridoru döven postallarını ve tek tek açılan kamara kapılarını duydu.

Seyton gerindi. “Adın ne? Neden Johnson’ın beresini takıyorsun?”

“Hutchinson. Bereyi istersen sana vereyim. Belli ki otuz bir çekecek bir örtüye ihtiyacın var.”

Seyton silahını savurdu. Silah adamın yanağını sıyırdı ve kan sızdı. Ama gözleri dolmasına rağmen adam kılını bile kımıldatmadı.

“Cevap ver” diye tısladı Seyton.

“Uyanınca üşüdüm, tişörtümü giyeyim dedim. Şuradaki sandığın üzerine bırakmışım. Tişörtüm de kekim de yoktu; onun yerine bu bere vardı. Soğuktu, ben de giydim. Oldu mu?” Hutchinson’ın sesi titrese de nefreti gözyaşlarının arasından parlıyordu. *Korku ve nefret, nefret ve korku daima aynı*, diye düşündü Seyton, MP-5’inin namlusunun ağzındaki kanı silerken.

Koridordan öfkeli sesler geliyordu. Seyton çoktan anlamıştı. Bütün gemiyi köşe bucak arasalar da boşunaydı. Çünkü Duff gitmişti.

Duff geniş caddelerde aceleyle yürüyerek görkemli eski binaları, parkları, sokak çalgıcılarını ve seyyar ressamı geçti. Kaldırım üstü restoranların birinde oturan güler yüzlü bir çift, gösterdiği kâğıt parçasındaki adresi okuyunca ona sağ tarafı işaret etti. Tek taraftan ayrılmaya başlayan takma sakalına bakıyorlardı. Duff koşmamaya çalışarak Başkent Katedrali'nin yanından geçti.

Hutchinson dönmüştü.

Merdivenden aşağı inerken durup dönmüştü. Ve tekrar yukarı çıkmıştı. Duff'ın hikâyesini dinlemişti. Duff başka birinden duysa inanmayacağı ayrıntıları ona anlatırken Hutchinson tüm bunları anlıyormuş gibi başını sallamıştı. İnsanların birbirlerine yapabildikleri söz konusu olduğunda hiçbir şey ona yabancı gelmiyordu sanki. Duff anlatmayı bitirdiğinde makinist bir kaçış planı önermişti. Öyle tereddütsüz, öyle basit ve açıkça dile getirmişti ki, Duff bu planı günün birinde lazım olursa diye kendisi için tasarladığını düşünmüştü. Hutchinson'ın giysilerini giyecek ve küpeştede hazır bekleyecekti.

“Kaptan köşküne sırtını vererek dur ki kaptan yüzünü göremesin ve seni ben sansın. Orada dikilirsen gemici merdiven işini sana bırakır. Merdiveni erken sal, aşağı in ve kılavuz kaptanın teknesi yanaşırken en altında bekle. Ona Glamis limana varmadan önce karaya çıkman gerektiğini, çünkü

iskelede palamarları sıkan vinç için nakliye şirketinin bürosundan bir yedek parça alacağını söyle.”

“Neden?”

“Ha?”

“Neden benim için bunu yapıyorsun?”

Hutchinson omuzlarını kaldırmıştı. “O mühimmat kutuları yüklenirken ben de oradaydım. Kutuları kamyonu yüklerken kollarını bağlayıp sanki üzerimize tükürmek istiyormuş gibi bakan zayıf, kel bir polis bozuntusu vardı.”

Duff açıklamanın geri kalanını bekledi.

Hutchinson “İnsanlar birbirleri için böyle şeyler yapar” dedi ve burnunu çekti. “En azından bana göre öyle.” Tekrar çekti. “Ve seni doğru anladıysam...” Üzerlerindeki güverteyi işaret etti. “Onlara karşı yalnızsın. Nasıl bir his olduğunu biraz bilirim.”

Yalnız... Onlar...

“Sağ ol.”

“Bir şey değil, Johnson.” Makinist, Duff’ın elini sıkırmıştı. Kısa, neredeyse ürkekçe bir tokalaşmaydı. Sonra da elini alnındaki yara bandına götürmüştü.

“Bir dahaki sefere hazır olacağım; dayak yeme sırası sende.”

“Tabii ki. ”

Duff şimdi merkezin doğusundaydı.

“Affedersiniz. 6. Bölge?”

“Şurası.”

Gazete stantının olduğu bir büfeyi geçti. Evler giderek küçülüyor, caddeler daralıyordu.

“Tannery Caddesi?”

“Işıklara doğru yürüyün, ikinci ya da üçüncü soldan girince.” Bir polis sireni yükselip alçalıyordu. Başkent’te o kadar sert ve keskin olmayan farklı bir siren sesi kullanıyorlardı. Ve de farklı bir melodi. Kasvetli, tiz ve ahenksiz olmayan bir melodi.

“Dolphin?”

“Gece kulübü mü? Orası kapanmadı mı? Her neyse, şu kafeyi görüyor musunuz? Onun hemen yanı.” Bu seferki gözler bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi yara izine fazlaca takıldı.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Tannery Caddesi, 66 numara.

Duff çürük ve geniş ahşap kapının başında zillerin yanındaki isimlere göz gezdirdi. Hiçbiri onun için bir anlam ifade etmiyordu. Kapıyı çekti. Açıktı. Daha doğrusu, kilidi kırık. İçerisi karanlıktı. Gözbebekleri büyüyene kadar bekledi. Bir merdiven vardı. Islak gazete, sidik kokusu. Bir kapının arkasından veremli öksürüğü geliyordu. Sert ve ıslak bir tokada benzer bir ses. Duff merdiveni çıkmaya başladı. Her katta iki daire kapısı ve her sahanlıkta alçak bir kapı daha vardı. Zillerden birine bastı. İçeriden sinirli bir köpek havlaması ve yerde sürünen ayak sesleri geldi. Minik, buruşuk, neredeyse gülünç bir hanım kapıyı açtı. Emniyet zinciri yoktu.

“Evet, hayatım?”

“Merhaba, ben Dedektif Johnson.”

Kadın onu şüpheli gözlerle süzdü. Duff, Hutchinson’ın Esso tişörtünün kokusunu aldığını tahmin etti. Koku belli ki tüy yumağı küçük köpeği sakinleştirmişti.

“Ben şeyi arıyorum ...” Sahiden, neyi arıyordu? “Banquo adında bir arkadaşım bana bu adresi verdi.”

“Üzgünüm, delikanlı. Banquo diye birini tanımıyorum.”

‘Ya Alfie?’

‘Ah, Alfie. O ikinci katta oturuyor, sağdaki daire. Affedersin ama... eee... sakalın düşüyor.’

‘Sağ olun.’

Duff ikinci kata çıkarken sakalını ve gözlüğünü çıkardı. Sağdaki kapının üzerinde isim yoktu, yalnızca spiral metal bir yaydan sarkan bir zil düğmesi vardı.

Duff eliyle kapıya vurdu. Bekledi. Bu kez daha sert vurdu. Giriş katından yine o ıslak tokat sesi geldi. Kapıyı çekiştirdi. Kilitliydi. Burada durup birinin açmasını mı beklemeliydi? Caddede yüzünü göstermekten daha iyi bir seçenek olduğu kesindi.

Kısık bir öksürük sesi daha duydu. Sahanlıktaki alçak kapının arkasından gelmişti. Duff beş basamak indi ve kapının topuzunu çevirdi. Topuz birisi içeriden tutuyormuş gibi çok az oynadı. Kapıya vurdu.

Cevap yoktu.

‘Merhaba? Hey, kimse yok mu?’

Nefesini tuttu ve kulağını kapıya dayadı. Kâğıt hışırtısına benzer bir şey duydu. İçeride birisi gizleniyordu.

Duff gürültülü ve güçlü adımlarla merdivenden indi, alt katta ayakkabılarını çıkardı ve parmaklarının ucuna basarak geri döndü.

Kapı tokmağını kavradı ve bir anda var gücüyle çekti. Kapı hızla açılırken bir şeyin uçtuğunu duydu. Bir ip parçasının.

Kendisine baktı.

Fotoğraf fazla büyük sayılmazdı ve sayfanın sağ altına, manşetin altına yerleştirilmişti.

Gazete aşağı inince Duff karşısında uzun ve dağınık sakallı, ihtiyar bir adam buldu. Pantolonunu bileklerine indirmiş, öne yaslanarak çömelmişti.

Altında bir *şlap kutusu* vardı. Duff daha önce nehir kıyısındaki eski işçi bloklarında bunlardan görmüştü. Adlarını muhtelemeden üst katlardan düşen dışkıların zemin kattaki kaba çarptığında çıkan sestен almışlardı. Islak bir tokat gibi.

“Affedersin” dedi Duff. “Alfie sen misin?”

Adam cevap vermedi, öylece Duff’a baktı. Ardından yavaşça gazetenin sayfasını çevirdi, fotoğrafa baktı ve yeniden Duff’a döndü. Dudaklarını ıslattı. “Bağır” dedi, tek eliyle kulağını göstererek.

Duff sesini yükseltti. “Alfie sen misin?”

“Bağır.”

“Alfie!”

“Şşş. Evet, Alfie o.”

Duff belki de bağırdığı için gelen kişiyi duymadı. Başının arkasına sert bir nesnenin dayandığını hissetti ve kulağına fısıldayan seste belli belirsiz de olsa tanıdık bir şey sezdi: “Bu da bir silah, dedektif. O yüzden kımıldama, sadece bizi nasıl bulduğunu ve seni kimin gönderdiğini söyle.”

Duff dönmek istedi; ne var ki bir el yüzünü tekrar ileri ittirdi ve belli ki durumu hallolmuş sayarak gazetesine kaldığı yerden devam eden Alfie’ye çevirdi.

“Kim olduğunuzu bilmiyorum” dedi Duff. “Banquo’nun arabasında bir deftere yazılan adresin izini buldum. Beni kimse göndermedi. Yalnızım.”

“Neden buraya geldin?”

“Çünkü Macbeth beni öldürmeye çalışıyor. Banquo ve Fleance’ı da onun öldürttüğünden adım gibi eminim. Banquo bir adres bildiğine göre onun güvenli bir yer olduğunu düşünmüştür; o yüzden benim için de güvenli olabilir.”

Kısa bir sessizlik oldu. Herhalde düşünmek içindi. “Benimle gel.”

Duff arkaya çevrilirken ona silah dayayan kişi yine arkasında durmaya devam etti. Duff'ı dürterek merdivenden çıkarttı ve bir kapının ziline bastırđı. Kapı açıldı ve Duff pencereleri ardına kadar açık olmasına rağmen bayat kokulu geniş bir odaya götürüldü. Odada üç sandalyeli büyük bir masa, eviyeli bir mutfak tezgâhı, dar bir yatak, bir kanepe ve yerde duran bir döşek vardı. Bir de başka biri. Bir sandalyeye oturarak kollarını ve ellerini masaya koymuş, doğruca Duff'a bakıyordu. Gözlüğü aynıydı, masanın altından çıkan uzun bacakları da. Ancak bir farklılık da vardı. Belki sakalı yüzündendi. Ya da incelmiş yüzü.

“Malcolm” dedi Duff. “Yaşıyorsun.”

“Duff. Otur.”

Duff emniyet müdürü vekilinin karşısındaki sandalyeye oturdu.

Malcolm gözlüğünü çıkardı. Camlarını sildi. “Sen de Duncan'ı öldürdükten sonra kendimi denize attığımı düşündün, değil mi?”

“Başlangıçta öyle düşünmüştüm. Ta ki Duncan cinayetinin arkasında Macbeth'in olduğunu fark edene dek. Ardından emniyet müdürü olmanın yolunu açmak için muhtemelen seni denize onun attığını fark ettim. O intihar mektubunun düzmece olduğunu da.”

“Macbeth imzalamazsam kızımı öldürmekle tehdit etti. Ne istiyorsun, Duff?”

“Diyor ki...” dedi Duff'ın arkasındaki ses.

“Duydum” diyerek onu böldü Malcolm. “Gazetelerdeki iddialara göre Macbeth'in seni aradığını da biliyorum, Duff. Ama elbette onunla çalışıyor olabilirsin. O karalananlar da aramıza sızman için birer aldatmacadır belki.”

“Dikkat dağıtmak için de ailemi öldürdü, öyle mi?”

“Onu da okudum ama artık kimseye güvenmiyorum, Duff. Macbeth ve emniyet seni yakalamayı o kadar isteseydi çoktan yakalardı.”

“Şansım yâver gitti.”

“Sonra da buraya geldin.” Malcolm parmaklarını masada tıkırdattı. “Neden?”

“Güvenli bir yer olduğu için.”

“Güvenli mi?” Malcolm başım iki yana salladı. “Sen bir polissin, Duff. Bizi bu kadar kolay bulabildiğine göre Macbeth’in de bunu yapabileceğini biliyorsun. Ortalama zekâyâ sahip bir kaçak olduğu yerde kalır. Arananlar listesindeki diğerlerinin ziyaretine gitmez. O yüzden bana iyi bir cevap ver. Neden burası?”

“Sence neden?”

“Senden duymak istiyorum. Şu anda o yufka yürekli kalbine doğrultulmuş bir silah var. Tabii öyle bir kalbe sahipsen.” Duff yutkundu. Ne diye gelmişti ki buraya? Çok fazla şey ummuştı. Ama aynı zamanda tek umudu da burasıydı. Olasılıklar zayıf olsa da hesap basitti. Derin bir nefes aldı.

“Banquo öldüğü gece benimle buluşup bana bir şey söyleyecekti. Kaybolduğun gün seni en son gören kişi oydu. Ben de seni burada bulabileceğimi düşündüm. Ve birbirimize yardım edebileceğimizi. Duncan’ı Macbeth’in öldürdüğüne dair kanıtım var. Macbeth bunu bildiği için beni öldürmeye çalışıyor.” Malcolm’un tek kaşı havaya kalktı. “Peki birbirimize nasıl yardım edecektik? Başkent polisinin bize yardım edeceğini sanmıyorsun, değil mi?”

Duff başını sağa sola salladı. “Onlara bizi yakalamaları ve derhal Macbeth’e geri yollamaları için emir verildi. Ama Macbeth’i birlikte alt edebiliriz.”

“Ailenin intikamını almak için mi?”

“Evet, önceleri öyle düşünüyordum.”

“Ya sonra?”

“İntikamdan daha büyük bir şey olduğunu düşündüm.”

“Emniyet müdürlüğü görevi mi?”

“Hayır.”

“Ne yleyse?”

Duff açık pencereye doğru başını salladı. “Başkent zarif bir şehir, değil mi? Onu sevmemek çok zor, hatta ona âşık olmamak. Gözlerinden neşe akan güleryüzlü, sarışın bir güzel gibi. Ama ne sen ne de ben bu şehre asla âşık olamayız. Çünkü biz yüreğimizi batı yakasındaki o pis, o çürük şehre kaptırdık bir kere. Onu eskiden inkâr ediyor, bana hiçbir anlam ifade etmediğini düşünüyordum. Ben ve kariyerim, ruhumuzu karartmaktan, kalplerimizi çürütmekten ve ömürlerimizi kısaltmaktan başka bir şey yapmayan o şehirden daha önemliydi. Bunun saçma, beyhude bir sevgi olduğunu sanıyordum. Ama görüyorsun işte. İnsan aslında kime âşık olduğunun farkına çok geç varıyor.”

“Yani kendini böyle bir şehir uğruna feda etmek mi istiyorsun?”

“Benim için kolay.” Duff gülümsedi. “Neyim varsa hepsini kaybettim. Kendi hayatımdan başka feda edecek bir şeyim kalmadı. Ya sen, Malcolm?”

“Benim kaybedebileceğim bir kızım var.”

“Ve onu sadece Macbeth’i alt edebilirsek kurtarabilirsin. Dinle. Sen Duncan’ın işlerini devam ettirebilecek tek adamsın. Bu yüzden buradayım işte; emniyet müdürlüğünü devralmak ve şehri adaletle yönetmek istiyorsan senin peşinden gelmek için.”

Malcolm onu temkinli gözlerle süzdü. “Kimin? Benim mi?”

“Evet.”

Malcolm güldü. “Manevi desteğin için teşekkür ederim Duff; ama önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturayım.”

“Evet?”

“Birincisi, senden hiçbir zaman hoşlanmadım.”

“Anlaşılır bir durum” dedi Duff. “Kendim dışında hiç kimseyi düşünmediğim için. Artık farklı biri olduğumu söylemiyorum ama başıma gelenler beni kesinlikle aydınlattı. Hâlâ akıllı bir adam sayılmam fakat eskisinden biraz daha az aptal olabilirim.”

“Belki de; gerçi sadece duymak istediklerimi söylüyor da olabilirsin. Yine de duymak istemediğim tek şey, şu dönüşüm saçmalıkları. Biraz değişmiş olabilirsin ama dünya hâlâ aynı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni diğerlerinden daha iyi biri olarak görmene memnun oldum. Fakat seni ekibimin bir parçası yapacaksam o melek kanatlarının ayaklarını yerden kesmeyeceğini bilmem gerekiyor. Bir şeylere göz yummadan bana katılabileceğini düşünmüyorsundur herhalde, değil mi? Mesela... kimlerin bedel ödeyip kimlerin ödemeyeceğini ya da kimlerin kahverengi zarflar alacağını belirleyen bir kurulu düzeni kabullenmeden? Düşük maaşlı bir polisten bir gecede her şeyini alırsan onun sadakatini nasıl kazanırsın? Ayrıca her seferinde büyük savaşlar kaybetmekte ısrar etmek yerine birkaç küçük savaş kazanmak daha iyi olmaz mı?”

Duff bunun gerçekten de Malcolm olduğundan emin olmak için karşısında oturan sakallı adama baktı. “Hecate yerine onun küçük rakiplerinin peşine düşmeliyiz diyorsun, öyle mi?”

“Sadece gerçekçi ol diyorum, sevgili Duff. Dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyen bir emniyet müdüründen kimseye hayır gelmez. Bu şehri bizden öncekilerin bıraktığından daha iyi ve temiz yapmak zorundayız Duff; ama bunun için mutlaka iyi kazanmamız gerekiyor.”

“Para kazanmamız mı?”

“Biz Hecate’yi yenemeyiz, Duff. Henüz değil. Bu süre zarfında ona maaşlarımızın bir kısmını ödetebiliriz; böylece sahip olacağımız donanımla

şehirdeki tüm diğer suçlarla savaşıabiliriz. Tanrı bilir, onlardan ne kadar vardır.”

Duff önce bir bitkinlik hissetti. Sonra da tuhaf bir rahatlama. Savaş bitmişti; artık pes edebilir, dinlenebilirdi. Meredith’le birlikte. Başını iki yana salladı. “Bunu kabul edemem. Sen benim umduğum kişi değilsin, Malcolm. Son umudum da tükenmiş oldu.”

“Daha iyi insanlar olduğuna inanıyor musun? Sen *daha iyi* biri misin?”

“Ben değilim ama bir geminin dibinde ikimizden de daha iyi adamlarla tanıştım, Malcolm. O yüzden şimdi gidiyorum. Beni serbest bırakacağına mı yoksa vuracağına mı karar versen iyi olur.”

“Nerede olduğumu bildiğin için seni artık öylece bırakamam. Yerimi kimseye söylemeyeceğine yemin etmen gerek.”

“Hainler arasında verilen sözlerin değeri olmaz, Malcolm. Ama yine de yemin etmeyeceğim. Lütfen beni başımdan vurun; beni bekleyen bir ailem var.”

Duff ayağa kalkınca Malcolm da kalktı ve iki elini omuzlarına koyarak onu tekrar sandalyesine oturttu.

“Bana epey soru sordun, Duff. Röportajlarda sorular çoğu zaman cevaplardan daha doğru ve daha açıklayıcı olur. Söylediklerim yalandı; asıl doğru olanlar senin sorularındı. Bu doğrucu ve kızgın haline inanmamıştım. Ta ki az önce temiz bir polis teşkilatı ve şehir için başına kurşun yemek istediğini söyleyene kadar.”

Duff gözlerini kırptı. Vücudu bir anda öyle ağırlaştı ki bayılacak gibi oldu.

“Bu odada üç adam var” dedi Malcolm. “Duncan’ın savunucusu olduğu şeyi devam ettirmek için her şeyini feda etmeye hazır üç adam.” Temizlediği gözlüğünü taktı. “Başkalarından daha iyi olmayabiliriz, belki de kaybettiğimiz bunca şeyden sonra gerisini feda etmek bizim için çok

önemli değildir. Ama devrimin kaynağı ve mantığı budur. O yüzden kendi ahlaki kusursuzluğumuza kapılmayalım. İrademizi harlayan odun, ahlak duygusu...” Omuz silkti. “Bir aile babasının intikam tutkusu, bir hainin utancı, seçkin birinin ahlaki yüceliğı ya da dindar biriysek cehennemde yanına korkusu olsa da, yalnızca doğru şeyi yapmaya irademiz olduğunu söyleyelim. Çünkü doğru yol bu ve bize şimdi lazım olan irade. Adalet ve saflığa giden basit bir yol yok, sadece bu zor olan var.”

“Üç adam” dedi Duff.

“Sen, ben ve?..”

“Ve Fleance” dedi Duff. “Kurtulmayı nasıl başardın, evlat?”

“Babam beni arabadan atınca köprüden aşağı düştüm” dedi arkasındaki ses. “Macbeth’e bir türlü öğretemediğı şeyi bana öğretmişti. Yüzmeyi.”

Duff iç çekip gülümseyen Malcolm’a baktı. Tuhaf biçimde kendisinin de gülümsediğini hissetti. Boğazında bir şey yükseldi. Bir hıçkırık. Ama önce Malcolm, ardından Fleance’ın da güldüğünü görünce ağlamadığını, aksine kahkaha attığını fark etti. Savaşın kahkahası.

“N’apıyonuz?”

İhtiyar Alfie’nin elinde gazeteyle dehşete kapılmış bir ifadeyle kapıda dikildiğini görünce üçlünün kahkahaları daha da arttı.

Lennox pencerenin önünde dikilerek dışarıyı izliyordu. Elindeki el bombasını tartıyordu. Angus, Angus. Estex'teki buluşmadan hâlâ kimseye bahsetmemişti. Neden, bilmiyordu. Tek bildiği, bütün gün hiçbir şey yapmadığıydı. Ve de dün. Ya da ondan önceki gün. Ne zaman bir raporu okumaya kalksa dikkati dağılıyordu. Harfler sanki yerinden oynuyor, yeni kelimeler oluşturuyordu. *Islahat* bir anda *ispiyona*, *adalet* *ihanete* dönüşüyordu. Ne zaman birini aramak için telefonu eline alsa ahize bir ton ağırlaşıyor ve onu bırakmak zorunda kalıyordu. Gazeteyi okumaya çalışırken yaşlı Zimmerman'ın belediye başkanlığına aday olduğunu öğrenmişti. Zimmerman ne münakaşacı ne de karizmatik biriydi, becerisi yüzünden, ki o da yettiği kadarıyla, saygı görürdü ama Tourtell'a ciddi bir rakip değildi. Lennox, Birleşmiş Milletler'e göre silah ticaretinden sonra en büyük endüstri haline gelen uyuşturucu trafiğindeki artışla ilgili bir makale de okumaya başlamış ama cümleleri okumadığını, sadece onlara baktığını fark edince yarıda bırakmıştı.

Duff'ı Başkent'te ellerinden kaçırmalarının üzerinden sekiz gün geçmişti. Lennox ve Seyton emniyet müdürünün masasının önünde dikilirken Macbeth öyle sinirlenmişti ki, resmen ağzı köpürmüştü. Onu Başkent'te aramakla ne kadar aptal yerine konduğunu haykırırken dudaklarının kenarında beyaz tükürük baloncukları birikmişti. Lennox ve Seyton'ın Duff hâlâ şehirdeyken işlerini düzgün yapmış olsalardı bunların hiçbirinin

yaşanmayacağını da. Garip olansa Lennox'un, Duff'ın hala hayatta ve özgür olmasından duyduğu çelişkili rahatlıktı.

Dışarıda fazla ışık kalmamıştı ama gözleri yanıyordu. Belki de bugün fazladan bir vuruşa ihtiyacı vardı. Bugünü bir atlatsa yarın her şey daha iyi olacaktı.

“O elindeki gerçekten el bombası mı yoksa kül tablası olarak mı kullanıyorsun?”

Lennox kapıdaki sese döndü.

Macbeth kollarını yana yaslayarak öne doğru eğilmiş, kuvvetli bir rüzgârın karşısında duruyormuş gibi tuhaf bir şekle girmişti. Lennox'a bakarken başı eğik, gözbebekleri gözlerinin tamamını kaplayacak kadar iriydi.

“Birinci Dünya Savaşı'nda dedeme fırlatmışlar.”

“Palavra.” Macbeth sırtıttı, içeri girdi ve kapıyı kapadı.

“Bu Alman yapımı 24 model bir *Stielhandgranate*, yani çubuk tipi el bombası. Kül tablası da diyebiliriz.”

“Dedemin böyle bir şeyi...”

Macbeth bombayı Lennox'un elinden kaptı, sapının ucundaki fünyeyi tuttu ve çekmeye başladı.

“Yapma!”

Macbeth bir kaşını kaldırdı ve Yolsuzlukla Mücadele Birimi'nin korkmuş amirini süzdü. Lennox devam etti: “Yoksa patlar...”

“Ne patlar? Dedenin hikâyesi mi?” Macbeth fünyeyi sapa geri soktu ve el bombasını masaya koydu. “Şundan artık kurtulalım. Eee, ne düşünüyordun, dedektif?”

“Yolsuzluğu” dedi Lennox, bombayı çekmecelerden birine koyarken. “Ve yolsuzluğa karşı verilen mücadeleyi.”

Macbeth misafir sandalyesini ileri çekti. “Yolsuzluk dediğin tam olarak nedir, Lennox? Devlet mekanizmamıza sızmak için para alan kendini adanmış bir devrimci yolsuzluk mu yapmıştır? Ya da yolsuzluk üzerine kurulu olduğunu bildiği bir sistemde düzenli ve bir nebze aşırı yüksek maaş almaktan başka bir şey yapmayan uysal, kendi halinde bir memur?”

“Çok fazla belirsizlik var, sevgili emniyet müdürü. Ama genellikle yoldan çıkıp çıkmadığını kendin bilirsin.”

“Bunun bir duygu meselesi olduğunu mu söylüyorsun?” Macbeth oturunca onun yukarısında kalmamak için Lennox da aynısını yaptı.

“Yani senin kazancına bağımlı olan bir aile geçindirdiğin için kendini öyle *hissetmiyorsan yolsuzluğa bulaşmamış* mı oluyorsun? O zaman aile ya da şehrin faydası gibi iyi bir gerekçen varsa yolsuzluk kelimesini yeniden yorumlayabilir, ne bileyim, *çıkarcı politika* diyebiliriz mesela.”

“Bence tam tersi” dedi Lennox. “Bana kalırsa açgözlülükten başka bir nedeninin olmadığını biliyorsan kavramları kendine göre yorumlamaya başvuruyorsun. Oysa temiz ahlakla işlenen bir suçun yoruma ihtiyacı yoktur. Onun gerçek adıyla da yaşayabiliriz. Yolsuzluk, soygun, cinayet.”

“Yani yaptığın bu mu? Vaktini burada durup düşünerek mi harcıyorsun?” dedi Macbeth, çenesini parmak uçlarıyla tutarak. “Yoldan çıkıp çıkmadığını merak ederek?”

“Kimin? Benim mi?” Lennox kendi kendine güldü. “Soruşturduğumuz insanlardan bahsediyorum elbette.”

“Ama devamlı kendimiz hakkında konuşuyoruz. Ben yine de çaresiz durumların insanları kendi yolsuzluklarına farklı isimler takmaya zorladığını düşünüyorum. Ve mevkinden faydalanman karşılığında ödemeni parayla değil, iyilikle aldığını. Hayatınla. Ya da ailenin hayatıyla mesela. Anlıyor musun?”

“Bilmiyorum...” dedi Lennox.

“Sana bir örnek vereyim” dedi Macbeth. “Diyelim ki doğruluğuyula tanınan bir radyo muhabiri var ve emniyet müdürünü yerinden edecek bir hikâyesi olduğunu söyleyen genç bir polis memuru ona ulaşıyor. Bu hain polis, ki ona Angus diyelim, bu radyo muhabirinin emniyet müdürüyle bariz bir... ilişkisi olduğunu bilmiyor. Radyocu, emniyet müdürünün istediğini yapmazsa haklı olarak ailesiyle ilgili korku duyuyor. O yüzden bu müdüre polisin asi planlarından bahsediyor. Radyocu, genç polise tekrar görüşme sözü veriyor ve emniyet müdürü radyocudan polisle onları kimsenin görüp duymayacağı bir yerde buluşmasını istiyor. Böylece patron ve adamları o polisi... anlarsın işte.”

Lennox cevap vermedi. Ellerini pantolonuna sildi.

“Böylece patron kurtuluyor. Ama haliyle bu durumda kimin yoldan çıktığını merak ediyor: genç polis mi, radyo muhabiri mi yoksa... yoksa kim, Lennox?”

Lennox tereddütle boğazını temizledi. “Emniyet müdürü mu ? ”

“Hayır, hayır, hayır.” Macbeth başını iki yana salladı. “Üçüncü bir kişi. Emniyet müdürünü en başından bilgilendirmesi gereken biri. Angus’un planlarını bilen, o planlara dahil olmadığını sanan ama patronuna gitmeyerek ve onu kurtarmayarak dolaylı yoldan dahil olan üçüncü bir kişi. Onu kurtarmıyor. Çünkü düşünmesi gerek. Daha çok düşünmesi. Ama düşünürken bir yandan da yoldan çıkan kendisi oluyor, öyle değil mi?”

Lennox, Macbeth’le göz göze gelmeye çalıştı. Ama bunu yapmak güneşe bakmak gibiydi.

“Estex’teki görüşme. Estex. Bana bunu ne zaman anlatmayı planlıyordun?”

Lennox gözlerini kırpmaktan kendini alamadı. “Ben... ben düşünüyordum.”

“Evet, bir kez düşünmeye başladın mı durmak zordur. Düşünceler kendiliğinden gelir, değil mi? irademizin ne kadar özgür olduğunu düşünürsek düşünelim, kendiliğinden gelsinler ya da gelmesinler, bizi yöneten düşüncelerimizdir, Lennox.”

“Bu kişi...”

“Adını söyle.”

“O...”

“Adını söyle!”

Lennox derin bir nefes aldı. “Polis Memuru Angus.”

“Devam et.”

“Angus’u bilirsin. Genç ve fevri biri. Son zamanlarda yaşananlar yüzünden herkes biraz mantıksız tepkiler verebiliyor. Sana bu ciddi ithamlarla gelmeden önce ona biraz akıl vermeyi deneyecektim. Onu biraz sakinleştirmeyi.”

“Ve bu sırada bana haber vermeyecektin, öyle mi? Çünkü durumu benden daha iyi değerlendirdiğini düşündün? Özel Harekât’a bizzat benim aldığım Angus’a yeni bir şans vermeyeceğimi? Şimdilerde karışık olsa da aslında saf ve temiz olduğunu bildiğim o kafasını hiç düşünmeden uçuracağımı?”

“Ben...” Lennox cümlesini tamamlamak için kelimeler aradı. “Ama yanılıyorsun, Lennox. Ben altımda çalışanlara daima ikinci bir şans tanırım. Bu kural hem senin hem de Angus için geçerli.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Ben yüce gönüllülüğe inanırım. O yüzden Angus pişmanlık belirtisi gösterip radyo muhabiri ikinci görüşme için aradığında onu reddetseydi hepsini unutturdum. Tekrar düşünmezdim bile. Hayat kaldığı yerden devam ederdi. Ne yazık ki Angus bunu yapmadı. Görüşmeyi kabul etti. Ve benim bir tokat daha yemek için ona çevirecek yanağım yok.”

Macbeth ayağa kalktı ve pencereye yürüdü.

“Bu da bizi *senin* ikinci şansına götürüyor, Lennox. Muhabirime bu görüşmeye Seyton’la *senin* de gideceğinin bilgisi verildi. Bu akşam Estex fabrikasında olacağım. Angus bir çocuk cesedinin yakıldığına inandığı fırının resimlerini çekmesi için fabrikaya bir fotoğrafçının geleceğine inanıyor. Haini işte orada cezalandıracaksın.”

“Cezalandırmak mı?”

“Cezayı nasıl vereceğini *senin* takdirine bırakıyorum. Tek isteğim, bu cezanın ölümle sonuçlanması.” Macbeth ağzından soluyan Lennox’a döndü.

“Sonra da Seyton cesedi ortadan kaldırmana yardım edecek.”

“Ama...”

“Üçüncü bir şans muhtemelen vardır. Ama cennette. Ailen nasıl bu arada?”

Lennox ağzını açtı ve bir ses çıkardı.

“Güzel” dedi Macbeth. “Seyton seni altıda alacak. Sececeğin cezaya göre bu iş bir buçuk saatte tamamen halledilmiş olmalı; dolayısıyla o güzel karını arayıp çaya biraz geç geleceğini söylemeni öneriyorum. Bana dendiğine göre, yaptığı alışverişe bakılırsa bugün sana kan pudingi pişirecekmiş.”

Macbeth odadan çıkarken kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Lennox başını ellerinin arasına koydu. Bir yumuşakça. Vücudunda kemik olmayan bir yaratık.

Onarılması şarttı. Bir vuruş daha almalıydı.

Macbeth koridorda yürürken topuklarını gürültüyle yere vuruyordu. Güç alması gerektiğini bağırان sesi bastırmaya çalışıyordu. Ya da çay. Ya da herhangi bir şey. Bir haftadan uzun bir süre ayık kalmayı başarmalıydı. Durumu daha iyiye gitmeden önce kötüleşecek ama *sonunda* iyi olacaktı. Bunu daha önce yaptığına göre yeniden yapabildi. Sadece şu berbat ter

canını sıkıyordu. Hoşnutsuzluk, korku ve acı kokan iğrenç ter. Ama o da geçecekti. Hepsi geçecekti. Geçmek *zorundaydı*. Odasının önündeki bekleme odasına girdi.

“Müdürüm...”

“Mesaj yok, telefon yok, Priscilla.”

“Ama...”

“Şimdi olmaz. Sonra.”

“Bir konuğunuz var.”

Macbeth birden durdu. “Yani içeri...” Odasının kapısını gösterdi, “birini mi aldın?”

“Hanımefendi çok ısrar etti.”

Macbeth, Priscilla’nın çaresiz yüzüne baktı.

“Eşiniz.”

Macbeth o şaşkınlıkla sadece “Ne?” diyebilirdi. Üniformasının son düğmesini ilikledi ve odasına girdi.

Lady masasının arkasında dikilmiş, duvardaki tabloyu inceliyordu. “Hayatım! Buradaki sanat meselesine kesinlikle el atman gerek.”

Macbeth inanmayan gözlerle Lady’ye bakakaldı. Üzerinde sade, zarif bir takım ve kürk bir manto vardı; belli ki kuaförden doğrudan buraya gelmişti ve rahatlamış, zindeleşmiş görünüyordu. Macbeth temkinli bir şekilde ona yaklaştı. “Nasıl... gidiyor, hayatım?”

“Harika” dedi Lady. “Bu resmin bir propaganda olduğunu görebiliyorum ama aslında ne anlatmaya çalışıyor?”

Macbeth gözlerini ondan alamıyordu. Dün gördüğü o deli kadın neredeydi? Tamamen gitmişti.

“Aşkım?”

Macbeth tablonun içine daldı. İşçilerin kaba yüz hatlarına baktı. “Onu buraya başka birileri koymuş. Değiştirteceğim. Daha iyi hissetmene çok

sevindim. İlaçlarını... aldın mı?”

Lady başını hayır der gibi salladı. “Artık ilaç yok. İlaçlarımı bıraktım. Hepsini.”

“Kalmadığı için mi?”

Lady kısa bir anlığına gülümsedi. “Çekmecenin boş olduğunu gördüm. Sen de bırakmışsın.” Macbeth’in koltuğuna oturdu. “Bu koltuk biraz... dar, değil mi?”

“Olabilir.” Macbeth misafir sandalyelerinden birine geçti. Belki de deliliği sadece bir labirentti ve sonunda çıkışı bulmuştu.

“Bana katılmana sevindim. Bu sabah Jack’le konuştum.

Başkanlık seçimleriyle ilgili planın hakkında.”

“Eee, ne düşünüyorsun?”

Lady dudaklarını büzdü ve başını salladı. “Elinden gelenin en iyisini yapmışsın ama bir şeyi unutmuşsun.”

“Nedir o?”

“Tourtell’in bu çocukla ilişkisini seçimlerden hemen önce sızdırmamız gerektiğini düşünüyorsun, değil mi? Sonra da insanlar oy sandığına gitmeden önce açılan boşluğu Sweno’nun katili olarak sen dolduracaksın.”

“Evet?” dedi Macbeth hevesle.

“Sorun şu ki Zimmerman adaylığını açıklayarak bu boşluğu doldurmuş oldu.”

“O sıkıcı adam mı? Kimsenin onu umursadığı bile yok.”

“Zimmerman albenisi olmayan bir adam, bu doğru ama insanlar onu tanıyor ve ondan ne bekleyeceğini biliyor. Dolayısıyla onunlayken güvende hissediyorlar. Böyle kritik zamanlarda insanlar için bunu hissetmek önemlidir. İşte bu yüzden Tourtell yeniden seçilecek.”

“Zimmerman’ın beni yenebileceğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Evet” dedi Lady. “Skandal yüzünden zarar görmemiş bir Tourtell’ın resmi desteğini almazsan ve ayrıca Hecate’yle ilgilenmezsen seni yener. Bu ikisini halledersen yenilmez olursun.”

Macbeth yorgun bir rahatlama hissetti. Lady labirentten çıkmıştı. Buradaydı, yeniden onunla.

“Peki ama nasıl?”

“Tourtell’a bir tehditte bulunarak. İlerleyen yaşını ve sağlık sorunlarını gerekçe gösterip kendi isteğiyle seçimden çekilmesi ve sana sınırsız resmi desteğini sunması için. Aksi halde onu bir sapık olduğunu ortaya çıkarmakla ve kendisinin de iyi bildiği gibi oğlancılık suçundan tutuklayıp hapse atmakla tehdit ederek geri çekilmeye zorlarız. Onun için o kadar zor bir karar olmasa gerek.”

“Hımm.” Macbeth sakalını kaşıdı. “Demek bir düşmanımız olacak.”

“Tourtell mı? Bilakis. Tourtell güç mücadelesinden anlayan biri, ona daha merhametli bir seçenek sunduğumuz için bize minnettar kalacak.”

“Bunu biraz düşüneyim.”

“Düşünmeye gerek yok, hayatım. Kafa yoracak hiçbir şey yok. Sonra bir de Hecate denen şu kuklacı var. Artık ondan kurtulmanın vakti geldi.”

“Bunun akıllıca olduğundan emin değilim, hayatım. Hecate’nin bizi koruduğunu unutma. Düşmanlarımız olursa bizi destekleyecek.”

“Hecate seni emniyet müdürü yapmasının bedelini hâlâ istemedi” dedi Lady. “Ama yakında hesap günü gelecek. Sonra da bunu yapacaksın.” Dirseğini bir ipe bağlıymış gibi havaya kaldırdı. “Ve bunu.” Bacağını öne fırlattı. “Hecate’nin kuklası olmayı istiyor musun, sevgilim? Ona karşı yürütülen seferberliğin önünü kesmen günün birinde yeterli gelmeyecek; her defasında daha fazlasını, en sonunda da her şeyi isteyecek. Onun gibiler daima böyledir. O halde kendine şunu sor: Hecate’nin şehri yönetmesine izin vermeyi mi, yoksa...” Lady dirseklerini masaya koydu, “kuklacının sen

olmasını mı istiyorsun? Hecate'yi yakalayan kahraman olmayı ve başkan seçilmeyi reddetmeyeceksin, değil mi?"

Macbeth onunla göz göze geldi. Ardından başını yavaşça salladı.

"Tourtell'ı özel bir yirmibir oyununa davet edeceğim" dedi Lady, ayağa kalkarak. "Sen de Hecate'ye bir mesaj yolla ve onunla yüz yüze görüşmek istediğini söyle."

"Kabul edeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona bizi emniyet müdürlüğüne getirdiği için teşekkür mahiyetinde içi altın dolu bir çanta vereceksin."

"Ve bu yemi yutacak, öyle mi?"

"Bazılarının gözünü güç, bazılarının para kör eder. Hecate ikinci gruba ait. Ayrıntıları sana sonra anlatırım."

Macbeth onu kapıya geçirdi. "Hayatım" dedi, bir elini sırtına koyup kalın kürkünü okşayarak, "geri dönmene çok sevindim."

"Ben de" dedi Lady. Onu yanağından öpmesine izin verdi. "Güçlü ol. Birbirimizi güçlü kılalım."

Lady bekleme odasının kapısına süzülürken Macbeth onu izledi ve onun kim olduğunu şimdiye dek hiç tamamıyla anlayabildi mi, diye düşündü. Ya da bunu isteyip istemediğini. Onu bu denli karşı konulmaz yapan da bu değil miydi?

Lennox ve Seyton arabayı Estex'in karşı tarafına çekmişti. Hava öyle karanlıktı ki Lennox çiseleyen yağmuru görmüyor, onu sadece arabanın tavanında ve ön camındaki bir fısıltı olarak duyuyordu.

"İşte muhabir de geldi" dedi Seyton.

Bir bisiklet fan yolda titredi. Bahçe kapısına saptı ve gitti.

"Ona iki dakika verelim" dedi Seyton, makineli tüfeğini kontrol ederken.

Lennox esnedi. Neyse ki bir vuruş daha yapmayı başarmıştı.

“Şimdi” dedi Seyton.

Arabadan indiler, karanlıkta koşarak kapıdan geçtiler ve fabrika binasına girdiler.

Duvarın yukarısındaki ustabaşı odasından sesler geliyordu.

Seyton havayı kokladı. Ardından çelik merdivene yöneldi.

Parmaklarının ucunda basamakları çıkarırken Lennox zihninde harika bir boşluk ve avuçlarını yakacak kadar soğuk olan tırabzanların çeliğini hissetti. Kapının hemen dışında durdular. Aldığı son doz, sıcak ve güvenli bir odada oturup kendisini izliyormuş gibi bir his veriyordu. İçeriden gelen seslerin vızıltısı, ona çocukken yatağına gittiğinde anne babasının salondan gelen seslerini hatırlattı.

“Ne zaman basılacak?” Konuşan Angus’tu.

Cevabın içinde ağır ağır konuşan kibirli bir tavır ve uzunca yuvarlatılan R’ler vardı: “Radyoda *basım* terimini kullanmadığımız gerçeğini dikkate almazsak, sanıyorum...”

Seyton kapıyı açınca sanki birisi kasetçaların durdurma düğmesine bastı. Walt Kite’in gözlük camlarının arkasındaki gözleri kocamandı. Belki korku yüzündendi. Belki heyecan. Ya da rahatlama. Ama şaşkınlık olmadığı kesindi. Lennox ve Seyton tam zamanında gelmişti.

“İyi akşamlar” dedi Lennox, yüzüne sıcak bir tebessümün yayıldığını hissederek.

Angus ayağa kalktı, ceketinin içinde bir şeye uzanırken sandalyesini devirdi. Fakat Seyton’ın makineli tüfeğini fark ettiği anda donakaldı.

Birkaç saniyelik sessizlikte Kite sarı muşamba ceketinin düğmelerini ilikledi. Erkekler tuvaletinde gibiydi; kimseye bakmadı, tek kelime etmedi ve başını öne eğerek çabucak odadan çıktı. Kendi üzerine düşeni yapmıştı. Diğerlerini kokuyla baş başa bıraktı.

“Neyi bekliyorsun, Lennox?” diye sordu Angus.

Lennox öne uzattığı kolunu ve ucunda tuttuğu silahı o zaman fark etti. “Muhabirin silah sesini duymayacak kadar uzaklaşmasını” dedi.

Angus’un âdemelması kalkıp indi. “Demek beni vuracaksın?”

“Başka bir önerin yoksa, evet. Bunun nasıl olacağı tamamen bana bırakıldı.”

“Tamam.”

“Hangi anlamda? *Anlıyorum* mu, yoksa *Evet, vurulmak istiyorum* mu?”

“Şu anlam...”

Lennox ateş etti. Kapalı odada patlamanın basıncını kulak zarlarında somut olarak hissetti. Gözlerini yeniden açtı. Ama Angus ağzını açmış bir halde hâlâ karşısında dikiliyordu. Arkasındaki rafta duran klasörde bir delik vardı.

Lennox “Afedersin” diyerek iki adım yaklaştı. “Kafana ani bir kurşun sıkmanın en insani çözüm olacağını düşündüm. Ama kafalar çok küçük oluyor. Kıpırdama lütfen...” Dudaklarından istemsiz bir kıkırdama çıktı.

“Dedektif Lennox, işine karışmak...”

İkinci kurşun hedefe isabet etti. Üçüncü de.

“İşine karışmak istemem ama” dedi Seyton, yerde yatan cesede bakarak, “onu aşağıdaki fırınlara götürüp bu işi orada yapsaydın daha kolay olurdu. Şimdi onu taşımamız gerekecek.”

Lennox cevap vermedi. Genç adamın cesedinden sızan ve ona doğru büyüyen kan gölünü inceliyordu. Tüm bu şekiller ve renkler tuhaf biçimde güzeldi; kırmızının parıltısı her yöne doğru genişlerken kızıl balonlara benziyordu. Angus’u fabrikanın zemin katına indirdiler, boş kovanları topladılar, yeri yıkadılar ve ilk mermiyi duvardan çıkardılar. Alt katta saatini, ucunda altından bir haç olan kolyesini çıkarıp cesedi bir fırına soktular ve kapağını kapatıp yaktılar. Beklemeye başladılar. Lennox

gözlerini fırının altından yerdeki bir hazneye giden oluğa dikti. Fırından zayıf bir tıs sesi geldi.

“Ona şu anda ne?..”

“Buharlaşıyor” dedi Seyton. “Sıcaklık iki bin derecenin üzerine çıktığında her şey buharlaşır ya da küle döner. Bir tek metaller erir.”

Lennox onu doğrular gibi başını oynattı. Gözlerini oluktan alamıyordu. Az sonra üzeri bir kaplama gibi kabuk bağlamış titrek, gri bir damla belirdi.

“Kurşun” dedi Seyton. “Üç yüz elli derecede erir.”

Beklediler. Tıslama sesi durmuştu.

Sonra sarımsı bir damla geldi.

“Bin dereceyi geçtik” dedi Seyton.

“Bu... bu ne?”

“Altın.”

“Ama üzerindeki her şeyi...”

“Dişler. Cesette çelik varsa onun da erimesi için bin altı yüz dereceye kadar bekleyelim. Sonra geriye sadece külü süpürmek kalacak. Hey, sen iyi misin?”

Lennox başını aşağı yukarı salladı. “Biraz başım dönüyor. Daha önce hiç... eee... birini vurmamıştım. Sen vurdun, o yüzden ilk seferinde ne hissettiğini hatırlıyorsundur herhalde.”

“Evet” dedi Seyton sakince.

Lennox ona ne *hissettiğini* soracaktı ama Seyton’ın gözlerindeki kıvılcımı görünce fikrini değiştirdi.

Macbeth, Inverness Kumarhanesi'nin çatısından dürbünle doğuya bakıyordu. Karanlıkta seçmek kolay değildi fakat o duman Estex'in tuğla bacasının tepesinden gelmiyor muydu? Şayet öyleyse mesele hallolmuş demektir. Böylece iki adamı daha örümcek ağlarına düşürmüş, iki adamın daha eline kan bulaştırmışlardı. Kite ve Lennox. Kite başkanlık seçimlerinde işlerine yarayabilirdi. Olur da karşılıklarına başka bir aday çıkarsa tabii. Lennox'un ise artık uyuşturucusunu başka birinden alması gerekecekti. Çünkü Hecate çok yakında tarih olacaktı.

Macbeth tren garındaki tuvaletin merdiveninde on beş dakika Strega'yı beklemişti. Toz torbalarını geri çevirdikten sonra da sadece Hecate'ye bir mesaj iletmek istediğini söylemişti. Gelecek planlarından bahsetmek ve yaptıklarından ötürü kendisi ve Lady adına şükranlarını bir hediyeyle sunmak için onunla bir an önce görüşmek istiyordu. Şayet altını sevdiğiyle ilgili söylentiler doğruysa, Hecate bu hediyeden çok memnun kalacaktı.

Strega ona haber vereceğini söylemişti. Bir ihtimal.

Evet, duman gerçekten de bacadan çıkıyordu.

“Hayatım, Tourtell geldi.”

Macbeth döndü. Lady kapıda dikiliyordu. Kırmızı elbisesini giymişti.

“Geliyorum. Çok güzel görüldüğünü söylemiş miydin?”

“Söyledin. Bir süreliğine tek söylediğin bu olsun, aşkım. Konuşma işini ben yapayım ki plandan şaşmayalım.” Macbeth güldü. Evet, kesinlikle geri

dönmüştü.

Oyun salonu ve restoranda o kadar çok müşteri vardı ki Tourtell'in beklediği restoranın sonundaki küçük odaya ve orada kurdukları oyun masasına gitmek için kelimenin tam anlamıyla kalabalığı yarmak zorunda kaldılar.

"Bu akşam yalnız mısınız?" diye sordu Macbeth, başkanın elini sıkarak.

"Gençler sınavlarına çalışmak zorunda." Tourtell gülümsedi. "Dışarıda kuyruk olduğunu gördüm."

Lady "Saat altıdan beri" dedi ve yanına oturdu. "Öyle yoğunuz ki Jack'i mecburen tekrar krupiyemiz olmaya ikna ettim."

"Bu da bana bu şehirde iki kumarhane için yer olduğunu söylüyor" dedi Tourtell, siyah papyonunu çekiştirerek. "Seçmenlere dışarı çıkıp paralarını çarçur etme fırsatı verilmezse ne kadar mutsuz olurlar, bilirsin."

"Katılıyorum" dedi Lady, bir garsonu eliyle çağırarak. "Başkanımız şanslı bir akşam geçiriyor mu Jack?"

Kırmızı krupiyeye ceketiyile ayakta dikilen Jack gülümseyerek "Söylemek için biraz erken" dedi. "Yeni bir kart ister misiniz, başkan bey?"

Tourtell kendisine verilmiş iki karta baktı. "Risk olmadan kazanç da olmaz. Değil mi, Lady?"

"Çok haklısın. Ben de bu yüzden sana sermayesini Obelisk'i devralmakla kalmayıp onu ülkenin en cazip kumarhanesi olarak yenileyip tekrar açmak için yatırmaya istekli bir ortaklıktan bahsetmeye karar verdim. Obelisk isminin şu anda ne kadar lekelenmiş olduğu düşünülürse bu finansal bir risk elbette; ama bu itibarı değiştirecek yeni bir sahip ve yeni bir profile inancımız sonsuz."

"İnancımız mı?"

"Evet, ben de ortaklığın içindeyim. Başkentli bir gayrimenkul yatırımcısı olan Janovic'le birlikte. Söylediğin gibi, bu şehrin yeniden çalışan bir

Obelisk'e sahip olması önemli. Sırf komşu illerden gelecek vergilendirilebilir geliri düşünmek bile yeterli. Yenilenen muhteşem Obelisk'i birkaç ay içerisinde açtığımızda orası turistler için bir cazibe merkezi olacak. İnsanlar kumar oynamak için Başkent'ten kalkıp şehrimize gelecek, Tourtell."

Tourtell, Jack'in verdiği karta baktı ve iç geçirdi. "Görünüşe göre bu gece benim gecem değil."

"Hâlâ bir şansın var" dedi Lady. "Ortaklıktaki hisseler henüz tamamen alınmadı ve seni de muhtemel bir yatırımcı olarak düşündük. Hem başkanlığın sona erdiğinde uğraşacak bir işinin olması gerekecek."

"Yatırımcı mı?" Tourtell güldü. "Başkan olarak korkarım ki şirketlerden hisse satın almaya ne yasal bir yetkim ne de zaten param var. O yüzden bu hisse şenliği belli ki bensiz devam edecek."

"Hisseler farklı yollarla ödenebilir" dedi Lady. "Mesela verilen hizmetlerle."

"Ne öneriyorsun, benim güzel düşesim?"

"Macbeth'in başkanlık adaylığını halka açık şekilde desteklemeni."

Tourtell kartlarına bir daha baktı. "Bunu yapacağıma zaten söz verdim; ben verdiği sözleri tutmasıyla tanınan bir adamım."

"Biz bu seçimleri kastediyoruz."

Tourtell başını kartlarından kaldırıp Macbeth'e baktı. "Bu seçimleri mi?"

Lady elini belediye başkanının koluna koydu ve ona yaslandı. "Evet, çünkü aday olmayacaksın."

Başkan gözlerini iki defa kırptı. "Olmayacak mıyım?"

"Olacağını açıkladığın doğru ama sonra fikrini değiştirdin."

"Nedenmiş o?"

"Sağlığın iyi değil ve başkanlık görevi zinde birini gerektiriyor. Geleceği olan birini. Başkanlığın biter bitmez de bu şehrin kumarhaneleri üzerinde

gerçek anlamda tekel kuracağımız ve elindeki kartların aksine seni zengin bir adam yapacak bir ortaklığa katılmakta özgür olacaksın.”

“Ama bunu iste...”

“Seçmenlere halefin olarak Macbeth’i seçmelerini, çünkü Macbeth’in *halk için, halkla beraber* çalışan bir *halk adamı* olduğunu söyleyeceksin. Ve de emniyet müdürlüğü görevinde hem Sweno hem de Hecate’yi alt ederek işleri *halledebildiğini* gösterdiğini.”

“Hecate mi?”

“Macbeth’le ikimiz biraz öngörude bulunuyor olabiliriz ama Hecate’yi artık öldü sayabilirsin. Ona sağ kurtulamayacağı bir buluşma teklif edeceğiz. Bu benim sana sözüm ve ben de verdiği sözleri tutmasıyla tanınan biriyim, sevgili başkanım.”

“Peki bu...” Tourtell kelimeleri çürük birer üzüm gibi tükürdü, “*hisse anlaşmasını* kabul etmezsem ne olur?”

“Senin için yazık olur.”

Tourtell sandalyesini geri itti, gıdılarından birini işaret ve ortaparmağının arasına aldı. “Dökül bakalım, kadın.”

“Duymak istediğine emin misin?” diye sordu Lady.

Jack öksürdü, işaretparmağıyla desteye hafifçe vurdu. “Başka kart ister misiniz, başkan bey?”

Tourtell gözlerini Lady’den ayırmadan “Evet!” diye hırladı.

“Sen bilirsin” dedi Lady iç çekerek. “Tutuklanacaksın ve reşit olmayan bir erkek çocuğuyla uygunsuz davranışta bulunmakla suçlanacaksın.” Jack’in başkanın önüne koyduğu karta doğru başını salladı. “Gördün mü, durmasını bilmedin işte. Kaybettin.”

Tourtell balığı andıran yorgun gözlerini Lady’ye dikti. Çıkıntılı ıslak dudakları seğirdi. “Beni bitiremeyeceksiniz” diye tısladı. “Duyuyor musun? Beni bitiremeyeceksiniz!”

“Hecate’yi bitirirsek seni haydi haydi bitiririz.”

Tourtell ayağa kalktı. Onlara baktı. Kat kat duran gıdıları, kızaran suratı, daha doğrusu tüm bedeni öfkeden titriyordu. Ardından topuğunun üzerinde döndü ve pantolonunun bacaklarını birbirine sürterek doğruca kapıya yürüdü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Macbeth o gittikten sonra.

“Ah, istediğimizi yapacak” dedi Lady. “Tourtell aptal bir çömez değil. Hamlesini yapmadan önce olasılıkları düşünmesi için biraz zamana ihtiyacı var, hepsi bu.”

Caithness rüyasında Angus’u gördü. Angus ona telefon ediyor ama Caithness ahizeyi kaldırmaya cesaret edemiyordu; çünkü birilerinin telefonunu kurcaladığını ve eline alırsa patlayacağını biliyordu. Uyandıktan sonra komodinde çalan telefonun yanındaki çalar saate döndü. Saat gece yarısını geçmişti. Bir cinayet vakası olmalıydı. Cinayet, sıradan bir cinayet olmasını umdu, korktuğu şey olmamasını. .. Ahizeyi kaldırdı.

“Alo?” Estex’teki görüşmeden beri aklından çıkmayan o tıklama sesini duydu.

“Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Tanımadığı genç bir adamın sesiydi. “Yarın, yani cuma günü her zamanki saatte 323’e gelecek misiniz, diye sormak istedim sadece.”

“Ne yapacak mıyım?”

“Affedersiniz, galiba yanlış numarayı aradım. Bayan Mittbaum’la mı görüşüyorum?”

Caithness yatakta doğruldu. Tamamen uyanmıştı. Dudaklarını ıslattı. Bir odada, belki emniyet müdürlüğünün birinci katındaki Gözetim Birimi’nde dönen ses kayıt cihazı makaraları geldi gözünün önüne.

“Ben o değilim” dedi. “Ama merak etmeyin, Alman soyadına sahip olanlar genelde randevularına tam vaktinde gelir.”

“Özür dilerim. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Caithness yatağa uzandı, kalbi küt küt atıyordu.

323... Duff’la öğle molalarında kaçamak yaptıkları, Mittbaum adıyla tuttukları Grand Otel’deki odanın numarası.

Hecate teleskobu ayaklığın üzerinde salladı. Bulutların arasından sızan sabah aydınlığı, şehre sütunlar halinde iniyordu. “Demek Macbeth beni görüşme sırasında öldürmeyi planladığını söyledi, ha?”

“Evet” dedi Bonus.

Hecate teleskoba eğildi. “Şuraya bak. Inverness’ın dışında şimdiden kuyruk olmuş.”

Bonus etrafa bakındı. “Garsonlar bugün burada mı?”

“Oğlanları mı diyorsun? Onları sadece ihtiyacım olduğunda tutuyorum, tıpkı bu kral dairesini tuttuğum gibi. Eşyaların sahibi olmak, kendini onlara bağlamaktır. İnsanlar için de aynısı geçerli, Bonus. Ama arabanın çöple dolu olduğunu ve seni yavaşlattığını fark ettiğinde arabadan değil, çöpten kurtulursun. Macbeth’in anlayamadığı şey bu. Ben arabayım, çöp değil. Macbeth’i aradın mı, Strega?”

Odaya az önce giren uzun boylu erkeksi kadın gölgelerden çıktı.

“Evet.”

“Buluşmayı nasıl ayarladınız?”

“Yarın seninle buluşmak için saat altıda buraya yalnız gelecek.”

“Teşekkürler.”

Kadın yeniden gölgelere karıştı.

“Buna nasıl cüret ettiğini aklım almıyor” dedi Bonus.

“Cüret mi?” dedi Hecate. “Kendisini durduramıyor. Macbeth çaresizce ışığa, güce doğru çekilen bir güveye dönüştü.”

“Ve sonu bir güve gibi yanmak olacak.”

“Belki de. Macbeth’i en çok korkutan şey, tıpkı bir güve gibi, ta kendisi.”

Caithness saatine baktı. On ikiye on iki vardı. Gözlerini önünde duran otel kapısına çevirdi. Kaç sene geçerse geçsin, tanışacağı, âşık olacağı ve günlerini, gecelerini paylaşacağı kaç adamla tanışırsa tanışsın, bu pirinçten numaraları asla unutmuyacaktı.

323.

Hâlâ geri dönebilirdi. Ama buraya gelmişti. Neden? Duff’la buluşacağını, bir şeylerin değiştiğini düşündüğü için mi? Oysa değişen tek şey, artık onsuz da gayet iyi idare edebildiğini biliyor olmasıydı. Yoksa kapının arkasında başka bir şans, doğru şeyi yapmak için yeni bir fırsat olduğunu sandığı için mi? Estex’te Angus’un yanından çekip giderek yapamadığı o şeyden sonra? Özel numarasını bulmayı başarmış ama telefona cevap veren olmamıştı.

Elini kaldırdı.

Vurursa kapı patlayacaktı sanki.

Kapıyı çaldı.

Bekledi. Yeniden çalacakken kapı açıldı. Karşısında bir delikanlı duruyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Banquo’nun oğlu Fleance.” Telefondaki sesin aynısıydı. Genç adam kenara çekildi. “Lütfen içeri buyrun, Bayan Mittbaum.”

Otel odası eskisi gibiydi.

Malcolm da öyle.

Ama Duff değildi. Yaşlanmıştı. Sadece onu pelüş örtülü bu otel yatağında şimdiki gibi oturup Caithness'ı beklerken son kez görmesinin üzerinden geçen aylar ve yıllar değildi onu yaşlandıran; evinden son defa ayrılıktan sonra geçen günlerdi. “Geldin” dedi Duff.

Caithness başını salladı.

Malcolm öksürdü ve gözlüğünü sildi. “Bizi burada gördüğüne pek şaşırmamış gibisin, Caithness.”

“En çok *benim de* burada olduğuma şaşırdım. Neler oluyor?”

“Ne olmasını umuyorsun, Caithness?”

“Macbeth’ten kurtulacağımızı umuyorum.”

Seyton demir kapının kolunu bastırıp kapıyı açtı. Macbeth içeri girdi ve şalteri kaldırdı. Neon lambalar ikişer kez göz kırptıktan sonra mühimmat kutuları ve çeşitli silahların dizildiği rafları soğuk, mavi bir ışıkla aydınlattı. Kare odanın zemininde bir kasa ve yarısı sökülmüş iki mitralyöz vardı. Macbeth kasaya yürüdü, kadraniyla bir süre oynadı ve kapağını açtı. Zebra desenli bir valiz çıkardı. “Mühimmat odasının duvarları kalın olduğundan onu sadece burada saklayabildik” dedi. “Ona rağmen bir de kasaya koyduk.”

“Yani bu bir bomba mı?”

“Hı-hı” dedi Macbeth, yere çömelip valizi açtıktan sonra. “Altın külçesi şeklinde.” Valizin altına dizilmiş çubukları çıkardı. “Bunlar aslında altın rengine boyanmış demir çubuklar ama altlarındaki bomba...” Gizli bölmenin kapağını kaldırdı, “yeterince gerçek.”

““Yay canına” dedi Seyton, kısık bir ısıklık çalarak. “Hakiki bir el yapımı saatli bombanız varmış.”

“Dâhice, değil mi? Altınlar yüzünden kimse ağırlığından şüphelenmeyecek. Aslında Inverness’ı havaya uçurmak için yapılmıştı.”

“Aha, şu meşhur bomba. Neden imha edilmedi peki?”

“Benim fikrimdi” dedi Macbeth, saat düzeneğini incelerken. “Muhteşem derecede karmaşık bir işçiliği vardı ve tamamen etkisiz hale getirmiştik. Özel Harekât’ta günün birinde içimize yarayabileceğini düşündüm. Ve o gün geldi işte...” Kibrit boyutunda metal bir pime dokundu. “Bunu çektiğin anda geri sayım başlıyor. Basit göründüğüne bakma, etkisiz hale getirmek neredeyse kırk dakika alıyor ve saati yalnızca yirmi beş dakika elli beş saniyeye kurdum. Yani bunu çekersem bir daha geri dönüşü olmaz.”

“O halde Hecate’yle konuşman çabuk bitecek.”

“Ah, uzun bir görüşme olmayacak. Altının bugüne dek yaptıklarına duyduğum minnetin bir kanıt olduğunu ve başkan olarak seçilmeme yardım ederse devamının geleceğini söyleyeceğim, o kadar.”

“Sence edecek mi?”

“Bilmiyorum, zaten on dakika sonra ölmüş olacak. Önemli olan hiçbir şeyden şüphelenmemesi ve bu şehirde hiçbir şeye bedavaya sahip olunamayacağını bilmesi. Ondan bunu biraz düşünmesini isteyeceğim, saatime bakıp bir yönetim grubuyla toplantım olacağını söyleyeceğim, ki gerçekten de var ve gideceğim.”

“Afedersiniz!” Kapıya döndüler. Gelen Ricardo’ydu. “Telefon.”

“Sonra geri arayacağımı söyle” dedi Seyton.

“Size değil, emniyet müdürüne.”

Macbeth adamın sesindeki belli belirsiz soğukluğu işitti. Bunu yıllar önce Özel Harekât’a geldiğinde hissetmişti. Onu yarım ağızla mecburiyetten tebrik eden ama başka şeylerle meşgulmüş gibi gözlerini kaçırان adamlar da böyleydi.

“Bana mı?”

“Telefonu resepsiyonistiniz bağladı. Belediye başkanı arıyormuş.”

“Bana yolu göster.”

Macbeth emektar Özel Harekât polisini takip etti. Ricardo'nun o ince ve asil yüzü, teninin parlak siyahlığı ve haşmetli yürüyüşündeki yumuşaklık, ona daima bu polis memurunun soyunun aslan avcısı bir kabileden geldiğini düşündürürdü. Sahi, ne denirdi onun gibilerine? Haysiyetli vatan evlatları mı? Macbeth, Ricardo'nun gerektiğinde kardeşleriyle birlikte gözünü kırpmadan ölüme gitmeye hazır olduğunu bilirdi. Altın değerinde bir adamdı. Saf altın.

“Bir sorun mu var, Ricardo?”

“Anlamadım, şef?”

“Bugün sessiz gibisin. Bilmem gereken bir şey mi var?”

“Sadece Angus için biraz endişeleniyoruz.”

“Duyduğuma göre keyifsizmiş. Bu iş herkese göre değil.”

“İşe gelmedi, kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“Yakında gelir. Muhtemelen kafasını toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardır. Ama evet, kötü bir şey yapmış olabileceğinden korkuyorsun tabii ki, anlıyorum.”

“Daha çok, ona kötü bir şey yapılmasından...” Ricardo bir odanın açık kapısında dikildi. İçeride masada duran bir ahize vardı. “Angus’un bir şey yapacağını sanmıyorum.”

Macbeth de durdu ve ona baktı. “Peki ne düşünüyorsun?” Göz göze geldiler. Macbeth, Özel Harekât’taki adamlarından alışkın olduğu o hayranlık ve mutluluğu bu defa bir nebze olsun göremiyordu. Ricardo gözlerini aşağı çevirdi. “Bilmiyorum, şef.”

Macbeth odanın kapısını kapadı ve ahizeyi eline aldı. “Efendim, Tourtell?”

“Telefonu bağlamaları için başkan olduğum yalanını söyledim. Tıpkı senin yaptığın gibi. Kimsenin ölmeyeceğine söz vermiştin.”

Macbeth öfkenin kibri yenmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Walt Kite'ın o kibirli sesinden eser kalmamıştı.

‘Yanlış anlamış olmalısın’ dedi Macbeth. “*Ailenden* kimsenin ölmeyeceğini kastetmiştim.”

“Seni. ..”

“Ve ölmeyecek de. Tabii dediğimi yapmaya devam edersen. Şu anda meşgulüm, söyleyeceğin başka bir şey yoksa Kite...”

Hattın diğer ucunda sadece bir elektrik çıtırtısı duydu. Macbeth “Meseleyi çözdüğümüze sevindim” diyerek telefonu kapattı. Masanın yukarısındaki duvara raptiyelenmiş fotoğrafa baktı. Bricklayers Arms’da çekilen, tüm Özel Harekât ekibinin olduğu fotoğrafa. Başarıyla tamamlanan bir başka görevin kutlandığını gösteren kocaman gülümsemeler ve havaya kaldırılmış bira kupaları. Banquo vardı. Ricardo. Angus ve diğerleri. Bir de Macbeth. Çok gençti. Ne kadar aptal bir sırtışı vardı. Ne kadar cahildi. Mutlu ve güçsüz.

“İşte plan bu” dedi Malcolm. “Ve senin dışında sadece üçümüz biliyoruz. Ne diyorsun, Caithness? Bizimle misin?” Küçük otel odasında dip dibe oturuyorlardı. Caithness hepsinin yüzüne teker teker baktı. “Bu planın delice olduğunu ve böyle bir şeyle işimin olmayacağını söylesem, elimi kolumu sallayarak buradan gitmeme izin verecek misiniz? Macbeth’e gidip ispiyonlamayacağım ne malum?”

“Evet, vereceğiz” dedi Malcolm.

“Bu çok safça değil mi?”

“Pekâlâ. Koşa koş Macbeth’e gitmeyi düşünüyor olsaydın önce bize bunun muhteşem bir plan olduğunu söyler, ben de varım derdin. *Ondan sonra* ispiyonlardın. Sana bunu sormamızın hesaplanmış bir risk olduğunun

farkındayız. Ama biz o şehirde hâlâ iyilerin tarafında kalan, şehri kendi çıkarlarından daha fazla önemseyen insanların olduğuna inanıyoruz.”

“Sizce ben o insanlardan biri miyim?”

“Duff öyle olduğunu düşünüyor” dedi Malcolm. “Hatta daha da ileri gidiyor. Öyle olduğunu *biliyormuş* ve ondan daha iyi biriymişsin.”

Caithness, Duff’a baktı.

“Muhteşem bir plan, ben de varım” dedi.

Malcolm ve Fleance gülerlerken Duff’ın üzgün, cansız gözlerinin bile kısacık bir an için güldüğünü gördü Caithness.

Macbeth altıya beş kala Obelisk otelinin resepsiyon bölümüne geldi. Geniş lobi salonunda bir kapı görevlisi, iki oda hizmetçisi ve cenaze levazımcıları gibi siyah takım elbise giyip kısık sesle konuşan üç resepsiyonist dışında kimse yoktu.

Macbeth doğruca kapısı açık duran asansöre yürüdü, içeri girdi ve dokuzuncu katın düğmesine bastı. Basıncı dengelemek için dişlerini sıkıp nefes verdi. Ülkenin en hızlı asansörüydü bu asansör; muhtemelen sırf taşralılar etkilensin diye reklamını bile yapmışlardı. Valizin sapının elinden kaydığını hissediyordu. Collum denen o bahtsız kumarbaz ne diye bir bombayı gizlemek için zebra deseni seçmişti ki?

Asansör kapısı açılınca dışarı çıktı. Binanın plan çizimlerinden, kral dairesi merdiveninin sol tarafta olduğunu öğrenmişti. On beş basamağı tırmandı ve kısa koridoru yürüyerek kattaki tek kapıya vardı. Çalmak için elini kaldırdı. Ama birden durdu ve elini inceledi. Emektarların Özel Harekât'ta yaklaşık yedi yıl çalıştıktan sonra başladığını söylediği o titremeyi mi görmüştü? Yedinci yıl titremesi. Hayır, şimdiye dek bir kez olsun görmemişti. Hiç görmemenin daha kötü olduğunu söylerler, artık kesinkes ayrılma vaktinin geldiğini anlatırlardı.

Macbeth kapıyı çaldı.

Ayak seslerini duydu.

Kendi nefesini.

Üzerinde hiç silah yoktu. Ne de olsa aranacaktı ve bunun bir iş görüşmesi gibi görünmesi gerekiyorsa kimseyi germenin anlamı da yoktu. Sadece başkanlığa aday olacağını söyleyeceğini, ona yaptığı ve ileride yapacağı iyilikler için bir teşekkür mahiyetinde valizi verip gideceğini tekrarladı içinden. Açıklaması mantıklı olmak zorundaydı.

“Bay Macbeth mi, efendim?” Kapıyı açan genç bir oğlan çocuğuydu. Binici pantolonu ve beyaz eldivenleri vardı.

“Evet?”

Çocuk kenara çekildi. “Lütfen buyurun.”

Kral dairesi her cepheden manzara görüyordu. Yağmur durmuştu ve batı tarafındaki Inverness’in arkasında ince bir bulut katmanı ikindi güneşiyle turuncuya boyanmıştı. Macbeth’in gözleri daha ileriye, güneydeki rıhtımın ve doğudaki fabrika kulelerinin ötesine kaydı.

“Bay El biraz gecikeceğini söyledi, fakat uzun sürmeyecekmiş” dedi çocuk. “Ben size şampanya getireyim.”

Kapı nazikçe kapandı ve Macbeth yalnız kaldı. Yuvarlak plastik cam masanın deri sandalyelerinden birine oturdu. “Bay El. Pekâlâ.”

Macbeth saatine baktı. Seyton’la Özel Harekât aracında oturmasının ve pimi çekerek geri sayımı başlatmasının üzerinden tamı tamına üç dakika otuz beş saniye geçmişti. Patlamaya yirmi iki dakika yirmi saniye vardı.

Ayağa kalktı, bir duvarın dibinde duran büyük kahverengi buzdolabına gitti ve kapağını açtı. Boştu. Gardırop da öyle. Yatak odasına göz attı. Dokunulmamıştı. Burada kimse yaşamıyordu. Deri sandalyeye geri dönüp oturdu.

Yirmi dakika altı saniye.

Düşünmemeye çalışsa da aklına düşünceler geliyordu.

Zamanın tükendiğini söylüyorlardı.

Karanlığın ağırlaştığını.

Ölümün yaklaştığını.

Macbeth derin ve sakın bir nefes aldı. Ya ölüm *beni şimdi bulursa*, diye düşündü. Manasız bir son olurdu elbette; ancak her şekilde son gelmeyecek miydi zaten? Kendimizle ilgili hikâye daima yarıda kesilir, hikâyenin sonu anlamsız, neticesiz, onu çözüme ulaştıracak son bir perde oynanmaksızın havada kalmaz mıydı hep? Yarısı söylenebilmiş son bir kelimenin yankısıyla unutulur giderdiniz. Unutulur, eninde sonunda hafızalardan silinirdiniz. En büyük heykel bile değiştiremezdi bunu. Olduğunuz, *gerçekte* olduğunuz kişi, suda yayılan halkalardan bile daha çabuk kaybolurdu. Öyleyse bu kısa ve tamamlanamayan konuk oyunculuğun anlamı neydi? Rolünüzü elinizden geldiğince iyi oynamak, hayatın hâlâ devam ediyorken size sunduğu zevkleri ve mutluluğu tatmaya bakmak mıydı? İz bırakıp bir şeylerin yönünü değiştirmek, dünyayı terk etmek zorunda kalmadan önce onu biraz daha iyi bir yer yapmak mı? Üremek, insanların günün birinde olmayı hayal ettikleri yarı tanrılara dönüşmesi umuduyla dünyaya daha fazla ona uygun küçük canlı getirmek mi? Yoksa hiçbir anlamı yok muydu? Belki de herkesin konuşup hiç kimsenin dinlemediği sonsuz bir karmaşa uğultusundan kopan cümlelerdik sadece. Ve içimize doğan en kötü düşünce sonunda gerçek oluverirdi: Yalnızdınız. Herkes yalnızdı.

On yedi dakika.

Yalnızdı. Derken Banquo karşısına çıkmış ve onu yüreğine alıp ailesinin bir parçası yapmıştı. Sonra da Macbeth'in ondan kurtulması gerekmişti. Hepsinden kurtulmak. Şimdi yeniden yalnızlardı. O ve Lady. Peki tüm bunları neyi isteyerek yapmıştı? O şey her neyse, *gerçekten* de istemiş miydi? Ya da onu başka birine mi vermek istemişti? O kadın için miydi? Lady için?

On dört dakika.

Peki bunun süreceğini sahiden de düşünüyor muydu? Kurdukları bu imparatorluk da tıpkı Lady'nin aklı gibi kırılgan, yerle bir olmaya mahkûm, yok olması an meselesi değil miydi? Belki öyleydi ama zamandan, birazcık zamandan, fani olmanın sinir bozucu geçiciliğinden başka ne vardı ki elimizde?

On bir dakika.

Hecate neredeydi? Valizi rıhtıma götürüp denize fırlatmak için çok geçti. Bir başka seçenek de onu caddede bir kanalizasyon kapağının altına tıkmaktı ama hava açık ve hâlâ aydınlıkken Macbeth'in son haber programlarından ve basında bu kadar yer almasından sonra tanınma olasılığı hayli yüksekti.

Yedi dakika.

Macbeth kararını verdi. Hecate iki dakika içinde gelmezse gidecekti. Valizi burada bırakacaktı. Hecate'nin bomba patlamadan önce gelmesini umdu.

Beş dakika. Dört dakika.

Macbeth ayağa kalktı ve kapıya gitti. Dinledi.

Hiç ses yoktu.

Geri çekilmenin vakti gelmişti.

Kapının kolunu kavradı. Çekti. Daha sert çekti. Kilitliydi. İçeri hapsedilmişti.

“Kandırıldığınızı mı kastediyorsunuz, bayım?” Lady rulet masasının yanında dikiliyordu. Bir müşteri sorun çıkarmaya başladığı için çağırılmıştı. Adam tamamen ayık sayılmazdı ama sarhoş da değildi. Buruşuk tüvit bir ceket vardı. Lady'nin bir tahmin yürütmesine bile gerek yoktu: Hödük diyarından gelen eski bir Obelisk müşterisiydi.

“Tabii ki öyle” dedi adam, Lady salona göz gezdirirken. Bu akşam da dolu gibiydi. Daha fazla adam almalıydı, bara en az iki kişi daha gerekiyordu. “Top üç kere üst üste on dörtte durdu. Bunun olma şansı nedir, ha?”

“Üç, yirmi dört ve on altıda durmasıyla tamamen aynı” dedi Lady. “Elli binde bir. Tüm sayı kombinasyonları için eşit bir ihtimal.”

“Ama...”

“Bayım.” Lady koluna hafifçe dokunarak gülümsedi. “Size bir bombardımanda aynı bomba çukuruna saklanmanız gerektiği, çünkü aynı yere iki kere yıldırım düşmeyeceği mi söylendi? Eğer öyleyse kandırılmışsınız. Unutmayın ki Inverness Kumarhanesi’ndesiniz.” Ona bir fiş uzattı. “Bardan kendinize bir içki alın, ben ısmarlıyorum. Lütfen dediklerimi düşünün, sonra dilerseniz yeniden konuşabiliriz. Olur mu?”

Adam arkaya yaslanıp onu dikkatle süzdü. Fişi aldı ve gitti.

“Lady.”

Lady döndü. Tepesinde geniş omuzlu uzun bir kadın duruyordu. Ya da bir adam.

“Bay El sizinle konuşmak istiyor.” Erkeksi kadın birkaç metre uzağında dikilen yaşlı bir adama doğru başını salladı. Adamın beyaz bir takım elbisesi, boyalı siyah saçları vardı ve altın yaldızlı bastonuna yaslanarak yukarıdaki avizeyi ilgiyle inceliyordu.”

“Birkaç dakika bekleyebilirsiniz...” Lady gülümsedi.

“Kendisinin bir takma adı da var. H’yle başlıyor.”

Lady durdu.

“Ama El’i tercih ediyor.” Erkeksi kadın gülümsedi.

Lady yaşlı adama doğru yürüdü.

“Bakara kristali mi, Bohemya mı?” diye sordu adam, gözlerini avizeden ayırmadan.

“Bohemya” dedi Lady. “Görebileceğiniz üzere, İstanbul’daki Dolmabahçe Sarayı’nın avizesinin biraz daha küçük bir kopyası.”

“Ne yazık ki oraya hiç gitmedim hanımefendi; ancak Çekoslovakya’nın küçük bir yerinde bir şapele gitmiştim. Vebadan sonra etrafta o kadar çok iskelet kalmış ki hepsine yetecek bir yer bulamamışlar. O yüzden oranın tek gözlü papazına kalanları toplayıp istiflemesi görevini vermişler. Ama papaz bunu yapmak yerine onları şapelini süslemek için kullanmış. Kafatasları ve insan kemiklerinden yapılmış avize gerçekten de etkileyiciydi. Kimileri bunun ölülere saygısızlık olduğunu düşünebilir. Bense tam tersine inanıyorum.” ihtiyar adam gözlerini avizeden Lady’ye çevirdi. “İnsanoğlu için ölümden sonra bile işe yarayarak ölümsüzlüğe dokunmaktan daha büyük bir armağan olabilir mi? Bir mercana dönüşmek mesela. Bir avizeye. Öndere ya da bir çoban yıldızına. Tıpkı maskesi düşüp de bir başka megaloman ve yozlaşmış kral olduğu ortaya çıkmayacak kadar vakitsiz ölen, bu sayede insanların aklında hâlâ kendinden çok başkalarını düşünen iyi bir lider olarak kalan bir emniyet müdürü gibi. Bana kalırsa böyle ölümlere ihtiyacımız var, hanımefendi. O tek gözlü papaz umarım hak ettiği takdiri görmüştür.”

Lady yutkundu. Çoğu zaman insanların gözlerinde yorumlayabildiği, anlayabildiği ve sonra da kullandığı bir şeyler görürdü. Ne var ki bu adamın gözlerinin ardında hiçbir şey görmüyordu, onlara bakmak bir körün gözlerine bakmaktan farksızdı. “Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay El?”

“Bildiğiniz gibi, kocanızla bir randevum vardı. Şu anda bir otel odasında oturarak beni öldürmeyi bekliyor.”

Lady nefes borusunun daraldığını hissetti, şimdi konuşursa sesinin tiz ve cırtlak çıkacağını biliyordu. O yüzden kendini tuttu.

“Ancak ölülere pek hayrımın dokunacağını düşünmediğim için ben de ikinizden daha akıllı olanla konuşmaya karar verdim.”

Lady ona baktı. Adam başını salladı ve bilge bir dede gibi üzgün, kibar bir tebessümle gülümsedi. Lady'yi anlayan, ona bahanelerin gereksiz ve anlamsız olduğunu söyleyen biri gibi.

“Anlıyorum” dedi Lady, güçlü bir öksürükle. “Sanırım içecek bir şeye ihtiyacım var. Size ne ikram edebilirim?”

“Barmeniniz dirty martini yapmayı biliyorsa?..”

“Benimle gelin.”

İnsanların sırada beklediği bar bölümüne gittiler. Lady kalabalığı yararak bara yürüdü, iki martini kadehi kaptı, cin şişesinden ve martini şişesinden biraz döktü, karışımı barın altındaki tezgâhta karıştırdı. Bir dakika geçmeden geri döndü ve yaşlı adama kadehini uzattı. “Umarım istediğiniz gibi olmuştur.”

Adam tadına baktı. “Kesinlikle. Tabii içine fazladan bir malzeme koymadıysanız.”

“Sadece iki tane. Benim kendi tarifim. Bu taraftan.”

“Nedir o malzemeler?”

“Bu tabii ki bir meslek sırrı ama size şöyle izah edeyim: Ben içkilerde yerel bir dokunuş olması gerektiğine inanırım.” Lady ihtiyar adamı ve uzun boylu erkeksi kadını restoranın arkasındaki boş odaya götürdü.

“Benim konumumda bir adam elbette meslek sırrınızı koruma isteğinizi anlayışla karşılar” dedi Hecate, erkeksi kadının ona oturması için bir sandalye çekmesini bekleyerek. “Dolayısıyla şehrimi elimden alma niyetinizi ortaya çıkardıysam lütfen beni bağışlayın. Ben hırsa saygı duyarım ancak başka planlarım var.”

Lady martinisini yudumladı. “Kocamı öldürecek misiniz?”

Hecate cevap vermedi.

Lady bir daha sordu.

Macbeth kapıya baktı ve ağzının kuruduğunu hissetti. Buraya hapsolmuştu. Bombanın arkada *tik tak* sesiyle öttüğünü duyabiliyordu sanki. Binaların planlarını incelerken daima çıkışları da kontrol ettiğinden kurtulmanın bir yolunun olmadığını biliyordu. Pencereilerin dışında duvarlar asfalta dek yirmi kat dümdüz iniyordu.

Hapisti. Tuzağa düşmüştü. Hecate'nin tuzağına. Kendi tuzağına.

Ağzından nefes aldı ve içinde tırmanan paniği susturmaya çalıştı.

Gözleri odada gezindi. Saklanacak bir yer yoktu, bomba çok güçlüydü. Yeniden kapıya baktı. Kapı kolunun altındaki çevirmeli kilide.

Çevirmeli kilit ... Nefesini uzun, rahatlamış bir ıslıkla birlikte verdi. Kahretsin, nesi vardı böyle? Güldü. Otel kapılarının kapandığında kendiliğinden kilitlenmesi *gerekirdi*. Tanrı aşkına, kendisi de bir otelde yaşamıyor muydu? Kapıyı açmak için tek yapması gereken kilidi çevirmektir.

Bir elini uzattı. Tereddüt etti. Neden içinde bir ses ona bu kadar kolay olamayacağını söylüyordu? Asla kolay olmadığını, bu yerden çıkmasının imkânsızlığını, kendisini havaya uçurmaya mahkûm olduğunu?

Parmaklarının kilidi kavrarken terden kaydığını hissetti. Çevirdi.

Kilit döndü.

Kolu bastırdı.

Kapıyı iterek açtı.

Dışarı çıktı. Merdivenden inip koridorda koşarken içinden küfretti.

Asansörün önünde durdu ve düğmeye bastı.

Duvardaki ekranda asansörün zemin kattan yukarı çıktığını gördü.

Saatine göz attı. İki dakika kırk saniye.

Asansör yaklaşıyordu. Sesler mi duyuyordu? Bir tıkırtı, konuşma sesleri? Asansörde birileri mi vardı? Ya Hecate varsa? Artık odaya geri dönüp konuşmaya zaman yoktu.

Macbeth koştu. Plan çizimlerine göre yangın çıkışı soldaki köşeyi dönünceydi.

Öyleydi de.

Kapıyı açarken asansörün geldiğini haber veren *ping* sesini duydu. Nefesini ve kapıyı tutup bekledi. Sesler geliyordu kulağına. Tiz erkek çocuğı sesleri.

“Anlamadığım şey...”

“Bay El gelmeyecek. Bize sadece adamı orada yarım saat oyalamamız söylendi. Umarım şampanya hoşuna gitmiştir.” Servis arabası tekerlerinin sesi geldi.

Macbeth kapıyı kapadı ve merdivenden aşağı koştu.

Her katta numara vardı.

On yedide durdu.

Lady başını salladı. Nefes aldı. “Ama onu başka bir gün öldüreceksiniz, öyle mi?”

“Değişir. Elma suyu mu koydunuz?”

“Hayır. Neye göre değişir?”

“Bunun geçici bir kafa karışıklığı olup olmamasına. Sanırım ikinizin de ürünlerimi kullanmayı bırakması gerekiyor, belki de böylesi herkes için daha iyi olur.”

“Onu öldürmeyeceksiniz, çünkü ona emniyet müdürü olarak ihtiyacınız var. Macbeth’in planlarını bir kez ortaya çıkardığınıza göre artık dersini aldığını düşünüyorsunuzdur. Ne de olsa bir köpek itaatsizlik edip cezasını çekmeden eğitilmez.” Yaşlı adam erkeksi kadına döndü. “Ona bu ikiliden zeki olanı derken ne kastettiğimi şimdi anladın mı?”

“Peki benden ne istiyorsunuz, Bay El?”

“Zencefil mi yoksa? Hayır, bu tarfin sır olduğunu söylediniz, o yüzden cevabınız güvenilir olmaz. Sadece önünüzdeki seçenekleri bilmenizi istedim. İtaat ederseniz Macbeth’i zarar görebileceği her şeyden korurum. Sizin Tithonos’unuz^[17] olur. İtaat etmezseniz eğitilemeyeceği anlaşılan köpeklerle yaptıkları gibi ikinizi de öldürürüm. Etrafınıza bir bakın, Lady. Kaybedeceğiniz tüm bu şeylere bakın. Hayalini kurduğunuz ne varsa sahipsiniz. Daha fazlasını istemeye gerek yok. Tariflerinizde olduğu gibi, hayalleriniz de haddinden fazla çoğalırsa size ancak felaket getirirler.” Adam içkinin kalanını tek dikişte bitirdi ve kadehi masaya koydu. “Karabiber, değil mi? iki malzemedenden biri bu.”

“Kan” dedi Lady.

“Gerçekten mi?” Adam ellerini bastonuna dayadı ve ayağa kalktı. “İnsan kanı mı?”

Lady omuz silkti. “Bir önemi var mı ki? Gerçi sizin için olmalı, tarif hoşunuza gitmişe benziyor.”

İhtiyar adam güldü. “Şartlar farklı olsaydı sizinle ikimiz çok iyi arkadaş olabilirdik, Lady.”

“Başka bir hayatta” dedi Lady.

“Başka bir hayatta, benim küçük Zambak’ım.” Hecate bastonunu iki kez yere vurdu. “Sen burada kal. Biz yolu buluruz.”

Lady ikisi gözden kayboluncaya kadar gülümsemesini sürdürdü. Ardından nefesi kesildi, odanın döndüğünü hissetti ve sandalyenin kolçağına tutunmak zorunda kaldı. *Zambak*. Biliyordu. Bunu nasıl bilebilirdi?”

On yedinci kat.

Macbeth saatine baktı. Bir dakika vardı. O halde neden durmuştu? Servis arabasını merdivenden çıkarıyor olmalıydılar. Bomba patladığında orada

olacaklardı. Bundan ona neydi? Hecate'nin çocuklanydı onlar. Onlar da tüm bu düzenin bir parçası olduğuna göre sorun neydi? Bu şehirde kimse masum değilken bu şey tam da böyle bir anda nereden gelmişti ki aklına? Bir konuşmadan mı? Lady'nln yazdığı, onun yaptığı bir konuşmadan? Yıllar öncesinden, Polis Koleji'nden mezun olurlarken ettikleri bir yeminden mi? Yoksa onun da öncesinde, Banquo'nun ona söylediğı bir sözden mi? Bir yerden gelmişti aklına. Bir yerden. Ama onun ne olduğunu bir türlü hatırlamıyordu. Sadece...

Siktir, siktir, siktir!

Elli saniye.

Macbeth koştu.

Ama merdivenin aşağısına değil, yukarısına.

“Benimle gelin!” diye haykırdı Macbeth.

İki genç oğlan bir anda kral dairesinin kapısında beliren adama bakakaldılar. Biri elinde şampanya şişesi tutuyordu ve mantarın telini çözmeye başlamıştı.

“Hemen!” diye bağırdı Macbeth.

“Bayım, biz...”

“Ölmek istemiyorsanız otuz saniyeniz var!”

“Sakin olun, bayım.”

Macbeth şampanya soğutucusunu kaptı ve pencereye savurdu. Buz küpleri geri sekerek bir çatırtıyla beraber parke zemine dağıldı. Sonrasında gelen sessizlikte Macbeth sesini alçalttı: “Yirmi beş saniye sonra içeride bir bomba patlayacak.”

Ardından döndü ve koşmaya başladı. Merdivenden aşağı. Kulağında ayak seslerinin tıkırtısıyla. Asansörü hızlıca geçti. Yangın merdiveninin kapısını iki çocuk için açık tuttu.

“Koşun! Koşun!”

Kapıyı arkalarından kapadı ve onların peşinden gitti.

On beş saniye. Macbeth’in patlamanın büyüklüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak bu bomba Inverness gibi sağlam bir binayı yok etmek için yapılmışsa mümkün olduğunca uzağa gitmeleri gerekiyordu. On altıncı kat. Bir baş ağrısının gelmek üzere olduğunu sezdi; patlamanın basıncını

şimdiden kulak zarlarında, göz yuvarlarında ve ağzının içinde hissediyordu sanki. On dördüncü kat. Saatini kontrol etti. Fazladan on beş saniye geçmişti.

On birinci kat. Hâlâ bir şey olmamıştı. Geri sayım mekanizması tam doğru olmayabilirdi ya da kasıtlı bir gecikme payı bırakılmıştı. Önündeki iki çocuk yavaşlamaya başladı. Macbeth bağırınca yeniden canlandılar.

Sekizinci katta yangın çıkışı kapısından bir koridora daldılar ama Macbeth ana merdiveni kullanarak inmeye devam etti. Asansör bir ölüm tuzağından farksızdı. Zemin kata vardığında bomba neredeyse üç dakika gecikmişti.

Resepsiyona yürüdü. Aynı çalışanlar ondan habersizce masanın arkasında hiçbir şey olmamış gibi bekliyordu. Macbeth yağmura çıktı. Başını kaldırdı. Boynu ağrıyana kadar öylece dikildi. Sonra boş meydana Seyton'a ve onu bekleyen arabaya doğru yürüdü. Ne olmuştu böyle? Daha doğrusu, ne olmamıştı? Bomba emniyet müdürlüğünün bodrumunda rutubet mi kapmıştı? Kral dairesinden çıktıktan sonra biri gelip geri sayımı durdurmayı mı başarmıştı? Yoksa çoktan patlamıştı ama Özel Harekât'taki bomba uzmanının söylediğinden çok daha az etkili miydi? Peki ya şimdi ne olacaktı? Durdu. Hecate ve adamları otel odasına gidip terk edilmiş bir bomba bulduğunda ne yapacaktı? Geri dönüp o valizi oradan almalıydı.

Macbeth döndü. İki adım attı. Kaldırım taşlarına düşen gölgesini görmesiyle gök gürültüsünü andıran boğuk bir gümbürtüyü duyması bir oldu. Önce yağmur yağıyor sandı. Beyaz tanecikler yüzüne ve ellerine çarptı, ince bir patırtıyla etrafındaki kaldırım taşlarına yağdı ve park eden arabaların üzerinde dans etti. Birkaç metre önüne bir duş başlığı düşüp parçalandı. Başını kaldırdıktan biraz sonra bir güç onu yerinden fırlattı ve yanı başına bir şeyin çarptığını duydu. Macbeth korunmak için kollarını kaldırdı ancak onu yakalayan adam ayağa kalkmış, gri kabanını silkelemiş

ve kaçmıştı bile. Macbeth iki saniye önce dikildiği yerde paramparça olmuş kahverengi bir buzdolabı gördü.

Başını soğuk kaldırım taşlarına dayadı.

Obelisk'in üzerinde alevler yükseliyor, gökyüzüne doğru kara bir duman tütüyordu. Bir şey taşlardan sekerek başının yanına geldi ve durdu. Macbeth onu eline aldı. Etrafında hâlâ tel sarılıydı.

“Ne oldu böyle?” dedi Seyton, Macbeth arabaya binince.

“Tourtell” dedi Macbeth. “Hecate’yi uyarmış. Sür.”

“Tourtell mı?” dedi Seyton. Silecekler beyaza bulanık ön camdan küçük parçacıkları temizlerken araba kaldırımından ayrıldı.

“Planımızı bilen tek kişi Tourtell’dı. Hecate’nin onun yerine beni öldürmesi umuduyla ona haber vermiş olmalı.”

“Peki Hecate seni öldürmeye çalışmadı mı?”

“Hayır. Tam tersi. Beni kurtardı.”

“Ama neden?”

“Çünkü kuklalara ihtiyacı var.”

“Ne?”

“Yok bir şey, Seyton. Inverness’a sür.”

Macbeth kaldırıma, gökyüzüne aval aval bakan insanlara göz gezdirdi. Gri kabanlı birilerini aradı. Kaç taneydiler? Hepsi mi yoksa sadece bazıları mı gri kaban giyiyordu? Daima orada mıydılar? Gözlerini kapadı. Ölümsüz olmayı düşündü. Tahta bir kukla kadar ölümsüz. Kafasının içindeki basınç arttı. Ve aklına tuhaf bir düşünce geliverdi. Hecate’nin onu zarar görmekten koruma sözü bir lütuf değil, aksine lanetti. Şampanya şişesinin mantarını parmaklarının arasında yuvarlarken teli teninde hissedebiliyordu. Derken ilk polis sirenini duydu.

Seyton Inverness'ın önünde durdu; Macbeth arabadan inmek üzereyken Tourtell'in sesini işitti.

“Radyonun sesini aç” dedi ve tekrar arabaya bindi.

“ ... ve hem söylentilere cevap vermek hem de siz değerli yurttaşlara duyduğum saygıdan ve seçtiğiniz yöneticiler hakkında bilgi sahibi olma hakkınızdan ötürü, bugün itibariyle on beş sene önce kısa bir evlilik dışı ilişki yaşadığımı ve bu ilişkiden bir oğlum olduğunu size açıklamaya karar verdim. İlgili taraflarla, yani oğlumun annesi ve karımla anlaşarak bu olayı halkın gözü önünden uzak tutmakta karar kılmıştık. Oğlumla ve annesiyle daima yakın bir irtibat içinde oldum ve kendi imkanlarımla onların ihtiyaçlarını karşıladım. Bu olayı gizli tutmak, birçok tarafı düşünerek verilmiş bir karardı. O zamanlar görevde bulunmadığım, ayrıca en yakınımdaykiler ve kendim haricinde kimseye cevap verme zorunluluğum olmadığı için şehri düşünmeme gerek yoktu. Şimdiyse şartlar daha farklı ve bu bilgiyi paylaşmak için doğru bir zaman. Oğlumun annesi ağır bir hastalık geçiriyor ve onun da rızasıyla oğlum iki ay önce benim yanıma taşındı. O günden beri Kasi'yi halka açık etkinliklerde yanımda getirdim ve onu oğlum olarak tanıttım. Gelin görün ki bu dürüstlüğüme ironik bir şekilde farklı söylentilere yol açmış gibi görünüyor. Gerçek, hepimizin bildiği gibi inanması en güç olandır. Bundan on beş yıl önce eşimi aldatmış olmaktan elbette gurur duymuyorum; fakat bu konuda en yakınımdaykilerin affını istemekten başka elimden gelen pek bir şey yok. Liderlik kabiliyetlerimi özel hayatım üzerinden değerlendirenler için elimden çok bir şey gelmediği gibi. Tek yapabileceğim, benim için son derece acı verici ve değerli olan özel hayatımla ilgili ayrıntıları açıklayarak size nasıl güven duyuyorsam, sizlerin de bana güven duymasını istemek. Hayatımı daima gurur duyacağım şekilde yaşamamış olabilirim ancak on beş yaşındaki oğlum Kasi'yle gurur duyuyorum. Dün gece onunla uzun bir konuşma yaptık ve

benden şimdi yaptığım şeyi yapmamı istedi. Tüm şehre onun babası olduğumu açıklamamı.” Tourtell derin bir nefes aldı ve sözlerini tamamlarken sesi bariz bir şekilde titredi. “Onun benim oğlum olduğunu.” Öksürdü. “Ve de önümüzdeki başkanlık seçimlerini kazanmamı.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ve belli ki duygulanmış bir kadının sesi geldi.

“Belediye Başkanı Tourtell’in açıklamalarını dinledik. Şimdi haberlere kaldığımız yerden devam ediyoruz. 4. Bölge’deki Obelisk Kumarhanesi’nin en üst katında büyük bir patlama meydana geldi. Patlamada ölen ya da yaralanan bildirilmedi ancak...”

Macbeth radyoyu kapattı.

“Kahretsin” dedi. Ardından kahkahalara boğuldu.

Lady yastıklara sırtını dayadı ve sabahlığının altından çıkardığı ayağını yatağın ucunda alçak bir tabureye oturan Macbeth'e doğru uzattı. Askıda iki kırmızı elbise duruyordu. Macbeth ince bileğini ve pürüzsüzce tıraşlanmış bacağını okşadı.

“Demek Hecate planlarımızı biliyormuş” dedi. “Ona kimin anlattığını söyledi mi?”

“Hayır” dedi Lady. “Ama düzgün davranırsak benim Tithonos'um olacağını söyledi.”

“Tithonos da kim?”

“Ebedi yaşam bahşedilen yakışıklı bir Yunan. İtaat etmezsek de bizi eğitime karşılık vermeyen köpekler gibi öldürecekmiş.”

“Hımm. Muhtemelen ona Tourtell anlatmış olmalı.”

“Bunu üçüncü defa söylüyorsun, sevgilim.”

“Ayrıca kaypak herif bizi ispiyonlamakla kalmadı. Çocuk da onun öz oğluymuş. Şimdi esas soru, bu şehirdeki insanların bir zamparayı yeniden belediye başkanı yapmayı isteyip istemeyecekleri.”

“On beş yıl önce yaşanmış tek bir kaçamak yüzünden mi istemeyecekler?” dedi Lady. “Tourtell'in daha o zaman itiraf ettiği, af dilediği ve hem annesine, hem oğluna bakarak bedelini ödediği bir kaçamak? Üstelik annesi hastalanınca Aziz Tourtell oğlunu yanına almışken? Halk bu iyiliği için ona hayran kalacak, sevgilim. Tourtell çoğu

insanın anlayacağı bir hata yaptı ve sonrasında utancını da merhametini de gösterdi. O artık *halkın* adamı. Bu açıklama dâhiyane bir hareketti. Bundan sonra tüm şehir oyunu ona vermek isteyecek.”

“O zaman Tourtell aday olacak ve kazanacak demektir. Peki ne yapabiliriz?”

“Evet, ne yapabiliriz? Ama öncelikle, hangi elbise, Jack?”

“İspanyol olan” dedi Jack, tepside bir fincan çay alıp Lady’nin komodinine koyarak.

“Teşekkürler. Tourtell ve Hecate için sen ne diyorsun, Jack? Bir şey yapmalı mıyız yoksa çok mu riskli?”

“Ben strateji uzmanı değilim, hanımefendi. Ancak bir yerde okuduğuma göre iki cephede birden düşmanlarınız olduğunda uygulanan iki klasik strateji varmış. İlki düşmanlardan biriyle ateşkes yapıp gücünüzü diğerini yenmek için kullanmak ve onu yenince ilkine hiçbir uyarıda bulunmadan saldırmak. İkincisi ise iki düşmanı birbirine kırdırmak, ikisinin de zayıflamasını beklemek ve öyle saldırmak.”

Macbeth’e de bir fincan kahve verdi.

“Hatırlat da seni terfi ettireyim” dedi Macbeth.

“Ah, zaten terfi aldı” dedi Lady. “Önümüzdeki iki hafta için tüm odalarımız tutuldu, o yüzden Jack’in artık bir yardımcısı var. Ona ‘efendim’ diye seslenecek bir yardımcı.”

Jack güldü. “Benim fikrim değildi.”

“Benim fikrimdi” dedi Lady. “Ayrıca sadece bir fikir değil. Hitap biçimleriyle ilgili kurallar olması tamamen mantığa dayanıyor. Herkese hiyerarşiyi hatırlatıyor ki yanlış anlamaların önüne geçilebilsin. Belediye başkanı olağanüstü hâl ilan ettiğinde şehri kimi yöneteceğinin önemli olması gibi. Peki kim yönetir, biliyor musun?”

Jack başını iki yana salladı.

“Emniyet müdürü” dedi Macbeth, kahvesini yudumlayarak. “Ta ki yine kendisi olağanüstü hâli sonlandıranı dek.”

“Gerçekten mi?” dedi Jack. “Peki belediye başkanı ölürse ne olur? Emniyet müdürü o zaman da mı onun görevini devralır?”

“Evet” dedi Macbeth. “Yeni bir başkan seçilinceye dek.”

“Bu kuralları savaştan hemen sonra Kenneth getirdi” dedi Lady.

“O zamanlar kriz durumlarında çevik ve kendine güvenen kişilerin liderlik etmesine çok önem veriliyordu.”

“Kulağa mantıklı geliyor” dedi Jack.

“Olağanüstü halle ilgili asıl harika olan şey, emniyet müdürünün tam anlamıyla her şeyi yönetmesi. Adalet sistemini askıya alabilir, basını sansürleyebilir, seçimleri belirsiz bir süreyle erteleyebilir; bir bakıma...”

“Diktatör.”

“Kesinlikle, Jack.” Lady çayını karıştırdı. “Ama maalesef Tourtell olağanüstü hâl ilan etmeyi kabul etmez, o yüzden en iyi ikinci seçenikle idare etmemiz gerekecek.”

“Nedir o?”

“Tourtell’in ölmesi tabii ki.” Lady çayını yudumladı.

“Ölmesi mi? Yani?..”

“Suikasta uğraması” dedi Macbeth, Lady’nin baldırını hafifçe sıkarak. “Bunu kastetmiştin, değil mi aşkım?”

Lady başıyla onayladı. “Emniyet müdürü şehrin yönetimini devraldığını duyururken suikast soruşturulmaya başlanır. Cinayetin arkasında siyasi nedenler mi var? Hecate mi? Yoksa Tourtell’in eşini aldatmasıyla mı bir ilgisi var? Haliyle soruşturma uzadıkça uzar.”

“Ama geçici olarak yönetimi ben devralırım” dedi Macbeth, “sadece yeni bir başkan seçilene dek.”

“Sokaklarda kan döküldüğünü düşünsene, hayatım. Polis memurları öldürülüyor, politikacılar suikasta uğruyor. Olağanüstü hâl ilan edilip edilmeyeceğine artık başkanlık görevini yürüten emniyet müdürü karar verecek. Seçimleri ortalık sakinleşene kadar dilediğince erteleyebilecek. Ve ortalığın ne zaman sakinleştiğini belirleyecek olan da yine o olacak.” Macbeth Duff’la ikisinin yetimhanenin okul bahçesinin kralı olduğu ve büyük çocukların bile bunu kabul etmek zorunda kaldığı o yıllarda olduğu gibi çocukça bir zevk hissetti. “Yani gerçekte ne kadar istiyorsak o kadar bir süre sınırsız gücümüz olacak. Ve Başkent bu duruma müdahale edemeyecek. Emin misin?”

“Bugün yüksek mahkeme yargıçlarından biriyle uzun ve ilginç bir konuşma yaptım, sevgilim. Kenneth’ın uygulamaya koyduğu tedbirler federal yasalarla çelişmedikçe Başkent’in çok az, hatta hiç yaptırımını yok.”

“Anladım.” Macbeth çenesini kaşıdı. “Gerçekten de ilginç. O halde bize tek gereken Tourtell’in ölmesi ya da kendisinin olağanüstü hâl ilan etmesi.”

Jack öksürdü. “Başka bir arzunuz var mı, hanımefendi?”

“Hayır Jack, teşekkürler.” Lady gitmesi için neşeyle elini salladı.

Jack koridora açılan kapıyı araladığında Macbeth zemin kattan gelen uğultuyu, kapı kapandığında ise inleyen bir ambulans sirenini duydu.

“Tourtell bizi durdurmak için plan yapıyor” dedi Lady. “Suikastın çok geçmeden olması gerek.”

“Ya Hecate? Tourtell ve Hecate bir yılansa Tourtell olsa olsa kuyruğu, Hecate de başı olur. Kuyruğu kesmek sadece onu daha tehlikeli yapar. Önce başını halletmeliyiz!”

“Olmaz.”

“Olmaz mı? itaat etmezsek bizi öldüreceğini söylüyor. Onun eğitimli köpeği mi olmak istiyorsun?”

“Otur ve beni dinle, sevgilim. Jack’i duydun. Düşmanların biriyle ateşkes yapıp diğerine saldıracağız. Şu anda Hecate’ye kafa tutamayız. Kaldı ki Hecate’yle Tourtell’in birlikte çalıştığından bile emin değilim. Öyle olsaydı Hecate bize Tourtell’dan ve başkanlıktan uzak durmamızı söylerdi.

Ama söylemedi, aday olacağınla ilgili tahminlerden sonra bile söylemedi. Dersimizi aldığımızı ve artık onun sadık köpekleri olduğumuzu düşündüğü müddetçe şehrin siyasi yönetimini ele geçirirken bizi, yani dolaylı olarak kendisini alkışlamaktan başka bir şey yapmayacak. Anlıyor musun? Şimdilik tek bir düşmanla ilgilenip istediğimizi alacağız. Hecate’ye ne yapmamız gerektiğine daha sonra karar veririz.”

Macbeth elini bacağından yukarı kaydırarak dizini geçti. Lady sustu, gözlerini kapadı ve Macbeth onun nefesini dinledi. Sözcüklerle dile getirilmeyen komutlarla elinin ne yapması gerekip gerekmediğini ona anlatan nefesi.

Öğleden sonra ve akşam boyunca yağan yağmur, asla temiz olmayan şehri yıkamaya devam ediyordu. Fleance, Duff, Malcolm ve Caithness’in yağmur dinene kadar kalmaya karar verdiği Grand Oteli’nin çatısı damlalarla dövülüyordu. Caithness odasının çalan kapısına uyandığında saat gecenin ikisiydi. Kim olduğunu hemen anladı.

Kapıya kaç kez, hangi aralıklarla ya da ne şiddetle vurulduğu değildi ona kimin geldiğini söyleyen. Kapının çalınma şekliydi. Daima düz bir elle çalardı. Ve Caithness o eli en ufak kırışığına ve çatlağına kadar bilirdi.

Kapıyı çok az araladı.

Duff’ın giysilerinden ve saçından sular damlıyor, dişleri takırdıyordu; yüzü öyle solgundu ki yara izi bile zor görünüyordu. “Afedersin ama gerçekten sıcak bir duşa ihtiyacım var.”

“Sen otelde?..”

“Fleance’la ikimiz ranzalı ve lavabolu bir odayı paylaşıyoruz.”

Caithness içeri girmesi için kapıyı biraz daha açtı.

“Nereye gittin?” diye sordu.

“Mezarlığa” dedi Duff, banyodan seslenerek.

“Gecenin bu vaktinde mi?”

“Dışarıda fazla insan yokken.” Caithness musluğun açıldığını duydu. Banyo kapısının yakınında dikildi. “Duff?”

“Evet.”

“Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum.”

“Ne?” diye bağırdı Duff.

Caithness boğazını temizledi ve sesini yükseltti. “Ailen için.” Kelimelerini yutan suyun fayansa çarpışını dinledi, Duff’ı ondan gizleyen buharı izledi.

Duff ıslak kıyafetlerini tek koluyla tutarak banyoda asılı duran bornozla dışarı çıktığında Caithness giyinmiş, geniş yatakta yatıyordu. Duff pantolonunun cebinden ıpslak bir sigara paketli çıkardı. Caithness başını sallayarak gelmesine izin verince Duff yanına uzandı. Caithness başını onun koluna yasladı ve camdan yapılmış kubbeli sarı tavan lambasına baktı.

“Işığa çok yaklaşırsan sonu böyle olur” dedi Duff. Caithness’in ne düşündüğünü tahmin etme yeteneğini yitirmemişti.

“Ikarus.”^[18]

“Macbeth” dedi Duff ve bir sigara yaktı.

“Sigaraya tekrar başladığını bilmiyordum.”

“Biraz tuhaf aslında. Bu boku içmeyi hiçbir zaman sevmedim.” Yüzünü buruşturdu ve tavana iri, kalın bir duman halkası üfledi.

Caithness sessizce güldü. “O zaman neden başladın?”

“Sana anlatmadım mı?”

“Bana anlatmadığın çok şey var.”

Duff öksürdü ve sigarayı ona verdi. “Çünkü Macbeth gibi olmak istedim.”

“Onun senin gibi olmak istediğini sanıyordum.”

“O kadar iyi görünüyordu ki. Ve bir o kadar... özgür. Kendisiyle barışık ve mutluydu, kendi başınayken bile çok mutlu. Ben hiç öyle olamadım.”

“Ama sende de zekâ vardı.” Caithness bir nefes çekti ve sigarayı geri verdi. “Bir de insanları haklı olduğuna ikna etme kabiliyeti.”

“İnsanlar haksız olduklarının farkına varmayı sevmezler. Ayrıca ben kendimi başkalarına sevdirmeyi beceremezdim. Ama o becerirdi.”

“Ucuz bir cazibe, Duff. Şimdi nasıl biri olduğuna bir bak. Demek ki herkesi kandırıyormuş.”

“Hayır.” Duff başını iki yana salladı. “Hayır, Macbeth kimseyi kandırmadı. Açıksözlü ve dürüst biriydi. Bir aziz sayılmazdı elbette ama hiç gizli saklısı olmazdı; ne görüyorsan oydu. Konuşurken seni akıyla ya da yaratıcılığıyla etkileyemezdi belki ama ağzından çıkan her kelimeye güvenirdin. Ve güvenin boşa çıkmazdı.”

“Güven mi? O duygusuz bir katil, Duff.”

“Yanılıyorsun. Macbeth fazla duygusaldır. O yüzden bir sineği bile incitemez. Daha doğrusu, özellikle de bir sineği. Saldırgan bir yabanarısını, evet; ama savunmasız bir sineği, hayır. Ne kadar rahatsız edici olursa olsun, asla.”

“Onu nasıl savunabiliyorsun, Duff? Onun yüzünden tüm...”

“Savunmuyorum. O tabii ki bir katil. Tek söylediğim, kendini savunamayan kimseyi öldüremez. Sadece bir kez yaptı. Onda da beni kurtarmak için.”

“Ciddi misin?” dedi Caithness. “Anlatmayı düşünüyor musun?”

Duff sigaradan güçlü bir nefes çekti. “Forres’a giden köy yolunda Kuzey Süvarileri’nden birini öldürdü. Arkadaşını Sweno sanarak vurduğumu

gören genç bir adamı.”

“Yani size silah çekmediler mi?”

Duff başını hayır der gibi salladı.

“O zaman Macbeth de senden iyi biri değilmiş” dedi Caithness.

“Hayır, iyiydi. Ben kendi iyiliğim için öldürdüm. O ise başkası için.”

“Çünkü polis teşkilatında yaptığımız budur. Birbirimizi kollamak.”

“Hayır. Bana borcu olduğunu düşündüğü için yaptı.” Caithness dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Ne borcu?” Duff sigarasını tavana doğru kaldırdı, tek gözünü yumup diğerini ateşin yukarısına sabitledi. “Büyükbabam ölüp de yetimhaneye geldiğimde fazla büyüktüm, on dört yaşındaydım. Macbeth’le akrandık ama o beş yaşından beri oradaydı. Macbeth’le aynı odada kalmaya başladık ve hemen arkadaş olduk. O zamanlar Macbeth kekeleyerek konuşurdu. Bilhassa gecenin bir yarısı odadan çıkıp bir saat sonra geri geldiği o cumartesi geceleri yaklaşırken. Nereye gittiğini bana hiç söylemezdi. Bir keresinde şaka yollu onu yetimhane müdürü Lorreal’e şikayet etmekle tehdit ettiğimde bana bunun pek işe yaramayacağını söyledi.” Duff sigaradan bir nefes daha aldı. “Çünkü onun yanına gidiyormuş.”

“Yani... müdür...”

“... Macbeth kendini bildi bileli istismar ediliyormuş. Kulaklarıma inanamadım. Lorreal ona... bir insanın bir insana yapabildiğine ve bundan zevk duyduğuna inanamayacağın şeyler yapmış. Macbeth bir defa direnmeyi denediğinde Lorreal onu neredeyse öldürene kadar dövmüş ve iki hafta boyunca ıslah odası dedikleri ama gerçekte bir hücre olan bodrumdaki o yere kilitlemiş. Öyle sinirlendim ki bunları duyduğumda sinirimden ağladım. Çünkü söylediği her kelimenin doğru olduğunu biliyordum. Macbeth asla yalan söylemezdi. O yüzden Lorreal’i öldürmeyi teklif ettim. Ona yardım edecektim. Macbeth kabul etti.”

“Onu öldürmeyi mi planladınız?”

“Hayır” dedi Duff, sigarayı ona vererek. “Plan falan yapmadık. Sadece öldürdük.”

“Sen...”

“Bir perşembe günü Lorreal’in odasına gittik. Horluyor mu diye kapıdan kontrol ettik. İçeri girdik. Macbeth odayı avucunun içi gibi biliyordu. Ben içeride kapıya göz kulak olurken Macbeth de yatağa gitti ve bıçağını kaldırdı. Zaman ilerledi ama geri dönmedi. Gözlerim karanlığa alışınca onu yatağın başında taş gibi hareketsizce dikilirken gördüm. Sonra kıvranarak yanıma geldi ve ‘Ya-ya-yapamadım’ diye fısıldadı. Bıçağı alıp doğruca Lorreal’e gittim ve onun horlayan ağzına sertçe sapladım. Bir süre debelendikten sonra horlaması kesildi. Ve hemen oradan çıktık.”

“Tanrım.” Caithness cenin pozisyonunda kıvrıldı. “Sonra ne oldu?”

“Çok bir şey olmadı. Katili iki yüz genç şüpheli arasından bulmaları gerekiyordu. Kimse Macbeth’in eskisinden de çok kekeleyişini fark etmedi. Birkaç hafta sonra yetimhaneden kaçtığına kimse bunu cinayetle ilişkilendirmedi. Ne de olsa çocuklar hep kaçardı.”

“Daha sonra Macbeth’le ikiniz tekrar mı buluştunuz?”

“Onu bir iki defa tren garının yakınlarında gördüm. Konuşmak istedim ama benden kaçtı. Bilirsin işte, alacaklıdan kaçan bir borçlu gibi. Birkaç sene sonra polis akademisinde yeniden karşılaştık. O yıllarda uyuşturucu kullanmıyordu ve kekelemesi tamamen geçmişti. Çok farklı bir çocuk oluvermişti. Benim olmak istediğim çocuk.”

“Çünkü senin aksine vicdan azabı çekeceği bir cinayet işlememiş temiz ve iyi yürekli bir adamdı, öyle mi?”

“Macbeth soğukkanlılıkla cinayet işlemeyi her zaman bir erdem değil, zayıflık olarak gördü. Özel Harekât’taki görevi boyunca o ve adamları yalnızca saldırıya uğradıkları zaman öldürdü.”

“Peki tüm bu şimdiki cinayetler?”

“Kendisi yerine başkalarına yaptırdı.”

“Kadınları ve çocukları öldürtmek... Sanırım senin tanıdığından farklı bir adama dönmüş, Duff.”

“İnsanlar değişmez.”

“Sen değiştin ama.”

“Gerçekten değiştim mi?”

“Değişmeseydin burada olmazdın. Bu savaşta savaşmazdın. Macbeth için bunları söylemezdin. Sen tam anlamıyla bir bencilsin. Yoluna çıkan her şeyi ve herkesi hor görmeye hazır bir bencil. İş arkadaşlarını, aileni. Beni.”

“Sadece bir kez değişmeyi gerçekten istediğimi hatırlıyorum; o da Macbeth gibi olmayı istediğimde. Bunun imkânsız olduğunu anladığımda ise daha iyi biri olmak zorunda kaldım. Ona sahibinin verdiğinden daha az değer verse bile istediği şeyi alan biri. Tıpkı Hecate’nin o çocuğun gözünü alması gibi. Meredith’e ne zaman âşık olduğumu biliyor musun?” Caithness başını iki yana salladı.

“Dördümüz, yani Macbeth, ben, Meredith ve onun kız arkadaşı birlikte otururken Macbeth’in Meredith’e nasıl baktığını gördüğüm zaman.”

“Bana bunun doğru olmadığını söyle, Duff.”

“Ne yazık ki doğru.”

“Sen aşağılık bir adamsın, Duff.”

“Benim de anlatmaya çalıştığım bu zaten. Sen bu savaşta başkaları için savaştığımı söylüyorsun; ama gerçekten bunu mu yapıyorum, yoksa sadece Macbeth’ten istediğini bildiğim bir şeyi mi almayı arzuluyorum, emin değilim.”

“Ama o bunu istemiyor, Duff. Şehir, güç, servet... İnan bana, hiçbiri umurunda bile değil. O sadece onun sevgisini istiyor.”

“Lady’nin.”

“Tüm yaptıkları Lady için. Hâlâ fark etmedin mi?”

Duff tavana yamuk bir duman halkası üfledi. “Macbeth gücünü aşktan alırken ben kıskançlık ve nefretten alıyorum. Onun merhamet gösterdiği yerde ben öldürüyorum. Yarın bir zamanlar en iyi dostum olan adamı pusuya düşürüp öldüreceğim ve merhametle aşk bir kez daha kaybetmiş olacak.”

“Bunlar sadece kötümser ve kendinden nefret eden birinin sözleri olabilir, Duff.”

“Hımm.” Duff sigarayı komodindeki küllüğe bastırarak söndürdü. “Kendine acıyan demeyi unuttun.”

“Evet, unuttum. Bir de kendine acıyan.”

“Ben hayatım boyunca küstah ve bencil oldum. Beni nasıl sevebildiğini hâlâ anlamıyorum.”

“Bazı kadınların onları kurtarabileceğini düşündükleri adamlara zaafı olur; bazılarınınnsa kurtarabileceğini düşündükleri adamlara.”

“Kesinlikle” dedi Duff, ayağa kalkarak. “Ama siz kadınlar erkeklerin değişmediğini anlamıyorsunuz. Aşk bulduğumuzda, hatta öleceğimizi fark ettiğimizde bile. Asla.”

“Kimileri özgüvensizliklerini gizlemek için sahte bir kibre başvurur; senin kibrin ise gerçek, Duff. Tamamen özgüvene dayanıyor.”

Duff gülümsedi ve ıslak pantolonunu beline çekti. “Haydi sen uyumaya çalış. Yarın zinde bir kafaya ihtiyacımız olacak.” O gittikten sonra Caithness ayağa kalktı, perdeyi yana çekti ve aşağıdaki caddeye baktı. Su birikintilerini kamçılایarak geçen lastiklere. Joeys Hamburger Barı’nın, Pekin Kuru Temizleme’nin ve Tandrella Tombala Salonu’nun sönük tabelalarına. Ara sokakta bir saniyeliğine parlayıp sönen bir sigaraya.

Birkaç saat sonra gün ağaracaktı.

Ve artık tekrar uyuyabilmesi imkânsızdı.

Cumartesi, beraberinde daha fazla yağmur getirdi. Şehrin iki gazetesinin ön sayfaları Tourtell'in açıklamasına ve Obelisk'in çatısındaki patlamaya ayrılmıştı. *The Times*, başyazısında Macbeth'in radyo röportajından belediye başkanlığına aday olmayı kesin bir dille reddetmediği anlamının çıktığını belirtiyordu. Aziz Jordi Hastanesi'nde oğlunun annesinin başında beklediği için Tourtell'dan yorum alamadıkları da söyleniyordu. O sabahın sonunda nihayet yağmur dindi.

"Eve erken geldin" dedi Sheila, holde ellerini önlüğüne silip kocasına biraz endişeyle bakarken.

"Yapacak bir şey bulamadım. Galiba işe giden bir tek ben vardım" dedi Lennox. Çantasını dolabın çekmecesine koydu, gardıroptan bir giysi askısı aldı ve paltosunu astı. Belediye meclisi kamu sektöründe haftada beş gün çalışılacağını kabul edeli iki sene olmuştu ama emniyet müdürlüğünde çalışmaya devam edebilmek için cumartesileri de işte görünmek yazılmamış bir kural gibiydi.

Lennox karısının yanağına hafif bir öpücük kondururken alışkın olmadığı yeni bir parfüm kokusu fark etti ve aklında o ana kadar düşünmediği bir fikir beliriverdi: Ya onu yatakta başka bir adamla yakalasaydı? Bu düşünceyi derhal reddetti. Birincisi, o öyle bir kadın değildi. İkincisi, yeterince çekici değildi; kala kala minik bir albinoya kalmış olmasının bir

sebebi vardı sonuçta. Aldatılma fikrini reddetmesinin üçüncü ve *en* güçlü nedeni ise bunların aksine basitti: Katlanması çok güçlü de ondan.

Sheila “Kötü bir şey mi oldu?” diye sordu ve onun peşinden oturma odasına gitti.

“Hayır tabii ki” dedi Lennox. “Sadece yorgunum. Çocuklar nerede?”

“Bahçedeler. Sonunda hava biraz olsun düzeldi.”

Lennox geniş pencerenin yanında dikildi. Bahçede zıplayıp çığlık atan, gülüşen ve amacını anlamadığı bir oyun oynayan çocuklarını izledi. Görünüşe göre birbirlerinden kaçıyorlardı. *Öğrenmek için iyi bir yetenek*, diye düşündü Lennox. Gökyüzüne baktı. Düzeldi dediği hava bu muydu? Yeni bir yağmur tufanından önceki kısacık araydı bu sadece. Kendini bir koltuğa bıraktı. Böyle daha ne kadar devam edebilirdi?

“Öğle yemeği bir saatten önce hazır olmaz.”

“Sorun değil, hayatım.” Lennox karısına baktı. Onu gerçekten seviyordu ama hiç âşık gibi hissetmiş miydi? Hatırlamıyordu, belki de bir önemi yoktu. Sheila bu konu hakkında tek kelime etmemiş olsa da onun da âşık olmadığından adı gibi emindi. Sheila fazla konuşmazdı. Lennox’un ikna çabalarına boyun eğip onun önce kız arkadaşı, sonra karısı olmayı kabul etmesinin nedeni buydu belki de. İkisi için de konuşacak birini bulmuştu.

“Kötü bir şey olmadığından emin misin?”

“Kesinlikle eminim, tatlım. Çok güzel kokuyor. Ne bu?”

“Eee, morina balığı” dedi Sheila, kaşlarını bir soru sorar gibi çatarak.

Hazırlamaya az önce başladığı yemeği değil, parfümünü kastettiğini söyleyecekti ki Sheila mutfığa gitti. Lennox koltuğu bahçeye doğru çevirdi. Büyük kızı onu görünce yüzü parladı ve iki kardeşine bir şeyler bağırdı. Lennox onlara el salladı. Böyle alımsız iki kişiden bu kadar güzel çocuklar nasıl çıkabilmişti? O anda aynı düşünce yine aklına geldi: *Tabii bunlar gerçekten onun çocuklarıysa.*

Aldatma ve ihanet...

Oğlu ona sesleniyordu, ne dediği duyulmuyordu. Yine de babasının dikkatini çektiğini görünce çimlerin üzerinde parende attı. Lennox ellerini havaya kaldırarak onu alkışladı. Şimdi üçü birden parende atıyordu. Babalarını, hâlâ hayran oldukları ve örnek almaya değdiğini düşündükleri babalarını etkilemeye çalışıyorlardı. Bağrışıyor, gülüp oynuyorlardı. Lennox Fife'taki sessizliği, gün ışığını, parçalanmış bir pencerede sallanan perdeleri, duvardaki deliklerden birinden geçerken zar zor duyulan kasvetli bir notayla ıslık çalan esintiyi düşündü. Tüm o dayanılmaz anıları. İnsanın sevdiklerini kaybetmesi için o kadar çok yol vardı ki. Günün birinde Sheila kocasının, çocuklar ise babalarının aslında nasıl biri olduğunu öğrenirler ya da fark ederlerse ne olurdu? Onların rüzgârı da aynı ağıtı mı yakardı?

Gözlerini kapadı. Bir parça istirahat için. Bir parça düzgün hava.

Tepesinde dikilen ve nefesini ona doğru veren birini hissetti. Gözlerini açtı. Sheila'ydı.

“Sana bağırdığımı duymadın mı?” diye sordu.

“Ne?”

“Seni arıyorlar. Dedektif Seyton diye biri.”

Lennox hole gitti, ahizeyi eline aldı.

“Alo?”

“Eve erken dönmüşsün ha, Lennox? Bu akşam biraz yardıma ihtiyacım olacak.”

“Pek iyi değilim. Başka birine sorsan iyi olur.”

“Emniyet müdürü seni götürmemi istedi.”

Lennox yutkundu. Ağzına kurşun tadı geldi. “Nereye götürmeni?”

“Hastaneye. Bir saate hazır ol. Seni almaya geleceğim.” Bir *tık* sesi duyuldu. Seyton telefonu kapatmıştı. Kurşun...

“Ne olmuş?” diye seslendi Sheila mutfaktan.

Çevresinin şeklini alan, zehirleyip öldüren soluk bir metal; ağır ama üç yüz elli derecede eriyen dayanıksız bir madde.

“Hiçbir şey, hayatım. Hiçbir şey.”

Macbeth ölümle ilgili bir rüyadan uyandı. Kapı çalınıyordu. Nasıl çalındığına bakılırsa uzun süredir devam ediyor olmalıydı.

“Efendim!” Jack’in sesiydi.

“Evet” diye homurdandı Macbeth, etrafına bakınarak. Odaya gün ışığı dolmuştu. Saat kaçtı? Rüya görmüştü. Elinde hançerle bir yatağın başında dikiliyordu rüyasında. Ama her gözünü kırptığında yastıktaki yüz değişiyordu.

“Dedektif Caithness telefonda, efendim. Acil olduğunu söylüyor.”

“Bağla” dedi Macbeth, yatakta komodinin olduğu tarafa dönerek. “Caithness?”

“Cumartesi günü aradığım için özür dilerim ama bir ceset bulduk. Korkarım sizden yardımınızı istememiz gerekiyor.” Sesi nefes nefese geliyordu.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü Fleance olabileceğini düşünüyoruz. Banquo’nun oğlu. Ceset kötü bir halde ve şehirde yakın akrabası olmadığı için onu en iyi teşhis edebilecek kişi sizsiniz gibi görünüyor.”

“Ah” dedi Macbeth, boğazının sıkıştığını hissederek.

“Efendim?”

“Evet, sanırım öyle” dedi Macbeth. Yorgana daha sıkı sarıldı. “Ceset bu kadar zaman denizde kaldıysa...”

“Mesele de o zaten.”

“Neymiş mesele?”

“Onu denizde değil, 14 ve 15. Cadde’nin arasında bir arka sokakta bulduk.”

“Ne?”

“O yüzden incelemeden önce Fleance olduğundan yüzde yüz emin olmak istiyoruz.”

“14 ve 15 mi dedin?”

“14. Cadde’ye gelin. Doheney’e. Sizi Joeys Hamburger Barı’nın önünde bekleyeceğim.”

“Tamamdır, Caithness. Yirmi dakika sonra oradayım.”

“Teşekk rl r, efendim.”

Macbeth telefonu kapattı. Zambakları gördü. Halıdaki  i ekler zambaktı. Zambak... Lady’nin çocuğunun ismiydi bu. Neden bu bağlantıyı daha önce kurmamıştı ki? Çünkü daha önce ölümü bu kadar görmemiş, tatmamış, onunla yemek yiyip onunla uyumamıştı. Gözlerini kapadı. Rüyasında değişen yüzleri hatırladı. Yetimhane Müdürü Lorreal’in ağzı açık horlayan, hiçbir şeyden habersiz yüzü Emniyet Müdürü Duncan’ın yüzüne, her şeyden haberdar bir halde açılarak ona bakan gözlerine dönüştü önce. Ardından Banquo’nun sert, vahşi bakışları geldi. Vücutları yoktu, sadece yastıkta başları vardı. Sonra da asfalta diz çökerek çoktan ölmüş arkadaşına ve üzerine doğru yürüyen Macbeth’e bakakalan isimsiz genç Kuzey Süvarisi’nin paniğe kapılmış ifadesi. Macbeth gözlerini tavana çevirdi. Ve bir kâbustan uyanarak derin bir oh çektiği tüm o anlar geldi aklına. Bataklık kumunda boğulmadığı ya da köpekler tarafından yenmediğini fark ettiğinde oh çektiği anlar. Fakat bazen öyle olurdu ki bir kâbustan uyandığını ama hâlâ rüya gördüğünü, boğulduğunu sanır, şuuruna kavuşmak için birkaç katmanı yarıp geçmesi gerekirdi. Gözlerini sımsıkı yumdu. Tekrar açtı. Ve ayağa kalktı.

Aziz Jordi Hastanesi'nin danışma bölümündeki tombul siyahi kadın, başını Lennox'un ona gösterdiği kimlikten kaldırdı.

“Bize kimsenin içeri giremeyeceği söylendi. ..” Kartı tekrar kontrol etti. “Dedektif.”

“Polislik bir konu” dedi Lennox. “Birinci öncelikli. Belediye başkanının derhal bilgilendirilmesi gerekiyor.”

“Mesaj bırakırsanız kendisine...”

“Gizli bir konu. Çok acil.”

Kadın iç çekti.

“204 numaralı oda, birinci kat.”

Belediye Başkanı Tourtell ve genç çocuk, geniş hastane koğuşunun yataklarından birinin yanındaki ahşap sandalyelerde yan yana oturuyordu. Lennox arkalarında dikilip öksürünce yaşlı adam kolunu çocuğun omzuna attı ve başlarını kaldırıp ona baktılar. Yatakta benzi sararmış, seyrek saçlı, orta yaşlı bir kadın yatıyordu. Lennox daha o anda çocuğa ne kadar benzediğini fark etti. “İyi akşamlar, efendim. Beni muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur ama Inverness Kumarhanesindeki akşam yemeğinde tanışmıştık.”

“Dedektif Lennox, değil mi? Yolsuzlukla Mücadele Birimi?”

“Etkilendim doğrusu. Böyle çat kapı geldiğim için özür dilerim.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Lennox?”

“Tarafinıza yapılacak muhtemel bir suikast girişimiyle ilgili güvenilir bir kaynaktan duyum aldık.”

Çocuk irkilse de Tourtell kılını bile kıpırdatmadı. “Daha fazla ayrıntı verir misiniz, dedektif?”

“Şu an için tüm bildiğimiz bu kadar; ancak konuyu ciddiye alıyoruz ve size güvenli bir yere gidene kadar eşlik edeceğim.” Tourtell'in tek kaşı havaya kalktı. “Bir hastaneden daha güvenli neresi olabilir?”

“Gazeteler burada olduğunuzu yazdı, sayın belediye başkanı. Buraya herkes ulaşabilir. Sizi arabanıza götüreyim ve kendinize ait güvenli bir yere varana kadar arkanızdan geleyim. Umarım daha sonrasında derin bir araştırma yapmak için vaktimiz olur. Şimdi, müsaade ederseniz...”

“Hemen şimdi mi? Gördüğün gibi...”

“Durumunuzu görüyorum ve sizden özür diliyorum. Ama belediye başkanını korumak ikimizin de görevi.”

“Kapıda bekleyip etrafa göz kulak ol, Lennox, biz de...”

“Bu emirleri ben vermiyorum, efendim.”

“Ama şu anda sen veriyorsun, Lennox.”

“Git.” Yataktaki kadından güçlükle duyulan bir fısıltı geldi. “Git, Kasi’yi de yanında götür.”

Tourtell elini kadının ellerine koydu. “Ama Edith, sen...”

“Zaten yorgunum, hayatım. Yalnız kalmak istiyorum. Kasi senin yanında daha güvende. Adamı dinle.”

“Bunu istediğine...”

“Evet, eminim.”

Kadın gözlerini kapadı. Tourtell elini okşadı ve Lennox’a döndü. Pekâlâ, gidelim.”

Odadan çıktılar. Çocuk birkaç adım önlerine geçti.

“O biliyor mu?” diye sordu Lennox.

“Annesinin ölmek üzere olduğu mu? Evet.”

“Peki ne tepki veriyor?”

“Bazı günler diğerlerinden zordur. Bunu bir süredir biliyor.” Merdivenden inerek büfeye ve çıkış kapısına doğru yürüdüler. “Ama dert etmediğini söylüyor. İkimizden biri yanında oldukça sorun değilmiş. Ben şuradan sigara alacağım. Beni bekler misin?”

“İşte orada” dedi Macbeth, parmağıyla işaret ederek.

Jack arabayı Grand Otel’ın karşısındaki kaldırımın kenarına, bir kuru temizlemeciyle hamburger barının arasına çekti. Birlikte arabadan indiler. Macbeth caddenin iki tarafına göz gezdirdi.

“Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim” dedi Caithness.

“Bir şey değil” dedi Macbeth. Genç kadının parfümü epey güçlü kokuyordu. Bunu daha önce fark ettiğini hatırlamadı.

“Göster” dedi Macbeth.

Macbeth ve Jack onun peşinden sokağın aşığına gitti. Cumartesi akşamı şehir yeni hareketleniyordu. Yanıp sönen ve üzerinde ÇIPLAK KADINLAR yazan neon bir tabelanın altında duran takım elbiseli bir kapı görevlisi Caithness’a şöyle bir göz attı, ardından izmaritini asfalta fırlattı ve ayakkabısının topuğuyla ezdi.

“Seyton’ın da sizinle geleceğini sanıyordum” dedi Caithness.

“Bu akşam Aziz Jordi’ye gitmesi gerekiyordu. Burada mı?”

Caithness, turuncu Cinayet Masası şeridiyle kapatılmış dar bir ara sokağın başında duruştu. Sokak öyle dardı ki her iki tarafındaki arka kapıların önüne konan çöp tenekeleri dip dibe duruyordu. Üstelik hiçbir şey görmeyecek kadar karanlıktı.

“İlk ben geldim. Olay yeri inceleme ekibi daha sonra gelecek. Hafta sonları böyle oluyor. Hepsi dört bir yana dağılıyor.” Macbeth, Caithness’ın kaldırdığı şeridin altından eğilerek geçti. “Sokağın ilerisine yürüyüp cesede yalnız bakarsanız sevinirim, efendim. Üzerini örtüyle örttüm ama lütfen başka hiçbir şeye dokunmayın. Mümkün olduğunca az parmak izi olsun istiyoruz. Şoförünüz burada beklerken ben de Joeys’e geri dönüp bir patoloji uzmanıyla görüşeceğim. Hemen köşeyi döndüğümüz yerde buluşacaktık.”

Macbeth ona baktı. Yüzünde hiçbir şey görmedi. Şimdilik. Seyton'ın geleceğini sanmıştı. Güçlü bir parfüm sıkılmıştı. Gizliyor olabileceği diğer tüm kokuları kamufle eden bir parfüm.

Macbeth “Pekâlâ” dedi ve ara sokağın içine doğru yürümeye başladı.

Henüz on metre yürümüştü ki anacaddenin tüm sesleri kesildi ve tek duyabildiği havalandırmaların uğultusu, açık bir pencereden gelen öksürük sesi ve bir radyo vızıltısı oldu: Todd Rundgren, “Hello, It’s Me”. Çöp tenekelerinin arasından emekleyerek sessizce ilerlerken bunu neden yaptığından emin olamadı. Alışkanlıktı herhalde.

Ceset sokağın ortasında, yarısı bir duvar lambasının ışığıyla aydınlanır halde yatıyordu. Sokağın diğer ucundaki 15. Cadde’yi seçebiliyordu ancak çok uzak olduğu için oraya da şerit çekilip çekilmediğini göremiyordu.

Beyaz örtünün altından bir çift ayak çıkmıştı. Winklepicker’lan görür görmez tanıdı.

Örtünün başına gitti. Derin bir nefes aldı. Havada hemen arkasındaki kapının üzerinde duran gürültülü bir aspiratörden çıkan kuru temizleme kimyasallarının tatlı kokusu vardı. Örtüyü ortasından tutup çekti.

“Merhaba, Macbeth.”

Macbeth karanlıkta sırtüstü yatan adam tarafından doğrultulan tüfeğin namlusuna baktı. Adamın yüzündeki yara izi parlıyordu. Macbeth ciğerlerindeki havayı boşalttı.

“Merhaba, Duff.”

Duff konuşurken Macbeth’in ellerini inceledi. “Macbeth, kanun namına tutuklusun. Parmağını kımıldatırsan seni hemen burada vururum. Tercih sesin.”

Macbeth 15. Cadde’ye doğru baktı. “Ben bu şehrin emniyet müdürüyüm, Duff. Beni tutuklayamazsın.”

“Senden başka makam sahipleri de var.”

“Belediye başkanı mı?” Macbeth güldü. “Yerinde olsam o kadar uzun yaşayacağına bel bağlamazdım.”

“Ben bu şehirdekilerden bahsetmiyorum.” Duff tüfeği Macbeth’ten bir santim bile çevirmeden ayağa kalktı.

“Fife’ta işlenen cinayetlere karışmaktan tutuklusun ve yargılanmak için oraya gönderileceksin. Onlarla konuştuk. Fife’ta işlenen Banquo cinayetinden de yargılanacaksın. Ellerini başının üzerine kaldır ve duvara dön.”

Macbeth söyleneni yaptı. “Elinde bana karşı hiçbir şey yok, bunu sen de biliyorsun.”

“Dedektif Caithness’in Angus’un ona anlattıklarıyla ilgili ifadesi seni Fife’ta bir haftalığına gözaltında tutmamıza yetecek. Bir hafta yönetimden uzaklaşman da bize burada dava açmamız için yeterli zamanı verecek. Duncan cinayetiyle ilgili dava. Elimizde adli tıp delilleri var.” Duff kelepçesini çıkardı. “Arkanı dön ve ellerini... Ne yapacağını biliyorsun zaten.”

“Beni sahidenden de vurmayacak mısın, Duff? Haydi ama, sen intikam için yaşayan bir adamsın.”

Duff, Macbeth’in arkasını dönüp ellerini başının arkasında birleştirmesini bekledi, sonra ona yaklaştı.

“Öldürdüğün adamın Sweno çıkmaması seni etkiledi, biliyorum Duff. Ama bu defa önünde doğru adam duruyor. Meredith ve çocuklarının intikamını almayacak mısın? Yoksa senin için annen onlardan daha mı değerliydi?”

“Kımıldamadan dur ve çeneni kapat.”

“Çenemi yıllardır kapatıyorum, Duff. Sweno’nun Stoke’ta öldürdüğü kadın polisin annen olduğunu biliyorum. Stoke’taki o olay hangi yılda

yaşanmıştı? Çok büyük değildin herhalde.”

“Gençtim.” Duff kelepçeyi Macbeth’in bileklerine geçirdi ve kilitledi.

“Peki ailenin adı duruyorken neden büyükbabanın soyadını aldın?”

Duff yüz yüze gelmeleri için Macbeth’i çevirdi.

“Cevap vermene gerek yok” dedi Macbeth. “Emniyetten ya da Kuzey Süvarileri’nden birileri adını Stoke Katliamı’yla bağdaştıramasın diye yaptın. Kimse bu şehri korumak için ya da ant içtiğimiz tüm o diğer saçmalıklar için polis olmadığını bilmeyecekti. Tüm derdin Sweno’yu yakalamak, intikamını almaktı. Sana güç veren şey kindi, Duff. Yetimhanede Lorreal’i öldürürken hiç zorlanmadın, değil mi? Çünkü önünde Sweno’yu gördün. Lorreal de birinin çocukluğunu mahveden başka bir adamdı.”

“Belki de.” Duff öyle yakındı ki Macbeth’in kahverengi gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

“O zaman sana ne oldu, Duff? Neden şimdi de öldürmek istemiyorsun? Ben senden aileni alan adamım ve öcünü almak için fırsatın var.”

“Yaptıklarının sorumluluğunu üstleneceksin.”

“Ne yapmışım ben?”

Duff, Malcolm ve Fleance’ın arabada beklediği 15. Cadde’nin olduğu tarafa kısa bir bakış attı. Caithness da oraya geliyordu. “Masum insanları öldürdün.”

“Masum insanları öldürmek bizim lanet *vazifemiz*, Duff. Daha büyük bir amaca hizmet ediyorsa duygularımızı, uysal mizacımızı aşmak zorundayız. Köy yolunda boğazını kestiğim o adam... O senin için değildi, Lorreal’i benim yerime öldürmenin karşılığıydı. Kendimi katil yaptım ki kimse polis teşkilatının adına leke süremesin. Şehir için yaptım, anarşiyle savaşmak için.”

“Haydi. Gidelim.”

Duff, Macbeth'i kolundan yakaladı ama Macbeth karşı koydu. "Güç arzun intikam arzundan baskın hale mi geldi, Duff? Emniyet müdürünü tutuklayarak Organize Suçlar Birimi'ni alacağını mı düşünüyorsun?"

Duff namlunun ağzını Macbeth'in çenesinin altına dayadı. "Onlara tutuklanmaya direndiğini de söyleyebilirdim."

"Zor bir karar, değil mi?" diye fısıldadı Macbeth.

"Hayır" dedi Duff, silahı indirerek. "Bu şehrin daha fazla ölüye ihtiyacı yok."

"Yani onları sevmiyordun, ha? Meredith'i, çocuklarını? Ah, tabii ya, unutmuşum, sen kimseyi..."

Duff silahı savurdu. Tüfeğin namlusu Macbeth'in ağzına vurdu. "Ben savunmasız bir adamı yüz yüzeyle öldürme konusunda hiç senin gibi sıkıntı çekmedim, bunu unutma Macbeth."

Macbeth güldü, kan tükürdü. Dişe benzer bir cisim karanlığa doğru fırladı. "Kanıtla o halde. Sahip olduğun tek arkadaşını vur. Yap haydi. Meredith için yap!"

"Onun adını ağzına alma."

"Meredith! Meredith!"

Duff nabzının kulaklarında attığını, kalbinin sertçe ve acıyla çarptığını hissetti. Bunu yapmama... Derken Macbeth alnını bir çatırtıyla Duff'ın burnuna geçirdi. Ama çok yakın durdukları için onu yere devirecek hıza ve güce ulaşamamıştı. Duff iki adım geri çekilerek tüfeğini omzuna kaldırdı.

O esnada Macbeth'in arkasındaki kapı birden açıldı.

Kapının boşluğunda bir karaltı vardı. Gri kabanlı bir kol dışarı uzandı, Macbeth'in sırtındaki kelepçeyi yakaladı ve içeri çekti. Bunu öyle büyük bir güçle yaptı ki Macbeth ayakları yerden kesilerek kapıdan geçti ve arkasındaki karanlığın içinde gözden kayboldu.

Duff ateş etti.

Patlamanın sesi kulak zarlarını sarstı ve ara sokağın duvarları arasında titredi.

Duff yarı sağır bir halde eşiğin üzerinden karanlığa adım attı. Havada uçuşan bir şey ağzına girince onu tükürdü. Önünde yan yana dizilmiş, insanı andıran cisimler vardı. Perkloroetilen kokusu boğucuydu. Boştaki eli kapının yanındaki duvarda bir ışık düğmesi buldu. Dizili insanlar birden askılıklara dönüştü. Her birine isim ve tarih belirten etiketlerin olduğu plastik elbise kılıfları asılıydı, içlerinde ise ceket ve paltolar vardı. Önündeki kılıfta bir delik ve kahverengi bir kürk görünce Duff tükürdüğü şeyin hayvan tüyü olduğunu fark etti. Durup etrafa kulak kesildi ancak tek duyabildiği duvar dibindeki yeşil renkli Garrett kuru temizleme makinesinin vızıltısı oldu. Sonra da dükkân kapılarının üzerine asılan çanlara benzer bir zil sesi. Giysilerden oluşan duvara doğru atıldı, askılıkları yara yara geçti, bir kapıdan içeri girdi ve karşısında tezgâhın arkasından ona korkuyla bakan Çinli bir çift buldu. Onları da geçerek caddeye koştu. İki tarafa da baktı. Cumartesi akşamının hareketliliği başlamıştı. Adamın teki çarpınca Duff bir anlığına dengesini kaybetti. Adam özür dileyip kaldırımında yürümeye devam ederken Duff bir küfür patlattı.

Arkasında bir kahkaha duydu. Döndü ve üstü başı kirli, paçavralar içinde bir adamın tek tük kalmış diş köklerini göstererek ağzını açışını gördü.

“Soyuldunuz mu, bayım?”

“Evet” dedi Duff, silahını indirerek. “Soyuldum.”

Lennox hastane kapısının önünde Kasi'yle dikiliyordu. Tourtell'in sigara almak için sıraya girdiği büfeye bir bakış attıktan sonra otoparka odaklandı. Tourtell'in limuzininin içinden bir ışık geliyordu. Mesafe yaklaşık yüz metreydi. Soldaki katlı otoparkın çatısıyla hemen hemen aynı mesafe. Nadiren esen poyraz çoğu zaman açık havayı, ama aynı zamanda soğuğu beraberinde getirirdi. Bir süre daha esmeye devam ederse gökyüzü bulutlardan arınmış olacaktı. Ay ışığında Olafson muhtemelen Tourtell'i her yerden vurabilirdi ancak karanlık olduğu için bu işin otoparkta, bir ışığın altındayken yapılması planlanmıştı.

Lennox saatine tekrar baktı. Soğuk hava vücudunu ısıırıyordu. Öksürdü. Ciğerleri... Ne güneşe ne de soğuğa dayanabiliyordu. Tanrı onun gibi acı çeken yalnız ve korunmasız bir kalbi, kabuksuz bir yumuşakçayı ne diye dünyaya göndermişti ki?

“Yardımanız için teşekkürler.”

“Efendim?” Lennox çocuğa döndü.

“Babamı kurtardığınız için teşekkür ederim.”

Lennox gözlerini ona dikti. Kasi oğluyla aynı tip bir kot ceket giyiyordu. Lennox aklına gelen bir sonraki düşünceye engel olamadı. Karşısında kendi oğlundan çok da büyük olmayan, annesini yakında kaybedecek bir çocuk duruyordu. Babasını da. *İkimizden biri yanında oldukça sorun değilmiş.*

“Gidelim mi?” dedi Tourtell, yeni aldığı sigarayı içerek dışarı çıkarken.

“Evet” dedi Lennox. Yolun karşısına geçip otoparka girdiler. Lennox belediye başkanının soluna geçti. Kasi birkaç adım önlerinden gidiyordu. Lennox’un tek yapması gereken ilk lambanın altından geçerlerken durmak ve ateş hattının dışında kalmaktı. Gerisini Olafson halledecekti.

Lennox dilinde ve parmaklarında tuhaf bir uyuşma hissetti.

Seyton dürbününü indirerek “Geliyorlar” dedi.

“Onları görebiliyorum” dedi Olafson peltek sesiyle. Otoparkın beton çatısında tek dizi üzerine çöktü. Bir gözü kapalı, diğeri önlerindeki korkuluk duvarına dayadığı tüfeğin dürbünü arkasında sonuna kadar açıktı. Seyton hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için arkalarındaki çatıya göz attı. En üst katta sadece kendi arabaları vardı. İnsanlar belli ki cumartesi akşamı hasta ziyaretine gelmiyordu. Caddelerden gelen müzik sesini duyabiliyor, parfüm ve testosteron kokusunu buradan bile alabiliyordu.

Aşağıdaki otoparkta Tourtell ve Lennox’un önünde yürüyen çocuk ateş hattının dışındaydı. Güzel. Olafson’un derin bir nefes aldığını işitti. İki adam bir lambanın altındaki ışığa girdi.

Seyton kalbinin sevinçle çarptığını hissetti.

Vakit geldi.

Ama ateş edilmedi.

İki adam ışık çemberinden çıktı ve karanlıkta yeniden belirsiz silüetlere dönüştü.

“Ne oldu?” diye sordu Seyton.

“Lennox ateş hattındaydı” dedi Olafson.

“Herhalde bir sonraki lambadan geçerlerken çekilecek.”

Seyton dürbününü tekrar kaldırdı.

“Peşimde kimin olduğuyla ilgili bir fikrin var mı, Lennox?”

“Evet” dedi Lennox. Limuzine varmadan önce geçecekleri iki lamba kalmıştı.

Tourtell şaşkınlıkla “Gerçekten mi?” diye sordu ve yavaşladı. Lennox da aynısını yaptı.

“Arkamdaki katlı otoparka sakın bakma Tourtell; çatıda usta bir nişancı var ve tam şu anda onun görüş açısındayız. Daha doğrusu, ben öyleyim. Benimle aynı hızda yürü. Bunu yapmazsan başından vurulacaksın.”

Tourtell’in bakışı, belediye başkanının ona inandığını gösteriyordu. “Oğlan...”

“O tehlikede değil. Yürümeye devam et. Hiçbir şey belli etme.” Lennox, Tourtell’in nabzı yükseldiğinde iri gövdesine yeterince oksijen sokabilmesinin tek yolu buymuş gibi ağzını açtığını gördü. Başkan biraz sonra başını salladı ve kısa adımlar atarak hızlandı.

“Senin bundaki görevin ne, Lennox?”

Lennox “Seni kandırmak” dedi ve gözlerini onlardan ayırmamış olacak ki arka kapıyı açmak için arabadan inen şoförü gördü. “Bu araba kurşun geçirmez mi?”

“Ben belediye başkanıyım, başbakan değil. Beni kandıracak kişi sensen bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü birisinin bu şehri Macbeth’ten kurtarması gerek. Bunu ben yapamam, o yüzden sen yapmak zorundasın, Tourtell.”

“Lennox ne halt ediyor böyle?” diye sordu Seyton, gördüklerinin aşağıda olan bitenlerin gerçekliğiyle örtüştüğünü doğrulamak için dürbününü gözlerinden çekerek. “*Kasten mi* Tourtell’in önünde duruyor?”

“Bilmiyorum şef ama durum kritik bir hal alıyor. Arabaya varmalarına az kaldı.”

“Mermilerin Lennox’u geçer mi?”

“Anlamadım Şef?”

“Lennox’u delip Tourtell’ı öldürebilirler mi?”

“FMJ mermisi kullanıyorum, Şef.”

“Evet mi, hayır mı?”

“Evet!”

“O zaman haini vur.”

“Ama...”

“ŞŞŞ” diye fısıldadı Seyton.

“Ne?” Genç polis memurunun alnı terledi.

“Konuşma, düşünme, Olafson. Az önce duyduğun bir emirdi.”

Şoför arabanın diğerk tarafına gelmişti ve arka kapıyı açarken gülümsüyordu. Tourtell’in yüz ifadesini görünce gülümsemesi kayboldu. Çocuk sol arka kapıya doğru yürüdü.

“İçeri gir ve eğil” diye tısladı Lennox. “Şoför, çabuk buradan toz ol. Hemen Şimdi!”

“Efendim, ne...”

“Dediğini yap” dedi Tourtell. “Durum a...”

Lennox sırtından vurulduğunu hissettikten hemen sonra bir zıp sesi duydu. Bacakları gövdesinin altında güçsüz kaldı, çöktü, kollarını istemsizce Tourtell’a doladı ve düşerken onu da aşağı çekti.

Asfaltın onlara doğru geldiğini gördü Lennox. Yere çarptıklarında onu hissetmedi ama tüm kokularını aldı: toz, benzin, lastik, idrar. Hareket edemiyor, tek bir ses çıkaramıyordu ama duyabiliyordu. Altında yatan Tourtell’in kesik kesik nefes alıp verişini. Şoförün dehşet içinde “Efendim, efendim?” diye sayıklayışını.

Ve Tourtell’in bağırışını. “Kaç Kasi, kaç!”

Neredeyse başarıyorlardı. Bir metre daha gitseler araba onları koruyacaktı. Lennox bir şey söylemeye çalıştı, bir hayvan adı; ancak ağzından yine bir şey çıkmadı. Boş bir çabayla elini oynatmaya çalıştı. Ölmüştü. Birazdan yukarı süzülecek ve oradan kendi cesedine bakacaktı. Bir metre. Koşarak hızla onlardan uzaklaşan ayakların sesini, üzerlerine eğilerek onu Tourtell'in üzerinden çekmeye çalışan şoförü fark eder gibi oldu. "Sizi arabaya bindireceğim, efendim!" Lennox bir zıp daha duydu ve gözleri ıslak bir şeyle örtüldü. Gözlerini kırptı, en azından gözkapaklarını hareket ettirebiliyordu. Şoför yanlarında yatıyor, boş gözlerle havaya bakıyordu. Alnı artık yoktu.

"Tosbağa" diye fısıldadı Lennox.

"Ne?" Tourtell altında nefes nefeseydi.

"Sürün. Ben senin kabuğumum."

"Şoföre geldi" dedi Olafson, hazneye yeni bir şarjör iterek.

"Çabuk ol. Tourtell arabanın arkasına sürünüyor" dedi Seyton. "Çocuk da kaçtı."

Olafson şarjörü taktı. Dipçiği omzuna dayadı ve bir gözünü yumdu.

"Çocuk görüş alanımda."

"Çocuk umurumda değil!" diye hırladı Seyton. "Tourtell'ı vur!"

Seyton, Olafson'un namlusunun aşağı yukarı sallandığını, genç polis gözlerini kırptığında kirpiğinden bir damla ter düştüğünü gördü.

"Onu göremiyorum, şef."

"Çok geç!" Seyton önündeki duvara bir tokat attı. "Arabanın arkasındalar. Aşağı inip işi bitirmek zorundayız."

Tourtell inleyerek kendini Lennox'tan kurtardı. Lennox ıslak asfaltta döndü. Karnının üzerinde çaresizce, bacakları arabanın arkasından dışarı çıkarak yatıyordu. Tourtell kollarından tuttu ve onu güvenli yere çekti.

Asfaltta lastikier öttü. Bir araba üzerlerine geliyordu. Lennox arabanın altından baktı ama tek görebildiği diğer tarafta yatan şoförün cesediydi. Tourtell sırtını arabanın yanına dayayarak oturmuştu. Lennox ona arabaya binip kendi canını kurtarmasını söylemek için ağzını açmayı denedi ama işe yaramadı. Hikâye aynıydı, tüm hayatı bu tek cümleyle özetlenebilirdi sanki: Bir kez daha beyninin ve kalbinin istediği şeyi yapamıyordu.

Bir araba durdu ve kapıları açıldı.

Asfaltta ayak sesleri duyuldu.

Lennox başını oynatmaya çalıştı fakat başaramadı. Göz ucuyla bir pantolonun bacaklarına paralel duran silah namlusunu gördü.

Hapı yutmuşlardı. Tuhaf bir biçimde rahatladığını hissetti.

Pantolonun bacakları bir adım yaklaştı. Boynunu bir el kavradı. Demek sessizce öldürülecekti, boğularak. Lennox gözlerini ayakkabılara kaydırды. Modası yıllar önce geçmiş bir ayakkabıydı. Winklepicker.

“Bu ölmüş” dedi tanıdık bir ses, arabanın diğer yanından.

“Tourtell’in bir şeyi yok” dedi, boğazını tutan adam. “Lennox hareket etmiyor ama nabızı atıyor. Nereden ateş ettiler?”

“Katlı otoparkın tepesinden” dedi Tourtell hıçkırarak. “Lennox hayatımı kurtardı.”

Hayatını mı kurtarmıştı?

“Bu tarafa gel, Malcolm!”

Boynundaki el uzaklaştı ve Lennox’un görüş açısına bir yüz girdi. Duff gözlerinin içine baktı.

“Kendinde mi?” diye sordu arkasındaki kadın. Caithness’tı bu.

“Felç geçirmiş ya da şokta” diye cevap verdi Duff. “Gözleri oynuyor ama vücudu hareket etmiyor, konuşamıyor da. Onu hastaneye götürmeliyiz.”

“Araba” dedi başka bir ses. Genç bir oğlan sesi. “Katlı otoparktan çıkıyor.”

“Özel Harekât arabası olmalı” dedi Duff. Ayağa kalktı ve tüfeği omzuna dayadı.

İki saniyelik bir sessizlik oldu. Araba motorunun sesi uzaklaştı.

“Bırak gitsinler” dedi Malcolm.

“Kasi” dedi Tourtell.

“Ne?”

“Kasi’yi bulmanız gerek.”

Kasi koştu. Kalbi boğazında atıyor, ayakları ıslak asfaltı giderek daha hızlı dövüyordu. Öyle ki sonunda ne zaman korksa kafasında çalan şarkıyla aynı hıza geldiler. “Help.” Tam arabaya bineceği sırada *pat* diye bir ses duymuş ve merminin soluk yüzlü polisin sırtına isabet ettiğini görmüştü. Adam babasının üzerine devrilmiş ve babası kaçmasını söylemişti.

Hiç düşünmeden nehir kıyısına, doğup büyüdüğü mahalleye inen yoldan gitti. Çocukken oynadıkları ve fare yuvası dedikleri yanmış bir ev vardı orada.

Yanmış ev beyazdı, kapı ve pencerelerinin etrafında bir ayağı çukurda aşırı makyajlı bir fahişeyi andıran is lekeleri vardı. Nehir kenarında uzanan minik evlerin hepsi sanki birbirlerine sığır gibi dip dibe duruyordu. Diğerleri taraflarından dışlanmışçasına tek başına duran biri dışında. Ahşap iskeletli mavi bir evdi, etrafındaki otlar iyiden iyiye büyümüştü. Kasi basamakları tırmanarak kapısız evden içeri girdi ve bir zamanlar mutfakken şimdi duvarlarına isimler, küfürler karalanmış çiş kokulu içi boş bir kabağa dönen odaya vardı. Dar merdivenden üst kattaki yatak odalarına çıktı. Bir

tanisinin zemininde küflü bir döşek duruyordu. İlk öpücüğünü burada, yere saçılan boş içki şişeleri ve sertleşmiş nehir fareleri leşlerinin arasında tatmıştı. On ya da on bir yaşındayken bir ikindi vakti iki arkadaşıyla bu döşeğe oturup günbatımında öksüre öksüre ilk sigaralarını içmişler, kuru nehir yatağının çatlamış, çerçöp dolu çamurundan sessizce geçerek eve doğru gelen fareleri izlemişlerdi. Belki de buraya ölmeye geliyorlardı.

Geri mi dönmeliydi? Hayır, babası uzaklaşmasını söylemişti. Lennox denen diğer adam polis teşkilatındandı ve başkana suikast planlandığından haberleri olduğuna göre bundan başka planlar da olmalıydı.

Tüm bunlar bitene kadar saklanacak, eve öyle gidecekti.

Kasi köşedeki büyük gardırobu açtı. Boştu, içindeki her şey alınmıştı. içine kıvrıldı ve kapağını kapattı. Başını arkasındaki ahşaba dayadı. Kafasında dönen şarkıyı hafifçe mırıldandı. “Help!” Beatles’ın komik bir hızlı çekimde telaşla oradan oraya koşturduğu film geldi aklına. Hiçbir kötülüğün yaşanmadığı bir dünyaydı. Ve nerede olduklarını bilmedikçe kimsenin onu bulamayacağı. Zaten belediye başkanı değildi ki o; gizlice birkaç sigara tütürmek, birileriyle yarım şişe sulu viski paylaşmak ve erkek arkadaşı olan iki kızla öpüşmek dışında hayatında kötülük işlememiş bir çocuktaki alt tarafı.

Kalbi giderek yavaşladı.

Etrafı dinledi. Ses yoktu. Yine de biraz beklemesi gerekiyordu. Yeniden burnundan nefes alıp verebilecek kadar sakinleşmeliydi. Buraya kaç yıldır giysi asılmadığını bilmiyordu ama hâlâ onların kokusunu alabiliyordu. Tanımadığı hayatların kokusunu, hayaletlerini. Tanrı bilir şimdi neredeydiler? Annesi burasının içki, dayak ve daha kötülerinin yaşandığı mutsuz bir ev olduğunu söylemişti. Seni seven, sana bir kez bile elini kaldırmamış bir baban olduğu için şansına şükretmelisin, diye eklemişti. Kasi de şansına şükretmişti. Kimse babasının belediye başkanı olduğunu

bilmiyordu; ne ona piç diyenlere ne de babalarını görmeyen, kim olduğunu bile bilmeyen diğer piçlere bununla ilgili tek kelime söylememiştir. Onlar için üzüldü. Babasına günün birinde onlara yardım edeceğini söylemişti. Onlara ve Estex kapandıktan sonra dara düşen diğer tüm insanlara. Babası diğer babaların yapacağı gibi başını okşayıp gülmüştü. Onu dikkatle dinlemiş, gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsa zamanı geldiğinde ona destek olacağını anlatmıştı. Bunun için söz vermişti. Kim bilir, belki de bir gün Kasi'nin belediye başkanı olacağını, bundan daha büyük mucizelerin gerçekleştiğini söylemiş, ona Küçük Tourtell demiştir.

“Help!”

Ne var ki dünya böyle bir yer değildi. Dünya iyilikler yapmak ya da filmlerdeki komik pop şarkıcıları için değildi. Kimseye yardım edemezsiniz. Ne babanıza, ne annenize ne de diğer çocuklara. Tek yardımınız kendinizdi.

Önlerindeki otobüs durunca Olafson frene bastı. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu gençler kaldırıma aktı. Hepsi de göz kamaştırıyordu. Cumartesi gecesi. Bu gece onun da yapacağı şey buydu: Bira içip bir kızla dans etmek. Sarhoş olmak ve dans ederek şoförün görüşünden çıkmak. Seyton yanında elini uzatıp radyoyu ve Linsa Thompson'ın “1 Want to See the Bright Lights Tonight”ını susturdu.

“Hepsi birden hangi cehennemden çıktılar öyle? Duff. Malcolm. Caithness. Bir de Banquo'nun oğlu olduğuna yemin edebileceğim o genç adam.”

“Emniyete mi dönüyoruz?” diye sordu Olafson. Güzel bir cumartesi gecesi için hâlâ çok geç değildi.

“Daha değil” dedi Seyton. “Çocuğu yakalamalıyız.”

“Tourtell'in oğlunu mu?”

“Macbeth’e elim boş dönmek istemiyorum. Çocuk da işe yarayabilir. Daha yavaş git.”

Olafson arabayı dar caddeden aşağı sürdü ve pencereyi açıp burun deliklerini şişirerek havayı içine çeken Seyton’a göz attı. Seyton’ın çocuğun kaçtığı yerin kokusunu alıp alamadığını soracaktı ama kendini tuttu. Bu adam bir omzu dokunarak iyileştirebildiyse birisinin hangi yoldan gittiğini de pekâlâ koklayarak bulabilirdi. Yeni amirinden korkuyor muydu? Belki de. Bir öncekini buna tercih edip etmeyeceğini kendisine sormuş olmalıydı elbette. Ama işlerin buraya geleceğini bilmiyordu. Tek bildiği, hastanedeki cerrahın omzunun röntgenini göstererek merminin eklemi parçaladığını, artık bir engelli olduğunu ve bir daha asla Özel Harekât’ta keskin nişancı olarak çalışamayacağına alışması gerektiğini anlattığıydı. Cerrah bu sözleriyle onu sadece birkaç saniyede yapmayı hayal ettiği her şeyden yoksun bırakmıştı. Seyton onunla bir anlaşma yaparsa omzunu iyileştirebileceğini söylediğinde kabul etmesi kolay olmuştu bu yüzden. Aslına bakılırsa onu ciddiye bile almamıştı, kim böyle bir sakatlığı bir günde düzeltebilirdi ki? Dahası, kaybedecek neyi vardı? Özel Harekât’ın kardeşliğine çoktan bağlılık yemini etmişti; o yüzden Seyton ondan ne isterse istesin, zaten birçok bakımdan daha önce yaptığı bir şey olacaktı.

Hayır, bu saatten sonra pişmanlık duymanın anlamı yoktu. Hele hele en yakın arkadaşı Angus’un başına gelenlerden sonra. Aptal herif Özel Harekât’a ihanet etmişti. Sahip oldukları en değerli şeye, belki de tek şeye ihanet etmişti. *Ateşle vaftiz edildik, kanla birleştik* içi boş bir laf değildi, olması gerekendi ve başka bir seçenekleri yoktu. Bunu kendisi istemişti. Yaptıklarının bir anlamının olduğunu, başkaları için bir anlam ifade ettiğini bilmek için istemişti. Hem başkaları hem de silah arkadaşları için. Yaptıklarında bir anlam bulamasalar bile böyleydi bu. Bu meslek farklı insanlar içindi. Angus gibi ahmaklar için değil. Kafayı yemiş olmalıydı.

Angus onu saflarına çekmek için ikna etmeye çalıştığında cehenneme gitmesini söylemiş, Özel Harekât'a ihanet eden biriyle hiçbir işinin olmayacağını söylemişti. Angus onu süzdükten sonra omzunun nasıl bu kadar çabuk iyileştiğini sormuştu. Öyle ya, bu kadar ciddi bir kurşun yarası iki günde iyileşmezdi. Ancak Olafson cevap vermemişti. Ona kapıyı göstermişti sadece.

Caddenin sonuna geldiler. Nehir yatağına varmışlardı.

“Yaklaşıyoruz” dedi Seyton. “Haydi.”

Arabadan indiler ve nehir yatağıyla yol arasındaki barakaların önünden yürüdüler. Evleri teker teker geçerlerken Seyton havayı kokladı. Kırmızı bir binanın önünde durdu.

“Burası mı?” diye sordu Olafson.

Seyton evin olduğu yönü kokladı. Ardından yüksek sesle “Fahişe!” dedi ve yürümeye devam etti. Yanmış bir evi, dövme demirden kapısı olan bir garajı geçip merdiveninde bir kedinin durduğu mavi renkli ahşap bir eve geldiler. Seyton tekrar durdu.

“Burası” dedi.

“Burası mı?”

Kasi saatine baktı. Ona bu saati babası vermişti. Karanlıkta yeşil renkte parıldayan kollarını, kurtların geceleri ateşin ışığıyla aydınlanan gözlerine benzetirdi. Yirmi dakikadan fazla olmuştu. Otoparktan kaçtığı anda peşinden kimsenin gelmediğinden oldukça emindi; birkaç kere arkasına bakmış ve kimseyi görmemişti. Kıyı şeridi artık güvenli olmalıydı. Bu bölgeyi avucunun içi gibi bilirdi, o yüzden doğruca buraya koşmuştu. Penny Köprüsü'ne inip 22 numaralı otobüsle batıya gidebilirdi. Evine. Babası orada olacaktı. Orada *olmalıydı*. Kasi birden kaskatı kesildi. Bir ses mi duymuştu? Merdivenden gelen bir gıcırta? Yangından sağ çıkabilen tek tahta

oydu ve nedenini bilmiyordu. Tek bildiği, rüzgâr estiğinde ya da hava değiştiğinde gıcırdadığıydı. Belki de biri gelmişti. Nefesini tuttu. Dışarıyı dinledi. Hayır. Muhtemelen hava değişiyordu.

Kasi yavaşça altmışa kadar saydı.

Sonra ayağa kalkarak dolabın kapağını itti.

Ve öylece kaldı.

“Korkmuşsun” dedi, karşısında dikilip ona bakan adam. “Gardıroba saklanmak iyi fikir. Kokuyu tutuyor. Yani, neredeyse.” Kollarını yana uzatarak avuçlarını yukarı doğru açtı.

Derin bir nefes aldı. “Ama buradaki hava muhteşem ve senin korkunla dolu, evlat.”

Kasi gözlerini kırptı. Adam zayıftı ve gözleri Kasi’nin saatinin kollarına benziyordu. Kurt gözleri. Ayrıca yaşlı olmalıydı. Yaşlı görünmese de Kasi bu adamın yaşlı, çok yaşlı olduğunu anlayabiliyordu.

Kasi “Yardı...” diye bağırdı ama adamın eli birden öne atılarak onu boğazından tuttu. Kasi nefes alamıyordu ve artık buraya niçin geldiğini biliyordu. O da nehir fareleri gibiydi. Buraya ölmeye gelmişti.

Duff saatine baktı, esnedi ve sandalyesine daha da gömüldü. Uzun bacakları neredeyse hastane koridorunun karşı duvarındaki Caithness ve Fleance’a kadar uzanıyordu. Caithness’la göz göze geldiler.

“Haklıydın” dedi Caithness.

“İkimiz de haklıydık” dedi Duff.

15. Cadde’de arabaya atlayıp küfretmesinin ve Macbeth’in kaçtığını söylemesinin üzerinden bir saat geçmemişti. Bir şeylerin döndüğünü söylemesinin üzerinden de. Macbeth belediye başkanının fazla yaşamayacağını kaçırmıştı ağzından.

“Suikast” demişti Malcolm. “Yönetime el koyma. Tamamen çıldırmış.”

“Ne?”

“Kenneth yasaları. Belediye başkanı ölürse ya da olağanüstü hâl ilan ederse emniyet müdürü ikinci bir emre kadar yönetime el koyar ve prensipte sınırsız güce sahip olur. Tourtell’in uyarılması gerek.”

“Aziz Jordi” demişti Caithness. “Seyton orada.”

Duff “Sür” diye bağırmış, Fleance da gaza basmıştı.

Yirmi dakika dolmadan hastanenin ana kapısının önünde durup merdiveni çıkmaya başlamışlardı ki otoparktan gelen ilk silah sesini duymuşlardı.

Duff gözlerini kapadı. Uyumamıştı ve artık bunun bir son bulması gerekiyordu. Macbeth’in Fife’ta demir parmaklıkların arkasına gitmesi

şarttı.

“Geldiler” dedi Caithness.

Duff gözlerini yeniden açtı. Tourtell ve Malcolm koridorda onlara doğru geliyordu.

Malcolm “Doktor Lennox’un yaşayacağını söylüyor” dedi ve oturdu. “Bilinci yerinde, konuşabiliyor ve ellerini oynatabiliyor. Ama belden aşağısı felç olmuş, muhtemelen kalıcı bir durum. Kurşun omurgasına isabet etmiş.”

“Kurşunu omurgası *durdurmuş*” dedi Tourtell. “Yoksa onu delerek bana gelecekmiş.”

“Ailesi bekleme salonunda” dedi Malcolm. “Onu görmeye gelmişler, doktor bugünlük ziyaret yeter dedi. Morfin vermişler, dinlenmesi gerekiyormuş.”

“Kasi’den haber var mı?” diye sordu Caithness.

“Daha eve gelmemiş” dedi Tourtell. “Ama o yolunu bulur. Herhalde arkadaşlarına gitmiştir ya da bir yerde saklanıyordur. Endişelenmiyorum.”

“Endişelenmiyor musunuz?”

Tourtell yüzünü ekşitti. “Şimdilik.”

“O zaman şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Duff.

“Ailesi gidene kadar birkaç dakika bekliyoruz” dedi Malcolm. “Tourtell, Lennox’u iki dakikalığına görmemiz için doktoru ikna etti. Lennox’tan bir an önce itiraf almalıyız ki Başkent’ten Macbeth için federal bir tutuklama emri çıkartabilelim.”

“Bizim tanık ifadelerimiz yeterli değil mi?” diye sordu Duff.

Malcolm başını iki yana salladı. “Hiçbirimiz Macbeth’ten doğrudan ölüm tehdidi almadık ya da onun bir cinayet için emir verdiğini bizzat duymadık.”

“Peki ya şantaj?” diye sordu Caithness. “Inverness Kumarhanesi’nin özel odasında yirmibir oynarken Macbeth ve Lady’nin sizi seçimlerden çekilmeniz için zorladığını, size yem olarak Obelisk’te hisse sözü verdiklerini ve kabul etmezseniz yaşı tutmayan bir çocuğa uygunsuz davranışta bulunduğunuzu basına sızdırmakla tehdit ettiklerini söylediniz, değil mi Bay Tourtell?”

“Benim mesleğimde biz bu tür şantajlara politika deriz” dedi Tourtell. “Cezalandırılması çok güçtür.”

“Yani Macbeth haklı, öyle mi?” dedi Duff. “Elimizde ona karşı hiçbir şey yok.”

“Umalım da Lennox’un olsun” dedi Malcolm. “Onunla kim konuşacak?”

“Ben” dedi Duff.

Malcolm ona dalgın dalgın baktı. “Güzel; ama buradakilerden biri her an seni ya da beni tanıyıp alarmı çalabilir.”

“Lennox’un yalan söylerken nasıl görüldüğünü biliyorum” dedi Duff. “O da bunu bildiğimi biliyor.”

“Yine de onu... nasıl bir işbirliğinin içinde olduğunu anlatmaya ikna edebilecek misin?”

“Evet” dedi Duff.

“O Kuzey Süvarisi’ne yaptığın gibi ikna etmeye çalışma da, Duff.”

“Onu yapan farklı bir insandı, sayın vekilim. Artık öyle biri değilim.”

“Değil misin?”

“Hayır.”

Malcolm birkaç saniye Duff’la bakıştı. “Güzel. Tourtell, rica etsem Duff’ı götürür müsün?”

“Merak ettim de” dedi Duff, Tourtell’la koridorda biraz ilerleyince, “Macbeth sizi tehdit ettiğinde neden ona Kasi’nin oğlunuz olduğunu söylemediniz?”

Tourtell omuz silkti. “Neden sana silah doğrultan birine silahının boş olduğunu söyleyesin ki? Söylersen hemen başka bir silah ararlar.”

Doktor kapalı kapının önünde onları bekliyordu. Kapıyı açtı.

“Sadece o” dedi Tourtell, Duff’ı işaret ederek.

Duff içeri girdi.

Lennox üzerinde yattığı çarşaf kadar beyazdı. Vücudundan askıdaki serum torbalarına ve *bip* sesi çıkaran makinelere giden borular ve kablolar vardı. Ardına kadar açık gözleri ve ağzıyla Duff’a bakarken şaşkın bir çocuğu andırıyordu. Duff beresini ve gözlüğünü çıkardı.

Lennox gözlerini kırptı.

“Basınla görüşmen ve bu işin arkasında Macbeth’in olduğunu söylemen gerekiyor” dedi Duff. “Bunu yapmak istiyor musun?”

Lennox’un ağzının bir kenarından ince, parlak bir salya aktı.

“Bak, Lennox. Sadece iki dakikam var ve ...”

“Evet, Macbeth var” dedi Lennox. Sesi yirmi yaş birden yaşlanmış gibi boğuk ve çatallıydı. Ama gözleri berraktı. “Seyton, Olafson ve bana Tourtell’ı infaz etmemizi emretti. Çünkü şehrin yönetimini ele geçirmek istiyor. Ve Tourtell’ın Hecate’nin muhbiri olduğunu düşünüyor. Ama o değil.”

“Peki muhbiri kim?”

“Bana bir iyilik yaparsan sana söylerim.”

Duff sertçe burnundan soludu. Kelimelerini kontrol etmeye odaklandı. “Yani sana bir iyilik mi borçlu olacağım?”

Leunox gözlerini yeniden kapadı. Duff bir damla gözyaşının akmaya çalıştığını gördü. *Yaralarının acısından*, diye düşündü Duff.

“Hayır” diye fısıldadı Lennox, yavaşça azalan bir sesle.

Duff öne eğildi. Lennox o cümleyi fısıldarken ağzından şeker hastalarının aseton kokan nefesine benzeyen mide bulandırıcı bir koku geldi:

“Hecate’nin muhbiri *benim*. ”

“Sen mi?” Duff duyduğu şeyi hazmetmeye, kafasına oturtmaya çalıştı.

“Evet. Hecate bunca yıldır ellerimizin arasından nasıl kaçtı, bizden nasıl bir adım önde oldu sanıyorsun?”

“Yani casusluğu ikisine de...”

“Hecate ve Macbeth’e yapıyordum. Macbeth’in haberi olmadan. Tourtell’in Hecate’nin adamı olmadığını bu sayede biliyordum. Ya da Macbeth’in. Ama Hecate’yi uyaran ben değildim, o yüzden başka bir muhbir daha olmalı. Macbeth’e yakın biri.”

“Seyton mı?”

“Olabilir. Belki de erkek değildir.”

“Kadın mı? Neden böyle düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Görünmeyen, sadece *orada* olan biri işte.” Duff yavaşça başını salladı. Gözlerini kaldırdı ve pencerenin dışındaki karanlığa baktı.

“Nasıl bir his?”

“Ne nasıl bir his?”

“Bunu sonunda yüksek sesle söylemiş olman. Hain olduğunu. Rahatladın mı yoksa kelimeler tüm bunların gerçek olduğunu ve bu zarara senin yol açtığını fark etmeni sağlayınca üzerine daha büyük bir yük mü bindi?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü ben de merak ediyordum” dedi Duff. Dışarıdaki gökyüzü karanlık ve bulutluydu, ne bir cevap ne de işaret veriyordu. “Aileme her şeyi anlatmanın nasıl bir his olduğunu.”

“Ama anlatmadın” dedi Lennox. “Biz anlatmalıyız. Çünkü yüzlerindeki acıyı görmektense kendimizi yok etmeyi tercih ederiz. Ama senin seçme şansın olmadı.”

“Evet, oldu. Seçimimi yaptım. Hem de her gün. Aldatmayı seçtim.”

“Bana yardım edecek misin, Duff?”

Duff aklındaki düşüncelerden bitkin hale düşmüştü. Gözlerini kırptı. Yakında uyuması gerekiyordu.

“Yardım mı?”

“Bir iyilik. Yastık. Onu yüzüme bastır ve öylece tut. Yaralarım yüzünden ölmüş gibi görünürüm. Sonra da çocuklarıma bir hain ve katil olan babalarının pişman olduğunu söyle, olur mu?”

“Ben...”

“Tanıdıklarım içinde beni anlayabilecek tek kişi sensin, Duff. Birisini bu kadar sevebilip yine de onu aldatan bir sen varsın. Her şey için çok geç olduğunda elden bir şey gelmiyor. Tek yapabildiğin... doğru olanı yapmak oluyor ama çok geç kalıyorsun.”

“Başkanın hayatını kurtarmak gibi.”

“Ama bu artık neye yarar ki, değil mi Duff?” Lennox’un kuru kahkahası öksürük nöbetine dönüştü. “Dışarıdan bakınca kendini feda etmek gibi duran, derinlerde ise günahlarının affolması ve cennet kapılarının açılmasıyla ödüllendirilmeyi umduğun son bir çaresiz eylem. Ama bu kadarı umut beslemek için çok fazla, Duff. Yaptığın her şeyi öyle kolayca telafi edebileceğini düşünemezsin.”

“Evet” dedi Duff. “Evet, belki telafi edemem. Ama işe seni affederek başlayabilirim.”

“Hayır!” dedi Lennox.

“Evet.”

“Hayır, yapamazsın! Bunu yapma, yapma...” Sesi un ufak oldu. Duff ona baktı. Beyaz yanaklarından minik parlak gözyaşları yuvarlanıyordu.

Duff derin bir nefes aldı. “Seni affetmemeyi sadece bir şartla düşünebilirim, Lennox.”

Lennox başını onaylar gibi salladı.

“Bu akşam radyoya bir röportaj vermeyi ve her şeyi anlatıp Malcolm’u aklamayı kabul edersen.”

Lennox elini güçlükle kaldırdı ve yanaklarını sildi. Ardından ıslak eliyle Duff’ın bileğini kavradı. “Priscilla’yı arayıp buraya gelmesini söyle.”

Duff başını salladı, ayağa kalktı ve bileğini çekti. Lennox’a son bir defa baktı. Karşısında değişmiş bir adamın mı yoksa sadece en kolay yolu seçen bir adamın mı yattığını merak etti.

“Eee?” dedi Tourtell, Duff dışarı çıkınca koridorun karşısındaki sandalyeden kalkarak.

“Macbeth’in sizi öldürmeye çalıştığını doğruladı, röportajı vermeyi de kabul etti” dedi Duff. “Ama Hecate’nin bir muhbiri varmış. Macbeth’e yakın bir casusu. Emniyet müdürlüğünden biri olabilir...”

“Her neyse” diye gürlledi Tourtell, koridorda aceleyle yürürlerken. “Lennox’un itirafıyla Macbeth’in sonu gelecek demektir! Başkent’i arayıp federal bir tutuklama emri çıkartacağım.”

Bir hemşire onların yanına geldi. “Başkan bey, değil mi?”

“Evet?”

“Hizmetçiniz Agnes’ten bir telefon aldık. Kasi’nin hâlâ eve gelmediğini söylüyor.”

“Teşekkürler” dedi Tourtell. Yürümeye devam ettiler. “Arkadaşına gitmiştir, nehir kıyısı güvenli olana kadar bekliyordur, göreceksin.”

“Muhtemelen” dedi Duff. “Şu hizmetçi...”

“Evet?”

“Benim hiç hizmetçim olmadı ama tahmin ediyorum ki bir zaman sonra evin mobilyası gibi oluyordur. Yanında sertbestçe konuşuyorsunuzdur ve dört duvarın dışına çıkmaması gereken şeyleri başkalarına söyleyeceğini düşünmüyorsunuzdur, değil mi?”

“Agnes’in mi? Evet, evet. En azından ona güvenebileceğimden emin olduktan sonra. Ama güvenmem uzun sürdü.”

“Yine de başkalarının ne düşündüğünü ve hissettiğini asla bilemeyiz, değil mi?”

“Hımm. O halde Macbeth’in emniyet müdürlüğünde kişisel bir yardımcısı olabilir ve belki de o...”

“Priscilla mı?” dedi Duff. “Ama dediğiniz gibi, yeni birisine güvenmek uzun sürüyor.”

“Yani?”

“Macbeth ve Lady, Hecate’yi öldürme planlarından bahsederken özel bir odada yirmibir oynadığınızı söylediniz. Bunun için dördüncü biri gerekmiyor mu?”

“Nasıl?”

“Yirmibir, Bay Tourtell. Yirmibiri krupiyesiz oynayabilir misiniz?”

“Jack?”

“Evet, Lady?” Jack elini çekti. Billy’yle beraber konuk defterinin üzerine eğilmiş, yeni müşterilerinin deftere nasıl girileceğini anlatırken elini gelişigüzel onun kambur duran sırtına koymuştu.

“Seninle bir konu hakkında konuşmam gerekiyor, Jack. Üst kata çıkalım.”

“Elbette. Yerime bakabilir misin, Billy?”

“Elimden geleni yaparım, Bay Bonus.”

Jack gülümsedi ve yeni işe başlayan çocuğun gözlerine biraz fazla uzun baktığını fark etti. Ardından aceleyle Lady’nin arkasından merdiveni çıktı.

“Yeni çocukla ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu Lady, Jack ona yetişince.

“Henüz bir şey söylemek için erken, hanımefendi. Biraz genç ve deneyimsiz ama öğrenmesi imkânsız görünmüyor.”

“Güzel. Restorana da iki garson lazım. Bugün gelen iki kişi tam birer umutsuz vakaydı. Bu gençler işi ciddiye almazsa ve bir şeyler öğrenmezse bu dünyada nasıl hayatta kalacaklar? Her şeyin gümüş tepsiyle önlerine geleceğini mi düşünüyorlar?”

Jack “Doğru” dedi ve Lady’nin onun için kapısını tuttuğu süit odaya girdi. Arkasını dönünce Lady’nin kapıyı kapatarak gözyaşları içinde bir koltuğa yığıldığını gördü.

“Sorun nedir, Lady?”

“Zambak” dedi Lady hıçkırarak. “Adını söyledi.”

“Zambak mı? Çiçek adı olan mı, hanımefendi?”

Lady yüzünü elleriyle gizledi, tüm bedeni hıçkırıklarla titriyordu.

Jack bir an için ne yapacağını bilemedi. Ona doğru yürüdü ama sonra durdu. “Konuşmak... ister misiniz?”

“Hayır!” diye bağırdı Lady. Titrek bir nefes aldı. “Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum. Doktor Alsaker de konuşmak istedi. O adam bir deli, biliyordun değil mi? Bana kendisi söyledi. Ama dediğine göre bu onu kötü bir psikiyatr yapmıyormuş, tam tersiymiş. Daha fazla söze ihtiyacım yok, Jack. Hepsini duydum. Kendiminkileri de, başkalarınınkini de. Artık hiçbiri beni avutmuyor. Benim ilaca ihtiyacım var.” Burnunu çekti ve elinin tersiyle gözlerinin altını dikkatlice sildi. “Sadece ilaca, bu kadar basit. Onu almayınca olmam gereken kişi olamıyorum.”

“Kimmiş o kişi?”

“Lady, Jack.” Eline bulaşan rimele baktı. “İçimde yaşayan ve ölen kadın. Ama Macbeth ilaç kullanmayı bıraktığı için burada artık hiçbir şey yok. O benden daha güçlü çıktı. Kim tahmin edebilirdi ki, değil mi? O yüzden gidip bana biraz ilaç alman gerekiyor, Jack.”

“Lady...”

“Yoksa buradaki her şey mahvolacak. Sürekli bir çocuğun ağladığını duyuyorum, Jack. Oyun salonuna gidip gülümsüyor, insanlarla konuşuyorum.” Gözlerinden yeniden yaşlar akmaya başladı. “Sırf o ağlamayı bastırmak için elimden geldiğince sesli konuşup gülüyorum; ama bunu daha fazla yapamam. Çocuğumun adını bildi. Ona söylediğim son sözü söyledi.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Hecate. Hecate bildi. O meraklı mavi gözleriyle bana bakarken başını ezmeden önce söylediğim kelimeler. *Başka bir hayatta, benim küçük Zambak’ım.* Bunu şimdiye dek kimseye söylemedim. Kimseye! En azından bilincim yerindeyken. Belki rüya görüyorken demişimdir. Belki de uyurgezer bir anım...” Durdu. Bir şey fark etmiş gibi kaşlarını çatı.

“Hipnoz” dedi Jack. “Hipnozda söylemişsinizdir. Hecate de Doktor Alsaker’den öğrenmiştir.”

“Hipnoz mu?” Lady yavaşça başını salladı. “Öyle mi düşünüyorsun? Sence Alsaker bana ihanet mi etti? Bir de üstüne para aldı, öyle mi?”

“İnsanlar açgözlüdür, bu onların doğasında vardır, hanımefendi. İnsan açgözlü olmasaydı dünyayla olan savaşını kazanamazdı. Nelere sahip olduğunuza bir bakın.”

“Yani hepsi *açgözlülük* yüzünden mi?”

“Sadece para için değil, hanımefendi. Bana kalırsa farklı kişiler farklı şeyler için açgözlü oluyor. Güç, seks, takdir görmek, yemek, aşk, bilgi, korku...”

“Seninki hangisi, Jack?”

“Benim mi?” Jack omuz silkti. “Ben mutlu ve memnun müşteriler severim. Evet, sanırım başkalarının mutluluğu konusunda açgözlüyüm. Örneğin sizinkisi, hanımefendi. Siz mutluysanız ben de mutlu oluyorum.”

Lady gözlerini ona dikti. Ardından ayağa kalktı, aynanın başına gitti ve alttaki masada duran saç fırçasını eline aldı. “Jack...”

Jack ses tonunu beğenmese de aynada onunla göz göze geldi. “Evet, hanımefendi.”

“Yalnızlıkla ilgili bir şeyler biliyor olmasın.”

“Bildiğimi biliyorsunuz, hanımefendi.”

Lady erkeklerin etkilendiği, bazen de duruma göre bir uyarı gibi gördüğü alev kızılı uzun saçlarını taramaya başladı. “Peki yanında kimsenin olmamasından daha yalnız olan nedir, bilir misin? Birisinin olduğuna inanmak ve en yakın arkadaşın sandığın o kişinin aslında hiçbir zaman öyle olmadığını öğrenmek.” Fırça takıldı ama onu kalın ve asi saçlarında zorlayarak aşağı çekti. “En başından beri kandırıldığını anlamak. Ne kadar yalnız hissettirdiğini hayal edebilir misin, Jack?”

“Hayır, edemem, hanımefendi.”

Jack ona baktı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Kandırılmadığın için mutlu olmalısın, Jack.” Lady fırçayı bıraktı ve ona birkaç banknot uzattı. “Bazıları vantuz balığı gibidir: Kandırılmak için fazla ufaktır, o yüzden sadece onlar kandırabilir. Köpekbalığı üzerlerine tutunmalarına izin verir, çünkü onlardan daha kötülerini, köpekbalığının asalaklarını temizlerler. Bunun karşılığında da köpekbalığı onları dünyanın tüm okyanuslarında gezdirir ve seyahat ettirir. Karşılıklı bir çıkar ilişkileri olur ve bu ilişki öyle samimi ve yakın görünür ki arkadaş oldukları sanılabilir. Ta ki daha büyük ve sağlıklı bir köpekbalığı yanlarından geçene kadar. Haydi, Jack. Git ve bana biraz çay al.”

“Emin misiniz, hanımefendi?”

“İşe yarayan bir şey istediğini söyle. Güçlü bir şey. İnsanı yükseğe çıkarıp uzaklara götürsün. Öyle yükseğe çıkarsın ki düşersen kafatasını kırsın. Zaten kim böyle soğuk, arkadaşsız bir dünyada yaşamak ister ki?”

“Elimden geleni yapacağım, hanımefendi.”

Jack hiç ses çıkarmadan kapıyı kapadı ve gitti.

“Ah, herhalde nereden alacağını biliyorsundur, Jack Bonus” diye fısıldadı Lady, aynadaki yansımasına bakarak. “Hecate’ye de selam söylersin bu arada.” Önceki gözyaşının yanağında bıraktığı tuzlu yolda yeni bir damla aşağı süzüldü. “Benim iyi kalpli, canım Jack’im. Zavallı Jackçiğim.”

“Bay Lennox?”

Lennox gözlerini açtı. Saatine baktı. Gece yarısına bir buçuk saat vardı. Gözkapakları yeniden düştü. Daha fazla morfin için yalvarmıştı. Tek istediği uyumaktı. Vicdan azabıyla işkenceye dönen bir uykuya bile razıydı.

“Bay Lennox.”

Gözlerini tekrar açtı. Gördüğü ilk şey, mikrofon tutan bir eldi. Arkasında sarı bir bulanıklık secer gibi oldu. Görüntü giderek netleşti. Bir hastane yatağının yanındaki sandalyede sarı muşamba ceketli bir adam oturuyordu.

“Sen mi?” diye fısıldadı Lennox. “Dünyada bunca gazeteci varken seni mi yolladılar?”

Walt Kite gözlüğünü düzeltti. “Tourtell, Malcolm ve diğerlerinin haberi var. Benim... şey olduğumu...”

Macbeth’in adamı olduğunu biliyorlar, öyle mi?” Lennox başını yastıktan kaldırdı. Odada yalnız değillerdi. Yatak başlığının yanındaki alarm düğmesine uzanmak için kıpırdandı ama Kite elini düğmenin üzerine koydu. “Gerek yok” dedi sakince.

Lennox radyo muhabirinin elini alarmdan çekmeye çalıştı ama gücü yoktu.

“Beni Macbeth’e ispiyonlamak için mi geldin?” diye homurdandı Lennox. “Angus’u bize ispiyonladığın gibi mi?”

“Kabul et, Kite. Saklamanın anlamı yok. Yalnız değilsin. Bizler kahraman değiliz. Olsa olsa kahraman olmanın hayalini kuran ama atıp tuttuğumuz o ilkelerle yaşam arasında bir seçim yapmak zorunda kalan tamamen sıradan insanlarız.” Kite’in yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. “Haklısın. Ben küstah, boşboğaz, ödleğ bir ahlak budalasayım.”

Lennox derin bir nefes aldı, artık konuşanın kendisi mi yoksa morfin mi olduğundan emin değildi. “Peki imkânın olsaydı sence bir şeyleri daha farklı yapar mıydın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Farklı biri olur muydun? Senden daha değerli ve yüce bir amaç uğruna fedakârlık yapar mıydın?”

“Ne gibi?”

“Gerçekten kahramanca bir şey yapmak gibi. Saygın gazeteci Kite’ın itibarını yerle bir edecek bir şey.”

Macbeth gözlerini kapadı. Onları yeniden açtığında bu kötü rüyadan ve bitmek bilmeyen geceden uyanmayı diledi. Masasının arkasındaki rafta duran radyodan gelen ses tüm gece boyunca vızıldamıştı. Her yuvarlanan r harfi sanki bir makineli tüfeğin yaylım ateşi gibiydi.

“Pekâlâ, Dedektif Lennox. Özetlemek gerekirse, Emniyet Müdürü Duncan ve Dedektif Banquo cinayetlerinin, Kuzey Süvarileri’nin kulüp binasındaki katliamın, Dedektif Duff’ın ailesinin öldürülmesinin, ayrıca Macbeth’in emri üzerine kendiniz ve Dedektif Seyton tarafından işlenen Polis Memuru Angus infazının arkasında Emniyet Müdürü Macbeth’in olduğunu iddia ediyorsunuz. Ayrıca bugün öğleden sonra Belediye Başkanı Tourtell’a karşı düzenlenen başarısız suikast girişiminin arkasında da Emniyet Müdürü Macbeth, Özel Harekât Birimi amiri Dedektif Seyton ve Polis Memuru Olafson var, doğru mu?”

“Evet, doğru.”

“Biz de bu sözlerle birlikte Aziz Jordi Hastanesi’ndeki yatağından bizlerle konuşan Dedektif Lennox’a teşekkür ediyoruz. Bu kayıt şahitler huzurunda yapıldı, o yüzden Lennox bir cinayete kurban gitse bile mahkemede kullanılabilecek. Son olarak, sevgili dinleyiciler, şunu da

eklemek isterim ki Walt Kite olarak ben de Polis Memuru Angus'un öldürülmesinde suç ortaklığı yaptım ve hepinizin inanarak şeref gösterdiği dürüstlüğümü emniyet müdürünün, yani Macbeth denen katilin emri altında kötüye kullandım. Yargılanacağım mahkemede ve yakınlarımla yapacağım konuşmalarda kendimin ve ailemin tehdit edilmiş olması hafifletici bir gerekçe olarak görülebilir. Ancak profesyonel anlamda böyle bir gerekçe hiçbir şey ifade etmez. Kendimi de, sizleri de hayal kırıklığına uğrattım. Bu da demek oluyor ki radyo muhabiri bendeniz Walt Kite'ı bu son dinleyişiniz olacak. Emin olun ki ben sizi, sizin beni özlediğinizden daha çok özleyeceğim. Benden daha iyi yurttaşlar olduğunuzu gösterin. Sokaklara çıkın ve Macbeth'i devirin. Hepinize iyi geceler; Tanrı şehrimizi kutsasın."

Kapanış müziği başladı.

Macbeth gözlerini açtı. Ama hâlâ odasındaydı. Seyton hâlâ kanepede, Olafson sandalyede oturuyordu ve radyo açıktı.

Macbeth ayağa kalktı ve radyoyu kapattı.

"Eee?" dedi Seyton.

"Şşş" dedi Macbeth.

"Ne?"

"Sus bir saniye!" Burnunun kemiğini işaret ve başparmağı arasında tuttu. Yorgundu, öyle yorgundu ki gerektiği kadar sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Ama düşünmesi şarttı. Alacağı yeni kararlar çok önemliydi, bu şehir için verdiği savaşın kaderi birkaç saat içinde belli olacaktı.

"Adım" dedi Olafson.

"Ne?"

"Adım radyoda söylendi." Ürkekçe gülümsedi. "Daha önce ailemden kimsenin adı radyoda söylenmemiştir herhalde."

Macbeth sessizliği dinledi. Trafiğin o her zamanki gürleyen uğultusu nereye gitmişti? Sanki şehir nefesini tutuyordu. Ayağa kalktı. "Gidelim."

Asansörle bodruma indiler.

Kızıl ejderhalı Özel Harekât flamasını geçtiler.

Seyton mühimmat odasının kilidini açtı ve ışığı yaktı.

Çocuk ağzı bantlı ve elleri kasaya bağlı bir halde makineli tüfek ayaklarının arasında oturuyordu. Kahverengi irisleri, korkudan büyüüp kararmış gözbebeklerinin etrafında incecik birer halka gibiydi.

“Onu Inverness’a götürüyoruz” dedi Macbeth.

“Inverness’a mı?”

“Artık burada güvende değiliz. Hiçbirimiz. Ama Inverness’ta Tourtell’i dize getirebiliriz.”

“Biz kimiz?”

“Sadık kalan son kişiler. Zafer kazanıldığında mükafatını alacak olanlar.”

“Sen, ben ve Olafson mu? Bu şehri biz mi dize getireceğiz?”

“Bana güvenin.” Macbeth, Kasi’nin başını sadık bir köpekmiş gibi okşadı. “Hecate’nin bize ihtiyacı var, bizi koruyor.”

“Tüm şehre karşı mı?” diye sordu Olafson.

“Hecate’nin yardımcıları bir ordu gibidir, Olafson. Onlar da Hecate gibi görünmezler ama her yerdedirler. Beni şimdiye kadar iki defa kurtardılar. Ayrıca bizim ikiz mitralyözlerimiz var, Kenneth yasaları da bizim tarafımızda. Tourtell pes edip olağanüstü hâl ilan ettiğinde şehir benim olacak. Pekâlâ? Sadakat, kardeşlik?”

Olafson gözlerini kapadı. “Ateşle vaftiz edildik” diye fısıldadı. Peltekçe söylediği “z” beton duvarlarda gezindi.

Seyton onlara somurtarak baktı. Ama az sonra, ince dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Kanla birleştik.”

Duff, Tourtell'in salonundaki kanepede oturuyordu. Dördü de kulağında telefonla dikilen belediye başkanına gergin gözlerle bakıyordu. Gece yarısına iki dakika kalmıştı. Hava sıkıştıkça sıkışmış, fırtına gümbürdemeye başlamıştı. Şehir çok yakında bu sıcak günün cezasını çekecekti. Başkan telefonda “Evet” ve “Hayır” arasında gidip geldi. Ahizeyi yerine koydu. İşittiği şeyi çiğneyip yutması gerekiyormuş gibi dudaklarını şapırdattı.

“Eee?” dedi Malcolm sabırsızca.

“Hem iyi, hem kötü haberim var. İyi haber şu; Yüksek Mahkeme Yargıcı Archibald, elimizdekilere dayanarak Macbeth'in tutuklanması için federal bir tutuklama emri çıkarabileceklerinden ve dolayısıyla buraya federal polis gönderebileceklerinden oldukça emin olduğunu söylüyor.”

“Ya kötü haber?” diye sordu Malcolm.

“Politik açıdan hassas bir konu olduğu için vakit alacak” dedi Tourtell. “Suçlamaların aslının olmadığı ortaya çıkarsa kimse bir emniyet müdürünü tutuklamak istemez. Şu an için elimizdeki tek somut delil, cinayete yardım ettiğini itiraf eden Lennox'la yapılan bir radyo röportajı. Archibald, bu işi halledebilmesi için epey bir dil dökmesi gerektiğini söylüyor; en iyi ihtimalle yarın öğleden sonra karar çıkarmış.”

“Yine de bir karar verilecek demek ki” dedi Caithness. “O halde tek yapmamız gereken bu gece ve yarın birkaç saat daha dayanmak.”

“Öyle görünüyor” dedi Malcolm. “Maalesef koşullar kutlama yapmaya izin vermiyor.”

“Bilakis” dedi Tourtell, az önce odaya giren hizmetçiye dönerek. “Savaşta zaferin bedeli ne kadar ağır olursa kutlaması da o kadar coşkulu olur. Şampanya, Agnes!”

“Başüstüne efendim ama telefonda biri var.”

Tourtell’in yüzü parladı. “Kasi mi?”

“Korkarım ki Bay Macbeth.”

Herkes birbirine baktı.

“Buraya bağla” dedi Tourtell.

Macbeth telefonu kulağında tutarak sandalyede geriye yaslandı. Gözlerini tavana, boş oyun salonunun tepesindeki avizenin ters duran altın ucuna dikti. Yalnızdı. Seyton ve Olafson’un asma katta mitralyözleri takmakla meşgul olduğunu duyabilse de yalnızdı. Lady burada değildi. Emniyet binasından döner dönmez işe koyulmak zorunda kalmışlardı. Kumar oynayan ve yemek yiyen müşterilerin tümünü dışarı yollamaları yarım saatlerini almıştı. Ellerinden geldiğince rahat bir tavırla yapmaya çalışmışlardı bu işi. Ancak oyunların bitmesi, pulların nakde çevrilmesi gerekiyordu ve kimi müşteriler parası istenmediği halde içkilerini son yudumuna kadar içmekte ısrar etmişti. Son kalanlarsa bugünün cumartesi gecesi olduğunu söyleyerek direnince resmen dışarı itilerek çıkartılmıştı. Lady bunu çok daha nazik bir yolla yapabilirdi elbette. Ne var ki Jack, Macbeth’in onu Lady’yi getirmesi için gönderdiği süit odadan eli boş dönmüştü. Sorun değildi, uykuya ihtiyacı vardı ve uzun bir savaş onları bekliyordu. Pencerelerdeki parmaklıkları sökmüş ve makineli silahları asma katın iki ucuna yerleştirmişlerdi.

“Ben Tourtell.” Ses doğal olmak için çabalıyordu.

“İyi akşamlar, başkan. Her şey yolunda mı?”

“Hâlâ hayattayım.”

“Güzel, güzel. Seni o suikast girişiminden kurtardığımız için mutluyum. Bunun arkasında Hecate’nin olduğundan şüpheleniyorum. Şoförünün bu saldırı yüzünden canından olmasına üzüldüm. Lennox’un yaralanarak felç kalmasına da.” Tourtell kuru bir kahkahayla güldü. “Sen bittin, Macbeth. Farkında mısın?”

“Çok zor günlerden geçiyoruz. Sence de öyle değil mi, Tourtell? Çatılarda patlayan bombalar, sokaklarda adam vurmalar, emniyet müdürüne ve belediye başkanına yapılan suikastlar... Seni aradım; çünkü bir an önce olağanüstü hâl ilan etmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Böyle bir şey olmayacak, Macbeth. Onun yerine senin için bir federal tutuklama emri çıkartılacak.”

“Başkent’ten destek istedin, değil mi? Bunu yapacağını düşünmüştüm. Ama o tutuklama emri çıkana kadar ben bu şehrin yönetimine el koyacağım ve her şey için çok geç olacak. Çünkü dokunulmazlık kazanacağım. Meğer Emniyet Müdürü Kenneth, çoğu insanın inandığından daha öngörülüymüş.”

“Şehri senden önceki diktatörler gibi mi yöneteceksin?”

“Bu fırtınada durumu senin yerine benim idare etmem muhtemelen herkes için en iyisi olur, Tourtell.”

“Sen delirmişsin, Macbeth. Neden olağanüstü hâl ilan edip yönetimi sana vereyim ki?”

“Çünkü gayri meşru oğlun elimde ve söylediğimi yapmazsan onun başını uçuracağım.”

Macbeth keskin bir iç çekiş duydu.

“O yüzden sakın uyuyayım deme, Tourtell. Sana olağanüstü hâl ilanını yazıp imzalaman için birkaç saat vereceğim. Ve yarın güneş doğana kadar o

ilan yürürlüğe girecek. Günün ilk ışığı gözlerime vurana kadar radyoda yayınlandığını duymazsam Kasi ölür.”

Kısa bir sessizlik oldu. İçinden bir his Macbeth’e Tourtell’in yalnız olmadığını söylüyordu. Seyton’ın dediğine göre Duff, Malcolm ve Caithness, Aziz Jordi Hastanesi’ndeki işin tamamlanmasını engelleyen dört kişiden üçüydü.

“Peki oğlumu öldürürsen bundan nasıl kurtulacağını düşünüyorsun, Macbeth?”

Ses tonu sert olsa da acizliğini gizleyemiyordu. Macbeth böylesi gerçek bir çaresizliğe karşı hazır olmadığını fark etti. Ama bu düşüncayı kafasından silip attı. Başkanın titreyen sesi tam da umduğu şeyin doğru olduğunu gösteriyordu: Tourtell çocuk için her şeyi yapmaya razıydı.

“Dokunulmazlık. Olağanüstü hâl. Bunlar bana yeter de artar, başkan.”

“Yargılanmaktan kurtulmanı kastetmiyorum. Vicdanından bahsediyordum. Bir canavara dönüştün, Macbeth.”

“Kimse eskiden olmadığı bir şeye dönüşmez, Tourtell. Sen de öylesin. Sevgini ve ruhunu daima sana en yüksek teklifi yapana satacaksın.”

“Evinin dışındaki gök gürültüsünü duymuyor musun, Macbeth? Böyle bir durumda, böyle bir şehirde nasıl oluyor da hâlâ şafak vakti güneşin doğacağına inanabiliyorsun?”

“Çünkü ona doğması için emri ben veriyorum. Yine de sen inanmıyorsan bu yılın takviminden gündeğümü saatlerine bakabilirsin. Şimdilik... hoşça kal.”

Macbeth telefonu kapattı. Üzerindeki kristalde ışık oynuyordu. Hareket ediyordu demek ki. Belki yükselen ısı, belki zemindeki garip titreşimler, belki de dışarıda değişen ışık yüzündendi. Ama dördüncü bir ihtimal de vardı elbette. O da hareket edenin kendisi olmasıydı. Nesneleri farklı bir açıdan görmesi. Ceketinin içinden gümüş hançeri çıkardı. Tanklara ve kalın

derilere karşı en etkili silah olabilirdi gümüş; ama Lady haklıydı: Gümüş asıl hayaletlerde işe yarardı. Banquo’yu, Meredith’i, Duncan’ı ve diz çöken o genç Kuzey Süvarisi’ni iki gündür görmüyordu. Hançeri ışığa doğru tuttu.

“Jack!”

Cevap yoktu. Sesini yükseltti. “Jack!”

Hâlâ cevap yoktu.

“Jack! Jack!” Öyle sert ve kontrolsüzce bağırdı ki boğazının yırtıldığını hissetti.

Salonun ucunda bir kapı açıldı. “Beni mi çağırdınız, efendim?” Jack’in sesi yankılandı.

“Lady’den yaşam belirtisi yok mu?”

“Hayır, efendim. Belki de onu siz uyandırmalısınız?”

Macbeth parmağını hançerin ucunda gezdirdi. Uyuşturucusuz geçen kaçınıcı günüydü bu? Peki derin, karanlık, rüyasız bir uykuya kaç gündür hasretti? Yukarı çıkıp yanına uzanabilir, *seninle ikimiz hemen şimdi Inverness ve bu şehrin olmadığı, ikimiz dışında hiçbir şeyin bulunmadığı bir yere gidiyoruz,* diyebilirdi. Lady de isterdi, en az onun kadar hem de. Yollarını kaybetmişlerdi ancak onları geldikleri yere götürecek bir dönüş yolu olmalıydı. Evet, tabii ki vardı; sadece şu anda göremiyordu, hepsi bu. Onunla konuşmalı, ondan her zamanki gibi yolu göstermesini istemeliydi. Peki onu durduran neydi? Hangi tuhaf duygu onu yukarı çıkmaktan alıkoyuyor, onu sevgilisinin sıcak kollarında yatmaktansa bu soğuk ve boş odada oturmaya zorluyordu?

Macbeth döndü ve çocuğa baktı. Seyton, Tourtell’in oğlunu uzun ve zayıf boynuna bir pranga geçirerek salonun ortasındaki parlak direğe bağlamıştı. Bir köpeği bağlar gibi. Çocuk da bir köpek gibi hareketsizce yerde yatarak yalvaran kahverengi gözleriyle Macbeth’e bakıyordu. Üstelik kumarhaneye geldiklerinden beri hep aynı kararlılıkla.

Macbeth canının sıkıldığını bağırırcasına sandalyede kıpırdandı.

“O zaman gidip ona bir bakalım” dedi.

Jack’le ikisinin kalın halılardaki sessiz adımları Macbeth’e birer hayalet gibi merdivenden ve koridordan süzöldükleri hissini verdi. Macbeth’in Jack’in anahtarlığında doğru anahtarı bulması epey sürdü. Macbeth sanki üzerlerinde bir şifre, henüz bilmediği bir sorunun cevabı varmış gibi hepsini teker teker inceledi.

Ardından kapıyı açıp içeri girdi. Odanın lambası kapalıydı ancak perdelerin boşluklarından ay ışığı giriyordu. Durup etrafı dinledi. Gök gürültüsü kesilmişti. Oda öyle durgundu ki içindeki her şey nefesini tutuyordu sanki.

Lady’nin teni alabildiğine solgun, alabildiğine kansızdı. Saçları kırmızı bir yelpaze gibi yastığa saçılmıştı, gözkapakları saydam gibiydi.

Macbeth yanına gitti ve elini alnına koydu. İçinde hâlâ biraz sıcaklık vardı. Yanı başında, yorganın üzerinde bir kâğıt parçası duruyordu. Macbeth kâğıdı aldı. Sadece birkaç satırlık bir not yazmıştı.

Yarın, ertesi gün, bir sonraki gün. Günler çamurda sürünüyor ve tek yaptıkları sonunda güneşi bir daha öldürüp tüm insanları ölüme daha da yaklaştırmak oluyor.

Macbeth kapıda bekleyen Jack’e döndü.

“Ölmüş.”

“Ne... ne dediniz, efendim? ”

Macbeth yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Ona yakın olmak değildi amacı; Lady artık orada yoktu. Sadece oturmak istedi.

Jack'in arkadan gelen korku dolu bağırışını duyunca onun da manzarayı gördüğünü anladı. Şırınga hâlâ kolunda duruyordu.

“Yani?..”

“Evet, ö-ö-ölmüş.”

“Ne kadar?..”

“Ço-ço-çok uzun zaman önce.”

“Ama onunla daha...”

“O bebeği ayakkabı kutusunda bulduğu gece ö-ö-ölmeye başladı, Jack. Bir müddet yaşıyor gibi yaptı ama o sadece ölmeden önceki son çırpınışlarıydı. Çocuğunu gördü ve onu tekrar görmek için ölüme yolculuk yapması gerektiğini anladı. Lady’yi işte o zaman kaybettik. Sevdiklerimizle öbür tarafta tekrar buluşacağımızın avuntusuna kapıldığında.”

Jack bir adım yaklaştı. “Ama siz buna inanmıyorsunuz, değil mi?”

“Güneş berrak bir gökyüzünde parlasaydı, hayır derdim. Ne var ki biz elimizden geldiğince teselli bulmaya çalıştığımız güneşsiz bir şehirde yaşıyoruz. Yani genel olarak, ben de inanıyorum.”

Macbeth kendisini dinledi, üzüntü ya da çaresizlik hissetmediğine şaşırды. Belki de sonlarının böyle olacağını çoktandır bildiği içindi. Bunun farkındaydı ve gözlerini yummuştu. Tek hissedebildiği koca bir boşluktu. Gecenin ortasında bir bekleme salonunda oturuyordu, tek yolcu oydu ve treni duyurulduğu halde gelmemişti. Duyurulmuş ama gelmemiş... Böyle bir durumda yolcu ne yapardı? Beklerdi. Hiçbir yere gitmez, başına gelene razı olur ve gelecek şeyi beklerdi. Macbeth kâğıt parçasını yeniden eline aldı.

Günler çamurda sürünüyor ve tek yaptıkları sonunda güneşi bir daha öldürüp tüm insanları ölüme daha da yaklaştırmak oluyor.

Asansör Duff, Malcolm ve hademeyi emniyet müdürlüğünün bodrumuna indirdi.

“Hafta sonu olduğunu biliyorum ama burada başka kimsenin olmadığına emin misin?” diye sordu Duff, Malcolm’un Tourtell’in evinde uzun uzun telefonda konuştuğu hademeye dönerek.

“Tam tersi” diye cevap verdi hademe. “Sizi bekliyorlar.”

Duff bir tepki veremeden asansör durdu ve önünde kapıları açıldı. Bodrumda silahlı ve siyah Özel Harekât üniformalı üç kişi vardı. Duff nefesini tuttu.

“Teşekkürler” dedi Malcolm. “Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için.

“Şehir için” dedi içlerinden biri.

“Angus için” dedi ikincisi.

“Emniyet müdürü için” dedi, dimdik duran ve koyu tenli bir adam olan üçüncüsü. “Bize göre onun adı artık Malcolm.”

“Sağ ol, Ricardo” dedi Malcolm asansörden çıkarken.

Dik duruşlu polis memuru onlara yolu gösterdi. “Kimseyle konuştun mu, şef?”

“Bütün akşam telefundaydım. İnsanları sadece benim sözüme güvenerek bir kumpasa karşı savaşmak için canlarını ve işlerini tehlikeye atmaya ikna etmek kolay olmadı. Hele bir de Başkent’ten acil bir destek gelmeyeceğini

eklediğimde. Yine de emniyetten aşağı yukarı otuz, Sivil Savunma'dan on ila on beş, bir de galiba itfaiyeden on adam toplayabildim.”

“Durum pek ikna edici görünmeyebilir; ama sen öylesin, Malcolm.”

“Sağ ol Ricardo ama bence Macbeth'in yaptıkları her şeyi anlatıyor.”

“Kelimelerini kastetmiyordum, şef. Asıl etkileyici olan, cesaretin.”

“Elimden her şey alınmıştı ve artık kaybedecek fazla bir şeyim yoktu, Ricardo. Buna rağmen geri dönüp kızımı almam ve onu şu an olduğu emniyetli yere götürmem gerekiyordu. Cesaret gösterenler sizlersiniz. Siz bir babanın yüreğiyle değil, kendi hür iradenizle ve adalet duygunuzla hareket ediyorsunuz. Bu da bu şehirde hâlâ iyiliği isteyen insanların olduğunu kanıtlıyor.”

Ejderhalı flamayı geçtiler.

“Belediye başkanı nerede?” diye sordu Ricardo.

“Şu an onun kafasında başka şeyler var.”

Ricardo sığınak girişini andıran büyük bir demir kapının önünde durdu. Açıktı. “Buradan.”

İçerideki raflar demir kutular ve ateşli silahlarla doluydu. Zeminin ortasında bir kasa duruyordu. Malcolm makineli silahların birini raftan aldı.

“Birileri mitralyözleri ve mühimmatlarını almış” dedi Ricardo. “Yani elimizde sadece bunlar var. Bir de zırhlı araba. Arabayı doğruca tren garına getirebilirim. Bu silahlar herkese yetmez ama zaten itfaiyecilerin silah eğitimi de yok. Yine de adamlarımla birlikte bu gece saldırıya geçebiliriz.”

“Macbeth'in kendi rızasıyla teslim olmasını yeğleriz” dedi Malcolm. “Rakamlar bize yanında muhtemelen iki adamının olduğunu söylüyor: Seyton ve Olafson. Dışarıda ne kadar kalabalık olduğumuzu gördüğünde Kasi'yi bırakacağını ve teslim olacağını umuyorum.”

“Uzlaşma” dedi Ricardo. “Rehin vakalarında çağdaş bir yöntem.”

“Kesinlikle.”

“Ama söz konusu kişi Macbeth olduğunda çağdaş ve bir o kadar yararsız. Ben olsam ona bir baş dışman gözüyle bakardım, şef. Yanında ülkenin en iyi iki nişancısı ve iki mitralyöz var. Bizimse vaktimiz çok az.”

“İki mitralyöze karşı ne yapabilirsiniz?” diye sordu Malcolm, bir bazukayı yere indirerek.

Duff o anda kaskatı kesildi. Bazukanın arkasındaki şeyi görmüştü.

“Onun uzun mesafede hedef tutturması zordur” dedi Ricardo. “Ama Macbeth teslim olmazsa Inverness’a nasıl gireceğimize ilgili seve seve bir plan hazırlarım.”

“Güzel” dedi Malcolm, Duff’ın bulduğu şeye bakarak. “Tanrım, onu nereden buldunuz?”

“Kuzey Süvarileri baskınından sonraki enkazdan” dedi Ricardo. “Sadece bir kılıç olsa da o da bir silah.”

“Herhangi bir kılıç değıl” dedi Duff, sapını sıkıca kavrayarak. Kılıcı savurdu ve çeliğinin ağırlığını tarttı. “Sweno’nun kılıcı.”

“Onu yanına almayı düşünmüyorsun, değıl mi? Bu şey hiç zarar vermez.”

“Yanılıyorsun.” Duff işaretparmağıını kılıcın keskin tarafında gezdirdi. “Kadınların karnını ve çocukların yüzünü lime lime edebiliyor.”

Malcolm, Ricardo’ya döndü. “Silahları gün doğmadan bir saat önce tren garına gönderebilir misin?”

“Oldu bilin.”

“Sağ ol. Biz de geri kalanlar olarak birkaç saat uyuyabilecek miyiz, ona bir bakalım.”

“Efendim?”

Macbeth başını Lady’nin soğuk göğsünden kaldırıp baktı. Gelen Jack’ti. Geri dönmüştü ve kapıda dikiliyordu.

“Resepsiyonda sizinle konuşmak isteyen biri var.”

“İçeri bi-bi-birisini mi aldın?”

“Tek başınaydı ve durmadan kapıya vuruyordu. Mecburen içeri davet ettim. Şimdi de gitmek istemiyor.”

“Kimmiş?”

“Sivart adında bir delikanlı.”

“Sivart mı?”

“Kuzey Süvarileri’ne yapılan iskele baskınında hayatını kurtardığınızı söylüyor.”

“Ah, şu rehin alınan çocuk. Ne is-is-istiyormuş?”

“Gönüllü olmak. Dediğine göre Malcolm kendisini aramış. Inverness’a bir saldırı düzenlemek için adam topluyormuş.”

“O zaman” dedi Macbeth, başını Lady’nin göğsüne yaslayıp gözlerini kapayarak, “ona gi-gi-gitmesini söyle.”

“Gitmiyor, efendim.”

Macbeth derin bir iç çekti, ayağa kalktı ve elini uzattı. “Sana verdiğim silahı ver bana, Jack.”

Genç adamın gerginlikle beklediği resepsiyona indiler. Macbeth merdivende silahı ona doğrulttu. “Dışarı!”

“Emniyet müdürüm...” dedi adam kekeleyerek.

“Dışarı! Seni beni öldürmen için Malcolm gönderdi. Hemen defol buradan!”

“Hayır, hayır, ben...”

“Hemen şimdi! Üçe kadar sayıyorum. Bir...”

Adam sendeleyerek geri geri gitti, kapının kolunu tuttu ama kilitliydi.

“İki!”

Jack elinde anahtarla öne fırladı ve adamın kapıyı açmasına yardım etti.

“Üç!”

Kapı adamın arkasından çarparak kapanırken uzaklaşan ayak seslerini duydular.

“Sizce gerçekten de...”

“Hayır” dedi Macbeth, silahı Jack’e geri vererek. “Ama onun gibi genç biri şu anda sadece bize ayak bağı olur.”

“Sayınız az ve ocuk Olafson’la aynı yaşıta, efendim.”

“Sana dediğim şeyi yaptın mı, Jack?”

“Hâlâ yapıyorum, efendim.”

“Bitirdiğinde haber ver. Ben oyun salonundayım.”

Macbeth kumarhanenin çift kanatlı kapısını açtı. Doğuya bakan uzun pencerelerin arkasında gecenin karanlığı kırılmaya başlamış, gri bir renge bürünmüştü.

Dağın arkasında gizlenen güneş, gelişini müjdeleyen kıızıl bir işaret gönderiyordu. Dedektif Lennox bu şehirde daha önce hiç bu kadar hoş bir şafak görmediğini düşündü. Belki de görmüş ama farkına varmamıştı. Ya da her şeyi renklendiren şey güneşten ziyade yediği morfindi. Caddeler hareketli bir cumartesi gecesi sonrasında kırık bira şişeleri, pis kokulu kusmuk öbekleri ve izmaritlerle bezenmişti ama yanlarından aceleyle geçen siyah denizci üniformalı ve beyaz şapkalı küçük bir adam dışında dışarıda kimseler yoktu. Şehrin kaderi yazılırken herkes yataklarında battaniyeyi başlarına çekerek uyuyordu. Ve buna rağmen bu şehir daha önce gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Lennox, Priscilla'nın dizlerine örttüğü kareli battaniyeye gözlerini dikti. Tren garının gösterişsiz doğu kapısına yaklaşıyorlardı. Tekerlekli sandalyenin yavaşladığını fark etti. Priscilla tereddüt ediyordu; Lennox onun muhtemelen bu gara bir kez bile gelmediğini düşündü.

“Korkacak bir şey yok, Priscilla. Onların tek derdi uyuşturucu satmak. Ya da almak.” Bir sokak lambasının altından geçerlerken kadının gölgesinin dikleştiğini gördü. Hızlandılar.

Priscilla onu sözleştikleri gibi hava hâlâ karanlıkken, koridorlar onları durduracak hemşireler ve doktorlarla dolmamışken gelip almıştı. Yanında Lennox'un bürosundan istediği şeyleri de getirmişti. Lennox onu ikna etmeye ya da bir şeyler izah etmeye gerek bile duymamıştı. Priscilla artık

resmi olarak patronu sayılmamasına rağmen ne söylediyse derhal yerine getirmişti.

“Sorun değil” demişti. “Sen daima benim patronum olacaksın. Macbeth emniyet müdürü olmaya devam etmeyecek, değil mi? ”

“Neden etmesin?”

“Aklını kaçırmadı mı?”

Sigara tütüren torbacıları ve kestirdikleri battaniyelerin içinde uyanır uyanmaz ellerini yalvarırcasına uzatan keşleri geçtiler.

Priscilla tuvaletlerin yanındaki merdivenin önüne gelince onu itmeyi bıraktı.

Lennox’u şimdiye dek hep buradan almışlardı. Öylece bu merdivenin tepesinde dikilir ve gelmelerini beklerdi. Lennox onu nereye götürdüklerini asla anlayamamıştı, çünkü ona gözlük takmakla kalmaz, arkadan gelen seslerden bir fikir edinemesin diye kulak tıkacı da verirlerdi.

Anlaşmanın bir parçasıydı bu. Akşamları evde ya da büroda yakalanma tehlikesi olmadan gerçekleşmeyecek sahici bir kafa yaşamak istediğinde onu mutfığa, çayı yaptıkları yere götürürlerdi. Ve orada üretilip üretilebilecek en saf uyuşturucuyu uzmanlar ona kendi elleriyle zerk ederlerdi. Ardından afyonhaneye gidilen o eski günlerde olduğu gibi rahat bir televizyon koltuğuna oturtulur, güvenli bir ortamda kendinden geçtikten sonra şehre inip yeni ve daha iyi bir adam olarak caddeleri turlardı.

Bir daha asla turlayamayacağı caddeleri.

Priscilla onu tüm kablolardan ve borulardan kurtarıp tekerlekli sandalyeye oturtmaya çalışırken ne kadar da çaresiz hissetmişti. Ne kadar işe yaramaz biri olmuştu. Artık ondan ne beklenirdi ki?

“Git” dedi.

“Ne? Gidiyor muyuz?”

“Sen gidiyorsun.”

“Yani seni burada mı bırakayım?”

“Dert etme. Seni ararım. Git şimdi.”

Kadın oralı olmadı.

“Bu bir emirdir, Priscilla.” Lennox gülümsedi. “Daima patronun olarak kalacak bir adamın emri.”

Priscilla iç çekti. Omzuna nazikçe elini koydu. Ve gitti.

On dakika geçmeden Strega kollarını bağlamış bir halde önünde dikiliyordu. Tek diyebildiği “Vay canına!” oldu. “Biliyorum” dedi Lennox. “Kötü bir saatte geldim.”

Strega kısacık güldü. “Tekerlekli sandalyeye rağmen keyfin yerinde. Senin için ne yapabilirim?”

“Bana acımı durduracak bir şey ve koltukta bir saat verin.” Strega ona kulak tıkaçlarını ve gözlüğü uzattı. “Bacaklarım eskisi gibi değil, o yüzden beni oraya götürürsen sevinirim.”

“Senin gibi bir tüysikleti mi?”

“Tekerlekli sandalyeyle gitmem gerek.”

“O halde bugünlük araba gezintisini iptal ediyoruz.”

Strega onu itti. Tüm sabah boyunca ağırları bir gidip bir gelmişti; fakat kadın onu birkaç dakika sonra sandalyesinden kaldırıp mıcır hissi veren taşların üzerine indirdiğinde canı öyle yandı ki ağladı. Strega’nın onu saran kaslı kollarını hissetti, neredeyse bunaltıcı olan kokusunu duydu. Strega onu yeniden tekerlekli sandalyeye oturtmaya başardıktan sonra itmeye başladı. Her metrede sandalye çakılların içinde bir şeye çarpıyordu. Bir traverse^[19]. Burnuna katran ve yanık metal kokusu geldi. Sandalye bir tren rayının yanında gidiyordu.

Daha önce fark etmemiş olması garipti. Diğer zamanlarda bir arabanın içine doluşup fazla uzun olmayan ama belli ki daire çizen bir yoldan gider, sonra da tren garındaki başlangıç noktasına geri dönerlerdi. Yağmuru

hissetmediği için kapalı bir yerde olduklarını daha önce de biliyordu ama çayı burunlarının dibindeki kullanılmayan bir tünelde pişirdikleri kimin aklına gelirdi ki! Strega onu kaldırdı ve halsizce inerken soğuk ve nemli bir şeyin üzerine yüzükoyun yatırdı. Betona. Tekrar tekerlekli sandalyeye oturttu ve itti. Hava ısınıp kuruyordu. Artık mutfağa yaklaşıyorlardı; hemen fark edilen o belirgin kokular Lennox'un kalbini hızlandıran, ona çıkacağı yolculuğun provasını yaptıran bir şeyi tetikliyordu beyninde. Birisi gözlüğünü ve kulak tıkaçlarını çıkarırken Strega'nın cümlesinin sonunu duydu.

“... bıraktığı kan izlerini de temizleyin.”

“Hayhay” dedi tankı karıştıran kız kardeşlerden biri. Strega onu televizyon koltuğuna oturtmak için kaldırmak üzereyken Lennox eliyle onu geri çevirdi ve sol gömlek kolunu yukarı kıvırdı. Doğruca kazandan gelen çay. Bundan daha iyisi olamazdı. Keşler için bir cennetti burası. Gitmek istediği yer. Ya da istemediği. Birazdan görecekti. Ya da göremeyecek.

“Yolsuzlukla Mücadele Birimi'nden Dedektif Lennox değil mi bu?” diye sordu Jack. Tek taraflı camın yanında dikilerek mutfağa ve tekerlekli sandalyedeki adama bakıyordu.

“Evet” dedi Hecate. Beyaz keten bir takım elbise ve şapkası vardı. “Inverness'ta gözünün ve kulağının olması yetmiyor.”

“Lennox'un Macbeth'i cinayetle suçladığını duydun, değil mi? Macbeth'in senin adamın olduğunu bilmiyor mu?”

“Kimsenin gerektiğinden fazlasını bilmemesi gerekir. Senin bile, Bonus. Asıl konumuza dönelim. Lady kendi canına kıydı ama Macbeth üzgünden ziyade afallamış görünüyor diyorsun, öyle mi?”

“Bu benim yorumum.”

“Hımm. Peki Tourtell olağanüstü hâl ilan ederse sence Macbeth şu anki ruh haliyle şehrin lideri olması için gerekenleri yapacak kadar güçlenmeyi

başarır mı?”

“Bilmiyorum. Sanki... umursamıyor. Artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranıyor. Belki de yenilmez olduğuna inanıyordun Ama ne olursa olsun onu koruyacaksın herhalde, değil mi?”

“Hımm.” Hecate bastonunun ucunu hafifçe iki kez yere vurdu. “Lady’siz Macbeth’in emniyet müdürü olarak bir değeri yok.”

“Ama sana yine de itaat edecek.”

“Gücü eline almayı başarabilir ancak sevgilisi olmadan onu tutamaz. Oyunu anlayan, büyük resmi gören, hangi hamlelerin gerekli olduğunu bilen kişi Lady’ydi. Macbeth hançer fırlatabilir ama birisinin ona neden ve kime fırlatacağını söylemesi lazım.”

“Ben onun yeni akıl hocası olabilirim” dedi Jack. “Güvenini kazanıyorum.”

Hecate güldü. “Senin çamurda beslenen bir dilbalığı mı yoksa aslında kurnaz bir yırtıcı balık mı olduğuna hâlâ karar veremedim, Bonus.”

“Sonuçta bir balık değil miyim?”

“Onun bozulan yönetme yetisini yerine getirsen bile iradesi için çok bir şey yapabileceğini düşünmüyorum. Artık elinde Lady’nin güç arzusu yok. Senin ve benim meraklı olmadığımız şeylere istek duyuyormuş gibi görünüyor, sevgili Bonus.”

“Çaya mı?”

“Lady’ye. Kadınlara. Belki de dostlara. Bilirsin işte, insanlar arasındaki sevgi denen şeye. Artık Lady yaşamadığına göre onun güce duyduğu açlığını doyumak gibi bir arzuyla hareket etmeyecek.”

“Lady’nin sevgiye de ihtiyacı vardı” dedi Jack sessizce.

“Sevilme arzusu ve sevebilme yeteneği insanlara güç verir ama aynı zamanda onların zayıf noktasıdır. Onlara sevgi vaat edersen dağları devirirler, onu geri aldığı anda ise ufacık bir rüzgârda savruluverirler.”

“Belki de.”

“Rüzgâr Macbeth’i savurursa şu adamın yeni emniyet müdürü olmasına ne dersin?” Hecate başıyla camı işaret etti. Kız kardeşlerden biri Lennox’un sol kolunu ıslak mendille temizleyip elinde hazır bir şırıngayla damarını arıyordu.

“Lennox’un mu?” diye sordu Jack. “Ciddi misin?”

Hecate dudaklarını şapırdattı. “Macbeth’i alt eden adam o. Şehrin belediye başkanını kurtarmak için bacaklarını feda eden bir kahraman. Ve kimse Lennox’un bana çalıştığını bilmiyor.”

“Ama Malcolm geri döndü. Lennox’un düne kadar Macbeth’in ayak işlerini yaptığını herkes biliyor.”

“Lennox her sadık polis memuru gibi emirleri yerine getirdi, hepsi bu. Malcolm ve Duff yeniden kayıplara karışabilir. Roosevelt tekerlekli sandalyeden koca bir dünya savaşı kazandı. Evet, neden olmasın? Lennox’u emniyet müdürü koltuğuna oturtabilirim. Sen ne düşünüyorsun?”

Jack, Lennox’a bakmakla yetindi. Cevap vermedi.

Hecate güldü ve iri, yumuşak elini Jack’in dar omzuna koydu. “Ne düşündüğünü biliyorum, dilbalığı. Peki ya sen ne olacaksın? Macbeth giderse sana kim iş verecek? Biz iyisi mi Macbeth’in bu fırtınadan sağ çıkmasını umalım, ha? Haydi gel, sana çıkışı göstereyim.”

Jack dedektife kısa bir bakış attı, ardından arkasını döndü ve Hecate’yle birlikte tuvalet kapısına ve gara geri döndü.

“Dur” dedi Lennox, kız kardeşlerden biri iğneyi derisine dokundurduğunda. Boş duran elini tekerlekli sandalyenin geniş yan cebine daldırdı. Sapın ucundaki füyneyi çekti.

“Şimdi” dedi.

Kadın iğneyi sokup şırınganın pistonunu bastırırken Lennox elini cepten çıkardı, kolunu aşağı sarkıttı ve gevşetti. Priscilla'nın bürodan getirdiği şey beton zeminde gürültüyle yuvarlanarak üzerinde cam şişelerin, tüplerin ve boruların olduğu tankın yanındaki masanın altında gözden kayboldu.

“Hey, neydi o?” diye sordu Strega.

“Dedemin söylediğine göre kafasına atılmış bir el bombası” dedi Lennox, asla ilk seferki gibi olmasa da onu hâlâ zevkten titreten maddeyi damarlarında hissederek. Çayı. Bunca yıllık arayışın ardından onu hâlâ hayatın anlamına en çok yaklaştıran şeyi. Tabii bu seferki sayılmazsa. Mutlak son.

“24 model *Stielhandgranate* diyebiliriz. Ya da kül tab...”

Ancak bu kadarını söyleyebildi.

Patlamanın etkisiyle uçtuğunda Jack merdivenin ortasındaydı. Güçlkle ayağa kalktı ve tuvalete döndü. Kapı yerinden kopmuştu, dışarı duman sızıyordu. Bekledi. Başka bir patlama olmayınca yavaşça basamakları inip tuvalete girdi. Kabin ve mutfığa açılan kapının yerinde yeller esiyordu. İçeride azgın bir yangın vardı ve alevlerin ışığında her şeyin telef olduğunu görebiliyordu. Mutfak ve içindekiler artık yoktu. Oysa beş saniye önce o da...

“Bonus...”

Ses tam önünden geldi. Yerdeki çelik kapının altından sürünerek bir şey çıktı. Beyaz keten takım elbiseli, parçalanmış bir hamamböceği. Yumuşak yüzü pislikle kaplı, şok olan gözleri kapkaraydı.

“Yardım et...”

Bonus yaşlı adamın ellerini tuttu ve onu yerde sürüyerek tuvalet kapısına çekti. Hecate sırtüstü döndü. Bir enkazdan farksızdı. Midesi yarılarak açılmıştı, içinden kan akıyordu. Ölümsüz Hecate. Görünmez El. Yaşayacak

çok fazla dakikası, hatta saniyesi bile kalmamıştı. Bunca kan... Jack arkasını döndü.

“Çabuk ol, Jack. Yarayı kapayacak...”

“Doktor getireceğim” dedi Jack.

“Hayır! Tüm kanım dökülmeden yarayı kapayacak bir şey bul.”

“İlk yardıma ihtiyacın var. Acele edeceğim.”

“Beni bırakma, Jack! Beni. ..” Jack’in önündeki beden bir yay gibi kıvrıldı ve uludu.

“Ne oldu?”

“Mide asidi! Bir şey akıyor. Tanrım, yanıyorum. Yardım et, Jack! Yar...”

Hecate’nin haykırışı başka bir boğuk ulumaya dönüştü. Jack kıpırdayamadan onu izledi. Kollarını ve bacaklarını çaresizce çırparken ters dönmüş bir hamamböceğine benziyordu.

“Geri döneceğim” dedi Jack.

Hecate “Hayır, hayır!” diye bağırды ve bacaklarına yapıştı.

Jack geri çekildi, arkasını döndü ve gitti.

Merdiveni çıkınca durdu, sol tarafına, Inverness’in olduğu batıya doğru baktı. Macbeth’e doğru. Aziz Jordi’ye. O yöndeki bekleme alanında bir telefon kulübesi vardı. Ama o doğruya yöneldi. Dağa. Diğer tarafa. Yeni sulara. Tehlikeli, açık sulara. Bazen insanın, hatta bir vantuz balığının bile hayatta kalmak için vermesi gereken kararlardı bunlar.

Jack derin bir nefes aldı. Tereddüt ettiği için değil, havaya ihtiyaç duyduğu içindi.

Ve doğruya doğru yol aldı.

Macbeth’in başının üzerindeki kristal mırıldanarak şarkı söyledi. Macbeth yukarı baktı. Avize ileri geri sallanıyor, asılı olduğu halatları çekiştiriyordu.

“O neydi?” diye seslendi Seyton asma kattan. Inverness’ın güneydoğu köşesindeki mitralyözün başında duruyordu.

“Dünyanın sonu” dedi Macbeth. Kısık bir sesle kendi kendine ekledi: “Umarım.”

Güneybatıdaki mitralyözü devralan Olafson “Tren garından geldi” diye bağırdı. “Patlama mı oldu?”

“Evvvet efendim!” dedi Seyton neşeyle. “Topları getiriyorlar.”

“Sahiden mi?” diye sordu Olafson, şok olmuş bir halde.

Seyton’ın kahkahası duvarlarda yankılandı. Inverness’ı nasıl savunacaklarını konuşurlarken tüm saldırıların işçi Meydanı’ndan geleceğine karar vermeleri kolay olmuştu; çünkü Thrift Caddesi’ne bakan penceresiz cephe bir kale duvarından farksızdı.

“Korkunun kokusunu buradan alabiliyorum, Olafson. Sen de alıyor musun, şef?”

Macbeth esnedi. “Ben korkunun kokusunu bile zor hatırlıyorum, Seyton.” Yüzünü sertçe ovuşturdu. Uyuyakalmıştı ve rüyasında Lady’nin yanında yatakta uzanırken süit odanın kapısının hafifçe açıldığını görmüştü. Kapıdaki siluet bir pelerin giyiyordu, şapkasını öyle öne çekmişti ki Macbeth ancak içeri adım atıp da yüzüne ışık geldiğinde onun Banquo olduğunu görebilmişti. Bir gözü kör ve beyazdı, yanağından ve alnından kurtlar çıkıyordu. Macbeth elini ceketinin içine atıp çiftli omuz kılıfından bir hançer çekmiş ve fırlatmıştı. Hançer sanki içerideki kemik çoktan yenmiş gibi Banquo’nun alnına yumuşak bir sesle saplanmıştı. Ama o bile hayaletin yatağa yaklaşmasını durdurmamıştı. Macbeth bağırmaya başlayıp Lady’yi sarsmıştı.

“O öldü” demişti hayalet. “Sen de bana çelik değil, gümüş bir hançer attın.” Konuşan Banquo değildi. Şeydi...

Banquo'nun başı şapkanın altından öne eğilmiş, yere düşüp yatağın altına yuvarlanmıştı ve yerine Seyton'ın ona bakarak gülen suratı gelmişti.

“Ne istiyorsun?” diye fısıldamıştı Macbeth.

“Senin istediğini, şef. İkinize de bir çocuk vermek. Baksana, beni bekliyor.”

“Delirmişsin sen.”

“Bana güven. Karşılığında bir şey istemiyorum.”

“O öldü. Git buradan.”

“Hepimiz öldük. Yapacaksan hemen yap, tohumlarını ek. Sen ekmezsen ben kendiminkileri ekerim.”

“Git başımdan!”

“Kenara çekil, Macbeth. Onunla Duff'ın Meredith'le ilgilendiği gibi ilgi...”

İkinci hançer Setyon'ın açık duran ağzına isabet etmişti. Dişlerini sıkmış, hançeri sapından kavrayıp koparmış ve Macbeth'e geri uzatmıştı. Sonra da ona kanlı, kesik dilini gösterip gülmüştü.

“Radyoda bir şey var mı?”

Macbeth irkildi. Seslenen Seyton'dı.

“Hiçbir şey yok” dedi Macbeth, yüzünü ovuşturup radyonun sesini açarak. “Güneşin doğmasına hâlâ yirmi dakika var.” Önündeki yeşil bezdeki aynanın üzerinde ince ince doğradığı beyaz toz çizgisine baktı. Yüzünün yansımasını gördü. Çizgi halindeki güç, parlak yüzeyin üzerinde bir yara izi gibi uzuyordu.

“Peki sonra çocuğu gerçekten öldürecek miyiz?” diye seslendi Olafson.

“Evet, Olafson!” diye bağırdı Seyton. “Biz erkeğiz, hanım evladı değil!”

“Ama... ya sonra? Pazarlık yapacak hiçbir şeyimiz kalmayacak.”

“Bu sana tanıdık geliyor mu, Olafson?” Güneydoğu tarafından daha fazla kahkaha yükseldi.

“Korkacak bir şeyimiz yok” dedi Macbeth.

“Neden, şef?”

“Anasından doğmuş kimse bana zarar veremez de ondan. Hecate bana, Bertha beni almaya gelene dek emniyet müdürü olacağıma dair söz verdi. Hecate hakkında istediğini diyebilirsin ama adam sözünü tutuyor. Rahat ol. Tourtell pes edecek.” Macbeth sırtını direğe dayayarak sessizce oturan, gözleri boşluğa dalmış Kasi’ye döndü. “Ne görüyorsun, Seyton?”

“Bertha’nın yanında toplanan insanlar var. Polislere ve sivillere benziyorlar. Birkaç otomatik silah, birkaç tüfek ve tabanca görüyorum. Bunlarla saldıracaklarsa bizim için çok büyük bir sorun olmaz.”

“Gri kabanlı birilerini görüyor musun?”

“Gri kabanlı mı? Hayır.”

“Ya senin tarafında, Olafson?”

“Burada da yok, şef.”

Ama Macbeth orada olduklarını biliyordu. Onu gözettiklerini de.

“Tithonos’u duymuş muydun, Seyton?”

“Yoo. Kimmiş o?”

“Bir Yunan. Bana da Lady anlattı. Merak edip araştırdım. Şafak tanrıçası Eos, Tithonos adında sıradan genç bir adamı kendisine âşık etmiş. Patronu Zeus’a gidip bu adamı da kendisi gibi ölümsüz kılmasına ikna etmiş ve Tithonos ölümsüz olmuş. Tithonos bunu kendisi istememiş, ölümsüzlük ona zorla bahşedilmiş. Ama tanrıça Zeus’a yalvarırken bir şeyi söylemeyi unutmuş. Adamın sonsuza dek genç kalmasını istediğini. Anladın mı?”

“Galiba. Ama bununla nereye varmak istediğini anlamadım, şef.”

“Her şey yok oluyor, herkes ölüyor ama Tithonos ihtiyar ve yalnız bir adam olarak çürümeye devam ediyor. Ona verilen şey bir armağan değil,

aslında tam tersi. Çünkü o bir tutsak, sonsuz yaşamı baş belası bir lanetten ibaret.”

Macbeth öyle hızlı ayağa kalktı ki başı döndü. Uyuşturucunun etkisiyle söylediği sözlerin kasvetine ve sersemliğine kapılmıştı sadece. Oysa ayaklarının altında koca bir şehir yatıyordu ve çok yakında geri dönüşü olmaksızın onun, sadece onun olacak, en ufak istekleri bile gerçeğe dönüşecekti. İşte o zaman düşünmesi gereken tek şey arzular ve zevkler olacaktı. Arzular ve zevkler.

Duff, Bertha’nın burnunun önündeki kaidenin çatlağında parmağını gezdirdi. Malcolm’un sesini duydu: “Affedersiniz, yol verin!”

Başını kaldırdığında Malcolm kalabalığı yarararak basamakların en üstüne çıkmaya çabalıyordu.

“Siz de duydunuz mu?” diye sordu nefes nefese.

“Evet” dedi Caithness. “Çatı aşağı inecek sandım. Yeraltında yapılan bir patlama testi gibiydi.”

“Ya da bir depresyon” dedi Duff, çatlağı göstererek.

“Planladığımdan daha fazla kişi gelmiş benziyor” dedi Malcolm, polis arabaları ve büyük bir kırmızı itfaiye kamyonundan oluşan barikatın arkasındaki merdivenin altında toplanan kalabalığa göz gezdirerek. “Bu insanların hepsi itfaiyeci ve polis mi?”

“Hayır” dedi bir adam, merdiveni tırmanarak. Malcolm adamın siyah üniformasını süzdü.

“Donanma kaptanı mısınız?”

“Kılavuz kaptan” dedi ufak tefek adam. “Fred Ziegler.”

“Bir kılavuz kaptanın burada işi ne?”

“Dün gece radyoda Kite’ı dinledim, sağa sola telefon açtım ve burada olanlarla ilgili söylentileri duydum. Bana ne yapabileceğimi söyleyin.”

“Silahın var mı?”

“Hayır.”

“Ateş edebilir misin?”

“On sene deniz piyadesi birliğinde görev yaptım.”

“Güzel. Şuradaki polis üniformalı adama git, sana bir tüfek versin.”

“Sağ olun.” Kaptan üç parmağını beyaz kepine dokundurdu ve ayrıldı.

“Tourtell ne diyor?” diye sordu Duff.

“Başkent’e rehin olayının haberi gitmiş” dedi Malcolm. “Ama bu öğleden sonra tutuklama emri çıkana kadar bize yardım edemezlermiş.”

“Tanrım, burada insanların hayatları tehlike altında.”

“Tek birinin hayatı. Emniyet müdürümüz talep etmedikçe federal müdahale hakkı doğmuyor.”

“Sıçtığımın siyaseti! Peki Tourtell şimdi nerede?” Duff başını doğuya çevirdi. Dağın sırtında soluk mavi gökyüzü giderek kızarıyordu.

“Radyo istasyonuna gitti” diye cevap verdi Caithness.

“Olağanüstü hâl ilan edecek” dedi Malcolm. “Hâlâ belediye başkanının emri altında hareket edebiliyorken Macbeth’e bir an önce saldırmalıyız. Olağanüstü hâl ilan edilir edilmez bir avuç kanunsuz devrimciye dönüşeceğiz ve bu insanların hiçbirisi yanımızda olmayacak.” Kalabalığa doğru başını salladı.

“Macbeth kendini siper ediyor” dedi Caithness. “İnsanlar canlarından olacak.”

“Evet.” Malcolm megafonu ağzına dayadı. “Sevgili halkım! Yerlerinizi alın!”

Kalabalık, merdivenin altındaki barikata koştu. Silahlarını arabaların tavanlarına yerleştirdi, zırhlı Özel Harekât arabasıyla itfaiye kamyonunun arkasına gizlendi ve Inverness’a nişan aldı.

Malcolm megafonu aynı yöne tuttu. “Macbeth! Emniyet Müdürü Vekili Malcolm konuşuyor. Çaresiz bir durumda olduğunu sen de biliyorsun, biz de. Kaçınılmaz sonu ertelemekten başka elinden bir şey gelmez. O yüzden tuttuğun rehineyi bırak ve teslim ol. Sana bir, tekrar ediyorum, bir dakika veriyorum.”

“Ne dedi?” diye bağırdı Seyton.

“Bana bir dakika veriyor” dedi Macbeth. “Onu görebiliyor musunuz?”

“Evet, merdivenin tepesinde dikiliyor.”

“Olafson, tüfeğini al ve Malcolm’u sustur.”

“Yani, kastettiğin...”

“Evet, tam olarak onu kastediyorum.”

“Çok yaşa Macbeth!” diyerek güldü Seyton.

“Susun” dedi Macbeth.

Duff bir dağa, bir saatine, bir etrafındaki insanlara baktı. Dirsekleri ve omuzlarındaki sinirler seğirdi. Titremeye başlayan dizleri ve baldırları yüzünden yer değiştiriyorlardı. Kalabalık, altı Özel Harekât gönüllüsü ve diğer birkaç polis memurunu saymazsa muhasebe bürolarında sıradan işlere sahip insanlardan ve hayatında hiç öfkeyle mermi sıkmamış itfaiye erlerinden oluşuyordu. Ya da kendisine mermi sıkılmamış. Yine de gelmişlerdi. Yetersizliklerine rağmen her şeylerini feda etmeye hazırlardı. Kalan son üç saniyeyi geri saydı.

Hiçbir şey olmadı.

Duff Malcolm’la bakıştı ve omuz silkti.

Malcolm iç çekti, megafonu yeniden ağzına götürdü.

Duff gümbürtüyü güçlükle duyabildi.

Malcolm geri sendeledi ve megafon çınlayarak yere düştü.

Duff ve Fleance hemen öne fırlayıp Malcolm'un üzerine atıldı ve yere düşerken ona siper oldu. Duff'ın gözleri kan aradı, nabzını yokladı.

“İyiym” diye inledi Malcolm. “İyiym. Ayağa kalkın. Megafonu vurdular. Hepsi bu.”

“Onu sustur dediğinde kalıcı olarak dediğini sanmıştım” diye seslendi Seyton. “Şimdi bizim zayıf olduğumuzu düşünecekler, şef.”

“Yanılıyorsun” dedi Macbeth. “Artık ciddi olduğumuzu biliyorlar, aklımızın başında olduğunu da. Malcolm'u öldürseydik onlara bize öfkeyle saldırımları için bir sebep vermiş olacaktık. Ama şimdi hâlâ tereddüt içindeler.”

“Bence yine de saldıracaklar” dedi Olafson. “Baksanıza, bu bizim zırhlı aracımız. Bize doğru geliyor.”

“Hımm, işte şimdi işler değişti. Çünkü emniyet müdürünün kendini savunmaya hakkı var. Seyton?”

“Evet?”

“İkiz kız kardeşleri çalıştırın.”

Duff, Bertha'nın arkasından etrafı gözetledi ve *Sonderwagen* olarak bilinen ağır zırhlı araç meydana Inverness'a doğru ilerlerken onu izledi. Aracın egzozundan koyu, yoğun bir mazot dumanı çıkıyordu. Alman mühendisliği, çelik levhalar ve kurşun geçirmez camlar. Ricardo'nun planı her zamanki taktikti. Altı Özel Harekât gönüllüsü *Sonderwageri*in içinde kumarhanenin kapısına gidecek, araçtan inip pencerelerden içeri göz yaşartıcı bomba atacak ve kapıları kırıp gaz maskeleriyle binaya saldıracaktı. En önemli husus, bombaları atmak için araçtan ne zaman

inecekleriydi. Bu sadece saniyeler sürecekti ama o saniyelerde arkadakilerin açacağı koruma ateşine ihtiyaçları vardı.

Malcolm'un telsizi çıtırdadı, Ricardo'nun sesini duydular.

“Koruma ateşine üç saniye... iki saniye ... bir saniye ...”

“Ateş!” diye gürledi Malcolm.

Barikattan ateşlenen silahların sesi trampet gibiydi. *Çok küçük bir trampet*, diye düşündü Duff. Ve ses karşı taraftan yükselen uğultunun arasında eriyip gitti.

“Tanrım” diye fısıldadı Caithness.

Önce *Sonderwagen*,in önündeki kaldırım taşlarından toz kaldıran bir sağanak yağmur başladı sanki Daha sonra yağmur kuş gagalar gibi bir sesle arabanın ızgarasına, zırhına, ön camına ve tavanına vurdu. Araba dizlerinin üzerine çöküp alçaldı.

“Lastikler” dedi Fleance.

Araba gitmeye devam etti ama bir kasırgaya karşı ilerler gibi artık çok daha yavaştı.

“Sorun değil. Araç zırhlı” dedi Malcolm.

Araba giderek yavaşladı. Ve durdu. Dikiz aynaları ve tamponu düştü.

“Zırhlıydı” dedi Duff.

Malcolm telsizden “Ricardo?” diye seslendi.

“Ricardo? Geri çekilin!”

Cevap yoktu.

Artık araba dans eder gibi sallanıyordu.

Az sonra yaylım ateşi durdu. Meydanı yalnızca üzerinden uçan bir martının feryadıyla bozulan bir sessizlik kapladı. Zırhlı arabadan kızıl buhara benzer bir duman yükseliyordu.

“Ricardo! Cevap ver, Ricardo!”

Hâlâ cevap yoktu. Duff gözlerini enkaza dönen araca dikti. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Şimdi nasıl olduğunu biliyordu. Fife'ta o öğleden sonra olan şeyin neye benzediğini.

“Ricardo!”

“Öldüler” dedi Duff. “Hepsi öldü.”

Malcolm ona göz ucuyla baktı.

Duff elini yüzünde gezdirdi. “Sonraki hamlemiz ne?”

“Bilmiyorum, Duff. Hamlemiz buydu.”

“İtfaiye kamyonu” dedi Fleance.

Diğerleri genç adama baktı.

Fleance kendisine çevrilen bakışların karşısında küçüldü, bir an için bu ağırlığın altında sendeler gibi oldu. Ama sonra sırtını doğrulttu ve ses tellerini hafifçe titreterek “İtfaiye kamyonunu kullanmalıyız” dedi.

“İşe yaramaz” diyerek karşı çıktı Malcolm.

“Evet ama onu arkadan, Thrift Caddesi'nden götürürsek...” Fleance devam etmeden önce yutkunmak için duraksadı. “Zırhlı aracı makineli tüfeklerle vurduklarını gördünüz, demek ki arkalarını korumuyorlar.”

“Çünkü oradan giremeyeceğimizi biliyorlar” dedi Duff. “Ne kapı var, ne pencere. Sadece deliciyle ya da ağır bir topla delinebilecek tuğladan bir duvar.”

“Duvardan girmeyeceğiz” dedi Fleance. Sesi artık daha sertti.

“Etrafından mı dolaşacağız?” diye sordu Duff.

Fleance parmağını gökyüzüne doğrulttu.

“Tabii ya” dedi Caithness. “İtfaiye kamyonu.”

“Söylesenize şunu, bu kadar bariz olan ne?” diye homurdandı Malcolm, dağa kısa bir bakış atarak.

“Merdiven” dedi Duff. “Çatı.”

“İtfaiye kamyonunu çalıştırıyorlar” diye bağırdı Seyton. “Neden ki?” Macbeth esnedi. Çocuk gözlerini kapayıp bağdaş kurarak yerde oturuyordu. Suskun ve sakindi, kaderine razı olmuş gibi görünüyor, sanki öylece sonunu bekliyordu. Macbeth gibi.

“Bilmiyorum.”

“Ya sen, Olafson?”

“Ben de bilmiyorum, şef.”

“Pekâlâ” diye bağırdı Macbeth. Gümüş hançerini çıkarmış, bir kibrit çöpünü sivriltiyordu. Çöpü ön dişlerinin arasında sıkıştırdı. Hançeri bezin üzerine bıraktı. İki oyun pulu alıp iki elinin parmaklarında dolaştırdı. Bunu yapmayı sirkte öğrenmişti. Sağ ve sol elinin kas becerileri arasındaki farkı dengelemeye yönelik bir alıştırmaydı. Kibrit çöpünü emdi, pulları çevirdi ve ne hissettiğine kulak verdi. Hiçbir şey. Ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Banquo’yu düşünmüyordu, Lady’yi de. Sadece hiçbir şey hissetmediğini düşünüyordu. Ve bir şeyi daha: *Nedeni Nedeni..*

Bir süredir aklındaydı bu soru...

Sonra gözlerini kapadı ve ondan geriye saymaya başladı.

Liman kaptanı olan üniformalı adam, Fleance ve iki diğer gönüllüye “Bu merdiven eve dayanan merdivenlere benzemez” dedi. “Ne kadar yükseğe çıkarsak o kadar sallanır. Bir seferde sadece tek bir hareket yapmalısın; önce bir el, sonra bir bacak. Korkacak bir şey yok.”

Kaptan sesli bir şekilde esneyip kısacık gülümsedikten sonra merdiveni tuttu ve tırmanmaya başladı.

Fleance ufak adamı izlerken onun kadar rahat olabilmeyi diledi. Thrift Caddesi, penceresiz duvara doğru uzatılmış on beş metrelik merdivene sahip itfaiye kamyonu dışında bomboştu.

Fleance kaptanın peşinden gitti ve tuhaf biçimde her basamakta korkusu azaldı. En kötü kısmı bitmişti ne de olsa. Konuşmuştu. Ve onu dinlemişlerdi. Başlarını sallayarak anladıklarını söylemişlerdi. Ardından kamyonu binip geniş bir yay çizerek tren garının doğusuna sürmüş, pazar gününün dinginliğiyle uyuyan sokaklardan geçerek görünmeden Inverness'in arkasına varmışlardı.

Fleance başını yukarı kaldırdı ve çatıya çıkan liman kaptanının yolun açık olduğunu işaret ettiğini gördü.

Inverness'in planını geçen gece öyle ayrıntılı incelemişlerdi ki Fleance neyin nerede olduğunu ezbere biliyordu. Düz çatının bir kapısı, kapının diğer tarafında kazan dairesine inen dar bir merdiven, orada da otelin en üst koridoruna çıkan bir başka kapı vardı. Oraya geldiklerinde ayrılacaklar, iki kişi kuzeydeki, diğer iki kişi güneydeki merdiveni kullanacaktı. İkisi de asma kata iniyordu. Birkaç dakika sonra tren garındakiler ateş açmaya başlayıp makineli tüfeklerin başında duranların dikkatini işçi Meydanı'na çekecek, böylece arkadan gizlice yaklaşıp nişancıları etkisiz hale getirecek olan Fleance ve diğer üç kişinin sesleri bastırılmış olacaktı. Üç gönüllü, bir Polis Koleji öğrencisi tarafından yönetilmelerine rağmen gıklarını çıkarmadan saatlerini Fleance'inkine göre ayarlamıştı. Çünkü çocuk böyle işlerden iyi anlıyor gibiydi. Hem ne demişti ona babası? *Diğerlerinden daha doğru kararlar alıyorsan liderlik etmek zorundasın, bu senin topluma karşı lanet bir vazifesi.*

Fleance tren garından açılan ateşi duydu.

“Beni takip edin.”

Çatının kapısına gittiler ve kolunu bastırdılar. Kilitliydi. Beklendiği gibi. Trafik Birimi'nden olan polise başıyla işaret verdi. Adam elindeki levyeyi kapıyla çerçeve arasındaki boşluğa soktu ve sertçe itti. Kilit ilk denemede kırıldı.

İçerisi karanlıktı ancak Fleance aşağıdaki kazan dairesinden gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Dolandırıcılık Birimi'nden olan beyaz saçlı diğer polis önden gitmek isteyince Fleance onu arkasında tuttu. "Beni takip et" diye fısıldadı ve yüksek metal eşikten içeri adımını attı. Boş bir çabayla karanlıktaki şekilleri ayırt etmeye çalıştı ve merdivenin korkuluğunu el yordamıyla ararken makineli silahını alçaltmak zorunda kaldı. Çekinerek ilk adımını atıp bir sonraki basamağa inerken demir merdiven inledi. Fleance birden donakaldı, ışıktan gözleri kamaştı. Altında bir el feneri açılmış, yüzüne tutuluyordu.

"Bam" dedi, fenerin arkasından bir ses. "Öldün."

Fleance arkasındaki üç adamın ateş hattında durduğunu biliyordu. Silahını kullanmaya zamanı olmadığını da. Çünkü bu sesi çok iyi tanıyordu.

"Nasıl oldu da?.."

"Kendi kendime sordum, *Hiçbir yangın alarmı işitilmiyorken bir itfaiye kamyonu neden çalıştırılır?*" Karanlıktaki ses kısık bir kıkırdamaya döndü. "Bakıyorum da hâlâ benim ayakkabılarımı giyiyorsun." Mac Amca sarhoş gibi konuşuyordu. "Dinle, Fleance, bugün birçok hayat kurtarabilirsin. Hem kendi hem de yanındaki diğer üç isyancının hayatını. Şimdi hemen geri dön ve barikatın arkasına geç. Beni oradan yenme ihtimaliniz daha yüksek."

Fleance dilini ağzında gezdirerek ıslaklık aradı. "Babamı öldürdün."

"Olabilir" dedi ses, heceleri ağzında yuvarlayarak. "Belki de onu şartlar öldürmüştür. Ya da Banquo'nun ailesine duyduğu tutku. Ama muhtemelen..." ses bir an duraksadı ve iç geçirdi "onu ben öldürdüm. Git, Fleance."

Fleance'ın aklından Mac Amca'yla evlerinin oturma odasında yerlere yuvarlanarak şakasına yaptıkları güreşler geçti o anda. Macbeth önce bir müddet üstün gelmesine izin verir, sonra onu son anda üzerinden silkip dümdüz yere sererdi. Amcasının gücü değil, hızı ve hassaslığıydı bunun

nedeni. Ama Mac Amca şimdi ne kadar sarhoştı acaba? Ve Fleance kendini ne kadar geliştirebilmişti? Belki de hâlâ bir şansı vardı, kim bilir? Hızlı davranabilirse belki son bir hamle yapabilirdi. Kasi'yi kurtarabilirdi. Şehri de. İntikamını. ..

“Sakın onu yapma, Fleance.”

Ama çok geçti. Fleance silahını çoktan kapmıştı. Küçük kazan dairesindeki beş adamın kulak zarlarını zorlayan kısa bir ateş sesi duyuldu.

“Ahhh!” diye haykırdı Fleance.

Ve merdivenden düştü.

Gözlerini tekrar açana kadar ne yere çarptığını ne de başka bir şeyi hissetti. Ardından yanağında bir el olmasına rağmen hiçbir şey görmedi. Kulağına bir ses yaklaştı.

“Sana yapma demiştim.”

“Ne... neredeler?”

“Söyleneni yaptılar ve gittiler. Uyu şimdi, Fleance.”

“Ama...” Vurulduğunu biliyordu. Kanaması vardı. Öksürünce ağzı doldu.

“Uyu. Oraya gittiğinde babana selamlarımı ilet ve hemen arkanızdan geldiğimi söyle.”

Fleance ağzını açtı ama tek dışarı çıkan kandı. Gözkapaklarında Macbeth'in nazik ve dikkatli parmaklarını hissetti. Onları kapayan parmaklarını. Fleance suya dalacakmış gibi içine derin bir nefes çekti. Köprüden nehrin karanlık sularına, mezarına düşerken de aynısını yapmıştı.

“Hayır!” dedi Duff, itfaiye kamyonunun onlara doğru geldiğini görünce. “Hayır!”

Malcolm'la ikisi aracı karşılamaya koştular ve kamyon durduğunda her iki taraftan kapıları sertçe açtılar. Sürücü, iki polis ve liman kaptanı dışarı

atladı.

“Macbeth bizi bekliyordu” diye inledi kaptan nefes nefese. “Fleance’ı vurdu.”

“Hayır, hayır, hayır!” Duff geriye doğru esnedi, gözlerini sımsıkı yumdu. Birisi elini boynuna koydu. Tanıdık bir el. Caithness’in eli.

Siyah Özel Harekât üniformalı iki adam yanlarına koşup Malcolm’un önünde durdu. “Hansen ve Edmunton, efendim. Olaydan haberdar olduk ve elimizden geldiğince çabuk geldik. Diğerleri de geliyor.”

“Teşekkürler arkadaşlar ama burada işimiz bitti.” Malcolm uzakta bir yeri işaret etti. Güneşi henüz görmemişlerdi ancak dağın tepesindeki ters hacın karaltısına şimdiden günün ilk ışıkları vurmuştu. “Artık her şey Tourtell’a bağlı.”

“Rehineleri takas edelim” dedi Duff. “Macbeth hangimizi isterse alsın, Malcolm. İkimizden birini. Karşılığında da Kasi’yi versin.”

“Sence bunu düşünmedim mi?” diye sordu Malcolm. “Macbeth bir belediye başkanını oğlunu senin ya da benim gibi önemsiz biriyle asla değiştirmez. Tourtell olağanüstü hâl ilan ederse bırakılacak kişi Kasi. Seninle ben ne olursa olsun infaz ediliz. Peki o zaman Macbeth’e karşı kim savaşacak?”

“Caithness” dedi Duff, “ve sonuna kadar inandığını söylediğın bu şehirdeki herkes. Korkundan mı böyle diyorsun, yoksa?..”

“Malcolm haklı” dedi Caithness. “Hayattayken bu şehir için daha değerlisiniz.”

“Kahretsin!” Duff onların yanından ayrıldı ve itfaiye kamyonuna gitti.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Caithness.

“Kaideye.”

“Neye?”

“Kaideyi kırmamız gerek. Hey, şef!”

Kamyonu süren adam doğruldu. “Şey, ben şef değı...”

“Araçta hiç yangın baltanız ya da balyozunuz var mı?”

“Tabii ki var.”

“Şuraya bak!” diye bağırdı Seyton. “Güneş Obelisk’in tepesinde parlıyor. Çocuk artık ölmeli!”

“Hepimiz ölmeliyiz” dedi Macbeth sakince. Bir oyun pulunu bezin kırmızı bölümündeki kupa işaretinin altına, diğerini siyaha koydu. Sola yaslandı ve rulet çarkından topu aldı. “Çatıda tam olarak ne oldu?” diye bağırdı Seyton.

Macbeth “Banquo’nun oğlu” diye bağırdı ve çarkı çevirdi. Sertçe. “İcabına baktım.”

“Öldü mü?”

“İcabına baktım dedim ya.” Rulet çarkı Macbeth’in önünde döndü, rakamlar birbirine karışarak temiz, kesintisiz bir çember oluşturdu. Belirsiz ama yine de belirgin. Geri geri sayarak sahaya girmişti bir kere ve hâlâ oradaydı. Çark dönüyordu. Bu defa asla durmayacaktı, bu defa asla sahadan çıkamayacaktı; kapıyı ardından kapatıp kilitlemişti. Çark... Bilinmez ama tanıdık bir kadere doğru döndükçe dönüyordu. Oyunun sonunda daima kasa kazanırdı. “Bu gürültü de neyin nesi, Seyton?”

“Neden yukarı gelip kendin bakmıyorsun, şef?”

“Ruleti tercih ediyorum. Evet?”

“Bertha’ya vurmaya başladılar. Zavallı şey. Ayrıca güneş artık doğdu, şef. Görebiliyorum. Güzel ve kocaman. Çocuğı...”

“Bertha’yı mı parçalıyorlar?”

“Aslında onu değil, altındaki kaideyi. Gözün meydanda olsun, yaklaşan her şeyi vur, Olafson.”

“Anlaşıldı!”

Macbeth merdivende ayak sesleri duydu ve başını kaldırdı. Seyton'ın yüzündeki kızılımsı renk, güneşte yanmış gibi her zamankinden daha belirgindi. Rulet masasını geçti ve Kasi'nin kamburunu çıkararak başı öne eğilmiş, saçları yüzüne düşmüş halde oturduğu direğin başına gitti.

“Sana nöbet yerini terk edebileceğini kim söyledi?” dedi Macbeth.

“Uzun sürmez” dedi Seyton, kemerinden siyah bir altıpatlar çıkartarak. Tabancayı Kasi'nin başına dayadı.

“Dur!” dedi Macbeth.

“Onu ne zaman öldüreceğimizi söyledik, şef. Yapama...”

“Dur dedim sana!” Macbeth arkasındaki radyonun sesini açtı.

“ ... Belediye Başkanı Tourtell olarak sizlere sesleniyorum. Dün gece, yakın zamanda aralarında Emniyet Müdürü Duncan'ın da bulunduğu birçok cinayetle sorumlu olan Emniyet Müdürü Macbeth tarafından alçak bir tehdide maruz kaldım. Dün gece şahsıma yapılan başarısız bir öldürme girişiminin ardından oğlum Kasi kaçırıldı. Olağanüstü hâl ilan etmezsem, yani Macbeth'e sınırsız güç verip federal müdahaleyi önlemezsem güneş şehrimizin üzerine doğduğunda oğlumun öldürülmesiyle tehdit edildim. Ama ne *biz*, ne *ben*, ne *sizler*, ne *Kasi* ne de bu şehir artık bir başka zorbanın himayesi altına girmek istiyor. İyi insanlar bu yüzden son birkaç gündür canlarını feda ediyor. Oğullarını da. Dünya savaşları sırasında demokrasimiz tehdit altındayken bizlerin bu şehirde ve diğer şehirlerde yaptığı gibi şimdi de onlar oğullarını feda ediyor. Şu anda güneş yükseliyor ve Macbeth radyonun başında oturarak bugünün ve bu şehrin onun olduğunu ilan etmemi bekliyor. İşte sana mesajım, Macbeth. Al onu. Kasi senindir. Onun da beni ya da hiç doğmayacak oğlunu feda edeceğini bildiğim ve ümit ettiğim için gönül rahatlığıyla oğlumu feda ediyorum. Beni duyuyorsan Kasi, hoşça kal oğlum, hoşça kal gözümün nuru.” Tourtell'in sesi kalınlaştı. “Seni sadece ben değil, tüm bu şehir çok seviyor

ve demokrasi var olduğu müddetçe mezarından mumları eksik etmeyeceğiz.” Öksürdü. “Sağ ol, Kasi. Sağ olun, şehrimin insanları. Şimdi gün sizin gününüzdür.”

Kısa bir sessizliğin ardından “A Mighty Fortress Is Our God” şarkısını söyleyen gür bir erkek sesinin hışırtılı kaydı çalmaya başladı.

Macbeth radyoyu kapattı.

Seyton güldü ve tetiği bastırdı. Tabancanın horozu havaya dikildi. “Ne o, şaşırdın mı, Kasi? Bir zampara için düşüp kalktığı bir fahişenin oğlu çok da önemli değildir, bilirsin işte. Ama ruhunu bana teslim edersen seni karnından değil, başından acısız bir şekilde vuracağıma söz veriyorum. Ayrıca o zamparadan ve çetesinden intikam alacağıma da. Ne diyorsun, evlat?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Seyton inanmayan gözlerini cevabın geldiği yere sabitledi.

“Hayır” diye tekrarladı Macbeth. “O öldürülmemeli. Tabancanı indir, Seyton.”

“Bırakalım da oradakiler istediklerini yapsın mı?”

“Beni duydun. Biz savunmasız çocukları vurmamız.”

“Savunmasız mı?” diye hırladı Seyton. “Peki ya biz? Biz savunmasız değil miyiz? Duff ve Malcolm’un her zamanki gibi bizi bir daha bozguna uğratmasına göz mü yumacağız? Artık davandan vazgeçmeyi mi...”

“Tabancanı bana doğru tutuyorsun, Seyton.”

“Olabilir. Çünkü yaklaşan bu krallığı durdurmana izin vermeyeceğim, Macbeth. Tek hırslı olan sen değilsin. Seni...”

“Beni ne yapacağını biliyorum ve o silahı hemen bırakmazsan ölü bir adam olacaksın. Ya da ölü bir şey.”

Seyton güldü. “Benimle ilgili bilmediğin şeyler var, Macbeth. Mesela beni öldüremeyeceğin gibi.”

Macbeth altıpatların namlusunun ağzına baktı. “Yap öyleyse, Seyton. Çünkü beni ona sadece sen götürebilirsin. Sen bir kadından doğmadın, yapıldın. Kötü rüyalardan, musibetten, yıkıp yok etmek isteyen ne varsa ondan yapıldın.”

Seyton başını iki yana salladı ve gözlerini Macbeth’ten ayırmadan tabancayı Kasi’nin başına doğrulttu. O sırada güneşin ilk ışığı asma katın geniş pencerelerini delip içeri girdi. Macbeth, Seyton’ın ışık yüzüne vurunca gözlerini siper etmek için bir elini kaldırdığını gördü.

Macbeth elindekini gün ışığının olduğu diğer taraftaki ağaç gövdesine, ağaca kazınmış kalbe doğru fırlattı. İsabet edeceğini biliyordu, çünkü çizgiler ve parmak uçlarındaki damarlar doğruca o kalbe gitti.

Tok bir ses çıktı. Seyton sendeledi, başını eğip göğsünden çıkan hançer sapına baktı. Tabancayı elinden düşürdü ve hançeri tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Başını kaldırdı, buğulu gözlerle Macbeth’e baktı.

“Gümüş” dedi Macbeth, kibrit çöpünü yeniden ön dişlerinin arasına sıkıştırarak. “Boşuna işe yaradığını söylemiyorlar.” Seyton öne devrilip boylu boyunca yere serildi, başı çocuğun çıplak ayaklarının dibine düştü.

Macbeth fildişi beyaz topu dönen çarkın çevresindeki ahşap çerçeveye koydu ve onu sertçe ters yöne yolladı.

“Devam edin!” diye bağırdı Duff, kaidenin önünde balyoz ve yangın baltalarını durmaksızın sallayan, büyük beton parçalarını yerinden sökmeyi bitirmiş adamlara.

Az sonra kaide çatladı ve lokomotifin pulluk biçimli mahmuzu devasa bir gürültüyle düştü. Duff az kalsın makinist kabininde öne düşüyordu ama bir kola tutunup ayakta kalmayı başardı. Lokomotifin burnu hemen önündeydi ve aşağıyı gösteriyordu. Ne var ki hareket etmiyordu.

“Haydi!”

Hâlâ kıpırtı yoktu.

“Haydi ama, kocakarı!”

Duff ayaklarında bir şey hissetti. Hareket etmişti. Etmişti, değil mi? Yoksa... Ağıda benzeyen kısık bir ses işitti. Evet, *etmişti*. Bundan seksen sene önce buraya taşındığından beri Bertha Birnam ilk kez çalışmıştı ve şimdi hareketli metal parçalarının inlemesi yükseldikçe yükseliyor, bir isyan çığlığına dönüşüyordu. Bir yanda yılların pası, diğer yanda sürtünme ve eylemsizlik yasaları onu yerinde tutmaya çalışsa da yerçekimini yenmek imkânsızdı.

Duff makineli tüfeğinin kayışını sıkıp kemerinin içine sıkıştırdığı yedek silahının sapını tutarken “Yolu açın!” diye haykırdı.

Buhar makinesinin tekerlekleri döndü, o cansız hallerinden sıyrıldı ve yavaşça sekiz metrelik rayın üzerinde gidip kaideden çıktı. Ön tekerlekler basamakların en üstüne çarpınca kaldırım taşları kulakları sağır eden bir çatırtıyla kırıldı. Tren bir anlığına orada duracak gibi oldu ama birazdan Duff bir alttaki basamağın da çatladığını duydu. Sonra bir alttakinin de. Artık bu yavaşça hızlanan heybetli kütleyi hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu.

Duff gözlerini öne sabitlemiş olsa da göz ucuyla trene birinin atladığını ve yanında dikildiğini fark etti.

“Inverness’a bir kişi lütfen.” Caithness’ti bu.

“Şefi” Bağırın Olafson’dtu.

“Evet?” Macbeth’in gözleri, çarkta guruldayarak dönen fildişi topu takip ediyordu.

“Galiba... geliyor...”

“Ne geliyor?”

“T... tren.”

Macbeth başını kaldırdı. “Tren mi?”

“Bertha! Geliyor... buraya geliyor! Hem de...”

Cümlenin geri kalanı gelmedi. Macbeth ayağa kalktı. Oyun salonunda dikildiği yerden tren garının binasını göremiyor, sadece uzun pencerenin dışındaki eğimli meydana bakabiliyordu. Ama duyuyordu. Sanki bir şey, delice böğüren bir canavar tarafından un ufak ediliyordu. Ve ses giderek onlara doğru geliyordu.

Biraz sonra, Inverness'in önündeki meydanda ilerlerken nihayet görüş açısına girdi.

Macbeth yutkundu.

Bertha geliyordu.

“Ateş!”

Emniyet Müdürü Vekili Malcolm manzaraya bakarken gözlerine inanmadı. Çünkü şu anda olan şeyin benzerini hayatı boyunca bir daha göremeyeceğini biliyordu. Önüne çıkan taşları yiyerek işçi Meydanı'nda kendi yolunu açan bir buhar makinesi. Atalarının demirden inşa ettiği, durdurulamayacak kadar ağır ve sağlam, seksen yıllık ihmalden sonra bile paslanıp kurumayan rulmanları olan bir taşıma aracı; bir mitralyözün kurşun yağmuru altında kıvılcımlar saçan ama o kurşunları birer su damlası gibi geri püskürterek Inverness Kumarhanesi'ne doğru yoluna dümdüz devam eden bir lokomotif.

“O bina çok sağlam” dedi yanında dikilenlerden biri.

Malcolm başını iki yana salladı. “Hayır, o sadece bir batakhane.”

“Sıkı tutun!” diye bağırdı Duff.

Caithness, tepelerinden çığlık çığlığa geçen mermiler olur da sekerse diye sırtını kabinin yanına yaslayarak demir zemine oturmuştu. Bağırarak bir şeyler söyledi, yüz kasları gerildi ve gözleri kapandı.

“Ne?” diye haykırdı Duff.

“Seni sevi...”

Ve nihayet Inverness'a çarptılar.

Macbeth, Bertha'nın binaya çarpmadan önce pencereyi dolduran görüntüsünün tadını çıkardı. Sanki tüm bina, oturduğu yer, salondaki hava, her şey ama her şey, tren duvarı yıkıp salona girerken geri itilmiş gibi hissetti. Gümbürtü kulak zarlarına bir perde çekti. Lokomotifin üzerindeki baca asma katın doğu tarafını darmadağın etti, mahmuzu yeri kazıdı. Inverness onu frenlemişti ama Bertha yine de metre metre ilerleyerek önüne çıkanı yemeye devam etti. Macbeth'in yarım metre önünde durduğunda bacası asma katın batısındaki korkuluğa yaslanıyor, mahmuzu rulet masasına dokunuyordu. Bir anlığına tam bir sessizlik oldu. Ardından kristallerin şingirtisi duyuldu. Macbeth bunun neyin sesi olduğunu biliyordu. Bertha, tepedeki avizeyi tutan halatları doğramıştı. Kaçmak için hamle yapmadı, hatta yukarı bile bakmadı. Her şey kararmadan önce tek fark edebildiği, üzerine yağın Bohemya camları oldu.

Duff ellerinde makineli tüfekle trenin üzerine tırmandı. Güneşin alçak ışıkları, havayı dolduran toz bulutunu parlatıyordu.

"Güneydoğu köşesindeki mitralyözün başında kimse yok!" diye bağırdı Caithness arkasından. "Ya diğer..."

"Güneybatıdaki de yok" dedi Duff. "Seyton göğsünde bir hançerle rulet masasının dibinde yatıyor. Çoktan ölmüş."

"Kasi burada. Sapasağlam görünüyor."

Duff az öncesine kadar oyun salonu olan yere baktı. Toz yüzünden öksürdü. Dinledi. Çarktaki rulet topunun çılgınca dönmesi dışında sessizlik vardı. Pazar sabahıydı. Bir iki saate kilise çanları çalacaktı. Aşağı indi. Seyton'ın cansız bedeninin üzerinden atlayıp avizeye yürüdü. Macbeth'in yüzünü örten cam parçalarını kılıçla temizledi.

Macbeth'in gözleri bir çocuğunkiler gibi şaşkınlıkla açıldı. Avizenin altın ucu sağ omzunda kaybolmuştu. Fazla kan akmayan yarası, avizeden meme

emer gibi ritmik bir şekilde kasılıyordu.

“Günaydın, Duff.”

“Günaydın, Macbeth.”

“Heh heh. Yetimhanede her sabah kalktığımızda da böyle derdik, hatırlıyor musun, Duff? Sen üst ranzada yataydın.”

“Diğerleri nerede? Olafson nerede?”

“Olafson akıllı çocuk. Ne zaman tüymesi gerektiğini iyi biliyor.”

“Senin Özel Harekât’taki hiçbir adamın tüymez” dedi Duff.

Macbeth iç geçirdi. “Evet, haklısın. Sana onun arkanda dikildiğini ve... şey, iki saniye sonra seni öldüreceğini söylesem bana inanır mıydın?”

Duff bir an için Macbeth’i süzdü. Sonra kendi etrafında döndü. Asma katın ikiye ayrıldığı yerde, üzerlerine doğu duvarındaki delikten giren sabah güneşi vuran iki karaltı gördü. Bir tanesi bir Ortaçağ zırhıydı. Diğer ise tüfeğini korkuluğa dayayarak diz çöken Olafson. Sadece on beş metre. Olafson o mesafeden bir bozuk parayı bile vurabilirdi.

Bir silah sesi çınladı.

Duff öldüğünü biliyordu.

Ama o zaman neden hâlâ ayaktaydı?

Sesin yankısı tüm salona yayıldı.

Macbeth, Olafson’un zırhın üzerine yığıldığını ve zırhın geriye devrilerek asma katın boşluğundan gürültüyle oyun salonunun zeminine düştüğünü gördü. Olafson asma katta yüzünü korkuluğa dayayarak yatıyordu. Yanağı bir gözünün üzerine doğru itilmişti, diğer gözü ise kapalıydı. Bu haliyle Remington 700 tüfeğinin üzerinde uyuyakalmış gibi görünüyordu.

“Fleance!” diye bağırdı Caithness.

Duff asma katın kuzey tarafındaki ucuna döndü.

Fleance yukarıda, üst kattan inen merdivende dikiliyordu. Kana bulanmış gömleğiyle sallanıyor, dumanı tüten bir silah tutuyordu.

“Caithness! Kasi ve Fleance’ı dışarı çıkar” dedi Duff. “Hemen!”

Duff rulet masasının yanındaki sandalyeye yığıldı. Çarktaki top yavaşlıyordu; sesi değişmişti.

“Şimdi ne olacak?” diye inledi Macbeth.

“Diğerlerinin gelmesini bekleyeceğiz. Önce seni hastaneye kaldıracaklar. Sonra hapse gideceksin. Oradan da federal mahkemeye. İnsanlar yıllarca senden bahsedecek, Macbeth.”

“Hâlâ üst ranzanın senin olduğunu sanıyorsun, değil mi Duff?”

Kristaller şingırdadı. Duff başını kaldırdı. Macbeth sol elini havaya kaldırmıştı.

“Benim bir sinek kadar hızlı olduğumu biliyorsun. O kılıcı elinden bırakıp silahına davranana kadar göğsüne hançeri yiyeceksin. Farkındasın, değil mi?”

“Olabilir” dedi Duff. İçinin korkuyla değil, yoğun bir bitkinlik hissiyle kaplandığını hissetti. “Ama yine de kaybeden sen olacaksın. Her zamanki gibi.”

Macbeth güldü. “Nedenmiş o?”

“Çünkü kendini gerçekleştiren kehanetlerden biri bu. Hayatın boyunca sonunda kaybetmeye mahkûm olduğunu hep bildin. Bu değişmeyen kural senin kaderin ve öyle olmaya devam edecek, Macbeth.”

“Sahi mi? Haberin yok galiba? Beni bir kadından doğan hiçbir insan öldüremez. Bu sözü bana Hecate verdi ve verdiği tüm sözleri tuttuğunu defalarca kez kanıtladı. Biliyor musun, Duff, şu anda istesem ayağa kalkıp buradan öylece gidebilirim.” Macbeth kendini kaldırıp oturmaya çalıştı ama avizenin ağırlığı onu aşağı bastırdı.

“Hecate sana bu sözü verirken beni hesaba katmayı unutmuş” dedi Duff, bir gözünü Macbeth’in sol elinden ayırmadan. “Seni pekâlâ öldürebilirim, o yüzden kımıldamadan orada yatmaya devam et.”

“Kulağın işitmiyor mu, Duff? Sana diyorum ki...”

“Ben bir kadından doğmadım” diye hırladı Duff.

“Doğmadın mı?”

“Hayır. Annem beni doğurmadı, onun karnından çıkarıldım.” Duff öne eğildi ve işaretparmağını yüzündeki yaraya koyup aşağı doğru kaydırıldı.

Macbeth çocuksu gözlerini kırıştırdı. “Sen... sen Sweno anneni öldürdüğünde doğmamış mıydın?”

“Annem o sırada bana hamileydi. Bana dediklerine göre Sweno bununla...” Duff kılıcı kaldırdı, “karnını yarıncı bir polisin evinde kanamayı durdurmaya çalışmış ama başaramamış.”

“Demek yüzün...”

Duff yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Elimden kurtulamayacaksın, Macbeth. Kaybettin.”

“Kayıp üstüne kayıp. Önce her şeye sahip olmaya başlarız, sonra da hepsini kaybederiz. Kesin olan tek bir şey var sanırdım: Ölümle bağışlanma. Ama anladım ki onun bile teminatı yok. Bana ölümü sadece sen bahsedebilir, beni sevgilime kavuşacağım yere sadece sen gönderebilirsin, Duff. Kurtar beni.”

“Hayır. Tutuklanacaksın ve bir hapisanede tek başına çürüyeceksin.”

Macbeth kısık sesiyle güldü. “Seninle ben kendini tutamayan adamları. Beni o sokak arasında öldürmeye çalışırken kendini tutamadın, şimdi de tutamazsın. İnsan neyse odur, Duff. Özgür irade denen şey sadece bir aldatmacadır. O yüzden yapman gerekeni yap. *Olduğun* şey gibi davran. Yoksa sana isimlerini söyleyip işini mi kolaylaştırmalıyım? Meredith, Emily ve...”

“Ewan” dedi Duff. “Olmak istediği kişiden farklı biri olamayan *sensin*, Macbeth. O yüzden güneş dağın tepesine yükseldiğinde bile Kasi’den umudu kesmememiz gerektiğini biliyordum. Sen asla savunmasız birini

öldüremezsın. Sweno'dan daha zalim, Kenneth'tan daha bozuk biri olarak hatırlanacak olsan da seni o koltuktan indiren şey iyi özelliklerin oldu. Gaddar olamayışın.”

“Ben daima senin tam tersindim, Duff. Aynadaki yansıman. O yüzden hemen öldür beni.”

“Bu acele niye? Senin gibileri bekleyen yer cehennem.”

“Bırak, oraya gideyim.”

“Günahlarının affını dilersen belki bir şansın olabilir.”

“O fırsatı tepeli çok oldu, Duff. İyi ki de tepmişim; çünkü sonsuza dek yanacak olsak bile sevgilime yeniden kavuşmaya can atıyorum.”

“Adil bir şekilde yargılanacaksın ve cezan ne çok ağır ne de çok hafif olacak. Bu şehrin medenileşebileceğinin ilk kanıtı olacaksın. Yeniden bir bütün olabileceğinin.”

“Seni akılsız aptal!” diye haykırdı Macbeth. “Kendini kandırıyorsun. Düşünmek *istediğin* şeyleri düşündüğüne inanıyorsun, olmak *istediğin* kişi olduğuna inanıyorsun ama burada savunmasız yatarken beynin şu anda çaresizce beni öldürmen için bir bahane arıyor; bu yüzden içinde bir şey direniyor. Ancak nefretin de şu tren gibi: Bir kez gitmeye başladı mı durdurulamıyor.”

“Yanılıyorsun, Macbeth. *Değişebiliriz.*”

“Öyle mi? Öyleyse bu hançerin tadına bak bakalım, özgür adam.” Macbeth'in eli ceketinin içine uzandı.

Duff hiç düşünmeden tepki verdi, iki eliyle sapından kavrayıp kılıcı sapladı.

Metalin Macbeth'in göğsüne bu denli kolay girmesi onu şaşırttı. Ucu, alttaki zemine değince Macbeth'in bedeninden kılıca ve kendisine doğru bir titreşim yayıldı. Macbeth'in dudaklarından uzun bir nefes salındı, ağzı pembe renkli ince bir kan püskürdü ve Duff'ın ellerine ılık bir yağmur gibi

konu. Duff onun gözlerine baktı, ne aradığını bilmiyordu ama onu o gözlerde bulamadığı kesindi. Tek görebildiğı, gözbebekleri büyüüp yavaşça irislerinin yerini aldıkça sönen bir ışıktı.

Duff kılıcı bırakıp iki adım geri çekildi.

Orada sessizce dikildi.

Pazar sabahıydı.

İşçi Meydanı'ndan yaklaşan sesleri duydu.

Yapmak istememişti. Ama yapmak zorunda kalacağını biliyordu. Ve yapmıştı işte. Macbeth'in ceketini açtı.

Sol eli göğsünün üzerinde duruyordu. Fakat orada ne bir kılıf ne de hançer vardı. Yalnızca gittikçe kızaran beyaz bir gömlek.

Kuş gagalar gibi bir ses duydu. Duff döndü. Rulet masasından geliyordu. Ayağı kalktı. Yeşil bezin üzerinde iki oyun pulu vardı. Biri kırmızıda, kupanın altında, diğeri siyahta duruyordu. Ama ses onlardan değil, giderek daha da yavaşlayan çarktan geliyordu. Beyaz top rakamların arasında dans etti. Ve nihayet birinde takılıp durdu.

Kasanın tüm parayı topladığı yeşil bölmede.

Bu oyunu hiçbir oyuncu kazanamamıştı.

Uzakta kilise çanları çaldı. Tek gözlü çocuk, tren garının bekleme salonunda ayakta dikilerek dışarıdaki gün ışığına bakıyordu. Bekleme salonundan bakıldığında Bertha her zaman Inverness'in manzarasını kapatırdı; şimdiyse yaşlı lokomotif kumarhanenin cephesine saplı halde duruyordu. Keskin güneşte bile polis arabalarının dönen mavi lambalarını ve basın fotoğrafçıların flaşlarını seçebiliyordu. İnsanlar işçi Meydanı'na üşüşmüştü ve Inverness'in pencereleri ardında da arada bir ışıklar parlayıp sönüyordu. Muhtemelen olay yeri inceleme ekibi ölülerin fotoğrafını çekiyordu.

Çocuk arkasını döndü ve koridorda yürüdü. Tuvalete inen merdivene yaklaştığında bir şey duydu. Köpeğinkine benzer kısık, kesintisiz bir inleme sesi. Bu sesi daha önce uyuşturucuya parası yetmeyen meteliksiz bir keşten duymuştu. Tırabzanın üzerinden içeri göz atınca aşağıdaki kokuşmuş karanlığın içinde parlayan solgun giysiler gördü. Tam gitmek üzereydi ki cıııııı andıran bir feryat koptu: "Dur! Gitme! Param var!"

"Üzgünüm, ihtiyar. Ne bende mal ne de sende para var. Sana berbat günler dilerim."

"Ama gözün bende!" Çocuk olduğu yerde kaldı. Tırabzana geri gitti. Aşağı baktı. Bu ses. Gerçekten o... olabilir miydi? Merdivene gidip etrafa bakındı. Başka kimse yoktu. Ardından soğuk ve nemli karanlığa indi. İğrenç koku her basamakta daha da kötüleşiyordu.

Adam erkekler tuvaletinin eşiğinde yatıyordu. Üzerindeki şey muhtemelen bir zamanlar beyaz bir takım elbiseydi. Şimdiyse kana daldırılmış yırtık pırtık bir bez kalıntısına benziyordu. Tıpkı adamın kendisi gibi. Yırtık, kana bulanmış bir kalıntı. Siyah kâkülünün altındaki alnına üçgen bir cam parçası saplanmıştı. Yanında altın başlı bir baston da vardı. Bu *kesinlikle oydu!* Bunca yıldır aradığı adam. Hecate. Çocuğun gözü karanlığa alıştıkça, açık yarayı, karnından göğsüne kadar çıkan yarığı gördü. Yara kanıyordu ancak adamın içi kuruyormuş gibi fazla kan boşalmıyordu. Her kan akışında içerideki sümüksü, soluk pembe bağırsaklar görülebiliyordu.

“Acıma son ver” dedi adam kulak tırmalayan bir sesle. “Sonra da iç cebimdeki parayı al.”

Çocuk adamı süzdü. Tüm rüyalarını, fantezilerini süsleyen adamı. Yaşlı adamın yumuşak yanaklarından acıdan döktüğü gözyaşları akıyordu. Çocuk isteseydi uyuşturucuyu toz haline getirmek için kullandığı, yıllar önce gözünü çıkartan dar bir metali olan kısa sustalı bıçağını çıkarabilir, oracıkta bu adama saplayabilirdi. Böylece hak, şairane bir biçimde yerini bulabilirdi.

“Miden mi boşalıyor?” diye sordu çocuk, elini adamın ceketinin içine daldırırken. “Yaranda asit mi var?” Cüzdandakileri inceledi.

“Çabuk!” dedi adam ağlayarak.

Çocuk banknotları hızlıca sayarken “Macbeth öldü” dedi. “Sence ölmesi, dünyayı daha iyi bir yer yapar mı?”

“Ne?”

“Sence Macbeth’ten sonra gelenler daha iyi, daha adil, daha şefkatli olacak mı? Böyle düşünmek için bir neden var mı?”

“Sesini kes de işini yap, çocuk. Dilersen bastonu kullan.”

“Madem ölüm şu anda senin için en değerli şey Hecate, o halde canını senin benim gözümü aldığın gibi almayacağım. Niye, biliyor musun?”

Yaşlı adam kaşlarını çatı, gözlerini dikti ve çocuk yaşla dolu gözlerinde anladığını gösteren işaretler gördü.

“Çünkü bence değişebilme ve daha iyi insanlar olabilme becerimiz var” dedi çocuk, cüzdanı yırtık pantolonuna sokarken. “O yüzden Macbeth’ten sonra gelecek insanların biraz daha iyi olacağını düşünüyorum. Küçük, çok küçük adımlar atacaklar ama biraz daha iyi olacaklar. Biraz daha insani. İyi ve merhametli olmayı tarif etmek için *insani*, yani bildiğimiz insan kelimesini kullanmamız tuhaf değil mi bu arada?” Çocuk bıçağını çekti ve bıçağın keskin ağzı dışarı fırladı. “Tarih boyunca birbirimize yaptığımız o kadar şeyi düşününce, ha?”

“Buradan” diye inledi yaşlı adam, boğazını göstererek. “Çabuk.”

“Ben gözümlü kendim çıkarmak zorunda kalmıştım, hatırlıyor musun?”

“Ne?”

Çocuk bıçağın sapını adamın avucuna bastırdı. “Kendin yap.”

“Ama... daha insani... dedin... Bunu yapamam... lütfen!” Çocuk ayağa kalktı ve cebine hafifçe vurdu. “Küçük, çok küçük adımlar. Düzeleceğiz dediysem bir gecede aziz olmayacağız ya.”

Çocuk garda yürüyüp ısıltılı güneşe çıkana kadar acı dolu uğultuları işitmeye devam etti.

Parlak yağmur damlası gökyüzünden karanlığı delerek aşağıdaki limanın titrek ışıklarına doğru düştü. Kuvvetli kuzeybatı sağanakları, onu ağır ağır akarak şehri ikiye bölen nehrin doğusuna ve şehri çaprazlama bölen yoğun demiryolu hattının güneyine sürükledi. Rüzgâr yağmur damlasını 4. Bölge'nin üzerinden Obelisk'e ve Spring adında yeni bir binaya, yani Başkentli işadamlarının kaldığı iki otele doğru taşıdı. Hâlâ arada sırada taşralının biri Obelisk'in içinde gezinip burasının bir zamanlar kumarhane olup olmadığını soruyordu. Çoğu onu unutmuştu ancak çok eskiden demiryolları binası olan, şimdiyse yakın zaman önce açılan şehir kütüphanesine ev sahipliği yapan diğer kumarhaneyi hepsi hatırlıyordu. Damla, emniyet müdürlüğünün üzerinden geçerken yeniden yapılanmayla ilgili bir toplantı tertipleyen Emniyet Müdürü Malcolm'un odasında ışıklar yanıyordu. Belediye Başkanı Tourtell ve belediye meclisinin, suç oranlarında ciddi bir düşüş gösteren istatistikler sonucunda küçülme talep etmesi başlangıçta kimi çalışanları kızdırmıştı. Polisin son üç yılda bu kadar iyi işler yapmasının mükâfatı bu muydu? Ancak Malcolm'un haklı olduğunu sonunda anlamışlardı: Polisin görevi, kendisini mümkün olduğunca lüzumsuz kılmaktır. Bu küçülme elbette en çok Narkotik Birimi'ni ve Cinayet Birimi gibi uyuşturucu ticaretinin çöküşüyle dolaylı yoldan bağlantılı olan diğer departmanları etkilemişti. Yolsuzlukla Mücadele'nin personel sayısı aynı kalırken yeni kurulan Mali Suçlar

Birimi, daha fazla personel alımına izin verilen tek yer olmuştı. Bunun sebebi, şehrin iş dünyası için daha cazip hale gelmesi sonucunda artan mali hareketlilik ve beyaz yakalıların çok kolay suç işleyerek polisin birinci önceliğinin zenginlere hizmet etmek olduğu algısını güçlendirdiğinin anlaşılmasıydı. Duff, suçların önüne geçmek için kaynağa ihtiyacı olduğunu ve profesyonel suçlular şehirde yeniden yer edinirse onları temizlemenin çok daha masraflı olacağını söyleyerek Organize Suçlar Birimi'nin küçültülmemesi gerektiğini savunmuştu. Ancak onun da herkes gibi kesintileri kabullenmesi gerektiğini anlamıştı daha sonra. Hatta Cinayet Birimi'nin amiri Caithness istifa etmeye zorlanmış, mevcut polis sayısı ile nihayet vatandaşlara cinayet soruşturmalarında tatmin edici düzeyde bir hizmet sunabileceklerini anlatarak onları zor ikna edebilmişti. Duff tüm bunlardan sonra hafta sonu geldiği için mutluydu; Caithness'la Fife'ta piknik yapmayı planlamışlardı. Bu pikniği hem dört gözle bekliyor hem de ondan korkuyordu. Ev yıkılmıştı ve arsada yabancı otların bitmesine müsaade etmişti. Ne var ki kulübe hâlâ duruyordu. Kaynayan güneşte orada onunla uzanmayı, kalasların tatlı katran kokusunu içine çekmeyi istiyordu. Emily ve Ewan'ın kahkahalarının, neşeli bağrıışlarının yankısının hâlâ duyulup duyulmadığını görmeyi de. Bir de gölde yüzerek o pürüzsüz kayaya tek başına çıkmak istiyordu tabii ki. Bir zamanlar bulunduğunuz yerlere ve olduğunuz kişiye geri dönmenin bir yolu olmadığını söylerlerdi. Bunun gerçekliğini anlamak zorundaydı sadece. Aklına kazımak. Ancak o zaman önüne bakabilirdi.

Yağmur damlası doğuya devam etti, 2. Bölge'deki pahalı alışveriş caddelerinin üzerinden geçti ve bu akşam şehrin boynunda altın bir gerdanlık gibi parlayan çevre yolunun yanındaki ormanla kaplı yamaca alçaldı. Darağacı Tepesi'nin en üstünde ağaçların arasına düştü ve büyük, yeşil bir meşe yaprağına çarptı. Yaprığın ucuna akıp orada asılı kaldı ve

yerçekiminin etkisiyle kalan son birkaç metreyi inmeye ve ağacın altında karanlıkta dikilen iki adamın üzerine düşmeye hazırlandı.

“Buralar değişmiş” dedi kalın bir ses.

“Uzun zamandır yoktunuz, efendim” dedi daha tiz olan ses.

“Yoktum. Kesinlikle. Ben de böyle düşünüyordum. Beni nasıl bulduğunu hâlâ söylemedin, Bay Bonus?”

“Ah, gözlerimi ve kulaklarımı hep açık tutarım. Kulak kesilir ve bakarım. Bu benim bir nevi yeteneğim sayılır. Korkarım tek yeteneğim.”

“İşte o konuda sana inansam mı, bilmiyorum. Bak, lafı hiç dolandırmayacağım, seni gözüm tutmadı, Bay Bonus. Bana kendilerinden büyük hayvanlara tutunup onların kanını emen şu sudaki canlıları hatırlatıyorsun.”

“Vantuz balığı mı, efendim?”

“Sülügü kastediyorum. Zararları dokunmasa bile korkunç olan şu minik şeyleri. O yüzden, bana şehrimi geri almamda yardımcı olabileceğini düşünüyorsan biraz emmenin mahsuru yok elbette. Ama dikkatli olmalısın. Olur da fazla emersen seni üzerimden koparıp atarım. Şimdi anlat bakalım.”

“Pazarda hiç rakip yok. Burada mal tükenince keşlerin çoğu Başkent’e gitti. Belediye meclisi ve emniyet müdürü nihayet gardını indirmeye başladı. Küçülüyorlar. Mükemmel bir zaman. Sonsuz sayıda yeni ve genç müşteri adayı var; ayrıca Hecate’nin uyuşturucu fabrikası patladığında hayatta kalan kız kardeşi de buldum. Tarif hâlâ onda. Müşterilerin onlara sunacağımız mal dışında başka bir seçenekleri olmayacak, efendim.”

“Peki neden bana ihtiyacın var?”

“Benim ne sermayem, ne çevikliğim ne de sizinki gibi liderlik özelliklerim var, efendim. Ama onların yerine...”

“Gözlerin ve kulakların var. Vantuz gibi de bir ağzın.” Yaşlı adam yarısı içilmiş Davidoff Long Panatellas’ı yere atarken tepesindeki dala tutunan

yağmur damlası uzadı. “Bunu düşüneceğim. Ama senin dediklerin yüzünden değil, Bay Bonus. Elinde iyi bir ürün varsa her şehir iyi bir pazar olabilir.”

“Anladım. O zaman neden burası?”

“Çünkü bu şehir benden kardeşimi, kulüp binamı, her şeyimi çaldı. Şimdi ona bir borcum var.”

Damla nihayet düştü. Bir hayvan boynuzuna kondu. Ve oradan aşağı süzülerek bir motorcu kaskının parlak yüzeyine indi.

“Onu cehenneme çevirme borcum.”

Shakespeare

Yeniden

O, sadece çağına değil,

bütün çağlara aitti.

— Ben jonson

Serinin diğer kitapları

Kış Masalı, yeniden yazan Jeanette Winterson, *Zaman Boşluğu*

Fırtına, yeniden yazan Margaret Atwood, *Cadı Tohumu*

Hırçın Kız, yeniden yazan Anne Tyler, *Sirke Kız*

Venedik Taciri, yeniden yazan Howard Jacobson, *Benim Adım Shylock*

Kral Lear, yeniden yazan Edward St. Aubyn

Othello, yeniden yazan Tracy Chevalier

Hamlet, yeniden yazan Gillian Flynn

[←]

1.İngilizcesi turtle olan “kaplumbağa” sözcüğüne gönderme yapılıyor. (yay.n.)

[←]

2.Orijinal eserde, Macbethln şatosu İskoçya’da, Inverness’tadır. (yay.n.)

[←]

3.Çok namlulu makineli silah. (ç.n.)

[←]

4.“Kalaşnikof” olarak bilinen AK-47 model tüfek. (yay.n.)

[←]

5.Antik Yunan mimarisinde bir sütun sistemi. (ç.n.)

[←]

6.Fransızca “sağlığına:” (ç.n.)

[←]

7.Macbeth orijinal eserde Lady Macbethln ne kadar amansız biri olduğunu belirtmek için bu ifadeyi kullanır: “Sen yalnız erkek çocuk doğur! / Yalnız erkek hamuru yoğurmalı / Bu amansız gücün senin.”William Shakespeare, *Macbeth*, çev. Sabahattin Eyüboğlu, İstanbul, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017, s. 25. (ç.n.)

[←]

8.Askeri bir yapıya sahip uluslararası Protestan yardım kuruluşu. (ç.n.)

[←]

9.William Shakespeare, *Macbeth*, çev. Sabahattin Eyüboğlu, İstanbul, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017, s. 32.

[←]

10.William Shakespeare, *Macbeth*, çev. Sabahattin Eyüboğlu, İstanbul, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017, s. 32.

[←]

11.Sivri burnu nedeniyle “salyangoz ayıklayan” anlamına gelen Winklepicker adını almış bir çizme modeli (ç.n.)

[←]

12.Bir oturuşta çok fazla yemek yeme ve hemen sonrasında yediklerini çıkarma hastalığı. (ç.n.)

[←]

13.Deniz taşımacılığında kullanılan gönderim belgesi. (ç.n.)

[←]

14.Yuvarlak gemi penceresi. (ç.n.)

[←]

15.İri bir geyik türü. (ç.n.)

[←]

16.Gemileri bağlamaya yarayan kalın halat. (ç.n.)

[←]

17.Yunan mitolojisinde şafak tanrıçası Eos’la evlenen Truva prensi. Eos’un isteğiyle Zeus tarafından ölümsüz kılınmıştır. (ç.n.)

[←]

18.Yunan mitolojisinde babasının sözünü dinlemeyerek güneşe yakın uçan ve balmumuyla tutturulan kanatları sıcaktan eridiği için denize düşüp ölen genç. (ç.n.)

[←]

19.Rayın altına belirli aralıklarla yatay biçimde döşenen parça. (ç.n.)

[←]

20.

[←]

21.

[←]

22.

[←]

23.

[←]

24.

[←]

25.

[←]

26.

[←]

27.

[←]

28.

[←]

29.

[←]

30.

[←]

31.

[←]

32.

[←]

33.

[←]

34.

[←]

35.

[←]

36.

[←]

37.

[←]

38.

[←]

39.

[←]

40.

[←]

41.

[←]

42.

[←]

43.

[←]

44.

[←]

45.

[←]

46.

[←]

47.

[←]

48.

[←]

49.

[←]

50.